SANAT'IN BİRİNCİ KİTABI

EPİK FANTEZİ USTASI

Clive Barker

Muhteşem Gizli Gösteri

Mavi Ayna Kitapları

CLIVE BARKER (1952-)

İngiliz yazar, yönetmen, ressam ve yapımcı. Liverpoollu olan Barker gençlik yıllarında tiyatro oyunları yazmaya başladı. Liverpool'da bir tiyatro grubuyla iki yıl çalıştıktan sonra 21 yaşında Londra'ya taşındı ve sonraki sekiz yılı sosyal yardımla geçirdi. Her gün kendisi için yazıyor ve resim yapıyordu. Kendi tiyatro grubu için yazdığı oyunlarla adını duyurmaya başladı. Edinburg Festivali'nde sahnelediği *The History of the Devil* (Şeytanın Tarihi) oldukça başarılı iki sezon geçirdi. Korku edebiyatında bir devrim yaratacak hikâyelerinin toplandığı *Books of Blood*'ın (*Kan Kitapları*, Maceraperest Kitaplar) ilk üç cildini 8 aylık bir zaman dilimi boyunca akşamları ve hafta sonları yazdı. Bu ilk büyük başarısını, 1985'te Faustvari, görkemli bir roman izledi: *Damnation Game* (*Lanetlenme Oyunu*, Maceraperest Kitaplar, 2000).

1987'de cinsel bir alt-metine dayanan, son derece kanlı, sadomazoşist eğilimli *Hellraiser*'ın senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendi. Film, Barker'ın *The Hell Bound Heart* adlı kısa romanının serbest uyarlamasıydı. Şeytani İğnekafa karakterinde gerçek bir korku ikonu yaratmayı başardı ve filmin, bugüne dek, senaryosunu arkadaşı Peter Arkins'ın yazdığı üç devam filmi çekildi. Barker yönetmenliğe ve senaristliğe *Cabal* adlı kısa romanına dayanan *Nightbreed* (1990) ve "The Last Illusion" adlı hikâyesinden uyarladığı *Lord of Illusions*'la devam etti.

Weaveworld (1987), *Cabal* (1988, *Kabal*, Maceraperest Kitaplar, 2000), *The Great and Secret Show: The First Book of the Art* (1989, *Muhteşem Gizli Gösteri: Sanat'ın İkinci Kitabı*, Maceraperest Kitaplar, 2010) *Imajica* (1991), *The Thief of Always* (1992, *Zaman Hırsızı*, 1999), *Everville: The Second Book of the Art* (1994, Ezelistan: Sanat'ın İkinci Kitabı) *Sacrament* (1996, *Kutsanma Ayini*, Maceraperest Kitaplar, 2001) ve *Galilee* (1998, *Galilee*, Maceraperest Kitaplar, 2000) hepsi de EPİK FANTEZİ türünde yazılmış, bolca korku öğesiyle beslenmiş romanlardır. ALTERNATİF DÜNYALAR ya da BAŞKA DÜNYALAR'ı ("farklı" bir gerçeklik üzerine kurulu dünyalar) anlattığı bu romanlarında giderek korku türünün süslemelerinden kurtularak fantastik olarak adlandırdığı kavrama yaklaşır. Son romanlarında gizli boyut ve fiziksel dönüşüm temalarına olan eğilimi ön plana çıkar. Barker 1991'den beri Beverly Hills'de yaşamaktadır.

Muhteşem Gizli Gösteri

Sanat'ın Birinci Kitabı

Clive Barker'ın Epik Fantezileri

Muhteşem Gizli Gösteri
Kutsanma Ayini
Lanetlenme Oyunu
Galilee
Kabal
Kan Kitapları (BİRİNCİ KİTAP)
Kan Kitapları (İKİNCİ KİTAP)
Kan Kitapları (ÜÇÜNCÜ KİTAP)

Hazırlananlar:
Imajica
Ezelistan

EPİK FANTEZİ USTASI

Clive Barker

Muhteşem Gizli Gösteri

SANAT'IN BİRİNCİ KİTABI

İngilizce aslından çeviren:
Kerem Sanatel

Martı İnteraktif

MACERAPEREST KİTAPLAR

Epik Fantezi

Muhteşem Gizli Gösteri: Sanat'ın Birinci Kitabı /
The Great and Secret Show: The First Book of The Art / Clive Barker
İngilizce aslından çeviren: Kerem Sanatel

© Clive Barker, 1989
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2000
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Kapaktaki çizim: Clive Barker
Dizgi düzeni: Goudy 10,5 / 12,9 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05
oz
Birinci baskı: 2010
ISBN 978 - 975 - 329 - 688 - 5

"Maceraperest Kitaplar" *bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.*

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
www.oglakkitap.com
oglakkitap@oglak.com

Bellek, kehanet ve hayal -geçmiş, gelecek ve aradaki düş görme ânı- hepsi tek bir ülkedir, tek bir ölümsüz günü yaşar.

Bunu bilmek Bilgeliktir.

Kullanmak ise Sanat.

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
Elçi / 11

İkinci Bölüm
Bakireler Birliği / 51

Üçüncü Bölüm
Özgür Ruhlar / 83

Dördüncü Bölüm
Ezeli Olaylar / 133

Beşinci Bölüm
Köleler ve Âşıklar / 225

Altıncı Bölüm
Sırlar, Bütün Açıklığıyla / 287

Yedinci Bölüm
Sıfır Noktasındaki Ruhlar / 379

BİRİNCİ BÖLÜM

Elçi

I

Homer kapıyı açtı.

"Girsene, Randolph."

Jaffe kendisine hafif bir küçümseme edasıyla *Randolph* denmesinden nefret ediyordu. Sanki Homer, Jaffe'nin işlediği lanet suçların -ta ilkinden, en önemsizine kadar- hepsini biliyordu.

"Ne bekliyorsun?" dedi Homer, Jaffe'nin oyalandığını görünce. "Yapman gereken işler var. Hele bir başla gerisi gelir."

Randolph odaya girdi. İçerisi genişti, Omaha Merkez Postanesi'nin diğer bütün büroları ve koridorlarıyla aynı safran sarısına ve donanma grisine boyanmıştı. Duvarların çoğu görünmüyordu bile. Adam boyu yığılmış mektuplar dört bir yandan yükselmekteydi. Çıplak beton zemine saçılmış mektuplarla dolu çuvallar, bohçalar, kutular ve el arabaları.

"Ölü mektuplar" dedi Homer. "Koskoca Amerikan posta servisinin bile ulaştıramadığı şeyler. Amma dağınıklık, ha?"

Jaffe'nin içi içine sığmıyordu ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Hele ki Homer gibi uyanık heriflere hiçbir şey belli etmemeye kararlıydı.

"Hepsi senindir, Randolph" dedi amiri. "Cennetten küçük bir köşe sana."

"Bu kadar şeyi ne yapacağım?" dedi Jaffe.

"Elden geçir. Aç, önemli bir şey var mı bak ki kazara birkaç papeli fırına göndermeyelim."

"İçlerinden para mı çıkıyor?"

"Bazılarından" dedi Homer budalaca bir sırıtmayla. "O da belki. Ama pek çoğu çöplükten ibaret. İnsanların teslim almak istemeyip iade ettiği ıvır zıvırlar. Bazılarının üzerine yanlış adres yazılmış ve Nebraska'da yolculuklarını noktalayana kadar bir ileri bir geri gidip durmuşlar. Neden diye sorma ama ne yapacaklarını bilemedikleri her boku Omaha'ya gönderiyorlar."

"Ülkenin göbeği ya, ondandır" diye fikir belirtti Jaffe. "Batıya geçit. Ya da doğuya. Yüzünü ne tarafa döndüğüne bağlı."

"Ölü mektupların merkezi değil ama" diye karşı çıktı Homer. "Yine de bütün bu çöplükle hâlâ biz uğraşıyoruz. Bütün yapılması gereken ayıklamak. Elinle. *Senin* işin."

"Hepsini mi?" dedi Jaffe. Önünde bekleyen iş iki haftalık, üç haftalık, dört haftalıktı.

"Hepsini" dedi Homer ve aldığı keyfi saklamak için hiç gayret göstermedi. "Hepsi senin. Kendi yöntemini çabucak bulursun. Eğer zarfın üzerinde devlet mührü gibi bir şey varsa, yakılacak istife koy. Sakın açmaya kalkışma. Siktir et gitsin, tamam mı? Ama geri kalanlarını aç. Ne bulacağını asla bilemezsin." Aklından bin tane tilki geçiyormuşçasına sırıttı. "Bulduğumuzu da, *paylaşırız*" dedi.

Jaffe, Amerikan posta servisinde yalnızca dokuz gündür çalışıyordu ama bu süre, pek çok mektubun teslimatçılar tarafından alıkonulduğunu öğrenmesine yetecek kadar uzun bir süreydi, gayet yeterli bir süre. Paketler jiletle açılıyor, içindekiler araklanıyor, çekler bozduruluyor ve aşk mektuplarıyla gırgır geçiliyordu.

"Düzenli olarak gelip kolaçan edeceğim" diye uyardı Homer. "Onun için benden bir şey saklamaya kalkışma. Kokusunu hemen alırım. Hangi zarfta para var, hangi ekipte hırsız var şıp diye anlarım. İşittin mi? Altıncı his var bende. O yüzden uyanık geçineyim deme ahbap, çünkü bunu ne ben hoş karşılarım ne de çocuklar. Hem sen de ekipten biri olmak istiyorsun zaten, değil mi?" Kocaman ellerinden birini Jaffe'nin omuzuna koydu. "Paylaşanla paylaşırlar, anladın mı?"

"Anladım" dedi Jaffe.

"Güzel" diye karşılık verdi Homer. "Madem öyle..." Kollarını çuval yığınlarına doğru açtı. "Hepsi senindir." Burnunu çekti, sırıttı ve ayrıldı.

Ekipten biri olmak, diye düşündü Jaffe, kapı tıklayarak kapanırken. Hiç istemediği şeydi bu. Homer'a söyleyecek değildi. Adamın ona patronluk taslamasına izin verecek, gönüllü köleyi oynayacaktı. Peki ya yüreğinde? Yüreğinde başka tasarıları, başka hırsları vardı. Sorun şuradaydı ki yirmisine gelene kadar o hırsları azıcık olsun fark edememişti. Şimdi otuz yedisindeydi, otuz sekize merdiven dayamıştı. Kadınların dönüp ikinci defa baktıkları türden bir adam değildi. İnsanların fevkalade karizmatik bulduğu tiplerden de değildi. Tıpkı babası gibi saçı dökülüyordu. Kırkına kalmadan keldi. Kel ve saptı, cebinde de en fazla bira alacak parası olurdu, çünkü genellikle bir işte bir yıldan fazla tutunamamış (en çok on sekiz ay) bu yüzden önemli bir mevkiye asla gelmemişti.

Bunu kafaya pek takmamaya çalışıyordu, çünkü buna ne zaman kalkışsa bir şeylere zarar verme itkisi basbayağı içini kemiriyordu ve bu da çoğu kez kendine yönelikti. Çok kolay olurdu. Ağzına bir silah dayayıp namluyla gırt-

lağını gıdıklamak. Temiz iş. Not yok. Açıklama yok. Zaten ne yazacaktı ki? *Kendimi öldürüyorum, çünkü "Dünyanın Kralı" olamadım* mı? Budalaca.

Fakat... olmak istediği şey o'ydu. Nereden çıkmıştı hiç bilmiyordu, malum olmuş falan da değildi ama ta en başından beri başının etini yiyen hırs buydu. Başkaları da birer hiçken yükselmişlerdi, değil mi? Mesihler, devlet başkanları, film yıldızları. Ortalıkta dolaşmaya karar veren balıklar gibi kendilerini balçığın içinden çıkarmışlardı. O balıklar ki daha fazlasını istemiş, bacaklar türetmiş, hava solumuştu. Eğer kahrolası balıklar bunu yapabiliyorsa, o niye yapamasındı? Ama bir an önce gerçekleşmeliydi. Kırkına basmadan. Kelleşmeden. Kimsenin hatırlamadığı biri gibi ölüp gitmeden önce. Olur ya, belki 1969 kışında ölü mektuplarla dolu bir odada üç hafta geçiren isimsiz puştun teki diye anacak biri çıkardı onu. Ne güzel mezar taşı yazısı olur ama.

Oturup önünde bekleyen yığına baktı.

"Siktir" dedi. Homer'ı kastederek. Önündeki hacimli çöplük yığınını kastederek. Ama en çok kendisini kastederek.

İş, önceleri tekdüzeydi. Gün geçtikçe, çuvallara dalıp çıkmak katıksız bir işkenceye dönüştü.

İstifler eriyecek gibi değildi. Aksine, sırıtkan Homer tarafından birkaç kere beslenmişler, Homer'ın peşi sıra gelen hamalların taşıdığı bohçalarla sayıları artmıştı.

Jaffe, önce ilginç zarfları (şişkinler, tıkırdayanlar, kokulular) sıradan olanlarından ayırdı, sonra özel yazışmaları resmî olanlarından, kargacık burgacık yazılıları düzgün el yazılılardan. Bu ayrımların ardından zarfları açmaya başladı. İlk hafta parmakları nasır tutuncaya kadar parmaklarıyla, ondan sonra da özellikle bunun için satın aldığı küt bir bıçak yardımıyla -inci peşindeki bir inci avcısı gibi- zarfların içindekileri açıp döktü. Çoğu zaman hiçbir şey bulamadı. Bazen de Homer'ın vadettiği üzere, para ya da çek buldu, onları da sadık biçimde patronuna bildirdi.

"Bu işte beceriklisin" dedi Homer, ikinci haftanın ardından. "Gayet beceriklisin. Seni tam zamanlı mı çalıştırsam ne."

Randolph, siktir demek istedi ama bunu pek çok patronuna söyler söylemez dakikasında kovmuşlardı onu. Bu işi kaybetmeye katlanamazdı, hele ki kira bekleyen tek odalı dairesini, kar yağmaya devam ederken ısıtmak ateş pahası iken. Beri yandan, Ölü Mektuplar Odası'nda münzevi saatler geçirdikçe ona bir hâller oluyordu. Üçüncü haftanın sonunda bir şeyin etkisiyle keyiflenmeye başladı, beşincinin sonunda ise anlamaya.

Amerika'nın dört yol ağzında oturmaktaydı.

Homer haklıydı. Omaha, Nebraska coğrafi bakımdan ABD'nin merkezi değildi ama postanenin gördüğü iş göz önünde tutulursa pekâlâ olabilirdi.

İletişim hatları iç içe geçip kesişiyor ve sonunda burada artıklarını bıra-

kıyordu, çünkü onları diğer eyaletlerden hiç kimse istemiyordu. Bu mektuplar alıcılarını arayarak limandan limana dolaşmış ve sahip bulamamıştı. En sonunda arayışlarını burada noktalamışlardı. Randolph Ernest Jaffe de hiç dile getirmediği hırsları, dışa vurmadığı öfkesiyle keltoş bir hiç olarak, küçük bıçağıyla onları açıyor, küçük gözleriyle tarıyor ve -dört yol ağzında otururak- ulusun mahrem yüzünü görmeye başlıyordu.

Aşk mektupları vardı, öfke mektupları, fidye notları, savunma beyanatları, erkeklerin sertleşmiş organlarının etrafından kalemle geçtikleri sayfalar, Sevgililer Günü'ne özel kasık kıllarından kalp resimleri, eşlerden, gazetecilerden, dolandırıcılardan, avukatlardan ve senatörlerden şantajlar, çöp mektuplar ve intihar notları, kayıp romanlar, zincirleme yazışmalar, özgeçmişler, yerine ulaşmamış armağanlar, kabul edilmemiş armağanlar, bir adadan şişeye konulup atılanlar gibi yardım umuduyla yaban ellere gönderilmiş mektuplar, şiirler, tehditler ve yemek tarifleri. Bir sürü. Üstelik bütün bunlar yalnızca küçük bir kısmıydı. Her ne kadar bazen aşk mektupları onu terletse de, yanıtsız bırakılmış fidye notları karşısında acaba gönderenler rehinelerini öldürdüler mi diye meraklansa da, anlatılan aşk ve ölüm hikâyeleri onu yalnızca bir anlığına etkiliyordu. Çok daha inandırıcı, çok daha dokunaklı olanı ise ayrı bir hikâyeydi, öyle kolayca tarif edilir türden değildi.

Dört yol ağzında otururken Amerika'nın gizli bir hayatı olduğunu anlamaya başladı, daha önceden hiç dikkatini çekmemiş bir hayat. Aşk ve ölümden haberdardı. Aşk ile ölüm en beylik şeydiler, şarkıların ve pembe dizilerin çifte takıntıları. Ne var ki her kırkıncı, ellinci, yüzüncü mektubun işaret ettiği, her bininci mektubun ise delice bir açıklıkla öne sürdüğü başka bir hayat daha vardı. Açıkça söz ettiklerinde ise gerçeği bütünüyle ortaya dökmüyorlardı, bu yalnızca görünen kısmını oluşturuyordu. Yazanların her biri açıklanamaz bir şeyi açıklamanın kendine göre çılgınca bir yolunu bulmuştu.

Konu gelip şuna dayanıyordu, dünya göründüğü gibi değildi. Görünen hâliyle *uzaktan yakından* alakası yoktu. Birtakım (siyasi, dinî ya da tıbbi) güçler bu gerçeği ucundan yakalamanın daha fazlasına vâkıf olanları bastırıp susturmak için işbirliği yapıyorlardı ama her birinin ağzını bağlayıp bir deliğe tıkamıyorlardı. Ağ her yere yayılsa da aradan kaçan erkekler ve kadınlar oluyordu. Onlar, yolculuklarını takipçilerinin kaybolacakları sapa yollarda sürdürüyor, yol boyunca kendileri gibi hayalperestlerce yedirilip içirildikleri güvenli evlere sığınıyor ve kokularını izleyen köpekleri şaşırtmayı başarıyorlardı. Bu kişiler Bell telefon şirketine güvenmiyorlar, o yüzden telefonları kullanmıyorlardı. Birilerinin dikkatini çekerler korkusuyla iki kişiden fazlası bir araya gelmeye cesaret edemiyordu. Ama *yazıyorlardı*. Bazen buna *mecbur* gibiydiler, sanki mühürlü tuttukları sır o kadar sıcaktı ki kabını yakıp dışarı sızıyordu. Bazen de avcıların enselerine dayandığının ayırdında oldukları için yazıyorlardı. Yakalanıp uyuşturulup kilit altına alınmalarından önce dünyayı

dünyaya açıklamaktan başka şansları yoktu. Bazıları tahripkâr bir taşkınlıkla kaleme alınmış ve kazara masum birinin eline geçsin de aklı başından gitsin diye kasten belirsiz bir adrese yollanmıştı. Bazı mektuplar bilinç akışı yöntemiyle yazılmış sayıklamalardı. Titizlikle yazılan diğerleri ise, nesnel olsalar bile, seks büyüsü ya da mantar yiyerek dünyanın nasıl tersyüz edileceğini açıklıyordu. Bazısı başka bir mesajı perdelemek için *National Enquirer* dergisinin deli saçması hikâyelerini kullanıyordu. UFO tanıklıklarından ve zombi tarikatlarından bahsediyorlar, Venüslü vaizlere ve TV'de ölülerle irtibat kuran medyumlara ilişkin haberler geçiyorlardı. Gelgelelim bu mektupları incelediği birkaç haftanın ardından (*hem de ne inceleme*, muazzam bir kütüphaneye kilitlenmiş biri gibiydi) Jaffe, bütün bu saçmalıkların ardına gizlenen asıl hikâyeyi görmeye başladı. Şifreyi kırdı, ya da ümitlenmesine yetecek kadarını. Homer'ın kapıyı açıp yarım düzine zarf bohçasıyla içeri daldığı her gün sinirlenmek yerine, eklentileri hoş karşıladı. Daha fazla mektup, daha fazla ipucu, daha fazla ipucu ise gizemi çözebilmesi için daha fazla umuttu. Haftalar ayları devirir, kış mevsimi şiddetini yitirirken birkaç değil, *bir* gizem olduğuna daha çok kanaat getirdi. Mektuplarında Perde'den ve onun nasıl açılacağından bahsedenler, ifşaya giden kendi yollarını çiziyorlardı, her birinin kendilerine özgü yöntemleri ve mecazları vardı ama bütün bu gürültü patırtının arasından sıyrılıp şakımaya çabalayan yalnızca tek bir ilahi bulunuyordu.

Bu ilahi, aşka dair değildi. En azından duygusal kimselerin bildiği türden değil. Hakikatçilerin anladığı biçimiyle ölüm hakkında da değildi. Gelişigüzel biçimde balıklar, deniz (bazen Denizlerin Denizi), oraya yüzerek ulaşmanın üç yolu, düşler (en çok da düşler) ve Plato'nun Atlantis diye andığı ama bunca zaman herkesin başka bir yer olarak bildiği ada hakkındaydı. Dünyanın sonu ve akabinde başlangıcı hakkındaydı. Ve sanat hakkındaydı.

Ya da daha çok, Sanat.

Bu, bütün şifrelerin içinde, başını duvarlara en çok vurduğu ama kaşını yarmakla kaldığıydı. Sanat çok farklı biçimlerde anılıyordu. *Nihai Muhteşem Eser* gibi. *Yasak Meyve* gibi. *Da Vinci'nin Çaresizliği* veya *Turtadaki Parmak* ya da *Popo Kanırtanın Coşkusu* gibi. Onu tanımlamanın pek çok yolu vardı ama tek bir Sanat vardı. Ve (ne esrarengizdir ki) Sanatçı yoktu.

"Eee, burada mutlu musun bakalım?" dedi Homer bir Mayıs günü.

Jaffe işinden başını kaldırdı. Mektuplar dört yanına saçılmıştı. Asla sağlıklı olmamış cildi elindeki sayfalar gibi soluk ve kırış kırıştı.

"Elbette" dedi Homer'a, adama üstünkörü dikkatini vererek. "Daha getirdin mi?"

Homer önce cevaplamadı. Sonra, "Ne saklıyorsun, Jaffe?" dedi.

"Saklamak mı? Bir şey sakladığım yok."

"Diğerlerimizle paylaşman gereken şeyleri zulaya atıyorsun."

"Hayır, atmıyorum" dedi Jaffe. Homer'ın ölü mektuplardan çıkan payla-

şılacak şeylerle ilgili ilk talimatına harfiyen uymuştu. Para, müstehcen dergiler, arada bir rastladığı ucuz mücevherat; hepsi de bölüştürülmek üzere Homer'a gitmişti. "Her şeyi aldın" dedi Jaffe. "Yemin ederim."

Homer ona bariz bir inanmazlıkla baktı. "Günün her saatini bu kahrolası delikte geçiriyorsun" dedi. "Diğer heriflerle konuşmuyorsun. Onlarla içmiyorsun. Kokumuzdan mı hoşlanmıyorsun, Randolph? Bu mu sebep?" Cevap beklemedi. "Yoksa sen *hırsız* mısın?"

"Hırsız falan değilim" dedi Jaffe. "Kendin bakabilirsin." Ayağa kalkıp her ikisinde de birer mektup tuttuğu ellerini havaya kaldırdı. "Üstümü ara."

"Sana elimi sürmem be" oldu Homer'ın yanıtı. "Sen beni ne sanıyorsun, sikik bir ibne mi?" Gözlerini Jaffe'den ayırmadı. Biraz durakladıktan sonra, "Buraya başka birini yerleştirip duruma el koyacağım. Beş ayını doldurdun. Bu kadar yeter. Yerini değiştireceğim."

"İstemem..."

"Ne?"

"Yani... demek istediğim, buradan memnunum. Gerçekten. İşimi seviyorum."

"Ya ya" dedi Homer, belli ki hâlâ kuşkulu. "Pazartesi'den itibaren buradan çıkıyorsun."

"Niye?"

"Çünkü ben öyle diyorum! Beğenmiyorsan kendine başka bir iş bul."

"İşimi iyi yapmıyor muyum?" dedi Jaffe.

Homer sırtını çoktan dönmüştü.

"Burası kokuyor" dedi çıkarken. "Gerçekten feci kokuyor."

Randolph, okumaları sırasında daha önce hiç bilmediği bir sözcük öğrenmişti: Eşzamanlılık. Anlamına bakmak için bir sözlük alması gerekmiş ve bu sözcüğün bazen birbirleriyle çakışan olayları tanımladığını görmüştü. Mektupları kaleme alanlar, bu sözcüğü bir durumun başka bir durumla önemli, esrarlı, hatta mucizevi biçimde -insan algısını aşan bir düzenek varmışçasına- çakışmasını tanımlamak için kullanıyorlardı.

Bu tür bir çakışma Homer'ın bombayı patlattığı gün gerçekleşti, her şeyi değiştiren bir olaylar kesişimi... Homer'ın odayı terk etmesinin üzerinden bir saat bile geçmemişti ki Jaffe, nispeten ağır bir zarfı açmak için körleşmiş küt bıçağını aldı. Zarfı kesip açtı ve içinden küçük bir madalyon düştü. Cisim beton zemine çarptı: Tatlı bir çınlama sesi. Jaffe, patronu yanından ayrıldığından beri titreyen parmaklarıyla onu yerden aldı. Madalyona takılı ne bir zincir vardı ne de bu amaca uygun bir halka. Aslına bakılırsa bir kadının boynuna mücevher niyetine takılacak türden değildi ve bir haç biçiminde olmasına karşın biraz yakından inceleyince Hıristiyan tasarımı olmadığı ortaya çıkıyordu. Dört kolu eşit uzunluktaydı, her iki kol açıklığı dört santimden faz-

la değildi. Göbeğinde bir insan sureti vardı, ne erne de dişi, çarmıha gerilmişçesine kolları iki yana açıktı ama çivilenmemişti. Dört tarafa soyut desenler uzanıyor, her biri bir daireyle son buluyordu. Suratı çok yalın resmedilmişti. Sinsi bir *sırıtma* taşıdığını düşündü.

Metalurji uzmanı değildi ama bu şeyin altın ya da gümüşten yapılmadığı belliydi. Kiri pası temizlense bile parlayacağından şüpheliydi. Ama yine de müthiş cazip bir yanı vardı. Ona baktıkça, bazı sabahlar ayrıntılarını hatırlayamadığı karmaşık bir rüyadan uyandığında kapıldığı türden hislere kapılıyordu. Bu önemli bir nesneydi ama neden önemliydi, bilmiyordu. Suretten uzanan mühürcükler, okuduğu mektupların birinden mi aşina geliyordu acaba? Son yirmi haftada binlercesini, binlercesini taramıştı ve birçoğu bazen müstehcen, en çok da deşifre edilemez küçük eskizlerle karşılamıştı onu. İçlerinden en ilginç olanlarını ayıklayıp gece incelemek üzere postaneden aşırmıştı. Yatağının altı bunlarla tıka basa doluydu. Belki onları dikkatle incelerse madalyondaki düş şifresini kırardı.

O gün, Homer'ı daha fazla kızdıracak bir şeyler yapmamaya çalışmanın en iyisi olacağına hükmederek, öğle yemeğini diğer çalışanlarla yemeye karar verdi. Bir hataydı bu. Aylardır duymadığı haberlerden konuşan, geçen akşamki bifteğin kalitesinden, biftek muhabbetinin ardından da düzüşmelerinden ya da beceremememelerinden ve gelecek yazla ilgili beklentilerinden bahseden taşralı heriflerin yanında kendini tam bir yabancı gibi hissetti. Onlar da bunun farkındaydılar. Sırtlarını hafifçe dönerek oturuyorlar, onun tuhaf görünümünden, tuhaf bakışlarından bahsederken seslerini alçaltıyorlardı. Onlar kendisinden kaçındıkça o kaçınıldığına daha da memnun oluyordu, çünkü *biliyorlardı*, bunlar gibi kuşbeyinliler bile *biliyordu*, o hepsinden farklıydı. Hatta belki biraz korkuyorlardı da.

Kendini saat bir buçukta Ölü Mektuplar Odası'na attı. Madalyon ve taşıdığı gizemli simgeler, cebinde yanan bir delikti. Pansiyonuna dönmeli ve özel mektup kütüphanesindeki araştırmasına *şimdi* başlamalıydı. Homer'a söyleyerek nefesini harcamadı, aklına koyduğunu yaptı.

Pırıl pırıl, güneşli bir gündü. Aydınlığın egemenliğine karşı perdeleri örttü, sarı abajurlu lambayı yaktı ve böylece azıcık ipucu veren mektupları çıplak duvarlara tutturarak, duvarlarda yer kalmayınca da masaya, yatağa, koltuğa ve zemine yayarak hummalı bir şevkle araştırmasına koyuldu. Elindeki madalyonu biraz da olsa anıştıran bir şey bulmak için sayfadan sayfaya, simgeden simgeye geçti. Aramayı sürdürdükçe aynı düşünce kafasına gelip dayandı, yani bir Sanat vardı ama Sanatçı yoktu, bir uygulama vardı ama uygulayıcı yoktu ve belki de bu kişi *o*'ydu.

Düşünce kafasını uzun süre kurcalamadı. Mektuplara göz gezdirdiği bir saat içinde yerini övünmeye bıraktı. Madalyon eline kazara geçmemişti. Sabırlı araştırmasının ödülü olmak için, tetkiklerindeki ilmekleri çözüp nihayet

bir sonuca varsın diye çıkmıştı karşısına. Sayfalardaki emarelerin ve eskizlerin çoğu, ilgisiz şeylerdi ama birçoğu, tesadüf denemeyecek kadar fazla sayıda olanları, haçtaki biçimleri yansıtıyordu. Aynı sayfada iki taneden fazlasına rastlanmıyordu ve pek çoğu kaba karalamalardı, çünkü yazarların hiçbiri ellerindeki şeyin tam çözümüne onun gibi sahip değildi. Hepsi yap-bozun bir bölümü üzerine fikir üretmişti ve kendilerine ait kısımlarla ilgili bu fikirler -ister haiku düzeninde olsun ister küfürlü konuşma ya da simya denklemi- Jaff'ın simgelerin ardındaki düzeneği daha iyi kavramasını sağlıyordu.

Mektupların çoğunda sürekli karşısına çıkan terim ise *Sürü*'ydü. Okumaları esnasında rastladıkça, önceleri üzerinde fazla durmamıştı. Mektuplarda sık sık evrimle ilgili konulara değiniliyordu. O da bu terimin evrimle ilgili olduğuna hükmetmişti. Hatasını şimdi fark ediyordu. Sürü bir tarikattı ya da bir tür kilise, simgesi ise avucunda tuttuğu nesneydi. Her ikisinin Sanat'la ne ilgisinin bulunduğu hiç de belirgin değildi, ne var ki uzun süredir beslediği şüphe -*tek* gizem, *tek* yolculuk- burada doğrulanıyordu ve Jaff, madalyonu bir harita gibi kullanarak, Sürü'den Sanat'a çıkan yolu elbet bulacağını biliyordu.

Bu arada çok mühim bir mesele vardı. Homer'ın başını çektiği işçi takımı aklına geldikçe, ortaya çıkardığı sırrı herhangi biriyle paylaşma fikri onu ürpertiyordu. Sırrı deşifre etmede mesafe katedeceklerinden değil; bunu yapamayacak kadar yeteneksizlerdi. Ama Homer işin kokusunu biraz almasına yetecek kadar şüpheciydi ve birinin -hele ki hödük Homer'ın- bu kutsal alanı lekeleme fikri katlanılmazdı. Böyle bir felaketi engellemenin tek bir yolu vardı. Homer'ı doğru ize ulaştırabilecek bütün delilleri çabucak yok etmeliydi. Madalyonu saklayacaktı elbette, bu nesne, yüzlerini bir gün göreceği yüce güçler tarafından emanet edilmişti kendisine. Sürü hakkında en fazla bilgi veren yirmi otuz kadar mektubu da saklayacaktı, geri kalanı (üç yüz kadarı) yakılmalıydı. Ölü Mektuplar Odası'ndaki birikime gelince, onlar da fırını boylayacaktı. Hepsi. Zaman alacaktı ama yapılması gerekiyordu, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Odasındaki mektupları ayıkladı, saklamaya gerek duymadıklarını paketledi ve Tanzim Bürosu'nun yolunu tuttu.

İkindi vaktiydi, bir insan kalabalığı arasında yol aldı. Gerçi adamın günlük düzenine sadık kaldığına ve beş buçuğa bir saniye kala paydos edip bir yerde bira yuvarlamaya çoktan gittiğine emindi ama yine de Homer'dan kaçınmak için büroya arka kapıdan girdi. Fırın ahı gitmiş vahı kalmış bir antikaydı, Miller adında başka bir ahı gitmiş vahı kalmış antika tarafından göz kulak olunuyordu. Jaffe'nin, top patlasa duymaz Miller ile tek laf etmişliği yoktu. Ona fırını birkaç saatliğine kullanacağını açıklaması biraz zaman aldı. Evden getirdiği paketle başlayacaktı, elindekini çabucak alevlere attı. Sonra da Ölü Mektuplar Odası'na çıktı.

Homer, bira yuvarlamaya gitmemişti. Dağ gibi yükselen yığınların arasındaki çıplak ampulun altında, Jaffe'nin sandalyesine oturmuş bekliyordu.

"Ne dolap çevirdin bakalım?" dedi Homer, Jaffe kapıdan girer girmez.

Masumiyetini kanıtlamaya çalışmak faydasızdı, Jaffe farkındaydı. Aylarını alan çalışması yüz hatlarına kazınmıştı bir kere. Artık saf ayaklarına yatarak paçayı kurtaramazdı. Ayrıca -olay bu noktaya gelmişken- bunu istemiyordu da.

"*Dolap* çevirdiğim yok" dedi Homer'a, adamın gülünç şüphesini küçümsediğini iyice belli ederek. "İstediğin herhangi bir şeyi almış değilim. Ya da işine yarayacak bir şeyi."

"Ona ben karar veririm, ulan" dedi Homer, karıştırdığı mektupları diğer yığınların arasına fırlatarak. "Burada ne halt karıştırdığını bilmek istiyorum. Otuz bir çekmen dışında."

Jaffe kapıyı kapadı. Daha önce hiç fark etmemişti ama fırının gümbürtüsü duvarlardan geçip odaya kadar geliyordu. Odanın her zerresi zangırdıyordu. Çuvallar, zarflar, içlerine tıkılmış sayfalardaki sözcükler. Homer'ın oturduğu sandalye. Homer'ın oturduğu sandalyenin yanında, yerde yatan bıçak, küt bıçak. Bütün mekân, hafifçe de olsa, yer sarsıntısı varmışçasına oynuyordu. Dünya fırtırmak üzereymiş gibi.

Belki de fırtırmıştı. Neden olmasın? Asayişi hâlâ berkemal sanmanın âlemi yok. Öyle ya da böyle tahtına kurulayazmış bir adamdı. Nerede ve nasıl bilmiyordu ama gaflet içindekileri derhâl susturması gerekiyordu. Hiç kimse onu bulamayacaktı. Onu hiç kimse suçlamayacak, yargılamayacak ya da darağacına göndermeyecekti. Şimdi kanun kendisiydi.

"Açıklayayım..." dedi Homer'a, neredeyse fırtırık bir ses tonu tutturarak. "... Şu çevirdiğim *dolap* neymiş gör."

"He" dedi Homer, dudak bükerek. "Dene bakalım."

"Şey, gayet basit..."

Homer'a, sandalyeye ve sandalyenin yanındaki bıçağa doğru yürüdü. Sinsice yaklaşması Homer'ı tedirgin etti ama adam yerinden kıpırdamadı.

"... Bir sırrı ortaya çıkardım" diye sürdürdü Jaffe.

"Ha?"

"Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Homer ayağa kalktı, bakışları da diğer her şey gibi titriyordu. Jaffe dışında her şey. Bütün titreşimler ellerinden, iç organlarından ve başından geçip gidiyordu. Devingen dünyada bir o durağandı.

"Ne halt ediyorsun bilmiyorum" dedi Homer. "Ama hoşuma gitmiyor."

"Seni suçlamıyorum" dedi Jaffe. Gözleri bıçakta değildi. Bakmasına gerek yoktu. Onu hissedebiliyordu. "Ama bilmek senin işin, değil mi?" diye devam etti Jaffe, "burada olup bitenleri öğrenmek."

Homer sandalyeden birkaç adım geriledi. Takınmaktan hoşlandığı kabadayı duruşundan eser kalmamıştı. Sendeliyordu, sanki zemin eğilmişti.

"Dünyanın merkezinde oturdum ben" dedi Jaffe. "Bu küçük oda... her şeyin olup bittiği yer."

"Öyle mi?"

"Bal gibi öyle."

Homer sinirli sinirli sırıttı. Kapıya bir bakış attı.

"Gitmek mi istiyorsun?" dedi Jaffe.

"He, ya." Saatine baktı ama iş olsun diye. "Şeye yetişmem gerek. Bir uğrayayım demiştim..."

"Benden korkuyorsun" dedi Jaffe. "Korkman gerekir zaten. Ben eski Jaffe değilim."

"Öyle mi?"

"O soruyu zaten sormuştun."

Homer tekrar kapıya baktı. Beş adım uzaktaydı, koşarsa dört. Jaffe bıçağı kaptığında mesafeyi yarılamıştı. Adamın arkasından yaklaştığını hissettiğinde eli kapı kolundaydı.

Döndü ve bıçak dosdoğru gözüne saplandı. Kazayla saplanmış değildi. Eşzamanlılıktı bu. Gözü ışıldadı, bıçak ışıldadı. Işıltılar çakıştı, bir sonraki an Homer sırtını kapıya yaslamış çığlık atıyordu, Randolph mektup açacağını adamın başından çıkarmak için onun tepesindeydi.

Fırının kükremesi şiddetlendi. Sırtı çuvallara dönük Jaffe, zarfların birbirlerinin koynuna sokulduğunu, sayfalardaki sözcüklerin görkemli bir şiir oluşturana kadar çalkalandığını hissedebiliyordu. Kan, diyordu o şiir, bir deniz gibidir. Düşünceleri o denizdeki pıhtılar gibi, kapkara, yoğun, sıcaktan daha sıcak.

Bıçağın kabzasına uzanıp kavradı. Hayatında hiç kan dökmemişti, kasten bir böcek bile ezmemişti. Ama nemli ve sıcak kabzayı kavrayan elinin verdiği his şu anda âdeta harikaydı. Bir kehanet, bir kanıt.

Sırıtarak, bıçağı Homer'ın göz çukurundan çıkardı ve kurbanı kapıdan kayıp yere düşmeye kalmadan Homer'ın gırtlağına sapına kadar soktu. Bu kez bıçağı olduğu yerde bırakmadı. Homer'ın çığlıkları kesilir kesilmez çıkardı ve adamın göğsüne sapladı. Orası kemikliydi ve zorlaması gerekmişti, birden amma da güçlenmişti. Homer gakladı ve ağzından, gırtlağındaki yaradan kan boşaldı. Jaffe bıçağı çekip çıkardı. Tekrar saplamadı. Onun yerine silahı mendiline sildi ve bir sonraki hamlesini düşünmek üzere cesede sırtını döndü. Eğer mektup çuvallarını fırına yollamaya kalkışırsa yakalanma riski vardı. Kendini harikulade hissediyordu, bunda hödüğün ölümünün etkisi büyüktü, yine de yakalanma tehlikesinin ciddiyetinin ayırdındaydı. Fırını *buraya* getirmek daha iyi olacaktı. Hem ateş, yayılmacı bir canavardı. Bütün gereken bir kıvılcımdı, Homer'da da onlardan vardı. Yere yığılmış cesede yaklaşıp ceplerinde kibrit kutusu aradı. Buldu, alıp çuvallara yöneldi.

Ölü mektupları yakmaya hazırlanırken kapıldığı hüzün onu şaşırttı. Burada haftalarını geçirmişti, bir tür hezeyanla kaybolmuş, gizemlerle sarhoş olmuştu. Bu, hepsine elveda demekti. Bundan sonra -Homer ölü, mektuplar

kül- bir kaçaktı, hakkında hiçbir şey bilmediği hâlde icra etmeyi her şeyden çok istediği Sanat tarafından çağrılmış, geçmişi olmayan bir adam.

Birkaç parça kâğıdı yangına zemin hazırlamak için buruşturmaya başladı. Yangın bir kez başladı mı ateşin kendi kendini besleyeceğinden emindi. Odada yanıcı olmayan hiçbir şey yoktu: Kâğıt, kumaş, et. Kâğıtlarla üç öbek oluşturduktan sonra kibriti çaktı. Alev parlaktı, Jaffe ona bakınca parlaklıktan ne kadar da çok nefret ettiğini fark etti. Karanlık çok daha ilginçti, sırlarla dolu, tehditlerle dolu. Kâğıt öbeklerini tutuşturdu ve alevler büyüyene kadar izledi. Sonra kapıya doğru geriledi.

Homer kapının önüne yığılmıştı, üç yerinden kanıyordu ve cüssesini kıpırdatmak o denli kolay değildi ama Jaffe, arkasında harlayan şenlik ateşi duvara gölgesini düşürürken, işe koyuldu. Cesedi kenara çekene kadar geçen yarım dakikada ısı katlanarak arttı, o sürenin sonunda Jaffe dönüp bakınca alevlerin odayı bir uçtan bir uca sarmış olduğunu gördü. Yükselen ısı dalgası kendi rüzgârını oluşturuyor, bu da alevleri körüklüyordu.

Odasını kalıntılarından temizlerken -Randolph Ernest Jaffe'nin bütün izlerinin kökünü kazıyordu- yaptığına ancak o zaman pişman oldu. Yangın çıkardığına değil -çok akıllıca bir işti o- ama Homer'ın cesedini ölü mektuplarla birlikte küle dönmeye terk ettiğine. Ona öyle geliyordu ki daha özenli bir intikam alması gerekirdi. Cesedi parçalara bölmeli, dili, gözleri, erbezlerini, barsaklarını, derisini, kafatasını parça parça bölüp paketlemeli ve parçaları hiçbir kıstas gözetmeksizin rastgele adreslere göndermeliydi. Böylece Homer'ın et parçalarının hangi kapıyı çalacağı şansa (ya da eşzamanlılığa) kalırdı. Postacının postası. Gelecekte böyle ironik fırsatları kaçırmayacağına dair kendine söz verdi.

Odasını temizleme işi uzun sürmedi. Çok az özel eşyası vardı, çoğu da pek az anlam ifade ediyordu. Temel ihtiyaçlara indirgenirse, Jaffe'nin var olduğu söylenemezdi. Birkaç doların, birkaç fotoğrafın, birkaç parça kıyafetin toplamıydı o. Küçük bir valize sığmayacak hiçbir şey yoktu, her şeyi koysa bile valizde bir takım ansiklopediye yine de yer kalırdı.

Geceyarısı elinde aynı küçük valizle, Omaha'dan ayrılmaya koyuldu, herhangi bir yönde yolculuğa hazırdı. Doğuya Geçit, Batıya Geçit. Hangi yöne gittiğini umursamıyordu, yeter ki yol onu Sanat'a çıkarsın.

II

Jaffe basit bir yaşam sürmüştü. Omaha'nın elli mil içinde doğmuş, orada eğitim görmüş, ebeveynlerini oraya gömmüş, o şehirden iki kadına kur yapıp nikâh masasına oturtma çabası hüsranla sonuçlanmıştı. Eyaleti birkaç kez terk etmiş, (ikinci başarısız kur girişiminden sonra) kızkardeşinin yaşadığı Orlando'ya sığınmayı bile düşünmüştü ama kardeşi onun insanlara ya da amansız güneşe ayak uyduramayacağını söyleyerek onu caydırmıştı. O nedenle bir işten çıkıp diğerine girerek, hiçbir şeye ya da hiç kimseye uzun süre bağlanmayarak, karşılığında bağlanılmayarak, Omaha'da kalmıştı.

Gelgelelim, Ölü Mektuplar Odası'nda inzivaya çekildiğinde, varlığından asla haberdar olmadığı ufukların tadını almış ve yola koyulma fikri onu iştahlandırmıştı. Ortada yalnızca güneş, banliyöler ve Miki Fare varken iplememişti. Bu tür sıradanlıkları görmek için ne diye yola çıkacaktı ki? Ama şimdi daha fazlasına vâkıftı. Perdeleri aralanacak gizemler, ele geçirilecek güçler vardı ve o Dünyanın Kralı olduğunda banliyöleri alaşağı edecek (elinden gelirse güneşi de) ve dünyayı insanoğlunun kendi ruhunun sırlarına nihayet vâkıf olabileceği sımsıcak bir karanlığa gömecekti.

Mektuplarda *dört yol ağzından* çokça bahsediliyordu. Uzunca bir süre bu terimi kafasında gerçek anlamıyla canlandırmış, Omaha'da muhtemelen o dört yol ağzında *bulunduğunu* ve orada Sanat'a dair aydınlanacağını düşünmüştü. Ne var ki şehirden çıkıp da uzaklaştı mı böyle bir tasavvurdaki hatayı anlayıverdi. Yazarlar, dört yol ağzından bahsederken birbirleriyle kesişen ana yolları kastetmemişlerdi. Varoluş hâllerinin kesiştiği yerleri kastetmişlerdi. Oralarda insan sistemi yabancı sistemlerle buluşuyor ve her ikisi birden gelişip değişiyordu. Bu tür yerlerin hayhuyu içinde de aydınlanmaya ulaşma umudu yatmaktaydı.

Çok az parası vardı ama bu durum sorun çıkaracak gibi görünmüyordu. Suç mahallinden kaçışını takip eden haftalarda bütün istedikleri ayağına geldi. Bütün yapması gereken baş parmağını kaldırmasıydı, bir araba zınk diye duruyordu. Bir şoför ona nereye gittiğini sordu, o da gidebildiği kadar uzağa gideceğini söyledi ve Jaffe gerçekten de şoförün götürebildiği kadar uzağa gitti. Şansı yaver gidiyordu sanki. Tökezlediğinde ona el atan biri çıkıyordu. Acıktığında karnını doyuracak biri oluyordu.

Onu yoldan alan sonra da gece onunla kalmak ister mi diye soran, böylece şansının yaver gidişini pekiştiren kişi Illionis'lu bir kadındı.

"Sıradışı bir şey gördün sen, değil mi?" diye fısıldadı kadın gecenin bir yarısı. "Gözlerinden belli. Seni aracıma alma nedenim, gözlerindi."

"Bunu almama izin var mı peki?" dedi Jaffe, kadının bacak arasını parmaklayarak.

"Evet. Ona da var" dedi kadın. "Ne gördün?"

"Lafını etmeye değmez" diye yanıtladı Jaffe.

"Benimle tekrar sevişecek misin?"

"Hayır."

Arada sırada, eyaletten eyalete geçerken, mektupların ona aşıladıklarını kıyısından köşesinden kavrıyordu. Aradan göz kırpan sırları yakalıyordu. Kendilerini belli etmeye cüret ediyorlardı, çünkü o aralarından geçip gidiyordu ve onlar da onun müstakbel iktidar adamı olduğunu anlıyorlardı. Kentucky'de bir yetişkin cesedinin nehirden çıkarılışına tanıklık etme şansı yakaladı. Ceset çimenlerin üzerine yatırılmıştı, kollar sere serpe, parmaklar sere serpe, yanında bir kadın hüngür hüngür ağlıyor. Oğlanın gözleri açıktı, pantolonunun düğmeleri de öyle. Kısa mesafeden izlerken, polisin uzaklaştırmadığı tek görgü tanığı olarak (gözler, yine) çocuğun tıpkı madalyondaki suret gibi yatışının keyfini çıkardı bir süre ve sırf boğulma eyleminin ürperticiliği için nehire atlayası geldi. Idaho'da, bir otomobil kazasında kolunu kaybetmiş bir adamla tanıştı ve birlikte oturup içerlerken adam kayıp uzvunu hâlâ hissettiğini anlattı. Doktorlar bunu sinir sisteminin hayal görmesine bağlıyordu ama o bu durumun başka bir varoluş düzleminde bütünlüğünü koruyan astral bedeninden kaynaklandığını düşünüyordu. Adam, kaybettiği eliyle bazen otuz bir çektiğini anlattı ve uygulamalı gösterdi. Gerçekti. Daha sonra adam şöyle dedi: "Karanlıkta görebiliyorsun, değil mi?"

Jaffe farkında değildi ama şimdi görebildiği dikkatini çekti.

"Bunu becermeyi nasıl öğrendin?"

"Öğrenmedim ki."

"Astral gözler, belki de."

"Belki."

"Çükünü tekrar emmemi istiyor musun?"

"Hayır."

Deneyim kazanıyordu, tek tek, insanların yaşamlarına giriyor ve onları takıntılı, geberik ya da iki göz iki çeşme hâlde bırakıp öteki taraftan çıkıyordu. Her hevese boyun eğiyor, içgüdüleri nereye götürürse gidiyor, şehre adımını atar atmaz gizli hayat onu buluyordu.

Kanun güçlerinin peşinde olduğuna dair bir işaret yoktu. Belki de Homer'ın cesedi harap binada asla bulunamamıştı, bulunmuşsa bile polis basitçe onun bir yangın kurbanı olduğuna hükmetmişti. Hangi gerekçeyle olursa olsun, kokusunu izleyen hiç kimse yoktu. Canı nereye isterse gitti, ne isterse yaptı, ta ki tatmin edilmiş arzular ve giderilmiş isteklerle tıka basa dolana kadar, işte o an çıtayı yükseltmesinin zamanı gelip çattı.

New Mexico, Los Alamos'da hamamböceği kaynayan bir motelde dinlenmeye çekildi. İki şişe votkayla içeri kilitledi kendini, soyundu, günışığına karşı perdeleri örttü ve zihnini serbest kıldı. Kırk sekiz saattir hiçbir şey yememişti, parasızlıktan değil, parası vardı, baş dönmesinden hoşlandığı için. Açlıktan ölen, votkayla kamçılanan düşünceleri azıttı, sırasıyla barbarca ve sıvışıkça birbirlerini yiyip sıçtılar. Yerde yatarken hamamböcekleri karanlıktan çıkıp üzerine tırmandı. Gelip gitmelerine ses çıkarmadı, ne zaman ki orasıyla fazla uğraştılar ve sertleşmesine neden olup dikkatini dağıttılar, votkayı kasıklarına döküverdi. Yalnızca düşünmek istiyordu. Süzülmek ve düşünmek.

Bütün fiziksel doyumlara ulaşmıştı artık. Terlemiş ve üşümüştü, cinsel çekiciliği ve cinsiyetsizliği tatmıştı, düzülmüş ve düzmüştü. Artık hiçbirini istemiyordu, en azından Randolph Jaffe kimliğiyle. Başka bir varoluş biçimi vardı, başka bir hissediş yordamı, orada seks, cinayet, keder, açlık ve diğer her şey belki yeniden cazip gelebilirdi ama kendisi şu anki durumunun ötesine geçene, bir Sanatçı olana, dünyayı yeniden yapılandırana kadar gerçekleşmeyecekti bu.

Şafaktan biraz önce, hamamböcekleri bile mahmurlaşmışken, daveti hissetti.

Müthiş bir sükûnetti içindeki. Kalbi ağır ağır ve düzenli atıyordu. İdrar torbası, bebeklerinki gibi, kendiliğinden boşaldı. Ne fazla sıcaktı ne de fazla soğuk. Ne fazla uykuluydu ne de iyice uyanık. Ve bu dört yol ağzında -ne ilkiydi ne de sonuncusu olacaktı- bir şey barsaklarını dürtüklüyor ve ona sesleniyordu.

Derhâl kalkıp giyindi, votkadan arta kalanı kapıp yürüyüşe çıktı. Davet, iç organlarını terk etmedi. Gece ayazı, yerini güneşin doğuşuna bırakırken, o davet, dürtüklemeyi sürdürdü. Dışarı yalın ayak çıkmıştı. Ayakları kanıyordu, ne var ki bedeni onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Verdiği rahatsızlığı votkanın yardımıyla bastırmaya devam etti. Öğlen -son yudum bittiğinde- çölün ortasında, çağrıldığı yöne doğru yürümekteydi, attığı adımların farkında bile değildi. Sanat ve onun edinilmesi dışında kafasında hiçbir düşünce yoktu şimdi, arada bir belirip kaybolan şu hırs bile.

Öyle ki, sonunda, çöl de ayrıştı. Akşam sularında, en basit olguların bile -altındaki toprağın, başının üstünde kararan gökyüzünün- belirsizliğe gömüldüğü bir yere geldi. Yürüdüğünden bile emin değildi. Hiçlik hoştu ama çok sürmedi. Çağrılar, çağrıldığının farkına bile varmayan benliğini sürüklemiş olmalıydı ki ardında bıraktığı gece ansızın gündüze dönüştü ve kendini öncekinden çok daha çorak bir çölde dikilirken -yeniden canlı, yeniden Randolph Jaffe kimliğiyle- buldu. Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz yükselmemiş ama havayı ısıtmaya başlamıştı, gökyüzü berraktı.

Artık canı yanıyor, hasta hissediyordu ama barsaklarındaki çekiştirme karşı konulmazdı. Bütün vücudu enkaza dönüşse de gayretle ilerlemeliydi.

Sonradan bir kasabadan geçtiğini ve çorak toprakların ortasından yükselen çelik bir kule gördüğünü anımsadı. Ne var ki yolculuğunun bitmesi basit bir taş kulübede gerçekleşti, gücünün son kırıntılarını harcarken kulübenin kapısı açıldı ve Jaffe eşikten içeri yığıldı.

III

Kendine geldiğinde kapı kapanmıştı ama zihni ardına kadar açıktı. Titrek bir ateşin diğer tarafında elli yılın şamarını yemiş bezgin bir palyaço gibi mahzun, azıcık bön bakışlı, kalan saçı da uzayıp grileşmiş, yaşlı bir adam oturuyordu. Bağdaş kurmuştu. Jaffe konuşmak için güç toplamaya çalışadursun, ihtiyar ara sıra bir poposunu kaldırarak gürültüyle yellenmekteydi.

"Yolunu buldun" dedi adam, bir süre sonra. "Başaramadan öleceksin sandım. Bir sürü kişinin başına geldi. Sağlam irade istiyor."

"Neredeyim?" diye sormayı becerdi Jaffe.

"Bir Düğüm'deyiz. Birkaç dakikayı kapsayan bir zaman ilmeği. Düğümleyip bir sığınak yaptım. Güvende olduğum tek yer."

"Kimsin sen?"

"Adım Kissoon."

"Sürü'dekilerden misin?"

Ateşin ardındaki yüz afalladı. "Epey şey biliyormuşsun."

"Hayır. Pek sayılmaz. Bölük pörçük."

"Çok az kişi Sürü'yü bilir."

"Birkaçını tanıyorum" dedi Jaffe.

"Sahi mi?" dedi Kissoon, sesi ciddileşerek. "Adlarını öğrenmek isterim."

"Elimde onlardan gelen mektuplar var..." dedi Jaffe ama onları, dünyasını hem cennete hem cehenneme çeviren o kıymetli ipuçlarını nerede bıraktığını artık bilmediğini fark edince duraksadı.

"Kimlerden?" dedi Kissoon.

"Sanat'ı bilen... *tahmin yürüten*... kişiler."

"Öyle mi? Ne diyorlar peki?"

Jaffe başını iki yana salladı. "Bir sonuca varamadım daha" dedi. "Ama sanırım bir deniz var..."

"Var ya" dedi Kissoon. "Sen de onu nerede bulacağını, oraya nasıl ulaşacağını ve ondan nasıl güç edineceğini bilmek istersin herhâlde."

"Evet. İsterim."

"Ya bu eğitimin bedeli?" dedi Kissoon. "Ne verebilirsin?"

"Hiçbir şeyim yok."

"Bırak da ona ben karar vereyim" dedi Kissoon, kulübenin tavanında bükülen dumanda bir şey görüyormuşçasına gözlerini oraya dikti.

"Tamam" dedi Jaffe. "Benden istediğin neyse alabilirsin."

"Kulağa makûl geliyor."

"Bilmek istiyorum. Sanat'ı istiyorum."

"Tabii. Tabii."

"Yaşayacağımı yaşadım" dedi Jaffe.

Kissoon'un bakışları ona döndü yine. "Sahi mi? Şüpheliyim."

"İstediğim... istediğim..." (Ne, diye düşündü. Ne istiyorsun?) "*Açıklama*" dedi.

"Pekâlâ, nereden başlasak?"

"Deniz" dedi Jaffe.

"Ah, deniz."

"Nerede?"

"Hiç âşık oldun mu?" diye karşılık verdi Kissoon.

"Evet. Sanırım."

"Öyleyse Quiddity'de iki kez bulunmuşsun. İlki, ana rahmine düştüğün gece. İkincisi, sevdiğin kadınla yattığın gece. Yoksa erkek miydi?" Güldü. "Her neyse."

"Şu deniz, Quiddity mi?"

"O deniz, Quiddity. Üstünde de Ephemeris diye anılan adalar var."

"Oraya gitmek istiyorum" dedi Jaffe soluk soluğa.

"Gideceksin. Bir kez daha gideceksin."

"Ne zaman?"

"Ömrünün son gecesinde. Bütün edinebildiğimiz bu. Düş denizine üç kez dalış. Azı, delirtir. Fazlası..."

"Evet?"

"İnsanlıktan çıkarız."

"Ya Sanat?"

"Ah, şey... o konuda farklı görüşler var."

"Sen elde ettin mi?"

"*Elde etmek* mi?"

"Şu Sanat'ı. Sen elde ettin mi onu? Yapabiliyor musun? Bana öğretebilir misin?"

"Olabilir."

"Sen Sürü'den birisin" dedi Jaffe. "Onu elde etmiş olmalısın, değil mi?"

"*Biri* mi?" biçimindeydi cevap. "Ben sonuncuyum. Tekim."

"Öyleyse paylaş benimle. Dünyayı değiştirebilmek istiyorum."

"Ne kadar da *küçük* bir hırs."

"Benimle taşak geçme!" dedi Jaffe, aptal yerine konduğu hissi şiddetleniyordu.

"Elim boş dönmeyeceğim, Kissoon. Eğer Sanat'ı edinebilirsem Quiddity'e girebilirim, öyle mi? Demek bu böyle işliyor."

"Bilgi birikimini nereden edindin?"

"Öyle *mi*, değil mi?"

"Evet. Tekrar soruyorum: Bilgi birikimini nereden edindin?"

"İpuçlarını bir araya getirebiliyorum. Şu anda yaptığım şey de bu." Parçalar kafasında yerli yerine otururken sırıttı. "Quiddity bir biçimde bu dünyanın *ardında*, değil mi? Sanat ise içinden geçmeni sağlıyor, böylece canın istedikçe orada olabiliyorsun. Turtadaki Parmak."

"Ha?"

"Biri onu böyle adlandırmıştı. Turtadaki Parmak."

"Niye parmakla yetinilsin?" diye belirtti Kissoon.

"Tabii ya! Anasını satayım, niye bütün kolum olmasın?"

Kissoon'un yüz ifadesi neredeyse hayranlık taşıyordu. "Yazık" dedi. "Keşke biraz daha *gelişkin* olabilseydin. O zaman belki bütün bunları seninle paylaşabilirdim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Diyorum ki hâlâ çok fazla maymunsusun. Zihnimdeki sırları sana açamam. Çok kudretliler, çok tehlikeliler. Onlarla ne yapacağını bilemezsin. Çocukça hırsınla Quiddity'i didikler durursun. Oysa Quiddity muhafaza edilmeli."

"Sana söyledim... buradan eli boş dönmem. Benden istediğini alabilirsin. Neyim varsa. Yeter ki öğret bana."

"Bedenini verir miydin?" dedi Kissoon. "Yapar mıydın?"

"Ne?"

"Pazarlığa oturabileceğin tek şeyin o. Bana onu vermek istiyor musun?"

Aldığı cevap Jaffe'yi afallattı. "Seks mi istiyorsun?" dedi.

"Tanrım, hayır."

"Ne öyleyse? Anlamıyorum."

"Et ve kan. Tekne. Bedenini işgal etmek istiyorum."

Jaffe ve Kissoon bakıştılar.

"Eee?" dedi ihtiyar.

"Öylece postuma bürünemezsin" dedi Jaffe.

"Ah, öyle bir bürünürüm ki, içi hele bir boşalmaya görsün."

"Sana inanmıyorum."

"Jaffe, bütün insanlar arasında hele sen, asla *inanmıyorum* dememelisin. Ölçüt, sıradışı olandır. Zamanda ilmekler var. Şu anda onlardan birinin içindeyiz. Zihinlerimizin içinde hücuma hazır bekleyen ordular var. Kasıklarımızda güneşler, gökyüzünde amcıklar. Takım taklavatlar her durumda işler..."

"Takım taklavatlar mı?"

"İstemler! Sihirbazlıklar! *Büyü, büyü*! Her yerdedir. Haklısın, kaynağı Quiddity'dir, Sanat ise onu kilidi ve anahtarı. Sen de kalkmışsın tenine bürünmem çok zor bir şey sanıyorsun. *Hiçbir şey* öğrenemedin mi?"

"Diyelim ki anlaştım."

"Diyelim ki anlaştın."

"Bedenimi terk edersem bana ne olacak?"

"Burada kalırsın. Töz hâlinle. En azından başının üstünde bir çatın var. Bir süre sonra geri dönerim. Et ve kan tekrar senin olur."

"Bedenimi ne diye isteyesin ki?" dedi Jaffe. "Perişan durumda."

"Orası *benim* bileceğim iş" diye karşılık verdi Kissoon.

"Bilmeliyim."

"Açıklamamayı yeğliyorum. Eğer Sanat'ı istiyorsan bal gibi de söylediklerimi yapacaksın. Başka seçeneğin yok."

İhtiyarın tavrı -kibirli sırıtması, omuz silkişleri, konuğuna bakmaya tenezzül etmezcesine yarı inik göz kapaklarının arasından bakışı- bütün bunlar Jaffe'nin aklına Homer'ı getirdi. Hık demişler birbirlerinin burnundan düşmüşlerdi, aynı anda hem yontulmamış hödüğü hem de kurnaz yaşlı keçiyi oynuyorlardı. Aklına Homer gelince, ister istemez cebindeki bıçak da geldi. Onu acıdan konuşturana kadar Kissoon'un cılız leşini kaç kez doğraması gerekirdi? İhtiyarın parmaklarını eklem yerlerinden tek tek koparsa mıydı? Gerekirse, hazırdı. Kulaklarını kesse. Ya da gözlerini oysa. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Yufka yürekliliğin sırası değildi, bunun için artık çok geçti.

Elini cebine daldırıp bıçağı kavradı.

Kissoon onu gördü. "Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?" dedi, gözleri birden fır dönmeye başlamıştı, sanki Jaffe'yle arasındaki havayı hızlıca okuyordu.

"Sandığından daha fazlasını anlıyorum" dedi Jaffe. "Senin için yeterince *arı* olmadığımı anlıyorum. Ben -nasıl diyordun?- *gelişkin* değilim. Evet evet, gelişkin."

"Maymunsusun, dedim."

"Dedin ya."

"Maymunsulara hakaret ettim."

Jaffe, kavradığı bıçağı sıktı. Ayağa kalkmaya yeltendi.

"Sakın *cüret* etme" dedi Kissoon.

"Bana cüret etme demek" dedi Jaffe, ayağa kalkma çabası yüzünden başı dönüyordu, "... boğaya kırmızı pelerin göstermektir. Kaçın kurasıyım ben..." Bıçağı cebinden çıkarmaya başladı. "... Senden korkmuyorum."

Kissoon'un hızlı okuyan gözleri durdu ve bıçağa kenetlendi. Homer'ın aksine yüzünde şaşkınlık yoktu ama korku vardı. Bu ifadeyi görünce, Jaffe'nin içinden hafif bir zevk dalgası geçip gitti.

Kissoon ayağa kalkmaya başladı. Jaffe'den epey kısaydı, neredeyse bodur, her yanı çarpıktı, sanki bütün kemikleri ve eklemleri bir zamanlar kırılmış, alelacele kaynaştırılmıştı.

"Kan dökmemelisin" dedi telaşla. "Düğüm'de olmaz. Düğümlemenin kurallarından biridir, kan dökmemek."

"Külahıma anlat" dedi Jaffe, ateşin yanından dolanarak kurbanına yaklaştı.

"Gerçek bu" dedi Kissoon, Jaffe'ye en tuhaf, en saçma gülümsemesini yolladı. "Yalan söylememek benim için onur meselesidir."

"Mezbahada bir yıl çalıştım" dedi Jaffe. "Omaha, Nebraska'da. Batı geçidi. Koca bir yıl çalıştım, sırf et doğradım. İşin ehliyim."

Kissoon şimdi iyice korkmuştu. Kollarını iki yana açıp destek umuduyla etrafına bakınarak duvara doğru geriledi, sessiz filmlerin kadın kahramanları gibi diye düşündü Jaffe. Adamın gözleri yarı açık değildi artık, kocaman ve ıslaktılar. Ağzı da öyle, kocaman ve ıslak. Tehdit bile savuramıyor, yalnızca titriyordu.

Jaffe uzanıp adamın hindi gırtlağını yakaladı. İyice sıktı, baş parmağı ve diğer parmakları tendonlara gömüldü. Sonra diğer eliyle kör bıçağı çıkarıp Kissoon'un sol gözünün dibine götürdü. İhtiyarın nefesi hasta birinin osuruğu gibi kokuyordu. Jaffe o kokuyu solumak istemedi ama başka seçeneği yoktu, soluduğu an faka bastığını anladı. Nefes, bayat havadan ibaret değildi. Kissoon'un bedeninden çıkıp onunkine sızan -ya da en azından buna kalkışan- bir şey içermekteydi. Jaffe pörsük gırtlaktan elini çekip geriledi.

"*Puşt*!" dedi, soluğun onu zaptetmesini engellemek için öksürüp tükürdü.

Kissoon numarayı elden bırakmadı. "Beni öldürmeyecek misin?" dedi. "İdamım ertelendi mi?"

Üstünlük ona geçmişti şimdi, geri çekilen Jaffe idi.

"Benden uzak dur!" dedi Jaffe.

"Yalnızca ihtiyar bir adamım!"

"Soluğu hissettim!" diye bağırdı Jaffe, yumruğunu göğsüne vurarak. "İçime girmeye çalışıyorsun!"

"Yoo" diye itiraz etti Kissoon.

"Yalanı bırak kahrolası. Hissettim."

Hâlen hissedebiliyordu. Ciğerlerinde daha önce hissetmediği bir ağırlık vardı. Kaldığı takdirde puştun onu iyice ele geçireceğini düşünerek kapıya doğru geriledi.

"Gitme" dedi Kissoon. "Kapıyı açma."

"Sanat'a ulaşmanın başka yolları da var" dedi Jaffe.

"Hayır" dedi Kissoon. "Yalnızca ben varım. Ötekiler öldü. Sana benden başka yardım edebilecek hiç kimse yok."

Şu meşhur gülümsemesini takınıp harap bedenini öne eğerek onu selamladı ama bu tevazu gösterisi de en az korkusu kadar yapmacıktı. Bütün numaraları kurbanını yakınında tutmak içindi, böylece onun etini ve kanını alacaktı. Jaffe, düzmeceyi ikinci kez yutacak değildi. Kissoon'un baştan çıkarmalarını anılarıyla önlemeye çabaladı. Aldığı zevkleri, bu tuzaktan sağ salim bir kurtulabilirse onları yeniden tadabileceğini düşündü. Illinois'daki kadını, Kentucky'deki tek kolluyu, hamamböceklerinin okşayışını. Hatıralar, Kissoon'un ona daha da tutunmasını engelliyordu. Jaffe, arkasına uzanıp kapı kulbunu kavradı.

"Açma" dedi Kissoon.

"Buradan çıkıyorum."

"Bir hata yaptım. Üzgünüm. Seni küçümsedim. Bir anlaşmaya varabiliriz herhâlde? Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Sanat'ı öğreteceğim. Ben o konuda yetersizim. Düğüm'de olmuyor. Ama *sen* elde edebilirsin onu. Beraberinde götürebilirsin. Dışarıya. Gerisingeri dünyaya. Turtaya kol daldırmaca! Yeter ki *kal*! *Kal*, Jaffe. Çok uzun zamandır burada yalnızım. Dosta ihtiyacım var. Her şeyi açıklayacağım birine, paylaşabildiğim birine."

Jaffe kulbu çevirdi. Tam o sırada altındaki toprağın sarsıldığını hissetti ve aynı anda kapıdan bir aydınlık yayıldı. Yalnızca günışığı olamayacak kadar parlaktı ama günışığı olması gerekirdi, ne de olsa dışarıda onu bekleyen tek şey güneşti.

"*Beni bırakma*!" diye bağırdığını duydu Kissoon'un ve bu haykırışla birlikte adamın onu buraya çağırırken yaptığı gibi iç organlarına asıldığını hissetti. Ne var ki kavrayışı eski gücünün yanına bile yaklaşmıyordu. Ya Kissoon tözünü Jaffe'nin içine solumaya kalkışırken bütün enerjisini tüketmişti ya da öfkesi onu zayıflatmaktaydı. Öyle ya da böyle, karşı konulmayacak bir şey değildi ve Jaffe uzağa kaçtıkça o da zayıfladı.

Kulübeden yüz metre uzaklaşınca dönüp baktı ve siyah ipe benzeyen kapkara bir lekenin yerden kıvrıla kıvrıla ona doğru yaklaştığını gördü. Bekleyerek ihtiyar piçin nasıl bir numaraya kalkıştığını görecek değildi. Kendi izini takip ederek, çelik kule görünene kadar, koştu da koştu. Kulenin varlığı, uzun süredir terk edilmiş hâldeki bu çorak araziye yerleşilmeye kalkışıldığını göstermekteydi. Kulenin daha ilerisinde, bir saatlik eziyetten sonra, bu çabanın başka bir göstergesi daha belirdi. Yalnızca insan ve araç kalabalığından değil, çekime hazırlanmayı bekleyen bir film seti gibi her çeşit yaşam belirtisinden de yoksun bomboş sokaklarıyla, buraya gelirken içinden sendeleyerek geçtiğini hayal meyal anımsadığı kasaba.

Kasabayı yarım mil geçtikten sonra havadaki bir titreşim ona Düğüm'ün sınırına ulaştığı sinyalini verdi. Sinyalin kafasını karıştırmasına bütün iradesiyle direndi, yürüdüğünün bile farkında olmadan iç bulandıracak kadar rahatsız edici bir yerden geçti ve ansızın öteki taraftaydı, yıldızlarla kaplı sakin geceye geri döndü.

Kırk sekiz saat sonra, Santa Fe'nin dar sokaklarının birinde sarhoşken, çok önemli iki karar aldı. Biri, son birkaç haftada uzattığı sakalını araştırmasının andacı kabul edip ona dokunmayacaktı. İkincisi, edindiği her yetenek, Amerikan saklı yaşamına dair topladığı her bilgi kırıntısı, astral gözlerinden ödünç aldığı her güç zerresi, Sanat'a sahip olmak için kullanılacaktı (Kissoon'un canı cehenneme, Sürü'nün canı cehenneme) ve tıraşsız yüzünü ancak o zaman tekrar gösterecekti.

IV

Kendine verdiği sözleri tutmak kolay değildi. Hele ki topladığı güçten alacağı pek çok basit zevk varken; yücelme yolunda küçük dayanak noktasını yitirmekten korkarak vazgeçtiği onca zevk...

Öncelikli görevi, araştırmasında ona yardım edebilecek bir yoldaş belirlemekti. Bu role uygun şöhrete ve isme sahip bir adam bulması iki ay sürdü. Bu adam Richard Wesley Fletcher'dı, evrimsel incelemeler alanında -yakın geçmişte gözden düşene kadar- en övgüye mazhar ve yenilikçi beyinlerden biri olagelmişti. Boston ve Washington'daki birkaç araştırma programının başkanıydı, onun bir sonraki buluşunun ipuçlarını içeren her savı akranları tarafından titizlikle irdelenen bir kuramcı... Ne var ki, dehası madde bağımlılığıyla gölgelenmişti. Meskalin ve dengi maddeler onu alaşağı etmişti ki bu da meslektaşlarının pek çoğunun canına minnetti, adamın gizli zaafı ortaya çıkar çıkmaz onu aşağılamak için ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. Makaleden makaleye geçtikçe, Jaffe, azledilmiş *harika çocuğu* çembere alan ve onun teorilerini gülünç, ilkelerini ise kepazelik diyerek kınayan akademik çevrelerin takındığı hep aynı hoşnut tavıra rastladı. Jaffe, Fletcher'ın ahlaki duruşuyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Kafasını kurcalayan şey adamın teorileriydi, bunlar kendi hırsıyla örtüşmekteydi. Fletcher'ın araştırmaları, canlı organizmaların evrim geçirmelerini sağlamak için içlerindeki gücü damıtıp laboratuvar ortamında sentezlemeyi hedefliyordu. Aynen Jaffe gibi, cennetin bile çalınabileceğine inanıyordu bu adam.

Adam, bulunmamakta ısrarlıydı ama Jaffe üstüne düştü ve onu Maine'de buldu. Dâhinin hâli haraptı, akli dengesini ha yitirdi ha yitirecek durumdaydı. Jaffe temkinliydi. Amacını hemen açıklamadı, onun yerine Fletcher'ın uzun süredir fakirlikten dolayı temin edemediği nitelikli uyuşturucuları sağlayarak kendini ona yakınlaştırdı. Bağımlının güvenini kazandığı an, ancak o zaman Fletcher'ın araştırmalarına dolaylı yollardan değinmeye başladı. Fletcher ilk başta konu hakkında konuşkan değildi ama Jaffe onun közleşmiş takıntısını nazikçe körükledi ve ateş bir süre sonra harladı. Bir kez yanmaya görsün, Fletcher'ın anlatacak bir sürü şeyi vardı. *Sefir*, yani elçi adını verdiği şeyi damıtmaya iki kez çok yaklaştığına inanmaktaydı. Ama son anda hep kıl payı kaçırmıştı. Jaffe, saklı bilimlerle ilgili okumalarına dayanarak, konuyla ilgili birkaç görüşünü dile getirdi. Üstüne basa basa belirttiği gibi, her ikisi de yoldaş araştırmacıydılar. O, Jaffe, eskilerin -simyacıların ve büyücülerin- sözcük dağarcığını, Fletcher ise bilimsel bir dil kullansa da evrime dirsek atacak

aynı arzuyu duyuyordu: Eti ve belki de ruhu suni yollarla geliştirmek. Fletcher, başlangıçta bu görüşleri küçümsemeyle karşıladıysa da zamanla onlara değer verdi, nihayetinde Jaffe'nin bu teklifini araştırmalarına taze bir başlangıç yapabileceği imkânlar gibi görüp benimsedi.

Jaffe söz veriyordu, Fletcher bu kez, bütçe sağlamak için çalışmasına sürekli haklı gerekçeler göstermesi gereken akademik bir serada çalışmak zorunda kalmayacaktı. Ot tiryakisi dâhisine, yırtıcı gözlerden iyice saklanarak çalışabileceği bir yer sağlayacağına dair güvence vermekteydi. Sefir damıtılıp da mucizeler yarattığında, Fletcher, hiçlikten yeniden doğacak ve iftiracıları kaçacak delik arayacaklardı. Saplantılı birinin karşı koyamayacağı bir teklifti.

On bir ay sonra, Richard Wesley Fletcher, Baja'nın Pasifik kıyısındaki kayalık bir burunda durmuş, Jaffe'nin baştan çıkarmalarına kanışına lanet savurmaktaydı. Arkasında, koca bir yıl orada emek sarfettiği Azize Katrina Misyonu'nda, (Jaffe'nin adlandırmayı sevdiği biçimiyle) Muhteşem Eser başarılmıştı. Sefir, bir gerçeklikti. Dünyada, terk edilmiş bir Cizvit Misyonu'ndan başka bu tür uğraşları tanrı tanımaz nitelemeyecek çok az yer vardı elbette, zaten bu girişim öteden beri çelişkilerle doluydu.

Örneğin, Jaffe'yle birlikteliği. Bir diğeri, Muhteşem Eser'i mümkün kılan disiplinler karışımı. Şimdi göze batan üçüncüsü ise, aslında onun zafer anı olabilecekken, yaratılışına sermaye sağlayan adamın eline geçmesine fırsat bırakmadan Sefir'i yok etmesine ramak kalmasıydı.

Yapımındakiler, aynen bozumunda da vardı: Düzenek, saplantı ve acı. Fletcher herhangi bir şeyin mutlak yıkımının mümkün olmadığına inanacak kadar maddenin belirsizliğine hâkimdi. Keşfedilenler *keşfedilmemiş* gibi olamazdı. Bununla birlikte o ve Raul'ün delillere müdahalesi yeterince etkili olursa Baja Kaliforniya'daki bu çorak topraklarda yürüttüğü deneyleri hiç kimsenin kolayca hortlatamayacağını düşünüyordu. O ve oğlan (Raul'ü bir oğlan çocuğu addetmek hâlâ zordu) arkalarında hiçbir iz bırakmayacakları biçimde kendi evlerini darmadağın ederek kusursuz birer hırsız gibi davranmak zorundaydılar. Bütün araştırma notlarını yaktıklarında, bütün araç gereçleri kırıp döktüklerinde, Sefir hiç yapılmamış gibi olacaktı. Ancak o zaman Misyon binası önünde hâlâ ateşi beslemekle meşgul oğlanı kapıp bu uçurum kenarına getirebilecek, böylece el ele tutuşup atlayabileceklerdi. Uçurum sarp, aşağıdaki kayalar ise onları öldürmeye yetecek sivrilikteydi. Gelgit dalgaları kanlarını yıkayacak ve cesetlerini Büyük Okyanus'a sürükleyecekti. Sonra, ateş ve su eşliğinde, iş halledilmiş olacaktı.

Bunların hiçbiri, gelecekte bazı meraklıları Sefir'i ta en başından keşfetmekten alıkoymayacaktı, ne var ki bu ihtimali oluşturacak koşullar ve disiplinler pek müstesnaydı. Fletcher, insanlık namına, bunların yeniden gerçekleşmesinin yıllar alacağını umuyordu. Böyle bir umut için haklı gerekçesi var-

dı. Jaffe'nin saklı bilimleri yarı sezgisel kavrama yeteneği Fletcher'ın bilimsel yöntemleriyle birleşmedikçe mucizenin gerçekleşmesi söz konusu değildi. Zaten bilim adamlarıyla sihir adamları ne sıklıkla bir araya gelip de hünerlerini kaynaştırmaya yeltenirlerdi ki? İyi ki yeltenmiyorlardı. Keşfedilmeyi bekleyen tehlikeli çok şey vardı. Kodları Jaffe tarafından deşifre edilmiş saklı bilimciler, nesnelerin doğası hakkında Fletcher'ın şüphelendiği şeylerden çok daha fazlasını biliyorlardı. Mecazların, Yeniden Doğuş Banyosu'ndan ve dölünü öncül babalarının attığı altın Zümre'den bahsedişlerinin ardında, onun ömrü boyunca aradığı çarelere göz dikişleri yatmaktaydı. Evrimsel itkiyi geliştirecek, insanlığın kendini aşmasını sağlayacak suni yöntemler. *Obscurum per obscurius, ignotum per ignotius*, diye salık veriyorlardı. Belirsizliği daha belirsiz olanla açıkla, bilinmezi daha da bilinmeyenle. Biliyorlardı ki yazıyorlardı. Onlarınkiyle kendi bilimselliği arasında, Fletcher sorunu çözmüştü. Evrimin kendi hâlinden hoşnut gelgitlerini, yaşayan herhangi bir sistemin içine taşıyacak, (kanaatine göre) en hantal hücreyi en yüksek konuma iteleyecek bir sıvı sentezi. *Sefir* adını takmıştı ona: Elçi. Yanlış ad verdiğini şimdi anlıyordu. Sıvı, tanrıların elçisi değil, Tanrı'nın ta kendisiydi. Yaşayan bir şeydi. Enerjisi vardı, hırslıydı. Tekvini en baştan yazmaya, buna da Randolph Jaffe'yi Adem'e dönüştürerek başlamaya *kalkışmadan* onu yok etmeye mecburdu.

"Baba?"

Raul arkasında bitmişti. Oğlan, giysilerini bir kez daha çıkarmıştı. Yıllarca çıplak gezdikten sonra giysilerin kısıtlamalarına hâlâ alışabilmiş değildi. Ve bir kez daha şu lanet sözcüğü kullanıyordu.

"Ben senin baban değilim" diye hatırlattı Fletcher. "Hiç olmadım, olmayacağım da. Bunu kafana sokamıyor musun?"

Her zamanki gibi, Raul dinledi. Gözlerinin beyazı yoktu, ifadesini okumak da zordu, yine de sabit bakışları Fletcher'ın yağlarını eritmeyi başarırdı.

"Ne istiyorsun?" dedi, daha ılımlıca.

"Alevler" diye yanıtladı oğlan.

"Ne olmuş alevlere?"

"Rüzgâr, baba..." diye başladı.

Dosdoğru okyanustan esen rüzgâr son birkaç dakikada şiddetlenmişti. Fletcher, Raul'ün peşinden Misyon'un önüne gidince, Sefir'i ateşe verdikleri yerin korunaklı tarafında, çoğu yakalanamayacak kadar uzağa olmak koşuluyla notların her yana saçıldığını gördü.

"*Kahrolası*" dedi Fletcher, oğlana olduğu kadar kendi dikkatsizliğine de kızgındı. "Sana dedim ya bir kerede o kadar çok kâğıt koyma diye."

Raul'ü bütün vücudu gibi ipeksi tüylerle kaplı kolundan yakaladı. Alevlerin aniden yükselip Raul'ü hazırlıksız yakaladığı yerlerinden hafif bir yanık kokusu geliyordu. Raul'ün ezeli ateş korkusunu yenmesi epey cesaret gerektirmişti, farkındaydı. Bunu *babası* uğruna yapmıştı. Başkası için değil. Oğlan, da-

ha önce vücutlaşırken de yaptığı gibi sokulup yüzünü insan kokusuna gömdü.

"En iyisi bırakalım gitsinler" dedi Fletcher, esen rüzgârın sayfaları ateşten alarak, onları ıstırap ve ilhamı günbegün belgeleyen bir takvimin yaprakları gibi dağıtmasını izlerken. Bir iki tanesi bulunsa bile -ki bu denli çorak bir sahil şeridinde olacak şey değildi- hiç kimse anlam veremezdi. Maziyi tamamen silme isteği saplantıdan başka bir şey değildi. Bu yıkım ve trajediye yol açan niteliklerden biri de işte bu saplantı hâliydi, bunu o bilmeyecek de kim bilecekti?

Fletcher'a sarılan oğlan ayrılıp alevlere geri döndü.

"Hayır Raul..." dedi Fletcher, "... Unut gitsin... bırak..."

Oğlan duymazdan geldi. Sefir'in tesiriyle ortaya çıkan değişikliklerden önce de yaptığı bir numaraydı bu. Fletcher, maymunsu Raul'e seslenince onu bütün iradesiyle duymazdan gelen bu zavallı yaratıkla kaç defa karşılaşmıştı? Bu huysuzluğu Fletcher'ın Muhteşem Eser'i onun üzerinde deneme cesareti bulmasında az buz rol oynamamıştı hani. Sefir, maymunsudaki bu insani fısıltıyı haykırışa dönüştürmüştü.

Oysa Raul saçılan kâğıtları toplama girişiminde bulunmuyordu. Ufak tefek, ensiz bedeni gerilmiş, başını yukarı kaldırmıştı. Havayı kokluyordu.

"Ne var?" dedi Fletcher. "Birinin kokusunu mu alıyorsun?"

"Evet."

"Nerede?"

"Tepeyi çıkıyor."

Fletcher, Raul'ün sezgilerini hafife almaması gerektiğini iyi biliyordu. Fletcher'ın hiçbir şey işitmemesi ve hiçbir koku almaması bile kendi duyularının ne denli geride olduğunun basit bir göstergesiydi. Davetsiz misafirin ne taraftan geldiğini sormasına bile gerek yoktu. Misyon'a çıkan tek bir yol vardı. Böylesine yaşanmaz bir bölgede, sarp bir tepeden yukarı, tek bir yol açmak Cizvitler'in mazoşistliğini bile yıpratmış olmalıydı. Bir yol açmışlar, binayı yapmışlar, sonra da muhtemelen burada Tanrı'yı bulamayınca mekânı terk etmişlerdi. Hayaletleri içeride dolaşsa, diye düşündü Fletcher, aradıkları ilahi varlığı mavi sıvı içeren üç küçük şişede asıl şimdi bulurlardı. Tepeyi tırmanan adam da öyle. Jaffe'den başkası olamazdı. Burada olduklarını başka hiç kimse bilmiyordu.

"Kahrolası" dedi Fletcher. "Neden şimdi? Neden şimdi?"

Aptalca bir soruydu. Jaffe şimdi gelmeyi seçmişti, çünkü Muhteşem Eser'ine kastedildiğini biliyordu. Jaffe, bedenen bulunmadığı bir yerde kalıcı bir benlik bırakma yetisine sahipti, casusluk yapan bir benlik yankısı. Fletcher, onun bunu nasıl becerdiğini bilmiyordu. Jaffe'nin *oyunlarından* biriydi, hiç şüphesiz. Fletcher'in, bir zamanlar ufak tefek göz bağcılığı numaraları diye niteleyerek gözardı edebileceği türden oyunlar. Jaffe'nin bütün tepeyi tırmanması birkaç dakika sürecekti ama bu Fletcher ve oğlanın kalan işlerini bitirmesine hiç de yeterli değildi.

Becerebilirse, tamamlaması gereken yalnızca iki görevi vardı. Her ikisi de hayatiydi. Birincisi, başkalaşmış bünyesi, Sefir'in doğasına dair bilgi verebilecek verimli bir tarla olan Raul'ün öldürülüp bertaraf edilmesi. İkincisiyse, Misyon'daki üç şişeciğin imhası.

Şimdi oraya geri dönüyordu, seve seve yakıp yıktığı mekânın keşmekeşinin içine. Raul parçalanmış aygıtların ve un ufak edilmiş mobilyaların arasından yalın ayak geçerek peşinden ibadethaneye girdi. Muhteşem Eser dağınıklığının saçılmadığı tek oda buydu. Yalnızca bir masa, bir koltuk ve antika bir müzikçaların bulunduğu basit bir hücre. Koltuk, okyanusa bakan pencerenin önüne konulmuştu. Burada, Raul'ün başarılı dönüşümünü izleyen ilk günlerde, Sefir'in amacı ve sonuçları Fletcher'ın zaferini tamamıyla lekelemeden önce, adam ve oğlan oturup gökyüzünü seyretmiş ve birlikte Mozart dinlemişlerdi. Bütün gizemler, demişti Fletcher ilk derslerinin birinde, müziğe dip nottur. Her şeyden önce müzik vardı.

Artık yüce Mozart olmayacaktı, ne gökyüzü seyirleri ne de sevecen eğitimler. Tek sıkımlık bir süre vardı yalnızca. Fletcher, çekmecede meskalinin yanında duran silahını aldı.

"Ölecek miyiz?" dedi Raul.

Fletcher bunun olacağını kestirmişti. Ama bu kadar çabuk değil.

"Evet."

"Dışarı çıkmalıyız" dedi oğlan. "Uçuruma."

"Hayır. Zaman yok. Benim... sana katılmadan önce yapmam gereken işlerim var."

"Ama beraber demiştin."

"Biliyorum."

"Beraber olacaktı, *söz verdin*."

"*Tanrım, Raul! Biliyorum*, dedim! Ama başka çaresi yok. O geliyor. Eğer seni benden ölü ya da diri alırsa seni kullanacaktır. Kesip doğrayacaktır. Sefir'in bünyende nasıl işlediğini bulmaya çalışacaktır!"

Sözleri korkutma amaçlıydı, işe yaradılar. Raul hıçkırıp yüzünü dehşetle buruşturdu. Fletcher silahını kaldırırken bir adım geriledi.

"Yakında yanına geleceğim" dedi Fletcher. "Yemin ediyorum. Elimden geldiğince çabuk."

"Lütfen, baba..."

"*Ben senin baban değilim! Bir daha* ve *son kez söylüyorum, kimsenin babası değilim!*"

Öfke patlaması Raul'ün üzerindeki hâkimiyetini yitirmesine neden oldu. Fletcher ona daha nişan alamadan oğlan kapıdan kaçıp gitti. Yine de rastgele ateş etti, mermi duvara saplandı, sonra peşine düşüp ikinci kez ateş etti. Ne var ki oğlanda maymun çevikliği vardı. Üçüncü atışa kalmadan laboratuvarı geçip günışığına çıktı. Çıktı ve kaçtı.

Fletcher silahı kenara attı. Raul'ü takip etmek, kalan zamanı da boşa harcamaktı. Bu dakikaları değerlendirmenin en iyi yolu Sefir'i yok etmekti. Kıymetli maddeden azıcık kalmıştı ama bulaştığı herhangi bir bünyede evrimsel bir hasar yaratmaya yeterdi. Günler geceler boyunca ondan en güvenli nasıl kurtulabileceğini tasarlamıştı. Öylece dökemeyeceğinin ayırdındaydı. Toprağa sızarsa kimbilir neler olurdu? En iyi ihtimalle okyanusa atmaya karar vermişti, aslında *tek* umudu buydu. Bu fikir bir bakıma cuk oturuyordu. Fletcher'ın türdaşlarının ilk evrelerinin başlangıcı uzun bir silsileyle okyanusa dayanmaktaydı ve Fletcher -binlerce deniz hayvanının suretinde- kendilerini olduklarından başka bir şey olmaya zorlayan itkinin ilk belirtilerini orada yakalamıştı. Üç şişe Sefir, bu ipuçlarının sonucuydu. Şimdi Fletcher, bu yanıtı ona ilham veren maddeye geri gönderecekti. Sefir, sözcüğün tam anlamıyla okyanusta damla olacaktı, güçleri öylesine seyrelecekti ki nüfuz edilemeyecekti.

Tezgâhı geçip şişeciklerin hâlâ durduğu rafa yöneldi. Üç şişeye sığmış Tanrı, bir della Francesca göğü gibi sütümsü mavi. Damıtık sıvının içinde bir kıpırtı vardı, sanki kendi içinde dalgalanıyordu. Yaklaştığının farkındaysa, niyetinin de farkında mıydı? Yarattığı şey hakkında çok az şey biliyordu. Aklını okuyor da olabilirdi.

Yarı yolda durakladı, bu muamma karşısında etkilenmemesi imkânsız bilim adamı tarafı hâlâ ağır basıyordu. Sıvının gücüne aşinaydı ama şu anda sergilediği kendiliğinden mayalanma yetisi -âdeta ilkel bir itme gücü sergiliyor, *şişeciklerin kapaklarına doğru tırmanıyordu-* onu büyülüyordu. Fletcher'ın dayanak noktaları çatırdadı. Bu mucizeyi yer yüzünden silmeye hakkı var mıydı gerçekten? Sıvının iştahı gerçekten sağlıksız mıydı? Onun bütün istediği varlıkların yükselişini hızlandırmaktı. Pullardan kürkler yapmak. Kürklerden tenler yapmak. Belki de ete bürünmüş ruhlar yapmak. Hoş bir fikir.

Sonra aklına başkalarının sırlarını biriktiren Omaha-Nebraskalı Randolph Jaffe geldi, bir dönemin kasabı ve Ölü Mektuplar istifçisi. Böyle bir adam Sefir'i iyi niyetli kullanır mıydı? Mülayim tabiatlı ve sevecen birinin ellerinde Muhteşem Eser, her canlının yaradılışın anlamına ereceği evrensel bir papalık vazifesi görebilirdi. Ama Jaffe ne sevecen ne de mülayim tabiatlıydı. Bir ilham hırsızıydı, marifetlerinin ilkelerini anlamayı umursamayan, yetenekleriyle burnu büyümüş bir sihirbaz.

Bu gerçek göz önüne alındığında asıl sorulması gereken, *mucizeyi imha etmeye hakkı varmıydı*'dan çok, *tereddüt etmeye nasıl cüret eder*'di.

Tazelenmiş inancından güç alarak şişeciklere yaklaştı. Sefir, onun zarar vermeye niyetli olduğunu biliyordu. Çılgınca bir devinimle karşılık verdi, cam çeperlere mümkün olduğunca tırmanıyor, kapatıldığı yerde kıvranıyordu.

Fletcher rafa uzandığında onun gerçek niyetini kavradı. Sefir'in tek isteği kaçmak değildi. Mucizelerini ona zarar vermek isteyen bedende göstermek istiyordu.

Yaratıcı'sını baştan yaratmak istiyordu.

Bu kavrayış anı, hamlede bulunulmayacak kadar geç geldi. Fletcher uzattığı elini geri çekemeden ya da kendini koruyamadan, şişeciklerden biri parçalandı. Fletcher camın avucunu kestiğini, Sefir'in üzerine sıçradığını hissetti. Elini yüzüne kaldırıp gerisingeri sendeleyerek uzaklaştı. Elinde birkaç kesik vardı ama avucunun tam ortasındaki özellikle büyüktü, tıpkı biri çivi çakmış gibiydi. Acı onu sersemletti ama acı ve sersemleme çok kısa sürdü. Ardından apayrı bir his geldi. His bile denemezdi. Tanımlamaya değmezdi. Damardan Mozart almak gibiydi, kulaklarına dolup dosdoğru ruhuna akan bir müzik. Bunu duymasıyla birlikte, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

V

Randolph, tepedeki zorlu tırmanışının daha ilk virajını dönerken Misyon binasının dışındaki alevlerden yükselen dumanı görmüş ve bu görüntü günlerdir içini kemiren şüphesini doğrulamıştı, yani kiralık dâhisinin hıyanet içinde olduğunu. Tekerleklerin altından bir toz bulutu yayarak kayan, tırmanışını iyice zahmetli hâle getiren toprak yola lanet okuyarak cipin gaz pedalına yüklendi. Gerçi Fletcher'ın talep ettiği karmaşık işler laboratuvarının bu kadar sapa bir yerde konuşlanması için onu ikna etmesi epey zor olmuştu ama Muhteşem Eser'in medeniyetten çok uzakta elde edilmesi bugüne kadar hem onun hem de Fletcher'ın işine gelmişti. Ama ikna bugünlerde kolay bir şeydi zaten. Düğüm'e yaptığı yolculuk Jaffe'nin gözlerindeki ateşi körüklemişti. Illionis'daki kadının -adını hiç öğrenememişti- söylediği şey, *Sıradışı bir şey gördün sen, değil mi?* şimdi kulağa çok daha hakiki geliyordu. Zamanı aşan bir mekân bulmuş, orada bulunmuş ve Sanat'a olan açlığıyla zihnin sınırlarını zorlamıştı. İnsanlar bir anlam veremeseler de bütün bunları anlıyorlardı. Bakışlarından yakalıyorlar veya korkudan ya da hayranlıktan onun her dediğini yapıyorlardı.

Ama Fletcher en başından beri bu kurala istisnaydı. Ufak tefek kusurları ve çaresizliği onu esnekleştirse de adamın hâlâ kendi iradesi vardı. Jaffe, kayıp bir dehayı bulmanın zorluğuna ve beraber çalışmalarını ne kadar arzuladığına her fırsatta dem vurmuşsa da, adam, Jaffe'nin saklanmaya bir son vermesini ve deneylerine yeniden başlamasını isteyen teklifini dört kez reddetmişti. Jaffe, dört teklifini de makul miktarda meskalinle destekleyerek cazip hâle getirmiş, her seferinde daha fazlasını vadetmiş, hatta çalışmalarına geri dönmeye ikna edildiği takdirde Fletcher'ın talep ettiği her tür imkânı sağlayacağına da söz vermişti. Jaffe, Fletcher'ın radikal teorileriyle ilgili ilk okumalarında Sanat'la arasında engel kuran düzeneği kandırma yolunun burada yattığını görmüştü. Alt tabakaya mensup addedilen zihinlerin Kutsalların Kutsalı'na ulaşmasını engellemek için, Quiddity'e giden yolun Kissoon gibi kaçık şamanlar ya da yüce mürşitlerce tasarlanmış sınavlar ve yargılamalarla donatıldığından şüphesi yoktu. Yeni bir şey değildi bu. Ancak Fletcher'ın yardımıyla mürşitleri atlatabilir, külahlarını onlara ters giydirebilirdi. Muhteşem Eser onu geliştirecek, başına buyruk herhangi bir bilgenin ötesine taşıyacaktı, Sanat ise parmaklarında oynayacaktı.

İlk başta, Fletcher'ın talimatlarına uygun bir laboratuvar kuran ve meseleyle ilgili Ölü Mektuplar'dan edindiği bazı bilgileri adama sunan Jaffe, üstadı yalnız bıraktı. Gerektikçe malzeme sağladı (deniz yıldızı, deniz kestane-

leri, meskalin, bir şebek) ama yalnızca ayda bir kez ziyarette bulundu. Yakaladığı her fırsatta Fletcher'la 24 saat geçirmiş, kafaları çekmiş ve Fletcher'ın merakını gidermek için, akademik fısıltı gazetelerinden topladığı dedikoduları paylaşmıştı. Bu türde on bir ziyaretin ardından, Misyon binasındaki araştırmaların bir sonuca varmak üzere olduğunu sezince daha sık uğramaya başlamıştı. Her seferinde daha soğuk karşılanıyordu. Bir seferinde Fletcher, Jaffe'yi binaya sokmamaya bile kalkışmış ve küçük bir arbede yaşanmıştı. Fletcher kavgacı biri değildi. İki büklüm, yetersiz beslenmiş bedeni ergenliğinden beri masa başında eğilerek çalışmış bir adamın bedeniydi. Tartaklanınca kenara çekilmeye boyun eğmişti. Jaffe, içeride, Fletcher'ın damıtık sıvısı Sefir sayesinde çirkin ancak yadsınamayacak kadar insan yavrusunu andıran bir yaratığa dönüşmüş şebeği bulmuştu. O zamanlarda bile, bu zaferin ortasındayken de, Jaffe'nin, Fletcher'ın eninde sonunda yaşayacağından emin olduğu çöküntünün ipuçları vardı. Adam, başardıkları şey karşısında tedirginliğe kapılmıştı. Ne var ki Jaffe uyarı işaretlerini ciddiye alamayacak kadar hâlinden memnundu. Arada sırada Sefir'in kendi üzerinde denenmesini bile önermişti. Fletcher, buna karşı çıkmış, Jaffe'nin böyle bir riske girmesinden önce birkaç aylık ek çalışmanın gerektiğini öne sürmüştü. Sefir'in henüz fazla uçucu olduğunu iddia ediyordu. Başka bir deneye daha kalkışmadan önce onun oğlanın bünyesinde nasıl işlediğini incelemek istiyordu. Ya bir hafta içinde oğlanın ölümüyle sonuçlanırsa? Ya da bir gün içinde? Bu tartışma Jaffe'nin hevesini bir süreliğine kırmaya yetmişti. Fletcher'ı öngörülen tetkiklerle başbaşa bıraktı, yeniden haftalık ziyaretlere başladı. Fletcher'ın derbeder hâli her ziyaretinde gözüne daha fazla batıyor, bir yandan da adamın gururunun, başyapıtını kendi elleriyle mahvetmeye kalkışmaktan onu alıkoyacağını varsayıyordu.

Yanık kâğıtlar ona doğru uçuşurken bu güvenine küfretti. Cipten uzaklaştı ve etrafa yayılan alevlerin arasından yolunu bularak Misyon binasına yöneldi. Burası her zaman mahşeri bir havaya sahipti. Toprak öyle kurak ve kumluydu ki üzerinde en fazla birkaç bodur avize ağacı yetişmişti. Misyon binası uçurumun dibine tünemişti, bir kış günü Büyük Okyanus'un onu alaşağı etmesi kaçınılmazdı. Gökyüzünde karabataklar ve tropik kuşlar ciyaklardı.

Bugün yalnızca uçuşan kâğıtlar vardı. Misyon binasının duvarları, dibinde yakılmış ateş yüzünden isle kararmıştı. Toprak, en fazla kum kadar verimli, külle kaplıydı.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Açık kapıdan girerken Fletcher'ın adını seslendi. Tepeyi çıkarken kapıldığı huzursuzluk yerini korkuya bırakmıştı, kendisi için değil Muhteşem Eser için korkuyordu. Silahlı geldiğine memnundu. Eğer Fletcher'ın akli dengesi tümden yitmişse Sefir formülünü ondan güç kullanarak almak zorunda kalabilirdi. Bilgiyi cebinde silahla ilk kez aramıyordu. Bazen gerekirdi.

İçerisi harabeydi, birkaç yüz bin dolar değerindeki aygıtlar -Jaffe'nin istediklerini sırf onu başlarından atmak için veren yüksek öğretim görevlilerinden kopardığı, gaspettiği ya da aşırdığı aygıtlar- imha edilmişti, masa üstlerindekiler bir kol hamlesiyle yere çalınmıştı. Pencereler ardına kadar açıktı ve Büyük Okyanus rüzgârı bütün sıcağı ve tuzuyla içeri doluyordu. Jaffe dökün-tülerin arasından arşınlayarak Fletcher'ın gözde odasına, onun bir zamanlar (kafası meskalinle iyiyken) "yüreğimdeki deliğin tıpası" diye tabir ettiği hücreye yöneldi.

Oradaydı, sapa sağlam, ardına kadar açık pencerenin önündeki koltukta oturmuş, gözlerini güneşe dikmişti, onun sağ gözünü kör eden davranış da aynen buydu. Her zaman giydiği aynı hırpani gömleği ve bol gelen pantolonu giymişti, yüzü aynı tıraşsız yorgun profili yansıtıyordu, gri at kuyruğu (kibirine verdiği tek taviz) yerli yerindeydi. Duruşu bile -elleri kucağında, sırtı kambur- Jaffe'nin sayısız kereler gördüğü hâliydi. Yine de manzarada Jaffe'yi kapının girişinde tutup onun hücreye girmesini engelleyen belli belirsiz bir terslik vardı. Sanki Fletcher *fazlasıyla* kendisiydi. Bu, onun fazla kusursuz bir görüntüsüydü: Dalgın, gözlerini güneşe dikmiş, her gözeneği her kırışıklığı Jaffe'nin sızlayan retinasının ilgisini istiyor; sanki bin minyatür sanatçısı onun portresini çizmiş, o sanatçıların her biri konu mankenlerinin her santimine özenmiş ve fırçalarıyla her saç telini kendi paylarına düşen baş ağrıtıcı bir ayrıntıyla işlemişti. Odanın geri kalanı -duvarlar, pencere, Fletcher'ın oturduğu koltuk- bu adamın katıksız *gerçekliğiyle* boy ölçüşemeyip bulanıklaşıyordu.

Jaffe portreye gözlerini yumdu. Görüntü, duyularına aşırı yükleniyordu. Onu sersemletiyordu. Karanlıkta, Fletcher'ın her zamanki gibi ahenksiz sesini duydu.

"Haberler kötü" dedi, gayet sakince.

"Niye?" dedi Jaffe, gözlerini açmadan. Gözleri kapalıyken bile üstün dehanın onunla dudaklarını ya da dilini kıpırdatmadan konuştuğunu bal gibi biliyordu.

"Gitsen iyi olur" dedi Fletcher. "Ve *evet*."

"Neye evet?"

"Haklısın. Artık gırtlağıma ihtiyacım yok."

"Bir şey demedim ki..."

"Demene gerek yok, Jaffe. Kafanın içindeyim. O, orada Jaffe. Sandığımdan beter. Gitmelisin..."

Ses zayıflıyordu, sözcükler yine de gelmeye devam etti. Jaffe onları yakalamaya çalıştı ama çoğu kayıp gitti. *Gökyüzü olur muyuz*, gibisinden bir şey, öyle miydi? Evet, söylediği buydu:

"... *Gökyüzü olur muyuz?*"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Jaffe.

"Aç gözlerini" diye karşılık verdi Fletcher.

"Sana bakınca fenalaşıyorum."

"Hisler karşılıklıdır. Ama yine de... gözlerini açmalısın. Mucizeye tanık ol."

"Ne mucizesi?"

"Baksana."

Fletcher'ın üstelediğini yaptı. Manzara, Jaffe'nin gözlerini yummadan önceki hâlini tıpatıp koruyordu. Açık pencere; önünde oturan adam. Tıpatıp aynı.

"Sefir içimde" diye duyurdu Fletcher, Jaffe'nin zihnine. Yüzü hiç kıpırdamadı. Dudakları azıcık bile kıvrılmadı. Kılını oynatmadı. Yalnızca aynı korkunç *tamamlanmışlık.*

"Üzerinde denediğini mi söylemek istiyorsun?" dedi Jaffe. "Bana anlattığın onca şeyden sonra?"

"Her şeyi değiştiriyor, Jaffe. Dünyanın sırtına inen bir kamçı o."

"Sen aldın! Benim olması gerekirdi!"

"Ben onu almadım. O beni aldı. O canlı, Jaffe. Yok etmek istedim ama bana izin vermedi."

"Ne diye yok edilsin ki? Muhteşem Eser o."

"Çünkü sandığım gibi işlemiyor. Bir istisna olmadıkça etle ilgilenmiyor, Jaffe. Onun oyuncağı zihin. Düşünceleri ilham alıyor, onlarla çalışıyor. Bizi olmayı umduğumuz ya da korktuğumuz şeylere dönüştürüyor. Ya da her ikisine."

"Sen değişmemişsin ki" diye belirtti Jaffe. "Aynı teraneleri okuyorsun hâlâ."

"Ama kafanın içine konuşuyorum" diye anımsattı Fletcher. "Bunu daha önce hiç yapmış mıydım?"

"Demek, türlerin geleceğinde telepati yatıyor" diye yanıtladı Jaffe. "Şaşılacak bir şey yok. Sen yalnızca süreci hızlandırmışsın. Birkaç bin yıllık bir kurbağa sıçrayışı."

"Gökyüzü olacak mıyım?" dedi Fletcher tekrar. "Olmak istediğim bu."

"Ol öyleyse" dedi Jaffe. "Benim hırslarım bundan fazlasını kapsıyor."

"Evet. Evet, öyle ne yazık ki. Bu yüzden onu senden uzak tutmaya çalıştım. Seni kullanmasını engellemeye. Ama dikkatimi dağıttı. Pencerenin açıldığını gördüm ve uzak duramadım. Sefir aklımı başımdan öyle bir aldı ki. Beni oturttu, meraklandırdı: Ben... ben gökyüzü olacak mıyım?"

"Beni kandırmanı engellemiş" dedi Jaffe. "İş görmek istiyor, hepsi bu."

"Mmmm."

"Geri kalanı nerede peki? Hepsini almamışsındır."

"Hayır" dedi Fletcher. Kandırma gücü suyunu çekmişti. "Ama lütfen, *yapma...*"

"Nerede?" dedi Jaffe, odaya ancak şimdi girerek. "Üzerinde mi?"

Öne adım attığında, sanki görünmeyen bir tatarcık bulutunun içine dalmış gibi, tenine on binlerce minik fırçanın sürtündüğünü hissetti. Bu his aslında Fletcher'la dalaşmaması gerektiğine dair bir uyarıydı ama Jaffe, Sefir'e

ulaşmak için öyle hevesliydi ki oralı olmadı. Adamın omuzuna dokundu. Dokunmasıyla birlikte suret âdeta dağıldı, bir toz bulutu -grili, beyazlı, kırmızılı- bir polen fırtınası gibi üzerine hücum etti.

Kafasının içinde dâhinin kahkahasını duydu. Jaffe onun yaptığı muzipliğe değil, toz hâlindeki derisini silkeleyerek rahatlamasının verdiği katıksız keyfe güldüğünün farkındaydı. Tozlar, Fletcher'ın oluşumu sırasında üzerine toplanmaya başlamış, parlaklığı gözden iyice yitene kadar da birikmeye devam etmişti. Şimdi, o tozlar uçup gidince, Fletcher oturduğu koltukta yine görünür hâle gelmişti. Ne var ki şimdi de akkor gibi yanıyordu.

"Çok mu parlağım?" dedi. "Kusura bakma."

Alevini kıstı.

"Ben de bundan istiyorum!" dedi Jaffe. "Hemen istiyorum."

"Biliyorum" diye karşılık verdi Fletcher. "Arzunu hissedebiliyorum. Utanç verici, Jaffe, utanç verici. Tehlikelisin sen. Daha önce bu kadar tehlikeli olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. İçini okuyabiliyorum. Geçmişini görüyorum." Bir an durakladı, sonra uzun ve ıstıraplı bir inilti koyverdi. "Bir adam öldürmüşsün" dedi.

"Hak etti."

"Yoluna çıkmış. Diğer gördüğüm ise... *Kissoon* mu? O da mı öldü?"

"Hayır."

"Onun da işini bitirmek isterdin, değil mi? İçindeki kini hissedebiliyorum."

"Evet, imkânım olsaydı onu öldürürdüm." Jaffe gülümsedi.

"Sanırım beni de" dedi Fletcher. "O cebindeki bıçak mı" diye sordu, "Yoksa beni gördüğüne memnun mu oldun?"

"Sefir'i istiyorum" dedi Jaffe. "Onu istiyorum, o da *beni* istiyor..."

Arkasını döndü. Fletcher peşinden seslendi.

"O, zihinde işliyor, Jaffe. Belki de ruhta. Anlamıyor musun? Dışarıda olup da başlangıcı *içeriye* dayanmayan hiçbir şey yok. Gerçek olup da önceden düşlenmemiş hiçbir şey yok. Ben mi? Bedenimi bir araç gibi görmek dışında asla istemedim. Hiçbir şeyi gerçekten istemedim, gökyüzü olmak dışında. Ama sen, Jaffe. Sen! Zihnin bok dolu. Düşün bunu. Sefir'in neyi *büyüteceğini* düşün. Sana yalvarıyorum..."

Kafatasının içine soluyan yakarış Jaffe'yi bir an duraklattı, geri dönüp portreye baktı. Fletcher'ın yüz ifadesine bakılırsa kendini manzaradan koparması bir işkenceydi ama yine de koltuğundan kalkmıştı.

"Sana yalvarıyorum" dedi tekrar. "Seni kullanmasına izin verme."

Fletcher bir elini Jaffe'nin omuzuna dokunmak için uzattıysa da Jaffe temastan çekinerek laboratuvara doğru bir adım geriledi. Gözleri tezgâhı ve rafta kalan iki şişeciği neredeyse anında buldu, içlerindeki sıvı fokurduyordu.

"Güzel" dedi Jaffe ve yaklaştı, şişeciklerdeki Sefir onun yaklaştığını anlayınca, sahibinin yüzünü yalamak isteyen bir köpek misali, sıçradı. Sırnaş-

ması Fletcher'ın gözyaşlarını yalanlıyordu. Bu mübadelede kullanan o'ydu, Randolph Jaffe. Sefir, kullanılandı.

Kafasının içinde, Fletcher, uyarılarını savurmayı sürdürüyordu.

"Bütün zalimliğin, Jaffe, bütün korkuların, bütün aptallığın, bütün ödlekliğin. Seni en başından biçimlendiriyor. Buna hazırlıklı mısın? Sanmıyorum. Sana fazlasıyla çektirecek."

"*Fazla* diye bir şey yoktur" dedi Jaffe, itirazlara karşı gardını aldı ve en yakınındaki şişeciğe uzandı. Sefir sabredemedi. Camı kırdı, muhteviyatı Jaffe'nin derisine sıçradı. Sefir irtibat anında vahiyi iletirken, Jaffe'nin farkındalığı (ve dehşete kapılması) anında gerçekleşti. Jaffe'nin, Fletcher'ın haklı olduğunu anladığı an ile hatasını telafi edemeyecek biçimde güçten düştüğü an, aynı andı.

Sefir, hücrelerin yapısını değiştirmekle ya çok az ilgileniyordu ya da hiç. Böyle bir değişim söz konusuysa bile esaslı bir başkalaştırmanın küçük bir sonucuydu yalnızca. Sefir onun bedenini bir çıkmaz sokak gibi görüyordu. Bünyede gerçekleştirilebilecek minik düzeltmeler ilgi alanına girmiyordu. Parmak eklemlerini güzelleştirerek ya da mesanedeki pislikleri atarak zaman kaybetmeyecekti. O bir evangelistti, güzellik uzmanı değil. Hedefi zihindi. O zihin ki bedeni haz için kullanıyordu, o haz araca zarar verse bile. O zihin ki başkalaşıma duyulan açlığın kaynağı, onun en coşkun ve yaratıcı etkeniydi.

Jaffe yakararak yardım dilemek istedi, ancak Sefir beyin kabuğunun denetimini çoktan ele geçirmiş ve Jaffe'yi tek söz edemeyecek biçimde engellemişti. Yakarışları nafileydi. Tanrı, Sefir'di. Şişede duran, şimdi bedenindeydi. Bünyesi paramparça olup ayrışacakmış gibi delicesine sarsıldığı hâlde ölemiyordu bile. Sefir kendi eseri dışında her şeyi men ediyordu. Eseri ise kusursuzlaştırıcı, muazzamdı.

İlk hamlesi Jaffe'nin belleğini tersine çevirmek, dokunduğu andan başlayarak onu yaşamda gerisingeri fırlatmak oldu. Jaffe, ana rahmine düşene kadar, hayatta yaşadığı her olayı delip geçti. O mekânın acı verici nostaljik anıyla -sakinliği, güvenliğiyle- ödüllendirilmişti ki yaşama tekrar geri çekildi ve Omaha'daki sıradan yaşamını yeniden ziyaret edeceği dönüş yolculuğu başladı. Aklı ermeye başladığından beri hayatında çok fazla öfke vardı. Darkafalılığa ve kurnazlığa karşı, başaranlara ve baştan çıkaranlara, kızları ve okul derecelerini icat edenlere karşı. Hepsini ta en başından hissetti ama daha yoğun biçimde: Göz açıp kapayıncaya kadar şişkolaşıp onu çarpıtan bir kanser hücresi gibi. Ebeveynlerinin vefatını ve onlara tutunamayan ya da -öldüklerinde- arkalarından yas tutamayan, ancak mütemadiyen nefret eden, onların niçin yaşadıklarını ya da onu dünyaya getirmeye neden zahmet ettiklerini bilmeyen kendisini gördü. Tekrar âşık oldu, iki kez. Tekrar reddedildi, iki kez. Acıyı bağrına bastı, yaraları kabuk bağladı, bıraktı öfkesi büyüdükçe büyüsün. Bu dikkate değer burun sürtülmelerinin arasında ise tutunamadığı işlerle, adı-

nı günbegün unutan insanlarla dolu sonu gelmez bir çark, Noeller Noelleri kovalıyor ve yeni bir yaşa girmek dışında kayda değer bir şey olmuyor. Her şey bir aldatmaca, bir düzmeceyken ve her şey öyle ya da böyle hiçlikte son buluyorken, o, *niçin* var edildiğini *-herhangi bir kimsenin* niçin var edildiğini- kavramanın yanına asla yaklaşamıyor.

Sonra, dört yol ağzında ölü mektuplarla dolu odada, öfkesi ta bir kıyıdan öteki kıyıya kadar yankı buldu ansızın. Kendisi gibi kızgın, şaşkın insanlar kafa karışıklığına yol açanları bıçaklıyorlar, kanattıklarıyla anlam bulacaklarını umuyorlardı. Bazıları buluyordu da. Bir anlığına da olsa, gizemleri çakıveriyorlardı. Jaffe'nin elinde kanıt da vardı oysa. Simgeler ve şifreler; avuçlarına bırakılan Sürü Madalyonu. Bir an sonra, Homer'ın başına gömülmüş bıçak elindeydi ve yalnızca bir tutam ipucuyla, her attığı adımla birlikte daha da güçlenerek, onu Los Alamos'a, Düğüm'e, sonunda da Azize Katrina Misyonu'na vardıracak bir yolculuğa çıkarak kaçmaktaydı.

Ve hâlâ niçin var edildiğini bilmiyordu, ne var ki kırk yıllık ömründe Sefir'in vereceği geçici yanıt için yeterince beklemişti. Nefret uğruna. Öç uğruna. Güce kavuşmak ve gücü kullanmak için.

Kısa bir süreliğine manzaranın üstünde asılı kaldı ve aşağıda, cam kırıklarının arasında, ikiye yarılmasını engellercesine başını sımsıkı tutarak yerde kıvranan kendisini gördü. Görüntüye Fletcher girdi. Bedenin başında nutuk çeker gibiydi ama Jaffe onun sözlerini duyamıyordu. İnsan gayretinin kırılganlığına dair bir tür övüngen tirad atıyordu, hiç şüphesiz. Fletcher, birden bedene hücum ederek kollarını kaldırdı ve yumruklarını indirdi. Beden, penceredeki portre gibi dağıldı. Yuvasından kopmuş ruhu yerde yatan özdeği tarafından talep edilip Yalvaç bedenine geri çekilirken Jaffe uludu.

Gözlerini açtı ve kabuğuna vuran adama baktı, Fletcher'ı yepyeni bir algılamayla gördü.

En başından beri kaygılı bir ortaklık kurmuşlar, bu ortaklığın temel ilkeleri her ikisinin de kafasını karıştırmıştı. Ama Jaffe, düzeneğin işleyişini ancak şimdi açık seçik görüyordu. Onlar birbirlerinin baş düşmanıydı. Yeryüzünde birbirlerine bu denli kusursuzca zıt başka iki varlık yoktu. Fletcher, ancak ve ancak cehalet karşısında dehşet duyan bir insanın sevebileceği gibi seviyordu aydınlığı, güneşin yüzüne baktığı için tek gözünü kaybetmişti. O ise artık Randolph Jaffe değil, öfkesinin süreklilik ve ifade bulduğu karanlığa âşık, biricik ve tek, *Jaff*'tı. Uykunun çöktüğü ve uykunun ötesinde düş denizine açılan yolculuğun başladığı karanlık. Sefir'in eğitimi acı verici olmuştu, ona özünün ne olduğunu da hatırlatmıştı ki bu açıdan yararlıydı. Hatırlatılmak şöyle dursun, kendi tarihinden oluşmuş bir mercekle *büyütülmüştü*. Artı karanlığın içinde değildi, karanlıktan yapılmıştı, Sanat'ı kullanmaya vâkıftı. Avuçları kaşınmaya başlamıştı bile. Kaşıntıyla birlikte, perdeyi kenara itip Quiddity'e nasıl gireceğini kavrayıverdi. Ayine ihtiyacı yoktu. Hilelere ya da

kurbanlara ihtiyacı yoktu. Gelişkin bir ruhtu. Duyduğu gereksinim yadsınamazdı ve gereksinimden bol bir şeyi yoktu.

Gelgelelim, bu yeni benliğine ulaşmasıyla birlikte istemeden de olsa -hemen oracıkta önüne geçmediği takdirde- her adımında karşısına çıkacak bir güç yaratmıştı. Ayağa kalktı, aralarındaki düşmanlığın derinliğini anlaması için Fletcher'ın dudaklarından bir meydan okuma sözcüğü duymasına gerek yoktu. Düşmanının gözleri ardında harlayan tiksinti alevini okuyabiliyordu. *Yabani* deha, esrar tiryakisi ve Pollyanna Fletcher ayrışıp yeniden yapılanmışlardı, neşesiz, hülyalı ve göz kamaştırıcı... Fletcher, dakikalar önce, pencerenin önünde oturup da arzusu ya da ölüm onun hakkından gelene kadar gökyüzüne dönüşmeyi arzulamaya hazırdı. Ama şimdi değil.

"Şimdi kavrıyorum" diye belirtti Fletcher, bu kez eşit ve zıt oldukları için ses tellerini kullanmayı yeğleyerek. "Seni yükseltmem için beni kandırdın, bu sayede aydınlanmaya giden yolu bulabileceksin."

"*Bulacağım* da" diye karşılık verdi Jaff. "Yolu yarıladım zaten."

"Quiddity senin gibilere bağrını açmayacaktır."

"Başka seçeneği kalmayacak" diye yanıtladı Jaff. "Ben, kaçınılmazım artık." Elini kaldırdı. Güç damlacıkları, bir rulmandaki minik bilyeler gibi, elinden akıp yuvarlandı. "Görüyor musun?" dedi, "Bir Sanatçı'yım ben."

"Sanat'ı icra edene kadar değilsin."

"Kim durduracak beni? *Sen* mi?"

"Başka seçeneğim yok. Sorumluyum."

"Nasıl? Bir defasında haşatını çıkardım. Tekrar yaparım."

"Sana karşı sanrılar yaratırım."

"Deneyebilirsin." Konuşurken Jaff'ın aklına bir soru geldi, dile getirmesine fırsat bile kalmadan Fletcher yanıtlamaya koyuldu.

"Bedenine neden mi dokundum? Bilmiyorum. Dokunmamı istedi. Onu susturmaya çabalayıp durdum ama seslendi."

Durakladı, sonra şöyle dedi:

"Belki de zıtların çekimidir, içinde bulunduğumuz duruma rağmen."

"Öyleyse ne kadar erken ölürsen o kadar iyi" dedi Jaffe ve düşmanının gırtlağını parçalamak üzere atıldı.

Büyük Okyanus'tan gelip Misyon binasının üzerine çöreklenen karanlığın içinde Raul, başlayan savaşın ilk uğultusunu duydu. Kendi Yalvaç bünyesindeki yankılara dayanarak duvarların ardında gerçekleşen damıtılma eylemini seziyordu. Babası Fletcher, kendi yaşamından sıyrılıp yeni bir şeye dönüşmüştü. Kötücül sözleri kulağa insani geldiği zamanlarda bile hiç güven vermemiş öteki adam da öyle. Raul, o sözlerin önemini şimdi kavrıyordu ya da en azından Jaffe'ye karşı verdiği hayvani tepkiyle onları anlamlandırıyordu: Tiksinti. Adam, çürüklerle kaplı bir meyve gibi, çekirdeğine kadar hastaydı. İçeri-

den gelen seslere bakılırsa, Fletcher bu yozlukla mücadeleye karar vermişti. Babasıyla geçirdiği o kısacık hoş dönem sona ermişti. Artık medeniyet dersleri olmayacaktı, artık pencerenin önünde beraberce oturup "yüce Mozart" dinleyerek bulutların biçim değiştirişini izlemeyeceklerdi.

İlk yıldızlar belirdiğinde, Misyon binasından gelen sesler kesildi. Raul, Jaffe'nin yok edildiğini umarak, bir yandan da babasının da öldüğünden korkarak bekledi. Soğukta bir saat geçirdikten sonra, içeri sızmaya karar verdi. Her nereye gitmişlerse -Cennete ya da Cehenneme- peşlerinden gidemezdi. Bütün yapabileceği giysilerini giymekti. Giyinmeyi hep küçümsemişse de (tahriş edici ve kısıtlayıcıydılar) şimdi o kıyafetler, efendisinin eğitiminden birer hatıraydı. Onları hep giyecek, böylece İyi İnsan Fletcher'ı unutmayacaktı.

Kapıya ulaşınca binanın boş olmadığını fark etti. Fletcher oradaydı hâlâ. Düşmanı da. Her iki adam da hâlâ eski benliklerini anıştıran bedenlerinin iyeliğindeydi ama bir değişiklik vardı. Her ikisinin de başı üzerinde birer oluşum asılıydı: Jaffe'ninkinde koca kafalı, duman rengi bir cenin, Fletcher'ınkinde güneşi perdeleyen bir bulut. Adamlar, elleri birbirlerinin gırtlağında, gözgözeydiler. Narin bedenleri sarmaş dolaştı. Mükemmel bir uyumla hiçbirisi galip gelemiyordu.

Raul'ün içeri girişi kördüğümü çözdü. Fletcher döndü, sağlam tek gözü oğlana odaklandı ve aynı anda Jaff üstünlüğü ele geçirerek düşmanını odanın öbür ucuna fırlattı.

"*Kaç*!" diye bağırdı Fletcher, Raul'e. "*Durma kaç*!"

Raul emredileni yaptı, binadan koşarak çıkarken sönmeye yüz tutmuş alevlerin arasından ok gibi geçti, arkasında yeni bir öfke dalgası zincirlerinden boşanırken çıplak ayak tabanlarının altındaki toprak sarsıldı. Binanın yan cephesi -inanç son bulana kadar ayakta kalacak biçimde inşa edilmiş o duvarlar- bir enerji patlamasıyla paramparça olmadan önce kendini yamaçtan aşağı atması için üç saniye lütfedilmişti ona. Ama o durup izledi. Jaffe ve İyi İnsan Fletcher'ın suretleri ilişti gözüne, aynı rüzgârda birbirlerine kenetlenmiş ikiz güç, bir patlamayla başının üzerinden uçup geceye karıştı.

Patlamanın şiddeti alevleri dağıtmıştı. Binanın etrafında şimdi yüzlerce küçük yangın vardı. Çatı neredeyse tamamen havaya uçmuştu. Duvarlarda gedikler vardı.

Yapayalnız kalan Raul, tek sığınağına topallaya topallaya geri döndü.

VI

O yıl Amerika'da, toprakları içinde ya da üstünde yapılagelmiş belki de en acı ama kesinlikle en garip savaş patlak verdi. Savaşın büyük kısmı raporlara geçmedi, çünkü farkına varılmadı. Belki de şöyle demeli, sonuçları (çoğu travmatik, yığınla sonucu) diğer çatışmaların etkilerinden öylesine farklıydı ki sürekli yanlış yorumlandı. Hâl böyleyken bile emsalsiz bir savaştı. En üşütük kâhinler bile, dönem dönem Kıyamet Günü öngörüsünde bulunanlar, Amerika'nın iç organlarını titreten şeyi nasıl tercüme edeceklerini bilemediler. Sonuçta bir şeyin ufukta belirdiğinin farkındaydılar, hatta Jaffe hâlâ Omaha Postahanesi'ndeki Ölü Mektuplar Odası'nda bulunmuş olsaydı teoriler ve kanılarla dolu sayısız mektubun vızır vızır uçuştuğunu görürdü. Yine de o mektupların hiçbiri -Sürü ve Sanat hakkında dolaylı bilgiye sahip olanlardan gelen yazışmalar bile- gerçeğin yanına yaklaşmıyordu.

Emsalsiz olan yalnızca dövüşün kendi değil, haftalar geçtikçe gelişme sergileyen doğası da öyleydi. Dövüşçüler, Azize Katrina Misyonu'nu, içinde bulundukları yeni durumu ve çatışmayla açığa çıkan güçleri yalnızca üstünkörü bir biçimde kavrayarak terk etmişlerdi. Çatışma, icatlarını ivmelendirmeyi gerektirdiğinden, neyse ki ikisi de çok geçmeden bu güçlerini keşfetmeyi ve sömürmeyi öğrendiler. Jaffe'yi ülke çapında takip eden, onun iradesine yoğunlaşmasına ve gözünü diktiği Sanat'ı kullanmasına fırsat vermeyen Fletcher, and içtiği üzere, bu sırada tanıştığı sıradan erkeklerin ve kadınların hayal âlemlerinden bir ordu kurmaya çabalıyordu. Fosillerinin geçmişi beş yüz otuz milyon yıl öncesine kadar uzanan ve varlığını hâlâ sürdüren gizemli bir türe dayanarak bu düşsel askerleri *sanrılayıcılar* olarak adlandırıyordu. Tıpkı şimdi onlar için adlandırılmış hayaller gibi, ataları bulunmayan bir aile. Bu askerlerin ömrü kelebeklerinkinden daha uzun değildi. Çok geçmeden buharlaşıp silikleşerek önemlerini kaybettiler. Ancak bürümcük oldukları zamanlarda, Jaff ve tayfası *terata*'ya karşı birkaç kez günü kurtarmayı başarmışlardı. *Terata*, Randolph'un kurbanlarında uyandırdığı ve bir süreliğine somutlaştırma gücüne sahip olduğu ezeli korkulardı. Bunlar da onlara karşı biçimlendirilen diğer taburlar gibi pek kalıcı değildi. Bu noktada, diğer her şeyde olduğu gibi, Jaff ve İyi İnsan Fletcher denktiler.

Böylece çatışma, saldırıları ve karşı saldırıları, kıskaç hareketleri ve taaruzlarıyla öyle bir noktaya geldi ki, her ordunun amacı ötekinin liderini katletmeye yöneldi. Doğal dünyanın altından kalkabileceği bir savaş değildi bu. Kor-

ku ve hayallerin fiziksel biçimlere bürünmemesi gerekirdi. Arenaları zihindi. Şimdi *somutlaşmıştılar*, öfke çatışmaları Arizona ve Colorado'yu aşıyor, Kansas ve Illionis'e varıyor, geçtikleri yerlerde varlıkların düzeni türlü biçimlerde mahvoluyordu. Ekinler baş göstermekte ağırdan alıyor, tabiat ananın bütün yaratıklarının savunma konumuna geçtiği bir zamanda nazik meyvelerini riske atmaktansa toprağın içinde kalmayı yeğliyorlardı. Göçmen kuş sürüleri, dadanan fırtına bulutlarından kaçınıyor, dinlenme yerlerine geç ulaşıyor ya da yollarını tamamen kaybedip telef oluyorlardı. Her eyalette panik içinde kaçışan, birbirini ezen sürülerin izleri vardı. Çatışmanın boyutunu hisseden hayvanların panikli tepkisi, onları etraflarındaki yıkıma karşı ayakta kalmak için mücadeleye zorluyordu. Aygırlar kendilerini sığır sürülerinin önüne attı, kayalardan atladı, arabaların önüne çıkıp kendilerini parçaladı. Kedi ve köpekler bir gecede vahşileşti ve işledikleri kabahatler yüzünden ya vuruldular ya da uyutuldular. Sakin nehirlerdeki balıklar, havadaki hırsın kokusunu alarak karaya çıkmaya çalıştı ve soluk almaya çabalarken öldü.

Önlerinde korku, artlarında hengame süregiderken, çatışma Wyoming'te tıkanma noktasına geldi. Yıpratma savaşından ötesine geçemeyecek kadar fazlasıyla eşit durumdaki orduların kavgası bir yerde mıhlanıp kaldı. Bu sonun başlangıcıydı ya da ona yakın bir şeydi. Bu orduları yaratmak ve onlara komuta etmek için İyi İnsan Fletcher ve Jaff tarafından sağlanan (onlar savaş kumandanı değildiler, bu tanımın yanına bile yaklaşamazlardı, onlar yalnızca birbirlerinden nefret eden insanlardı) enerjinin muazzam boyutu korkunç bir bedel ödetmişti. Çökme noktasına gelecek kadar zayıflamışlardı, bayılmak üzere olan ama başka spor bilmedikleri için dövüşmeyi sürdüren boksörler gibi yumruklaşıyorlardı. İçlerinden biri ölene kadar tatmin olmayacaklardı.

16 Temmuz gecesi Jaff savaş meydanından ayrıldı, ordusundan geriye kalanları dağıtarak güney batıya doğru kirişi kırdı. İstikameti Baja'ydı. Şimdiki koşullar altında Fletcher'a karşı savaşını kazanamayacağının ayırdında, üçüncü Sefir şişesine ulaşmak istiyordu. Bu sayede fazlasıyla tükenen gücünü geri kazanabilirdi.

En az onun kadar bitap düşmüş Fletcher takibe koyuldu. İki gece sonra, çok özlediği Raul'ünü etkileyecek bir çeviklikle, Jaff'a Utah'ta yetişti.

Oradaki karşılaşmaları, hayvani olduğu kadar neticesiz bir kapışmayla noktalandı. Sanat ve onu elde etme meselesinden çok öncesine dayanan bu birbirlerini mahvetme arzusuyla körüklenmişken, üstüne üstlük şimdi de bir aşk ilişkisi kadar sıkı fıkı ve kenetlenmiş bir hâlde, beş gece boyunca dövüştüler. Yine hiçbiri galip çıkamadı. Birbirlerini tartaklayıp paraladılar. Tutarlı hâllerini yitirene kadar karanlık ve aydınlık birbiriyle kapıştı. Rüzgâr onları alıp götürdüğünde direnecek takatleri kalmamıştı. Kalan azıcık güçlerini de içlerinden biri Misyon'da nefeslenip toparlanmasın diye birbirlerini engellemek için kullandılar. Rüzgâr onları sınırın ötesine, katettikleri her mille bir-

likte biraz daha yeryüzüne yaklaştırarak Kaliforniya'ya taşıdı. Fresno üzerinden güney, güney-batı yönünde Bakersfield'a yolculuk ettiler, en sonunda -27 Temmuz 1971 Cuma günü, güçleri kendilerini havada tutamayacak kadar tükendiğinde- Ventura Beldesi'ne, Palomo Grove adındaki bir kasabanın orman sınırına düştüler. O sırada patlak veren minik bir elektrik yüklü fırtına, yanı başlarındaki Hollywood'un reklam panolarının ve gökyüzünü tarayan ışıldaklarının arasında bir pırıltıdan öteye gitmedi.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Bakireler Birliği

I

i

Kızlar suya iki kez daldılar. İlki Ventura Beldesi'ni çarpan ve küçük Palomo Grove kasabasına, sakinlerinin bir yıl boyunca bekleyebileceğinden daha fazla yağmuru tek bir gecede bırakan fırtınanın ertesi günündeydi. Sağanak, muson yağmuru özellikleri taşısa da, sıcağı dağıtmamıştı. Azıcık esen rüzgâr da çölden geliyor, kasaba kırk derecelerin üstünde pişiyordu. Sabah sıcağında oynayarak kendilerini tüketen çocuklar, öğleden sonra eve kapandıkları için sızlanıyorlardı. Köpekler postlarına lanet okuyor, kuşlar şakımaya yanaşmıyordu. Yaşlılar yataklarına çekildi. Terden sırılsıklam yetişkinler de aynısını yaptı. Sıcaklığın (Tanrı'nın bir lütfuyla) düştüğü akşam saatlerine kadar ertelemeleri mümkün olmayan iş güç sahibi talihsizler ise gözleri buharı tüten kaldırımlarda, her adımda işkence çekerek, her solukta akciğerleri yapışarak, işlerine gittiler.

Gelgelelim, dört kızımız sıcağa alışkındı, o yaştakilerin kanı kaynardı zaten. Önlerinde kendilerini bekleyen yetmiş yıllık ömür vardı. Gerçi gelecek Salı on dokuzuna basacak Arleen'i sayarsanız, yetmiş bir. Bugün yaşını hissediyordu. Hayati önem taşıyan bu birkaç ay onu en yakın arkadaşı Joyce'tan ayırıyordu, hatta kendisi gibi olgun kadınlıktan bir yaş uzakta, yalnızca on yedilerinde olan Carolyn ve Trudi'den bile. Palomo Grove'un boş sokaklarında salına salına gezindikleri o gün, deneyim hakkında anlatacak çok şeyi vardı. Böyle bir günde dışarı çıkmak güzeldi, hele ki eşleri ayrı odalarda uyuyan -hepsini ismen tanıdıkları- kasabalı erkeklerin şehvetli bakışları üzerlerinde değilken. Adamların şaka yollu cinsel takılmaları kızların annelerinin kulağına mutlaka giderdi. Havayı fokurdatan, tuğla duvarları seraba dönüştüren ama öldürmeyen, görünmez bir ateşle zaptedilmiş bir kasabada şortlu Amazonlar gibi dolaşıyorlardı. Kasaba sakinleri kapağı açık buzdolapları önünde sıkıntıdan patlayadursunlar.

"Âşık mısın?" diye sordu Joyce, Arleen'e.

Büyükçe kız cevabı hemen yapıştırdı. "Yok daha neler" dedi. "Bazen çok *avanaklık* ediyorsun."

"Ne bileyim... ondan o biçimde söz ettiğini görünce."

"Ne demek *o biçimde?*"

"Gözlerinden söz etmen falan, öyle şeyler işte."

"Randy'nin güzel gözleri var" diye kabul etti Arleen. "Marty'nin de var, ne olmuş, Jim'in de, Adam'ın da..."

"Ah, *kes şunu*" dedi Trudi, sesinde kızgınlıktan daha fazlası vardı. "Ama şırfıntısın."

"Değilim."

"O zaman isim saymayı kes. Oğlanların seni sevdiğini hepimiz biliyoruz. Niye sevdiklerini de."

Arleen ona bir bakış fırlattı ama Carolyn dışında hepsi güneş gözlüğü taktığından boşa gitti. Birkaç metre sessizce yürüdüler.

"Kola isteyen?" dedi Carolyn. "Ya da dondurma?" Tepenin eteğine gelmişlerdi. Çarşı hemen önlerindeydi, klimalı dükkânları baştan çıkarıcıydı.

"Elbette" dedi Trudi, "Seninle geleyim." Arleen'e döndü. "Bir şey istiyor musun?"

"Hayır."

"Küs müsün?"

"Hayır."

"İyi" dedi Trudi. "Çünkü ağız dalaşı yapılmayacak kadar sıcak." İki kız, Arleen ve Joyce'u sokağın köşesinde bırakarak, Marvin'in yiyecek içecek dükkânının yolunu tuttu.

"Kusura bakma..." dedi Joyce.

"Ne konuda?"

"Seni Randy konusunda sorguladığım için. Sandım ki belki de siz... anlarsın ya... ciddi olabilir filan."

"Palomo'da hiç kimse beş para etmez" diye homurdandı Arleen. "Buralardan paçayı kurtarmam gerek."

"Nereye gideceksin? Los Angeles'a mı?"

Arleen güneş gözlüğünü burnuna indirip Joyce'a baktı. "Ne işim var orada?" dedi. "Orada kuyruğa girmekten daha önemli hedeflerim var. Hayır. New York'a gideceğim. Orada çalışmak daha iyi. Sonra ver elini Broadway. Beni istiyorlarsa gelip alabilirler."

"Kimler?"

"*Joyce*" dedi Arleen, yapmacık öfkeyle. "Hollywood."

"Ha. Tabii ya. Hollywood."

Arleen'in planının eksiksizliğine hayranlık duyarak başını salladı. Onun aklında bu kadar tutarlı sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Ama Arleen için kolay-

dı. O Kaliforniya Güzeli'ydi, sarışın, mavi gözlü, karşı cinse diz çöktüren kıskanılası gülümsemenin sahibi. Bu yeterli avantaj değilmiş gibi bir de eskiden aktris olan bir annesi vardı ve kızına şimdiden bir yıldız gibi davranıyordu.

Joyce'a böyle lütuflar bahşedilmemişti. Yolunu döşeyecek ne bir anne ne de kötü zamanları aşmasını sağlayacak bir cazibe. Kurdeşen dökmeden bir kola bile içemezdi. Hassas cilt, deyip duruyordu Doktor Briskman, büyüyünce atlatırsın. Ne var ki vadedilen dönüşüm Pazar günleri rahibin söz ettiği dünyanın sonu gibiydi, geciktikçe gecikiyordu. Bende bu şans varken, diye düşünüyordu Joyce, sivilcelerimi kaybedip memelerime kavuştuğum gün rahibin sözünü ettiği güne denk gelir. Kusursuz biçimde uyanır, perdeleri açarım ve bir bakarım ki Palomo gitmiş. Randy Krentzman'ı öpmeye fırsatım bile olmaz.

Arleen'i yakından sorgulamasının haklı bir gerekçesi vardı, elbette. Randy sürekli Joyce'un aklındaydı, hiç çıkmıyordu, şimdiye kadar üç kez karşılaşmış ve iki kez konuşmuş olsalar da böyleydi. Joyce, ilk karşılaşmalarında Arleen'le beraberdi ve takdim edilirken Randy ondan yana pek bakmamıştı, bu yüzden Joyce sesini çıkarmamıştı. İkinci fırsatta yanında herhangi bir rakibi bulunmasa da dostane selamı kaba bir "Sen de kimsin?" ile karşılanmış, Joyce üstelemiş, ona hatırlatmış, hatta oturduğu yeri bile söylemişti. Üçüncü karşılaşmada ("Tekrar merhaba" demişti. "Tanışıyor muyuz?" diyerek yanıtlamıştı oğlan) bütün kişisel ayrıntılarını arsızca sayıp dökmüş, üstüne üstlük bir de, ani bir iyimserliğe kapılarak, ona "Mormon musun?" diye sormuştu. Sonradan kafasına dank etmişti ki bu bir taktik hatasıydı. Gelecek sefere Arleen'in tavrını kullanacak ve oğlana sanki ona katlanamıyormuş gibi davranacaktı. Ona asla bakma, mutlaka gerekliyse yalnızca gülümse. Sonra, tam arkanı dönüp salına salına uzaklaşacakken dosdoğru gözlerinin içine bak ve imalı edepsiz bir şey hırılda. Karmaşık mesajlar kanunu. Arleen'de işe yarıyordu, Joyce'ta niye yaramasındı? Hem muhteşem güzellik, Joyce'un ilahına kayıtsız kaldığını alenen ilan ettiğine göre bir umut ışığı vardı. Eğer Arleen, Randy'nin ilgisini ciddiye alıyorsa o zaman Joyce dosdoğru Rahip Meuse'un yolunu tutmalı ve mümkünse Kıyamet Günü'nü biraz hızlandırmasını rica etmeliydi.

Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini kısarak beyaz, sıcak göğe baktı, içten içe o gün acaba gerçekten yakın mı diye merak etti. Tuhaf bir gündü.

"Bunu yapmamalısın" dedi Carolyn, Marvin'in dükkânından Trudi'yle birlikte çıkarken. "Güneş gözlerini kör eder."

"Etmez."

"Eder." Her zaman gereksiz bilgiler kaynağı olagelmiş Carolyn yanıtladı, "Retina bir mercektir. Fotoğraf makinesindeki gibi. Odaklanır..."

"Tamam" dedi Joyce, bakışlarını yere indirdi. "İnandım." Gözlerinin önünde bir süre renkler uçuştu, dengesini bozdu.

"Şimdi nereye?" dedi Trudi.

"Ben eve dönüyorum" dedi Arleen. "Yoruldum."

"Ben yorulmadım" dedi Trudi şen şakrak. "Eve de gitmiyorum. Sıkıcı."

"Eh, Çarşı'nın ortasında dikilmenin de faydası yok" dedi Carolyn. "En az evde olmak kadar sıkıcı. Güneşin altında pişeriz."

Çoktan kızarmış gibiydi. On kilo fazlasıyla dördünün içinde en irisiydi. Kızıl saçı, kilosu ve asla bronzlaşmayan teniyle birleşince aslında eve kapanmalıydı. Oysa sıcak havanın verdiği rahatsızlık umurunda değil gibiydi, sanki damak tadı dışında diğer bütün fiziksel uyarıcılardan etkilenmiyordu. Geçen Kasım'da Hotchkiss ailesi cümleten zincirleme trafik kazası geçirmişti. Carolyn ufak tefek sıyrıklarla enkazdan emekleyerek çıkmış ve daha sonra otobanın biraz aşağısında, her iki elinde de yarısı kemirilmiş birer Hershey çikolatası tutar hâlde, polisler tarafından bulunmuştu. Yüzünde kandan çok çikolata vardı ve polislerden biri onu abur cuburundan alıkoymaya kalkışınca -dedikodulara göre- adam öldürüyorlar diye bağırmıştı. Sonradan anlaşılmıştı ki yarım düzine kaburgası kırıktı.

"Eee... nereye o zaman?" dedi Trudi, günün can alıcı mevzuuna dönerek. "Bu sıcakta *nereye?*"

"Öylesine dolaşırız" dedi Joyce. "Belki koruya ineriz. Orası daha serindir." Arleen'e göz attı. "Geliyor musun?"

Arleen sessiz kalarak arkadaşlarını on saniye kadar bekletti. Sonunda anlaştı. "Sanki başka gidecek yer var da" dedi.

ii

Çoğu kasaba, ne kadar küçük olursa olsun, şehir düzenine ayak uydurmaya çalışır. Bunun için, kutuplaşmalar yaşanır. Beyazlar siyahlardan ayrılır, karşıcinseller eşcinsellerden, varlıklılar ortahâllilerden, ortahâlliler fakirlerden. O yıl -1971- nüfusu yalnızca bin iki yüz olan Palomo Grove bu bakımdan bir istisna değildi. Hafif eğimli bir tepenin eteğine yayılan kasaba demokratik ilkelerin vücutlaşmış hâli olacak biçimde tasarlanmıştı. Bu sayede her vatandaşın kasabanın güç merkezi Çarşı'ya eşit oranda giriş hakkı elde etmesi amaçlanmıştı. Çarşı, yalnızca Tepe diye anılan Gün Doğumu Tepesi'nin dibinde yer almaktaydı. Tepe'nin göbeğinden yelpaze diziliminde dört eşit kola bölünerek yayılan kamu yolları dört köye -Stillbrook, Deerdell, Laureltree ve Windbluff- bağlanırdı. Ne var ki şehir planlamacılarının idealizmi o noktaya kadardı. Ondan sonra köylerin küçük coğrafi farklılıkları her birinin farklı karakterlere bürünmesine yol açtı. Tepe'nin güney batı yakasında yer alan Windbluff, en iyi manzaraya sahip köy addedildi, en pahalı araziler oradaydı. Tepe'nin en iyi üçte birlik kısmına, yoğun bitki örtüsünün arasından çatıları güçlükle seçilebilen yarım düzine görkemli malikâne kondurulmuştu. Bu Olimpos'un daha aşağıdaki eteklerinde, sokakları yarım ay biçiminde bükü-

len Beş Hilal bulunuyordu ki -eğer zirvede bir ev sahibi olmaya gücünüz yetmiyorsa- burası en çok arzulanan ikinci yaşanası semtti.

Deerdell, bunun tam tersiydi. Palomo'nun düz araziye kurulan ve her iki yanından güdük kalmış bir orman şeridi uzanan bu dörtte birlik kesimi süratle aşağı tabakanın meskeni hâline gelmişti. Burada evlerin havuzları yoktu ve badanaya ihtiyaçları vardı. Bazıları için bölge bir hippi sığınağıydı. 1971'de bile Deerdell'de yaşayan birkaç sanatçı bulunuyordu; bu cemiyet giderek büyüyecekti. Ne var ki, Palomo'da insanların otomobillerinin sprey boyayla mahvedileceğinden korkacakları bir yer varsa, orası işte burasıydı.

Toplumsal ve coğrafi bakımdan iki uç nokta teşkil eden bu iki bölgenin arasında Stillbrook ve Laureltree uzanmaktaydı. Özellikle ikincisi, birkaç sokağı Tepe'nin ikinci çeyreğine kurulduğu için biraz daha üst tabakadan sayılıyor, Tepe'yi tırmandıkça evlerin hacimleri ve fiyatları her sokak başında mütevazılıktan biraz daha uzaklaşıyordu.

Dört kafadardan hiçbiri Deerdell sakini değildi. Arleen, Hilal'in en yüksek ikinci semti Emerson'da yaşıyordu, Joyce ve Carolyn, Stillbrook köyündeki Steeple Chase Yolu'nda, bitişik bloklarda, Trudi ise Laureltree'de. Bu yüzden ebeveynlerinin kırk yılda bir ayak bastığı East Grove sokaklarını arşınlamak tam bir maceraydı. Anne babaları buraya kadar gelseler bile şu anda kızların gittiği yere kesinlikle girmezlerdi, yani ormana.

"Hiç de serin değil" diye yakındı Arleen birkaç dakikalık arşınlamadan sonra. "Hatta, daha beter."

Haklıydı. Yaprak örtüsü tepelerindeki güneşi onlardan saklasa da sıcak, dalların arasından yolunu hâlâ buluyordu. Hapsedilen ısı, nemli havayı buharlaştırmaktaydı.

"Buraya yıllardır gelmemiştim" dedi Trudi, elindeki dal parçasını sallayarak bir böcek oğulunu dağıtırken. "Ağabeyimle gelirdim."

"O nasıl?" diye sordu Joyce.

"Hâlâ hastanede. Asla taburcu edilmeyecek. Ailede herkes biliyor bunu ama hiç kimse dile getirmeye yanaşmıyor. Midemi bulandırıyorlar."

Sam Katz, askere alınıp Vietnam'a gönderildiğinde zihnen ve bedenen sapasağlamdı. Devriye bölüğündeki görevinin üçüncü ayında bu durum bir mayın tarlasıyla alt üst olmuş, iki silah arkadaşı ölmüş, kendisi de feci biçimde yaralanmıştı. Kıvrandıracak denli rahatsız edici bir eve dönüş töreni yaşanmış, Palomo'nun ileri gelenleri kötürüm kahramanı karşılamak için sıraya dizilmişti. Bunu kahramanlık ve fedakârlık üzerine bir sürü konuşma izlemişti. Bir sürü içki, biraz saklı gözyaşı. Bütün bunlar esnasında Sam Katz heykel gibi öylece oturmuştu, kutlamalara karşı tavır koyduğundan değil, ortamdan kopuk olduğundan. Zihni gençliğinin paramparça edildiği ana takılıp kalmış gibiydi. Birkaç hafta sonra hastaneye geri gönderilmişti. Annesi, meraklı turşu-

culara bunun yinelenmesi gereken bir omurilik ameliyatı olduğunu söylemişse de aylar yılları devirmiş ve Sam ortalıklarda gözükmemişti. Herkes nedenini tahmin ediyordu ama yüksek sesle dile getirmiyordu. Sam'in fiziksel yaraları yeterince iyileşmişti. Ancak akıl sağlığı o denli kolay toparlanmamıştı. Eve dönüş partisinde gösterdiği kopukluk derinleşerek katatoniye dönüşmüştü.

Diğer bütün kızlar Sam'i tanıyorlardı, yine de Trudi'yle ağabeyi arasındaki yaş farkı oğlana neredeyse yabancı bir türmüş gibi bakmalarına yeterliydi. Yalnızca *erkek* olması değildi yeterince garip gelen, yaşça büyük de olmasıydı. Ergenlik çağı bir kez bitmeye görsün, gerisi eğlence treni hızıyla paldır küldür geliyordu. Yirmi beş yaşlarını görebiliyorlardı, daha vardı ama yakındı. Sam'in yaşamının çarçur olması ise onlara on bir yaşındaki birinden daha fazla şey ifade etmeye başlamıştı. Onun hüzünlü anısı yüreklerini burkarak onları bir süre suskunlaştırdı. Kolları arada sırada birbirlerine sürtünerek, akılları bambaşka yerlerde, sıcakta yan yana yürümeyi sürdürdüler. Trudi'nin aklı, çocukken Sam'le birlikte bu çalılıklarda oynadığı oyunlara gitmişti. Hoşgörülü bir büyük ağabeydi, kızkardeşi yedi sekiz yaşındayken peşine takılmasına izin verirdi, kendisi on üçündeydi. Bir yıl sonra, oğlanın vücut sıvıları ona kızlarla kızkardeşlerin aynı yaratıklar olmadığını söylemeye başladığında, savaşçılık oynama davetleri kesilmişti. Trudi, onu kaybettiği için karalar bağlamıştı, sonradan daha yoğun tutacağı yasın provasıydı bu. Yüzü gözünün önündeydi şimdi, bir zamanların delikanlı hâliyle yetişkin erkekliğinin, hayat dolu görüntüsünün ve ölüden farksız hâlinin acayip bir karışımı. İçi sızladı.

Carolyn'e gelince, onun içini sızlatacak çok az şey vardı, en azından uyanıkken böyleydi. Bugün ise -ikinci dondurmayı almamış olmasına hayıflanması dışında- hiç. Gece apayrı bir teraneydi. Depremlerle ilgili kötü rüyalar görüyordu. Bu rüyalarda, Palomo Grove bir tuval sehpası gibi ikiye katlanıp yerin dibine giriyordu. Çok şey bilmenin cezası, demişti babası. Açgözlü meraklılığı babasına çekmiş ve o da bu merakını -San Andreas fay hattını ilk duyduğu andan itibaren- üzerinde durdukları toprak parçasını incelemeye adamıştı. Ayakları altındaki yer katmanının çatlaklarla kaplı olduğunu biliyordu. Bu çatlaklar, Santa Barbara ve Los Angeles'ta olduğu gibi, bütün Batı Sahil Şeridi'ni içine alacak biçimde her an açılabilir ve hepsini yutabilirdi. Kaygısını kendi yiyip yutmalarıyla bastırıyordu, bir nevi sevimli büyü gibi. O şişkoydu, çünkü yer kabuğu inceydi; oburluğa yadsınamayacak bir bahane.

Arleen şişko kıza göz attı. Daha az cazibeli olanlarla arkadaşlık etmekten zarar gelmez, diye öğütlemişti annesi bir keresinde. Gerçi artık kamuoyu önünde değildi ama bir zamanların yıldızı Kate Farrell hâlâ hırpani kadınlarla çevriliydi. Onların yanındayken kadının bakışları iki kat daha cazibeliydi. Ama Arleen'in gözüne bu, özellikle böyle günlerde, fazla ağır bir bedel gibi görünüyordu. Güzelliğini öne çıkarsalar bile gerçekte arkadaşlarından hoşlanmıyordu. Onları bir zamanlar en yakın dostları saymıştı. Şimdiyse bir tür-

lü kaçıp kurtulamadığı yaşamın andaçlarıydılar. Ama şartlı tahliyesi verilene kadar başka türlü nasıl zaman geçirecekti ki? Aynanın karşısında geçirdiği keyifli saatler bile bir süre sonra kabak tadı veriyordu. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam diye düşündü, o kadar çabuk mutluluğa ereceğim.

Arleen'in zihnini okuyabilseydi, Joyce onun bu acelesine alkış tutardı. Ne var ki Randy'le en iyi nasıl tesadüfi bir karşılaşma ayarlayabileceğini düşünmekle meşguldü. Eğer oğlanın gündelik yaşamına dair sorular sorarsa Arleen onun amacını kestirebilir ve oğlana ilgi duymasa bile sırf Joyce'un şansını baltalamak için bencillik edebilirdi. Joyce başarılı kişilik tahlili yapardı ve Arleen'in bu denli sapkın bir davranışa muktedir olduğunu gayet iyi biliyordu. Fakat o da kim oluyordu ki sapkınlıktan bahsediyordu? Ona karşı kayıtsız kaldığını üç defa açık seçik belli eden bir erkeğin üstüne düşmekteydi. Reddedilme acısını tatmadığına şükredip onu unutsa olmaz mıydı? Olmuyordu, çünkü aşk öyle bir şey değildi. Gerçek gözünüze girse bile, ne denli zorlayıcı olursa olsun, üstüne üstüne gitmenizi sağlıyordu.

Gürültüyle içini çekti.

"Bir şey mi oldu?" diye meraklandı Carolyn.

"Hiç... sıcaktan" diye yanıtladı Joyce.

"Başka türlü bir iç çekişe benziyordu?" dedi Trudi. Joyce tam da kaçamak bir yanıt vermeye hazırlanıyordu ki ağaçların arasından parlayan bir şey gördü.

"Su" dedi.

Carolyn de görmüştü. Parlaklığı gözlerini kamaştırdı.

"Bol bol hem de" dedi.

"Burada göl olduğunu bilmiyordum" diye belirtti Joyce, Trudi'ye dönerek.

"Yoktu" biçimindeydi yanıt. "Hatırladığım kadarıyla."

"Eh şimdi var işte" dedi Carolyn.

Çalıların arasına dalmıştı bile, pek ayak basılmamış bir yola girmekten çekindiği yoktu. Dalları yara yara sarsak ilerleyişi diğerlerinin yolunu açtı.

"Görünüşe bakılırsa nihayet serinleyeceğiz" dedi Trudi ve bir koşu Carolyn'in peşinden gitti.

Gerçekten de yaklaşık on beş metre eninde bir göldü bu, durgun yüzeyini zedeleyen tek şey yarısına kadar suya gömülü ağaçlar ve fundalık adacıklarıydı.

"Sel birikintisi" dedi Carolyn. "Tepenin tam dibindeyiz. Fırtınadan sonra birikmiş olmalı."

"Amma çok su" dedi Joyce. "Bunun hepsi bir gecede mi yağdı?"

"Fırtına yüzünden değilse, ne peki?" dedi Carolyn.

"Kim takar?" dedi Trudi. "Serinletici görünüyor."

Carolyn'i geçip suyun ta kenarına kadar yaklaştı. Her adımıyla birlikte altındaki toprak daha da cıvıklaşıyor, sandaletleri çamura gömülüyordu. Yaklaştığında anladı ki, su vadettiği kadar güzeldi, ferahlatıcı, soğuk. Çömeldi ve elini göle daldırıp yüzüne bir avuç dolusu su çarptı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım" diye uyardı Carolyn. "Muhtemelen bir sürü kimyasal maddeyle doludur."

"Yalnızca yağmur suyu" diye karşılık verdi Trudi. "Bundan daha temiz ne olabilir?"

Carolyn omuz silkti. "Keyfin bilir" dedi.

"Acaba ne kadar derin?" diye sesli düşündü Joyce. "Yüzülebilecek kadar derin midir, sizce?"

"Aklınızdan bile geçirmeyin" diye yorumda bulundu Carolyn.

"Denemeden bilemeyiz" dedi Trudi ve göle ağır ağır girmeye koyuldu. Ayaklarının dibinde suya gömülü hâldeki çimenleri ve çiçekleri seçebiliyordu. Toprak yumuşamıştı ve Trudi'nin attığı her adımda çamur bulutu kalkıyordu ama kız şortunun paçaları ıslanana kadar ilerlemeyi sürdürdü.

Su soğuktu. Tüyleri diken diken ediyordu. Yine de terden ıslanıp bluzunun göğüslerine ve karnına yapışmasından iyiydi. Dönüp kıyıya baktı.

"Harika" dedi. "Ben giriyorum."

"Giyinik hâlinle mi?" dedi Arleen.

"Tabii ki hayır." Trudi gerisingeri üçlünün yanına geldi, bir yandan da bluzunu ve şortunu çıkardı. Sudan yükselen serin hava dalgası tenini gıdıkladı, verdiği *ürperti* pek hoştu. Altına hiçbir şey giymemişti, arkadaşlarının yanında olsa da normalde daha edepli davranması gerekirdi ama gölün daveti ertelenecek gibi değildi.

"Bana eşlik edecek kimse var mı?" diye sordu, diğerlerinin arasından geri geri adım atarken.

"Ben" dedi Joyce, spor ayakkabısının bağcıklarını çözerken.

"Bence ayakkabılarımızı çıkarmayalım" dedi Trudi. "Neye basarız bilmiyoruz."

"Alt tarafı çimenler" dedi Joyce. Yere çöküp sırıtarak düğümleri gevşetti. "Harika ya" dedi.

Arleen onun içi içine sığmayan neşesini küçümseyerek izlemekteydi.

"Siz ikiniz katılmıyor musunuz?" dedi Trudi.

"Hayır" dedi Arleen.

"Rimelin akar diye mi korkuyorsun?" diye karşılık verdi Joyce, sırıtması iyice yayvanlaşarak.

"Kimse görmez" diye toparladı Trudi, bir tatsızlık çıkmadan. "Carolyn? Ya sen?"

Kız omuz silkti. "Yüzme bilmiyorum" dedi.

"Yüzülecek kadar derin değil ki."

"Ne malum" dedi Carolyn. "Birkaç metre girdin o kadar."

"O zaman sen de kıyıya yakın dur. Güvende olursun."

"Olabilir" dedi Carolyn, hiç de ikna olmayarak.

"Trudi haklı" dedi Joyce, Carolyn'in gönülsüzlüğünün aslında boğulma

endişesi kadar şişmanlığını gizleme kaygısından da kaynaklandığını hissederek. "Bizi kim görecek ki?"

Şortunu çıkarırken bir sürü dikizcinin ağaçların arkasında saklanmış olabileceği geldi aklına ama kimin umurunda? İkide bir hayat kısadır diyen rahip değil miydi? En iyisi hayatı boşa harcamamaktı o zaman. İç çamaşırını sıyırdı ve suya girdi.

William Witt, göl keyfi sürenlerin adlarını tek tek biliyordu. Aslına bakılırsa Palomo'da yaşayan kırk yaş altı her kadının adını, nerede yaşadıklarını, yatak odası pencerelerinin hangileri olduğunu biliyordu. Herkese yayarlar korkusuyla okul arkadaşlarına söz etmekten çekindiği bir bellek gücüydü bu. Pencerelerden dikizlemekte hiçbir yanlışlık göremese de bunun hoş karşılanmadığını bilecek yaştaydı. Ama ona göz bahşedilmişti değil mi? Onları ne diye kullanmayacaktı ki? Seyretmenin nesi zararlıydı? İnsanları öldürmek, yalan söylemek ya da hırsızlık yapmak gibi değildi. Bu, gözleri Tanrı'nın onları yaratma amacına uygun biçimde kullanmaktı yalnızca, o da bunda bir kabahat göremiyordu.

Çömelip ağaçların arasına saklandı, su kenarından iki metre, kızlardan da bunun iki katı uzaklıktaydı, soyunmalarını izliyordu. Arleen'in çekingenlik ettiğini gördü ve bu canını sıktı. Onu çıplak görmek kendine saklayamayacağı bir başarı olurdu. Palomo Grove'daki en güzel kızdı o, zarif, sarışın ve burnu büyük, tıpkı film yıldızlarının olmaları gerektiği gibi. Diğer ikisi, Trudi Katz ve Joyce McGuire, zaten sudaydı, bu yüzden dikkatini sütyenini çıkaran Carolyn Hotchkiss'e yöneltti. Göğüsleri dolgun ve pembeydi, görüntüsü sertleşmesine yol açtı. Şortunu ve külodunu da çıkarmasına rağmen, oğlan göğüslerine bakmaya devam etti. Öteki oğlanların -kendisi on yaşındaydı- daha aşağılarla ilgilenmelerini hiç anlamıyordu, ona göre daha aşağısı -burun ya da kalçalar gibi kızdan kıza farklılık gösteren- memelerden daha az heyecan vericiydi. Öbürü, hiçbir adını anmaktan hoşlanmadığı kısım, ona tamamen banal geliyordu, bir tutam kılın ortasına gömülü bir yarık. Bunun nesi o kadar ilginçti?

Carolyn'in suya girişini izledi. Kız, soğuk su karşısında bir zevk kıkırdayışıyla tepki vererek geri adım attığında vücudu bir pelte gibi titredi.

"Haydi! Su harika!" Katz onu ikna etmeye çalışıyordu.

Cesaret bulan Carolyn birkaç adım ilerledi.

Ve şimdi de -William şansının bu denli yaver gittiğine inanamıyordu- Arleen şapkasını çıkarmıştı ve bustiyerini açmaktaydı. Sonunda o da onlara katılıyordu. Oğlan diğerlerini unuttu ve bakışlarını Bayan Zerafet'e kenetledi. Kızların yapmayı tasarladıkları şeyi anlar anlamaz -onları bir saattir çaktırmadan takip ediyordu- kalbi öyle hızlı gümbürdemeye başlamıştı ki fenalaşıp bayılacağını sanmıştı. Şimdi o gümbürtü, Arleen'in göğüslerinin fora olacağı düşüncesiyle, ikiye katlandı. Hiçbir şey -hatta ölüm korkusu bile- bakışlarını kaçırta-

mazdı. En küçük haraketi bile zihnine kazımaya niyetliydi, böylece, inanmak istemeyenlere anlattığı zaman ifadesine gerçeklik payı katmış olacaktı.

Kız ağırdan alıyordu. Hani emin olmasa, kızın işveli edayla salına salına soyunmasına bakarak, onun gözetlendiğinin farkında olduğunu düşünecekti. Memeleri hayal kırıklığıydı. Carolyninkiler gibi iri değildiler ne de etine dolgundular, Joyce'unkiler gibi koyu meme uçluydular. Ancak genel görüntü, yırtık kotundan sıyrılıp donunu indirişi, şahaneydi. Kızı seyretmek oğlanın elini ayağına dolaştırıyordu sanki. Ateşi varmışçasına dişleri takırdıyordu. Yüzüne ateş basmıştı, iç organları titriyor gibiydi. Yıllar sonra William, ruh doktoruna bunu, ilk kez öleceğini kavradığı an, olarak aktaracaktı. Geriye bakınca böyle denebilirdi. Oysa şu anda ölüm zihninden çok uzaktaydı. Arleen'in çıplak görüntüsü ve onun görünmez tanıklığı, bu anı asla etkisinden kurtulamayacağı bir ana dönüştürerek mimliyordu. Olayların gidişatı, geçici olarak, keşke dikizlemeye hiç kalkışmasaydıma kadar varacaktı (hatta anımsamaktan bile korkacaktı) ama zamanla, birkaç yıl sonra, dehşet dinecek ve Arleen Farrell'in bu beklenmedik, göle girerkenki görüntüsü bir ikonaya dönüşecekti.

Bu, öleceğini ilk kez kavradığı an değildi ama bu güzellik ona eşlik ettiği takdirde ölümün o denli kötü olmayacağını ilk kez kavradığı andı belki de.

Göl baştan çıkarıcıydı, kucaklayışı serin ama rahatlatıcıydı. Kumsaldaki gibi dip akıntısı yoktu. Sırtınıza ne dalga çarpıyordu ne de tuz gözünüzü yakıyordu. Yalnızca dördü için yapılmış bir yüzme havuzu gibiydi, Palomo'daki başka hiç kimsenin girme hakkının bulunmadığı şairane bir manzara.

Trudi, dördünün içinde en sağlam yüzücüydü ve büyük bir gayretle kıyıdan uzaklaşan da kendisiydi. İlerledikçe beklentilerin aksine suyun giderek derinleştiğini fark etti. Yağmur suları arazinin doğal biçimde oyuklaştığı bir noktada, belki de -gerçi Sam'le gezintileri esnasında o tür bir nokta gördüğünü anımsayamıyordu ama- eskiden küçük bir gölün bulunduğu yerde toplanmış olsa gerek, diye mantık yürüttü. Parmak uçları artık çimenlere değmiyordu, onların yerine çıplak kayalara sürtünüyordu.

"O kadar açılma" diye seslendi Joyce.

Döndü. Sahil tahmininden de uzaktaydı, suyun parıltısı gözlerini alıyor ve arkadaşlarını, biri sarışın, ikisi esmer, onunla beraber aynı tatlı sıvıya yarı dalmış, üç pembe silüete indirgiyordu. Bu cennet parçasını kendilerine saklamaları imkânsız olacaktı ne yazık ki. Arleen ağzını sıkı tutamazdı. Akşama kalmadan sır ortaya çıkacaktı. Yarın, tıka basa dolardı. En iyisi, bu mahremiyetin sonuna kadar zevkine varmalıydı. Böyle düşünerek gölün ortasına doğru kulaç attı.

Sahile on metre daha yakında, göbek hizasından daha derin olmayan suya sırt üstü yatarak yüzen Joyce, göl kenarında karnını ve göğüslerini ıslatan

Arleen'i seyretmekteydi. Arkadaşının güzelliğine karşı bir kıskançlık dalgası kapladı içini. Onun görüntüsü karşısında dünyadaki bütün Randy Krentzman kılıklı erkeklerin akıllarının başlarından gitmesine şaşmamalıydı. Arleen'in saçlarını okşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ederken buldu kendini, onun göğüslerini ve dudaklarını bir oğlanın yaptığı gibi öpse mesela. Bu fikir aklına öyle hızlı ve ani biçimde girdi ki dengesini yitirdi ve toparlanmaya çalışırken ağız dolusu su yuttu. Toparlanmayı başarınca Arleen'e arkasını döndü ve suları sıçratarak daha derinlere doğru kulaç attı.

Biraz ilerisinde Trudi ona seslenmekteydi.

"Ne dedin?" diye bağırarak karşılık verdi Joyce, daha iyi duyabilmek için kulaçlarını yavaşlattı.

Trudi kahkaha atıyordu. "Sıcak!" dedi, etrafındaki suyu sıçratarak, "Su burada sıcak!"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Gel de gör!" diye yanıtladı Trudi.

Joyce suda Trudi'nin durduğu yere yüzmeye koyuldu ama arkadaşı sıcağı izlemek üzere sırtını çoktan dönmüştü. Joyce dönüp dönüp Arleen'e bakmadan edemiyordu. Sonunda yüzme ekibine katılmaya tenezzül etmişti, uzun saçını altından bir yele gibi ensesine dökerek suya girmiş, sonra da sakin kulaçlarla gölün ortasına doğru yüzmeye başlamıştı. Arleen'in yaklaşmasıyla birlikte Joyce, korkuya benzer bir hisse kapıldı. Oysa canı neşelenmek istiyordu.

"Carolyn!" diye seslendi. "Geliyor musun?"

Carolyn başını hayır anlamında salladı.

"Burası daha *sıcak*" diye temin etti Joyce.

"Sana inanmıyorum."

"Hakikaten öyle!" diye bağırdı Trudi. "Güzel!"

Carolyn yumuşamış göründü ve Trudi'nin etkisiyle suları sıçratarak ilerlemeye başladı.

Trudi yüzerek birkaç metre daha uzaklaştı. Su gittikçe ısınmıyor ama gittikçe hareketleniyor, bir jakuzi gibi etrafında fokurduyordu. Birden gözü korktu ve dibe değmeye kalkıştı ama zemin ayaklarının altından gitmişti. Su yalnızca birkaç metre gerisinde en fazla bir buçuk metre derinlikteydi, şimdiyse parmak uçları sert zemine değmiyordu bile. Zemin birdenbire kayıp gitmiş olmalıydı, üstelik tam da sıcak akıntının belirdiği noktada. Üç kulaç atarak güvenli noktaya geri dönebileceği gerçeğinden cesaret alarak başını suya soktu.

Gözleri yakın mesafeyi iyi göremese de görüntü net, su berraktı. Vücudunun en alt kısmını, pedal çevirir gibi oynattığı ayaklarını seçebiliyordu. Bundan ötesi, zifiri karanlıktı. Zemin yok oluvermişti. Korkuyla yutkundu. Genzine su kaçtı. Soluklanmak için debelenip çırpınarak başını kaldırdı.

Joyce bağırmaktaydı.

"*Trudi? Neyin var? Trudi?*"

Uyarmak için bir şeyler söylemeye çalıştı ama ezeli bir dehşet onu ele geçirmişti. Bütün yapabildiği kıyıya doğru çırpınmaktı, telaşlı hâli fokurdayan suyu boğucu bir taşkınlıkla iyice çalkalamaya yetti yalnızca. *Aşağıda karanlık ve sıcak bir şey var, beni almak için bekliyor.*

Kıyıdaki saklanma yerinde William Witt, kızın çırpınışlarını gördü. Kapıldığı panikle sertliğini yitirdi. Gölde garip bir şeyler oluyordu. Trudi Katz'ın etrafında sıçrayan balıklar gibi su yüzeyine bir şeylerin fışkırdığını görebiliyordu. Bir kısmı o noktadan ayrılıp diğer kızlara doğru ilerlemekteydi. Bağırmaya cüret edemedi. Bağırdığı takdirde onları gözetlediğini anlayacaklardı. Göldeki olaylar katlanarak büyürken tek yapabildiği artan bir endişeyle izlemekti.

Joyce sıcaklığı hisseden bir sonraki kişiydi. Derisini kapladı, hatta içine işledi, bir yudum Noel brendisi gibi iç organlarını ısıttı. Kapıldığı his, dikkatini Trudi'nin çırpınışlarından kopardı, hatta bizzat içinde bulunduğu tehlikeden bile. Sıçrayan suyu, dört bir yanından yoğun bir lav akıntısı gibi garip biçimde pörtleyerek fokurdayan kabarcıkları seyretti. Dibe değmeye çalıştığında bile, ki beceremedi, boğulabileceği düşüncesi önemsiz kalıyordu. Daha önemli hisler söz konusuydu. Birincisi, kabarcıkların patlamasıyla açığa çıkan havanın gölün nefesi oluşuydu ve onu solumak gölle öpüşmek gibiydi. İkincisi, Arleen, altın yelesi suyun üstünde süzülerek çok yakında buraya yüzecekti. Sıcak suyun verdiği zevkle baştan çıkan Joyce, yalnızca birkaç dakika önce geride bıraktığı düşüncelerden bu kez men etmedi kendini. O ve Arleen buradaydılar işte, aynı tatlı suyun koynunda süzülüyorlardı, onlar birbirlerine yaklaşırlarken doğanın en temel öğesi her hareketlerini bir ileri bir geri yankılıyordu. Belki de suyun içinde çözüneceklerdi, bedenleri sıvılaşacaktı, ta ki onlar göle karışana kadar. O ve Arleen, tek karışım, her tür utançtan sıyrılmışlar, cinsiyetin ötesine, saadet dolu tekilliğe geçmişler.

Bu olasılık bir an dahi ertelenemeyecek kadar enfesti. Kollarını kaldırdı ve kendini suya bıraktı. Gölün efsunu, ne denli güçlü olursa olsun, başının suya gömülmesiyle birlikte ayyuka çıkan hayvani paniği dizginlemeye yetmedi. Bütünüyle iradesi dışına çıkan bedeni onun suyla yaptığı anlaşmaya direnmeye başladı. Joyce, havaya tutunmak istercesine yüzeye uzanarak deli gibi çırpınmaya başladı.

Hem Arleen hem Trudi, Joyce'un suya battığını gördü. Arleen derhâl yardımına koştu, yüzerken bir yandan da bağırıyordu. Telaşı suyu etkiledi. Dört yandan kabarcıklar fışkırdı. Temaslarını hissetti, karnını, göğüslerini ve apış arasını okşayan eller gibiydiler. Şefkatleri, Joyce'u etkisi altına alan, aynı esnada da Trudi'nin paniğini yatıştıran, benzer sarhoşluğa neden oldu, onu ele geçirdi. Onu aşağıya çekecek belirli bir arzu nesnesi falan yoktu, oysa ki. Trudi, Randy Krentzman'ın (başka kim olacak) hayalini yaratmıştı, hâlbuki Arleen'in baştan çıkarıcısı, ünlü yüzlerden oluşmuş acayip bir yamalı bohçaydı. Dean'in yanakları, Sinatra'nın gözleri, Brando'nun alaycı gülüşü. Bu bö-

lük pörçük yamaya tıpkı Joyce'un ve birkaç metre ötesindeki Trudi'nin yaptığı gibi dört elle sarıldı. Kollarını kaldırdı ve bıraktı sular onu alsın.

Sığ suyun güvenliğindeki Carolyn, arkadaşlarının davranışlarını ağzı açık izliyordu. Joyce'un battığını görünce sudaki bir şeyin onu aşağı çektiğini düşünmüştü ama Arleen ve Trudi'nin davranışları bunun tam tersini söylüyordu. Onların basbayağı *pes ettiklerine* tanık oldu. Basit bir intihar bile değildi. Suya batmadan önce o güzel yüzdeki zevk ifadesini yakalayacak kadar Arleen'in yakınındaydı. Hatta *gülümsemişti*! Gülümsemiş, sonra da kendisini suya bırakmıştı.

Bu üç kız, Carolyn'in dünyadaki tek arkadaşlarıydı. Öylece oturup boğulmalarını izleyemezdi. Gözden yittikleri noktada su giderek çılgına dönse de Carolyn elinden gelen bütün çabayla kulaç atmaya çalışarak o noktaya doğru atıldı, köpekleme ve emeklemenin ilerleme kaydettirmeyen karışımına atılmak denebilirse tabii. Doğa kanunlarının ondan yana çıkacağını biliyordu. Yağ, su üstüne çıkar. Ne var ki altındaki zeminin çöktüğünü görmesi pek rahatlatıcı değildi. Gölün dibi yok oluvermişti. Bir yarığın üstünde yüzmekteydi ki o yarık da diğer kızları bir biçimde yutuyordu.

Önünde suyun içinden bir kol çıktı. Çaresizlikle kola uzandı. Uzandı, kaptı, tutundu. Ancak kolu yakalamasıyla birlikte su yeniden çalkalanmaya başladı. Bir dehşet çığlığı attı. Sonra kavradığı el ona deli gibi yapıştı ve onu aşağı çekti.

Dünya bir kıvılcım gibi söndü. Hisleri onu terk etti. Eğer birisinin parmaklarına hâlâ tutunuyorsa onları hissedemiyordu. Üstelik gözleri açık olmasına rağmen çamurun içinde hiçbir şey göremiyordu. İçten içe, yavaş yavaş boğulduğunun ayırdındaydı, suyun açık ağzından ciğerlerine dolduğunun, gırtlağından son nefesinin kurtulduğunun farkındaydı. Bununla birlikte zihni ölümü yadsıyor ve konakladığı bedeni sürüklenerek terk ediyordu. O bedeni şimdi kendisi de görüyordu, gerçek gözleriyle değil (onlar hâlen yuvalarında deli gibi fır dönüyordu) zihin görüşüyle. Bir yağ tulumu, çırpınarak, döne döne batıyor. Tenin ölümü karşısında hiçbir şey hissetmedi, belki yalnızca fışkıran kabarcıklardan duyduğu tiksintiyi ve kayıtsızlığındaki abuk sabuk densizliği. Bedeninin ilerisindeki diğer kızlar hâlâ direniyorlardı. Öyle sanıyordu ki onların çırpınmaları da içgüdüseldi. Zihinleri, kendisininki gibi, muhtemelen kafalarının içinden akıp gitmiştiler ve manzarayı aynı umarsamazlıkla izliyorlardı. Doğru, bedenleri onunkinden daha çekiciydi, hatta belki de daha acı verici bir kayıptı. Ne olursa olsun, sonuçta, direnmek boşa çaba harcamaktı. Pek yakında hepsi bu yaz gölünün ortasında ölecekti. Niçin?

Tam soruyu sormuştu ki gözsüz bakışları ona yanıtı gösterdi. Süzülen zihninin altındaki karanlıkta bir şey vardı. Göremiyor ama hissediyordu. Bir güç -hayır, *iki güç*- ki nefesleri etraflarında pörtleyen kabarcıklar, kolları müstakbel cesetlerini çağıran girdaplar oluşturuyordu. Hâlen hava için çırpınan be-

denine dönüp baktı. Pedal çevirir gibi devinen bacakları suyu deliler gibi dövüyordu. Bacaklarının arasında ise, bakir bızırı. Bir an için peşlerinden gitmeyi hiç göze alamadığı zevklere hayıflandı, şu andan itibaren bunu telafi etmesi de mümkün değildi. Ne budalaydı ama gurura duygulardan daha fazla değer biçmişti. Ego, gözünde yalnızca bir saçmalıktı şimdi. Keşke zamanında ona iki kez bakan her erkekten yapmalarını isteseydi ve evet yanıtını alana kadar da yılmasaydı. Sinir uçlarından, kanallardan ve yumurtalıklardan oluşan bütün bu sistem el değmemiş bir hâlde ölüme gidiyor. Burada trajedi kokan tek şey bu israftı.

Bakışları çatlaktaki karanlığa kaydı. Hissettiği ikiz güç hâlâ yaklaşıyordu. Onları artık görebiliyordu, muğlak suretler, sudaki lekeler gibi. Biri parlaktı ya da en azından diğerine kıyasla daha parlak. Ne var ki seçebildiği tek fark buydu. Başka hatlara sahiplerse bile görülemeyecek kadar bulanıktı, geri kalan kısımları -uzuvlar ve gövde- onlarla birlikte yükselen kara kabarcık sürüleri arasında kayboluyordu. Amaçlarını saklayamıyorlardı, oysa ki. Zihni bunu kolayca kavramıştı. Çatlaktan çıkanlar, aklından şükür ki artık tamamen çıkmış, etini ele geçirmek için geliyorlardı. Bırak ganimetlerini alsınlar, diye düşündü. O beden hep bir yük olagelmişti ve kız ondan kurtulduğuna memnundu. Yükselen güçler onun düşünceleri üzerinde yetke sahibi değildiler, bu yönde bir gayretleri de yoktu. Hedefleri et idi ve her ikisi de dörtlünün tamamını istiyordu. Yoksa dibe batan bedenleri kapmak için yükselirlerken başka türlü ne diye -berber kapısındaki kırmızılı beyazlı sarmallar gibi- birbirlerine dolaşarak siyah-beyaz bir leke hâlinde didişsinlerdi ki?

Kendini özgür varsaymak için erken davranmıştı. İçiçe geçmiş tözün ilk uzantıları ayağına değdiği an değerli özgürlük anı son buldu. Kranyumuna geri çağrıldı, çatlağın üstünde yüzen bedenine girdiği an kafatasının kapısı çarparak kapandı. Görme duyusu zihin görüşüyle yer değiştirdi; acı ve panik, o tatlı serbestlikle... Savaşan tözlerin vücuduna sarmalandığını hissetti. O leziz bir lokmaydı, ona sahiplenmek için mücadele ederlerken bir ileri bir geri çekiştiriliyordu. Nedenini tanrı bilir. Birkaç saniye içinde ölmüş olacaktı. Parlak olan ya da daha az parlak olan, hangisinin onu ele geçireceği hiç önemli değildi. Her ikisi de, eğer seks peşindeyse (son anda bile orasını kurcaladıklarını hissetti), ondan bir zevk alamayacaktı, hatta diğerlerinden de. Gitmişlerdi, dördü de.

Gırtlağından son bir hava kabarcığı kurtulmuştu ki gözüne bir güneş ışığı demeti çarptı. Tekrar su yüzeyine yükseliyor olabilir miydi? Güçler bedenini bir ihtiyaç fazlası gibi görmüşler de yağın üste çıkmasına izin mi vermişlerdi? Her ne kadar küçük bir ihtimal olsa da onu yüzeye iten talihine sıkı sıkıya tutundu. Yeni bir kabarcık sürüsü onunla beraber yükseldi, âdeta onu açık havaya taşıyordu. An meselesiydi. Eğer bilincini kaybetmemeyi bir kalp atımı süresi kadar başarabilirse sağ çıkabilirdi.

Tanrı'nın sevgili kuluymuş! Yüzü su yüzeyine çarptı önce, hava solumak yerine su kustu. Uzuvları uyuşuktu ama onu boğmaya çalışan güçler şimdi de onun batmamasını sağlıyordu. Üç dört kez soluk aldıktan sonra ötekilerinin de kurtarıldığını fark etti. Etrafında öksürüp çırpınıyorlardı. Joyce, peşinden Trudi'yi çeke çeke çoktan kıyıya yönelmişti. Şimdi de Arleen peşinden gidiyordu. Kara parçası yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Zar zor iş gören kol ve bacaklarına rağmen Carolyn mesafeyi kapattı, ta ki dördü de ayakta durabilecekleri derinliğe gelene kadar. Bedenleri hıçkırıklarla sarsıla sarsıla sendeleyerek kuru toprağa ilerlediler. O anda bile arada bir korkuyla dönüp arkalarına bakıyorlardı, onlara saldıran şey her neyse sığ sularda bile peşlerinden gelmeye karar verdi mi diye. Ancak gölün ortasındaki malum nokta tamamen sakindi.

Kıyıya varmalarından önce Arleen isteri krizine yakalandı. İnleyip titremeye başladı. Hiç kimse onu teselli etmeye kalkışmadı. Kızı sakinleştirmeye çalışırken nefes harcamak şöyle dursun, güçleri ancak adım atmaya yetiyordu. Trudi ve Joyce'u sollayıp çimenlere ilk ayak basan Arleen oldu, giysilerini attığı yere çöktü ve bluzunu giymeye çalıştı. Kollarını geçirirken debeleniyor, debelendikçe de hıçkırıkları katlanıyordu. Kıyıdan bir metre ileride Trudi diz üstü çöktü ve kustu. Carolyn rüzgâra ters yönde, sendeleyerek ondan uzaklaştı, eğer kusmuğun kokusunu alırsa kendisini aynı akıbetin beklediğini biliyordu. Boşa çalımlamaktı bu. Öğürtü sesi, yeterli bir tetikleyiciydi. Midesinin ağzına geldiğini hissetti, sonra da çimenleri safra ve dondurmaya buladı.

Şu anda bile, izlediği manzara erotikten dehşetengize, oradan da iğrentiye kaysa da, William Witt bakışlarını ayıramıyordu. Kızların tam da boğulduklarını sandığı bir anda çabalarıyla ya da alttan bir su basıncıyla, havaya hızla yükselmeleri ve memelerinin suyun üzerinde pörtleyişiyle ortaya çıkan görüntüyü ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı.

Onları zaptetmeye yeltenen sular şimdi sakindi. En ufak bir kıpırtı, hiçbir kabarcık yoktu. Önünde cereyan eden olayın yalnızca bir kazadan ibaret olduğunu düşünebilir miydi? Gölde *canlı* bir şey vardı. Varlığın kendisinden ziyade, yol açtığı olayın sonuçlarını -çırpınmalar, çığlıklar- görmesi onu iliklerine kadar titretiyordu. Saldırganın doğasına dair kızları sorguya çekmesi de mümkün değildi. Gördüğüyle kalacaktı.

Kendine sakladığı röntgencilik zevki hayatında ilk kez bütün ağırlığıyla üzerine çöktü. Bir daha asla hiç kimseyi dikizlemeyeceğine yemin etti. Yalnızca bir günlüğüne tutabildiği bir sözdü bu.

Bu olayla ilgili ise göreceğini görmüştü artık. Şimdi çimenlerde yatan kızlardan yana bütün görebildiği kalçalarının ve kasıklarının kaba hatlarıydı. Öğürtüler sona erdikten sonra bütün duyabildiği ise ağlamalar.

Elinden geldiğince yavaşça geri çekildi.

Joyce onu sıvışırken işitti. Doğrulup oturdu.

"Biri bizi gözetliyor" dedi.

Üzerine güneş ışığı vuran çalıları süzdü, tekrar kıpırdadılar. Dalları yalayan rüzgâr yalnızca.

Arleen nihayet bluzunu giymeyi becermişti. Kollarını vücuduna dolamış oturuyordu. "Ölmek istiyorum" dedi.

"Hayır istemiyorsun" dedi Trudi ona. "O yüzden kaçtık işte."

Joyce ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Dindiğini sandığı gözyaşları tekrar akıyordu, dalga hâlinde hem de.

"Neler oldu Tanrı aşkına?" dedi. "Ben bunun yalnızca... sel birikintisi olduğunu sanıyordum."

Yanıtlayan Carolyn oldu, ses tonunda bir değişiklik yoktu ama titriyordu. "Kasabanın altı mağaralarla dolu" dedi. "Fırtına esnasında suyla dolmuş olmalılar. O mağaralardan birinin ağzına yüzdük."

"Çok karanlıktı" dedi Trudi. "Aşağı baktınız mı?"

"Başka bir şey vardı" dedi Arleen. "Karanlık dışında. Suda bir şey vardı."

Buna karşılık olarak Joyce'un hıçkırıkları şiddetlendi.

"Ben hiçbir şey görmedim" dedi Carolyn. "Ama hissettim." Trudi'ye baktı. "Hepimiz aynısını hissettik, değil mi?"

"Hayır" diye yanıtladı Trudi, başını iki yana sallayarak. "Mağaraların yol açtığı akıntılardı."

"Beni boğmaya kalkıştı" dedi Arleen.

"Yalnızca akıntılar" diye yineledi Trudi. "Daha önce sahilde de başıma gelmişti. Dip akıntısı. Bacaklarımı alttan çekivermişti."

"Söylediğine kendin bile inanmıyorsun" dedi Arleen düz bir sesle. "Ne diye yalan söylemeye çalışıyorsun ki? Ne hissettiğimizi hepimiz biliyoruz."

Trudi ona dik dik baktı. "Peki, neydi o?" dedi. "Tam olarak neydi?"

Arleen başını iki yana salladı. Kafa derisine yapışmış saçı ve yanaklarına akmış rimeliyle on dakika öncesinin Balo Kraliçesi'nden başka her şeye benziyordu.

"Bütün bildiğim dip akıntısı olmadığıdır" dedi. "Biçimler gördüm. İki biçim. Balık değildiler. Balığa benzer bir şey değildiler." Bakışlarını Trudi'den kaçırıp bacak arasına baktı. "Bana dokunduklarını hissettim" dedi ürpererek. "İçime dokundular."

"Kapa çeneni!" Joyce birden patladı. "Öyle söyleme."

"Doğru, değil mi?" diye karşılık verdi Arleen. "*Değil mi?*" Başını tekrar kaldırıp baktı. Önce Joyce'a, sonra Carolyn'e, sonunda Trudi'ye, kız başıyla onayladı.

"Oradaki her neyse bizi kadın olduğumuz için istiyordu."

Joyce'un hıçkırıkları tam durulmuşken yeniden başladı.

"Sessiz ol" diye çıkıştı Trudi. "Bunu düşünmemiz gerek."

"Neyini düşüneceğiz?" dedi Carolyn.

"İnsanlara ne diyeceğimizi mesela" diye yanıtladı Trudi.

"Yüzmeye gittik deriz..." diye başlayacak oldu Carolyn.

"Sonra?"

"... Yüzmeye gittik ve..."

"Bir şey bize saldırdı? İçimize girmeye kalkıştı? İnsan olmayan bir şey?"

"Evet" dedi Carolyn. "Gerçeği bu."

"Aptallaşma" dedi Trudi. "Bize gülüp geçerler."

"Ama gerçek *gerçektir*" diye diretti Carolyn.

"Fark eder mi sanıyorsun? Önce yüzmeye gitmekle ahmaklık ettiğimizi söylerler. Sonra da bacaklarımıza kramp girdiğini falan."

"Haklı" dedi Arleen.

Ne var ki Carolyn ikna etmeye kararlıydı. "Ya buraya başkaları gelirse?" dedi. "Diyelim aynı şeyler oldu. Ya da boğuldular. Diyelim ki boğuldular. O zaman biz de sorumlu oluruz."

"Eğer bu yalnızca sel birikintisiyse birkaç gün içinde çekilecektir" dedi Arleen. "Bir şey anlattığımız takdirde kasabadaki herkes bizi konuşacak. Yakamızı asla kurtaramayacağız. Ömrümüzün geri kalanını mahvedecek."

"Aktris bozuntusu gibi davranmanın sırası değil" dedi Trudi. "Fikir birliğine varmadığımız hiçbir şeyi yapmayacağız. Haksız mıyım? Haksız mıyım, Joyce?" Joyce'tan hıçkırıkların arasından boğuk bir onay sesi geldi. "Carolyn?"

"Galiba öyle."

"Lafımız bir olsun yeter ki."

"Hiçbir şey anlatmayalım" diye karşılık verdi Arleen.

"Hiçbir şey mi?" dedi Joyce. "Şu hâlimize bir bak."

"Hiç açıklama yapmazsan hiç özür dilemezsin" diye mırıldandı Trudi.

"Ha?"

"Babamın sürekli söylediği şeydir." Bir aile felsefesi olarak bu düşünce onu canlandırmış görünüyordu. "Hiç açıklama yapmazsan..."

"İşittik" dedi Carolyn.

"Öyleyse anlaştık" diye devam etti Arleen. Kalktı, yerden geri kalan giysilerini topladı.

"Bu konuda sessizliği bozmuyoruz."

İtiraz eden çıkmadı. Arleen'den ipucunu almalarıyla birlikte hepsi giyinmeye devam etti, ardından yola koyuldular, gölü sırları ve sessizliğiyle başbaşa bıraktılar.

II

i

İlk başta hiçbir şey olmadı. Kâbuslar bile yoktu. Yalnızca dördünü de etkileyen hoş bir mahmurluk, o da ölüme bu kadar yaklaşıp kurtulmalarının ardından yaşanan bir durgunluktan kaynaklanıyordu belki de. Yara berelerini gözlerden sakladılar, kendileri gibi davrandılar ve sırlarını korudular.

Sır, bir bakıma kendi kendini koruyordu. Hepsinin yaşadığı mahrem saldırıdan duyduğu dehşeti yüksek sesle ilk kez dile getiren Arleen bile anılarından süratle tuhaf bir *zevk* almaya başladı. Bunu diğer üçüne bile itiraf etmeye cesareti yoktu. Hatta birbirleriyle zar zor konuşuyorlardı. Gerek görmüyorlardı. Hepsi de garip biçimde ortak bir kanıya varmıştı: Onlar, en sıradışı biçimde, *seçilmiştiler*. Bir tek Trudi hissettiklerini bu sözcüklerle ifade edebilirdi ki o da Mesih'e hep âşıktı zaten. Arleen'in hisleri ise onun kendisiyle ilgili düşünegeldiği şeylere ivme kazandırmaktaydı: O göz kamaştırıcı eşsiz bir yaratıktı ve dünyanın geri kalanını yönlendiren kurallar ona uygulanamazdı. Carolyn'in nezdinde bu, yeni bir özgüven anlamına geliyordu, ölüm eli kulağındayken yaşadığı aydınlanmanın derin bir yansımasıydı, yani zevkle dolmadan geçen her saat israftı. Joyce'a gelince, duyguları hâlâ yalındı. Ölümden Randy Krentzman uğruna kurtarılmıştı.

Tutkusunu ima etmekle zaman harcamadı. Göldeki olayların hemen ertesi günü doğruca Krentzmanlar'ın Stillbrook'taki evine gitti ve olabilecek en sade ifadelerle onu sevdiğini ve onunla yatmaya niyetli olduğunu söyledi. Oğlan gülmedi. Yalnızca şaşkınlıkla bakakaldı, sonra -biraz da utanarak- tanışıp tanışmadıklarını sordu. Oğlanın ona karşı bu unutkanlığı önceki olaylarda kızın kalbini tam anlamıyla kırmıştı. Ama Joyce'un içinde bir şeyler değişmişti. Artık o denli kırılgan değildi. Evet, dedi oğlana, beni *tanıyorsun*. Daha önce birkaç kez karşılaştık. Ama beni anımsayıp anımsamaman umurumda değil. Seni seviyorum ve benimle sevişmeni istiyorum. Oğlan bu konuşma süresince ona öylece bakmaya devam etti, sonra da şöyle dedi: Bu bir şaka filan mı? Kızın buna yanıtı, kesinlikle şaka *değil* oldu, bunu da her sözcüğün üstüne basa basa söyledi. Dışarısı sıcak ve evde de kimsecikler yokken bundan daha iyi bir zamanlama olabilir miydi?

Şaşkınlık, Krentzman'ın libidosuna sökmemişti. Gerçi bu kızın kendisini niçin *bedavadan* sunduğunu anlamıyordu ama bu tür bir fırsat küçümsenemeyecek kadar seyrek çıkardı karşısına. Böylece, benzer teklifleri gün aşırı alan birinin edasını takınarak, kabul etti. Öğleden sonrasını birlikte geçirdiler, malum işi de bir değil tam üç kez yaptılar. Kız, evi altıyı çeyrek geçe terk etti ve

bir mecburiyeti yerine getirmişliğin verdiği tatmin duygusuyla evin koruluk yolunu tuttu. Aşk değildi bu. Oğlan yatakta ruhsuz, benmerkezci ve sarsaktı. Ama belki de o öğleden sonra kızın içine hayat tohumunu atmış ya da en azından simya maddesinden bir çay kaşığı çalıvermişti, Joyce'un ondan bütün isteyip isteyeceği de gerçekte buydu. Önceliklerdeki bu değişim sorgusuz sualsiz gerçekleşmişti. Doğurma gereksiniminin açık seçik ayırdındaydı. Hayatının geri kalanı, geçmişi, geleceği ve şimdisi ise, bir pustan ibaretti.

Ertesi sabah erkenden kalktı, yıllardır bu kadar derin uyumamıştı. Oğlanı aradı ve o öğleden sonrası için ikinci bir buluşma önerdi. O kadar iyi miydim, diye sordu oğlan. İyi de laf mı, dedi Joyce. Tam bir boğaydı, çükü dünyanın sekizinci harikasıydı. Oğlan dünden razıydı, hem yağ çekilmesine hem de ilişkiye.

Dört kafadarın içinde Joyce, partner seçiminde belki de en şanslı kız oldu. Krentzman kibirli ve boş beyinli olmasına karşın aynı zamanda zararsız ve toycasına sevecendi de. Joyce'u onun yatağına götüren itki, Arleen, Trudi ve Carolyn'i eşit ölçüde kışkırtıyor ve diğerlerini daha az sıradan kucaklaşmalara yöneltiyordu.

Carolyn, Edgar Lott adında birine asıldı. Adam ellili yaşların ortalarındaydı, önceki yıl Carolynlerin evinin bulunduğu sokağa taşınmıştı. Komşuların hiçbiri ona dost canlısı davranmamıştı. Adam bir münzeviydi, tek refakatçisi iki dakshund'du. Bunlar, bayan ziyaretçilerin eksikliği ve en çok da giysilerinde renk uyumuna düşkün oluşu (mendil, fular ve çoraplar hep uyumlu pastel tonlardaydı) onun bir eşcinsel sanılmasına kapı açmaktaydı. Carolyn cinsel ilişkinin incelikleri konusunda saf olmakla birlikte Lott'u yaşça büyük akranlarından daha iyi çözümledi. Adamın bakışlarını birkaç kez yakalamış ve içinden bir ses ona adamın ifadesinin merhabadan daha fazla şey ima ettiğini söylemişti. Dakshundları olağan sabah gezintilerine çıkardığı bir gün adamın yolunu kesen Carolyn onunla konuştu, sonra da -köpekler günlük bölgelerini işaretlerken- adam ona kendisiyle birlikte evine gelip gelemeyeceğini sordu. Daha sonra, adam ona niyetinin aslında temiz ve ciddi olduğunu ve eğer Carolyn üstüne atlayıp hemen mutfak masasının üzerinde bağlılığını talep etmese ona parmağını dahi sürmeyeceğini anlatacaktı. Ama ikram önünde dururken nasıl reddedebilirdi ki?

Yaşça ve bedence hiç uyumlu bir çift olmamalarına rağmen öyle nadir bir şiddetle birleştiler ki onlar iş üzerindeyken dakshundlar kıskançlıktan deliye döndü, yorgunluktan tükenene kadar havlayıp kuyruklarını kovaladılar. İlk etabın ardından adam, karısının ölümünden beri altı yıldır bir kadına dokunmadığını anlattı, onun ölümü yüzünden kendini alkole vurmuştu. Anlattığına göre karısı da etine dolgun bir yaratıktı. Kadının vücut ölçülerinden söz edince yeniden sertleşti. Birleştiler. Bu kez köpekler yalnızca uyudu.

İlk başlarda birliktelikleri uyumluydu. İş soyunmaya geldiğinde ikisi de

teklifsizdi, birbirlerinin güzelliğini övmekle zaman harcamıyorlardı. Zaten gülünç olurdu, ikisi de bunun sonsuza kadar süreceği kanısına kapılmamıştı. Bedenlerinin doğal ihtiyacını gidermek için, süsleyip püslemelere gerek duymaksızın bir araya geliyorlardı. Mum ışığı romantizmi onlara göre değildi. Günler günleri kovaladı, Carolyn, sırf kapı kapanır kapanmaz onun yüzünü göğüslerinin arasına almak için, ebeveynlerinin yanındayken ona hitap ettiği biçimde, Mr. Lott'u ziyaret etmeyi sürdürdü.

Edgar şansının yaver gittiğine inanamıyordu. Onu kızın baştan çıkarması bile başlı başına sıradışıydı (gençliğinde bile hiçbir kadın böyle bir iltifatta bulunmamıştı), kız ziyaret üstüne ziyarette bulunuyor, işi iyice icra edene kadar ellerini adamın üstünden ayıramıyordu, mucizenin eşiğindeydiler. İki hafta dört gün sonra ziyaretleri kesildiğinde o kadar da şaşırmadı. Biraz üzüldü ama şaşırmadı. Yokluğuyla geçen bir haftanın ardından onunla sokakta karşılaştı ve nazikçe -parantez içinde- aşna fişneye kaldıkları yerden devam edip edemeyeceklerini sordu. Kız ona bir tuhaf baktı, sonra da hayır dedi. Adam bir açıklama istememişti ama kız yine de bir açıklamada bulundu. Artık sana ihtiyacım yok, dedi usulca ve eliyle pat pat kendi karnına vurdu. Edgar, o sözlerin ve hareketin anlamını ancak sonradan, köhne evinde üçüncü burbonuyla otururken anladı. Bu da dördüncü ve beşinciyi yuvarlamasına yol açtı. Süratle eski tas eski hamama dönüyordu. Her ne kadar ilişkide duygusallığa kapılmamaya çok çaba göstermişse de şimdi -şişko kızın gidişiyle birlikte- kalbinin kırıldığını hissediyordu.

Arleen'in bu tür dertleri yoktu. Tıpkı diğerleri gibi sessiz bir buyrukla itelenen Arleen'in seçtiği yol, duygularını saklamayan, aksine bütün duyguları Prusya mavisi mürekkeple alınlarına kazıyarak yaşayanların arasına sürükledi onu. Boğulayazdıkları günün sonrasında, Joyce'ta olduğu gibi, Arleen'de de bir şey patlak vermişti. En iyi kıyafetlerini giymiş, annesinin arabasına atlamış ve kendini Eclipse Point'a atmıştı. Burası Zuma'nın kuzeyinde, barları ve motosikletçileriyle adı kötüye çıkmış küçük bir sahil şeridiydi. Bölgede oturanlar aralarında bir zengin kızı gördüklerine pek şaşırmadılar. Böyle tipler aşağı tabakanın tadına bakmak ya da kendilerini aşağı tabakaya tattırmak için arada sırada cicili bicili evlerinden çıkıp gelirlerdi. Genellikle birkaç saate kalmadan apar topar kaçarlar, en fazla özel şoförleriyle iş pişirecekleri yere geri dönerlerdi.

Zamanında Point, takma isimle gelip kirli çıkısını bir süreliğine eşelemek isteyen bazı ünlü simalar ağırlamıştı. Jimmy Dean, en serkeş döneminde mekânın müdavimi olmuş, insan kül tablası isteyen bir purocu aramıştı. Barlardan birinde Jayne Mansfield'ın anısına adanmış bir bilardo masası vardı. Kendisi o masanın üzerinde, şimdi yalnızca dedikodularda saygıyla söz edilen, bir icraatta bulunmakla ünlenmişti. Başka bir barın yer döşemelerinde Veronica Lake olduğu iddia edilen bir kadının hatları kazılıydı, sarhoş kadın o

noktada sızıp kalmıştı. Arleen, o nedenle, çokça arşınlanmış bir patikayı izleyerek lüksün kucağından çıktı ve sırf adına bakarak seçtiği bir barın sefaletine adım attı: Pespaye. Yine de, öncellerinin aksine, uçarılığına bahane olsun diye içkiye gerek duymadı. Yalnızca kendini sundu o kadar. Pek çok alıcısı çıktı, hiç ayrım yapmadı. Arayış içinde gelenlerin hiçbiri eli boş dönmedi.

Ertesi gece daha fazlası için geldi, sonraki gece de daha fazlası için. Âşıklarına sanki onlara bağımlıymış gibi yiyecekmişçesine bakıyordu. Bu durumdan hepsi istifade etmedi ama. Bazıları, ilk gecenin ardından, onu endişeyle süzdü, böyle bir cömertliğin ardında ya deliliğin ya da hastalığın yattığından şüphelendiler. Kendilerini de şaşırtan bir centilmenlik örneği gösteren diğerleri, onu yerden kaldırmaya ve it kopuk güruhundan oluşan kuyruktan kurtarmaya çalıştılar. Ne var ki bu tür girişimlere bütün hışmıyla avazı çıktığı kadar itiraz etti, onlara kendisini yalnız bırakmalarını söyledi. Adamlar geri çekildiler. Hatta bazıları tekrar kuyruğa girdi.

Carolyn ve Joyce ilişkilerini kendilerine saklayabiliyorlarken, Arleen'in tavrı çok geçmeden dikkatleri çekti. Gece yarıları evden kaybolmaları ve şafak sökünce gelmeleriyle geçen bir haftanın ardından -bu bir hafta boyunca nerelere gittiği sorulduğunda boş bakışlarla yanıt veriyordu, âdeta kendisi de emin değildi- babası, Lawrence Farrell, onu takip etmeye karar verdi. Lawrence, kendini ılımlı bir ebevyen olarak görüyordu ama eğer prensesi kötü insanlarla -futbolcularla ya da hippilerle- yatıp kalkıyorsa o zaman ona biraz öğüt vermek zorundaydı. Arleen, Palomo'dan çıktığı an otomobili deli gibi sürdü ve babası aradaki mesafeyi koruyabilmek için gazı köklemek zorunda kaldı. Sahile en fazla bir iki mil kala onu kaybetti. Park yerlerini arayarak bir saat geçirmişti ki arabayı Pespaye'nin önüne park edilmiş hâlde buldu. Barın kötü şöhreti onun ılımlılıkla tıkanmış kulaklarına bile ulaşmıştı. Ceketi ve cüzdanı için kaygılanarak içeri girdi. İçeride büyük bir hengame vardı, uluyan bir grup adam -sırtları kıllı, bira göbekli hayvanlar- barın öbür ucundaki bir yer gösterisi etrafında çember kurmuştu. Arleen'den eser yoktu. Bir hata yaptığına kanaat getirerek (kızı muhtemelen yalnızca kumsalda yürüyor, dalgaları seyrediyordu) ayrılmak üzereydi ki biri prensesinin adını tezahürat etmeye başladı.

"*Arleen! Arleen!*"

Geri döndü. Kızı da mı yer gösterisini izleyenlerdendi? Seyirci kalabalığının arasına daldı. Güzelim yavrusunu kalabalığın tam ortasında buldu. Biri kızın ağzına bira boşaltırken, başka biri onunla Lawrence'ın bütün babalar gibi nefret ettiği eylemi gerçekleştiriyordu, böyle bir şey ancak rüyalarda kabul edilirdi. Bu adamın altında yatarken annesine benziyordu ya da daha ziyade annesinin hâlâ tahrik olabildiği uzun zaman önceki hâline. Debelenip sırıtıyor, tepesindeki adam için deliriyordu. Lawrence, Arleen'in adını haykırdı ve hayvanı işinden alıkoymak için öne atıldı. Biri ona sırasını beklemesini söyledi. Adamın çenesine patlattı. Darbe, kılıksız herifi pek çoğu fermu-

arlarını açıp organları dışarıda sıraya geçmiş kalabalığa gerisingeri sendeletti. Herif, kocaman kanlı bir tükürük atıp Lawrence'ın üzerine çullandı. Lawrence, dizlerinin üzerine kapaklanıp bu benim kızım, benim kızım diye yakarana kadar tartaklandı... *Tanrım, benim kızım.* Sözcükler artık ağzından dökülmez olana kadar yılmadan direndi. Ancak o zaman Arleen'in yattığı yere kadar emekledi ve kızın aklını başına getirmek için onu tokatladı. Ne var ki kızın hayranları onu yaka paça sürükleyip otoban kenarına fırlattılar. Orada bir süre yattı, ta ki tekrar ayağa kalkacak gücü toparlayana kadar. Sendeleyerek arabaya döndü ve ara sıra ağlayarak birkaç saat bekledi, sonunda Arleen ortaya çıktı.

Babasının yara berelerinden ve kanlı gömleğinden hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Lawrence onun yaptıklarını gördüğünü söylediğinde, kız, onun neden söz ettiğini hiç anlamıyormuşçasına hafifçe başını eğdi. Adam arabaya binmesini emretti. Kız hiç itiraz etmeden bindi. Sessizlik içinde eve gittiler.

Ertesi gün tek kelime edilmedi. Arleen odasında kalıp radyo dinlerken Lawrence, Pespaye'nin kapatılması için avukatıyla, saldırganları adalete teslim etmek için polislerle ve nerede hata yaptığını bulmak için terapistiyle görüştü. O gece akşam erkenden Arleen tekrar çıktı ya da en azından girişimde bulundu. Babası neyse ki garaj yolunda önüne çıktı ve önceki gece patlak veren olaylarla ilgili ertelediği suçlamalara girişti. Kız her zamanki gibi ona donuk gözlerle öylece baktı. Onun bu umarsızlığı adamı küplere bindirdi. İçeri girmesini istediğinde kız ne dediğini yapacaktı ne de yaptıklarına bir açıklama getirecekti. Lawrence'ın endişesi öfkeye dönüştü, sesi katmer katmer yükseldi, kelime dağarcığı zehir zemberek bir hâl aldı. Öyle bir noktaya geldi ki ona avazı çıktığı kadar orospu diye haykırdı ve Hilal'in her yanında perdelerin arasından meraklı gözler belirdi. En sonunda, akıl sır erdiremeyişinden duyduğu çaresizlikle gözyaşları içinde, ona vurdu. Hani Kate araya girmese daha fazlasını da yapardı. Arleen oyalanmadı. Annesinin öfkeli babasını zapt etmesiyle birlikte kaçtı ve kendisini sahile inen yolda buldu.

Pespaye, o gece polis baskınına uğradı. Çoğu ufak tefek uyuşturucu bulundurma suçlarından kaynaklanmak üzere yirmi bir tutuklama gerçekleşti ve bar kapatıldı. Memurlar, Lawrence Farrell'in prensesini bulduklarında kız bir haftadır geceleri icra ettiği pompalama ve kanırtma eylemi üzerindeydi. Lawrence'in acemice rüşvet girişimlerinin bile gazetelerden saklamaya yetmeyeceği bir hikâyeydi bu. Sahil şeridi boyunca en gözde yazı malzemesi hâline geldi. Arleen kapsamlı bir tıbbi muayene için hastaneye yatırılmıştı. Cinsel yolla geçen iki hastalık taşıdığı, artı yaygın kasık biti bulunduğu ve sömürgenlerinin iliğini kemiğini kurutması nedeniyle yıprandığı anlaşılmıştı. Ama en azından hamile değildi. Lawrence ve Kate Farrell bu küçük lütuf için Tanrı'ya şükrettiler.

Arleen'in Pespaye'ye yaptığı akınlarla ilgili açıklamalar kasaba civarında aile gözetimlerinin biraz artmasına yol açtı. East Grove'da bile karanlık

çöktükten sonra sokaklarda dolaşan çocuk sayısı hatırı sayılır miktarda azdı. Yasak romantizmi yaşamak zorlu hâle geldi. Dört kafadarın sonuncusu Trudi bile, marifetlerine mükemmele yakın bir kılıf -din- bulduğu hâlde, çok geçmeden partnerinden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ralph Contreras adında birini baştan çıkarmayı becermişti. Adam, Prince of Peace Luteran Kilisesi'nde bahçıvanlık yapan bir melezdi ve öyle ciddi biçimde kekeliyordu ki her neye kalkışsa, neye niyetlense dili tutuluyordu. Trudi onu o hâliyle seviyordu. Adam kızın talep ettiği hizmeti yerine getiriyordu ve çenesini kapalı tutuyordu. Tam tamına kusursuz sevgili. O erkeklik vazifesini yerine getirmek için çabalarken kız onun tarzıyla pek ilgilenmiyordu. Adam tam bir emir kuluydu. Ralph görevlerini tamamladığında -Trudi'nin bedeni o an gelip çattığı zaman haber verecekti- Trudi onu bir daha aklına getirmeyecekti. En azından, kendi kendine böyle söylemişti.

Hâl böyleyken, yürüttükleri bütün ilişkiler (Trudi'ninki dahil) -Arleen'in ölçüsüzlüğü yüzünden- çabucak kamuoyunun diline düşmüştü. Gerçi *Trudi*, Sessiz Ralph'le buluşmalarını kolayca unutabilecek durumdaydı ama Palomo Grove unutmayacaktı.

ii

Küçük kasaba güzeli Arleen Farrell'in skandal dolu gizli yaşamına ilişkin gazete haberleri, ancak bu gazetelerin yasal dairelerinin izin verdiği ölçüde açıklığa sahipse de eksik kalan ayrıntıların tamamlanması dedikodulara bırakılmıştı. Sefahat âleminin fotoğraflarını elinde bulundurduğunu iddia eden küçük bir karaborsa piyasası kazançlı çıktı, ancak resimler öyle soluktu ki gerçek olduklarını kestirmek çok zordu. Ailenin üzerine -Lawrence, Kate, kızkardeş Jocelyn ve ağabey Craig- koskocaman bir fener tutulmuştu. Palomo'nun öteki tarafında oturanlar alışverişe çıktıklarında yollarını değiştiriyorlar, böylece Hilal üzerindeki rezillik evinin yanından geçmiş oluyorlardı. Craig okuldan alınmıştı, çünkü akranları ablasının kirliliği hakkında onu insafsızca sıkıştırıyorlardı. Kate damardan aldığı yatıştırıcıların miktarını ikiye katlamış, sonunda iki heceyi bir araya zor getirir hâle gelmişti. Ama daha da kötüsü olacaktı. Arleen'in motosikletçi ininden yaka paça götürülmesinden üç gün sonra *Chronicle* gazetesinde Arleen'in hemşirelerinden biri olduğunu iddia eden kadınla yapılmış bir söyleşi yayımlandı. Söyleşiye göre Farrell'lerin kızı, bütün zamanını cinsel taşkınlık içinde, bir iğrençlikten diğerine değinerek geçiriyor, yalnızca kızgınlık gözyaşlarına boğulduğu anlarda susuyordu. Bu başlı başına haber değeri taşımaktaydı. Ama, diye devam ediyordu haber, hastanın rahatsızlığı kızışmış bir libidonun ötesine gelip dayanmıştı. Arleen Farrell, bedeninin ele geçirildiğine inanıyordu.

Anlattığı öykü ayrıntılı ve acayipti. O, artı üç arkadaşı, Palomo Grove yakınlarındaki bir göle yüzmeye gitmiş ve hepsinin içine giren bir şey tarafından saldırıya uğramıştı. Bu istilacı varlığın Arleen'den ve -muhtemelen- yüzme arkadaşlarından talep ettiği şey, bir çocuk sahibi olmalarıydı, kimden olduğu önemsizdi, yeter ki o hizmeti sunacak birini bulsunlar. Pespaye'deki maceraları bu yüzdendi. Rahmindeki Şeytan o it kopuk güruhunun arasında tohum verici bir baba aramıştı yalnızca.

Makalede ironiden eser yoktu, Arleen'in güya itirafını içeren metin, editör süslemesine gerek kalmadan da yeterince saçmaydı. Palomo'da uyuşturucunun ve güzelliğin yol açtığı olaylara ilişkin açıklamaları okumayanlar yalnızca körler ve okuma yazması olmayanlardı. Arleen'le birlikte 28 Temmuz Cumartesi günü dışarı çıkan arkadaşlarının aileleri dışında, açıklamalarında gerçeklik payı bulunabileceğini hiç kimse düşünmüyordu, elbette. Joyce, Carolyn ve Trudi'nin adlarını anmamışsa da bu dörtlünün sıkı arkadaş olduklarını biliniyordu. Arleen'i üstünkörü tanıyanların, onun şeytani fantazilerine kimleri dahil ettiğini anlamamalarına imkân yoktu.

Arleen'in gülünç iddialarını takiben kızların gözden düşmemesi için hızla önlemlerin alınması bir zorunluluk hâline gelmişti. McGuire, Katz ve Hotchkiss'lerin aile bireyleri arasında hep benzer tartışmalar, döndü, durdu.

Ebeveynler sordu: "Şu toz duman dinene kadar bir süreliğine Palomo'dan ayrılmak ister misin?" Çocuklar bunu şöyle yanıtladı: "Hayır, ben iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Seni rahatsız etmediğinden emin misin, tatlım?"

"Rahatsızmışım gibi bir hâlim mi var?"

"Yoo."

"O zaman rahatsız etmiyor."

Ne kadar dengeli davranıyorlar çocuklar diye düşündü ebeveynleri. Arkadaşlarının trajik deliliğiyle sükûnet içinde yüzleşiyorlardı. Çocuklarıyla ne kadar gurur duysalar yeriydi.

Birkaç hafta boyunca durum aynen şöyleydi: İçinde bulundukları durumun gerginliğini hayranlık uyandırıcı bir özgüvenle göğüsleyen örnek evlatlar. Sonra, davranış biçimlerindeki tuhaflıklar kendini göstermeye başlayınca bu kusursuz tablo çatlak vermeye başladı. Kolaylıkla ayırt edilemeyecek bir süreçti bu, hani ebeveynler bebeklerini böylesine titizlikle gözetlemeseler rahatlıkla gözden kaçabilirdi. Ebeveynler ilk önce evlatlarının zamansız davranışlarını yakaladı: Öğlen uyumalar, gece volta atmalar. Beslenme alışkanlıklarında değişiklikler baş göstermişti. Yenilip yutulur bir şeyi reddettiği hayatta görülmemiş Carolyn bile bazı gıda maddelerine karşı âdeta marazi bir tiksinti geliştirmişti. Kızlar dinginliklerini yitirmişti. Yeri geliyor ruh hâlleri değişiyor, tek heceli laflar ederken bir anda gevezelikleri tutuyor, buz gibi davranışları birden çılgınlaşıyordu. Kızının bir doktora görünmesini öneren ilk

kişi Betty Katz'dı. Trudi karşı çıkmadı. Hatta Doctor Gottlieb onun sağlık durumunu her açıdan değerlendirip de gerçeği söylediğinde en küçük bir şaşkınlık dahi göstermedi, hamileydi.

Evlatlarının davranışlarındaki tuhaflıktan korkup tıbbi muayeneye gerek duyan bir sonraki kişiler Carolyn'in ebeveynleriydi. Haberler aynıydı, ek tavsiye ise eğer kızları çocuğu doğurmaya niyetliyse müstakbel annenin on beş kilo vermesi gerektiğiydi.

Bu bulguları yadsımak gibi bir umutları varsa da o umutlar üçüncü ve son delille uçup gitti. Joyce McGuire'ın ebeveynleri, çocuklarının bu skandala yardakçılık ettiğini kabullenmeye en yanaşmayan kimselerdi, ancak sonunda onlar da kızlarını muayene ettirdiler. Kız, tıpkı Carolyn ve Trudi gibi, sağlıklıydı. O da hamileydi. Haberler, Arleen Farrell'in öyküsünün yeniden gözden geçirilmesini gerektiriyordu. Kızın deli saçması sayıklamalarının altında gizli bir gerçeklik payının bulunması mümkün müydü?

Ebeveynler toplanıp konuştular. Aralarında akla yatkın yalnızca bir senaryo ürettiler. Belli ki kızlar arasında bir tür bağlaşma kurulmuştu. Kızlar, ancak kendilerinin bilecekleri bir nedenle, hamile kalmaya karar vermişlerdi. Üçü başarılı olmuştu. Arleen çuvallamış ve bu da hep çok asabi bilinen kızı sinir krizinin kucağına sürüklemişti. Üstesinden gelinmesi gereken sorunlar şimdi üçe katlanmıştı. Birincisi, müstakbel babalar tespit edilmeli ve sonra da cinsel fırsatçılıkları nedeniyle cezalandırılmalıydılar. İkincisi, gebelikler mümkün olduğunca güvenli ve çabuk biçimde sonlandırılmalıydı. Üçüncü olarak, bu mesele gizli tutulmalıydı ki üç ailenin şanı Farrell'lerle aynı kötü kaderi paylaşmasın. Nitekim Palomo'nun dürüst sakinleri diye tanınan Farrell'lere şimdi istenmeyen kişi muamelesi yapılıyordu.

Üç sorunun da halledilmesinde başarısız oldular. Babalarla ilgili meselede başarısızlığın tek nedeni kızların, aile baskısına rağmen, sanıkların adlarını vermemeleriydi. Kürtaj sorununa gelince, neden yine çocuklardı ve sahip olmak için epey ter döktükleri şeyden vazgeçmeye bütün göz korkutmalara rağmen yanaşmıyorlardı. Son olarak, bütün bu üzücü olayı hasır altında tutma girişimleri de aynı akıbetle sonuçlandı, çünkü skandallar günışığına çıkmayı sever. Doktor sekreterlerinden birinin patavatsızlığı, gazetecilerin olayla ilgili taze verilerin kokusunu almalarına yetmişti.

Hikâye ebeveynlerin toplantısından iki gün sonra patlak verdi. Palomo Grove -Arleen'in kırıştırmalarıyla çalkalanmış ama alt üst olmamıştı- neredeyse ölümcül bir darbe aldı. Deli Kızın Öyküsü'nü okumak ilginçti ama kaçınılmaz biçimde de tek atımlıktı. Oysa ki bu yeni gelişmeler, çok daha hassas bir noktaya parmak basıyordu. Buradaki dört ailenin tuzu kuru, sarsılmaz yaşamı kendi kızlarının kurduğu bir bağlaşma tarafından paramparça edilmekteydi. İşin içinde bir tür tarikat mı vardı? Basın bu sorunun yanıtını öğrenmek için dayatıyordu. Bebeklerin babası akla yatkın biçimde aynı adam

olabilir miydi? Genç kadınların baştan çıkarıcısının meçhul kimliği sayısız varsayıma davetiye çıkarmaktaydı. Peki ya, artık *Bakireler Birliği* denilen şeyi ilk yumurtlayan Farrell çocuğuna ne demeli? Kızın arkadaşlarından çok daha uç davranışlara kaymasının nedeni, ilk kez *Chronicle* gazetesinin duyurduğu üzere, onun gerçekten de kısır olması mıydı? Yoksa diğer kızlar henüz taşkınlıklarını sergilememişler miydi? Açıldıkça açılan bir hikâyeydi bu. İçinde her şey vardı: Seks, ruhun ele geçirilmesi, karman çorman aileler, küçük kasaba fahişeliği, seks, delilik ve seks. Buradan daha bir sürü şey çıkabilirdi.

Basın hamilelik dönemini yakın takibe alabilirdi. Şansları yaver giderse öykü sürpriz bir sonla bitebilirdi. Çocukların hepsi üçüz, siyah ya da ölü doğabilirdi.

Ah, ihtimaller!

III

Fırtınanın göbeğinde çıt çıkmıyordu, sessiz ve sakindi. Kızlar üzerlerine yüklenen ebeveynlerinin, keza basının ve meraklıların, ulumalarını ve suçlamalarını işitiyorlar ama onlardan pek etkilenmiyorlardı. Gölde başlayan süreç kendi kaçınılmaz gelişimini sürdürürken kızlar da onun bedenlerine yaptığı gibi zihinlerini de biçimlendirmesine izin veriyorlardı. Gölün kendisi gibi sakindiler, yüzeyleri öylesine durgundu ki en vahşi saldırı küçücük bir dalgalanma yaratmakla kalıyordu.

Bu süre zarfında birbirlerine gereksinim de duymuyorlardı. Birbirlerine, hatta dış dünyaya karşı ilgileri sıfıra indirgenmişti. Karınları büyürken, aynı esnada etraflarındaki öfkeli tartışma tırmanırken, onların tek yaptığı evde oturmaktı. O öfkeli tartışmalar dahi, ilk evrelerindeki vaatkâr hâline rağmen, aylar geçtikçe duruldu ve kamuoyunun dikkatini yeni skandallar çekti. Ne var ki Palomo'nun dengesi göreceği zararı çoktan görmüştü. Bakireler Birliği, kasabayı Ventura Belde haritasına hiç arzulanmayan biçimde kazımıştı ama aslına bakılırsa, bundan kazançlı çıkan yine kasaba olacaktı. Palomo, o sonbaharda, kurulduğundan bu yana görmediği bir ziyaretçi akınına uğradı, insanlar şu *malum* yeri görüp övünmek için yarış hâlindeydiler: Terelellistan. Şeytan istediği takdirde kızların hareket eden her şeye sulandıkları yer.

Kasabada başka değişiklikler de vardı, ancak tıka basa dolu barlar ya da iğne atsan yere düşmez Çarşı kadar göze batmıyordu. Kapalı kapıların ardında çocuklar, önceleri değerini bilmedikleri özgürlükleri ebeveynler, özellikle de kız babaları tarafından geri alınırken ayrıcalıkları için çok daha ateşli kavgalar vermek zorundaydı. Bu iç çatışmalar birkaç ailede çatlaklara yol açtı, bazılarını da tamamen dağıttı. Karşılığında alkol tüketimi tırmandı, Marvin'in yiyecek içecek dükkânı Ekim ve Kasım döneminde sert içki satışında istisnai bir başarı yakalar, talep Noel zamanında stratosfere fırlarken olağan şenliklere ilaveten sarhoşluk, zina, kadın dövme ve teşhircilik olayları Palomo Grove'u günahkârların cenneti hâline getirdi.

Resmi bayramlar sona erip de yaralarını bağırlarına basınca birkaç aile Palomo'dan taşınmaya karar verdi ve kasabanın sosyal yapısı alttan alta yeniden biçimlenmeye başlarken imrenilen gayrimenkuller -örneğin (Farrell'lerin varlığıyla lekelenmiş) Hilal'deki evler- değer kaybetti, önceki yaz orada yaşamayı hayal bile edemeyenler tarafından satın alındılar.

Çalkantılı sularda yaşanan boğuşmanın ardından al sana bir yığın sonuç.

Boğuşmanın tanığı yok değildi, elbette. Katlanarak artan mütakip olaylar göstermişti ki bir röntgenci olarak William Witt'in şu kısacık ömründe öğrendiklerini ağzından kaçırmaması paha biçilmez önem taşımaktaydı. Gölde gördüklerini birkaç kez birilerine anlatmasına ramak kalmış, ancak anlattıklarıyla edineceği kısa şöhretin şüpheye, ardından da cezalandırmaya kapı açacağını fark ederek bu düşüncenin onu ayartmasına direnmişti. Yalnızca bu değil, hiç kimseyi inandıramayacak oluşu da kuvvetle ihtimaldi. Bununla birlikte olayın gerçekleştiği yere düzenli aralıklarla giderek hafızasını kendi çapında diri tutuyordu. Hatta, gölün sakinlerini görebilecek mi diye, olayın hemen ertesi günü oraya geri dönmüştü. Ne var ki sular çekilmeye başlamıştı bile. Bir gece içinde yaklaşık üçte biri küçülmüştü. Bir hafta sonra göl, belli ki kasabanın altından geçen mağaralara açılan bir çatlağı ortaya çıkararak tamamen kaybolmuştu.

Olay yerinin tek ziyaretçi kendisi değildi. Arleen o öğleden sonraki olaylar hakkında baklayı ağzından bir kez çıkardı mı sayısız meraklı gözlemci olay yerini görmeye geldi. Keskin gözlemciler bölgeyi çabucak tanıdı. Su, çimenleri sarartmış ve kuru bir tuz tabakasıyla örtmüştü. Bir iki kişi mağaralara girmeye bile kalkışmıştı, ancak çatlak tırmanmaya imkân tanımayacak kadar bariz biçimde sarp bir dikmeyle aşağı inmekteydi. Olay yeri birkaç günlük şöhretinin ardından bir başına, William'ın münzevi ziyaretlerine kaldı. Oraya gitmek, duyduğu korkuya rağmen, ona tuhaf bir tatmin veriyordu. Mağaraların ve içerdikleri sırrın verdiği duygu, o gün durduğu yerde dururken kapıldığı erotik heyecan şöyle dursun, karmaşıktı. Yüzücülerin çıplaklığını tekrar tekrar kafasında canlandırıyordu.

Kızların akıbeti onu hiç ilgilendirmiyordu. Onlar hakkında yazılanları arada bir okumuş, konuşulanları işitmişti, ancak William'a göre gözden ırak gönülden de ıraktı. Takip edilecek daha iyi şeyler vardı. Kasaba kargaşa içindeyken dikizleyeceği çok şey bulunuyordu, sıradan baştan çıkarışlar ve aşağılayıcı bağlılıklar... Öfkeler, dayaklar, salya sümük vedalaşmalar. Bir gün gelecek, diye düşünüyordu, bütün bunları kâğıda dökeceğim. Adı *Witt'in Kitabı* olacak ve yayımlandığında herkes bütün sırların bana ait olduğunu anlayacak.

Kızların şu anki durumlarını nadiren düşündüğü zamanlarda gözdesi, sırf hastanede yattığı ve onu istese de göremeyeceği için, Arleen'di. Oğlanın bu çaresizliği, her röntgenciye olduğu gibi, mahmuz etkisi yaratıyordu. Duyduğuna göre kız zihnen hastaydı ve nedenini hiç kimse tam anlamıyla bilmiyordu. Sürekli erkeklerin onu döllemesini istiyordu, diğerleri gibi bebek sahibi olmak istiyor ama olamıyordu, hastalığının nedeni de buydu. William, birinin kızın bütün ışıltısını kaybettiğini söylediğini işittiği zaman onun hayatından endişelenmeye başladı.

"Ölüden farkı yok." Bu düşünceyi kafasına sokan bu tür bir ifadeydi. "Uyuşmuş ve ölü."

Bundan sonra Arleen Farrell, gümüş gölün kıyısında giysilerini sıyıran güzel görüntüsü dışında, sanki artık yok gibiydi. William, o gölün kıza ettiklerini kafasından tamamen silip attı.

Ne yazık ki dört kafadarın geri kalan üyelerinin rahimleri yaşanan deneyimi ve sonuçlarını bir kenara *itemedi*, gerçeği bütün çığırtkanlığıyla dışa vurdu. 2 Nisan'da Bakireler Birliği'nin ilk doğumu gerçekleştiğinde Palomo Grove rezaletinde yeni bir safhaya geçildi.

Howard Ralph Katz, on sekiz yaşındaki annesi Trudi'den sabah 3:46'da sezaryenle dünyaya geldi. Narindi, ameliyat masasının ışığını ilk gördüğünde yalnızca iki kilo elli gram çekiyordu. Çocuğun annesine benzediği konusunda herkes hemfikirdi, bu yüzden babasına dair hiçbir ipucu yakalayamamış büyükanne ve büyükbabası içten içe minnet duymaktaydılar. Howard, Trudi'nin çukura kaçmış kapkara gözlerine sahipti. Sivri kafası doğduğu anda bile kahverengi saçla kaplıydı. Annesi gibi erken doğmuş, hayata gözlerini açtığı ilk altı saat boyunca aldığı her nefes için mücadele etmek zorunda kalmış, sonunda çabucak toparlanmıştı. 19 Nisan'da Trudi, onu en iyi bildiği yerde yetiştirmek üzere, oğlunu Palomo Grove'a geri getirdi.

Howard Katz'ın günışığıyla tanışmasından iki hafta sonra, Bakireler Birliği'nin ikinci doğumu gerçekleşti. Basına bu kez hastalıklı bir bebeğin doğumundan daha ayrıntılı malzeme çıkmıştı. Joyce McGuire ikiz doğurdu. Bebeklerin her biri birer dakika arayla son derece sorunsuz bir doğumla dünyaya geldi. Joyce, adlarını Jo-Beth ve Tommy-Ray koydu. Bu adları seçmişti çünkü (gerçi bunu ömrünün son demlerine kadar kabullenmeyecekti) bebeklerin iki babası vardı. Biri Randy Krentzman'dı, diğeri de göldeki. Göklerdeki babalarını da sayarsa üç. Her ne kadar artık onun kendisini çoktan terk ettiğini düşünüyordu.

McGuire ikizlerinin doğumundan tam bir hafta sonra Carolyn de ikiz doğurdu, biri oğlan biri kız, ancak oğlan ölü doğdu. İri kemikli ve güçlü kızın adı Linda konuldu. Onun doğumuyla birlikte, görünüşe bakılırsa, Bakireler Birliği destanı doğal sonucuna ermişti. Carolyn'in öteki çocuğunun cenazesi küçük bir cemaatle kaldırıldı,. bunun dışında dört aile yalnız bırakılmıştı. Hatta fazlasıyla yalnız. Dostlar aramayı kesti, tanıdıklar onları tanıdıklarını dahi inkâr ettiler. Bakireler Birliği hikâyesi Palomo Grove'un güzelim adını lekelemişti. Kasaba bu skandaldan kazanç sağlamışsa da şimdi patlak veren olayları unutmak için genel bir eğilim sergilenmekteydi.

Dört bir yandan reddedildiklerini hissetmeleriyle acı çeken Katz ailesi, Palomo'dan ayrılıp Alan Katz'ın doğduğu şehir Chicago'ya dönme planları yaptı. Evlerini Haziran sonlarında kasaba dışından birine sattılar. Adam tek taşla bir kelepir, iyi bir mülk ve şöhret yakalamış oldu. Katz ailesi iki hafta sonra ayrıldı.

Görünüşe göre iyi bir zamanlamaydı. Taşınmayı birkaç gün daha erteleseydiler Birlik hikâyesinin son trajedisine yakalanacaklardı. Hotchkiss ailesi, 26 Temmuz akşamı Carolyn'i evde bebek Linda'yla yalnız bırakarak kısa bir süreliğine dışarı çıktı. Tasarladıklarından daha uzun süre dışarıda kaldılar, geri döndüklerinde geceyarısını geçmişti, ayın 27'siydi. Carolyn, göle girişinin yıldönümünü kızını boğarak, kendi canına kıyarak kutlamıştı. Bir intihar notu bırakmıştı ve San Andreas fay hattından söz edişindeki aynı dondurucu kayıtsızlığı taşıyan bu notta, Arleen Farrell'in öyküsünün tamamen gerçek olduğunu söylüyordu. Yüzmeye *gitmişlerdi*. Saldırıya *uğramışlardı*. Bugüne kadar neyin saldırdığını bilememişti ama o günden beri hem kendi içinde hem de çocuğunun içinde onun varlığını hissedegelmişti ve o şey *habisti*. Bu yüzden Linda'yı boğmuştu. O yüzden de şimdi bileklerini kesecekti. *Beni acımasızca yargılamayın*, diye rica ediyordu. *Hayatımda hiç kimseyi incitmek istemedim.*

Mektup ebeveynlerce şöyle yorumlanmıştı: Kızlar gerçekten de birisi tarafından saldırıya ve tecavüze uğramışlar, bir nedenle suçlunun ya da suçluların kimliğini kendilerine saklamışlardı. Carolyn'in ölümü, Arleen'in delirmesi ve Trudi'nin Chicago'ya gitmesiyle gerçeği allayıp pullamaksızın anlatmak ve Bakireler Birliği'nin hikâyesini rafa kaldırmak Joyce McGuire'a düştü.

İlk başta inkâr etti. O güne dair hiçbir şey hatırlamadığında diretti. Travma hafızasını silmişti. Ne Hotchkiss'ler ne de Farrell'ler bu açıklamadan tatmin olmadı. Joyce'un babası aracılığıyla baskıyı sürdürdüler. Dick McGuire ruhen ve bedenen güçlü bir adam değildi. Bağlı bulunduğu kilise de kıza karşı Mormon olmayanların tarafını tutarak bu konuda desteğini tamamen çekmişti. Gerçek açıklanmalıydı.

Joyce, insanların babasına daha fazla zarar vermemeleri için, sonunda anlattı. Tuhaf bir manzaraydı. Altı ebeveyn, artı Palomo ve çevresindeki Mormon cemaatinin ruhani önderi Rahip John, McGuire'ların salonunda oturmuşlar, solgun ve zayıf kızın çocuklarının beşiğini bir ona bir öbürüne el atıp sallayarak hikâyesini anlatmasını dinliyorlardı. Kız, dinleyicilerinin anlatacağı şeyden hoşlanmayacaklarını söyleyerek onları en baştan uyardı. Ardından bu uyarısını anlatısıyla haklı çıkardı. Onlara hikâyenin tamamını anlattı. Yürüyüş, göl, yüzme, suda bedenleri için boğuşan şeyler, kaçışları, Randy Krentzman'a tutkusu -oğlanın ailesi aylar önce Palomo'dan taşınanlardandı, muhtemelen Randy kendi çapında küçük bir itirafta bulunmuştu- mümkün olduğunca etkili biçimde hamile kalma konusunda diğer kızlarla aynı arzuyu paylaşması...

"Demek bütün bebeklerden Randy Krantzman sorumluydu öyle mi?" dedi Carolyn'in babası.

"O mu?" dedi Joyce. "Öyle bir şeye onun gücü yetmezdi."

"Kimdi öyleyse?"

"Bütün hikâyeyi anlatacağına söz verdin" diye anımsattı rahip.

"Ben de anlatıyorum işte" diye yanıtladı kız. "Bildiğim kadarını. Randy Krentzman benim seçimimdi. Arleen'in akıbetini hepimiz biliyoruz. Carolyn'in başka birini bulduğuna eminim. Trudi'nin de öyle. Babalar önemli değildi, anlasanıza. Erkekler yalnızca kullanıldılar."

"Şeytan içimde mi diyorsun, çocuğum?" diye sordu rahip.

"Hayır."

"Çocukların içinde, o zaman?"

"Hayır. Hayır." Şimdi iki eliyle birden her iki beşiği de sallamaktaydı. "Jo-Beth ve Tommy-Ray'in ruhları ele geçirilmedi. En azından sizin anladığınız biçimde değil. Onlar yalnızca Randy'nin çocukları değiller. Onun güzel bakışlarını almış olabilirler..." Hafifçe gülümsedi. "... Öylesi hoşuma giderdi" dedi. "Ne de olsa o çok yakışıklıydı. Ama onları yaratan ruh gölün içinde."

"Göl falan yok" diye çıkıştı Arleen'in babası.

"O gün vardı. Yeterince bol yağmur yağarsa belki tekrar oluşacaktır."

"Ben onun icabına bakmazsam tabii."

Joyce'un hikâyesine tamamen inansın ya da inanmasın Farrell, sözüne sadıktı. Mağaraların girişini mühürlemek için Hotchkiss'le beraber kasaba çapında hızla bağış toplama işine giriştiler. Katılımcıların çoğu sırf Farrell'i başlarından savmak için birer çek imzalayıverdiler. Prensesi aklını kaçırdığından bu yana Farrell saatli bomba etkisi yaratan hitap yeteneğini epey geliştirmişti.

Ekim'de, kızların suya girişinin üzerinden on beş ay geçmesine birkaç gün kala, yarık betonla kapandı. Kızlar oraya tekrar gideceklerdi, ancak buna daha uzun yıllar vardı.

O zamana kadar, Palomo Grove'un çocukları huzur içinde oynayabilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Özgür Ruhlar

I

William Witt'in sonraki on yedi yılda erkekliğe adım atarken satın aldığı, önceleri posta siparişiyle, daha sonra sırf bu tür alışverişler için Los Angeles'a yaptığı ziyaretlerde edindiği yüzlerce erotik dergi ve film içerisinde en gözdeleri daima kamera arkasındaki yaşama ilişkin ipucu yakalayabildikleriydi. Bu bazen fotoğrafçı olurdu -aygıtlarıyla filan- oyuncuların arkasındaki aynada yansıması görünürdü. Bazen de bir teknisyenin ya da kabartıcının eli -çekimler arasında yıldız oyuncuların sertliğini kaybetmemesini sağlayan görevliye bu ad veriliyordu- bir sevgilinin yataktan sarkan uzvu gibi kareye girerdi.

Bu tür belirgin hatalar epey nadirdi. En sık rastlananlar -ve William'ın zihnini en çok tetikleyenler- kamera arkasındaki gerçekliğe tanıklık ettiği belli belirsiz ayrıntılardı. Çeşit çeşit günahlar sunan ve önce hangi delikten başlayacağını bilemeyen bir oyuncunun talimat bekleyerek kameraya göz attığı ya da merceğin arkasındaki söz sahibinin bağırmasıyla görüntüyü perdeleyen bacağın apar topar çekildiği anlar.

Böyle anlarda, yani kurmacayla tahrik olduğu zamanlarda -ki buna da pek kurmaca denemezdi, çünkü sertlik sertlikti ve sahtesi olamazdı- William, Palomo Grove'u daha iyi anladığını hissediyordu. Günlük kasaba hayatının ardındaki bir şey William'dan başka hiç kimsenin farkında olmadığı bir azimle varlığını sürdürmekteydi. Onu unuttuğu zamanlar olurdu. Aylar geçer ve William emlak işine gömülerek gizli eli unuturdu. Sonra, pornoda olduğu gibi, bir ayrıntı *yakalardı*. Kâh ihtiyarlardan birinin gözündeki bir bakış kâh sokaktaki bir yarık kâh Tepe'nin yağmur fazlasını atan çayırlardan akan su. Bunların herhangi biri, gölü, Birliği, bütün kasabanın kurmaca sandığı şeyi onun bildiğini (buna pek kurmaca denemezdi, çünkü beden bedendi ve sahtesi olamazdı) ve garip öyküsünün oyuncularından biri olduğunu ona hatırlatmaya yetiyordu.

Bu öykü, mağaraların kapatılmasından itibaren, Birliğin gündemde olduğu yıllara kıyasla çarpıcı bir şey olmaksızın devam etmişti. Palomo, mimlenmiş bir kasaba olmasına rağmen refaha kavuştu, onun sayesinde Witt de öyle. Los Angeles hem yüz ölçümü hem de varlık açısından büyürken Palomo'nun da aralarında bulunduğu Simi Vadisi'ndeki kasabalar büyük şehrin akşamdan akşama dönülen meskenleri hâline geldi. Kasabanın emlak fiyatları yetmişlerin sonunda, tam da William'ın bu işe giriştiği zamanda hızla tırmandı. Özellikle Windbluff'taki emlak fiyatları, küçük çapta tanınan birkaç yıldız Tepe'de evler alıp da semti o güne kadar duyulmamış biçimde şık diye niteleyince tekrar yükseldi. Evlerin en büyüğü, uçsuz bucaksız kasaba manzarasına hâkim bir saray yavrusu, o zamanlar TV'nin en fazla izlenen komedyeni Buddy Vance tarafından satın alınmıştı. Tepenin biraz aşağısında kovboy aktör Raymond Cobb bir evi yıktırmış ve yerine kendi muazzam çiftliğini yaptırmış, şerif yıldızı biçimindeki bir havuzla da olaya son noktayı koymuştu. Vance'in eviyle Cobb'unki arasında tamamen ağaçların arasına gizlenmiş, sessiz film yıldızı Helena Davis'in oturduğu ev bulunuyordu. Davis, kendi döneminde Hollywood'un dedikodulara en fazla malzeme olan aktrisiydi. Şimdi yetmişlerinin sonuna merdiven dayamış, tam bir münzeviydi ve Palomo'da ne zaman genç bir adam çıkıp da -hep bir seksen boyunda, hep sarışın- kendini Miss. Davis'in arkadaşıyım diye tanıtsa kasabada dedikodular alıp başını gidiyordu. Bu genç adamlar sayesinde evin bir lakabı vardı: Ahlaksızlık Yuvası.

Los Angeles'tan ithal başka şeyler de vardı. Çarşı'da bir Sağlık Kulübü açıldı ve üyelerle çabucak dolup taştı. Szechwan restoranlarının gördüğü rağbet üzerine benzer türde iki işletme daha açıldı, her ikisi de rekabeti atlatabilecekleri sürekli müşteriler edindi. Art Deco, naif Amerikan tarzı ve basit ürünler sunan dekorasyon mağazaları türedi. Boş dükkân talebi o denli yüksekti ki Çarşı'ya ikinci bir kat eklendi. Palomo'nun ilk zamanlarında yüzüne bile bakılmayan iş alanlarına şimdi paha biçilemiyordu: Havuz levazımatçısı, tırnak bakımı, bronzlaşma merkezi, karate okulu.

Yeni gelenlerden biri arada sırada, pedikür için sırasını beklerken ya da çocukları evcil hayvan mağazasında üç çeşit çinçila arasından seçim yaparken, kasabayla ilgili kulaklarına çalınan bir söylentiden söz ederdi. Çok eskiden burada bir şeyler mi olmuş? Eğer yakınlarda eski bir Palomo'lu varsa muhabbet çabucak daha az tartışmalı alanlara kayardı. Geçen onca yıl zarfında bir nesil büyümüş olsa da, kasabanın yerlileri arasında -kendilerini böyle anmaktan hoşlanıyorlardı- Bakireler Birliği'ni unutmanın en iyisi olduğunu düşünme eğilimi gösterenler hâlâ vardı.

Gelgelelim kasabada hâlâ unutamayanlar da vardı. William onlardan biriydi örneğin. Onun hâlâ takip ettiği diğerleri hayatlarını sürdürmekteydi. Sessiz ve çok dindar bir kadın olan Joyce McGuire, Tommy-Ray ve Jo-Beth'i

koca desteği olmaksızın büyütmüştü. Hane halkı, evi kızları ve torunlarına bırakarak birkaç yıl önce Florida'ya taşınmıştı. Joyce, şimdi dört duvar arasında âdeta görünmez bir yaşam sürüyordu. Karısını kendisinden on yedi yaş küçük San Diego'lu bir avukata kaptıran Hotchkiss, eşinin terk edişini asla tam hazmedememiş gibiydi. Kasabadan ayrılıp Thousand Oaks'a taşınan Farrell ailesi, kötü şöhretlerinin peşlerinden geldiğini fark etmekle kalacaktı. Arleen'i de yanlarına alıp derhâl mekân değiştirerek Louisiana'ya geçmişlerdi. Arleen asla tam anlamıyla iyileşmemişti. William'ın duyduğuna göre kız on kelimeyi bir araya getirebildiği an öpüp başlarına koyuyorlardı. Küçük kızkardeşi Jocelyn Farrell evlenmiş ve Blue Spruce'da yaşamak üzere geri dönmüştü. William, kız kasabadaki arkadaşlarını ziyarete geldiği zamanlar, onu arada sırada görüyordu. Aileler hâlâ Palomo tarihinin çok önemli bir parçasıydı, bununla birlikte William hepsiyle -McGuire'lar, Jim Hotchkiss, hatta Jocelyn Farrell- sokakta selamlaşmasına rağmen aileler birbirleriyle tek kelime etmiyordu.

Etmelerine gerek yoktu. Birinin bildiğini diğeri de biliyordu.

Ve bilmek, beklentiyle yaşamaktı.

II

i

Genç adam âdeta siyah beyazdı. Ensesinde kıvırcıklaşan omuz hizasındaki saçı siyah, yuvarlak gözlüğünün ardındaki gözleri kapkara, cildi bir Kaliforniyalı'ya göre fazla beyazdı. Dişleri daha da beyazdı, yine de nadiren gülümserdi. Ona bakılırsa pek fazla konuşmazdı da. Üstüne üstlük, kekemeydi.

Gerçi pek çok Chicago kışı gördüğü için kaportası kar ve tuz nedeniyle paslanmıştı ama Çarşı'ya park ettiği üstü açılır Pontiac'ı bile beyazdı. Kaliforniya'ya kadar yol boyunca birkaç kez kıl payı kaza atlatmışlardı. Onu elden çıkarıp boş bir tarlaya atmasının zamanı yaklaşıyordu. Bu arada, eğer biri Palomo Grove'daki yabancıları bulmak isterse sırayla park edilmiş arabalara göz atması yeterliydi.

Hatta, daha doğrusu, ona bakması. Üzerinden sarkan kadife ceketinin içinde kendini ümitsizcesine aykırı hissediyordu, satın aldığı her ceket gibi kolları fazla uzun, göğüs kısmı dardı. Burası spor ayakkabılarınızın markasına bakarak değerinizi biçtikleri bir kasabaydı. Spor ayakkabı giymiyordu, parçalanıp düşene kadar gece gündüz kullandığı, ancak o zaman aynısından yeni bir çift aldığı bağcıklı siyah deri ayakkabı giyiyordu. Aykırı olsun olmasın, burada iyi bir gerekçeyle bulunuyordu ve çok yakında daha iyi hissetmeye başlayacaktı.

Önce yolunu bulması gerekiyordu. Sıralanan dükkânlar arasında en boşu olduğu için Dondurulmuş Yoğurt büfesini tercih etti ve içeri girdi. Tezgâhın öteki tarafındaki yüz onu öyle sıcak karşıladı ki bir an tanındığını sandı.

"Selam! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... buralarda yeniyim" dedi. Budalaca bir laf, diye düşündü. "Şey yani, acaba buralarda... buralarda harita alabileceğim bir yer var mı?"

"Kaliforniya haritası mı yani?"

"Hayır. Palomo Grove" dedi, cümleleri kısa tutarak. Böylece daha az kekeliyordu.

Tezgâhın öbür tarafındaki sırıtma genişledi. "Haritaya gerek yok ki" dedi. "Kasaba o kadar büyük değil."

"Tamam. Peki ya otel?"

"Tabii. Kolay. Çok yakında bir tane var. Hatta Stillbrook'un yukarısında yeni bir yer de açıldı."

"En ucuzu hangisi?"

"Teras Motel. Çarşı'nın arkasındaki kavşağı dönünce arabayla iki dakikalık mesafede."

"Harika."

Karşılığında aldığı gülümseme şunu diyordu: Burada *her şey* harika. Buna az kalsın inanacaktı da. Park yerinde ışıldayan cilalı arabalar, alışveriş merkezinin arkasındaki yol gösterici parlak işaret levhaları, üzerinde başka bir tabela -Refah Cenneti Palomo Grove'a Hoşgeldiniz- bulunan motel cephesi, bütün bunlar Cumartesi sabahı çizgi filmleri gibi ışıl ışıldı. Bir odaya yerleşince keyfi yerine geldi, aydınlığı kesmek için güneşliği örttü ve biraz pusuya yattı.

Yolculuğun son etabı onu yorgun düşürmüştü, o yüzden biraz egzersiz ve duşla bünyesini canlandırmaya karar verdi. Makine -vücudunu bu biçimde adlandırıyordu- sürücü koltuğunda çok fazla oturmuştu, yeniden tam gaz işlemesi gerekliydi. Tekme ve yumruklarla on dakika havayı döverek ısındı, bunu kendine has vuruş tekniklerinden oluşan en sevdiği kokteyl izledi, baltalama, hilal sıçrayışı, döner kanca ve art arda döner tekmelerle sıçrama. Kaslarını ısıtan şey her zamanki gibi zihnini de ısıttı. Bacak kaldırma ve oturup kalkma hareketlerini tamamladığında buraya gelme nedeni olan sorunun cevabını alabilmek uğruna Palomo Grove'un yarısıyla kapışmaya hazırdı.

Soru şuydu: Howard Katz kim? *Ben*, artık yeterince doyurucu bir yanıt değildi. *Ben* yalnızca makineydi. Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Bu soruyu soran Wendy olmuş, o uzun tartışmalarla geçen geceler sonunda onun kızı terk etmesiyle sonuçlanmıştı.

"Senden hoşlanıyorum, Howie" demişti kız. "Ama seni sevemem. Neden, biliyor musun? Çünkü seni tanımıyorum."

"Ben neyim biliyor musun?" diye yanıtlamıştı Howie. "Tam ortası delik olan bir adam."

"Böyle tarif etmen garip."

"Garip olan öyle hissetmek."

Garip ama gerçek. Başkalarının insani -hırslı, düşünsel, dini- duygular beslediği yerde o yalnızca zavallı bir boşluk hisssediyordu. Onu sevenler -Wendy, Richie, Lem- ona karşı sabırlı davranmıştı. Lafı ağzında geveleyip durur ve kekelerken, onun ne diyeceğini duymak için beklemişler ve görünüşte yorumlarına değer vermişlerdi. (Benim kutsal salağım, demişti Lem bir keresinde Howie'ye, Howie'nin hâlâ kafasını kurcalayan bir tabirdi bu.) Ama dünyanın geri kalanı için o Kazma Katz'dı. Ona açıkça sataşmıyorlardı -ağır sikletlerin bile yumruk yumruğa kapışamayacakları kadar fazlasıyla idmanlıydı- ama arkasından ne söylediklerini biliyordu, bu da dönüp dolaşıp aynı şeye dayanırdı: Katz'ın bir parçası eksikti.

Sonunda Wendy'nin de ondan vazgeçmesi katlanılır gibi değildi. İnsan içine çıkamayacak kadar incinen Howard bütün bir haftayı yaptıkları son konuşmayı kumru gibi düşünerek geçirmişti. Çözüm aniden belirmişti. Eğer yeryüzünde kimin nesi olduğunu anlayabileceği bir yer varsa orası kesinlikle doğduğu kasabaydı.

Güneşliği kaldırdı ve aydınlığa baktı. Dışarısı pırıl pırıldı, hava tatlı tatlı kokuyordu. Annesinin bu güzelim yeri terk edip Chicago'nun kış rüzgârlarına, iflah kesici yazlarına niçin taşındığını hiç anlayamıyordu. Annesi ölmüştü (uykusunda, aniden) o yüzden şimdi gizemi kendisi çözecek ve belki de, çözüm esnasında, makineye musallat olan boşluğu dolduracaktı.

Tam oturma odasına varmıştı ki annesi yukarıdaki odasından seslendi, zamanlaması her zamanki gibi mükemmeldi.

"Jo-Beth? Orada mısın? Jo-Beth?"

Sesinde hep aynı acıklı ton vardı, uyarır gibiydi: Bana karşı hemen şu anda sevecen davran, çünkü yarın burada olmayabilirim. Hatta belki de bir saat sonra.

"Tatlım, hâlâ orada mısın?"

"Burada olduğumu biliyorsun, anne."

"Bir şey söyleyeceğim."

"İşe geç kaldım."

"Yalnızca bir dakika. Lütfen. Bir dakika nedir ki?"

"Geliyorum. Canını sıkma. Geliyorum."

Jo-Beth merdiveni çıkmaya koyuldu. Bu teraneyi günde kaç kez tekrarlıyordu? Ömrü merdiveni in çık, in çıkla geçiyordu.

"Ne var anne?"

Joyce McGuire her zamanki konumunda yatıyordu, açık pencerenin yanındaki divanda, başının altında bir yastıkla. Hasta hâli yoktu ama çoğu zaman hastaydı. Uzmanlar geliyor, bakıyor, ücretlerini alıyor ve her seferinde omuz silkerek ayrılıyorlardı. Fiziksel hiçbir sorun yok, diyorlardı. Kalp tıkır tıkır, ciğerler desen öyle, mide desen aynı. Rahatsızlığı iki kulağının arasındaydı. Ama bu annenin duymak istemediği bir teşhisti. Anne, bir zamanlar çıldırıp hastaneye kapatılan ve bir daha da çıkamayan bir kız tanımıştı. O nedenle çıldırmaktan dünyadaki her şeyden daha çok korkuyordu. Evin içinde o sözcüğü ağıza aldırtmazdı.

"Rahibe söyler misin beni bir arasın?" dedi Joyce. "Bu gece uğrayabilir belki."

"O çok meşgul bir adam, anne."

"Bana sökmez onun meşguliyeti" dedi Joyce. Otuz dokuz yaşındaydı ama iki misli daha yaşlı bir kadın gibi davranıyordu. Her milimle birlikte yerçekimine karşı âdeta zafer kazanıyormuş gibi başını yastıktan yavaşça kaldırışı, titreyen eller ve göz kapakları, sesindeki daimi bitkinlik. Kendine filmlerdeki veremli kadın rolünü biçmişti ve bu rolünden yalnızca tıbbi teşhisle vazgeçecek değildi. Hastane odası renkleri giyinerek rolüne bürünüyordu. Dolgun sarı saçlarını serbest bırakıyor, kısalttırmıyor, düzelttirmeye ya da tokayla toplamaya tenezzül etmiyordu. Hiç makyaj yapmıyordu, bu da onun bir ayağı çu-

kurda kadın görünümünü daha da pekiştiriyordu. Bütün bunları düşününce Jo-Beth, annesinin artık insan içine çıkmayışına seviniyordu. İnsanların diline düşerdi. Ne var ki burada, evde kalınca da kızını merdivenden bir aşağı bir yukarı koşturtuyordu. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.

Jo-Beth, şimdiki gibi öfkesinden çığlığı basacak hâle geldiği zamanlarda, annesinin bu inzivaya çekilişinin haklı gerekçeleri olduğunu anımsatıyordu kendisine. Palomo gibi önyargılı bir kasabada çocuk büyüten bir kadın için yaşam, hele ki evlenmemişse, kolay değildi. Rahatsızlığını kınama ve ayıplamalar sayesinde edinmişti.

"Rahip John'a seni aratacağım" dedi Jo-Beth. "Şimdi gitmem gerek anne."

"Biliyorum, tatlım, biliyorum."

Jo-Beth kapıya yöneldi ama Joyce peşinden seslendi.

"Öpücük yok mu?" dedi.

"Anne..."

"Beni öpmeyi sakın ihmal etme."

Jo-Beth görev icabı pencereye geri döndü ve annesini yanağından öptü.

"Kendine dikkat et" dedi Joyce.

"Merak etme."

"Geç saatlere kadar çalışmandan hoşlanmıyorum."

"Burası New York değil, anne."

Joyce'un titreşen gözleri dünyanın akıp gidişini seyrettiği pencereye döndü.

"Hiç fark etmez" dedi, sesindeki sakinlik gitmişti. "Hiçbir yer güvenli değil."

Bildik bir konuşmaydı. Jo-Beth çocukluğundan beri farklı biçimlerde bunu dinleyip durmuştu. Dünyadan, ağıza alınmaz kötülüklere vâkıf suretlerle dolup taşan bir Ölüm Vadisi gibi söz edişler. Rahip John, annesini en çok bu konuda rahatlatmıştı. Şeytan'ın varlığına dair hemfikirlerdi, Şeytan Palomo Grove'daydı.

"Sabaha görüşürüz" dedi Jo-Beth.

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Jo-Beth kapıyı kapadı ve merdiveni inmeye koyuldu.

"Uyuyor mu?"

Tommy-Ray basamağın bitimindeydi.

"Hayır. Uyumuyor."

"Tüh."

"İçeri girip bir uğramalısın."

"Uğramam gerektiğinin farkındayım. Çarşamba günüyle ilgili burnumdan getirecek."

"Sarhoşmuşsun" dedi kız. "Sert içki, deyip duruyor. Doğru mu?"

"Ne sandın? Eğer normal çocuklar gibi evin her yanında içki şişeleriyle büyüseydik kafayı içkiye takmazdım."

"Yani sarhoş olman onun hatası mı?"

"Haydi, *sen* de bana hor davran olur mu? Kahretsin. Herkes bana hor davranıyor."

Jo-Beth gülümsedi ve kardeşine sarıldı. "Hayır, Tommy, hor davranmıyorlar. Hepsi de senin harika olduğunu düşünüyor, sen de bunu biliyorsun."

"Ya sen?"

"Ben de."

Kız onu nazikçe öptü, sonra kılığını yoklamak için aynanın karşısına geçti.

"Bir tablo kadar güzel" dedi oğlan, yanına gelerek. "İkimiz de öyleyiz."

"Şu egon yok mu" dedi kız. "Gittikçe kötüleşiyor."

"Beni o yüzden seviyorsun" dedi oğlan, ikiz yansımalarına bakarak. "Hangimiz diğerimize daha çok benziyoruz, sen mi bana ben mi sana?"

"Hiçbiri."

"Birbirine bu kadar benzeyen başka iki yüz gördün mü hiç?"

Kız gülümsedi. Aralarında olağandışı bir benzerlik vardı. Tommy-Ray'in zerafeti onunkiyle öyle mutlak bir uyum içindeydi ki insanlar her ikisini de hayranlıkla izlerdi. Jo-Beth hayatta en çok kardeşiyle dışarıda el ele yürümekten hoşlanıyordu. Biliyordu ki yanında her kızın iç çekeceği kadar çekici bir eş taşıyordu ve biliyordu ki o da aynısını hissetmekteydi. Venedik kaldırımlarındaki zoraki güzeller bile dönüp dönüp bakmaktan kendilerini alamazlardı.

Ne var ki son birkaç aydır birlikte dışarı çıkmamışlardı. Jo-Beth, Et Lokantası'nda geç saatlere kadar çalışırken oğlan arkadaşlarıyla birlikte -Sean, Andy ve diğerleri- sahil kalabalığına karışıyordu. Jo-Beth birlikteliklerini özlüyordu.

"Şu son birkaç gündür tuhaf hissettiğin oldu mu hiç?" dedi oğlan, durup dururken.

"Nasıl tuhaf?"

"Bilmem. Belki sırf ben öyle hissettim. Sanki her şeyin sonu yaklaşıyor gibi."

"Yaz mevsimi yakın ya ondandır. Her şey yeniden başlıyor."

"Ya, biliyorum... Ama Andy koleje başladı, o yüzden siktir et onu. Sean, şu Los Angeles'lı kızı buldu ve ona zaman ayırıyor. Bilmiyorum. Ben burada beklemede kaldım. Neyi beklediğimi de bilmiyorum."

"Boş ver o zaman."

"Neyi boş vereyim?"

"Bekleme. Bir yerlere git."

"İsterim. Ama..." Oğlan aynadan kızın yüzünü inceledi. "Doğru mu? Tuhaf... hissetmediğin?"

Kız bakışlarını kaçırdı. Gördüğü rüyayı anlatmak istediğinden emin değildi. Gel git sularıyla taşınmış ve bütün hayatı dalgalar hâlinde kıyıdan uzaklaşmıştı. Peki Tommy'e, yaşayan herkesten daha çok sevip güvendiği kişiye anlatmayacaksa kime anlatacaktı?

"Tamam. Kabul ediyorum" dedi, "Bir şey hissediyorum."

"Ne?"

Kız omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki ben de bekliyorumdur."

"Neyi beklediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de."

"Bu da *bizi* bir çift yapmaz mı?"

Otomobiliyle Çarşı'ya doğru giderken Tommy'le yaptığı konuşmayı kafasında evirip çevirdi. Oğlan, paylaştığı hislerini her zamanki gibi açık seçik ifade etmişti. Son birkaç hafta beklentiyle dolu geçmişti. Pek yakında bir şey olacaktı. Jo-Beth'in rüyaları bunu biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. Bütün dileği onun bir an evvel gerçekleşmesiydi, çünkü annesine, Palomo'ya ve Et Lokantası'ndaki işine karşı soğukkanlılığını tamamen yitireceği bir noktaya gelmişti. Sabrının fitiliyle ufukta bekleyen şey arasında bir yarıştı şimdi bu. Eğer yaza kadar gerçekleşmezse, diye düşünüyordu (her neyse o) o zaman silkinip onu kendisi aramaya çıkacaktı.

ii

Howie'nin gördüğü kadarıyla kasabada yürüyüşe çıkan pek fazla kimse yoktu. Tepe'ye çıkıp tekrar indiği kırk beş dakikalık gezintisi boyunca yalnızca beş kişiye rastlamıştı, onların da hepsinin kuyruğunda zapt edilmeye çalışılan söz dinlemez çocuklar ya da köpekler vardı. Bu ilk dolaşma kısa sürse de kasabanın yerleşim düzenine dair kaba taslak bir fikir edinmesini sağladı. Aynı zamanda iştahını açtı.

Haydutları biftek paklar, diye düşündü ve Çarşı'daki yiyecek yerleri arasından Butrick'in Et Lokantası'nı seçti. Mekân büyük değildi ve en fazla yarısı doluydu. Pencere kenarında bir masaya yerleşip Hesse'nin *Siddhartha*'sının yıpranmış bir nüshasını açtı ve özgün dili Almanca olan metinle boğuşmaya kaldığı yerden devam etti. Kitap, onu defalarca okumuş annesinindi, yine de Howie, onun, akıcı biçimde konuştuğunu bildiği bu dilden tek kelime ettiğini hatırlayamıyordu. Kendisi ise Almanca'yı iyi bilmiyordu. Kitabı okumak, içinden kekelemek gibiydi, cümleden anlam çıkarmak için debeleniyor, yakaladığı an tekrar kaybediyordu.

"İçecek bir şey?" diye sordu garson kız.

Tam "Kola" demek üzereydi ki hayatı değişti.

Jo-Beth, son yedi aydır haftada üç gece yaptığı gibi eşikten adımını atıp Butrick'e girdi ama daha önceki geceler sanki bu geceki girişin, bu dönüm noktasının, beşinci masada oturan genç adamla göz göze gelişinin bir provasıydı. Kız, tek bakışta oğlanın içine işledi. Adamın ağzı aralıktı. Altın çerçeveli gözlük takıyordu. Elinde bir kitap vardı. Kitabın sahibini tanımıyordu, *tanıyamazdı*. Onu daha önce hiç görmemişti. Oysa oğlan onun yüzünü, Jo-Beth'in aynı ifadeyi kendisinin de taşıdığından emin olduğu bir aşinalıkla süzmekteydi.

Bu yüzü görmek, diye düşündü Howie, doğmak gibi. Güvenli bir yerden çıkıp nefes kesici bir maceraya atılmak gibi. Kız ona gülümserken dudakları hafifçe kıvrıldı. Dünyada bu gülümsemeden daha güzel hiçbir şey olamazdı.

Şimdi de gülümsüyordu, flörtün dik alası. Kes şunu, dedi Jo-Beth kendi kendine, bakışlarını kaçır! Adam senin aklını kaçırdığını düşünecek. Ama o da bakıyor, değil mi?

Bakmayı sürdüreceğim, *kız* baktıkça ben de bakarım.

Bu çocuk baktıkça ben de bakarım.

"*Jo-Beth*!"

Çağrı mutfaktan geldi. Kız kirpiklerini kırpıştırdı.

"Kola mı demiştiniz?" diye sordu garson kız oğlana.

Jo-Beth mutfağa doğru göz attı -Murray çağırıyordu, gitmeliydi- sonra tekrar kitaplı oğlana baktı. Gözleri hâlâ ona kenetliydi.

"Evet" dediğini gördü oğlanın.

Bu laf ona söylenmişti, kız biliyordu. *Evet, git*, diyordu oğlan, *ben burada olacağım*.

Jo-Beth başıyla onayladı ve gitti.

Karşılaşma anı belki beş saniyelerini almış ama her ikisini de zangır zangır titretmişti.

Murray, mutfakta her zamanki gibi kendisini helâk etmekle meşguldü.

"Nerelerdesin?"

"İki dakika geciktim, Murray."

"Bana on dakika gibi geldi. Köşede üç kişilik bir grup var. Senin masan."

"Önlüğümü giyeyim."

"Çabuk ol."

Howie, kızın tekrar belireceği mutfak kapısını gözetliyordu, *Siddharta*'yı unutmuştu. Kız tekrar göründüğünde ondan yana bakmayıp restoranın uzak ucundaki bir masaya servise gitti. Kızın bakmayışından rahatsızlık duymadı. Daha ilk bakışmalarında birbirlerini anlamıştılar. Gerekirse bütün gece bekleyecekti, hatta gerekirse yarına, ta ki işini bitirip tekrar ona bakana kadar.

Palomo Grove'un altındaki karanlıkta, bu çocuklara ilham verenler, yeryüzü-

ne ilk kez düştükleri günkü gibi birbirlerine hâlâ tutunuyorlar, içlerinden birinin serbest kalmasına göz yummuyorlardı. Suya dalan kızlara dokunmak için yükseldiklerinde bile, kalçalarından yapışık ikizler gibi, birlikte hareket etmişlerdi. Fletcher, o gün Jaff'ın niyetini hemen anlamamıştı. Adamın sefil *terata'sını* kızların içinden çekip çıkarmayı tasarladığını düşünmüştü. Ama adamın hınzırlığı bundan çok daha geniş kapsamlıydı. Peşinde olduğu şey çocuk yapmaktı ve her ne kadar rezilce olsa da Fletcher da aynısını yapmak zorunda kalmıştı. Tecavüz eyleminden gurur duymuyordu. Olayın sonuçlarına dair haberler onlara ulaşınca utancı katlanmıştı. Bir zamanlar, Raul'le pencerenin önünde otururken, gökyüzü olma hayali kurmuştu. Ama onun yerine Jaff'la savaşması onu masumların ırz düşmanı hâline indirgemiş, o masumların geleceği bir dokunuşla kararmıştı. Jaff, Fletcher'ın duyduğu rahatsızlıktan az buz keyif almamıştı hani. Karanlığın içinde geçirdikleri yıllar zarfında pek çok kereler, Fletcher, düşmanının gözünü, yaptıkları çocuklara diktiğini, gerçek babalarını kurtarmaya ilk önce hangisinin geleceğini merak ettiğini hissetmişti.

Zaman kavramı Sefir'den önceki gibi değildi. Acıkmıyorlar, uyumuyorlardı. Birlikte gömülmüş âşıklar gibi kaya tabakasının içinde bekliyorlardı. Yer katmanlarındaki gizli, ancak kalıcı çöküntülerle açılan dehlizlerde yankılanarak onlara ulaşan yeryüzüne ait sesler duyuyorlardı bazen. Ama bu kırıntılar çocuklarının gelişimine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Onlarla zihinsel bağlantıları alabildiğine zayıftı. En azından bu geceye kadar öyleydi.

Bu gece evlatları buluşmuştu. Temas öylesine kesin ve netti ki çocukları sanki kusursuz karşıtlarını ayırt ederek gerçek doğalarına ilişkin bir şeyi kavramışlar ve zihinlerini farkında olmadan yaratıcılarına açmışlardı. Fletcher, kendini Howard adlı bir delikanlının -Trudi Katz'ın oğlu- kafasının içinde buldu. Oğlanın gözleriyle düşmanının çocuğunu gördü, tıpkı Jaff'ın Howie'yi kızının gözlerinden görmesi gibi.

Bu, bekledikleri andı. Amerika'nın yarısını katederek verdikleri savaş her ikisini de tüketmişti. Ama şimdi dünyada onlar için savaşacak, yirmi yıldır sonuçsuz kalmış mücadeleyi sonlandıracak çocukları vardı. Bu kez, ölümüne bir savaş olacaktı.

Ya da onlar öyle sanıyordu. Fletcher ve Jaff, hayatları boyunca ilk kez aynı acıyı paylaştılar, sanki her ikisinin ruhuna tek bir kazık saplanmıştı.

Kahretsin, savaş değildi bu. Savaşa hiç benzemeyen bir şeydi.

"İştahınız mı kaçtı?" diye meraklandı garson kız.

"Galiba" diye yanıtladı Howie.

"Tabağınızı almamı ister misiniz?"

"Evet."

"Kahve alır mıydınız? Tatlı?"

"Bir kola daha."

"Bir kola."

Beverly elinde tabakla içeri girdiğinde Jo-Beth mutfaktaydı.

"Güzelim biftek ziyan oldu" dedi Beverly.

"Adı neymiş?" diye sordu Jo-Beth.

"Neyim ben, çöpçatan mı? Sormadım."

"Gidip sorsana."

"Sen sor. Bir kola daha istiyor."

"Sağol. Masama sen bakar mısın?"

"Seslen yeter, aşk budalası."

Jo-Beth yarım saat boyunca aklını işine vermiş ve gözlerini oğlandan kaçırmıştı: Bu kadar yeterdi. Bardağa kola koydu ve götürdü. Korktuğu başına gelmişti, masa boştu. Sandalyesini boş görünce eli ayağı kesildi, az kalsın bardağı düşürüyordu. Sonra, göz ucuyla, oğlanın tuvaletten çıktığını gördü, masasına geri dönüyordu. Oğlan onu gördü, gülümsedi. Jo-Beth masaya yaklaştı, o esnada seslenen iki müşteriye kulak asmadı. Soracağı soruyu biliyordu, ta en başından beri aklındaydı. Ne var ki çocuk ondan önce davrandı.

"Önceden tanışıyor muyuz?"

Kız yanıtı tabii ki biliyordu.

"Hayır" dedi.

"Seni gördüğüm an... seni... seni..." Kekeliyor, çenesi sakız çiğniyormuşçasına inip kalkıyordu. "... Seni..." deyip duruyordu, "... Seni..."

"Ben de aynısını düşündüm" dedi Jo-Beth, oğlanın lafını tamamlarken bunun onu incitmemesini diledi. İncitmiş görünmüyordu. Oğlan gülümserken yüzü gevşedi.

"Tuhaf" dedi Jo-Beth. "Palomo'dan değilsin, herhâlde?"

"Hayır. Chicago."

"Uzaktan gelmişsin."

"Burada doğdum, ama."

"Adın?"

"Adım Howard Katz. Howie."

"Ben Jo-Beth..."

"Burada işin ne zaman bitiyor?"

"On bir civarında. Bu gece gelmen iyi olmuş. Yalnızca pazartesileri, çarşambaları ve cumaları buradayım. Yarın gelseydin beni bulamazdın."

"Birbirimizi bulurduk" dedi Howie, ifadesindeki emin tavır kızda ağlama isteği uyandırdı.

"İşe geri dönmem gerekiyor" dedi.

"Bekleyeceğim" diye karşılık verdi oğlan.

On biri on geçe Butrick'ten birlikte ayrıldılar. Gece ılıktı. Hoş, esintili bir ılıklık değildi, rutubetliydi.

"Palomo'ya niye geldin?" diye sordu Jo-Beth, otomobiline yürürlerken.

"Seninle tanışmaya."

Kız güldü.

"Neden olmasın?" dedi oğlan.

"Öyle olsun. Peki, neden ayrıldın buradan?"

"Ben daha birkaç haftalıkken annem bizi Chicago'ya taşımış. Doğum yerimizden pek fazla söz etmezdi. Anlattığı zaman da cehennemden söz eder gibiydi. Galiba kendim gelip görmek istedim. Belki onu ve kendimi biraz daha iyi anlamamı sağlar."

"Kendisi hâlâ Chicago'da mı?"

"Öldü. İki yıl önce."

"Üzüldüm. Peki ya baban?"

"Bir babam olmadı. Şey... demek... is... is..." Kekelemeye başladı, mücadele etti ve kazandı. "Onu hiç tanımadım" dedi.

"Durum giderek garipleşiyor."

"Neden?"

"Benim için de aynısı geçerli. Ben de babamı tanımıyorum."

"O kadar da önemli değil, ne dersin?"

"Eskiden önemliydi. Şimdi pek değil. Bir ikizim var, biliyor musun? Tommy-Ray. Beni hep kollar. Tommy'le tanışmalısın. Onu seveceksin. Herkes sever."

"Seni de. Bahse varım her... her... herkes seni de seviyordur."

"Yani?"

"Çok güzelsin. Ventura Beldesi'nin yarısıyla rekabet etmem gerekecek, haksız mıyım?"

"Doğru değil."

"Sana inanmıyorum."

"Ah, gözleri üzerimdedir. Ama dokunmazlar."

"Ben de dahil miyim?"

Jo-Beth durdu. "Seni tanımıyorum, Howie. En azından hem tanıyorum hem de tanımıyorum. Mesela seni Et Lokantası'nda gördüğümde gözüm bir yerlerden ısırdı. Chicago'da hiç bulunmadığımı, senin de Palomo'ya hiç gelmediğini bir kenara bırakırsan..." Birden kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın?" dedi.

"Nisan'da on sekizime bastım."

Jo-Beth'in yüzü daha da ciddileşti.

"Ne var?" dedi oğlan.

"Ben de."

"Ha?"

"Nisan'da on sekizime bastım. Ayın on dördünde."

"Ben ikisinde."

"İyice garipleşiyor, sence de öyle değil mi? Ben seni tanıdığımı düşünüyorum. Sen de aynı fikirdesin."

"Seni tedirgin ediyor."

"O kadar belli oluyor mu?"

"Evet. Hayatımda... hiç... hiç... bu kadar şeffaf... bir yüz görmedim. Öpesim geliyor."

Kaya tabakasının içindeki ruhlar kıvrandı. Duydukları her baştan çıkarıcı sözcük kanırtıcı bir bıçak darbesiydi. Ne var ki bu ilişkiyi engelleyemeyecek kadar güçsüzlerdi. Tek yapabildikleri, çocuklarının kafası içinde oturup dinlemekti.

"Öp beni" dedi kız.

Ürperdiler.

Howie elini onun yüzüne koydu.

Etraflarını saran yer katmanı sarsılana değin ürperdiler.

Jo-Beth oğlana doğru bir adım yaklaştı ve gülümseyen dudaklarını onunkilere kondurdu.

On sekiz yıl önce onları mühürleyerek hapseden betonda yarıklar açılana kadar... "Yeter!" diye haykırdılar çocuklarının kulaklarına, yeter! Yeter!

"Bir şey hissettin mi?" dedi oğlan.

Kız güldü. "Evet" dedi. "Sanırım yer yerinden oynadı."

III

i

Kızlar, suya iki kez daldılar.

İkincisi, Howard Ralph Katz'ın Jo-Beth McGuire'la tanıştığı gecenin ertesi sabahı gerçekleşti. Pırıl pırıl bir sabah, önceki akşamın yapışkan havasını dağıtan, öğlen sıcağını yumuşatacak serin esintiler vadeden rüzgâr.

Buddy Vance üç kişilik yatağında yine yalnız uyumuştu. Bir yatakta üç kişi -maalesef artık lafta kalan tabiriyle- zevkten başın göğe erişiydi. İki kişi ise evlilik demekti ve cehennemin dibini boylamaktı. Bunun kendine uygun olmadığını anlamasına yetecek kadar deneyimliyse de yeri gelir, böyle sabahlarda olduğu gibi, karısı bile olsa yatağın öteki tarafında bir kadın arardı. Sevgilisi Ellen'la ilişkisi son derece çarpık bir hâl almıştı ve çok yakında ona kapıyı göstermek zorunda kalacaktı. Beri yandan boş yatağı, yeni sabah programını biraz daha kolaylaştırmaktaydı. Onu baştan çıkarıp yatağa geri döndürecek bir şey olmayınca koşu kıyafetlerini giymesi ve Tepe'den aşağı yola koyulması o kadar zor değildi.

Buddy elli dördündeydi. Koşu, bunun iki misli yaşlı hissetmesine neden oluyordu. Bununla birlikte akranlarının pek çoğu o yaşa gelmeden ölmüştü -eski ajans temsilcisi Stanley Goldhammer en son vefat edenlerdendi- ve hepsi de onun hâlâ bağımlısı olduğu aşırılıklar yüzünden hayatını kaybetmişti. Sigara, içki, uyuşturucu. Kötü alışkanlıkları içinde en sağlıklısı kadınlardı ama bu günlerde onlardan alınan zevk bile ölçülü olmak zorundaydı. Otuzlu yaşlarındaki gibi gece boyunca sevişemiyordu. Hatta hiç performans gösteremediği bir iki sarsıcı deneyimi de olmuştu. Doktorunun yolunu tutup bedeli neyse bu derdin ilacını istemesine yol açan da yaşadığı bu başarısızlıktı.

"İlacı yok" demişti Tharp. TV yıllarından beri Buddy'i muayene ederdi. O yıllarda *Buddy Vance Show* her hafta izlenme oranlarının zirvesine yerleşir, onun akşamları sekizde anlattığı bir fıkra ertesi sabah bütün Amerika'nın diline düşerdi. Tharp, adamın dünyanın en komik insanı olarak anıldığı zamanları biliyordu.

"Bedenine zarar veriyorsun, Buddy, hem de her Allah'ın günü. Bir de kalkmış ölmek istemiyorum diyorsun. Yüz yaşında Vegas'ta sahneye çıkmak istiyorsun."

"Doğru."

"Böyle gidersen sana on yıl daha tanıyorum. O da şanslıysan. Fazla kilolusun, fazla gerginsin. Daha sağlıklı cesetler gördüm."

"Esprileri ben yaparım, Lou."

"Ölüm belgelerini de ben doldururum. O yüzden kendine dikkat etmeye başla, Tanrı aşkına, yoksa Stanley gibi gideceksin."

"Bunu düşünmüyor muyum sanıyorsun?"

"Düşündüğünü biliyorum, Bud. Biliyorum."

Tharp kalktı ve masanın Buddy'nin oturduğu tarafına geçti. Duvarda tedavisini üstlendiği yıldızların imzalı resimleri vardı. Bir sürü muhteşem isim. Pek çoğu ölüydü, dahası çoğu zamanından önce ölmüştü. Şöhret bedelini ödetmişti.

"Aklını başına aldığına sevindim. Eğer bu konuda gerçekten ciddiysen..."

"Buraya geldim ya? Canına yandığım, bundan daha ciddi nasıl olabilirim? Bu boku konuşmaktan nasıl da nefret ettiğimi biliyorsun. Hayatımda ölümü şaka malzemesi yapmadım, Lou. Biliyor musun? Bir kere bile. Her şeyi yaptım. Her şeyi. Ama ölümü değil!"

"Eninde sonunda yüzleşilmesi gerek."

"Ben almayayım."

"Tamam, öyleyse senin için bir sağlık planı çizeceğim. Diyet, egzersiz, tam bir paket program. Ama şimdiden söyleyeyim, Buddy, okuması hoş olmayacak!"

"Bir yerde duymuştum: Kahkaha ömrü uzatır."

"Bana komedyenlerin sonsuza kadar yaşadığı bir yer göster, ben de sana nükteli bir mezar taşı göstereyim."

"Peki, ne zaman başlıyorum?"

"Bugün başla. Biraları ve kokaini at, arada bir de şu havuzunu kullanmaya bak."

"Temizlenmesi gerek."

"Temizlet o zaman."

Bu kolay kısmıydı. Buddy, eve varır varmaz Ellen'a Havuz Servisi'ni arattırdı, onlar da ertesi gün birini gönderdiler. Sağlık planı, Thorn'un uyardığı gibi, daha zahmetli bir zorunluluktu, ancak iradesi ne zaman onu yüzüstü bıraksa bazı sabahlar aynada nasıl göründüğü aklına geliyordu, bir de kamışını yalnızca karnının alt kısmını canı acıyacak kadar içeri bastırdığında görebildiği. Kibiri de işe yaramadığında ölme tehlikesini aklına getiriyordu ama yalnızca son çare olarak.

Her zaman erken kalkan biriydi, o yüzden sabah koşusu için uyanmak çok zor bir iş değildi. Kaldırımlar boş olurdu, sık sık -bugün yaptığı gibi- Tepe'den aşağı iner, East Grove'un içinden geçerek ormana girerdi. Bu güzergâh, ayak tabanlarını beton zemin gibi yıpratmıyor, soluk alıp verişleri de kuş seslerine karışıyordu. Böyle günlerde koşu kesinlikle tek yönlü bir yolculuk olurdu, Jose Luis limuziniyle aşağı iner ve o ormandan çıktığında havlu ve buzlu çay dolu bir arabayla kendisini karşılardı. Ardından, Coney Eye dediği

malikânesine en kolay yoldan -tekerlekli araçla- geri dönerlerdi. Sağlık bir yana, mazoşizm, hele ki böyle aleniyse, diğer yana.

Koşunun göbeğini eritmek dışında başka faydaları da vardı. Canını sıkan herhangi bir meseleyi bir saat kadar ciddi biçimde ele alma fırsatı yakalıyordu. Bugün aklında, kaçınılmaz olarak, Rochelle vardı. Boşanma kararı bu hafta çözümlenecek ve altıncı evliliği tarihe karışacaktı. Altısının içinde ikinci en kısa süreli olandı. Shashi'yle geçirdiği kırk iki gün en süratlisi olmuş, her aklına geldiğinde onu buz gibi terleten, erbezlerini ıskalayan bir el silah atışıyla sona ermişti. Evlendikleri yıl Rochelle'le taş çatlasa bir ay geçirmişti. Çok az sürpriz içeren balayından sonra Rochelle, nafaka hesabı yapmak üzere soluğu tekrar Fort Worth'ta almıştı. En başından beri uyumsuz bir birliktelikti. Buddy'nin gösterisini izlediğinde kadının hiç gülmemesinden anlamalıydı bunu. Üstelik de ilk kez izliyordu Buddy'yi. Ne var ki Rochelle bütün eşleri içinde -Elizabeth dahil- fiziksel açıdan en cazibelisiydi. Mermer suratlıydı ama heykeltıraş bir dâhiydi.

Kaldırımdan inip ormana dalarken onun yüzünü düşünmekteydi. Belki de onu aramalı, son bir deneme için Coney'e geri dönmesini istemeliydi. Daha önce Diane'e de aynısını yapmıştı ve eski kırgınlıklar yeniden alevlenene kadar birlikte evlilik yıllarının en güzel iki ayını geçirmişlerdi. Gelgelelim o Diane'di, bu da Rochelle. Bir kadında işe yarayan davranış biçimini diğerine uygulama girişimi faydasızdı. Kadınlar birbirlerinden alabildiğine farklılardı. Onlara kıyasla erkekler, bir ahmaklar güruhuydu. Al birini vur ötekine. Bir dahaki sefere bir lezbiyen olarak doğmak istiyordu.

Uzaktan kahkahalar işitti, genç kızlara ait olduğu şüphe götürmeyen kıkırdamalar. Sabahın bu kadar erken saatinde kulağa garip geliyordu. Koşmayı bıraktı ve tekrar dinledi, etraf aniden sessizleşmişti, kuşlar bile susmuştu. Tek işitebildiği kendi vücut sesiydi, soluk soluğa kalan bünyesinin gürültüleri. Kahkahaları hayalinde mi canlandırmıştı? Kuvvetle muhtemeldi, ne de olsa duyduğu esnada aklı kadınlardaydı. Ancak tam dönüp koruyu sessizliğine terk etmek üzereydi ki kıkırdamalar tekrar duyuldu ve aynı anda tuhaf bir sarı etrafındaki manzarayı değiştiriverdi. Ses, bütün ormanı canlandırıyor gibiydi. Yaprakları hareketlendirdi, güneş ışığını parlaklaştırdı. Daha da ötesi, güneşin *yönünü* değiştirdi. Sessizlik esnasında solgun bir aydınlık vardı, kaynağı ise doğuda hâlâ alçak seviyedeydi. Kahkahanın tetiklemesiyle birlikte etrafı öğlen aydınlığı kapladı, güneş yapraklara dimdik vurdu.

Buddy gözlerine ne inanabiliyor ne de inanamıyordu, dişi güzelliğinin karşısında büyülenmişçesine bu deneyim karşısında da öylece kalakaldı. Sesin yönünü ancak kahkahalar üçüncü kez yükseldiğinde kestirmeye başladı ve bir koşu o yöne ilerledi, aydınlık hâlâ değişkenlik gösteriyordu.

Birkaç metre ilerlemişti ki önündeki ağaçların arasında bir kıpırtı gördü. Çıplak ten. İç çamaşırını sıyıran bir kız. Onun ilerisinde başka bir kız daha

vardı, bu defaki sarışın ve çarpıcı cazibede, o da aynı şeyi yapıyordu. Buddy, iç güdüsel biçimde onların tam anlamıyla gerçek olamayacağının ayırdındaydı ama onları ürkütmekten çekinerek dikkatle ilerlemeye devam etti. Yanılsamalar ürkütülebilir miydi ki? Ortada böylesine güzel bir manzara varken riske girmek istemiyordu. Sarışın kız en son soyunandı. Buddy üç kişi daha saydı, onlar bu ıssız köşede parıldayan göle çoktan girmişti. Gölün ışıltısı sarışının yüzünü aydınlatıyordu - *Arleen*, diye seslendi diğerleri, kıyıda duran kıza. Buddy, ağaçtan ağaca geçerek göl kıyısına üç metre kadar yaklaştı. Arleen kalçalarına kadar sudaydı şimdi. Eğilmiş, avuç avuç suyla vücudunu ıslatmaktaydı ama su sanki görünmezdi. Kızlar ondan daha derindeydi ve havada süzülüyorlarmışçasına yüzüyorlardı.

Hayaletler, diye düşündü yarım yamalak, bunlar hayalet. Önümde tekrar cereyan eden geçmişi dikizliyorum. Bu düşünce onu saklandığı yerden çıkardı. Kanaatinde haklıysa her an ortadan kaybolabilirlerdi ve o, onlar bunu yapmadan, bu güzelliklerini kana kana içmek istiyordu.

Durduğu yerdeki çimenlerin üzerinde çıkardıkları giysilerden eser yoktu, hatta -arada sırada kıyıya doğru göz atmalarından anlaşıldığı kadarıyla- onu görmedikleri belliydi.

"Fazla açılma" diye bağırdı dörtlüden biri arkadaşına. Öğüte kulak asılmadı. Kız kıyıdan gittikçe uzaklaşıyor, yüzerken bacakları iki yana açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu. Buddy, ergenlik dönemindeki ilk ıslak rüyasından beri bunun kadar erotik bir deneyim yaşadığını anımsamıyordu. Parıltılı bir boşlukta asılı duran güzelim yaratıklar. Belden aşağıları onları havada tutan maddeyle hafifçe bulanıklaşmıştı ama Buddy'nin her ayrıntılarının tadını çıkarmasına engel olacak kadar değil.

"Sıcak!" diye bağırdı gözüpek olan, Buddy'den epey uzakta suda dik duranı. "Su burada sıcak."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Gel de gör!"

Kızın sözleri Buddy'i kışkırttı. Epey şey görmüştü. Şimdi *dokunmaya* kalkışsa nasıl olurdu? Eğer onu göremiyorlarsa -ki göremedikleri belliydi- iyice yaklaşıp parmaklarını karınlarında gezdirmesinden ne zarar gelirdi?

Göle adım atarken sudan hiç ses çıkmadı, daha derine ilerlediğinde ise ayak bileklerinde ve baldırlarında hafif bir gıdıklanmadan fazlasını hissetmedi. Oysa su Arleen'i gayet güzel alıp götürüyordu. Kız, suya yayılan saçıyla, göl yüzeyinde süzülüyor, zarif kulaçlarla giderek uzaklaşıyordu. Buddy takibi hızlandırdı, su direnci ona karşı etkisizdi, kızla arasındaki mesafeyi saniyeler içinde yarıladı. Kollarını öne uzatmıştı, gözleri, kız suyu tekmeleyerek uzaklaşırken, kadınlığının pembe dudaklarına kenetlenmişti.

Gözüpek kız bağırmaya başlamıştı ama Buddy kızın telaşına kulak asmadı. Arleen'e dokunmak, düşünebildiği tek şeydi. Kıza el sürmek, kız hiç itiraz

etmeden yüzmeyi sürdürürken bir yandan ilerlemek, bir yandan da dokunmak. O telaş içinde ayağı bir şeye takıldı. Kolları kıza doğru uzanmış hâlde yüzükoyun kapaklandı. Sarsıntı aklını başına getirirken suyun daha derin yerinden gelen bağrışları anlamasını da sağladı. Bunlar artık zevk çığlıkları değil, korku çığlıklarıydı. Başını yerden kaldırdı. Daha uzaktaki iki yüzücü yüzlerini havaya çevirmiş, boşlukta debeleniyordu.

"Aman Tanrım" dedi.

Boğuluyorlardı. Birkaç dakika önce onlara hayaletler derken, tam olarak neyi kastettiğinin farkında değildi. Mide bulandırıcı gerçek kafasına dank etti. Yüzme ekibi bu hayalet sularda bir felakete uğramıştı. Buddy de kalkıp ölülere şehvetle göz dikmişti.

Kendisinden tiksinerek geri çekilmek istedi ama bu trajedi sapkınca bir mecburiyetle onu yolundan alıkoyup izlemeye zorladı.

Kızların dördü birden aynı telaşa kapılmış, havada çırpınıyordu. Nefes almaya çabalarlarken yüzleri mosmor kesmişti. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Bir, bir buçuk metrelik suda boğuluyor gibiydiler. Bir akıntıya mı kapılmışlardı? Bu denli sığ ve görünüşe göre bu denli durgun suda olacak şey değildi.

"Onlara yardım et..." derken yakaladı kendini. "Neden biri yardımlarına koşmasın?"

Sanki kendine hayrı varmış gibi onlara doğru seğirtti. En yakınında Arleen vardı. Yüzünün bütün güzelliği gitmişti. Çaresizlik ve dehşetle çarpılmıştı. Kızın kocaman gözleri ansızın ayaklarının altında bir şey görmüş gibi irileşti. Çırpınışları dindi ve o bakışların yerini tam bir teslimiyet ifadesi aldı. Hayata tutunmaktan vazgeçmişti.

"*Yapma*" diye mırıldandı Buddy, kızı geçmişten alıp hayata geri döndürebilecekmiş gibi kollarını uzattı. Teninin tam da kızınkiyle buluştuğu anda bunun her ikisi için de ölümcül bir mesele olduğunu fark etti. Zaten hep fayda etmeyen son pişmanlıkların adamıydı. Altlarındaki zemin sarsıldı. Aşağı baktı. Orada, üzerinde bir tutam çimen bulunan toprak örtüsünün ince bir tabaka hâlinde olduğunu gördü. Toprağın altında ise gri kaya, yoksa beton muydu? Evet! Beton! Zeminde tıkalı bir delik vardı ve mühür betonda geniş çatlaklar açarak gözlerinin önünde parçalanıyordu.

Dönüp göl kıyısına ve oradaki sert zemine baktı, ancak o güvenli bölgeyle arasına çoktan gedik girmiş, parmak uçlarından başlayarak betonda bir metrelik bir yarık açmıştı. Yeraltından buz gibi bir hava akımı yayıldı.

Dönüp yüzücülere baktı ama serap uzaklaşıyordu. O esnada dördünün yüzünde aynı ifadeyi yakaladı, gözler yuvalarında akları görünecek biçimde yukarı kaymış, ağızlar ölümü içmek üzere açık. Onlar sığ suda ölmemişlerdi, şimdi anlıyordu. Buraya yüzmeye geldiklerinde aşağıdaki çukurdan habersizdiler ve çukur tıpkı ona yaptığı gibi kızları ele geçirmişti: Kızları suyla, onu hortlaklarla.

Zemindeki devinim şiddetlenir, ayaklarının arasındaki beton ufalanırken uluyarak yardım istemeye çalıştı. Belki başka bir sabah koşucusu onu duyar da imdadına yetişirdi. Bir an önce, yardım bir an önce gelmeliydi.

Kimi kandırıyordu? Seni gidi kandırıkçı seni. Hiç kimse gelmeyecekti. Ölecekti. Uçkuru uğruna ölecekti.

Sağlam zeminle arasına giren gedik hatırı sayılır oranda genişlemişse de Buddy'nin tek kurtuluş umudu onun üzerinden atlamaktı. Buddy, altındaki beton onu da beraberinde götürerek çukuru boylamadan önce elini çabuk tutmak zorundaydı. Ya şimdi ya da hiç.

Atladı. Fena atlayış değildi hani. Birkaç santim daha olsaydı paçayı kurtarmıştı. Bütün mesele o birkaç santimde bitiyordu zaten. Hedefini tutturamadı, ayağı boşluğa kaydı ve düştü.

Bir an güneş tepesinde hâlâ parlamaktaydı. Hemen akabinde karanlık, buz gibi karanlık ve Buddy baş aşağı o karanlığın içine, onunla aynı yolculuğu paylaşan can yakıcı beton parçaları arasında yuvarlandı. Parçaların kaya yüzeyine çarpa çarpa düştüklerine duydu, birden o gürültüyü çıkaranın kendisi olduğunu fark etti. Düşerken duyduğu ses kemiklerinin kırılırken çıkardığı sesti. Düştükçe düşüyordu.

ii

Gün Howie için erken başladı. Bu kadar az uyuduğu zamanlarda pek sık yaptığı bir şey değildi ama bir kez kalkıp da egzersiz yapmaya başladı mı uyandığına seviniyordu. Böylesine güzelim bir sabahta yatakta kalmak ayıptı. Otomattan bir soda aldı ve pencerede oturup gökyüzünü seyrederek günün nelere gebe olabileceğini düşündü.

Yalancı, günü düşündüğü falan yoktu. Jo-Beth'i düşünüyordu, yalnızca Jo-Beth'i. Onun gözlerini, gülümsemesini, sesini, tenini, kokusunu, sırlarını. Gökyüzünü seyrediyor ve onu görüyordu, görüntüsü zihnine saplanmıştı.

Howie için bir ilkti bu. Ona şu anda hükmeden kadar güçlü bir duyguya önceden hiç kapılmamıştı. Gece iki kez aniden terleyerek uyanmıştı. Buna neden olan rüyaları anımsayamıyordu ama Jo-Beth'le ilgili oldukları kesindi. Nasıl olmasın? Gidip onu bulmalıydı. Onsuz geçen her saat bir kayıptı, onu görmeden geçirdiği her an körlükle eşdeğerdi, ona dokunmadan geçirdiği her an, felç olmaktı.

Jo-Beth, önceki gece ayrılırlarken, akşamları Butrick'te, gündüzleriyse bir kitapçıda çalıştığını söylemişti. Çarşı'nın hacmi göz önüne alınırsa çalıştığı yeri bulmak o kadar da zor olmayacaktı. Önceki gece bir şey yemeyerek bıraktığı boşluğu doldurmak için bir kese kâğıdı çörek aldı. Diğer boşluk -buraya tedavi etmeye geldiği- aklından çıkmıştı. *Onun* mağazasını arayarak iş-

yerlerini sırasıyla dolaştı. Kitapçıyı bir köpek kuaförüyle bir emlakçının arasında buldu. Pek çok dükkân gibi hâlâ kapalıydı, açılma saatine, kapıdaki tabelaya göre, daha kırk beş dakika vardı. Giderek ısıtmaya başlayan güneşin altında oturup çörekleri yedi ve bekledi.

Jo-Beth'in iç güdüsü, gözlerini açtığı andan itibaren, bugün işe boş verip Howie'yi araması yönündeydi. Önceki gecenin olayları, her seferinde muğlak bir değişikliğe uğrayarak, rüyalarına girip durmuştu. Bu rüyalar sanki tek bir karşılaşmadan doğan sonsuz seçeneklerin küçük bir kesitiydi, istisnai gerçeklikler olabileceğine dem vuruyordu. Üstelik Jo-Beth, bunların arasında Howie'yi içermeyen hiçbir olasılığın bulunmadığını sezinleyebiliyordu. Howie hep oradaydı, Jo-Beth'in ilk nefes alışından bu yana onu bekliyordu, Jo-Beth hücre çeperlerine kadar emindi bundan. O ve Howie, ölçüt kabul etmeyecek kadar birbirlerine aittiler.

Jo-Beth, eğer arkadaşlarından herhangi biri böyle duygusallıklar gösterecek olsa ona sersem deyip ciddiye almayacağını gayet iyi biliyordu. Bu onun birkaç kişiyi kafasına takmadığı, bazı aşk şarkıları çaldığında radyonun sesini açmadığı anlamına gelmiyordu, elbette. Ama o şarkıları dinlerken bile bunun yavan gerçekliğe karşı bir avuntudan ibaret olduğunu bilirdi. O gerçekliğin kusursuz kurbanlarından birini her Allah'ın günü görüyordu. Yani bir mahkûm -hem eve hem de geçmişe mahkûm- gibi yaşayan, konuşacak gücü bulabildiği zaman o eski günlerden, umutlarından ve o umutları paylaştığı dostlarından söz eden annesi. Bu manzara, Jo-Beth'in romantik hırslarını -aslında bütün hırslarını- bugüne kadar denetim altında tutmuştu.

Ne var ki kendisiyle Chicago'lu oğlan arasındaki şey, annesinin muhteşem ilişkisi gibi yalnızlığa itilişle sona ermeyecekti. Söz konusu adamı annesi öyle hor görürdü ki adını anmaya bile tenezzül etmezdi. Görev icabı katıldığı bütün o Pazar öğretileri ona hiçbir şey vermemişse bile aydınlanmanın en umulmadık zamanda ve yerde gerçekleştiğini öğretmişti. Mormon Kitabı'nın vahiyleri, Joseph Smith'e New York Palmyra'daki bir çiftlikte bir melek tarafından indirilmişti. Aynı şeyi kendisi de yaşamış olamaz mıydı? Butrick'in Et Lokantası'na girmesiyle birlikte, hele ki hem çok aşina hem de çok yabancı bir adamla otoparkta yan yana duruyorken?

Tommy-Ray mutfaktaydı. Göz süzüşü demlediği kahvenin kokusu kadar keskindi. Günlük kıyafetiyle uyumuş gibi görünüyordu.

"Akşamdan kalma mısın?" dedi Jo-Beth.

"İkimiz de."

"Pek sayılmaz" dedi kız. "Ben gece yarısına kalmadan evdeydim."

"Yine de uyumadın ama."

"Bölük pörçük."

"Uyanıktın. İşittim."

Olacak şey değil, diye düşündü Jo-Beth. Yatak odaları evin ayrı uçlarındaydı. Kardeşi banyoya giderken bile ona kulak misafiri olamazdı.

"Eee?" dedi oğlan.

"Ne eeesi?"

"Anlatsana."

"Tommy?" Oğlanın tavrında sinirine dokunan bir kışkırtıcılık vardı. "Derdin ne?"

"Seni işittim" dedi oğlan tekrar. "Bütün gece boyunca kulağım sendeydi. Dün gece başına bir şey geldi. Değil mi?"

Howie'den haberdar olamazdı. Lokantada olan bitenler hakkında kaba taslak fikir sahibi olan tek kişi Beverly'di, onun da dedikodu yaymaya zamanı yoktu, aklına koymuşsa dahi şüpheliydi. Kızın milletin ağzına sakız olmasını istemediği yeterince sırrı vardı zaten. Beri yandan, anlatacak ne vardı ki? Lokantada göz süzüşü mü? Otoparkta oğlanı öpmesi mi? Bunlar Tommy-Ray'i ne diye ilgilendirsin?

"Dün gece bir şey oldu" diyordu oğlan hâlen. "Bir tür *değişim* hissettim. Ama şu beklediğimiz şey var ya... Benim başıma bir şey gelmediğine göre sen bir şey yaşamış olmalısın, Jo-Beth. Her ne ise, başına bir şey gelmiş."

"Şu kahveden koyacak mısın bana?"

"Cevap ver."

"Ne cevabı?"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun" dedi oğlan, suçlamaktan ziyade şaşkınlıkla. "Bana neden yalan söylüyorsun?"

Makûl bir soruydu. Ne Howie'den ne de ona karşı hissettiklerinden utanıyordu. Her zaferi her yenilgiyi on sekiz yıldır Tommy-Ray'le paylaşıyordu. Kardeşi bu sırrı annesine ya da Rahip John'a yumurtlamazdı. Ama yönelttiği bakışları bir garipti, Jo-Beth o bakışların anlamını çözemiyordu. Bir de şu gece boyunca kulak kabartma meselesi vardı. Kapısını mı dinliyordu?

"Dükkâna gitmem gerek" dedi. "Yoksa harbiden geç kalacağım."

"Seninle geleceğim" dedi oğlan.

"Ne diye?"

"Eşlik etmeye."

"Tommy..."

Oğlan gülümsedi. "Kardeşinin sana eşlik etmesinde ne sakınca var?" dedi. Jo-Beth bu yaklaşım karşısında teslim oldu, oğlanın dudaklarından dökülen bir gülümseme razı gelmesine yetti.

"Birbirimize güvenmeliyiz" dedi Tommy-Ray, arabaya binip hareket ettiklerinde. "Her zamanki gibi."

"Biliyorum."

"Çünkü biz beraberken *güçlüyüz*, değil mi?" Donuk gözlerini camdan dışarı dikmişti. "Şu anda da güçlü hissetme ihtiyacı duyuyorum."

"Biraz uykuya ihtiyacın var. Bırak da seni eve geri götüreyim, ne dersin? Geç kalmam önemli değil."

Oğlan başını hayır anlamında salladı. "O evden nefret ediyorum" dedi.

"Söylenecek şey mi bu."

"Doğru ama. İkimiz de nefret ediyoruz. Kötü rüyalar görmeme neden oluyor."

"Bunun nedeni ev değil, Tommy."

"Evet, ev. Ev, annem ve bu siktiri boktan kasabada olmamız. Şuna bak!" Birden durduk yere öfkelenmişti. "Şu pisliğe bak! Kahrolası beldeyi lime lime edesin gelmiyor mu?" Arabanın kısıtlı alanı içinde çınlayan sesi sinir bozucuydu. "Sen de aynısını düşünüyorsun, biliyorum" dedi iri iri açtığı gözlerini Jo-Beth'e dikerek. "Bana yalan söyleme küçük kardeşim."

"Ben senin küçük kardeşin değilim, Tommy" dedi Jo-Beth.

"Senden otuz beş saniye büyüğüm" dedi oğlan. Birbirlerine hep böyle takılırlardı. Bu ayrıntı birden koz oynamaya dönüşmüştü. "Bu bok çukurunda otuz beş saniye daha fazla."

"Aptalca konuşmayı kes" dedi Jo-Beth, arabayı zınk diye durdurarak. "Bunu dinleyecek değilim. İnip yürüyebilirsin."

"Sokağın ortasında bağırınamı ını istiyorsun?" dedi. "Yaparım. Sanma ki yapamam. Kahrolası evleri başlarına yıkılana kadar haykırırım."

"İtin teki gibi davranıyorsun" dedi Jo-Beth.

"Vay, küçük kızkardeşimin dağarcığında ondan duymadığım ne *sözcükler* varmış" dedi, hoşnut biçimde. "Bu sabah *ikimizin* de içinde bir şey var."

Haklıydı. Jo-Beth öfkesinin daha önce asla izin vermediği biçimde alevlendiğini fark etmişti. Onlar ikizlerdi, pek çok yönden aynıydılar ama Tommy daima ikisinin içinde açıkça en dikbaşlısı olagelmişti. Jo-Beth hep alttan alan ablayı oynamış, annesinin -aynı iki yüzlülüğün kurbanı olduğu hâlde- hâlâ önemsemesi yüzünden Palomo ikiyüzlüğüne karşı duyduğu küçümseyişi bastırmıştı. Kimi zaman geliyor, Tommy-Ray'in aleni küçümseyişine imreniyor, onun yaptığı gibi ahlakçılığın içine tükürmeye can atıyordu. Tommy-Ray ahlak düzeni ihlallerinin bir gülümsemesiyle affedileceğinin farkındaydı. Bunca yıl bir kolayını hep bulmuştu. Kasabaya narsisizm dersi veriyordu, bir asi olarak kendisine âşıktı. Bu da Jo-Beth'in keyfini çıkarmak istediği sabahın içine ediyordu.

"Bu gece konuşuruz, Tommy" dedi.

"Öyle mi dersin?"

"Konuşacağız dedim."

"Birbirimize yardımcı olmalıyız."

"Farkındayım."

"Özellikle şimdi."

Birden sustu, bütün öfkesi bir nefeste uçup gitmiş gibiydi, öfkesiyle birlikte enerjisi de.

"Korkuyorum" dedi, gayet sakince.

"Korkulacak bir şey yok, Tommy. Yorgunsun o kadar. Eve gidip uyumalısın."

"Evet."

Çarşı'daydılar. Jo-Beth arabayı park etmekle uğraşmadı. "Arabayı eve götür" dedi. "Akşama Lois beni bırakır."

Arabadan tam inerken oğlan koluna yapıştı, parmakları öyle sıkıyordu ki canını yaktı.

"*Tommy*..." dedi.

"Gerçekten ciddi misin?" dedi oğlan. "Korkulacak bir şey olmadığı konusunda?"

"Evet" dedi Jo-Beth.

Tommy eğilip öptü onu.

"Sana güveniyorum" dedi, dudakları onunkilere çok yakındı. Yüzü burnunun dibindeydi, eli onu zaptedercesine kavramıştı.

"Yeter, Tommy" dedi kız, kolunu çekip kurtararak. "Eve git."

Arabadan indi, arabanın kapısını âdeta çarptı, kasten dönüp de bakmadı.

"Jo-Beth."

Howie önündeydi. Onu görmesiyle birlikte yüreği ağzına geldi. Arkasında bir korna sesi duyunca dönüp baktı ve Tommy-Ray'in birkaç aracın yolunu tıkayan arabanın direksiyonuna geçmemiş olduğunu gördü. Kendisine bakıyordu, kapı kulbuna uzanıp indi. Korna sesleri katlanarak arttı. Birileri oğlana bağırarak yoldan çekilmesini söyledi ama Tommy oralı olmadı. Dikkatini Jo-Beth'e odaklamıştı. Howie'yi uyarmak için çok geçti. Tommy-Ray'in suratındaki ifadeden onun Howie'nin gülümsemesine bakarak bütün hikâyeyi anladığı belliydi.

Jo-Beth kesif bir ümitsizliğe kapılarak Howie'ye döndü.

Tommy-Ray'in, "Vay, bakın hele" dediğini işitti.

Ümitsizlikten de öteydi bu, korkuydu.

"Howie..." diye başlayacak oldu Jo-Beth.

"Tanrım, salak yerine konmuşum" diye sürdürdü Tommy-Ray.

Jo-Beth ona dönerken gülümsemeye çalıştı. "Tommy" dedi, "Seni Howie'yle tanıştırayım."

Jo-Beth, Tommy-Ray'in suratında daha önce şu anda tanık olduğu gibi bir ifade görmemişti hiç. Hayran olduğu o hatların böylesine kin kusabildiğini hayatta bilmezdi.

"*Howie*?" dedi oğlan. "*Howard*'daki gibi mi?"

Kız başıyla onaylayıp Howie'ye döndü. "Seni kardeşimle tanıştırayım" dedi. "İkiz kardeşim. Howie, bu Tommy-Ray."

İki adam tokalaşmak üzere aynı anda öne adım atıp Jo-Beth'in önünde buluştular. Güneş her ikisinin de üzerinde eşit güçte parlıyordu ama Tommy-Ray'i bronz tenine rağmen olduğundan daha güzel göstermedi. Sağlıklı görünümünün altında hasta gözüküyordu. Işıltısız gözleri çukura kaçmış, yanaklarıyla şakaklarındaki derisi gerilmişti. Ölüye benziyor, diye düşünürken yakaladı Jo-Beth kendini. Tommy-Ray ölüyü andırıyor.

Howie tokalaşmak için elini uzatmışsa da Tommy-Ray oralı olmadı, birden kardeşine döndü.

"Sonra görüşürüz" dedi, usulca.

Mırıltısı arkalarında yakınan insanların uğultusu arasında neredeyse kaybolmuştu ama Jo-Beth tehditkâr tınıyı açık seçik yakaladı. Oğlan, diyeceğini dedikten sonra sırt çevirip arabaya geri döndü. Jo-Beth onun takındığı yatıştırıcı gülümsemeyi göremese de tahmin edebiliyordu. Esir aldığı insanların başka çaresi olmadığını bilen Altın Çocuk, güya teslimiyetle kollarını kaldırdı.

"Bu da neyin nesiydi?" dedi Howie.

"Tam olarak ben de bilmiyorum. Şeyden beri bir tuhaf..."

Dünden beri diyecekti ama kardeşinin güzelliğinde birkaç dakika önce açıldığını gördüğü şer çıbanı belli ki hep oradaydı, yalnızca -dünyanın geri kalanı gibi- bunu fark edemeyecek kadar gözleri kamaşmıştı.

"Yardımcı olmak gerekmez mi?" diye sordu Howie.

"Bence bırakalım gitsin daha iyi."

"Jo-Beth!" Biri sesleniyordu. Orta yaşlı bir kadın ağır adımlarla onlara yaklaşmaktaydı, hem kıyafeti hem de hatları alabildiğine sadeydi.

"Tommy-Ray miydi o?" dedi iyice yaklaşınca.

"Evet, o'ydu."

"Artık hiç uğramaz oldu." Howie'den bir metre uzakta durdu, onu hafif bir merakla süzdü. "Dükkâna geliyor musun, Jo-Beth?" dedi gözlerini Howie'den ayırmadan. "Yeterince geciktik zaten."

"Geliyorum."

"*Arkadaşın* da geliyor mu?" diye sordu kadın, kinayeli.

"Ah evet... Kusura bakma... Howie... bu Lois Knapp."

"Mrs" diyerek araya girdi kadın, medeni hâli yabancı genç erkeklere karşı koruyucu bir muskaymışçasına.

"Lois... bu da Howie Katz."

"Katz?" diye karşılık verdi Mrs. Knapp. "Katz?" Bakışlarını Howie'den çekerek saatine göz attı. "Beş dakika geciktik" dedi.

"Sorun değil" dedi Jo-Beth. "Öğleden önce müşteri geldiğini hiç görmedik."

Mrs. Knapp bu patavatsızlık karşısında şaşırmış göründü.

"Tanrı'nın işini hafife almaya gelmez" diye belirtti. "Lütfen çabuk ol." Sonra da uzaklaştı.

"Komik kadın" diyerek yorumda bulundu Howie.

"Göründüğü kadar kötü değildir."

"Zor olsa gerek."

"Gitsem iyi olacak."

"Niye?" dedi Howie. "Güzel bir gün. Bir yerlere gidebiliriz. Havanın tadını çıkarmalı."

"Yarın da güzel bir gün olacaktır, ertesi gün de, ondan sonraki gün de. Burası Kaliforniya, Howie."

"Olsun sen gel yine de."

"İzin ver de önce Lois'le barışayım. Herkesin kara listesinde olmak istemiyorum. Annem üzülmesin."

"Ne zaman peki?"

"Ne, ne zaman?"

"Ne zaman müsait olursun?"

"Yılmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Öğleden sonra Lois'e eve gidip Tommy-Ray'e göz atacağımı söylerim. Onun hasta olduğunu söylerim. Yalan sayılmaz. Sonra otele uğrarım. Ne dersin?"

"Söz mü?"

"Söz." Gitmek üzereyken durdu. "Neyin var?"

"Beni... beni... ortalık yerde öpmek istemiyorsun, ha?"

"Kesinlikle olmaz."

"Odama ne dersin?"

Jo-Beth geri geri uzaklaşırken onu gönülsüzce susturdu.

"Evet de yeter."

"Howie."

"Evet de yeter."

"Evet."

"Gördün mü? Ne kolaymış."

Sabahın ilerleyen saatlerinde, o ve Lois bomboş dükkânda buzlu sularını yudumlarlarken, yaşlı kadın:

"Howard Katz" dedi.

"Ne olmuş ona?" dedi Jo-Beth, karşı cinse yaklaşım dersine hazırlanarak.

"Bu adı nereden hatırladığımı bir türlü çıkaramamıştım."

"Şimdi hatırlıyor musun?"

"Palomo'da yaşayan bir kadın vardı. Çok eskiden" dedi, sonra da peçetesiyle tezgâhın üstündeki halka biçimindeki su lekesini silmeye koyuldu. Sessizliği ve bu küçük temizleme işine gösterdiği itina, Jo-Beth üstelemezse kadının konuyu orada bırakmaktan memnunluk duyacağını belli ediyordu. Gelgelelim Jo-Beth konuyu eşeleme mecburiyeti hissetti. Niyeyse?

"Arkadaşın mıydı?" diye sordu Jo-Beth.

"Benim değil."

"Annemin?"

"Evet" dedi Lois, tezgâh kuruduğu hâlde hâlâ silerek.

"Evet. Annenin arkadaşlarından biriydi."

Mesele birden açıklık kazandı.

"Dördünden biri" dedi Jo-Beth. "Dört arkadaşından biriydi."

"Galiba öyleydi."

"Çocukları var mıydı?"

"Hatırlamıyorum, biliyorsun."

Lois gibi ahlaklı bir kadının yalan söylemeye en yaklaştığı andı bu. Jo-Beth üsteledi.

"Hatırlıyorsun" dedi. "Anlat lütfen."

"Evet. Galiba hatırlıyorum. Bir oğlu vardı."

"Howard."

Lois başıyla onayladı.

"Emin misin?" dedi Jo-Beth.

"Evet. Eminim."

Şimdi sessizleşen Jo-Beth'di. Son günlerdeki olayları bu keşfin ışığında kafasında yeniden toparlamaya, bağdaştırmaya çalıştı. Düşlerinin, Howie'nin ortaya çıkışının ve Tommy-Ray'in hastalığının birbirleriyle ilgisi neydi, on farklı versiyonunu işittiği, ölüm, delilik ve doğumla sonuçlanan bir hikâyeyle nasıl bir bağıntısı vardı?

Belki annesi bilirdi.

iii

Buddy Vance'in şoförü Jose Luis, kararlaştırılan buluşma noktasında kırk beş dakika bekledikten sonra patronunun kendi başına Tepe'yi tırmanmış olabileceğine kanaat getirdi. Araç telefonuyla Coney'i aradı. Ellen evdeydi ama patron yoktu. Ne yapılması gerektiğini tartıştıktan sonra arabada bir saat beklemesinin, ardından da patronun koşu güzergâhını izleyerek geri dönmesinin en uygunu olacağında karar kılındı.

Adam güzergâh boyunca ortalıkta görünmüyordu. Önden eve de gitmemişti. Olasılıkları tekrar gözden geçirdiler, Jose Luis en kuvvetlisini dile getirmekten itinayla kaçınmaktaydı, yani patronunun yolda bir bayanla karşılaşmış olabileceğini. Jose, Mr. Vance'ın maiyetinde geçirdiği on altı yıl zarfında patronunun kadınları tavlama yeteneğinin doğaüstü boyutlarda seyrettiğini öğrenmişti. Patron, sihrini gösterdikten sonra eve dönecekti.

Buddy'nin canı yanmıyordu. Buna minnettardı ama can acısının önemini göz

ardı ederek kendisini kandıracak kadar değil. Anlaşılan, bedeni öylesine harap olmuştu ki beyni acıya doymuş ve fişleri çekivermişti.

Etrafını saran karanlık -malûm körleştirici mahareti dışında- bütün nitelemelerin ötesindeydi. Belki de gözleri yuvalarından fırlayıp aşağı yuvarlanmıştı. Bir nedenle, görme ve hissetme duyularından yoksun bir hâlde süzülüyor, süzülürken bir yandan da hesaplıyordu. İlk aklına gelen, patronunun eve dönmediğini Jose Luis'in anlaması için geçmesi gereken süreydi. En fazla iki saat. Ormanda izlediği güzergâhı takip etmeleri zor olmayacaktı, yarığa vardıkları an içinde bulunduğu tehlike kendini belli edecekti zaten. Öğleye kalmadan onu aramaya koyulurlardı. İkindi ortasına doğru ise yüzeye vuran kemikleri paramparça olmuş bedenini bulurlardı.

Herhâlde şimdi çoktan gün ortasıydı.

Zamanın akışını hesaplamasına yardımcı olan tek şey, kafasının içinde duyduğu kalp atışlarıydı. Saymaya başladı. Eğer bir dakikanın ne kadar sürdüğünü kestirebilirse o zaman dilimine tutunabilir, altmış dakika sonra ise bir saat yaşadığını anlayabilirdi. Ancak tam saymaya başlamıştı ki zihni apayrı telden çalmaya başladı.

Ne kadar zamandır yaşıyorum, diye düşündü. Nefes almak değil, var olmak değil, gerçekten *yaşamak*. Doğumdan bu yana elli dört yıl: Kaç hafta yapıyordu? Kaç saat? En iyisi yıl yıl ilerlemek, daha kolaydı. Bir yıl, aşağı yukarı, üç yüz altmış gündü. Diyelim bunun üçte birini uykuyla geçirdi. Uyku âleminde yüz yirmi gün eder. Aman Tanrım, daha şimdiden elde bir şey kalmadı. Her gün yarım saat, kenefte durarak ya da idrar torbasını boşaltmakla geçiyor. Bu da bir yılda sırf pisleyerek geçen yedi buçuk gün daha etti. Tıraştı, duştu derken, on gün daha gitti, tıkınmayla geçen kırk elli gün daha, bütün bunların toplamı çarpı elli dört yıl...

Hıçkırmaya başladı. Çıkarın beni buradan, diye inledi. Lütfen Tanrım beni buradan çıkar ki hiç yaşamadığım gibi yaşayayım, her saati, her *dakikayı* (uyuyarak, sıçarak geçenleri bile) anlamaya çabalayarak geçireyim, böylece karanlık bir daha çöktüğünde kendimi bu denli yitik hissetmem.

Jose Luis on birde arabaya atlayıp patrona bir yerlerde rastlama umuduyla tekrar Tepe'den aşağı sürdü. Sonuç alamayınca Çarşı'da Mr. Vance'ın desteği şerefine onun adını taşıyan (bol etli) bir sandviçin de satıldığı büfeye uğradı. Sonra da patronun binlerce dolar harcadığı müzik mağazasına girdi. Luis, dükkân sahibi Ryder'la konuşurken bir müşteri geldi ve ilgilenenlere duyurdu: East Grove'da ciddi bir bokluk vardı, birileri mi vurulmuştu?

Ormana inen yol Jose Luis vardığında kapatılmıştı, bir polis tek başına trafiği yönlendiriyordu.

"Geçiş yok" dedi Jose Luis'e. "Yol kapalı."

"Ne oldu? Kim vuruldu?"

"Hiç kimse vurulmadı. Yolda bir çatlak var o kadar."

Jose Luis arabadan çıkıp polisin omuzu üzerinden ormana doğru baktı.

"Patronum" dedi, limuzinin sahibinin adını vermesine gerek olmadığını biliyordu, "bu sabah burada koşuya çıkmıştı."

"Eee?"

"Hâlâ geri dönmedi."

"Off kahretsin! Benimle gelsen iyi olacak."

Ağaçların arasına dalıp sessizce ilerlediler. Sessizliği bozan tek şey, polis telsizinden duyulan bölük pörçük iletilerdi. Memur hiçbirine kulak asmadı, sonunda korudan açıklığa çıktılar. Birkaç üniformalı polis, insanlar Jose Luis'in şu anda götürüldüğü yere girmesinler diye barikat döşüyordu. Jose'nin altındaki zemin çatlaktı ve polis onu, gözlerini yere dikmiş komiserinin yanına götürürken çatlaklar genişliyordu. Jose Luis daha oraya varmadan neyle karşı karşıya olduğunu anladı. Yoldaki ve buraya gelirken üzerinden atladığı çatlaklar geniş çaplı bir hasarın sonucuydu: İnsanı yutmayı bekleyen tam üç metre genişliğinde kapkara bir delik.

"Ne istiyor?" diye sordu komiser, parmağını Jose Luis'den yana sallayarak. "Bunu halktan gizliyoruz."

"Buddy Vance" dedi polis.

"Ne olmuş ona?"

"Kendisi kayıp" dedi Jose Luis.

"Koşuya çıkmış..." diye açıkladı polis.

"Bırak da o anlatsın" dedi komiser.

"Her sabah burada koşuya çıkar. Ama bugün geri dönmedi."

"Buddy Vance?" dedi komiser. "Komedyen?"

"Evet."

Komiser bakışlarını Jose Luis'ten ayırıp tekrar deliğe çevirdi.

"Aman Tanrım" dedi.

"Derinliği ne kadar?" diye sordu Jose Luis.

"Ha?"

"Çatlağın derinliği."

"Çatlak değil ki. Kahrolası bir abis. Bir dakika önce bir taş attım. Hâlâ dibe vurmasını bekliyorum."

Tek başına olduğu gerçeğini Buddy yavaş yavaş ayrımsadı, tıpkı beyninin diplerindeki balçıktan yüzeye çıkan bir anı gibi. Gerçekten de ilk başta düşündüğü şey, bunun, bir keresinde Mısır'da üçüncü balayındayken yakalandığı kum fırtınasına ait bir *anı* olduğuydu. O zamanın aksine şimdi bu girdabın içinde, rehberden yoksun ve kayıptı. Gözleri yeniden görme yetisini kazanırken, onları yakan bu sefer kum değildi, yeniden işitmeye başlayan kulaklarını dövenin rüzgâr olmadığı gibi. Bu, bambaşka bir güçtü, fırtınanın aksine do-

ğal olmayan bir şey ve taştan bir bacanın içine, hiçbir fırtınanın başına gelmeyecek biçimde kısılıp kalmıştı. İçine düştüğü deliği ilk defa gördü, güneşli gökyüzü öylesine uzaktaydı ki rahatlatıcılığı zerre kadar ulaşmıyordu ona. Buraya dadanan hayaletler her neyse gözlerinin önünde burgaçlar çizerek vücutlaşmaktaydılar, belli ki Buddy'nin türdeşlerinin, evrim safhasında küçük bir çentikten ibaret olduğu zamandan geliyorlardı. Bu varlıklar hayret uyandıracak denli yalınlardı, ateş ve buzun gücü.

Çok yanılmamıştı, öte yandan tamamen bir yanılgı içindeydi. Yattığı yerin biraz ilerisinde karanlıktan beliren suretler bir anlığına insanı andırdı. Hemen ardından, ölümüne savaşan iki yılan gibi birbirlerine sarmalanmış saf enerji demetlerine dönüştüler. Görüntü hem sinir uçlarını hem de duygularını tutuşturdu. Esirgendiği acı bilinçaltına sızdı, önce damla damla, sonra da sel hâlinde. Kendini bıçakların üzerine yatmış gibi hissetti, sivri uçlar omurlarını kesti, iç organlarını deşti.

İnleyemeyecek kadar güçsüzken, önünde cereyan eden manzara karşısında bütün yapabildiği gık çıkarmadan ıstıraplı tanıklığını sürdürmek ve bu işkenceye son verecek ölümün ya da kurtuluşun bir an önce gelmesini dilemekti. Ölüm en iyisi, diye düşündü. Kutsal kitaplar yanılmadığı, zinacılara, ayyaşlara ve küfürbazlara cennette yer olmadığı müddetçe kendisi gibi Tanrıtanımaz bir piç kurusu için kurtulma umudu yoktu. En iyisi ölüm, bununla yetin. Şaka burada biter.

Ölmek istiyorum, diye düşündü.

Niyetini belli ettiği an, önünde savaşan varlıklardan biri ona doğru döndü. Fırtınanın göbeğinde bir yüz gördü. Sakallıydı, her hareketiyle irileşiyor, ait olduğu bedeni -bir cenin kafası misali huni kafa, kocaman gözler- cüceleştiriyor gibiydi. Varlığın bakışları onu bulduğunda Buddy'nin duyduğu dehşet, kollarını uzattığında duyduğu dehşetin yanında hiç kaldı. Bir kuytuya sinip ruhun parmaklarının temasından kaçmak istedi ama vücuduna söz geçirmek ne mümkün.

Sakallı ruhun "*Ben Jaff'ım*" dediğini duydu. "*Zihnini aç bana*, terata'*yı istiyorum*."

Buddy, parmak uçları yüzünü yalayıp geçerken kokain, meni ya da yıldırım gibi beyaz bir güç fışkırması hissetti, kafasına işleyip bedenine yayıldı. Aynı anda, buna izin vererek hata ettiğini anladı. Paramparça et ve kırık kemiklerden ibaret değildi o. Bütün ahlaksızlıklarına rağmen onda Jaff'ın imrendiği bir şey vardı, bu işgalci gücün kazanç sağlayabileceği küçük bir varoluş köşesi. O'nu *terata* diyerek adlandırmıştı. Buddy sözcüğün ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Ama ruh içine girdiğinde dehşeti bütün berraklığıyla kavradı. Temas, mutlak benliğinin içlerine yakarak, yol açan bir *şimşekti*. Aynı zamanda bu işgali zihninde yanıp sönen oyunbaz görüntüler yaratarak betimleyen bir uyuşturucu. Cicilenme? O da vardı tabii, aksi takdirde daha önce hiç

sahip olmadığı yaşam -Jaff'ın tecavüzüyle Buddy'nin özünden doğan bir yaratık- neden şimdi ondan fışkırsın?

Buddy, varlığın çıkıp gidişini göz ucuyla yakaladı. Solgun ve ilkeldi. Yüzü yoktu ama çırpınan bir düzine bacağı vardı. Jaff'ın iradesine itaat edişi dışında aklı da yoktu. Sakallı yüz onu görünce güldü. Parmaklarını Buddy'den ayıran ruh, diğer kolunu da düşmanının boynundan çekti ve *terata*'ya binerek kaya bacadan yukarı, güneşe doğru yükseldi.

Geride kalan dövüşçü sırt üstü mağara duvarına düştü. Buddy, yattığı yerden bir insan sureti seçer gibi oldu. Adam, rakibine kıyasla savaşçıya pek benzemiyordu, dolayısıyla kapışmaları sonucunda en fazla paralanan o olmuştu. Bedeni harap hâldeydi, yüzünden düşen bin parça. Kaya bacadan yukarı dikti gözlerini.

"*Jaffe*!" diye seslendi. Bağırışı Buddy'nin düşerken çarptığı katmanlardaki tozları silkeledi. Bacadan yanıt gelmedi. Adam kaşlarını çatarak aşağıya, Buddy'e baktı.

"Ben Fletcher" dedi, sesi kadifemsiydi. Arkasında ışıktan silik bir iz bırakarak Buddy'e yaklaştı. "Acını unut."

Buddy var gücüyle konuşmaya, yardım et demeye çalıştıysa da buna gerek yoktu. Fletcher'ın yaklaşmasıyla hissettiği ıstırabın dinmesi bir oldu.

"Benimle beraber hayal et" dedi Fletcher. "En güçlü arzunu."

Ölmek, diye düşündü Buddy.

Ruh, bu sessiz yanıtı duydu.

"Hayır" dedi. "Ölümü hayal etme. Lütfen ölümü hayal etme. Kendimi onunla savunamam."

Kendini savunmak mı? diye düşündü Buddy.

"Jaff'a karşı."

Kimsin sen?

"Bir zamanlar insandık. Şimdi ruhuz. Ebedi düşmanlar. Bana yardım etmek zorundasın. Zihnindeki tek sıkımlık güce ihtiyacım var, aksi takdirde onunla çıplak dövüşmem gerekecek."

Üzgünüm, onu zaten verdim, diye düşündü Buddy. Aldığını gördün. Bu arada, neydi *o*?

"*Terata* mı? Ezeli korkularının somutlaşmasıdır. Dünyaya onun sırtında çıkacaktır." Fletcher başını kaldırıp tekrar bacadan yukarı baktı. "Ama yeryüzüne henüz çıkamaz. Günışığı ona göre çok parlak."

Hâlâ gündüz mü?

"Evet."

Nereden biliyorsun?

"Burada olduğum hâlde güneşin evreleri beni hâlâ etkiliyor. Gökyüzü olmak istiyordum, Vance. Onun yerine gırtlağıma çöken Jaff'la karanlıkta yirmi yıl geçirdim. Şimdi o, savaşı yeryüzüne taşıyor, benimse senin zihninden koparıp ona karşı kullanmam gereken silahlara ihtiyacım var."

Hiç kalmadı, dedi Buddy. Tükendim.

"Quiddity muhafaza edilmeli" dedi Fletcher.

Quiddity?

"Düş denizi. Ölürken onun adalarını bile görmüşsündür. Harikadır, bu dünyayı terk etme özgürlüğünü kıskanıyorum..."

Cenneti mi kastediyorsun? diye düşündü Buddy. Kastettiğin cennet mi? Eğer cennetse, hiç şansım yok.

"Cennet, Ephemeris'in kıyılarında anlatılan pek çok öyküden yalnızca biri. Yüzlercesi var, hepsini öğreneceksin. O nedenle korkma. Zihnini bana azıcık aç ki Quiddity muhafaza edilebilsin."

Kime karşı?

"Jaff'a, başka kime olacak?"

Buddy hiç düşperest birisi olmamıştı. Sarhoş olmadığı ya da kafayı bulmadığı zamanlarda bütün gününü kendini tüketerek geçirmiş bir adam gibi uyurdu. Bir gösteri ya da düzüşme sonrasında ya da her ikisinin ardından, onu şu anda çağıran ebedi istirahata prova yapıyormuş gibi uykuya teslim olurdu. Hiçlik korkusu kırık omurgasına destek vermiş gibi Fletcher'ın bölük pörçük sözcüklerine bir anlam vermeye başladı. Bir deniz, bir sahil; Cennet'in olasılıklardan biri olduğu bir öyküler beldesi. Nasıl olmuş da ömrünü bunlardan habersiz geçirebilmişti?

"Haberin vardı" dedi Fletcher. "Quiddity'de ömrün boyunca iki defa yüzdün. Doğduğun gece ve hayatında en çok sevdiğin kişinin yanında ilk kez uyuduğun gece. O kimdi, Buddy? Pek çok kadın oldu değil mi? Senin için en önemlisi hangisiydi? Ah... tabii ya. Eninde sonunda hep tek bir kadın vardı. Haksız mıyım? Annen."

Nasıl bildin?

"Attım tuttu diyelim..."

Yalancı!

"Pekâlâ, o zaman düşüncelerini biraz eşeledim. Densizliğim için kusura bakma. Yardımına ihtiyacım var, Buddy, yoksa Jaff beni yenecek. Bunu istemezsin."

Hayır, istemem.

"Benim için hayal et. Bana müttefiklik edecek bir şey ver, pişmanlıktan daha fazlasını. Kahramanların kimler?"

Kahramanlar?

"Tasvirle onları."

Komedyenler! Hepsi.

"Bir komedyenler ordusu mu? Neden olmasın?"

Bunun düşüncesi Buddy'i gülümsetti. Neden olmasın hakikaten? Sanatının dünyayı kötülükten arındırabileceğini düşündüğü zamanlar olmamış mıydı? Belki sırılsıklam budalalardan oluşan bir ordu, bombaların beceremediğini kahkahalarla yapardı. Saçma, sevimli bir hayal. Savaş meydanında ko-

medyenler, silahlara kıçlarını gösteriyor, tepelerine binen generalleri plastik tavuklarla püskürtüyorlar, sırıtkan paravan askerler politikacıları cinaslarla şaşkına çeviriyor ve benekli barış antlaşmaları imzalıyorlar.

Gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

"O fikre tutun" dedi Fletcher, Buddy'nin zihnine uzanarak.

Kahkaha acıttı. Buddy'nin bedenini yeniden kaplayan kasılmaları Fletcher'ın teması bile dindiremedi.

Fletcher'ın "Sakın ölme!" dediğini duydu. "Henüz değil! Quiddity aşkına, henüz değil!"

Yakarması nafileydi. Kahkaha ve acı Buddy'i tepeden tırnağa ele geçirdi. Havada asılı ruha gözlerinden yaşlar boşanarak baktı.

Üzgünüm, diye düşündü. Dayanılır gibi değil. İstemiyorum...

Kahkahalar iflahını kesti.

... Hiç hatırlatmayacaktın.

"Azıcık dayan!" dedi Fletcher. "Bana o kadarı yeter."

Çok geç. Fletcher'ı ellerinde Jaff'a karşı kullanamayacak kadar kırılgan buharlarla bırakarak, son nefesini verdi.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı cesede Fletcher, tıpkı bir zamanlar (çok eskiden) Azize Katrina Misyonu'nun zemininde yatan Jaffe'ye durup bağırdığı gibi. Bu kez cesetten gaspedilecek bir hayat yoktu. Buddy ölmüştü. Suratında hem trajik hem de komik bir ifade vardı, ona cuk oturuyordu. Hayatını öyle yaşamıştı çünkü. Ve Palomo Grove'un bu tür zıtlıklara gebe geleceğini ölümüyle pekiştirmişti.

iv

Palomo'da zaman kavramı, sonraki birkaç gün boyunca sayısız hileler yaptı ama hiçbiri kurbanlarına karşı Howie'nin Jo-Beth'ten ayrılmasıyla onu tekrar göreceği an arasında geçen zaman kadar zorlayıcı değildi. Dakikalar uzayıp saat kavramına denk geldi, saatler ise yeni bir neslin yetişmesine yetecek uzunluktaydı sanki. Howie, dikkatini elinden geldiğince annesinin evini aramaya odakladı. Zaten bütün amacı bu noktaya dayalıydı, soy ağacının köklerini inceleyerek kendi doğasını daha iyi kavramak. Şimdiye kadar kafa karışıklığı üstüne kafa karışıklığı eklemekten başka bir şey geçmemişti eline, elbette. Geçen gece kapıldığı hislere muktedir olduğunu bilmezdi, üstelik şimdi o hissi çok daha güçlü biçimde hissediyordu. Bu ayaklarını yerden kesen mantıksız kanı, dünyada her şeyin yolunda olduğunu ve bunu bir daha hiçbir şeyin mahvedemeyeceğini söylüyordu ona. Zaman kavramının çorap söküğü etkisi iyimserliğinin hakkından gelemiyordu, bu yalnızca gerçekliğin onunla oynadığı, hissettiği şey üzerinde kurduğu mutlak hâkimiyeti pekiştiren bir oyundu.

Bu oyuna, gizliden gizliye, başka bir tanesi daha eklenmişti. Annesinin yaşadığı eve geldiğinde, ev neredeyse doğaüstü biçimde hiç değişmemişti, gördüğü fotoğrafların tıpatıp aynısıydı. Sokağın ortasında durup evi seyretti. Her iki yönde de ne araç trafiği vardı ne de yaya. Palomo'nun bu köşesi hâlâ sabah mahmurluğundaydı. Bir an çocukluğuna geri döndü, annesi pencerede belirip ona bakacakmış gibi hissetti. Önceki akşamın olayları olmasaydı bu fikre kapılmazdı. O göz kenetlenmesiyle başlayan mucizevi tanışıklık -Jo-Beth'le karşılaşmasını bir yerlerde *bekleyen* mutluluğun ortaya çıkışı olarak görmesi (o hissi hâlâ taşıması)- daha önce düşünmeye cüret edemediği fikirler sokuyordu kafasına. Ve bu olasılık (ta derinlerde bir yerde Jo-Beth'e ve gösterdiği yakınlığa aşinalığı) yirmi dört saat önce aklının ucundan bile geçmezdi. Al sana yeni bir düğüm noktası daha. Bir araya gelişlerindeki gizem, onu aşktan fiziğe, fizikten felsefeye, oradan da tekrar aşka uzanan varsayımlar âlemine sürüklüyor, bunu öyle biçimde yapıyordu ki sanat ve bilim ayırt edilemez hâle geliyordu.

Gerçekten de, annesinin evi önünde dururken, kapıldığı esrarengizlik duygusu kızın gizeminden ayırt edilemiyordu. Ev, anne ve karşılaşma sıradışı tek bir hikâyenin parçalarıydı. Kendisi, ortak çarpandı.

Kapıyı çalmaktan vazgeçmiş (evden ne öğrenebilirdi ki zaten?) tam geldiği yoldan geri dönmek üzereydi ki iç sesini dinledi ve hafif eğim yaparak çıkan yokuşu sonuna kadar tırmanmaya devam etti. Onu Palomo'nun kuş bakışı manzarası karşılayınca irkildi. Manzara, doğusunda kalan Çarşı'dan başlayarak kasabanın sık bitki örtüsüyle son bulan en uzaktaki sınırlarına kadar uzanmaktaydı. Aslında bitki örtüsü pek sık sayılmazdı, orasında burasında açıklıklar vardı ve bu açıklıkların birinde büyükçe bir kalabalık toplanmıştı. Daire biçiminde elektrik lambaları dizilmişti, bulunduğu uzaklıktan göremediği bir noktayı aydınlatıyorlardı. Film falan mı çekiyorlardı? Sabah mahmurluğuna öyle dalmıştı ki buraya gelirken hiçbir şeye dikkat etmemişti, sokakları arşınlarken Oscar kazanan yıldızların yanından geçmiş olabilirdi ve ruhu bile duymamıştı.

Öylece durmuş seyrederken bir şeyin ona fısıldadığını duydu. Etrafına bakındı. Arkasındaki sokak boştu. Annesinin oturduğu bu burunda dahi sesleri ona taşıyacak bir esinti yoktu. Oysa ses yine duyuldu, kulağının dibindeydi, sanki kafasının içinde. Yumuşak bir sesti. Zincirleme hâlinde yalnızca iki heceyi seslendiriyordu.

ardhowardhowardhow

Bu gizemle aşağıdaki ormanda olan biten şey arasında ilinti kurması çok sürmedi. Etrafında dönen olayları anladığını iddia edemezdi. Palomo'nun kendine has işleyişi vardı ve Howie onun muammalarının o kadar çok faydasını görmüştü ki ufuktaki maceralara sırt dönemezdi. Eğer sırf canı biftek çekti diye hayatının aşkına rastladıysa bir fısıltıdan neler doğmazdı?

Aşağıya ağaçlara doğru inen yolu bulması zor olmadı. İnerken bütün kasabanın âdeta oraya doğru *yöneldiğine* dair acayip mi acayip bir hisse kapılmıştı. Yamaç eğik bir tabaktı ve içindekiler yerkürenin işkembesini her an boylayabilirdi. Bu imge, Howie sonunda ormana varıp neler olduğunu sorduğunda kuvvetlendi. Bir velet çıkıp da yumurtlayana kadar kimse ona bir şey anlatmaya yanaşmadı.

"Yerde bir delik var, adamı yutmuş."

"Kimi yutmuş?" diye sordu Howie. Çocuğun yerine beraberindeki kadın cevapladı.

"Buddy Vance" dedi kadın. Ad Howie'ye bir şey ifade etmedi, cahilliği fark edilmiş olsa gerek ki kadın ek bilgi verdi. "Eşkiden TV yıldızıydı" dedi. "Komik adamdır. Kocam sever kendisini."

"Çıkardılar mı?" diye sordu Howie.

"Henüz hayır."

"Fark etmez" diye araya girdi oğlan. "Nasıl olsa ölmüştür."

"Öyle mi?" dedi Howie.

"Tabii ki" diye yanıt geldi kadından.

Manzara birdenbire farklı bir görünüme büründü. Bu kalabalık, bir adamın ölüm kapanından çıkarılışını izlemek için burada değildi. Ambulansa konulacak cesedi görmek için buradaydılar. Bütün istedikleri şunu söylemekti: Onu çıkardıklarında oradaydım. Çarşafın altındaki cesedini gördüm. Onların bu marazi hâlleri, hele ki böylesine olasılıklarla dolu bir günde, Howie'yi tiksindirdi. Adını çağıran her kimse artık seslenmiyordu, sesleniyorsa bile kalabalığın asık suratlı varlığı o sesi engelliyordu. Seyredeceği bakışlar, öpeceği dudaklar varken kalmasının bir anlamı yoktu. Ağaçlara ve çığırtkanına sırtını dönerek Jo-Beth'in gelişini beklemek üzere motelin yolunu tuttu.

IV

Grillo'ya ilk adıyla hitap eden tek kişi Abernethy'di. Saralyn'e göre, tanıştıkları günden ayrıldıkları geceye kadar, o hep Grillo'ydu, meslektaşları ve dostları için de durum aynıydı. Düşmanlarının nezdinde (düşman edinmemiş gazeteci var mıydı ki? Hele ki gözden düşmüşse...) bazen Şu Karın Ağrısı Grillo'ydu ya da Doğrucu Grillo ama hep Grillo'ydu.

Abernethy kendine has ayrıcalığıyla seslendi: "Nathan?"

"Ne istiyorsun?"

Grillo duştan yeni çıkmıştı ama Abernethy'nin sesini işitince kendini yine banyoya atıp ovalanası geldi.

"Evde ne işin var?"

"Çalışıyorum" diye yalan söyledi Grillo. İşi geceye ertelemişti. "Çevre kirliliğiyle ilgili makale, hatırlarsana?"

"Unut gitsin. Bir iş çıktı, senin ilgilenmeni istiyorum. Buddy Vance, hani şu komedyen var ya, kaybolmuş."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Nerede?"

"Palomo Grove'da. Orayı biliyor musun?"

"Çevre yolundaki işaret tabelalarından aşinalığım var yalnızca."

"Adamı bulmaya çalışıyorlar. Şimdi öğlen. Oraya ne kadar zamanda gidebilirsin?"

"Bir saat. Belki doksan dakika. Nesi bu kadar önemli?"

"*Buddy Vance Show*'u anımsayamayacak kadar gençsin."

"Tekrar gösterimlerini yakalamıştım."

"Nathan, sana bir şey söyleyeyim evlat..." Abernethy'nin tavırları içinde Grillo'nun en nefret ettiği bu amcalık taslamalarıydı. "... Bir dönem *Buddy Vance Show* barları boşaltırdı. Büyük bir adam ve büyük bir Amerikalı'ydı."

"Demek göz yaşartıcı bir makale istiyorsun?"

"Kahretsin, hayır. Eşleri ve alkol sorunuyla ilgili haberler istiyorum, bir de üç blok uzunluğundaki limuziniyle Burbank'i arşınlarken kendini nasıl olup da Ventura'da bulduğunu öğrenmek."

"Diğer bir deyişle, kirli çamaşırlar."

"İşin içinde uyuşturucu meseleleri var, Nathan" dedi Abernethy. Grillo adamın suratındaki sözde samimiyet ifadesini gözünde canlandırabiliyordu. "Okuyucularımız bilmek isterler."

"Onlar kirli çamaşır ister, sen de öyle" dedi Grillo.

"Dava et beni öyleyse" dedi Abernethy. "Sen yeter ki kapağı oraya atıver."

"Madem nerede olduğunu bile bilmiyoruz, ya öylece kalkıp bir yerlere gidivermişse?"

"Ah, nerede olduğunu biliyorlar" dedi Abernethy. "Son birkaç saattir cesedini çıkarmaya uğraşıyorlar."

"Çıkarmaya mı? Boğulmuş mu yani?"

"Yani bir deliğe düşmüş."

Ah, şu *komedyenler*, diye düşündü Grillo. İnsanı güldürmek için her şeyi yaparlar.

Ne var ki hiç de komik değildi. Boston'daki hezimetin ardından Abernethy'nin mutlu birliğine ilk katıldığında, adını duyurduğu araştırmacı gazeteciliğin ağır yükünden sonra bu iş tatil gibi gelmişti. *County Reporter* gibi sınırlı dağıtım ağına sahip bir skandal gazetesi için çalışma fikri rahatlatıcıydı. Abernethy iki yüzlü bir soytarıydı, onun gibi yeni-benimseyici bir Hıristiyan için affetmek küfürle eşanlamlıydı. Grillo'ya malzemelerini verdiği hikâyelerin izini sürmek kolaydı, yazıya dökmek ise daha da kolay, ne de olsa *Reporter*'ın okuyucuları nezdinde haberlerin bir tek işlevi vardı: Kıskançlığı dizginlemek. Tuzu kuruların çektiği acılarla, şöhretin görünmeyen yüzüyle ilgili öyküler istiyorlardı. Abernethy cemaatini çok iyi tanıyordu. Öz yaşam öyküsünü bile işin içine karıştırmıştı, makalelerinde sık sık alkolizmden muhafazakârlığa nasıl geçiş yaptığına değiniyordu. Tanrı'nın Huzurunda Cascavlak, kendisini böyle tanımlamayı seviyordu. Bu kutsal onama, mutlandırıcı bir gülümsemeyle kaleme aldığı süprüntüyü pazarlamasına, okuyucularının suçluluk duymaksızın zevkten dört köşe olmalarına imkân tanıyordu. Günahla mücadele öyküleriydi okudukları. Bundan daha Hıristiyan ne olabilirdi?

Grillo'ya göre bu şakanın tadı epeydir kaçmıştı. Abernethy'e siktir olup gitmesini söylemeyi aklından en az yüz defa geçirmişti ama yaman gazetecilikten alık konumuna düşürülmüşken *Reporter* gibi küçük çaplı bir yayın organı dışında başka nerede iş bulacaktı? Başka mesleklere girmeyi aklından geçirmişti, gelgelelim bundan başka bir işte çalışmaya ne gönlü vardı ne de yeteneği. Hatırladığı kadarıyla dünyayı olan bitenlerden haberdar etmek istemişti hep. Bu görevde *vazgeçilmez* olan bir şey vardı. Kendini başka bir iş yaparken düşünemiyordu. Dünya kör kütük cahildi. İnsanlara hayata dair öyküler anlatmak gerekiyordu, günbegün, aksi takdirde dünya hatalarından nasıl ders alacaktı? Bir keresinde böyle bir hatayı -senatodaki bir yolsuzluk olayını- manşete taşır taşımaz, haber konusu kişilerin rakipleri tarafından tongaya düşürüldüğünü, basın savcısı konumunun masum partileri karalamak amacıyla kullanıldığını öğrenmişti. Hatırladıkça hâlâ karnına ağrılar giriyordu. Özür

dilemiş, tükürdüğünü yalamış ve istifa etmişti. Attığı manşetlerin yerini bir sürü yeni manşet alınca olay çabucak unutulmuştu. Politikacılar -akrepler ve hamamböcekleri misali- savaş başlıkları, medeniyetleri alaşağı ettiğinde dahi ayakta kalırlardı. Ama gazeteciler kırılgandı. Bir hatada güvenilirlikleri tuz buz olurdu. Batıya öyle bir kaçışı vardı ki Büyük Okyanus'a varana kadar durmamıştı. Aklından okyanusa atlamayı geçirmiş ama onun yerine Abernethy'le çalışmayı seçmişti. Hata ettiğini gittikçe daha fazla anlıyordu.

Her gün, iyi tarafından bak, diyordu kendi kendine, burada tek istikâmet yukarısı.

Palomo onu şaşırttı. Kâğıt üzerinde yaratılmış bir kasabanın bütün belirleyici özelliklerine sahipti -merkezi bir Çarşı, belli aralıklarla dizilmiş semtler, son derece *muntazam* sokaklar- bununla birlikte evlerin üslubu hoş bir çeşitlilik sergiliyordu ve genel olarak -belki de kasabanın kısmen tepeye kurulması nedeniyle- saklı köşeler içeriyor hissi hâkimdi.

Ormanın kendine has sırları varsa bile ceset çıkarına eylemini izlemeye gelenlerce ayaklar altına alınmıştı. Grillo yeteneklerini konuşturdu ve barikatlardaki polislerden birine birkaç soru sordu. Hayır, cesedin kısa vadede çıkarılması uzak bir ihtimaldi, daha yeri yeni tespit edilmişti. Grillo'nun çıkarma çalışmalarını yürüten herhangi bir görevliyle görüşmesi mümkün değildi. Daha sonra uğra, diye önerildi. Makûl bir öneriye benziyordu. Gediğin etrafında çok az hareketlilik vardı. Çeşit çeşit vinç kurulmasına rağmen hiç kimse onları kullanmaya yanaşmıyor gibiydi. Birkaç telefon görüşmesi yapmak için olay mahalinden ayrılmayı göze aldı. Çarşı'nın yolunu tuttu ve bir telefon kulübesi buldu. Kasabaya ulaştığını haber vermek ve foto muhabir gönderildi mi diye sormak için ilk aradığı kişi Abernethy'di. Abernethy masasında değildi. Grillo mesaj bıraktı. İkinci arayışında daha şanslıydı. Telesekreter malum mesaja - "Selam. Tesla ve Butch'la konuşuyorsunuz. Köpekle konuşmak isterseniz ben aradan çekilirim. Aradığınız Butch ise..." tam başlamıştı ki Tesla ahizeyi kaldırıp araya girdi.

"Alo?"

"Benim Grillo"

"Grillo? Kapa çeneni, Butch! Affedersin Grillo, rahat vermiyor..." Ahizeyi bıraktı, birtakım gürültü patırtılar oldu, bunu nefes nefese geri dönen Tesla'nın sesi izledi. "Lanet hayvan. Ben bunu niye aldım, Grillo?"

"Seninle yaşayabilen tek erkek."

"Siktir git."

"Sen kendin söyledin."

"Öyle mi dedim?"

"Dedin ya."

"Aklımı kaçırmışım! İyi haberlerim var, Grillo. Senaryolardan biri için

geliştirme sözleşmesi yaptım. Geçen yıl yazdığım şu ıssız ada filmi var ya? Yeniden yazmamı istiyorlar. Uzayda geçecek."

"Bunu yapacak mısın?"

"Neden olmasın? Bir şeylerin ortaya çıkması gerek. Ben turnayı gözünden vurana kadar hiç kimse diğer sağlam işleri yapmaya yanaşmayacak. O yüzden sanatı salla gitsin, öyle dangalaklık edeceğim ki onlar ayağıma gelecek. Sakın sanatsal bütünlük zirvalarını saymaya kalkma. Bir kızın kendi ayakları üzerinde durması gerek."

"Biliyorum, biliyorum."

"Eee" dedi Tesla. "Ne haber?"

Buna verilecek bir sürü yanıt vardı, basmakalıp yanıtlar silsilesi. Ona berberinin elinde bir avuç saman sarısı saç kırpığıyla durup sırıtarak Grillo'ya kafasının tepesinden kelleşmeye başladığını müjdelediğini anlatabilirdi. Ya da bu sabah aynaya bakınca günün birinde mağrur ve melankolik bir olgunluğa kavuşacağını umduğu soluk ve süzgün yüz hatlarının yalnızca mutsuzluk saçtığına nasıl karar verdiğini. Ya da şu kahrolası -Abernethy'nin bulunduğu katla, onu ısrarla öpmek isteyen keçi Abernethy'nin bulunduğu kat arasında sıkıştığı- asansör rüyasını görmeye devam ettiğini. Ama öz yaşam öyküsünü kendine sakladı ve şunu demekle yetindi: "Yardıma ihtiyacım var."

"Belli."

"Buddy Vance hakkında ne biliyorsun?"

"Kuyuya düşmüş. TV'de verdiler."

"Hayat hikâyesinden ne haber?"

"Abernethy istiyor, değil mi?"

"Aynen."

"Demek sırf kirli çamaşır hikâyesi olacak."

"Tam on ikiden vurdun."

"Şey, komedyenler ilgi alanıma pek girmez. Seks Tanrıçaları konusunda uzmanım. Yine de haberleri işittiğimde adamı biraz araştırdım. Altı kez evlenmiş, bir defasında on yedi yaşında biriyle. O evlilik kırk iki gün sürmüş. İkinci karısı aşırı dozdan ölmüş..."

Grillo'nun umduğu gibi, Tesla, Buddy Vance'in (nam-ı diğer Valentino) Hayatı ve Zor Zamanları'yla ilgili bilgi edinmek için bulunmaz nimetti. Kadınlara düşkünlük, servet ve şöhret merakı, TV dizileri, filmler, gözden düşüş.

"Seve seve yazabilirsin, Grillo."

"Sağol, ben almayayım."

"Seni sırf damarına basabildiğim için seviyorum Grillo. Yoksa tersini mi yapsam?"

"Çok komik. Laf açılmışken, adam öyle miydi?"

"Öyle'den kastın ne?"

"Komik."

"Vance mi? Kendi çapında, sanırım evet. Hiç izlemedin mi?"

"İzlemişimdir herhâlde. Hatırlamıyorum."

"Lastik suratlıdır. Adama baktın mı gülersin. Acayip bir kişilik aynı zamanda. Yarı ahmak, yarı yılışık."

"Peki nasıl oluyor da kadınlarla arası bu kadar iyi?"

"Kirli çamaşırlar ha?"

"Tabii ki."

"Devasa organ."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Televizyonun en büyük kamışı. Güvenilir bir kaynaktan öğrendim."

"Kimmiş o?"

"Çok rica ederim, Grillo" dedi Tesla, hayretle. "Dedikoducu bir kıza benziyor muyum hiç?"

Grillo güldü. "Bilgi için teşekkürler. Sana akşam yemeği borçluyum."

"Kabul. Bu gece olsun."

"Burada işim uzun sürecek gibi görünüyor."

"O zaman gelip seni bulurum."

"Eğer hâlâ buradaysam belki yarına. Seni ararım."

"Hele bir arama, öldün."

"Ararım dediysem ararım. Uzayda Mahsur Kalanlar'ına geri dön sen."

"Benim yapmayacağım bir şey yapma. Ha bu arada..."

"Evet?"

Tesla yanıt vermeden telefonu yüzüne kapadı ve Grillo'nun efkârlı bir gece sarhoşken, vedalaşmalardan nefret ettiğini itiraf etmesiyle oynamaya başladıkları "ahizeyi ilk önce kim surata kapayacak" oyununu üst üste üçüncü kez kazanmış oldu.

V

i

"Anne?"

Her zamanki gibi pencerenin yanında oturuyordu.

"Rahip John dün gece gelmedi, Jo-Beth. Onu aradın mı, söz vermiştin hani?" Kızının bakışlarını ölçüp biçti. "Aramamışsın" dedi. "Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsin?"

"Özür dilerim, anne."

"Ona ne kadar güvendiğimi biliyorsun. Haklı gerekçelerim var, Jo-Beth. Aksini düşündüğünü biliyorum ama öyle."

"Hayır. Sana inanıyorum. Onu daha sonra ararım. Ama önce... seninle konuşmam gerek."

"Dükkânda olman gerekmiyor mu?" dedi Joyce. "Hastalandığın için mi eve geldin? Duyduğuma göre Tommy-Ray..."

"Anne, beni dinle. Sana çok önemli bir şey sormam gerekiyor."

Joyce şimdiden endişelenmişti. "Şimdi konuşamam" dedi. "Rahibi istiyorum ben."

"Rahip sonra gelir. Arkadaşlarından biri hakkında bazı şeyler öğrenmeliyim önce."

Joyce hiçbir şey demedi, savunmasızlığı yüzünün her hâlinden belliydi. Jo-Beth bu ifadeyi tuzağa düşmeyecek kadar çok görmüştü.

"Dün gece bir adamla tanıştım, anne" dedi, açık seçik anlatmaya kararlıydı. "Adı Howard Katz. Annesi Trudi Katz'mış."

Joyce'un suratındaki kırılganlık maskesi düşüverdi. Altından neredeyse tekinsiz bir tatmin ifadesi çıktı. "Ben demedim miydim?" diye mırıldandı kendi kendine, başını pencereye çevirerek.

"Ne demiştin?"

"Nasıl son bulabilir ki? Son bulması ne mümkün!"

"Anne, açıklasana."

"Kaza değildi. Kaza olmadığını hepimiz biliyorduk. Gerekçeler vardı ellerinde."

"Kimin gerekçeleri vardı?"

"Rahibi görmem gerek."

"Anne, *kimin* gerekçeleri vardı?"

Joyce yanıtlamadan ayağa fırladı. "Nerede o?" dedi, sesi aniden yükselmişti. Kapıya yöneldi. "Onu görmem gerek."

"Tamam anne! Tamam! Sakin ol."

Tam kapıdayken Jo-Beth'e döndü. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Trudi'nin oğluna yaklaşmamalısın" dedi. "İşittin mi beni? Onunla görüşmeyecek, konuşmayacak, hatta onu *düşünmeyeceksin*. Söz ver bana."

"Buna söz veremem. Aptalca."

"Onunla bir *halt karıştırmadın* değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Aman Tanrım, karıştırmışsın."

"Hiçbir şey yapmadım."

"Bana yalan söyleme!" diye üsteledi annesi, kemikli yumruklarını sıkmıştı. "Dua etmelisin, Jo-Beth!"

"Dua etmek istemiyorum. Sana danışmaya geldim, hepsi bu. Dualara ihtiyacım yok."

"Çoktan kanına girmiş. Daha önce hiç böyle konuşmazdın."

"Daha önce hiç böyle *hissetmemiştim*!" diye karşılık verdi Jo-Beth. Gözyaşları ha boşandı ha boşanacaktı, öfke ve korku iç içe geçmişti. Annesini dinlemesinin bir faydası yoktu, dua etmeye yönlendirmekten başka bir şey sağlamayacaktı. Jo-Beth hışımla kapıya yürüdü, kararlı adımlarından annesinin onu engelleyemeyeceği belliydi. Direnme olmadı. Annesi kenara çekilip gitmesine izin verdi ama tam merdivenlerin başındayken arkasından seslendi:

"Jo-Beth geri dön! Hastayım Jo-Beth! Jo-Beth! Jo-Beth!"

Howie gözü yaşlı güzele kapıyı açtı.

"Neyin var?" dedi onu içeri buyur ederken.

Kız elleriyle yüzünü kapayıp hıçkırmaya başladı. Howie ona sarıldı. "Tamam" dedi. "Bu kadar canını sıkma." Hıçkırıklar ağır ağır dindi, sonunda Jo-Beth oğlanın kollarından kurtularak odanın ortasında boynu bükük dikildi, ellerinin tersiyle yanaklarını sildi.

"Özür dilerim" dedi.

"Ne oldu?"

"Uzun hikâye. Çok eskilere dayanıyor. Annene ve benimkine."

"Birbirlerini tanıyorlar mı?"

Kız başıyla onayladı. "Yakın arkadaşlarmış."

"Demek ki bu bir alın yazısı" dedi oğlan gülümseyerek.

"Annemin seninle aynı bakış açısına sahip olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? En iyi dostunun oğlu..."

"Annen Palomo'dan niçin ayrıldığını hiç anlattı mı sana?"

"Evlilik dışı doğum yapmış."

"Annem de öyle."

"Belki de o benimkinden daha dayanıklı..."

"Hayır, demek istediğim bu bir tesadüften öte bir şey olabilir. Bütün hayatım ben doğmadan önceki olaylarla ilgili dedikoduları dinleyerek geçti. Annem ve dostlarıyla ilgili."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim bildiklerim de bölük pörçük. Dört kişilermiş. Annen, benimki, babası hâlâ Palomo'da yaşayan Carolyn Hotchkiss diye bir kız, başka bir kız daha. Adını unuttum. Arleen bilmem ne. Saldırıya uğramışlar. Tecavüz, sanırım."

Howie'nin gülümsemesi çoktan solmuştu.

"Annem mi?" dedi usulca. "Neden hiçbir şey anlatmadı?"

"Kim çocuklarına bu yolla hamile kaldığını anlatır ki?"

"Aman Tanrım" dedi Howie. "Tecavüz..."

"Belki yanılıyorum" dedi Jo-Beth, Howie'ye bakarak. Oğlanın yüzü tokat yemiş gibi allak bullaktı.

"Ömrüm boyunca bu söylentilerle yaşadım, Howie. O söylentilerle annemin aklını kaçırdığına tanık oldum. Sürekli Şeytan'dan söz edip duruyor. Şeytan'ın bende gözü olduğundan söz ettiği zamanlar beni öyle korkuturdu ki. Dua edip görünmez olmayı isterdim ki beni göremesin."

Howie gözlüğünü çıkarıp yatağa fırlattı.

"Buraya asıl gelme nedenimi sana hiç anlatmadım, değil mi?" dedi. "Bence... bence... bence anlatmamın tam sırası. Geldim, çünkü kim ya da ne olduğum konusunda en küçük bir fikrim yok. Palomo hakkında bir şeyler öğrenmek ve annemi niçin sepetlediğini bulmak istedim."

"Keşke hiç gelmeseydim diyorsun şimdi."

"Hayır. Gelmeseydim seninle tanışamazdım. Sana... sana... sana... âşık olamazdım..."

"Kızkardeşin olması muhtemel birine mi?"

O sarsılmış ifade ciddileşti. "Hayır" dedi. "Buna inanamam."

"Butrick'e adım atar atmaz seni tanıdım. Sen de beni tanıdın. Neden?"

"İlk görüşte aşk."

"Keşke."

"Ben öyle hissediyorum. Senin hissettiğin de bu. Biliyorum. Öyle olduğunu sen söyledin."

"Bütün bunlardan önceydi."

"Seni seviyorum, Jo-Beth."

"Sevemezsin. Beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum! Bir dedikodu yüzünden yılmayacağım. Bütün bunların gerçek olduğu ne malum?" Hararetle konuşurken kekemeliğinden eser kalmamıştı. "Hepsi safsata olamaz mı?"

"Olabilir" diye kabullendi kız. "Peki, insan niye böyle bir hikâye uydursun? Hem senin annen hem de benimki niye hiç, babamızın kim olduğunu anlatmasın?"

"Bunu öğreneceğiz."

"Kimden?"

"Annene sorsana."

"Denedim bile."

"Eee?"

"Sana yaklaşmamamı söyledi. Hatta seni düşünmememi...."

Kız hikâyesini anlatırken gözyaşları dinmişti. Aklına annesi gelince yeniden akmaya başladı. "Ama buna nasıl engel olabilirim?" dedi, men edildiği adamdan medet umarak.

Howie onu izlerken, sırılsıklam budala olmak varmış, diye iç geçirdi, hani Lem'in ona hep yakıştırdığı sıfat vardı ya, işte o. Yalnızca ahmaklara, hayvanlara ve kundaktaki bebeklere layık görülen özgürlüğe, onların halk kınamasından bağışıklıklarına özendi. Jo-Beth'in kucağına atılıp yılışmayı arzuladı, terslenmeyi değil. Onun gerçekten de kardeşi olabileceği ihtimali yadsınamazdı, ne var ki libidosu tabuyu aşıyordu.

"Galiba gitsem iyi olacak" dedi Jo-Beth, oğlanın kızışmasını hissetmişçesine. "Annem rahibi görmek istiyor."

"Birkaç dua edersek belki defolup gider diyorsunuz, öyle mi?"

"Haksızlık ediyorsun."

"Biraz daha kal, lütfen" diye dil döktü Howie. "Konuşmamız şart değil. Bir şey yapmamız şart değil. Yeter ki kal."

"Yorgunum."

"Uyuruz o zaman."

Uzanıp kızın yüzüne dokundu, çok hafifçe.

"Dün gece ikimiz de doğru dürüst uyumadık" dedi.

Kız iç geçirip başıyla onayladı.

"Eğer gidişatına bırakırsak her şey açıklık kazanır belki."

"Umarım."

Howie izin istedi ve idrar torbasını boşaltmak üzere banyoya gitti. Geri döndüğünde kız ayakkabılarını çıkarmış, yatağa uzanmıştı.

"Yatakta ikinci kişiye yer var mı?" dedi Howie.

Kız mırıldanarak evet dedi. Howie, bu çarşafların arasında yapmayı umduğu şeyi aklına getirmemeye çalışarak onun yanına uzandı.

Kız, tekrar iç geçirdi.

"Her şey yoluna girecek" dedi Howie. "Uyu."

ii

Grillo ormana geri döndüğünde Buddy Vance'in son gösterisi için toplanan kalabalığın çoğu dağılmıştı. Belli ki adamın beklemeye değmeyeceğine karar vermişlerdi. Meraklı turşucuların dağılmasıyla birlikte barikat bekçileri işi gevşetmişti. Grillo kurdelenin üzerinden aştı ve operasyon sorumlusuna benzeyen polisin yanına gitti. Adama kendini tanıttı ve niçin geldiğini anlattı.

"Anlatacak pek fazla şey yok" diye karşılık verdi adam, Grillo'nun sorularına yanıt olarak. "Kurtarma ekibinden dört kişi aşağıya indi bile ama cesedi çıkarmaları ne kadar sürecek Tanrı bilir. Daha cesedi bile bulmuş değiliz. Hotchkiss'in söylediğine bakılırsa aşağıda envai çeşit akıntı varmış. Anladığımız kadarıyla ceset Büyük Okyanus'u boylamış olabilir."

"Gece boyunca çalışacak mısınız?"

"Görünüşe göre mecbur kalacağız." Saatine baktı. "Günışığından olsa olsa dört saat daha faydalanırız. Ondan sonra fenerlere bel bağlayacağız."

"Daha önce bu mağaraları araştıran oldu mu?" diye sordu Grillo. "Haritaları çıkarıldı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Hothckiss'e sorsanız daha iyi. Şurada duran siyahlı adam."

Grillo tekrar takdimlerini sundu. Hotchkiss uzun boylu, suratsız bir adam olmakla birlikte ciddi kilo vermiş birinin pörsük görüntüsüne sahipti.

"Anladığım kadarıyla mağara uzmanı sizsiniz" dedi Grillo.

"İster istemez" diye karşılık verdi Hotchkiss. "Başka bilen yok ki." Gözleri bir türlü Grillo'da odaklanmadı, huzursuzca sürekli bir yerlere bakıyordu. "Altımızdakileri... insanlar pek umursamıyor."

"Ya siz?"

"Evet."

"Bir tür inceleme falan mı yaptınız?"

"Epey amatörce olsa da..." diye açıkladı Hotchkiss. "İnsanı etkileyen meseleler vardır. Bu da beni etkileyeni."

"Öyleyse aşağı bizzat inmişsinizdir?"

Hotchkiss, yanıtlamadan önce kendi kuralını çiğneyerek bakışlarını tam iki saniye Grillo'nun suratına dikti. "Bu mağaralar, bu sabaha kadar *mühürlüydü*, Mr. Grillo. Onları yıllar önce bizzat ben mühürledim. Masumlar için tehlike oluşturuyordu, hâlâ da *tehlikeliler*."

Masumlar, diye not aldı Grillo. Ne garip bir tanımlama.

"Konuştuğum polis memuru..."

"Spilmont."

"Evet. Aşağıda akıntıların olduğunu söyledi."

"Aşağıda koca bir *dünya* var, Mr. Grillo, onun hakkında bildiklerimiz sıfıra yakın. Sürekli değişim hâlinde. Akıntılar var tabii ama öte yandan daha bir yığın şey de var. Hiç güneş yüzü görmemiş mahluklar."

"Kulağa pek hoş gelmiyor."

"Uyum sağlamışlar" dedi Hotchkiss. "Hepimiz gibi. Kendi sınırlamalarıyla yaşıyorlar. Ona bakarsanız hepimiz her an kırılabilecek bir fay hattının üzerinde yaşıyoruz. Biz de ona uyum sağladık."

"O konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

"O da sizin yaklaşımınız."

"Peki, ya sizinki?"

Hotchkiss gözlerini kısıp gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Birkaç yıl önce Palomo'yu terk etmeyi düşündüm. Bende... kötü çağrışımlar uyandırıyordu."

"Ama kaldınız."

"Beni ben yapanın... kurduğum *uzlaşmalar* olduğunu keşfettim" diye yanıtladı adam. "Kasaba yok olduğunda, ben de yok olurum."

"*Olduğunda* mı?"

"Palomo Grove kötü arazi üzerine inşa edilmiştir. Altımızdaki yer katmanı yeterince sağlam ama hareket hâlinde."

"Yani bütün kasaba Buddy Vance gibi yerin dibini boylayabilir mi? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Adımı yayınlamadığınız sürece her söylediğimden alıntı yapabilirsiniz."

"Benim için bir mahsuru yok."

"İstediğinizi aldınız mı?"

"Fazlasıyla."

"Yok canım" diye belirtti Hotchkiss. "Kötü haberin fazlası olmaz. İzin verir misiniz?"

Yarığın etrafında ani bir koşuşturmaca başlamıştı. Hotchkiss, Grillo'yu her komedyenin kıskanacağı türden bir manşetle başbaşa bırakarak hızlı adımlarla uzaklaştı ve Buddy Vance'in çıkarılışını denetlemeye gitti.

Tommy-Ray, yatak odasında kan ter içindeydi. Günışığından içeri kaçmış, penceleri kapamış, sonra da perdeleri örtmüştü. Odayı böyle mühürlemek içerisini fırına çevirmişti ama loşluk ve sıcak onu yatıştırıyordu. Onların kucağındayken Palomo'nun günlük güneşlik aydınlığında hissettiğinin aksine yalnızlık ve dışlanmışlık hissine pek kapılmıyordu. Burada gözeneklerinden fışkıran kendi vücut sıvılarını, gırtlağından yükselip gerisingeri yüzüne yapışan bayat nefesini koklayabiliyordu. Madem Jo-Beth onu aldatmıştı, o da yeni bir refakatçi edinirdi, şu anda kendi kendisiyle yetinerek idare etmekten başka ne gelirdi elinden?

İkindiye doğru onun eve döndüğünü ve annesiyle tartıştığını işitmiş, ancak konuştuklarına kulak kabartmaya kalkışmamıştı. Eğer kardeşinin zavallı duygusal ilişkisi daha şimdiden çatırdamaya başlamışsa -yoksa merdivenlerden ağlayarak neden insin?- kabahat kendisindeydi. Tommy'nin yapacak daha önemli işleri vardı.

Sıcakta yatarken zihnine tuhaf mı tuhaf görüntüler üşüştü. Hepsi, odasındaki loşluğun aşık atamayacağı bir karanlıktan fışkırıyordu. Bu denli bölük pörçük olmalarının nedeni de o loşluktu belki, başka bir nedeni olabilir miydi? Düzeneğin parçalarını yakalayabilmeyi tutkuyla istese de kayıp gidiyorlardı. O parçacıkların içinde kan vardı, kaya vardı, görür görmez midesini bur-

kan soluk, titrek bir yaratık vardı. Bir de tam seçemediği ama yeterince ter dökerse gözlerinin önünde netleşecek bir adam.

O adam belirdiği an, bekleyiş sona erecekti.

İlk önce yarıktan telaşlı bir haykırış yükseldi. Deliğin etrafındaki adamlar -Spilmont ve Hotchkiss dahil- halatlara asılıp adamları yukarı çekmeye koyuldular ama yeraltında cereyan eden şey her ne ise yukarıdan zaptedilemeyecek kadar şiddetliydi. Rahneye en yakın polis, tuttuğu halat eldivenli elini aniden sıkınca çığlık attı ve çukurun kenarına doğru oltaya takılmış bir balık gibi çekiliverdi. Onu kurtaran Spilmont oldu, adam parmaklarını eldiveninden kurtarana kadar onu arkasından sımsıkı tuttu. İkisi sırt üstü yere yuvarlandığı anda aşağıdan yükselen çığlıklar çoğaldı, buna yukarıdaki ihtar çığlığı eklendi.

"*Açılıyor!*" diye haykırdı biri. "*Yüce İsa. Gedik açılıyor!*"

Grillo bir haber kokusu alana kadar genellikle korkak davranırdı. Ancak haberin peşine düşünce her şeyle yüz yüze gelmeye hazırdı. Olan bitenleri daha iyi görmek için Hotchkiss'i ve bir polisi iterek geçti. Kendi güvenliklerini dert ettikleri için onu durduran çıkmadı. Genişleyen yarıktan, kurtarma ekibinin hayatlarının bağlı olduğu halatlara asılmış destekçilerin gözlerini kör eden bir toz bulutu yükseliyordu. Grillo izlerken, adamlardan biri canhıraş çığlıkların yükseldiği rahnenin kenarına doğru sürüklendi. Ayaklarının altında toprak toza dönüşürken, o çığlıklara adamınki de eklendi. Biri afallamış hâldeki Grillo'yu kenara iterek adamı yakalamaya yeltendi ama çok geç. Halat gerildi. Adam, başarısız kurtarma girişiminde bulunan arkadaşını çatlağın kenarında arkasından bakakalır hâlde bırakarak gözden kayboldu. Grillo geride kalan adama doğru üç adım attı, bastığı yerde zemin var mı yok mu zar zor görüyordu. Ama yer sarsıntısını hissediyordu, titreşimler bacaklarından midesine yükseliyor, zihnini karman çorman ediyordu. İçgüdü yeterliydi. Yere uzanıp bacaklarını iki yana açarak dengesini sağladı, adamın düştüğü yere uzandı. Hotchkiss'ti, çarpmanın etkisiyle yüzü kan içindeydi, gözlerinde donuk bir ifade vardı. Grillo adama seslendi. Adam, Grillo'nun uzattığı kola yapışarak karşılık verdi, o anda yer ikiye ayrıldı.

Motelin yatağında yan yana yatarlarken, ne Jo-Beth ne de Howie uyandı, oysa her ikisi de boğulmaktan kurtarılmış sevgililer gibi titreyip iç çekiyorlardı. İkisi de sulu düşler görmekteydi. Kapkara bir deniz onları şahane yerlere götürüyordu. Ne var ki yolculukları aniden bölünmüştü. Düşleyen benliklerinin derinliklerindeki bir şey onları yakalamış, beşik gibi sallayan dalgalardan koparatarak ıstırap dolu bir taş kuyunun içine sürüklemişti. Etraflarında ölüme yuvarlanırlarken çığlıklar atan insanlar vardı ve onların peşinde ise -itaatkâr yılanları andıran- halatlar.

Şaşkınlıklarının arasında birbirlerini duydular, her ikisi de diğerinin adı-

nı sayıklıyordu ama yeniden bir araya gelmelerine fırsat kalmadan aşağı yuvarlanışları durduruldu ve fışkıran bir güç dalgası onları yakaladı. Buz gibiydi, ölü adamları, düş görenleri ve bu kâbusun içerdiği başka her şeyi önüne katarak rahneden yukarı tırmanan, güneş ışığı görmemiş bir nehir suyu. Gökyüzüne yükselirlerken duvarlar bulanıklaştı.

Sular fışkırdığında Grillo ve Hotchkiss yarıktan dört metre uzaktaydı. Püskürmenin şiddeti, dondurucu bir yağmur eşliğinde onları ayağa kaldırmaya yetti. Hotchkiss'in içine öyle bir işledi ki onu ayıltı. Grillo'nun koluna yapışarak haykırdı:

"Şuna bak!"

Taşkının içinde *canlı* bir şey vardı. Grillo onu bir anlığına görür gibi oldu -insanı andıran bir suret ya da *suretler*- ama iç sesi gördüğünün bambaşka bir şey olduğunu söylüyordu, havai fişeklerin kuyruk ateşine benzeyen bir şey. Bu izlenimi kafasından uzaklaştırdı ve tekrar baktı. Ama gördüğü şey her ne ise, gitmişti.

Hotchkiss'in "Buradan uzaklaşmalıyız!" diye bağırdığını işitti. Yer hâlâ çatırdayarak ayrılıyordu. Asılıp kendilerini yukarı çektiler ve -bu çabaları esnasında ayakları çamurda kayıyordu- yağmur ve toz toprak arasında körlemesine koştular. Gediğin sınırına vardıklarını ancak halata takılıp tökezlenince anladılar. Kurtarma ekibinden biri, az kalsın elini kaybedecek olan, ilk püskürmenin onu devirdiği yerde yatıyordu. Halat ve adamın ilerisindeyse, ağaçların korunağında, Spilmont ve birkaç polis vardı. Yerden kükreyerek patlak veren fırtınanın getirdiği yağmur, burada çardak yapan dalları bir yaz yağmuru gibi döverek hafifçe yağmaktaydı.

Kendi teriyle sırılsıklam olan Tommy-Ray, gözlerini tavana dikerek kahkaha attı. Geçen yaz Topanga'da olağanüstü bir kırılmayla yükselen şu deli dalgadan bu yana böyle bir heyecan tatmamıştı. O, Andy ve Sean o dalganın üzerinde hep birlikte saatlerce sörf yapmışlar, süratten başları dönmüştü.

"Hazırım" dedi, gözlerindeki tuzlu suyu silerek. "Hazır ve istekli. Her ne boksan, gel de al beni."

Howie ölüyü andırıyordu, yatakta tostoparlak olmuştu, dişleri sımsıkı kenetli, gözler yumulu. Jo-Beth dehşet içinde ağzını eliyle kapayarak geriledi, dudaklarından dökülen sözcükler de -*Sevgili Tanrım beni affet*- boğuk hıçkırıkların arasında kayboldu. Aynı yatakta yatmaları bile hataydı. Gördüğü rüya (ılık bir denizde oğlan yanında çıplak, ikisinin saçları tıpkı vücutlarının da olmasını istedikleri gibi iç içe geçmiş) Tanrı'nın hükmünde günahtı. Peki sonucu neydi? Keşmekeş! Kan, kaya ve onu uykusunda öldüren korkunç bir yağmur.

Sevgili Tanrım beni affet.

Oğlan gözlerini öyle ani açtı ki duası yarım kaldı. Onun yerini oğlanın ismi aldı.

"Howie? Yaşıyorsun."

Howie gerinip yatağın kenarındaki gözlüğüne uzandı. Taktı. Kızın yaşadığı sarsıntı gözünde netlik kazandı.

"O rüyayı sen de gördün" dedi.

"Rüya gibi değildi. Gerçekti." Tepeden tırnağa titriyordu. "Biz ne yaptık, Howie?"

"Hiç" dedi Howie, öksürüp gırtlağını temizleyerek. "Hiçbir şey yapmadık."

"Annem haklıymış. Buraya hiç..."

"Kes şunu" dedi Howie, yataktan kalkarak. "Yanlış bir şey yapmadık."

"Neydi öyleyse?" dedi kız.

"Kötü bir rüya."

"İkimiz de aynı rüyayı mı gördük?"

"Belki de aynı değildi" dedi oğlan, onu yatıştırmayı umarak.

"Süzülüyordum, yanımda sen vardın. Sonra yeraltındaydım. İnsanlar çığlık çığlığaydı..."

"Öyle olsun..." dedi Howie.

"Aynı rüyaydı."

"Tamam."

"Gördün mü?" dedi kız. "Aramızdaki şey her neyse... yanlış. Belki Şeytan'ın işidir."

"İnanarak söylemiyorsun."

"Neye inandığımı ben de bilmiyorum" dedi Jo-Beth. Howie ona doğru yaklaştı ama kız bir hareketle uzak durmasını işaret etti. "Yapma, Howie. Doğru değil. Birbirimize dokunmamalıyız." Kapıya yöneldi. "Gitmeliyim."

"Bu... s... s... saçmalık" dedi Howie ama kekelediği hiçbir sözcük kızı durduramayacaktı. Kapının emniyet sürgüsünü açmak için uğraşıyordu.

"Bırak da yapayım" dedi Howie, kapıyı açmak için kızın yanına eğildi. Rahatlatıcı birkaç söz etmek yerine susmayı yeğledi. Sessizliği, kızın "Hoşçakal" demesi bozdu.

"Bunu düşünüp tartmak için bize zaman tanımıyorsun."

"Korkuyorum, Howie" dedi Jo-Beth. "Haklısın, bu işte Şeytan'ın parmağı olduğuna inanmıyorum. Ama onun parmağı yoksa, kiminki var? Buna verilecek bir yanıtın var mı?"

Jo-Beth duygularını zar zor kontrol edebiliyordu, havayı içer gibi solumaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bu endişeli hâli Howie'de onu kucaklama isteği uyandırdı, ne var ki dün gece hoş karşılanabilecek bu eylem şimdi yasaktı.

"Hayır" dedi. "Cevabım yok."

Jo-Beth bunu veda sözcüğü kabul edip ayrıldı. Howie arkasından baka-

rak beşe kadar saydı. Aralarında olan bitenlerin şu gezegende soluk aldığı on sekiz yıl boyunca yaşadığı her şeyden daha önemli olduğunun bilincinde, öylece çıkıp gitmesine nasıl izin verdiğine kızarak kendisiyle mücadele etti. Beşte, kapıyı kapadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ezeli Olaylar

I

Grillo, Abernethy'i hiç bu kadar neşeli duymamıştı. Grillo ona Buddy Vance hikâyesinin tam bir keşmekeşe dönüştüğünü ve hepsine bizzat tanıklık ettiğini anlatınca adam basbayağı havalara uçtu.

"Yazmaya başla!" dedi. "Kasabada bir oda tut -hesabı bana yaz- ve yazmaya başla! Ön sayfayı ayıracağım." Eğer Abernethy, Grillo'yu "B" sınıfı film klişeleriyle heyecanlandırmaya çalışıyorsa beceremiyordu. Mağaralarda olanlar Grillo'yu uyuşturmuştu. Ama bir oda tutma önerisi hoştu. Hotchkiss'le birlikte Spilmont'a ifade verdikleri barda içini döküp boşaltmışsa da şimdi kendini kirli ve tükenmiş hissediyordu.

"Peki ya şu Hotchkiss denen herif?" dedi Abernethy. "Onun hikâyesi ne?"

"Bilmiyorum."

"Bul. Vance'in geçmişini de biraz daha araştır. Adamın evine henüz gitmedin mi?"

"Bana zaman tanı."

"Tam göbeğindesin" dedi Abernethy. "Hikâye senin. Yakasına yapış."

Stillbrook semtindeki Otel Palomo'nun hâlihazırdaki en pahalı odasını tutup şampanya ve az pişmiş hamburger ısmarlayarak küçük çaplı da olsa Abernethy'den intikamını aldı, garsona öyle cömert bir bahşiş verdi ki adamcağız yanlışlıkla verip vermediğinden emin olmak istedi. İçki onu çakırkeyf yaptı, Tesla'yı aramak için en sevdiği ruh hâli. Tesla evde değildi. Mesaj bırakarak bulunduğu yeri bildirdi. Sonra rehberde Hotchkiss'in numarasını buldu ve aradı. Adamı Spilmont'a ifade verirken duymuştu. Yarıktan kaçtıkları esnada gözlerine takılan şeyin bahsi hiç geçmemişti. Bu konuda Grillo da sessizliğini korumuştu. Öte yandan Spilmont'un o konuda hiçbir soru sormaması yarığın civarında başka tanık olmadığını akla getiriyordu. Hotchkiss'le ko-

nuşmak niyetindeydi ama havasını aldı. Ya evde değildi ya da telefona bakmak istememişti.

Soruşturmanın o kısmı tıkanınca, dikkatini Vance malikânesine yöneltti. Neredeyse akşamın dokuzuydu, varsın olsun, merhumun konutuna bir göz atmak için Tepe'yi biraz arşınlamaktan bir zarar gelmezdi. Şampanya yüzünden dili dolanmadığı takdirde belki içeri girip bir iki laf bile edebilirdi. Bazı açılardan zamanlama çok uygundu. Vance, bu sabah Palomo'daki olayların odak noktası hâline gelmişti. Akrabaları, eğer ilgi odağı hâline gelmek hoşlarına gidiyorsa -çok az kişinin gitmezdi- hikâyelerini dinlemeye can atan talipler arasında seçim yapmak için fırsat kolluyor olabilirlerdi. Üstelik şimdi Vance'ın ölümü çok daha geniş çaplı ve çok daha taze soluklu bir trajedinin gölgesindeydi. O yüzdendir ki Grillo, konuşmaya can atan bir kimse bulma konusunda öğleye kıyasla çok daha şanslıydı.

Yürüdüğüne pişman oldu. Tepe aşağıdan göründüğünden daha sarptı ve kötü aydınlatılmıştı. Neyse ki avantajları da vardı. Caddede ondan başka kimse yoktu, bu sayede yolun tam ortasından yürüyebiliyor, tepesinde beliren yıldızları hayranlıkla seyrediyordu. Vance'ın evini bulmak zor değildi. Yol, evin giriş kapısında sona erdi. Coney Eye'a bir kez çıktınız mı gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

Ana giriş kapısında bekçi yoktu ama kilitliydi. Yan yol, yaz kış yeşil kalan budanmamış bir sıra fundalığın arasına sızmasına olanak tanıdı. Bu yol evin önüne kadar yeşilli, sarılı, kırmızılı ışıklarla aydınlatılmıştı. Uçsuz bucaksızdı ve alabildiğine acayip bir beğeniyi yansıtıyordu, her bakımdan Palomo'nun güzellik anlayışını yadsıyan bir mekândı. Burada sözde Akdenizli havadan, çiftlik tarzından ya da İspanyol, güya-Tudor ve çağdaş Sömürge dönemi üslûbundan eser yoktu. Bütün malikâne bir lunapark gezisini andırıyordu, cephesi ağaçları aydınlatan aynı temel renklere boyanmıştı, pencereler şu anda sönük durumdaki ampullerle çevriliydi. Grillo, Coney Eye'ın küçük bir ada parçası olduğunu şimdi anlıyordu, Vance'ten karnavallara saygı duruşu. İçerideki ışıklar yanıyordu. Kapıyı çaldı, kapının üstündeki kameralardan gözetlendiğinden emindi. Uzak doğu kökenli -muhtemelen Vietnamlı- bir kadın açtı kapıyı ve Mrs. Vance'ın evde olduğunu söyledi. Grillo sofada beklediği takdirde evin hanımının müsait olup olmadığını öğrenebileceğini belirtti. Grillo kadına teşekkür etti ve kadın üst kata çıkarken bekledi.

Dışarısı nasılsa içerisi de öyleydi: Bir eğlence mabedi. Sofanın her santimi karnaval tabelalarıyla bezeliydi. Üstlerinde Aşk Tünelleri, Hayalet Tren Gezileri, Atlı Karıncalar, Ucube Gösterileri, Güreş Müsabakaları, Fıstık Kızlar Gösterileri, Valsler, Dalgıçlar ve Mistik Salıncaklar yazılı göz alıcı renkte reklam panoları. Çizimlerin büyük çoğunluğu hamdı, işinin ehli ressamların ticari amaçlı çalışmalarıydı ve kalıcılık gözetilmemişti. Tabelalara yakından bakmak onları olduklarından daha güzel göstermiyordu. Cicili bicili, gösteriş-

li hâlleriyle daha ziyade karmaşa arasında göze batsınlar diye tasarlanmışlardı, spot ışığı altında incelenmeleri için değil. Vance bu gerçeği görmezden gelmemişti. Levhalar her duvara kıç kıça asıldığı için Grillo'nun gözü ister istemez birinden diğerine kayıyor, herhangi bir ayrıntıya uzun süre takılması mümkün olmuyordu. Bütün hamlıklarına rağmen, sergi Grillo'nun yüzünde bir gülümsemeye yol açtı, hiç şüphesiz Vance'ın hedeflediği şey de buydu. O gülümseme Rochelle Vance merdivenin başında belirip de aşağı inmeye başlayınca yüzünden silindi.

Hayatında bu kadar kusursuz bir yüz hiç görmemişti. Kadının ona doğru attığı her adımla birlikte bu kusursuzluğa gölge düşüren bir şey aradı ama nafile. Karayipli kanı taşıyor, diye tahmin yürüttü, kadının esmer hatları o ırka ait bir dinginliğe sahipti. Saçı, alın ve kaşlarının simetrisini ortaya çıkaracak biçimde başının arkasında sımsıkı toplanmıştı. Mücevherat takmıyordu, üzerinde gayet sade siyah bir elbise vardı.

"Mr. Grillo" dedi kadın, "Ben Buddy'nin dul eşiyim." Sarfettiği sözcük, kıyafetinin rengine rağmen, ancak bu kadar uygunsuz kaçabilirdi. Bu ses, gözyaşlarıyla ıslattığı yastıktan başını kaldırıp aşağı inen bir kadının sesi değildi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Gazeteciyim..."

"Ellen, söyledi."

"Kocanız hakkında birkaç sorum olacaktı."

"Biraz geç değil mi?"

"Öğleden sonra olay yerindeydim."

"Ah, evet" dedi kadın. "Siz *şu* Bay Grillo'sunuz?"

"Affedersiniz?"

"Polislerden biri uğramıştı..." Ellen'a döndü "Neydi adı?"

"Spilmont."

"Spilmont. Olanları anlatmak için buradaydı kendisi. Gösterdiğiniz muazzam kahramanlıktan söz etti."

"Çok büyük bir başarı denemez."

"Bu gece iyi bir dinlenmeyi hak ettiğinizi düşünmüştüm" dedi kadın. "İş peşinde koşmaktansa..."

"Hikâyeyi öğrenmek istemiştim."

"Peki. Madem öyle, içeri buyrun."

Ellen sofanın solundaki bir kapıyı açtı. Rochelle, Grillo'yu içeriye alırken saha kurallarını koydu.

"Buddy'nin özel hayatına fazla girmediğiniz sürece sorularınızı elimden geldiğince yanıtlarım." Konuşmasında aksan yoktu. Avrupa eğitimi almış olmasın? "Diğer eşleri hakkında bir şey bilmiyorum, o yüzden zahmet edip üstelemeyin. Keza bağımlılıkları üzerine de fikir yürütecek değilim. Kahve alır mıydınız?"

"Çok makbule geçer" dedi Grillo, söyleşileri esnasında sık sık yaptığı şeyi yaptığının ayırdındaydı, yani karşısındaki kişinin nabzını yakalama.

"Mr. Grillo'ya kahve, Ellen" dedi Rochelle, konuğuna oturacak yer göstererek. "Bana da su."

Girdikleri odanın eni bina boyunca uzanıyordu ve iki kat yüksekliğindeydi. İkinci kat dört duvarı kaplayan bir sergiye ayrılmıştı. Bunlar, sofa duvarları gibi, tam bir renk cümbüşüydü. Davetiyeler, baştan çıkarıcılar ve uyarılar gözlerine hücum etti. "*Ömre Bedel Eğlence*!" diye mütevazı bir vaatte bulunuyordu bir tanesi; "*Dayanabileceğiniz Kadar Kahkaha*!" diye duyuruyordu diğeri, "*Dahası da Var*!"

"Bu Buddy'nin koleksiyonunun yalnızca bir kısmı" dedi Rochelle. "New York'ta daha fazlası var. Kanımca kişisel koleksiyonların en büyüğü."

"Bu şeyleri toplayan kimselerin olduğunu bilmiyordum."

"Buddy onlara gerçek Amerikan sanatı derdi. Öyle sayılabilir, illa bir şey demek gerekirse..." Mevzuu kısa kesti, bu yaygaracı silsileden hoşlanmadığı belliydi. Heykeli andıran kusursuzluktaki yüzünden geçen ifade zoraki bir sıkıntı taşıyordu.

"Koleksiyonu dağıtacaksınız, galiba" dedi Grillo.

"Vasiyete bağlı" dedi kadın. "Satmaya hakkım olmayabilir."

"Onlarla duygusal bağınız hiç yok mu?"

"Sanırım bu özel yaşam başlığına giriyor" dedi kadın.

"Evet. Galiba giriyor."

"Buddy'nin takıntısının bir hayli zararsız olduğundan eminim yine de." Ayağa kalktı ve bir hayalet trenden alınmış iki tabelanın arasındaki bir düğmeyi çevirdi. Çok renkli ışıklar odanın en uzak ucundaki cam duvarı aydınlattı. "Gelin göstereyim" dedi kadın, ağır adımlarla odada ilerleyip renk çorbasının içine dalarken. Eve sığmayacak kadar büyük parçalar burada toplanmıştı. Belki üç buçuk metre boyundaki yontma suratın testere dişli esneyen ağzı, bir eğlence tünelinin girişini süslemişti zamanında. Ölüm Kalesi'nin reklamını yapan bir afiş, ışıkla yazılmıştı. İskeletlerin sürdüğü, gerçek ebatlı, yarı kabartma bir lokomotif bir tünelden fırlayarak çıktı.

"Aman Tanrım" Grillo'nun tek diyebildiği buydu.

"Şimdi onu niye terk ettiğimi anlamışsınızdır" dedi Rochelle.

"Fark etmedim" diye karşılık verdi Grillo. "Burada yaşamıyor muydunuz?"

"Denedim" dedi kadın. "Ama şu hâle baksanıza. Buddy'nin zihnine girmek gibi bir şey bu. Her şeye damgasını vurmak istiyordu. *Herkese*. Burada bana yer yoktu. Hele ki oyunlarına eşlik etmeye hazırlıklı değilsem, hiç."

Koskocaman açılmış ağıza dikti gözlerini. "Çirkin" dedi. "Sizce de öyle değil mi?"

"Yargılamak bana düşmez" dedi Grillo.

"Sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Belki baş ağrıtabilir."

"Mizah duygumun olmadığını söylerdi" dedi kadın. "Nedeni de bunu... onun bu şeylerini eğlenceli bulmayışım. Aslında ben *kendisini* de o kadar eğlenceli bulmazdım. Yatakta evet... harikaydı. Ama eğlenceli miydi derseniz? Ne gezer."

"Bütün bunlar aramızda mı kalsın?" diye meraklandı Grillo.

"Evet dersem fark eder mi? Mahremiyetimi iplemediğinizi öğrenecek kadar kötü reklamım yapıldı hayatımda."

"Ama yine de bana anlatıyorsunuz."

Kadın, ağızdan Grillo'ya döndü. "Evet anlatıyorum" dedi. Bir duraklama oldu. Sonra, "Üşüdüm" dedi ve içeri girdi. Ellen kahve servisi yapıyordu.

"Bırak" diye buyurdu Rochelle. "Ben yaparım."

Vietnamlı kadın çıkmadan önce kapıda bir hizmetçiden beklenmeyecek kadar uzun bir süre oyalandı.

"Buddy Vance hikâyesi böyle işte" dedi Rochelle. "Eşler, servet ve karnaval. Hiç de ahım şahım bir yenilik içermiyor korkarım."

"Kendi akıbetini öngörmüş olabileceğine dair bir bilginiz var mı?" diye sordu Grillo, koltuklarına kurulurlarken.

"Ölümünü mü? Sanmam. O tip düşüncelere tam anlamıyla hazırlıklı değildi. Krema?"

"Evet, lütfen ve şeker."

"Dilediğiniz kadar alın. Okurlarınız bu tür haberler mi okumak istiyor? Buddy'nin ölümünü rüyasında gördüğünü mü?"

"Garip şeyler hep olagelmiştir" dedi Grillo, düşünceleri ister istemez yarığa ve onun firarilerine kaydı.

"Ben öyle düşünmüyorum" diye karşılık verdi Rochelle. "Artık mucize belirtileri pek görmüyorum. Eskidendi." Dışarıdaki ışıkları söndürdü. "Ben çocukken, büyükbabam diğer çocukları nasıl etkileyebileceğimi öğretmişti."

"Nasıl?"

"Yalnızca düşünce yoluyla. Onun bütün hayatı boyunca yaptığı bir şeydi, bana da aktardı. Kolaydı. Çocukların dondurmalarını düşürtebiliyordum. Onları durup dururken güldürürdüm. Hiç zorlanmadan becerirdim. O zamanlar mucizeler vardı. Köşede beklerdi. Ama hünerimi kaybettim. Hepimiz kaybediyoruz. Her şey daha kötüye gidiyor."

"Hayatınız o denli kötü olmasa gerek" dedi Grillo. "Biliyorum yastasınız..."

"Siktirin yasıma" dedi kadın ansızın. "O öldü, ben de burada oturmuş son gülen kim olacak diye bekliyorum."

"Vasiyet?"

"Vasiyet. Eşler. Yerden bitiverecek piçler. Sonunda beni şu kahrolası gizem tünellerinden birine sokmayı başardı." Sözleri duygu doluydu ama onları yeterince sakin dile getiriyordu. "Eve gidebilir ve bütün bunları yazıya dökerek ölümsüzleştirebilirsiniz."

"Kasabada kalacağım" dedi Grillo. "Kocanızın cesedi bulunana kadar."

"Bulunmayacak" diye karşılık verdi Rochelle. "Aramayı bıraktılar."

"Ne?"

"Spilmont bunu açıklamaya gelmişti. Zaten beş adam kaybetmişler. Onu bulma şansı belli ki çok zayıf. Riske değmez."

"Sizi üzmüyor mu bu durum?"

"Gömeceğim bir cesedin olmaması mı? Hayır, hiç. Onu yerin dibinden çıkarılırken hatırlamaktansa gülümserken hatırlamak daha iyi. Gördüğünüz gibi hikâyeniz burada bitiyor. Hollywood'da onun için bir anma töreni düzenlenecektir, muhtemelen. Gerisi, hani derler ya, televizyon tarihi." Söyleşinin son bulduğunu vurgulamak için ayağa kalktı. Grillo'nun soramadığı yığınla sorusu vardı, çoğu da kadının konuşmaya hiç yanaşmadığı konu üzerineydi, yani adamın özel hayatı. Tesla'nın dolduramayacağı birkaç gedik bulunduğunun farkındaydı. Dul Vance'ın sabrını zorlamak yerine bıraktı sorular askıda kalsın. Kadın Grillo'nun umduğundan çok daha fazla içini dökmüştü.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim" dedi Grillo, kadınla tokalaşarak.

Kadının parmakları dal gibi incecikti. "Çok naziksiniz."

"Ellen sizi geçirecektir" dedi kadın.

"Teşekkürler."

Kız sofada bekliyordu. Ön kapıyı açarken Grillo'nun koluna dokundu. Grillo baktı. Kız, ses çıkarmamasını işaret ederek eline bir kâğıt parçası sıkıştırdı. Aralarında bir konuşma olmadan Grillo verandanın önüne konmuş ve kapı arkasından kapanmıştı.

Kâğıt parçasına bakmak için videonun menzilinden çıkana kadar bekledi. Kadının adı -Ellen Nguyen- ve Deerdell semtine ait bir adres vardı üzerinde. Buddy Vance gömülü kalabilirdi ama hikâyesi, görünüşe bakılırsa, hâlâ kendi yolunu kazıyordu. Öyküler bunu hep yapardı, Grillo'nun deneyimleriyle sabitti. Onun inancına göre hiçbir şey ama *hiçbir şey*, gizli kalamazdı, çıkar sahipleri istedikleri kadar sessizlikte direnşinler.

Komplocular diledikleri gibi dolap çevirebilir, haydutlar susturma girişimlerinde bulunabilirlerdi ama gerçek ya da onun yaklaşık türevi, er ya da geç kendisini gösterirdi, hem de çoğu kez en sevimsiz surette. Harbi gerçeklerin hayatın ardındaki hayatı ortaya sermesi nadirdi. Bunu yapan, dedikodular, duvar yazıları, bant karikatürleri ve aşk şarkılarıydı. İnsanların kahve muhabbetlerinde ya da düzüşmeleri arasında lafladıkları ya da bir tuvalet duvarında okudukları şeylerdi onlar.

Yeraltı sanatı, fışkıran suların arasında gördüğü suretler gibi, dünyayı değiştirmek üzere yükselmekteydi.

II

Jo-Beth karanlıkta yatağına yatmış, meltemin perdeleri sırasıyla bir içeri bir gecenin karanlığına sallamasını izliyordu. Eve döner dönmez annesiyle konuşmaya gitmiş ve ona Howie'yi bir daha asla görmeyeceğini söylemişti. Aceleyle verilmiş bir sözdü ama annesinin işittiğinden bile emin değildi. Kadın odayı arşınlayarak huzursuzca etrafında dört dönüyor, ellerini sımsıkı kenetleyerek kendi kendine dualar mırıldanıyordu. Dualar, Jo-Beth'e rahibi aramaya söz verdiğini ama aramadığını hatırlattı. Elinden geldiğince toparlanarak aşağı indi ve kiliseyi aradı. Gelgelelim, Rahip John müsait değildi. Angelie Datlow'u yatıştırmaya gitmişti. Kocası Bruce, Buddy Vance'in cesedini çıkarma girişimi sırasında hayatını kaybetmişti. Bu, Jo-Beth'in trajediyle ilgili duyduğu ilk şeydi. Konuşmayı kısa kesti ve telefonu titreyerek kapadı. Ölümlerin nasıl gerçekleştiği konusunda ayrıntılı açıklamaya ihtiyacı yoktu. Onları görmüştü, Howie de öyle. Paylaştıkları rüya, Datlow ve meslektaşlarının öldüğü uçurumdan yapılan canlı yayınla kesilmişti.

Mutfakta oturdu -buzdolabı homurduyor, arka avludaki kuşlar ve böcekler tasasızca şakıyordu- ve anlamsızlıktan anlam çıkarmaya çalıştı. Belki de dünyaya fazlasıyla iyimser bir bakış açısıyla yaklaşmış, bugüne kadar olayları kişisel olarak iyice anlamasa da anlayan birilerinin çıkacağına inanarak sürdürmüştü hayatını. Bunu bilmek onu rahatlatırdı. Şimdi emin değildi. Kiliseden birilerine -diğer bir deyişle tanıdıklarının çoğuna- motelde olanları (sulu rüyayı, ölüm rüyasını) anlattığında annesinin izinden giderek şunu diyeceklerdi: Bu, Şeytan'ın işi. Howie'ye anlattığı kadarıyla onun vardığı sonuç, Jo-Beth'in Şeytan'a inanmadığını söylemek olmuştu ve haklıydı. Saçmalıktı. Peki, o saçmalıksa, diğer öğretilenler neydi?

Kafa karışıklığının arasından yolunu bulamaz bir hâlde, düşüncelerine söz geçirmeye çalışmaktan fazlasıyla yorgun, odasına çıkıp uzandı. Son uykusundaki travmanın ertesinde bu kadar çabuk uyumayı canı hiç istemiyordu ama ne kadar dirense de üzerine mahmurluk çöktü. Uykuya dalarken gözünün önünde siyah beyaz, inci parlaklığında, bir demet görüntü uçuştu. Howie, Butrick'in yerinde, Howie Çarşı'da, Tommy-Ray'le yüz yüze, Howie'nin öldüğünü sandığı anda yastıktaki suratı. Sonra bu demet kırıldı, inciler dağıldı. Uykuya daldı.

Uyandığında saat sekiz otuz beşi gösteriyordu. Evde çıt çıkmıyordu. Annesinin seslenmesine mahal vermemek için elinden geldiğince sessiz hareket ederek kalktı. Aşağıda kendine bir sandviç hazırladı ve odasına götürdü, şimdi -sandviçini hazmederken- yatmış, perdenin rüzgârla salınmasını izliyordu.

Akşam aydınlığı şeftali kreması kadar yumuşak olurdu ama artık kaybolmuştu. Karanlık çok yakındı. Yaklaştığını hissedebiliyordu -mesafeyi kapayarak, hayatı susturarak- ve bu, onu hiç olmadığı kadar huzursuz ediyordu. Pek uzaklarında olmayan ailelerin evlerinde yas zamanıydı. Kocasız eşler, babasız çocuklar, ilk kederli geceleriyle yüzleşecekti. Diğerleri için, bir kenarda nadasa bırakılan hüzün çıkarılacak, üzerinde çalışılacak ve gözyaşı dökülecekti. Jo-Beth'in de kendine ait bir üzüntüsü vardı artık ve o büyük kederin bir parçası hâline getiriyordu onu. Kayıplar ona dokunmuştu. Dünyadan çok şey götüren ve karşılığında çok az şey veren karanlık ise bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tommy-Ray pencerenin takırdamasıyla uyandı. Yatakta doğrulup oturdu. Gün, kendi kendine yaratılmış bir hummayla geçmişti. Görünüşe göre sabah olmasına daha on iki saatten fazla vardı, peki arada geçen sürede ne yapmıştı? Yalnızca uyumuş, terlemiş ve bir işaret beklemişti.

O işaret şu anda duyduğu şey miydi, pencerenin ölen bir adamın dişleri gibi takırdaması mı? Çarşafları üzerinden attı. Bir ara iç çamaşırına kadar soyunmuştu. Aynada gözüne ilişen vücut zayıf ve parlaktı, sağlıklı bir yılan gibi. Kendine hayranlık dikkatini dağıtınca tökezledi, ayağa kalkmaya çabalarken odayı algılama biçimini tamamen yitirdiğini fark etti. Oda birden garipleşmişti, kendisi de. Zemin hiç olmadığı kadar eğikti, gardırop bir bavul boyutunda küçülmüştü ya da kendisi koskocaman olmuştu. Baş ağrısıyla etrafı yoklayarak dengesini bulacağı somut bir şey aradı. Kapıya yöneldi ama elleri ve oda bu niyetini boşa çıkardı, yakaladığı şey pencere pervazı oldu. Baş dönmesi geçene kadar ahşaba yapışıp kıpırdamadan durdu. Beklerken pervazın titremesinin hissedilir biçimde parmak kemiklerinden geçip bileklerine, oradan kollarına ilerlediğini, sonra da omuzlarından midesine indiğini duyumsadı. İlerleyişi iliklerini titretiyordu. Son etapta birkaç omuruna tırmanıp kafatasına saplanana kadar bu duruma hiçbir anlam veremedi. O zamana kadar camda bir takırdamadan ibaret olan devinim, o noktada tekrar sese dönüştü, onu çağıran bir zangırtılar ve tıkırtılar silsilesi.

İki kez çağrılmasına gerek yoktu. Pencere pervazını serbest bırakmasıyla birlikte sersemlemiş bir hâlde kapıya yöneldi. Uykudayken çıkardığı kıyafetlere takıldı. Evden ayrılmadan önce giyinmesi gerektiğini hayal meyal düşünerek tişörtünü ve kot pantolonunu kaptıysa da bu girişimi, giysilerini peşinden sürüklemekten öteye geçmedi. Merdivenden indi ve evin arkasındaki karanlığa çıktı.

Avlu genişti, ve keşmekeş içindeydi, bakımı yıllarca ihmal edilmişti. Çit tamire muhtaç durumdaydı, avluyu yoldan saklasın diye dikilmiş fundalıklar ottan kaskatı bir duvar hâline gelmişti. Şu anda içine daldığı yer işte bu küçük ormandı, kafatasının içindeki attığı her adımla birlikte daha da şiddetlenen gayger sayacı onu oraya çekinekteydi.

Jo-Beth başını yastığından bir diş ağrısıyla kaldırdı. Hafifçe yüzünün yan tarafına dokundu. Dokunduğu yer hassaslaşmıştı, sanki ezilmiş gibiydi. Kalktı ve koridordan süzülerek banyoya geçti. Tommy-Ray'in oda kapısının açık olduğunu fark etti ki daha önce hiç açık bırakmazdı. Eğer oğlan oradaysa, göremiyordu. Perdeler örtüktü, içerisi zifiri karanlıktı.

Banyo aynasında yüzüne kısaca bir göz atışı gösterdi ki ağladığının belli olması dışında bir yara beresi yoktu. Oysa çenesindeki ağrı, ense köküne vurarak sürüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Baskı sürekli değil ama ritmikti, kalbinden kaynaklanmayan bir nabız atışı gibi, bir yerlerden gelip musallat olmuştu.

"Dur" diye mırıldandı, dişlerini sımsıkı kenetleyip bu nabız vuruşuna karşı koyarak. Ne var ki vuruşlar denetlenebilir gibi değildi. Kafasındaki baskıyı arttırıverdi, sanki onu sıkıp bütün düşüncelerini dışarı akıtmak istiyordu.

Jo-Beth, çaresizlik içinde Howie'ye zihninden seslenirken buldu kendini. Karanlıktan çıkagelen bu anlamsız acıya ket vurmak için ışık ve kahkahadan oluşmuş bir görüntü yarattı zihninde. Bu yasak bir görüntüydü - başvurmayacağına dair annesine söz verdiklerinden- ama başvurmasa savunmasız kalacaktı. Eğer kafasındaki ritmik darbeyle mücadele etmezse, bu şey, direngenliğiyle Jo-Beth'in düşüncelerini posaya çevirecek, onu kendi ritmine ve yekpareliğine uyduracaktı.

Howie...

Oğlan ona geçmişten gülümsedi. Jo-Beth onun ışıltılı anısına sarıldı ve lavaboya eğilip yüzüne soğuk su çarptı. Su ve anı, saldırıyı bastırdı. Ayakta dengesini zor bulan Jo-Beth, banyodan çıkıp Tommy-Ray'in odasına yöneldi. Bu rahatsızlığın kaynağı her neyse mutlaka oğlanı da etkilemiş olmalıydı. Ta küçük yaşlardan beri her virüsü birlikte kaparlar, birlikte yatağa düşerlerdi. Belki de bu yeni, tuhaf eziyet oğlanı önceden yakalamıştı, Çarşı'daki davranışı da bunun bir sonucu olabilirdi. Bu düşünce onu umutlandırdı. Eğer kardeşi hastaysa iyileştirilebilir demekti. Her ikisi de birlikte iyileşirdi.

Kapıdan içeri adımını attığı an şüpheleri doğrulandı. İçerisi hasta odası gibi kokuyordu, dayanılmaz sıcak ve bayat.

"Tommy-Ray? Orada mısın?"

İçeriye daha iyi ışık girsin diye kapıyı iyice itip açtı. Oda boştu, yatağın üstünde giysiler öbeklenmişti, yerdeki kilim üstünde tarantella dansı yapılmışçasına tortoptu. Pencereye gitti, açmaya niyetlenmişti ki perdeleri çekmekten öteye gidemedi. Gördüğü manzara, Tommy-Ray diye bağırarak son sürat merdivenden inmesine yetti. Mutfak kapısından yayılan ışıkta onun kot pantolonunu peşinden sürüyerek sendeleye sendeleye avluda ilerlediğini görmüştü.

Bahçenin sonundaki fundalıklar kıpırdıyordu, nedeni yalnızca rüzgâr değildi.

"*Oğlum*" dedi ağaçlardaki adam. "*Sonunda tanıştık.*"

Tommy-Ray, kendini çağıranı açık seçik göremiyordu ama bunun o adam olduğuna hiç şüphe yoktu. Kafasındaki takırtı onu görmesiyle birlikte giderek yavaşladı.

"*Yaklaş*" diye buyurdu adam. Adamın ses tonunda ve kendini saklayışında şekerle çocukları kandıranlara özgü bir şey vardı. Şu *oğlum* sözcüğü, gerçek anlamında kullanılmış olamazdı değil mi? Doğru olsa fena mı olurdu? O adamla tanışma umudunu tamamen bir kenara bıraktıktan sonra, çocukluğundaki onca sataşmadan ve onu hayalinde canlandırmaya çalışarak harcanmış onca zamandan sonra, kayıp babasını nihayet şuracıkta buluyor, yalnızca babalar ve oğulların anladığı bir şifreyle evinden çağırılıyordu. Aman ne güzel, pek güzel.

"*Kızım nerede?*" dedi adam. "*Jo-Beth nerede?*"

"Sanırım evde."

"*Git getir onu bana, olur mu?*"

"Bir dakika."

"*Hemen!*"

"İlk önce seni görmek istiyorum. Bunun bir numara olmadığını bilmek istiyorum."

Yabancı kahkaha attı.

"*Daha şimdiden baban gibi konuşmaya başladın*" dedi. "*Bana da sahtekârlıklar yapıldı. Bu da bizi temkinli kılar, değil mi?*"

"Evet."

"*Tabii ki beni görmelisin*" dedi, ağaçlardan öne çıkarak. "*Ben senin babanım. Ben Jaff'ım.*"

Jo-Beth tam basamakların dibine varmıştı ki annesinin odadan seslendiğini işitti.

"Jo-Beth? Neler oluyor?"

"Her şey yolunda, anne."

"Buraya gel! Feci bir şey... Uykumda..."

"Bir dakika, anne. Yatakta kal."

"Feci..."

"Biraz sonra dönerim. Sen sakın yerinden kımıldama."

Ete bürünmüş, buradaydı işte: Oğlanların ikinci bir ebeveyni, aynı cinsiyeti paylaştıkları bir ebeveyni, erkek mevzularını bilen ve bildiklerini oğullarına aktaran bir ebeveyni olduğunu fark ettiğinden beri Tommy-Ray'in binlerce kılıkta hayalini kurduğu baba. Yeri gelmiş bir film yıldızının piçi olduğunu, günün birinde bir limuzinin caddede yağ gibi kayarak çıkageleceğini ve içinden ünlü bir gülümsemenin inip ona tam da Jaff'ın sözleriyle hitap edeceğini hayal etmişti. Ama bu adam herhangi bir film yıldızından çok daha iyiydi.

Film yıldızına pek benzemiyordu ama dünyanın ilahlaştırdığı yüzlerle aynı ürkütücü vakur edayı paylaşıyordu, sanki gücünü ispatlamaya hiç ihtiyacı yoktu. O yüzün taşıdığı yetkeli tavır nerden kaynaklanıyor, Tommy-Ray henüz çözemiyordu ama bütün işaretler yerli yerindeydi.

"*Ben senin babanım*" dedi Jaff, yeniden. "*Bana inanıyor musun?*"

Elbette inanıyordu. Böyle bir babayı yadsıyarak aptallık etmiş olurdu.

"Evet" dedi, "Sana inanıyorum."

"*Peki, iyi bir evlat gibi bana itaat edecek misin?*"

"Evet, edeceğim."

"*Güzel*" dedi Jaff, "*madem öyle, şimdi lütfen bana kızımı getir. Onu çağırdım ama gelmeyi reddetti. Bil bakalım niye...*"

"Bilmem."

"*Düşün.*"

Tommy-Ray düşündü ama aklına tez bir yanıt gelmedi.

"*Düşmanım*" dedi Jaff, "*ona dokunmuş.*"

Katz, diye düşündü Tommy-Ray, göt çıbanı Katz'ı kastediyor.

"*Seni ve Jo-Beth'i temsilcim olun diye dünyaya getirdim. Düşmanım da aynısını yaptı. Bir çocuk yaptı.*"

"Katz düşmanın değil mi?" dedi Tommy-Ray, söylenenleri aklında toparlamaya çabalayarak. "Düşmanının oğlu mu?"

"*Kalkmış kızkardeşine dokunmuş. Onu benden uzak tutan da bu. O leke.*"

"Çok sürmez."

Bunu söyler söylemez Tommy-Ray dönüp eve koştu, bir yandan da usulca Jo-Beth'e sesleniyordu.

Kardeşinin seslendiğini duyan Jo-Beth'in içine su serpildi. Oğlanın sesi acı çekiyor gibi gelmiyordu. Jo-Beth mutfağa girdiğinde Tommy-Ray avlu kapısındaydı, kollarını boydan boya iki yana açıp pervaza tutunarak içeri eğilmiş, sırıtıyordu. Terden sırılsıklamdı, buna neredeyse çırılçıplak hâli eklenince plajdan aceleyle dönmüşe benziyordu.

"Şahane bir şey" diye sırıttı Tommy-Ray.

"Ne?"

"Dışarıda. Benimle gel."

Oğlanın vücudundaki her damar, üstündeki tenden gurur duyarcasına ayağa kalkmış gibiydi. Gözlerinde, Jo-Beth'in güvenmediği bir parıltı vardı. Gülümseyişi yalnızca şüphelerini koyultmaya yarıyordu.

"Hiçbir yere gelmiyorum, Tommy..." dedi.

"Neden direniyorsun?" diye sordu oğlan, başını eğerek. "Sırf sana dokundu diye ona ait olduğun anlamına gelmez."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"*Katz*. Onun ne yaptığını biliyorum. Utanma. Affedildin. Ama gelip şahsen özür dilemelisin."

"Affedilmek mi?" dedi Jo-Beth, sesini yükseltmesi kafatasının içindeki ağrıyı yeniden başlattı. "Beni affetmek sana mı düşmüş, sersem! Sen ki..."

"Bana değil" dedi Tommy-Ray, gülümsemesi milim dahi solmaksızın. "Babamıza."

"Ne?"

"Kendisi dışarıda..."

Kız başını olumsuzca salladı. Ağrı daha da beter bir hâl alıyordu.

"Gel işte. Avluda bekliyor." Kapının pervazını bırakıp mutfağa girerek Jo-Beth'e yaklaştı. "Acı veriyor, biliyorum" dedi. "Ama Jaff üstesinden gelecektir."

"Benden uzak dur!"

"Karşındaki *benim*, Jo-Beth. Tommy-Ray. Korkacak bir şey yok."

"Evet var. Ne olduğunu bilmiyorum ama var."

"Öyle düşünüyorsun, çünkü Katz tarafından *lekelendin*" dedi Tommy-Ray. "Canını acıtacak hiçbir şey yapmayacağım, biliyorsun. Birlikte hissediyoruz, değil mi? Sana zarar veren, bana da zarar verir. Acıdan hoşlanmıyorum." Güldü. "Tuhafımdır ama *o kadar da* değil."

Jo-Beth'in kuşkularına rağmen, kardeşi, bu sayede tartışmayı kazandı, çünkü söylediği gerçekti. Dokuz ay boyunca aynı rahmi paylaşmışlardı, tek yumurtanın yarısıydılar. Ona zarar vermek istemiyordu.

"Haydi gel" dedi, elini uzatarak.

Kız, eli tuttu. Başındaki ağrı anında dindi, çok şükür. Takırtıların yerine adı fısıldanıyordu.

"*Jo-Beth*."

"Evet?" dedi.

"Bana bakma" dedi Tommy-Ray. "Jaff. Seni çağıran o."

"*Jo-Beth*."

"Nerede o?"

Tommy-Ray ağaçları işaret etti. Ağaçlar, ansızın evden çok uzakmış gibi göründü, sanki ta avlunun dibindeydiler. Jo-Beth o kadar uzağa nasıl böyle çabucak vardığını anlayamadı, belli ki perdelerle oynayan rüzgâr şimdi onu esir almıştı ve koruya kadar kendisine eşlik ediyordu. Tommy-Ray elini onunkinden kurtardı.

Kardeşinin, *haydi*, dediğini işitti Jo-Beth, *beklediğimiz şey bu*...

Jo-Beth tereddüt etti. Ağaçların deviniminde, yeşilliklerin kıvranışında ona kötü görüntüler -patlayan bir atom bombasının mantar bulutu ya da sudaki kan- anımsatan bir şey vardı. Bununla birlikte onu yatıştırmaya çalışan ses derinden geliyordu ve rahatlatıcıydı, o sesin sahibi ise -artık ortaya çıkmıştı- ona yaklaşmaktaydı. Eğer baba diyeceği bir adam olacaksa, bu adam gayet uygun bir seçim olurdu. Jo-Beth onun sakalını ve kalın kaşlarını sevdi. Dudaklarının, sözcüklerin üstünde dura dura telaffuz ederken aldığı biçimini sevdi.

"Ben Jaff'ım. Senin baban."

"Gerçekten mi?" dedi Jo-Beth.

"Gerçekten."

"Neden şimdi geldin? Bunca zaman sonra?"

"Yaklaş. Anlatacağım."

Jo-Beth bir adım daha atacaktı ki evden bir çığlık duydu.

"Sakın sana dokunmasına izin verme!"

Annesiydi. Öyle avazı çıktığı kadar bağırmıştı ki Jo-Beth ondan o sesin çıkabileceğine hayatta inanmazdı. Çığlık onu yolundan alıkoydu. Topukları üzerinde döndü. Tommy-Ray tam arkasında duruyordu. Onun arkasında ise, geceliğinin düğmeleri açık, yalın ayak çimenlere basarak yaklaşan annesi.

"Jo-Beth, ondan uzak dur!" dedi.

"Anne?"

"Uzak dur!"

Annesi dışarı çıkmayalı neredeyse beş yıl olmuştu, o süre zarfında defalarca bir daha asla evi terk etmeyeceğini söylemişti. Oysa buradaydı, etekleri zil çalar hâlde, haykırışları yakarmaktan ziyade emrediyordu.

"Uzak durun, her ikiniz de!"

Tommy-Ray annesine döndü. "Gir içeri" dedi. "Bunun seninle ilgisi yok."

Annesinin koşar adımları yavaşladı.

"Sen *bilmezsin*, oğlum" dedi kadın. "Buna aklın ermez."

"Bu, bizim babamız" diye karşılık verdi Tommy-Ray. "Eve döndü. Minnet duyman gerekir."

"Ne *minneti*?" dedi annesi, gözlerini ayırarak. "O yaratık kalbimi kırdı. İzin verirseniz sizinkileri de kıracaktır." Tommy'den bir metre uzaktaydı şimdi. "Sakın buna izin vermeyin" dedi usulca, oğlanın yüzüne dokunmak için uzanarak. "O yaratığın bize zarar vermesine izin verme."

Tommy-Ray annesinin elini iterek savuşturdu.

"Seni uyardım" dedi. "Bunun senle bir ilgisi yok."

Annesinin cevabı aniydi. Tommy-Ray'e doğru bir adım attı ve suratına tokadı basıverdi. Beş karışlık şamar evin içinde yankılandı.

"Aptal!" diye bağırdı kadın ona. *"Kötülüğü görünce anlamaz mısın sen?"*

"Keçileri kaçırmış birini şıp diye anlarım ama" diye tükürürcesine cevap verdi Tommy-Ray. "Bütün o dualaların, Şeytan muhabbetlerin... beni hasta ediyorsun! Hayatımı mahvetmeye çalıştın. Şimdi de bunu mahvetmek istiyorsun. Yok öyle yağma! Babişko eve döndü! O yüzden siktir git!"

Oğlanın çıkışması ağaçlardaki adamı eğlendirmiş gibiydi, Jo-Beth onun kahkaha attığını işitti. Etrafına bakındı. Adam belli ki kızın bakacağını tahmin etmemişti, çünkü takındığı maskeden birazcık sıyrılmıştı. Jo-Beth'in babacan bulduğu yüzü ya da o yüzün ardındaki bir şey şişmişti. Gözleri ve alnı genişlemişti, Jo-Beth'e çok hoş gelen sakallı çenesi ve ağzı neredeyse gülük-

tü. Babasının olduğu yerde azman bir cenin duruyordu. Jo-Beth bu görüntü karşısında çığlığı bastı.

Etraflarındaki çalılıklar aniden çılgına döndü. Dallar, sırtlarını kamçılayan çilekeşler gibi kendilerini dövüyor, kabuklarını soyuyor, yapraklarını lime lime ediyordu. Devinimleri öylesine vahşiydi ki Jo-Beth onların köklerinden kopup peşine düşeceklerinden emindi.

"Anne!" dedi, gerisingeri eve dönerek.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Tommy-Ray.

"O bizim babamız değil!" dedi kız. "Bu bir aldatmaca! Baksana! Korkunç bir aldatmaca!"

Tommy-Ray ya biliyor da umursamıyordu ya da Jaff'ın etkisine öyle girmişti ki yalnızca Jaff'ın onun görmesini istediklerini görüyordu.

"Benimle kalıyorsun!" dedi, Jo-Beth'i kolundan yakalayarak. "*Bizimle*!"

Jo-Beth çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştı ama çok kötü yakalanmıştı. Araya giren annesi oldu. Yumruğunu indirdiği gibi oğlanın pençesini kızın kolundan ayırdı. Jo-Beth, Tommy-Ray'in onu tekrar yakalamasına fırsat vermeden eve doğru atıldı. Yeşilliklerde kopan fırtına bütün hışmıyla peşinden geldi, aynı zamanda annesinin de, kapıya koşarlarken elele tutuşmuşlardı.

"Kilitle! Kilitle!" dedi annesi, içeri girdiklerinde.

Jo-Beth anahtarı çevirir çevirmez, annesi peşinden gelmesini söyledi.

"Nereye?" dedi Jo-Beth.

"Odama. Onun nasıl durdurulacağını biliyorum. Çabuk!"

Oda, annesinin parfümü kokuyordu, bir de rutubetli yer bezi. Bu bildik kokular onu bir an rahatlattı. Beri yandan odanın ne kadar emniyet sağlayacağı da tartışmaya açıktı. Jo-Beth alt kattaki arka kapının tekmelenerek açıldığını işitti, ardından bir yaygara koptu, sanki buzdolabının içindeki her şey mutfağa saçılıyordu. Bunu sessizlik takip etti.

"Anahtarı mı arıyorsun?" dedi Jo-Beth, annesinin yastıkların altını eşelediğini görünce. "Bence kapının üzerinde."

"Al o zaman!" dedi annesi. "Çabuk ol!"

Kapının diğer tarafındaki çatırtı kapıyı açmadan önce Jo-Beth'in iki kez düşünmesine neden oldu. Ama kapı kilitli değilken nasıl olsa savunmasızlardı. Annesi Jaff'ı durdurmaktan söz ederken eğer anahtarı kastetmemişse muhtemelen dua kitabını kastetmişti, dualar ise hiçbir şeyi durduramayacaktı. İnsanlar her seferinde dudaklarında bir yakarışla ölmüşlerdi. Kapıyı bir çırpıda açmaktan başka seçeneği yoktu.

Gözleri basamaklara kaydı. Jaff oradaydı, sakallı bir cenin, kocaman gözleri ona kenetlenmişti. Cılız ağzı sırıtmayla gerilmişti. O tırmanırken Jo-Beth anahtara uzandı. "*Yetiştik*" dedi Jaff.

Anahtar yuvasından çıkmayacaktı. Jo-Beth silkeledi ve anahtar öyle aniden kurtuldu ki hem kilitten hem de parmaklarının arasından kayıp gitti.

Jaff, en üst basamaktan üç adım uzaktaydı. Acele etmiyordu. Jo-Beth anahtarı almak için çömeldi ve eve girdiğinden beri ilk kez, Jaff'ın varlığını haberleyen nabız vuruşunun tekrar başladığını hissetti. Uğultusu düşüncelerini karmakarışık etti. Neden böyle iki büklümdü? Ne arıyordu? Anahtarı görünce hatırladı. Anahtarı kaptığı gibi (Jaff ha vardı ha varıyor) doğruldu, geri çekildi, kapıyı çarparak kapadı ve kilitledi.

"O burada!" dedi annesine, ondan yana bakarak.

"Tabii ya" dedi annesi. Aradığını bulmuştu. Dua kitabı değil, bir bıçaktı, bir süredir ortadan kayıp, yirmi santimlik bir et bıçağı.

"Anne?"

"O yaratığın geleceğini biliyordum. Hazırlıklıyım."

"O elindekiyle ona direnemezsin" dedi Jo-Beth. "İnsan bile değil. İnsan mı?"

Annesinin gözleri kapıya kaydı.

"Söylesene anne."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum" dedi kadın. "Bunca yıl... kafamı kurcaladı. Belki Şeytan'dır, belki değil." Jo-Beth'e baktı tekrar. "O kadar uzun süre korku içinde yaşadım ki" dedi. "O şimdi burada ve her şey çok basit görünüyor."

"Açıkla öyleyse" dedi Jo-Beth. "Çünkü anlamıyorum. Kim o? Tommy-Ray'e ne yaptı?"

"Gerçeği anlattı" dedi annesi. "Bir bakıma. O, sizin babanız. Daha çok, babalardan biri."

"Kaç tane babam var?"

"Beni bir orospuya çevirdi. İstemediğim arzularla beni yarı çılgına çevirdi. Yatağımı paylaştığım adam sizin babanız ama bu..." Bıçağıyla kapıyı gösterdi, öteki taraftan bir tıkırtı geliyordu. "... Bu sizi gerçekten dünyaya getiren şey."

"*Seni duyuyorum*" diye homurdandı Jaff. "*Gayet açık seçik.*"

"Uzak dur" dedi kadın, kapıya yaklaşarak. Jo-Beth annesini vazgeçirmeye çalıştıysa da kadın oralı olmadı. Nedeni varmış meğer. Kadının yaklaştığı şey kapı değil, kızıydı. Jo-Beth'i kolundan yakalayıp kendine çekti ve bıçağı kızının gırtlağına dayadı.

"Onu öldürürüm" dedi sahanlıktaki şeye. "Yüce Tanrı şahidimdir ki ciddiyim. Hele içeri girmeye kalk, bak kızın nasıl ölüyor." Jo-Beth'in koluna yapışan pençesi Tommy-Ray'inki kadar güçlüydü. Dakikalar önce oğlan ona kaçık demişti. Kadının şu andaki eylemi ya Oscar ödüllük bir blöftü ya da oğlan haklıydı. Öyle ya da böyle, Jo-Beth gözden çıkarılmıştı.

Jaff kapıyı yine tıkırdatıyordu.

"*Kızım?*" dedi.

"Cevap ver" dedi annesi.

"*Kızım?*"

"...Evet..."

"*Hayatından endişe ediyor musun? Dürüst ol. Bana dürüstçe söyle. Çünkü seni seviyorum, sana bir zarar gelsin istemem.*"

"Ediyor" dedi annesi.

"*Bırak da o cevap versin*" dedi Jaff.

Jo-Beth cevaplarken hiç tereddüt etmedi. "Evet" dedi. "Evet. Bıçağı var ve..."

"*Aptalın teki olmalısın*" dedi Jaff, anneye. "*Hayatını yaşamaya değer kılan tek şeyi öldüreceksin demek. Elinden gelse yaparsın değil mi?*"

"Onu ele geçirmene izin vermeyeceğim" dedi kadın.

Kapının öteki tarafında bir sessizlik oldu. Sonra Jaff, "*Benim için hava hoş...*" dedi, hafifçe gülerek. "*Daima bir yarın vardır.*"

Gerçekten de kilitli olduğundan emin olmak istercesine kapıyı son bir defa yokladı. Sonra kahkaha ve takırtı dindi, yerlerini alçak, gurultulu bir ses aldı. Acı içinde doğan ve ilk nefesiyle birlikte içinde bulunduğu durumdan kurtuluşunun olmadığının ayırdına varan bir şeyin homurtusu gibiydi. Sesteki huzursuzluk, en az önceki akıl çelici sözler ve tehditler kadar insanın kanını donduruyordu. Sonra ağır ağır kaybolmaya başladı.

"Gidiyor" dedi Jo-Beth. Annesi bıçağı hâlâ boynunda tutuyordu. "Gidiyor, anne. Bırak beni."

Merdivenin en alttan beşinci basamağı Jo-Beth'in kanısını onaylarcasına iki kez gıcırdadı. İşkencecileri gerçekten de evden çıkıyordu. Ne var ki annesinin Jo-Beth'in kolunu tutan elini gevşetmesi için otuz saniye, kızını tamamen bırakması için de bir dakika daha geçmesi gerekti.

"Evden ayrıldı" dedi kadın. "Ama sen biraz daha burada kal."

"Peki ya Tommy?" dedi Jo-Beth. "Gidip onu bulmalıyız."

Annesi başını olumsuzca salladı. "Onu kaybetmem kaçınılmazdı" dedi. "Artık ondan bize fayda gelmez."

"*Denememiz* gerek" dedi Jo-Beth.

Kapıyı açtı. Sahanlığın karşısında, trabzana dayalı vaziyette, ancak Tommy-Ray'in mahareti olabilecek bir şey duruyordu. Çocukken Jo-Beth'e düzinelerce bebek yapmıştı, mizacını yansıtan geçici oyuncaklar. O bebekler hep gülümserdi. Şimdi yeni bir bebek yaratmıştı, yiyecek maddelerinden yapılmış bir aile babası. Hamburger köftesinden bir baş, göz yuvaları baş parmak bastırılarak yapılmış, kollar ve bacaklar sebzeden, gövde süt kutusundan. Kutunun içeriği bacaklarının arasına dökülüyor, iki diş sarmısak ve bir acı biberin bulunduğu yerin etrafında gölcük oluşturuyordu. Jo-Beth bebeğin kaba sabalığına bakakaldı. Et surat ona aynı bakışlarla yanıt verdi. Bu kez gülümseme yoktu. Ağız bile yoktu. Köftede iki delik yalnızca. Kasıklarından erkek sütü akıyor, halıyı lekeliyordu. Annesi haklıydı. Tommy-Ray'i kaybetmişlerdi.

"O piç kurusunun geri döneceğini biliyordun" dedi Jo-Beth.

"Bir zaman sonra geleceğini tahmin etmiştim. Benim için değil tabii. Benim için gelmedi o. Ben onun için yalnızca uygun bir rahimdim o kadar, diğerleri gibi..."

"Bakireler Birliği" dedi Jo-Beth.

"Onu nereden duydun?"

"Off anne... İnsanlar çocukluğumdan beri söz ediyor..."

"Çok utanmıştım" dedi annesi. Elini yüzüne kapadı, bıçağı tutan diğer eli yanında gevşekçe sarkıyordu. "Öyle utanmıştım ki. Kendimi öldürmek istedim. Ama rahip engelledi. Yaşamam gerektiğini söyledi. Tanrı için. Sen ve Tommy-Ray için."

"Çok güçlüymüşsün" dedi Jo-Beth, bakışlarını bebekten çevirip annesine dönerek. "Seni seviyorum anne. Korktuğumu söyledim, farkındayım ama canımı yakmayacağını biliyordum."

Annesi başını kaldırıp ona baktı, göz pınarlarından dökülen gözyaşları çenesine süzülüyordu.

Hiç düşünmeden cevap verdi. "Seni gözümü kırpmadan öldürecektim."

III

"Düşmanım hâlâ burada" dedi Jaff.

Tommy-Ray onu Palomolu çocuklar dışında kimseciklerin bilmediği bir patikaya soktu. O patika da onları tepenin arkasına dolaştırıp baş döndürücü bir izleme noktasına çıkardı. Burası randevu yeri olamayacak kadar fazla kayalık, üzerine bina dikilemeyecek kadar sallantılıydı ama bu kadar yükseğe tırmanmayı göze alanlar için Laureltree ve Windbluff'ı kapsayan uçsuz bucaksız bir manzara sunuyordu.

Tommy-Ray ve babası orada dikilip manzaraya daldı. Hiç yıldız yoktu, aşağıdaki evlerde tek tük ışık yanıyordu. Gökyüzüne kasvet veren şey, bulutlardı, kasabaya ise uyku. Canlarını sıkacak görgü tanıklarından uzak, baba oğul öylece ayakta durup konuştular.

"Düşmanın kim?" dedi Tommy-Ray. "Söyle de onun gırtlağını senin için parçalayayım."

"Onun buna göz yumacağını sanmam."

"Alaycı olma" dedi Tommy-Ray. "Ahmak değilim, biliyorsun. Bana çocuk muamelesi yapıldığında anlarım. Çocuk değilim ben."

"Bunu ispatlaman gerekecek."

"İspatlayacağım. Hiçbir şeyden korkum yok."

"Göreceğiz."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Seni hazırlıyorum o kadar."

"Neye? Düşmanına mı? Onu biraz tarif etsene."

"Adı Fletcher. Sen doğmadan önce, o ve ben ortaktık. Ama beni aldattı. Ya da en azından aldatmaya yeltendi."

"Ne işle uğraşıyordunuz?"

"Ah!" Jaff güldü, Tommy-Ray'in şimdiye kadar defalarca kez duyduğu bir ses, her duyduğunda daha da hoşlanıyordu. Tommy-Ray -şu andaki gibi- espriyi tam anlamasa da adam mizah duygusuna sahipti. "*İşimiz mi?*" dedi Jaff. "Kabaca, güç sahibi olmaktı. Daha kesin olmak gerekirse, özellikle bir tek güce ulaşmak. Adına Sanat deniyor, onun sayesinde Amerika'nın düşlerine adım atabileceğim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bütün düşlere değil tabii. Yalnızca önemli olanlara. Görüyorsun ya, Tommy-Ray, ben bir kâşifim."

"Hadi ya?"

"Ya. Ama şu dünyada keşfedilecek ne kaldı ki? Pek fazla şey değil. Bir avuç çöl, bir yağmur ormanı..."

"Uzay" diye önerdi Tommy-Ray, yukarı bakarak.

"Yine çöl, arada bir sürü hiç" dedi Jaff. "Hayır, gerçek gizem *-yegâne* gizem- kafalarımızın içinde. Ben de ona ulaşacağım."

"Psikologların kastettiği anlamda demiyorsun değil mi? Bir biçimde *orada var olmaktan* söz ediyorsun."

"Doğru."

"Oraya girmeyi sağlayan şey de Sanat mı?"

"Gene bildin."

"Ama düşlerden ibaret olduğunu söyledin. Hepimiz düş görürüz. Ne zaman istersen oraya geçebilirsin, uykuya dalman yeterli."

"Çoğu rüya hokkabazlıktan öteye gitmez. İnsanlar anılarını ayıklayıp onları bir anlamda istiflemeye çalışırlar. Ancak başka tür bir rüya var, Tommy-Ray. Doğumun, âşık olmanın ve ölümün anlamını taşıyan bir rüya. *Varoluşu* açıklayan bir rüya. Biliyorum kafa karıştırıcı..."

"Devam et. Anlamasam da dinlemek hoşuma gidiyor."

"Bir zihin denizi vardır. Adı Quiddity" dedi Jaff. "O denizde süzülen bir de ada vardır ki hepimizin rüyasına hayatta en az iki kez girer: Başlangıçta ve sonunda. İlk olarak Yunanlar tarafından keşfedildi. Plato onu bir şifreyle gizledi. Adına Atlantis dedi..." Durakladı, hikâyesinin özünden uzaklaşmıştı.

"Orayı çok istiyorsun, değil mi?" dedi Tommy-Ray.

"Hem de çok" dedi Jaff. "Canım ne zaman dilerse o denizde yüzmek, muhteşem öykülerin anlatıldığı sahile gitmek istiyorum."

"Kıyak."

"Ha?"

"Kulağa kıyak geliyor."

Jaff güldü. "Dangıl dungulluğun insanın içine su serpiyor, evlat. Gayet başarılı olacağımızı söyleyebilirim. Faaliyetlerime aracı olabilirsin, değil mi?"

"Elbette" dedi Tommy-Ray sırıtarak. Sonra da, "Nasıl yani?"

"Yüzümü öyle herkese göstermem" dedi Jaff. "Günışığını da pek sevmem. Gizem falan bırakmıyor ortalıkta. Ama sen benim gözüm kulağım olabilirsin."

"Kalıyorsun öyleyse? Bir yerlere gideriz sanmıştım."

"Gideceğiz ama sonra. Önce, düşmanım öldürülmeli. Zayıftır o. Kendisini koruyacak bir şey bulmadıkça Palomo'dan ayrılmaya kalkışmayacaktır. Kendi çocuğunu arayacaktır, sanıyorum."

"Katz'ı mı?"

"Aynen."

"O zaman Katz'ı öldüreceğim."

"Fırsat doğarsa, yerinde bir eylem olur."

"O fırsatı yaratacağım."

"Yine de ona teşekkür etmelisin."

"Niye?"

"O olmasaydı hâlâ yeraltında olacaktım. Sen ya da kardeşin, parçaları bir araya getirene, ikinizden biri gelip beni bulana kadar hâlâ bekliyor olacaktım. Kardeşinin Katz'la yaptığı şey..."

"*Ne* yaptılar? Düzüştüler mi?"

"Senin için çok mu önemli bu?"

"Önemli tabii."

"Benim için de. Fletcher'ın çocuğunun kızkardeşine *dokunması* fikri midemi bulandırır. Artık ne önemi varsa, Fletcher'ın da midesini bulandırıyordu. İlk defa bir konuda hemfikirdik. Sorun, hangimizin ilk önce yüzeye çıkacağı ve buraya vardığımızda hangimizin en güçlü olacağıydı."

"*Sen*."

"Evet, ben. Fletcher'ın yoksun olduğu bir üstünlüğüm var. Ordum, *terata*'m, en iyi, can çekişen insanlardan soğurulur. Ben de Buddy Vance'den çekip aldım."

"Nerede o?"

"Buraya gelirken birinin bizi izlediği hissine kapıldın, hatırlıyor musun? Ben de sana köpektir demiştim. Yalan söyledim."

"Göster."

"Görünce hevesin kaçabilir."

"Göster baba. Lütfen!"

Jaff ıslık çaldı. Ses üzerine, biraz arkasındaki ağaçlar, avludaki fundalıkları paramparça eden yüzü ortaya çıkararak kıpırdamaya başladı. Yüz, bu kez tamamen huzurlarındaydı. Dalgalarla kıyıya vurmuş bir şey gibiydi. Derin sularda ölüp yüzeye vurmuş, güneşte kavrulup martılarca didiklenmiş bir deniz canavarı... İnsan âlemine ulaştığında artık elli beş göz yuvası, bir düzine ağzı vardı ve derisinin yarısı yüzülmüş hâldeydi.

"Kıyak" dedi Tommy-Ray hafifçe. "Bunu bir komedyenden mi çıkardın? Bence hiç komik görünmüyor."

"Ölümün eşiğindeki bir adamdan çıkıp geldi" dedi Jaff. "Korkmuş ve yalnız bir adamdan. Öyleleri hep iyi numuneler üretir. *Terata* üretmek için kayıp ruhların peşinden gittiğim yerleri sana bir anlatsam. Gördüğüm şeyleri. Rastladığım pislikleri..." Kasabayı süzdü. "Ya burada?" dedi. "O tür örnekleri nereden bulacağım?"

"Ölen insanları mı yani?"

"Kırılgan insanları. Onları koruyan söylencelerden yoksun insanları. Korkmuş insanları. Yitik insanları. Delileri."

"Annemle başlayabilirsin."

"O deli değil. Öyle olmayı arzuluyordur belki, bütün tanık olduklarını bir

kenara itip onları sanrıdan ibaret sayabilmeyi. Ama her şeyin farkında. Kendini korudu. Her ne kadar salakça olsa da inançlıdır. Hayır... Çıplak insanlara ihtiyacım var, Tommy-Ray. İlahi duygulardan yoksun kişiler. Kaybolanlar."

"Birkaç kişiyi tanıyorum."

Tommy-Ray, her gün rastladığı insanların zihinlerini okuyabilseydi, babasını yüzlerce haneye götürebilirdi. Çarşı'da alışveriş yapan, sepetlerini taze meyve ve faydalı tahıllarla dolduranlar, onunki gibi sağlıklı bir cilde, onunki gibi ışıl ışıl gözlere sahip olan insanlar her bakımdan kendilerine hâkim ve mutlu görünüyordu. Sırf dengeyi korumak için arada sırada bir ruh doktoruyla görüşüyorlardı muhtemelen, belki de çocuklarına seslerini yükseltiyorlar ya da doğumgünleri ardı ardına devrilirken kendi kendilerine ağlıyorlardı. Şu ya da bu biçimde kendilerini huzurlu bireylerden sayıyorlardı. Bankadaki yeterli miktardaki paradan daha fazlasına sahiplerdi. Güneş çoğu kez ısıtıyor, ısıtmadığı zamanlarda ise bu insanlar şöminelerini yakıyor, soğuktan etkilenmeyecek kadar gürbüz olduklarını düşünüyorlardı. Bir soran çıksa, bir şeye iman ettiklerini söylerlerdi. Ama hiç kimse sormuyordu. Ne yeriydi ne de zamanı. Geçmiş ola, bu yüzyılda gocunulacak yaralara parmak basmadan inançtan söz edilemezdi. Utanç ise hayatlarını mahvetmemesi için kıyasıya sakındıkları bir travmaydı. Düğünler, vaftizler ve cenazaler dışında -o da yalnızca ezberden- imandan ya da o imana ilham veren ilahi varlıklardan söz etmemek en güvenlisiydi.

İşte böyle. O bakışlarının ardında, besledikleri umut mide bulandırıcıydı, bir çoğundaysa ölü. Aradaki gedikten sinsi bir dehşet duyarak o etkinlikten bu etkinliğe koşturuyorlar, merak duyacakları yerde boşluk duygusundan kaçınmak için hayatlarını oyalayıcı şeylerle geçiştiriyorlar ve çocukları hayatın anlamını sorgulamayı es geçince, derin bir oh çekiyorlardı.

Herkes korkularını o kadar iyi saklayamıyordu, yine de.

Ted Elizando on üç yaşındayken, ileri görüşlü bir öğretmen, bütün sınıfa süper güçlerin elinde uygarlığı yüz kez yok etmeye yetecek kadar çok füze bulunduğunu anlatmıştı. Bu ihtimal görünüşe göre Ted'i sınıf arkadaşlarından çok daha fazla tedirgin etmişti, bu yüzden alay konusu olmaktan korktuğu için Mahşer Günü'yle ilgili kâbuslarını kendine saklamıştı. Kandırmaca işe yaramıştı, sınıf arkadaşlarının üzerinde olduğu kadar Ted'in üzerinde de. Ergenliği boyunca korkularını neredeyse unutmuştu. Yirmi birinde, Thousand Oaks'da güzel bir işi vardı ve Loretta'yla evlenmişti. Ertesi yıl ebeveyndiler. Bir gece, bebek Dawn'un doğumundan birkaç ay sonra, nihai ateşle ilgili kâbus geri döndü. Ter içinde titreyerek uyanan Ted kalkıp kızına bakmaya gitti. Karyolasında yüzü koyun uyuyordu, öyle uyumayı severdi. Ted, bir saatten uzun bir süre uyuyan kızını seyretti, sonra yatağa döndü. Bu olay, daha sonra neredeyse

her gece tekrarlandı, ta ki sonunda tahmin edileceği üzere bir ayine dönüşene kadar. Bebek bazen uykusunda döner ve uzun kirpikli gözleri kırpışarak açılırdı. Babacığını karyolasının başında görünce de gülümserdi. Ne var ki bu nöbetler Ted'e bedelini ödetti. Geceler boyunca bölünen uykular onu güçten kesti; karanlık çökünce bastıran korkuların gündüz saatlerini işgal etmesini engellemekte güçlük çekmeye başladı. Mesai saatlerinde masasının başında otururken korkular gelip onu ziyaret ederdi. Önündeki evraklardan yansıyan bahar güneşi aydınlığı, gözlerinin önünde kör edici bir parlaklıkla patlayan bir atom bombasının mantar bulutuna dönüşüyordu. Ne kadar iç ısıtıcı olursa olsun, her esinti, kulaklarına ta uzaklardan çığlıklar taşıyordu.

Sonra bir gece, Dawn'un karyolasında muhafızlık ederken, füzelerin yaklaştığını duydu. Dehşetle Dawn'u kaptı, kız ağlarken onu susturmaya çabaladı. Bebeğin mızmızlanması Loretta'yı uyandırdı, o da kocasının peşine düştü. Onu yemek odasında, duyduğu dehşet nedeniyle konuşamaz, gözlerini kızına dikmiş hâlde buldu. Kızının bedeninin kollarında kömürleştiğini, derisinin karardığını, uzuvlarının dumanı tüten çubuklara dönüştüğünü görünce onu yere atıvermişti.

Bir ay boyunca hastanede tedavi gördükten sonra Palomo'ya döndü. Uzmanlar, görüş birliğiyle onun tam sağlığına kavuşma umudunun aile kucağına dönmesine bağlı olduğuna karar vermişti. Bir yıl sonra Loretta, ayak uydurulamaz değişiklikleri öne sürerek boşanma davası açtı. Şikâyeti kabul edildi, çocuğun velayeti de ona verildi.

Bu günlerde Ted'i çok az kişi ziyaret ediyordu. Bunalımdan sonra işe başladığı Çarşı bünyesindeki evcil hayvan mağazasında dört yılını doldurmuştu. Şükür ki üzerine çok az yükümlülük bindiren bir işti. Kendi gibi duygularını saklayamayan hayvanların arasında mutluydu. Yuva nedir bilmeyen, bıçak sırtında bir adamın havası vardı onda. Annesinden evcil hayvan yasağı alan Tommy-Ray, Ted tarafından şımartılmıştı. Dükkâna serbestçe dalmasına izin vardı (hatta Ted ayak işlerine koştururken bir iki kez dükkâna göz kulak olmuştu), köpekler ve yılanlarla oynardı. Hiç arkadaşlık etmedikleri hâlde Ted'i ve hikâyesini gayet iyi biliyordu. Bu gece yaptığı gibi Ted'i evinde hiç ziyaret etmemişti, örneğin.

"Sana birini getirdim, Teddy. Tanışmanı istediğim birisi."

"Geç oldu."

"Ertelemeye gelmez bu. Baksana, gerçekten iyi haberlerim var ve senden başka paylaşacak kimsem yok."

"İyi haberler mi?"

"Babam. Eve döndü."

"Döndü mü? Eh, senin adına gerçekten sevindim, Tommy-Ray."

"Onunla tanışmak istemez misin?"

"Şey, ben..."

"*Tabii ki ister*" dedi Jaff, gölgelerden öne çıkıp elini Ted'e uzatarak. "*Oğlumun dostu benim de dostumdur.*"

Tommy-Ray'in babam diye tanıttığı gücü görünce Tedd evin içine doğru korkuyla geriledi. Kâbusun başka türlüsüydü bu. Eski karanlık çağlarda bile öyleleri davet edilmedikçe içeri giremezdi. Sinsice sokulurlardı. Bu ise konuşuyor, gülümsüyor ve kendini içeri buyur ettiriyordu.

"*Senden bir şey istiyorum*" dedi Jaff.

"Neler oluyor, Tommy-Ray? Burası benim evim. Öylece içeri girip canınızın istediğini alamazsınız."

"*İstediğim, senin istemediğin bir şey*" dedi Jaff, Ted'e yaklaşarak. "*Onsuz çok daha mutlu olacağın bir şey.*"

Ted'in gözleri yuvalarında ters dönerken Tommy-Ray, hem şaşkın hem etkilenmiş bir hâlde izledi. Adam kusacakmış gibi sesler çıkarmaya başladı. Ama hiçbir şey kusmadı, en azından gırtlağından. Ödül, gözeneklerinden fışkırdı; vücut sıvıları köpüre köpüre, benzini sarartarak, kalın bir kıvamla dışarı aktı ve pantolonunu da tişörtünü de sırılsıklam etti.

Tommy-Ray bir o yana bir bu yana zıplayıp dans ediyordu, büyülenmişti. Acayip bir sihirbazlık numarası gibi bir şeydi bu. Sıvı, damlacıklar hâlinde yerçekimine meydan okuyor, Ted'in önünde asılı kalıyor, birbirlerine dokunup daha büyük damlalar oluşturuyor, bu damlalar da diğer büyük damlalarla birleşip kaynaşıyordu. En sonunda iç bulandırıcı gri bir peyniri andıran katı bir maddeye dönüşerek Ted'in göğsü önünde havada süzüldü. Jaff'ın çağrısı üzerine sıvılar hâlâ gelmeye devam ediyor, her zerre kütleye ekleniyordu. Kütle artık biçimini almıştı: Ted'in mahrem korkularının ilk taslağı. Tommy-Ray görüntü karşısında sırıttı, çarpık bacaklar, kayık gözler. Zavallı Ted, sen tut içinde böyle bir bebeği barındır sonra da serbest kılmayı becereme. Tıpkı Jaff'ın dediği gibi, Ted onsuz daha iyi olacaktı.

O geceki birkaç ziyaretin ilkiydi bu. Her seferinde de kayıp ruhlardan yeni bir mahlûk türemişti. Hepsi de solgun, belli belirsiz sürüngeni andıran şeyler ama neresinden bakarsanız bakın kişisel bir yaratıcılığın ürünüydüler. Gece maceraları kepenk indirmek üzereyken Jaff tam üstüne bastı, "Buna sanat denir" dedi. "Bu çekip çıkarma işi. Sen ne dersin?"

"Evet ya. Sevdim."

"*Sanat* değil tabii. Ama onun bir yankısı. Her sanatta olduğu gibi, sanırım."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Dinlenmem gerek. Gölgelik ve serin bir yer bul."

"Birkaç yer biliyorum."

"Hayır. Sen eve gitmelisin."

"Neden?"

"Çünkü Palomo yarın sabah uyandığında dünyanın eskisi gibi olduğuna inansın istiyorum."

"Jo-Beth'e ne diyeyim?"

"Hiçbir şey hatırlamadığını söyle. Çok üstelerse, özür dile."

"Gitmek istemiyorum" dedi Tommy-Ray.

"Biliyorum" dedi Jaff, uzanıp elini Tommy-Ray'un omuzuna koyarak. Konuşurken masaj yaptı. "Ama bir arama ekibinin peşine düşmesini istemeyiz. *Zamanımız* gelince yalnızca ortaya serdiğimiz kadarını keşfedecekler."

Tommy-Ray sırıttı. "O zamana daha çok var mı?"

"Palomo'nun alt üst oluşunu görmek istiyorsun değil mi?"

"Saatleri sayıyorum."

Jaff güldü. "Hık demiş, babasının burnundan düşmüş" dedi. "Ağır ol, evlat. Geri döneceğim."

Ve kahkaha atarak canavarlarını karanlığın içine sürükledi.

IV

Rüyalarının kızı yanılıyordu, Howie uyandığında böyle düşündü: Güneş Kaliforniya eyaletinde hergün parlamıyor. Perdeleri açtığında tanyeri kasvetliydi, gökyüzünde maviden eser yoktu. Görevini aksatmaksızın egzersizlerine koyuldu ama içi içini kemiren vicdanı yüzünden asgariden öteye gidemedi. Yaptığı hareketler bünyesini neredeyse hiç canlandırmadı, onu yalnızca terletmekle kaldı. Duş alıp tıraş oldu, giyindi ve Çarşı'ya gitti.

Jo-Beth'i gördüğünde onun gönlünü hangi sözcüklerle alması gerektiğinden henüz emin değildi. Geçmişteki deneyimlerine dayanarak bu tür telafi edici konuşma girişimlerinin felaketle sonuçlandığını biliyordu, ağzını açtığı anda kekeleyip bocalardı. Zamanı geldiğinde gidişatına bırakmak en iyisiydi. Eğer kız geri dursa, üsteleyecekti. Pişmanlık gösterirse, onu bağışlayacaktı. Bütün mesele, önceki gün aralarına giren kopukluğu gidermesine bağlıydı.

Motelde başlarına gelen şeyle ilgili bir açıklama varsa da şahsen saatlerce daldığı ruhsal arayışı sonuç vermemişti. Bir biçimde paylaştıkları rüya -aralarındaki duygusal bağın gücü düşünülürse aynı rüyayı paylaşma durumunu anlamak o kadar zor değildi- münasebetsiz, telepatik bir santral müdahalesiyle saptırılarak ne hakettikleri ne de anladıkları bir kâbusa dönüştürülmüştü. Vardığı tek sonuç buydu. Bir tür astral hataydı. Onlarla bir ilgisi yoktu, en iyisi unutmaktı. Her iki tarafın da birazcık iradesiyle ilişkilerini bıraktıkları yerden, Butrick'in park yerindeki o vaat dolu andan itibaren sürdürebilirlerdi.

Dosdoğru kitapçıya gitti. Lois -Mrs. Knapp- tezgâhtaydı. Bunun dışında dükkân boştu. Howie, gülümseyerek selam verdi, sonra da Jo-Beth daha gelmedi mi diye sordu. Mrs. Knapp onu buz gibi bir ifadeyle cevaplamadan önce saatine baktı, hayır, gelmemişti ve gecikmişti.

"Bekleyeyim o zaman" dedi oğlan, kadının güler yüzden yoksun oluşu onu amacından yıldıracak değildi. Vitrine en yakın raflara yürüdü, böylece hem kitaplara göz atabilecek hem de aynı anda Jo-Beth'i bekleyebilecekti.

Önündeki kitapların hepsi dini içerikliydi. Özellikle bir tanesi gözüne takıldı: *Kurtarıcının Öyküsü*. Kapağındaki resimde, kör edici bir ışığın ve "sayfalarında Çağın En Muhteşem Vahyi'ni taşıyor" yazısının altında diz çökmüş bir adam betimlenmişti. Kitabı karıştırdı. İnce cilt -taş çatlasa bir broşür kalınlığındaydı- Çağdaş Azizler Hazreti İsa Kilisesi'nce yayımlanmıştı ve kadim Amerika'nın Muhteşem Beyaz Tanrısı'nın öyküsünü kolay anlaşılır paragraflar ve resimlerle aktarmaktaydı. Bu Efendi'nin daha önce büründüğü suretleri -Meksika'da Quetzalcoatl, Polinezya'daki okyanus güneşi tanrısı Tonga-

Loa, Illa-Tici, Kukulean ve yarım düzineyi bulan daha nice kılıklar- tasvirleyen resimlerin hepsinde onun beyaz ırkın kusursuz kahramanı gibi görünmesi kaçınılmazdı: Uzun boylu, kartal burunlu, soluk benizli, mavi gözlü. Şimdi, kitapçığın iddia ettiğine göre, yeni bin yılı kutlamak üzere Amerika'ya dönüyordu. Bu kez gerçek adıyla anılacaktı: Hazreti İsa.

Howie, ruh hâline daha uygun bir kitap arayarak diğer rafa yöneldi. Aşk şiirleri örneğin ya da seks kılavuzu. Gelgelelim cilt dizilerini taradıkça anlaşıldı ki dükkândaki her kitap, aynı yayınevince ya da onun yan kuruluşları tarafından yayımlanmıştı. Aileler için ilahi ve dua kitapları, yeryüzündeki Tanrı kenti Zim'in kuruluşunu ya da vaftizin önemini anlatan hacimli, ağır ciltler vardı. Onların arasında Joseph Smith'in hayatıyla ilgili resimli bir kitap bulunuyordu, çiftliğinin ve görüm deneyimi yaşadığı kutsal korunun fotoğraflarını içermekteydi. Koru fotoğrafının yanındaki metin Howie'nin gözüne takıldı.

İki şahsiyet gördüm, haşmetli ve göz kamaştırıcı görüntüleri bütün tasvirlerin ötesindeydi, başımın üzerinde havada asılı duruyorlardı. İçlerinden biri bana konuştu, adımı seslendi ve dedi ki...

"Jo-Beth'in evini aradım. Cevap veren olmadı. Herhâlde bir yere gittiler."

Howie başını metinden kaldırdı. "Tüh" dedi, kadına pek inanmayarak. Eğer gerçekten telefonla aramışsa bunu çok sessizce yapmıştı.

"Muhtemelen bugün işe gelmeyecek" diye sürdürdü Mrs. Knapp, konuşu.ken Howie'yle göz göze gelmekten kaçınarak. "Onunla çok esnek çalışma şartlarıyla anlaştım. Hangi saatlerde uygunsa o zaman gelip çalışıyor."

Howie bunun yalan olduğunu biliyordu işte. Daha geçen sabah onun Jo-Beth'i dakiksizliği yüzünden azarladığını işitmişti, kızın çalışma saatlerinde esneklik falan yoktu. Ama iyi Hıristiyan Mrs. Knapp belli ki Howie'yi dükkândan postalamaya kararlıydı. Belki de Howie'nin kitapları karıştırırkenki küçümseyici bakışlarını yakalamıştı.

"Boşuna bekliyorsun" dedi kadın. "Bütün gününü burada geçirmek zorunda kalabilirsin."

"Müşterileri kaçırmıyorum ya?" dedi Howie, kadının ısrarını anladığını belli edecek biçimde tersleyerek.

"Yoo" dedi kadın, kuru bir gülümsemeyle. "Öyle demek istemedim."

Howie tezgâha yaklaştı. Kadın geriye doğru gönülsüzce bir adım attı, sanki ondan korkmuştu.

"Tam olarak *ne demek* istedin öyleyse?" diye sordu, nezaketini korumakta güçlük çekiyordu. "Neyimden hoşlanmadınız? Kokumdan mı? Saç kesimimden mi?"

Kadın tekrar gülümsemeye çabaladı ama bu kez, ikiyüzlülükteki ustalığına rağmen, beceremedi, yüzü kasıldı.

"Şeytan değilim ben" dedi Howie. "Buraya hiç kimseye zarar vermeye gelmedim."

Kadın buna yanıt vermedi.

"Ben... b... b... burada doğdum" diye devam etti Howie. "Palomo Grove'da."

"Biliyorum" dedi kadın.

Vay, vay, diye düşündü Howie, neler de yumurtlarmış.

"Başka neler biliyorsunuz?" diye sordu, yeterince nazikçe.

Kadının gözleri kapıya doğru kaydı. Howie onun Muhteşem Beyaz Tanrısı'na içinden dua ettiğini ve biri içeri girsin de onu şu kahrolası oğlandan ve onun sorularından kurtarsın diye yakardığını biliyordu. Yakarışlarına ne Tanrı'dan ne de müşterilerden cevap geldi.

"Hakkımda ne biliyorsunuz?" diye sordu Howie yeniden. "O kadar da kötü değildir ya?"

Lois Knapp hafifçe omuz silkti. "Galiba değil" dedi.

"Eh o zaman."

"Anneni tanıyordum" dedi kadın, bu kadarı oğlana yetecekmiş gibi orada durdu. Howie yanıt vermeyerek onun bu gergin sessizliği, bilgi vererek kapamasını bekledi. "Çok iyi tanımıyordum elbette" diye sürdürdü kadın. "Benden daha gençti. O zamanlar herkes birbirini tanırdı. Uzun zaman önceydi. Sonra kaza olunca tabii..."

"Siz öyle di... di... diyebilirsiniz" dedi Howie.

"Nasıl?"

"Olaya kaza diyebilirsiniz ama... te... te... tecavüzdü, değil mi?"

Kadının suratındaki ifadeden bu sözcüğü (ya da bu kadar başka bir iğrenç sözcüğü) dükkânında duymayı hiç ummadığı belliydi.

"Hatırlamıyorum" dedi, savunmaya geçerek. "Hatırlasaydım bile..." Durdu, derin bir nefes aldı, sonra konuyu saptırdı. "Neden geldiğin yere dönmüyorsun?" dedi.

"*Döndüm ya*" dedi Howie. "Burası memleketim."

"Kastettiğim o değil" dedi kadın, sonunda bıkkınlığını göstererek. "İnsanın aklına neler getirdiğinin farkında değil misin? Tam da Mr. Vance'in öldüğü gün geri döndün."

"Ne ilgisi var be?" diye çıkıştı Howie. Son yirmi dört saattir haber bültenlerine pek dikkat etmemişti ama komedyenin cesedini -önceki gün izlediği- çıkarma çalışmalarının büyük bir trajedi hâline dönüştüğünü biliyordu. Anlamadığı şey, aradaki bağlantıydı.

"Buddy Vance'i ben öldürmedim. Kesinlikle annem de..."

Çaresiz elçilik görevine razı olan Lois, kinayeden vazgeçip bundan sonrasını açık seçik ve çabucak ifade etti ki bir an önce işine dönebilsin.

"Annenin tecavüze uğradığı yer" dedi, "Mr. Vance'in düşüp öldüğü yerle aynı."

"Tıpatıp aynı mı?" dedi Howie.

"Evet" diye yanıtlandı, "Bana söylenen tıpatıp aynı yer olduğu. Gidip kendim bakacak değilim. Eşelemesen de dünyada yeterince kötülük var."

"Siz de bunun bir biçimde parçası olduğumu düşünüyorsunuz demek?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Hayır. Ama... dü... dü... düşünceniz o yönde."

"Madem sordun, evet öyle."

"Etrafı daha fazla kötü etkilemeyeyim diye dükkânı terk etmemi de istersiniz?"

"Evet" dedi kadın yalnızca. "İsterim."

Howie başıyla onayladı. "Tamam" dedi, "Gideceğim. Buraya geldiğimi Jo-Beth'e söyleyeceğinize söz verirseniz."

Mrs. Knapp'ın gönülsüz olduğu her hâlinden belliydi. Ama kadının duyduğu korku Howie'nin onun üzerinde bir güç kurmasını sağlıyordu ki buna keyiflenmemek mümkün değildi.

"Çok şey mi istedim?" dedi. "Siz hiç yalan söylemezsiniz."

"Hayır."

"Demek ki ona ileteceksiniz?"

"Evet."

"Muhteşem Beyaz Amerikan Tanrısı üzerine yemin eder misiniz?" dedi. "Adı neydi... Quetzalcoatl?" Kadın kafası karışmış görünüyordu. "Boş verin" dedi Howie, "Gidiyorum. Sabah alışverişini baltaladıysam kusura bakmayın."

Kadını panik içinde bakakalmış bir hâlde bırakarak açık havaya çıktı. Dükkânda geçirdiği yirmi dakika zarfında bulutlar aralanmış ve güneş yüzünü göstererek Tepe'yi aydınlatmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde Çarşı'daki Howie'yle diğer fanilere de yüzünü gösterecekti. Rüyalarının kızı yerden göğe kadar haklıydı.

V

Grillo telefonun sesiyle sıçrayarak uyandı, yarısı dolu şampanya kadehini devirdi -dün gece sarhoşken şerefe kaldırdığı son kadeh: *Buddy'e, sen hep aramızda yaşayacaksın-* küfretti, ahizeyi kaldırdı ve kulağına dayadı.

"Alo?" diye kükredi.

"Uyandırdım mı?"

"Tesla?"

"Adımı hatırlayan erkekleri severim" dedi Tesla.

"Saat kaç?"

"Oldukça geç. Kalkıp işe koyulmalısın. Ben vardığımda Abernethy'nin angaryalarından kurtulmuş olmanı istiyorum."

"Neden söz ediyorsun? Buraya mı geliyorsun?"

"Vance'le ilgili onca dedikodudan sonra bana akşam yemeği borçlusun" dedi Tesla. "Pahalı bir yer bulsan iyi edersin."

"Kaç gibi burada olursun?" diye sordu Grillo.

"Ah, bilmem. Galiba..." Grillo, onun lafının tam ortasında ahizeyi yüzüne kapadı ve telefona bakarak pis pis sırıttı, onun diğer taraftan küfrettiğini duyar gibiydi. Ne var ki ayağa kalkar kalkmaz suratı asıldı. Kafası davul çalıyordu, eğer şu son yarım kadehi de bitirmiş olsaydı ayağa bile kalkamazdı herhâlde. Oda Servisi'ni arayıp kahve siparişi verdi.

"Yanında meyve suyu ister misiniz, efendim?" dedi mutfaktaki ses.

"Hayır. Yalnızca kahve."

"Yumurta, kruvasan..."

"Off Tanrım, hayır. Ne yumurta ne de başka bir şey. Yalnızca kahve."

Oturup yazmaya koyulma fikri neredeyse kahvaltı düşüncesi kadar mide bulandırıcıydı. Onun yerine Vance malikânesindeki kadınla, Ellen Nguyen'le irtibata geçmeye karar verdi. Kadının adresi de telefon numarası da hâlâ cebindeydi.

Aldığı bol miktarda kafein onu zindeleştirince arabaya atlayıp dosdoğru Deerdell'e indi. Sonunda bulmayı becerdiği ev, kadının Tepe'deki iş yeriyle taban tabana zıttı. Küçüktü, hiçbir albenisi yoktu ve kesinlikle bakıma muhtaçtı. Grillo kendini ne tür bir muhabbetin beklediğini az çok kestiriyordu: Küskün işçi, patronunun ipliğini pazara çıkarıyor. Geçmişte bu tür muhbirlerin, her ne kadar genellikle art niyetli safsatacılar olsalar da, verimli bilgiler sağladıkları gözlenmişti. Grillo, bu vakada o tür bir art niyetlilik olacağından şüphcliydi. Ya Ellen'ın onu içeri buyur edip kahve takviyesi yaparken takın-

dığı kırılganlığını gözler önüne seren bakışları yüzünden böyle düşündü ya da ikide bir bitişik odadan seslenen çocuğunu -söylediğine göre oğlu gribe yakalanmıştı- yatıştırıp döndükten sonra hikâyesine hiç çelişmeksizin her seferinde kaldığı yerden devam edişinden ya da sırf anlattığı hikâyenin yalnızca Buddy Vance'in şanını değil kendininkini de lekelemesinden, kimbilir? Belki de bu sonuncusu, onun güvenilir bir kaynak olduğu hususunda Grillo'yu diğerlerine kıyasla daha çok ikna etmişti. Anlatılan öykü, ayıpları demokratik biçimde ortaya sermekteydi.

"Onun metresiydim" diye açıkladı kadın. "Neredeyse beş yıl boyunca. Rochelle evdeyken bile -kısa süreli de olsa- birlikte olmanın yollarını bulurduk. Sık sık. Bence kadın hepsini biliyordu. Bu yüzden eline geçen ilk fırsatta beni defetti."

"Artık Coney'de çalışmıyor musunuz yani?"

"Hayır. Beni kovmak için bir bahane arıyordu zaten, siz de bunu sağladınız."

"Ben mi?" dedi Grillo. "Nasıl?"

"Sizinle kırıştırdığımı söyledi. Tam da ona yakışan bir gerekçe." Konuşmaları süresince kadının ezik tavrından nadiren sıyrılarak gösterdiği duygusal tepkiye -bu seferki küçümseyişti- Grillo ilk kez şahit olmuyordu. "Herkesi kendi kıstaslarıyla yargılıyor" diye sürdürdü kadın. "Onların da neler olduğu malûmunuz."

"Hayır" dedi Grillo içtenlikle, "Hiçbir bilgim yok."

Ellen şaşırmış göründü. "Bekleyin" dedi Grillo'ya. "Bütün bunları Philip'in dinlemesini istemiyorum."

Kalktı ve oğlunun yatak odasına geçti, ona Grillo'nun duymadığı birkaç laf etti, hikâyesine devam etmek üzere geri dönerken kapıyı arkasından kapadı.

"Keşke öğrenmemiş olsaydı dediğim bir sürü sözcüğü öğrendi bile, okulda bir yıl geçirmesi yetti. Onun şansı olsun istiyorum... nasıl derler, masumiyetini korumak için? Evet, masumiyetini, çok kısa bir süreliğine bile olsa. Çirkinlikler çok çabuk kendini gösteriyor, değil mi?"

"Çirkinlikler derken?"

"Anlarsınız ya, sizi kandıran, ihanet eden insanlar. Cinsel konular. İktidar mevzuları."

"Ah elbette" diye karşılık verdi Grillo. "Öyledir."

"Rochelle'den söz ediyordum, yanılmıyorsam?"

"Evet, doğru."

"Şey, gayet basit aslında. Buddy'le evlenmeden önce fahişeydi."

"*Neydi?*"

"Doğru işittiniz. Neden o kadar şaşırdınız?"

"Bilmem. O çok güzel de. Para kazanmanın bir sürü yolu varken."

"Pahalı bir alışkanlığı vardır" diye karşılık verdi Ellen, yine o tiksintiyle karışık küçümseyişle.

"Buddy onunla evlenirken bunu biliyor muydu?"

"Neyi? Alışkanlığını mı yoksa fahişeliğini mi?"

"Her ikisini de."

"Eminim biliyordu. Onunla evlenmesinin bir nedeni de bu, galiba. Görüyorsunuz ya, Buddy'de sapkınlık diz boyudur. Affedersiniz, *diz boyuydu* demek istedim. Onun ölümüne hâlâ tam alışamadım."

"Onu henüz kaybetmişken bütün bunlardan söz etmek müthiş zor olsa gerek. Sizi de bu işe karıştırdığım için üzgünüm."

"Anlatmaya gönüllü olan bendim, değil mi?" diye yanıtladı kadın. "Bütün bunları birilerinin öğrenmesini istiyorum. Hatta *herkesin* bilmesini istiyorum. Onun sevdiği kadın bendim, Mr. Grillo. Onca yıl gerçekten sevdiği tek kişi *bendim*."

"Sanırım siz de onu seviyordunuz?"

"Ah evet" dedi Ellen usulca. "Hem de çok. Bencildi tabii ki ama bencil olmayan erkek var mı?" Grillo'nun kendini dışarıda tutmasına meydan bırakmadan devam etti. "Hepiniz dünyanın kendi etrafınızda döndüğünü sanacak biçimde büyütülüyorsunuz. Aynı hatayı oğlum Philip'te ben de yapıyorum. Farkındayım. Buddy'nin farkı şuydu, dünya en azından bir süreliğine de olsa *gerçekten* onun etrafında döndü. Amerika'nın en sevilen erkeklerinden birisiydi. Birkaç yıllığına. Herkesçe tanınıyordu, esprilerini herkes ezbere biliyordu. Ve tabii ki onun özel hayatıyla ilgili her şeyi bilmek istiyorlardı."

"Öyleyse Rochelle gibi bir kadınla evlenerek gerçek bir riske girdi?"

"Bence öyle, sizce de öyle değil mi? Özellikle de kendini yenileyip televizyon şebekelerinden birinde yepyeni bir program ayarlamaya çalışıyorken. Ama dediği gibi, şu sapkınlık yok mu! Zamanının çoğunu yalnızca kendini mahvederek geçirdi."

"Sizinle evlenmeliymiş" dedi Grillo.

"Daha beterini yaptı" dedi kadın. "Çok daha beterini yaptı." Anlatısının kendisiyle ilgili bu kısmında yokluğu şimdiye kadar fark edilen duygularını açığa vurdu. Gözleri doldu. Aynı anda oğlan yatak odasından seslendi. Kadın, hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına kapadı.

"Ben bakarım" dedi Grillo, kalkarak. "Adı Philip miydi?"

"Evet" dedi kadın, ne diyeceğini bilemeyerek.

"Onu yatıştırırım, merak etme."

Grillo onu göz pınarlarını ayalarıyla silerken bırakarak çıktı. Oğlanın kapısını açıp odaya girdi ve "Selam, ben Grillo" dedi.

Annesinin simetrik, vakur yüz hatlarını fazlasıyla taşıyan oğlan yatağında oturuyordu. Oyuncaklar, mum boya ve karalama kâğıtlarıyla dolu bir dağınıklığın ortasındaydı. Odanın köşesindeki TV açıktı ve oynayan çizgi filmin sesi kısılmıştı.

"Sen de Philip'sin, değil mi?"

"Annem nerde?" diye sordu oğlan. Grillo'dan işkillendiğini belli etmekte hiç sakınca görmüyor, gözleriyle Grillo'nun arkasında annesini arıyordu.

"Birazdan gelecek" diye yatıştırdı onu Grillo, yatağa yaklaşarak. Pek çoğu puf yorgandan kayarak yerlere saçılmış çizimlerde hep aynı şişko tipleme yer alıyordu sanki. Grillo çömelip içlerinden birini aldı. "Kim bu?" diye sordu.

"Balon Adam" diye yanıtladı Philip, gıcırtılı bir sesle.

"Bir adı var mı?"

"Balon Adam" diye tekrarladı, sabrı taşmak üzere gibiydi.

"TV'de mi çıkıyor?" diye sordu Grillo, sayfadaki alacalı bulacalı saçma yaratığı incelerken.

"Yok."

"Nereden çıkıyor o zaman?"

"Kafamdan" diye cevapladı Philip.

"Arkadaş mıdır?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Isırır mı peki?"

"Yalnızca seni" biçimindeydi cevap.

Ellen'ın "Çok ayıp" dediğini işitti Grillo. Omuzu üzerinden baktı. Gözyaşlarını saklamak için girişimde bulunmuşsa da belli ki oğlunu ikna edememişti, çünkü oğlan Grillo'ya suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

"O kadar yaklaşmamalısınız" dedi Ellen, Grillo'ya. "O gerçekten çok hasta, değil mi Philip?"

"Artık iyileştim"

"Hayır, iyileşmedin. Ben Mr. Grillo'yu kapıya geçirirken yatakta kalıyorsun."

Grillo doğruldu, elindeki resmi yatağın üstündeki diğerlerinin arasına bıraktı.

"Balon Adamı gösterdiğin için teşekkür ederim" dedi.

Philip yanıt vermeden kırmızı bir kalemle başka bir resim çizmeye koyuldu.

"Size anlattıklarım var ya..." dedi Ellen, çocuğun işitme mesafesinden uzaklaşınca. "... Hikâyenin hepsi değil. Çok daha fazlası var, inanın. Ama henüz anlatmak için hazır hissetmiyorum."

"Ne zaman isterseniz, ben dinlemeye hazırım" dedi Grillo. "Beni otelde bulabilirsiniz."

"Belki ararım. Belki aramam. Size anlattığım şeyler gerçeğin yalnızca bir kısmı, öyle değil mi? En önemli kısım Buddy ve onu öyle bir kalemde es geçemezsiniz. Asla."

Palomo'nun içinden geçerek otele dönerken, kadının ayrılırken söyledikleri Grillo'nun kafasını kurcaladı. Dile getirilen şey basit bir düşünceydi ama al-

tında yatan anlam fazlasıyla derindi. Buddy Vance gerçekten de bu öykünün merkeziydi. Ölümü hem gizemli hem de trajikti ama bundan daha gizemli bir şey varsa o da öncesinde sürdürülen yaşamın ta kendisiydi. O hayata dair merakını kışkırtacak yeterince ipucu toplamıştı. Coney Eye'ın duvarlarını kaplayan Karnaval koleksiyonu (Gerçek Amerikan Sanatı), adamı hâlâ seven ahlaklı metres, kocasını büyük ihtimalle sevmeyen, hatta hiç sevmemiş, fahişe eş. Tek başına bakıldığında saçma sapan görünen ölüm olayı olmasa bile can alıcı hikâyenin daniskasıydı bu. Mesele, bu hikâyenin anlatılıp anlatılmayacağı değil *nasıl* anlatılacağıydı.

Abernethy'nin konuya bakış açısı netti. Gerçeğe karşılık varsayımlara, saygınlığa karşılık kirli çamaşırlara iltimas geçecekti. Bununla birlikte Palomo'da esrarengiz varlıklar da vardı. Grillo onları Buddy Vance'e mezar olan çukurdan kurtulup gökyüzüne yükselirlerken görmüştü ki az buz şey değildi. Bu hikâyeyi doğru dürüst anlatmak önemliydi, aksi takdirde buradaki kafa karıştırıcı olaylara yenilerini eklemekle kalacaktı ki bunun da kimseciklere bir faydası olmazdı.

Öncelikle son yirmi dört saatte öğrendiği gerçekleri bir düzene sokması gerekiyordu: Tesla'dan öğrendikleri, Hotchkiss'ten, Rochelle'den ve şimdi de Ellen'dan. Otele döner dönmez bu işe koyuldu. Odasındaki küçücük masada kafa patlatarak el yazısıyla Buddy Vance hikâyesinin çatısını çıkardı. Bu sırada sırtı ağrımaya başladı, yükselen ateşinin ilk belirtileri kendini gösterdi, alnında terler birikti. Yine de farkında değildi, en azından notlarla dolu tam yirmi sayfayı devirene kadar. Ancak ondan sonra, işinden başını kaldırıp gerinirken, Balon Adam'ın ısırmasından kurtulmuşsa da yaratıcısının gribine yakalanmış olduğunu fark etti.

VI

i

Çarşı'dan çıkıp da Jo-Beth'in evinin yolunu tuttuğunda Howie, onun aralarında cereyan eden pek çok olayı -özellikle de motelde paylaştıkları dehşetiniçin Şeytan'ın işine yorduğunu iyice anladı. Yerden tavana kadar Mormon edebiyatı kaplı bir dükkânda hayli sofu bir kadınla beraber çalıştığı düşünülürse bu duruma şaşmamalıydı. Lois Knapp'la yaşadığı iletişim güçlüğü, Howie'nin nasıl bir meydan okumayla karşı karşıya olduğunu, söz konusu tartışmanın öncesine kıyasla çok daha iyi anlamasını sağlamıştı. Birbirlerine duydukları ilginin Tanrı ya da insan nezdinde ayıp olmadığına ve içinde pusuya yatmış şeytani bir şeyin bulunmadığına Jo-Beth'i bir biçimde ikna etmek zorundaydı. Belirsizlikler azaldıkça önünü daha kolay görebiliyordu.

Görebiliyordu ama ikna etme şansını pek fazla yakalayamadı. Daha en başından kapıyı açtırma girişimleri suya düştü. Tam beş dakika boyunca zile basıp kapıyı tıklattı, içgüdüleri evde cevap verecek birilerinin olduğunu söylüyordu. Evin arkasına dolanmış, perdeleri çekili pencerelerden içeriyi dikizlemeye niyetleniyordu ki kapıdaki emniyet zincirinin şıkırtısını işitti ve kapının aralığından onu dikizleyen kadından, muhtemelen Joyce McGuire, kızıyla bir çift laf etmek için izin istemek üzere verandaya geri döndü. Howie'nin annelerle arası genelde iyiydi. Kekemeliği ve gözlüğü ona çalışkan ve düşünceli bir öğrenci havası veriyordu, gayet güven verici bir ikili. Ne var ki Mrs. McGuire dış görünüşün aldatıcı olduğunun farkındaydı. Verdiği tavsiye Lois Knapp ile aynıydı.

"Burada istenmiyorsun" dedi Howie'ye. "Evine dön. Bizi rahat bırak."

"Jo-Beth'le yalnızca birkaç dakika konuşmam gerekiyor" dedi. "Kendisi evde, değil mi?"

"Evet, evde. Ama seninle görüşmek istemiyor."

"Bir sakıncası yoksa bunu ondan duymak isterim."

"Ah istersin demek?" dedi Mrs. McGuire ve Howie'yi fazlasıyla şaşırtarak kapıyı açtı.

Veranda aydınlık, evin içi ise karanlıktı ama Howie sofanın ta sonunda, loşlukta dikilen Jo-Beth'i görebildi. Cenazeye gitmeye hazırlanıyormuş gibi siyahlara bürünmüştü. Bu hâli onu olduğundan daha solgun gösteriyordu. Verandadan vuran ışığı yalnızca gözleri yansıtmaktaydı.

"Söyle ona" diye buyurdu annesi.

"Jo-Beth?" dedi Howie. "Konuşabilir miyiz?"

"Buraya gelmemelisin" dedi Jo-Beth sakince. Sesi içeriden zar zor duyu-

luyordu. Evin havası bayattı. "Hepimiz için tehlikeli. Buraya bir daha asla gelmemelisin."

"Ama seninle konuşmam gerek."

"Faydası yok, Howie. Eğer gitmezsen hepimizin başına kötü şeyler gelecek."

"Ne gibi şeyler?" diye bilmek istedi Howie.

Kızın yerine yanıt veren annesi oldu. "Suçlu sen değilsin" dedi kadın, sergilediği hırçınlığı artık kaybolmuştu. "Hiç kimse seni suçlayamaz. Ama annenle benim başıma gelen şeylerin sona ermediğini anlamalısın, Howard."

"Hayır, korkarım anlamıyorum" diyerek döndü Howie. "Hem de hiç anlamıyorum."

"Belki de anlamaman daha iyi" diye cevapladı. "En iyisi gitmen. Hemen." Kadın kapıyı örtmeye koyuldu.

"Be... be... be..." diye başlayacak oldu Howie. *Bekle* bile diyemeden burnundan iki santim ötedeki kapıya bakar hâlde buldu kendini.

Dili dolanmadan "Kahretsin" demeyi becerebildi.

Kapalı kapıya aptal gibi bakakaldığı bir saniyede diğer taraftan sürgüler çekildi, zincirler yerlerine takıldı. Bundan daha anlaşılır bir savuşturma düşünülemezdi herhâlde. Mrs. McGuire onu postalamakla kalmamış, Jo-Beth de onu istemeyenler kadrosuna dahil olmuştu. İkinci bir teşebbüste bulunmak ve hüsrana uğramak yerine sorunu kabullendi.

İkinci durağı verandadan uzaklaşıp sokağın aşağısına doğru yola koyulmadan önce tasarlamıştı.

Mrs. McGuire'ın, annesinin ve komedyenin farklı biçimlerde kendi kaderleriyle yüzleştikleri yer, Palomo'nun ücra köşesinde, ormanda bir yerlerde bekliyordu. Orası tecavüz, ölüm ve felaketle mimlenmişti. Belki de orada bir yerlerde yüzüne hemen kapanmayacak bir kapı bulunurdu.

"En iyisini yaptık" dedi annesi, Howard Katz'ın ayak sesleri iyice uzaklaşınca.

"Biliyorum" dedi Jo-Beth, sürgülü kapıya hâlâ bakarak.

Annesi haklıydı. Önceki gecenin olayları -Jaff'ın ortaya çıkışı ve Tommy-Ray'i sahiplenişi- hiç kimseye güvenilemeyeceğinin ispatıydı. Tanıdığını ve sevdiğini sandığı kardeşi geçmişten çıkagelen bir güç tarafından ruhen ve bedenen ondan koparılmıştı. Howie de geçmişten çıkagelmişti, annesinin geçmişinden. Şu an Palomo'da her ne olup bitiyorsa, Howie onun bir parçasıydı. Belki bir kurban, belki de tetikleyici. Masum ya da suçlu, hangisi olursa olsun onu eşikten içeri buyur etmek dün geceki saldırıyı savuşturarak elde ettikleri ufacık kurtuluş umudunu riske atmak olacaktı.

Bunların hiçbiri, kapının onun yüzüne kapanmasına seyirci kalmayı kolaylaştırmıyordu. Şu anda bile sürgüleri çekip kapıyı ardına kadar açmak için parmakları kaşınıyordu, onu geri çağırıp kucaklamak, aralarının düzelebileceğini söylemek için. *Düzelmek* ne demekti ki? Bir araya gelmeleri, hayatı bo-

yunca can attığı macerayı yaşaması, muhtemelen kendi kardeşi olan bu oğlanla öpüşüp koklaşması mı? Yoksa bu taşkında, her dalgayla birlikte tek tek savrulup giden eski erdemlere sıkı sıkıya tutunmak mı?

Annesinin bir cevabı vardı, bir uğursuzluk belirdiğinde her zamanki önerisi. "Dua etmeliyiz, Jo-Beth. Zalimlerden esirgenelim. *Şer yüzünü gösterdiğinde Tanrı kelamıyla onu kül etsin, ışıltısının tezahürüyle yok etsin...*"

"Ben hiç ışıltı göremiyorum, anne. Bugüne kadar da hiç görmedim."

"Görürsün" diye üsteledi annesi. "Her şey açıklığa kavuşacak."

"Sanmıyorum" dedi Jo-Beth. Gözünün önüne Tommy-Ray geldi, geçen gece eve dönüşü ve Jo-Beth ona Jaff'la ilgili soru sorduğunda hiçbir şey olmamış gibi masumane gülümseyişi. Annesinin şimdi hararetle yok olsun diye dua ettiği şerlerden biri miydi o? Tanrı, *onu* mu kelamıyla kül edecekti? Jo-Beth etmemesini umuyordu. Aslında Tanrı'yla konuşmak için annesiyle birlikte diz çöktüklerinde Jo-Beth'in dua ettiği başka bir şeydi, Tanrı'dan Tommy-Ray'i çok acımasızca yargılamamasını diledi. Verandadaki oğlanın peşinden güneşe çıkıp o nereye giderse gitsin takip etmeyi istediği için kendisini de.

ii

Güneş, ağaçları ışığıyla dövse de dalların oluşturduğu çardağın altı gece atmosferine sahipti. Burada yaşayan hayvanlar ve kuşlar, inlerine ve yuvalarına çekilmişti. Aydınlık ya da aydınlıkta yaşayan bir şey, onları susturmuştu. Howie, yine de onlar tarafından gözetlendiğini hissediyordu. Her adımını tartıyorlardı, sanki Howie çok parlak bir dolunayda aralarına sızan bir avcıydı. Burada hoş karşılanmıyordu. Katettiği her metreyle birlikte daha ileri gitme hevesi kırılıyordu. Önceki gün onu buraya bir fısıltı getirmişti, sonradan bulanık zihninin oyun oynadığına yorarak kulak asmadığı bir fısıltı. Ama şimdi vücudundaki hücreler o çağrının gerçekliğinden hiçbir şüphe duymuyordu. Burada onu görmek, tanışmak ve tanımak isteyen biri vardı. Dün çağrıları yok saymıştı. Bugün aynı şeyi yapmayacaktı.

Yürürken, kendine ait olmayan bir dürtüyle başını geri attı, böylece bitki örtüsünün arasından sızan güneş ışığı yukarı bakan yüzünü kamçıladı. Parlaklığı karşısında gözlerini kısmak yerine ardına kadar açtı. Işıltı ve retinasını düzenli aralıklarla kamçılayışı onu büyülüyordu. Zihin akışının denetimini yitirmekten genellikle nefret ederdi. Yalnızca ısrarcı akranlarının dayatmalarıyla içki içer, makinenin idaresini elinden kaçırdığını hissettiği an dururdu. Hele uyuşturucular, düşünülemezdi bile. Ama burada bu esrimeyi hoş karşılıyor, güneşi gerçeği yakmaya buyur ediyordu.

İşe yaradı. Etrafındaki manzaraya tekrar baktığında hiçbir ot parçasının taşıyamayacağı renklerle yarı kör vaziyetteydi. Zihni, somutluktan arınan boş-

luğu çabucak kavramaya başladı. Gözlerinin önüne ansızın birtakım görüntüler üşüşüp doluştu, bu görüntüleri beyin lobunun bilinmeyen kısımlarından su yüzeyine çıkarıyor olmalıydı, çünkü onları yaşadığını hiç anımsamıyordu.

Önünde en az aralarından geçtiği ağaçlar kadar somut -hayır, *daha* somut- bir pencere gördü. Açıktı bu pencere ve deniz manzaralıydı.

Bu görüntü yerini başkasına bıraktı, bu seferki daha az huzur vericiydi. Her yandan alevler yükseliyordu, yananlar sanki kitap sayfalarıydı. Bu görüntülerin bir zarar vermeyeceğini bilerek alevlerin arasından korkusuzca ilerledi, tek istediği daha fazla görüntüydü.

Seleflerinden çok daha acayip üçüncü bir görüntüyle ödüllendirildi. Tam alevler söndüğü sırada gözlerinin önünde uçuşan renklerin arasından balıklar belirdi, gökkuşağı sürüleri hâlinde fışkırdılar.

Bu görüntünün katıksız aykırılığı karşısında kahkahayı bastı ve kahkahası başka bir harikaya ilham verdi. Üç sanrı iç içe geçerek yürüdüğü ağaçlara motifler çizdi, ta ki alevler, balıklar, gökyüzü, deniz ve ağaçlar göz kamaştırıcı tek bir mozaiğe dönüşene kadar.

Balıklar alevlerin arasında yüzüyordu. Gökyüzü yeşile çalıyor ve deniz yıldızı yağdırıyordu. Çimenler ayaklarını yalayan dalgalar gibi gidip geliyordu ya da ayak vazifesi gören bilincini yalıyordu, çünkü ayakları ansızın birer hiç olmuştu, keza bacakları da. Bu mozaiğin içinde Howie *bilinçti*, yuvasından koparak rastgele sürüklenen bir çakıltaşı.

Bu keyfin arasında bir soru canını sıktı. Madem o yalnızca bilinçti, makine neydi? Hiçbir işlevi yok muydu? Bir kenara fırlatılıp atılacak bir şey miydi? Balıklarla boğulacak, sözcüklerle yanacak?

İçinde bir yerlerde panik duygusu gıdıklamaya başladı.

Denetimi kaybediyorum, dedi kendi kendine, bedenimi de yitirdim denetimimi de. Tanrım. Tanrım. Tanrım!

Şşşt, diye homurdandı biri kafasının içinde. Telaşa gerek yok.

Yürümeyi bıraktı ya da öyle yaptığını umdu.

"Kim var orada?" dedi ya da öyle dediğini umdu.

Etrafını saran mozaik yerli yerindeydi, o sırada yeni aykırılıklar uydurmakla meşguldü. Bir haykırışla onu tuz buz etmeyi, buradan daha yalın bir yere çıkmayı denedi. "Görmek istiyorum!" diye bağırdı.

"*Buradayım*!" diye geldi yanıt. "*Howard, buradayım*."

"Durdur şunu" diye yakardı Howie.

"*Neyi durdurayım*?"

"Resimleri. Resimleri durdur!"

"*Korkma. Gerçek dünyadasın*."

"Hayır!" diye bağırarak karşılık verdi. "Değilim! Değilim!"

Yaşadığı kafa karışıklığını savuşturabilmek umuduyla ellerini yüzüne kapadı ama onlar -kendi *elleri*- düşmanla işbirliği içindeydi.

Gözleri avuçlarının ortasından gerisingeri ona bakıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Bir dehşet uluması koyverdi ve düşmeye başladı. Balıklar parladı, alevler harladı, Howie bütün bunların, onu tüketmeye hazırlandıklarını hissetti.

Yere çarptığında, sanki biri düğmeye basmış gibi, kayboluverdiler.

Bunun başka bir hile olmadığından emin olmak için bir süre haraketsiz yattı, sonra avuçlarını çevirip de görme yeteneğinden yoksunluklarına kesin kanaat getirince, ayağa kalktı. O durumda bile, dünya ile temas hâlinde kalmak için sarkan dallardan birine yapıştı.

"*Beni hayal kırıklığına uğrattın, Howard*" dedi onu çağıran.

Sesi işittiğinden bu yana ilk kez yerini tam olarak tespit etti. On metre kadar uzağında, ağaçların kayran içinde kayran oluşturduğu, merkezinde ise bir ışık havuzu bulunan bir nokta. O havuzun içinde at kuyruklu, tek gözü kör bir adam vardı. Onun canlı ikizi Howie'yi muazzam bir dikkatle inceliyordu.

"*Beni yeterince net görebiliyor musun?*" diye sordu.

"Evet" dedi Howie. "Gayet iyi görüyorum. Kimsin sen?"

"*Adım Fletcher*" diye karşılık geldi. "*Sen de benim oğlumsun.*"

Howie dala daha da sıkı tutundu. "*Neyinim?*" dedi.

Fletcher'ın harap suratında hiç gülümseme yoktu. Belli ki söylediği şey, ne kadar inanılmaz olsa da, şaka amaçlı söylenmemişti. Ağaç çemberinden öne çıktı.

"*Saklanmaktan nefret ediyorum*" dedi. "*Özellikle senden. Ama gelip giden çok oldu...*" Kollarını deli gibi sallayarak tarif etti. "*Gelenler, gidenler! Sırf çıkarılan cesedi seyretmek için. Düşünebiliyor musun? Amma zaman kaybı!*"

"*Oğlum* mu dedin?" dedi Howie.

"*Evet*" dedi Fletcher. "*Gözde sözcüğüm! Yukarıda ne varsa aynısı aşağıda da vardır değil mi? Bir top gökyüzünde. İki tanesi bacak arasında.*"

"Şaka ediyorsun" dedi Howie.

"*Etmediğimi gayet iyi biliyorsun*" diye karşılık verdi Fletcher, kesinlikle ciddi. "*Sana çok uzun zamandır sesleniyordum, babadan oğula.*"

"Kafama nasıl girdin?" diye sordu Howie.

Fletcher soruyu cevaplamaya tenezzül etmedi.

"*Burada durmuş yardımına muhtaçtım*" dedi. "*Ama bana direndin durdun. Senin yerinde olsam herhâlde ben de aynısını yapardım. Yanan çalıya sırtımı dönerdim. Bu konuda benzeriz. Aileden geliyor.*"

"Sana inanmıyorum."

"*Görüntülerin akışına biraz daha izin vermeliydin. Ne güzel kafayı buluyorduk, öyle ya? Uzun süredir yapmadığım bir şeydi. Meskalini tercih ederim, gerçi şimdi modası geçti onun herhâlde.*"

"Ben nereden bileyim" diye karşılık verdi Howie.

"*Onaylamıyorsun.*"

"Hayır."

"*Eh, kötü bir başlangıç, umarım bundan sonrası daha iyiye gider. Baban, an-*

lamışsındır, meskalin bağımlısıydı. Görüntülerle kafayı boznuştum. Onlar senin de hoşuna gidiyor. En azından bir süreliğine hoşuna gitti."

"Midemi bulandırdılar."

"İlk seferde çok fazlaydı da o yüzden. Alışırsın."

"İmkânı yok."

"Ama öğrenmek zorundasın, Howard. Bir tiryakilik değildi bu yaşadığın, bir dersti."

"Ne dersi?"

"Varoluş ve oluşum bilimi. Simya, biyoloji ve metafizik tek bir öğretide. Kavramak uzun zamanımı aldı ama beni ben yapan da o oldu." Fletcher işaret parmağıyla dudaklarına pat pat dokundu. *"Fark ettim de, biraz zavallı bir görüş bu. Ceddinle tanışmanın daha iyi yolları var ama ben mucizenin yaratıcısını etiyle kemiğiyle görmeden önce o mucizenin tadını çıkarman için elimden geleni yaptım."*

"Bu yalnızca bir rüya" dedi Howie. "Güneşe çok uzun süre baktım, beynimi pişirdi."

"Güneşe bakmayı ben de severim" dedi Fletcher. *"Ayrıca hayır, bu bir rüya değil. İkimiz de aynı anda buradayız, medeni varlıklar gibi fikir alışverişi yapıyoruz. Hayat ancak bu kadar gerçek olabilir."* Kollarını iki yana açtı. *"Yaklaş, Howard. Kucakla beni."*

"Kesinlikle hayır."

"Neden korkuyorsun?"

"Sen benim babam değilsin."

"Pekâlâ" dedi Fletcher. *"Babalarından biriyim. Başka biri daha var. Ama inan bana, Howard, önemli olan benim."*

"Saçmalıyorsun, farkında mısın?"

"Niye bu kadar kızgınsın?" diye sordu Fletcher. *"Jaff'ın çocuğuyla yaşadığın talihsiz ilişki yüzünden mi? Unut onu, Howard."*

Howie gözlüğünü çıkardı ve Fletcher'a kaşlarını çatarak baktı. "Jo-Beth'i nereden tanıyorsun sen?" dedi.

"Aklımdan geçen her şey, benim aklımdan da geçiyor. En azından âşık olduğundan beri böyle. Şu kadarını söyleyeyim, bu aşk meselesi senin kadar benim de hoşuma gitmiyor."

"Hoşuma gitmediğini kim söyledi?"

"Hayatımda hiç âşık olmadım ama senin sayende tadına vardım, pek hoş değildi."

"Eğer Jo-Beth'in kanına giren sensen..."

"O benim kızım değil ki, Jaff'ın kızı. Ben senin zihnine nasıl giriyorsam o da onunkine giriyor."

"Bu bir rüya" dedi Howie gene. "Başka yolu yok. Hepsi siktiri boktan bir rüya."

"Uyanmayı denesene o zaman" dedi Fletcher.

"Ha?"

"Madem bu bir rüya, evlat, uyanmayı dene. O zaman şüpheciliği bir kenara bırakıp işe koyulabiliriz."

Howie gözlüğünü takarak Fletcher'ın bulanık yüzünü tekrar net olarak gördü. O yüzde gülümseme yoktu.

"Haydi" dedi Fletcher. *"Kuşkularını ayıkla bakalım, çünkü fazla zamanımız yok. Bu bir oyun değil. Bu bir rüya değil. Dünyanın ta kendisi. Eğer bana yardım etmeyeceksen tehlikeye girecek olan şey yalnızca senin şu üç kuruşluk romantizmin değil."*

"Siktir!" dedi Howie, yumruğunu sıkarak. "Uyanabilirim. İzle de gör!"

Bütün gücünü toplayarak yanındaki ağacın gövdesine yaprakları silkeleyen bir yumruk attı.

Birkaç yaprak düştü. Kara kütüğü bir kez daha yumrukladı. İkinci darbe, birincisi gibi canını yaktı. Üçüncüsü ve dördüncüsü de öyle. Ne var ki Fletcher'ın görüntüsünde hiçbir dalgalanma olmadı, güneş ışığı altında öylece kaskatı durdu. Howie ağacı tekrar yumruklarken eklem derilerinin sıyrıldığını ve kanamaya başladığını hissetti. Her isabetli darbeyle birlikte duyduğu acı artsa da etrafını kuşatan manzara en küçük bir teslimiyet belirtisi göstermedi. Görüntünün direncini kırmaya kararlı, kütüğü dövdükçe dövdü, sanki makineyi güçlendirmeye değil yaralamaya yarayan yeni bir idmandı bu. Acı yoksa kazanmak da yok.

"Yalnızca bir rüya" dedi kendine.

"Uyanmayacaksın" diye uyardı Fletcher. *"Bir tarafını kırmadan kes şunu. Parmaklar öyle ha diye oluşmuyor. Parmaklara sahip olmak ne kadar sürüyor bilsen aklın durur..."*

"Bu yalnızca bir rüya" dedi Howie. "Yalnızca rüya."

"Dur artık, olur mu?"

Howie'yi fişekleyen şey, rüyadan sıyrılma telaşı değildi. Yarım düzine öfke daha su yüzüne çıkarak bu darbelere ivme kazandırmıştı. Jo-Beth'e öfke, onun annesine, ona bakılırsa *kendi* annesine de, cehaleti yüzünden kendine duyduğu öfke, dünyanın geri kalanı anasının gözüyken o aptalın daniskası olduğu için, etrafında dolap çevirdikleri için. Eğer bu göz yanılsamasının direncini parçalayıp üzerinden atabilirse bir daha asla aptallık etmeyecekti.

"Elini kıracaksın, Howard..."

"Uyanacağım."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Uyanacağım."

"Ama kız ona dokunmanı istediğinde kırık bir elle ne yapacaksın?"

Howie durdu ve Fletcher'a baktı. Acı aniden dayanılmaz hâle gelmişti. Göz ucuyla ağaç kabuğunun parlak kırmızı renkte olduğunu görebiliyordu. Başı dönüyordu.

"Ona... dokunmamı... istemiyor" diye mırıldandı. "Beni... kapı dışarı... etti..."

Yaralı eli yan tarafına gevşekçe düştü. Kan damlıyordu, farkındaydı ama bakmaya içi elvermiyordu. Yüzündeki ter damlaları ansızın buz parçacıklarına dönüşmüştü. Eklemleri de buz kesmişti. Zonklayan elini Fletcher'ın gözleri (kendisininkiler gibi koyu, kör olanı bile) önünde sarhoş gibi güneşe doğru kaldırdı.

Bir ışın demeti yaprakların arasından sızarak yüzünü buldu.

"Bu bir... rüya... değil" diye mırıldandı.

Kafasını dolduran uğultunun arasından Fletcher'ın "*Daha makûl kanıtlar var*" dediğini duydu.

"Pes... ediyorum..." dedi Howie. "Görüntümden nefret ettim..."

"*Seni duyamıyorum, evlat.*"

"Kendi... görüntümden... nefret ettim..."

"Kandan mı?"

Howie başını sallayarak onayladı. Bir hataydı. Beyni, kafatasının içinde, bağlantıları allak bullak ederek fır döndü. Dili görme yeteneği kazandı, kulakları kulak kirini tattı, gözleri göz kapaklarının ardındaki ıslaklığı hissetti.

"Ben çıktım" diye düşündü ve göçtü.

Bir ışık zerresi beklentisiyle kayanın içinde amma uzun bir süre geçmiş, evlat. İşte şimdi buradayım, keyfini çıkarmaya fırsatım olmayacak. Ne de senin keyfine varmaya. Babaların oğullarıyla yaptığı gibi seninle eğlenecek zamanım yok.

Howie inledi. Dünya kayıp gitmişti. Eğer gözlerini açmak isteseydi dünyayı yerli yerinde bekliyor bulacaktı. Ama Fletcher ona fazla zorlamamasını söyledi.

Seni yakaladım, dedi.

Gerçekti. Howie, babasının kollarının karanlıkta onu sarmalayıp kucakladığını hissetti. Kocamandılar. Ya da belki de o küçülmüş, yeniden bir bebeğe dönüşmüştü.

Planlarımda baba olmak yoktu hiç, diyordu Fletcher. *Koşullar beni zorladı. Jaff, etten kemikten vekiller atamak için birkaç çocuk edinmeye karar verdi, anlarsın. Ben de aynısını yapmaya mecburdum.*

"Jo-Beth?" diye geveledi Howie.

Evet?

"Onun çocuğu mu, senin mi?"

Onun, tabii ki. Onun.

"Öyleyse biz... kardeş değiliz."

Hayır, tabii ki değilsiniz. O ve onun kardeşi, Jaff'ın eseri, sen benim. Bu yüzden bana yardım etmen gerek Howie. Ordan zayıfım ben. Bir hayalperest. Hep öyleydim. Hayalperest bir müptela. O ise çoktan dışarıda, kahrolası terata'sını *toparlıyor.*

"Neyini?"

Yaratıklarını. Ordusunu. Komedyenden ele geçirdiği şey, onu taşıyıp götüre-

cek bir şey. Ben mi? Ben hiçbir şey elde edemedim. Can çekişen insanların pek fazla hayali yoktur. Salt korkudan ibarettir. O, korkuyu sever.

"O kim?"

Jaff mi? Düşmanım.

"Peki sen kimsin?"

Onun düşmanı.

"Böyle cevap olmaz. Bundan daha iyi bir cevap istiyorum."

Çok uzun sürer. Zamanımız yok, Howie.

"Kaba iskeletini çıkar yeter."

Howie, kafasının içinde Fletcher'ın gülümsediğini hissetti.

Ah... iskelet çıkarabilirim, dedi babası. *Kuş ve balık iskeletleri. Yeraltına gömülü bir sürü şey var. Anılar gibi. Ta en başa geri dönüyorlar.*

"Ben de mi bir aptallık var yoksa sen mi saçmalıyorsun?"

Anlatacaklarım çok ama az zamanım var. En iyisi göstermek, belki.

Ses tonu gerginleşmişti, Howie onun sesindeki huzursuzluğu hissetti.

"Ne yapacaksın?" dedi.

Zihnimi açacağım, evlat.

"Korkuyorsun."

Tam bir curcuna olacak. Ama başka yöntem bilmiyorum.

"Bunu istediğimi sanmıyorum."

Çok geç, dedi Fletcher.

Howie, kavrayan kolların gevşediğini, babasının kucağından kayıp düştüğünü hissetti. Bu bütün kâbusların önde geleniydi kuşkusuz, düşmek. Ne var ki bu düşünce-dünyası'nda yerçekimi de çarpıktı. Babasının kavrayışından kurtulduğu anda ondan uzaklaşmak yerine onun -ortaya çıktığı andan itibaren büyüdükçe büyüyen- suratına doğru tepetaklak yuvarlandı.

Düşünceleri dizginleyen sözcükler yoktu artık, yalnızca düşüncelerin kendisi vardı ve yığınlaydılar. Anlaşılamayacak kadar çok. Howie'nin onca şey arasında boğulmaması imkânsızdı.

Direnme, diye talimat verdi babası. *Yüzmeye bile kalkışma. Bırak kendini. Gömül bana. İçimde ol.*

Artık kendim olmayacağım, diye karşılık verdi Howie. Boğulursam ben olmayacağım. Sen olacağım. Sen olmak istemiyorum.

Riski göze almalısın. Başka yolu yok.

Alamayacağım! Alamam! Denetim... bende olmalı.

Onu kuşatan öğelerle boğuşmaya başladı. Fikirler ve görüntüler yine de zihnine nüfuz etti. Var olan algılama yeteneğini aşan düşünceler, başka bir zihin tarafından zihninde derlenip toparlandı.

Kozm, diğer adıyla Clay, diğer adıyla Helter Incendo, diye anılan bu dünyayla Metakozm, diğer adıyla Alibi, diğer adıyla Exordium ve Lonely Place arasında Quiddity adlı bir deniz vardır.

Howie'nin kafasında bu denizin bir görüntüsü belirdi. Bunca karmaşanın arasında tanıdık bir görüntüydü. Jo-Beth'le paylaştığı kısa rüya sırasında orada süzülmüştü. Nazik bir dalgayla taşınmışlardı, saçları birbirine karışarak, bedenleri birbirine sürtünerek. Aşinalık, korkularını yatıştırdı. Bundan böyle Fletcher'ın yönergelerini can kulağıyla dinledi.

o denizde bir de ada vardır.

Howie, çok uzaktan da olsa onu gördü.

Adı Ephemeris.

Güzel bir sözcük, güzel bir yer. Tepesi bulutlarla perdelenmişti ama etekleri aydınlıktı. Güneş ışığıyla değil, nurla.

Orada olmak istiyorum, diye düşündü Howie, Jo-Beth'le beraber orada olmak istiyorum.

Unut onu.

Bana orada ne olduğunu anlat. Ephemeris'te ne var?

Muhteşem Gizli Gösteri, diye karşılık verdi babasının düşünceleri. *Onu da üç kez izleriz. Doğumda, ölümde ve hayatımızın aşkıyla yan yana uyuduğumuz ilk gece.*

Jo-Beth.

Onu unut dedim sana.

Jo-Beth'le gittim ben! Oraya süzüldük, birlikte.

Hayır.

Evet. Bu da onun hayatımın aşkı olduğu anlamına gelir. Kendin söyledin.

Ben onu unutmanı söyledim.

Hayatımın aşkı o demek ki! Tanrım! Demek öyle!

Jaff'ın peydahladığı bir şey âşık olunamayacak kadar lekelidir. Yozdur.

O hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Seni reddetti, diye anımsattı Fletcher.

Ben de onu geri kazanırım öyleyse.

Kızın görüntüsü zihninde berraklaştı, hem de düş denizinden ya da üzerindeki adadan çok daha berrak. Kızın anısına uzandı ve bu sayede babasının zihninin pençesinden çekip kurtardı kendisini. Baş dönmesi geri geldi, sonra da yaprakların arasından sızarak tepesine vuran ışık.

Gözlerini açtı. Fletcher onu tutmuyordu, tabii gerçekten tutmuşsa. Howie çimenlerin üzerinde sırt üstü yatmaktaydı. Kolu dirseğinden bileğine kadar uyuşmuştu, bununla birlikte elini olduğundan iki kat büyük hissediyordu. Duyduğu acı, rüya görmediğinin ilk kanıtıydı. İkincisi ise, bir rüyadan daha yeni uyanmış olmasıydı. At kuyruklu adam gerçekti, buna şüphe yoktu. Bu da getirdiği haberlerin gerçek olabileceği anlamına gelirdi. İyi de olsa kötü de olsa, babasıydı o. Başını çimenlerden kaldırdığında Fletcher konuştu:

"*Ne kadar ümitsiz durumda olduğumuzu anlamıyorsun*" dedi. "*Eğer onu durdurmazsam Quiddity, Jaff tarafından işgal edilecek.*"

"Bilmek istemiyorum" dedi Howie.

"*Bir sorumluluğun var*" diye bildirdi Fletcher. "*Bana yardım edebileceğini düşünmesem seni dünyaya getirmezdim.*"

"Aman pek dokunaklı" dedi Howie. "Önemsendiğimi hissettim gerçekten."

Yaralı eline bakmamaya çalışarak doğrulmaya başladı. "Bana adayı hiç göstermeyecektin, Fletcher..." dedi. "Jo-Beth'le aramızdaki şeyin gerçek olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. O lekeli değil. Kızkardeşim de değil. Demek ki onu geri kazanabilirim."

"*Söz dinle!*" dedi Fletcher. "*Sen çocuğumsun. Söz dinlemen gerekir!*"

"Köle istiyorsan, git başkasını bul" dedi Howie. "Yapacak daha önemli işlerim var."

Fletcher'a sırtını döndü ya da döndüğünü sandı, çünkü adam önünde bitivermişti.

"Nasıl yaptın bunu?"

"*Yapabileceğim pek çok şey var. Bu küçücük bir şey. Sana öğretirim. Yeter ki beni yalnız bırakma, Howard.*"

"Kimse beni Howard diye çağırmaz" dedi Howard, Fletcher'ı kenara itmek için elini kaldırdı. Yarasını bir an için unutmuştu, şimdi tekrar gözünün önündeydi işte. Eklemleri pörtlemişti, elinin üstü ve parmakları kanla yapış yapıştı. Üstüne çimenler yapışmıştı, parlak kırmızı üzerine parlak yeşil. Fletcher tiksintiyle bir adım geri çekildi.

"Kan görüntüsünden sen de hoşlanmıyorsun ha?" dedi Howie.

Gerilerken Fletcher'ın görünümünde bir başkalaşım gerçekleşti, Howie'nin tam anlamıyla kavrayamayacağı kadar belli belirsiz bir şey. Güneş ışığına doğru gerilemişti de ışık onu delip geçmiş miydi? Yoksa karnına kenetlenen bir gökyüzü parçası dağılıp gözlerine doğru mu yükselmişti? Her neyse gelip geçmişti.

"Bir anlaşma yapalım" dedi Howie.

"*Ne anlaşması?*"

"Sen beni rahat bırak, ben de seni..."

"*Yalnızca ikimiz varız, evlat. Bütün dünya karşımızda.*"

"Aklını kaçırmışsın sen, farkında mısın?" dedi Howie. Gözlerini Fletcher'dan ayırıp geldiği yöne baktı. "Hayatta elime geçen tek şey aptal yerine konmaktı. Artık mazide kaldı! Beni seven insanlar var!"

"*Seni seviyorum!*" dedi.

"Yalancı."

"*Pekâlâ, sevmeyi öğrenirim o zaman.*"

Howie kanlı kolunu iyice öne uzatarak ondan uzaklaştı.

Arkasından babasının "*Öğrenebilirim!*" diye seslendiğini duydu. "*Howard, dinle beni! Öğrenebilirim!*"

Howie koşmadı. Gücü yoktu. Ama yere yuvarlanmadan yola ulaşmayı becer-

di ki bacaklarının dermansızlığı düşünüldüğünde iradenin bedene galip gelmesiydi bu. Fletcher'ın böylesine açıklık bir bölgeye kadar takip etmeyeceğinden emin, orada bir süre dinlendi. Adamın çıplak gözle insanların görmesini istemediği sırları vardı. Dinlenirken plan yaptı. İlk önce motele geri dönecek ve elini halledecekti. Sonra? Gerisingeri Jo-Beth'in evine. Aktarılacak iyi haberleri vardı ve bütün gece beklemesi gerekse bile onunla konuşmanın bir yolunu bulacaktı.

Güneş yakıyordu, pırıl pırıldı. Howie'nin gölgesini o yürürken önüne vuruyordu. Gözlerini kaldırıma dikti ve ayak izlerini adım adım takip ederek makûl olana geri döndü.

Geride bıraktığı ormanda, Fletcher, kifayetsizliğine lanet okumaktaydı. İkna edicilikte hiç başarılı olmamıştı. Sen hiçlikten çıkagel ondan sonra da ipe sapa gelmez görünümler yarat, olacak şey değil. Çoğu insan, temel sosyal becerilerde on yaşından itibaren ehlileşirdi. Kendisi, oğluyla giriştiği en basit bir tartışmada bile çuvallamış ve karşılığında da Howie, babasının içinde bulunduğu tehlikeyi kavramasını sağlayacak ifşaatlara sırt çevirmişti. Yalnızca babasının değil dünyanın da içinde bulunduğu tehlikeye. Jaff'ın, Azize Katrina Misyonu'nda Sefir'le ilk kez seyreltildiği zamana kıyasla çok daha tehlikeli olduğundan Fletcher'ın zerre kadar kuşkusu yoktu. Fazlasıyla tehlikeli. Kozm'da vekilleri vardı, ağzı laf yaptığı için ona itaat edecek çocuklar. Howard daha şimdiden o vekillerden birinin kucağına doğru yola çıkmıştı bile. Onu yok saysan yeriydi. Bu da Fletcher'a Palomo'ya tek başına dalmaktan ve sanrılayıcıları uyandırabileceği birilerini aramaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Ağırdan almanın bir anlamı yoktu. Günbatımına birkaç saat kalmıştı. Günışığı, yerini karanlığa terk ettiğinde Jaff şu anki konumundan çok daha büyük bir üstünlük elde etmiş olacaktı. Herkesin meraklı gözleri önünde Palomo sokaklarını arşınlama fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama başka seçeneği var mıydı ki? Belki gündüz olmasına rağmen, düş gören birkaç kişi yakalayabilirdi.

Gökyüzüne baktı ve Raul'le beraber oturup mutluluk içinde saatlerce Mozart dinledikleri, bir yandan da okyanusu örten değişken bulutları izledikleri Misyon binasındaki odası aklına geldi. Değişim, her zaman değişim. Karadaki varlıkların yansımalarına bürünen devingen biçimler: Bir ağaç, bir köpek, bir insan yüzü. Bir gün, Jaff'la savaşı sona erdiğinde, o bulutların arasına katılacaktı. İşte o zaman şu anda hissettiği ayrılık acısı -Raul gitmiş, Howard gitmiş, her şey elinden kayıp gidiyor- dinecekti.

Yalnızca durağan olanlar acı çekerdi. Her kılığa girenler her daim yaşardı. Tek bir ölümsüz günü yaşayan tek bir ülke.

Ah, orada olabilmek!

VII

Palomo Grove'un Boswell'i William Witt için o sabah, en kötü kâbusunun gerçeğe dönüşmesiydi. Yeryüzündeki gözde kasabasında yürüttüğü emlak işinde normal bir güne başlamak üzere, Stillbrook'taki -satın aldığından bu yana geçen beş yıl zarfında otuz bin dolar kıymetlendiği için müşterilerine böbürlendiği- tek katlı göz alıcı konutundan ayrılmıştı. Ne var ki bu sabah farklı bir şeyler vardı. Hani tam olarak ne diye sorulsa, tatminkâr bir cevap veremezdi ama sezgisel olarak sevgili Palomo'nun hastalandığını biliyordu. Sabah, zamanının çoğunu tam süpermarketin karşısına denk düşen ofis penceresinin önünde dikilerek geçirdi. Palomo'daki hemen herkes en azından haftada bir kez markete uğrardı, hem erzak alışverişi yapar hem de birbirlerini görürlerdi. William, marketin kapısından giren insanların yüzde doksan sekizini ismen tanıdığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Hatırı sayılır çoğunluğuna ev bulmakta, evlenirken aldıkları ilk eve artık sığmayan aileleri daha büyük bir eve, çocukları evden ayrılan orta yaşlıları ise sıklıkla daha küçük bir eve yerleştirmekte, son olarak ev sakinleri öldüğünde konutları satmakta William aracılık ederdi. Sonuçta pek çoğu tarafından tanınırdı. Ona ilk adıyla hitap ederler, papyonları hakkında yorumda bulunurlar (alâmeti farikasıydı, yüz on bir tane papyonu vardı) onu, ziyarete gelen ahbaplarıyla tanıştırırlardı.

Ama bugün, pencereden bakarken, manzarasında bir keyifsizlik sezdi. Milleti bu kadar ezik kılan, otoparkta birbirlerini selamlamadan geçmelerine neden olan şey Buddy Vance'in ölümü ve neticesinde yaşanan trajedi miydi yalnızca? Yoksa onlar da, kendisi gibi, garip bir beklentiyle mi uyanmışlardı? Sanki ajandalarına not düşmeyi savsakladıkları, bu ihmalkârlıkları yüzünden çok hayıflanacakları bir şeyin eli kulağındaydı.

Öylece durup seyrederken, gördüklerini ya da hissettiklerini tercüme etmekten aciz, yelkenlerini suya indirdi. Dışarı çıkıp fiyat saptama işine koyulmaya karar verdi. Göz atılması ve değer biçilmesi gereken üç ev -ikisi Deerdell'de, biri Windbluff'ta- vardı. Huzursuzluğu arabasıyla Deerdell'e doğru giderken de dinmedi. Kaldırımlarla bahçeleri döven güneş yaralar açıyordu, ısınarak yükselen hava, tuğla ve kiremitleri eritecek, onun kıymetli Palomo'sunu tamamen alıp götürecek gibiydi.

Deerdell'deki iki gayrimenkul çok farklı açılardan tadilat istiyordu, her ikisi de içlerinde dolaşarak, durumlarını belirleyen William'ın çok dikkat göstermesini gerektirdi. Onlarla işi bitip de Windbluff'taki evin yolunu tuttuğunda endişelerinden bir hayli uzaklaşmış, hatta aşırı tepki göstermiş olabile-

ceğini bile düşünür olmuştu. Önündeki işin ona hatırı sayılır bir keyif vereceğini kestiriyordu. Hilal'in hemen altındaki Wild Cherry Glade'de bulunan ev geniş ve arzulanası bir mülktü. Arabadan inerken *Better Homes Bulletin* için ona uygun bir pazarlama cümlesi türetmişti bile:

Tepe'nin Kralı Olun! Mükemmel Aile Evi Sizi Bekliyor!

Anahtarlığındaki iki anahtar arasından ön kapınınkini seçti ve açtı. Yasal çekişmeler yüzünden ev bahardan bu yana boştu ve satışa çıkarılamamıştı, içerinin havası tozlu ve bayattı. Kokuyu sevdi. Boş mekânlarda onu etkileyen bir şey vardı. Onları, bekleyen konutlar, sahiplerinin kendi cennetlerini resmedecekleri boş tuvaller olarak görmeyi seviyordu. Evin içini arşınlıyor, her odada kılı kırk yaran notlar alıyor, bu arada kafasının içinde baştan çıkarıcı cümleler dönüyordu:

Ferah ve Tertemiz. En Müşkülpesent Alıcıyı Bile Cezbedecek Bir Konut. Üç Yatak odası, 2,5 banyo, Terrazzo yer döşemeleri, misafir odasında kayın lambriler, tam donanımlı mutfak, çardaklı avlu...

Evin büyüklüğüne ve konumuna bakılırsa mutlaka iyi fiyat çekecekti. Alt katı turlayarak bahçe kapısının kilidini açtı ve dışarı çıktı. Evler, Tepe'nin daha alt kesimlerindekiler bile, gayet düzenli dağılmıştı. Komşu evlerin hiçbiri bahçeye kuşbakışı bakmıyordu. Aksi takdirde evin konumundan yakınanlar pekâlâ çıkabilirdi. Otlar baldır hizasındaydı, yama yama olmuş ve kurumuştu, ağaçların budanması gerekiyordu. Havuzu ölçmek için güneşte kavrulmuş zeminde ilerledi. Havuz mülkün eski sahibi merhum Mrs. Lloyd'un ardından boşaltılmamıştı. Su sığdı, yüzeyi kaplayan yosun tabakası havuz kenarındaki fayansların arasından fışkıran çimenlerden daha yeşildi. Küf kokuyordu. Havuzu ölçmekle uğraşmak yerine ebatlarını tahmin etti, deneyimli gözünün en az şerit metre kadar şaşmaz olduğundan emindi. Tam kabataslak not alıyordu ki havuzun ortasında bir kıpırtı oldu, yapışkan yüzeyde hareler oluşturarak ona doğru yaklaştı. Kenardan geri çekilirken Havuz Servisi *bir an önce* gelmeli diye not düştü. Pisliğin içinde her ne üremişse -mantar ya da balık- saatler içinde sayıları yüzlerceyi bulabilirdi.

Su tekrar kıpırdadı, yüzeydeki dalgalanmalar aklına başka bir günü, başka bir tekinsiz su kütlesini getirdi. Anıyı uzaklaştırdı -ya da en azından denedi- ve sırtını havuza çevirip eve geri dönmeye koyuldu. Ne var ki anı fazla uzun sürmüştü, onunla beraber gelmekte direniyordu. Dört kızı -Carolyn, Trudi, Joyce ve Arleen, sevgili Arleen- daha dünmüş gibi açık seçik görebiliyordu, tıpkı onları gözetlediği günkü gibi. Zihninde onların elbiselerini sıyırışlarını izledi. Lakırdılarını, kahkahalarını işitti.

Yürümeyi bıraktı ve dönüp havuza baktı. Çorba bir kez daha durgundu. İçinde her ne türemişse, neye yataklık ediyorsa, artık uykusuna geri dönmüştü. William saatine göz attı. Ofisinden yalnızca bir saat kırk beş dakikadır ayrıydı. Eğer adımlarını hızlandırır da buradaki işini çabucak bitirirse bir süreli-

ğine eve sıvışabilir ve koleksiyonundan bir video seyredebilirdi. Biraz da havuzun uyandırdığı erotik hatıraların etkisiyle körüklenen bu düşünce eve taptaze bir şevkle girmesine yol açtı. Arka kapıyı kilitledi ve merdivene yöneldi.

Basamakların yarısında, yukarıdan gelen bir gürültü onu zınk diye durdurdu.

"Kim var orada?" diye çıkıştı.

Cevap veren yoktu ama gürültü tekrar duyuldu. Sorusunu ikinci kez tekrarladı, bir soru bir gürültü, bir soru bir gürültü. Acaba evde çocuklar mı vardı? Birkaç yıl önce epey yaygın görülen, boş mülklere izinsiz girmeler bir kez daha artış göstermekteydi. Onlardan birini suç üstü yakalama fırsatını ilk kez yakalamıştı.

"Aşağıya geliyor musun?" dedi, elinden gelen en davudi sesiyle. "Yoksa ben mi oraya gelip seni yakalayayım?"

Gelen tek karşılık daha önce iki kez duyduğu gıcırtılı sesin aynısıydı, sanki tırnakları kesilmemiş küçük bir köpek parke zeminde koşturuyordu.

Öyle olsun bakalım, diye düşündü William. Basamakları tekrar tırmanmaya koyuldu, İçerdekileri korkutmak için adımlarını mümkün olduğunca sert basıyordu. Palomolu çocukların çoğunun hem adlarını hem de lakaplarını biliyordu. Bilmediklerini de okulun bahçesinde kolayca teşhis edebilirdi. Bu çocuklara iyi bir ders vererek gelecekteki terbiyesizlerin önüne geçecekti.

Merdivenin başına vardığında her yer sessizdi. Öğle güneşi pencereden içeri süzülüyor, içini gıdıklayan tedirginliği sıcaklığıyla bastırıyordu. Ortada tehlike falan yoktu. Tehlike, Los Angeles'ın arka sokaklarında bir geceyarısı peşinden gelen birinin elindeki bıçağı tuğla duvara sürte sürte yaklaşmasıydı. Burası Palomo'ydu ve günlük güneşlik bir Cuma öğleden sonrasıydı.

Bu düşüncesini onaylarcasına kurmalı bir oyuncak büyük yatak odasının yeşil kapısından takırdayarak ortaya çıktı, zemini ritmik biçimde döven plastik ayaklarıyla yarım metre uzunluğunda beyaz bir kırkayak. William yapılan bu hareket karşısında gülümsedi. Çocuk, teslim işareti vermek için oyuncağını gönderiyordu. William hoş görüyle gülümseyerek oyuncağı yerden almak için eğildi, gözleri kapıdaydı.

Parmakları oyuncağa değdiğinde gözlerini kırpıştırarak dokunduğu yere baktı, ne var ki hisleri hamlede bulunmak için çok geç olduğunu söylüyordu. Yerden aldığı şey hiç de oyuncak değildi. Elinin altındaki kabuğu yumuşak, sıcak ve nemliydi, kıvranışı iğrençti. Elinden bırakmaya çalıştıysa da yaratığın gövdesi avucuna yapışarak eline işledi. Not defterini ve kalemini düşüren William, diğer eliyle yaratığı kavradığı gibi yere fırlattı. Yaratık boğumlu tarafına sırt üstü düştü, düzinelerce bacağı ters dönmüş bir karides gibi havayı dövüyordu. William yutkunarak duvara doğru geri geri sendeledi, tam o anda kapıdan biri konuştu:

"Seremoniye gerek yok. Hoş geldin."

William, konuşanın çocuk olmadığını fark etti, zaten birkaç saniye önce ilk senaryosunun fazla iyimser olduğuna karar vermişti.

"Mr. Witt" dedi ikinci bir ses. İlkinden daha yumuşak ve tanıdıktı.

"Tommy-Ray?" dedi William, hissettiği rahatlamayı saklayamayarak. "Sen misin Tommy-Ray?"

"Tabii ki benim. İçeri gir. Çeteyle tanış."

"Burada neler oluyor?" dedi William, debelenen hayvandan uzaklaşarak açık kapıya yaklaştı. Bayan Lloyd'un keten perdeleri güneşi engellemek için örtülmüştü. Dışarının göz kamaştırıcı aydınlığından sonra oda hayli karanlık geliyordu. Yine de William odanın ortasında dikilen Tommy-Ray'i seçebildi. Onun arkasında, en karanlık köşede, bir başkası oturuyordu. Anlaşılan o ki içlerinden biri havuza dalıp çıkmıştı, iç bulandırıcı koku William'ın sinüslerini sızlattı.

"Burada olmaman gerekirdi" diye azarladı Tommy-Ray'i. "Haneye tecavüz ediyorsun farkında mısın? Bu ev..."

"Bizi gammazlamayacaksın, değil mi?" dedi Tommy-Ray. William'a doğru bir adım atarken arkadaşını tamamen gölgede bıraktı.

"O kadar basit değil..." diye başlayacak oldu William.

"Evet basit" dedi Tommy-Ray dümdüz bir sesle. Bir adım daha yaklaştı, bir adım daha, birden William'ın yanından hızla geçti ve kapıyı çarparak kapadı. Gürültü Tommy-Ray'in refakatçisini -daha çok refakatçisinin refakatçilerini- heyecanlandırdı, nitekim köşeye çöreklenmiş sakallı adamın dışarıdaki kırkayağın soyundan gelme yaratıklarca kuşatıldığını görebilecek kadar William'ın gözleri karanlığa alışmıştı. Adamı canlı bir zırh gibi örtmüşlerdi. Yüzüne tırmanıyorlar, dudaklarında ve gözlerinde kıvranıyorlar, kasıklarında toplanıp ona masaj yapıyorlardı. Koltuk altlarına bayılıyorlar, karnında hoplayıp zıplıyorlardı. Öyle çoklardı ki adamın cüssesi insan boyutlarının iki katına çıkmıştı.

"Aman Tanrım" dedi William.

"Kıyak, ha?" dedi Tommy-Ray.

"Duyduğuma göre Tommy-Ray'le birbirinizi çok önceden tanıyormuşsunuz" dedi Jaff. "Her şeyi anlat. Düşünceli bir çocuk muydu?"

"Bu da ne be?" dedi William, Tommy-Ray'e bakarak. Delikanlının gözleri yuvalarında deli gibi dönerken parlıyordu.

"Benim babam bu" oldu cevabı. "Bu Jaff."

"Bize ruhunun sırrını göstermeni isteriz" dedi Jaff.

Birdenbire William'ın aklında evinde kilit altında tuttuğu mahrem koleksiyonu geldi. Bu iğrençlik nasıl oluyor da ondan haberdardı? Tommy-Ray tarafından gözetlenmiş miydi? Röntgenlenen bir röntgenci miydi?

William olumsuzca başını salladı. "Sırrım falan yok" dedi usulca.

"Doğru olabilir" dedi Tommy-Ray. "Can sıkıcı küçük bok."

"Çok ayıp" dedi Jaff.

"Herkes söylüyor" dedi Tommy-Ray. "Şuna bak, kahrolası papyonları, herkese tepeden bakışı."

Tommy-Ray'in sözleri William'a battı. Yanağını sinirli bir biçimde titreten Jaff'ın görüntüsü kadar bu sözlerdi de saldırgandı.

"Siktiri boktan kasabanın en can sıkıcı küçük boku" dedi Tommy-Ray.

Jaff buna yanıt olarak hayvanlardan birini karnından kaptığı gibi Tommy-Ray'e savurdu. Keskin nişancıydı. Kamçı benzeri kuyrukları ve minicik bir başı olan yaratık, Tommy-Ray'in suratına yapışarak karnını onun ağzına bastırdı. Oğlan dengesini kaybetti, asalağa elleriyle yapışarak sağa sola çırpındı. Yaratık Tommy-Ray'in ağzından, komik bir öpücük sesi çıkararak ayrıldı, altından da Tommy-Ray'in sırıtması ortaya çıktı. Jaff'ın kahkahaları ortalığı çınlatıyordu. Tommy-Ray yaratığı gerisingeri efendisine doğru fırlattı. Üstünkörü atış yüzünden mahluk William'ın otuz santim ötesine düştü. William geri çekilirken baba oğuldan yeni bir kahkaha yükseldi.

"Sana zarar vermez" dedi Jaff. "Ben istemedikçe."

Oğluyla beraber oyuna alet ettiği yaratığı geri çağırdı, yaratık sinsice sokularak Jaff'ın rahat karnına döndü.

"Bunların çoğunu tanıyorsun herhâlde" dedi Jaff.

"Evet" diye homurdandı Tommy-Ray. "Onlar da onu tanıyor."

"Şu mesela" dedi Jaff, arkasından kedi büyüklüğünde bir hayvan çıkararak. "Şu kadından geldi... Adı neydi Tommy?"

"Hatırlamıyorum."

Jaff, kapkara ve kocaman bir akrebi andıran yaratığı ayaklarının dibine bıraktı. Mahlûk neredeyse utangaç gibiydi, saklandığı yere geri çekilmek istiyordu.

"Köpekleri olan kadın, Tommy..." dedi Jaff. "Mildred bilmemne."

"Duffin" dedi William.

"Güzel! Güzel!" dedi Jaff, kalın baş parmağını kaldırarak hoşlandığını belirtti. "Duffin! Ne çabuk unutmuşuz! Duffin!"

William, Mildred'i tanıyordu. Onu daha bu sabah görmüştü -ve elindeki kaka poşetini- park yerinde niçin geldiğini unutmuş gibi, önüne bakarak oturuyordu. Kadınla akrep arasında ne tür bir ilişkinin bulunduğu William'ı aşıyordu.

"Afalladığını görebiliyorum, Witt" dedi Jaff. "Merak ediyorsun: Bu Mildred'in yeni ev hayvanı mı? Cevap hayır. Cevap, bu Mildred'in en derin sırrının vücutlaşmış hâli. Senden istediğim de bu, William. Derin şey. Gizli şey."

Sapına kadar heteroseksüel bir röntgenci olduğundan, William, Jaff'ın isteğindeki çük emici alt metni anında yakaladı. O ve Tommy-Ray baba oğul değildiler, birbirlerini düzüyorlardı. Bütün bu derin şey, gizli şey konuşmaları birer kisveydi.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum" dedi William. "Tommy-Ray anlatmıştır, acayip işlerde yokum."

"Korkuda acayiplik yoktur" dedi Jaff.

"Herkes korkar" diye araya girdi Tommy-Ray.

"Bazıları daha çok. Sende... tahminimce... korku, gırla. Sökül, William. Kafanda birtakım pislikler var. Onları çıkarmak ve sahiplenmek istiyorum yalnızca."

Yine mecaz. William, Tommy-Ray'in bir adım yaklaştığını duydu.

"Uzak dur" diye uyardı William. Katıksız blöftü ve Tommy-Ray'in suratındaki sırıtmadan bunu onun da anladığı belliydi.

"Sonrasında kendini çok daha iyi hissedeceksin" dedi Jaff.

"Çok" dedi Tommy-Ray.

"Acıtmaz. Şey... belki ilk başta biraz. Ama kötü şeyi bir kez açığa çıkardın mı bambaşka birisi olacaksın."

"Mildred onlardan yalnızca biriydi" dedi Tommy-Ray. "Dün gece babam bir sürüsünü ziyaret etti."

"Ettim ya."

"Ben yolu gösterdim, o da gitti."

"Bazı insanların kokusunu alıyorum, biliyor musun? Gerçekten çok güçlü bir koku alıyorum."

"Louise Doyle... Chris Seapara... Harry O'Connor..."

William hepsini tanıyordu.

"... Gunther Rothbery... Martine Nesbitt..."

"Martine'nin ne maharetleri varmış meğer" dedi Jaff. "Bir tanesi dışarıda. Soğukta saklıyorum."

"Havuzda mı?" diye mırıldandı William.

"Onu gördün mü?"

William başını iki yana salladı.

"Mutlaka görmelisin. Bunca yıl insanların senden neler sakladıklarını bilmen önemli." Özellikle bu sözler William'ı etkiledi ama Jaff bunun farkında değil gibiydi. "Bu insanları tanıdığını sanıyorsun" diye sürdürdü Jaff. "Ama onlar asla itiraf etmedikleri korkular taşıyorlar, gülümseyişleriyle perdeledikleri karanlık yerler. Bunlar..." Kolunu kaldırdı, tüysüz maymuna benzer bir yaratık sallanıyordu. "... Oralarda yaşıyor. Ben yalnızca onları çağırıp çıkarıyorum."

"Martine'de mi?" dedi William, küçücük bir kaçış umudu kendisini gösterdi.

"Ah tabii" dedi Tommy-Ray. "En iyilerden biri ondaydı."

"Onlara *terata* diyorum" dedi Jaff. "Bir canavar doğumu demek bu, bir doğa harikası. Ne diyorsun bu işe?"

"Ben... ben Martine'nin ürettiği şeyi görmek isterdim" diye cevapladı William.

"Güzel bir dişi" dedi Jaff. "Başında çirkin bir yarak var. Git göster ona, Tommy-Ray. Sonra da geri getir."

"Elbette."

Tommy-Ray kapı kulbunu çevirdi ama kapıyı açmadan önce tereddüt etti, sanki William'ın aklından geçenleri okumuştu.

"Sahiden görmek istiyor musun?" dedi delikanlı.

"Görmek istiyorum" dedi Witt. "Martine ve ben..." Cümlesini yarım bırakarak oltayı attı. Jaff yuttu.

"Sen ve o kadın ha, William? Birlikte mi oldunuz?"

"Bir iki kez" diye yalan söyledi. Martine'e pek dokunmamıştı, hatta arzulamamıştı bile ama bu yalanın Jaff'ın merakını uyandıracağını umdu.

Jaff ikna olmuş görünüyordu.

"Onun senden ne sakladığını görmen için bundan iyi gerekçe olmaz" dedi. "Götür onu, Tommy-Ray! Götür onu!"

Oğul McGuire emredileni yaparak William'ı aşağı götürdü. Yürürken ahenksiz bir ıslık tutturdu. Âdeta refakatindekilerin cehennemliğini yalanlayan sakin bir yürüyüşü, tasasız tavrı vardı. William, çocuğa birkaç kere *niçin* diye sormaya niyetlendi, ancak bu sayede Palomo'da neler olduğunu anlayabilirdi. Kötülük nasıl bu denli gamsız olabilirdi? Tommy-Ray'in yaptığı gibi salına salına şarkı söyleyerek, sıradan bir sohbetmişçesine şıp diye cevabı yapıştırarak insanlar nasıl bu denli aşikâr biçimde yozlaşabiliyordu?

"Ürküng ha?" dedi Tommy-Ray, arka kapının anahtarını William'dan alırken. Witt, zihnimi okuyor, diye düşünüyordu ki Tommy-Ray bir sonraki lafıyla bunu yalanladı.

"Boş evler. Ürküng yerler. Senin için değildir, herhâlde. Ne de olsa alışkınsın değil mi?"

"Öyle."

"Jaff güneşi pek sevmiyor, bu yüzden ona burayı ayarladım. Saklanabileceği bir yer."

Tommy-Ray dışarı çıktıklarında aydınlık karşısında gözlerini kıstı. "Galiba ben de ona benzemeye başladım" diye yorumda bulundu. "Plajı severdim eskiden, bilirsin. Topanga, Malibu. Şimdi bütün o... aydınlığı düşününce midem bulanır gibi oluyor."

Havuzun yolunu tuttu, başı öne eğik laflamaya devam etti.

"Demek Martine'yle aşna fişneydiniz, ha? Dünya Güzeli falan değildir, ne demek istediğimi anladın değil mi? İçinde amma acayip şey varmış bir de. Dışarı çıkışını görmeliydin... Of ulan of. Ne manzara! Ter gibi atıyorlar. Küçük deliklerden fışkırıyorlar."

"Gözenekler."

"Ha?"

"Küçük delikler, gözeneklerdir."

"He, ondan. Kıyak."

Havuza varmışlardı. Tommy-Ray kenara yanaşırken, "Jaff onları kendi

usulüyle çağırıyor, biliyor muydun? Zihin yoluyla. Ben adlarıyla çağırıyorum ya da ait oldukları kişilerin adlarıyla" dedi. Dönüp William'a bakınca onu bir kaçış yolu ararcasına avludaki çitleri süzerken yakaladı. "Sıkıldın mı?" dedi Tommy-Ray.

"Hayır. Hayır... Ben yalnızca... Hayır, sıkılmadım."

Delikanlı tekrar havuza döndü. "Martine?" diye seslendi. Su yüzeyinde bir kıpırdanma oldu. "İşte geliyor" dedi Tommy-Ray. "Gerçekten etkileneceksin."

"Ona ne şüphe" dedi William, kenara doğru bir adım attı. Sudaki şey yüzeye tam çıkmak üzereyken William kollarını öne uzatarak Tommy-Ray'i arkasından itiverdi. Oğlan bağırdı ve dengesini kaybetti. William havuzdaki *terata*'yı göz ucuyla gördü, bacaklı bir savaş gemisi gibi bir şey. Sonra Tommy-Ray onun üstüne kapaklandı, oğlanla hayvan çırpınmaya başladı. William kim kimi ısıracak diye beklemedi. Çitin en zayıf noktasına doğru koşup üstünden atladığı gibi kaçıverdi.

"Kaçmasına izin verdin" dedi Jaff, bir süre sonra Tommy-Ray üst kattaki kötülük yuvasına geri döndüğünde. "Sana güvenemeyeceğim, anlaşıldı."

"Beni oyuna getirdi."

"Bırak bu şaşırmış ayaklarını. Hâlâ öğrenemedin mi? İnsanların gizli yüzleri vardır. Onları ilginç yapan da bu."

"Peşine düştüm ama çoktan uzaklaşmıştı. Onun evine gitmemi ister misin? Öldürsem örneğin?"

"Ağır ol bakalım" dedi Jaff. "Bir iki gün dedikodu yaymasına katlanabiliriz. Bakalım ona kim inanacak? Yalnız karanlık çöktükten sonra burayı boşaltmamız gerek."

"Başka boş evler de var."

"Aramamıza gerek yok" dedi Jaff. "Dün gece ikimize kalıcı bir ikametgâh buldum."

"Nerede?"

"Kız henüz hazır değil ama alışacaktır."

"Kim?"

"Göreceksin. Bu arada, benim için küçük bir yolculuğa çıkmanı isteyeceğim."

"Elbette."

"Çok uzağa gitmeyeceksin. Yamacın aşağısında uzun zaman önce önemli bir şey bırakmıştım. Ben Fletcher'ın icabına bakarken senin onu bana getirmeni istiyorum."

"Ben de orada olmak istiyorum."

"Ölüm fikrinden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Tommy-Ray sırıttı. "Evet. Hoşlanıyorum. Arkadaşım Andy'nin kurukafalı kıyak bir dövmesi vardı, tam şurasında." Tommy-Ray göğsünü gösterdi.

"Kalbinin tam sağında. Genç öleceğini söylerdi. Bambora'ya gideceğim derdi, orada dalgalar gerçekten tehlikeli -çığ gibi iniyor biliyor musun?- son dalgayı bekleyecekmiş falan. Oraya gerçekten gittiği bir gün sörf tahtasının üstünden atlayıverdi. Yapıcam dedi, yaptı. Aynen öyle."

"Yaptı mı?" diye sordu Jaff. "Öldü mü yani?"

"Çuvalladı" dedi Tommy-Ray küçümseyerek. "Taşak ister, onda da yoktu."

"Ama sen ölebilirsin."

"Hemen şimdi mi? Hem de nasıl."

"Eh, fazla acele etme. Bir parti olacak."

"Hadi ya?"

"Ya. Büyük bir parti. Bu kasaba öyle partiyi hayatında görmedi."

"Kimler davetli?"

"Hollywood'un yarısı. Diğer yarısı katılamadıkları için hayıflanacak."

"Ya biz?"

"Ah evet, biz de katılacağız. Bundan emin olabilirsin. Orada olacağız, hazır ve nazır."

Peaseblossom Drive'da, Spilmont'un kapısında dururken, nihayet, diye düşündü William, nihayet anlatabileceğim bir hikâye var. Jaff'ın huzurundaki dehşetlerden kaçarken yükünü üzerinden atabileceği ve haberdar edişi nedeniyle kahraman ilan edileceği bir hikâyeyi beraberinde getirmişti.

Spilmont, ev alırken William'ın rehberlik ettiği pek çok kimseden biriydi, hatta ona iki kez yardımcı olmuştu. İlk adlarıyla hitap edecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini.

"Billy?" dedi Spilmont, William'ı tepeden tırnağa süzerek. "Hiç iyi görünmüyorsun."

"Değilim zaten."

"İçeri girsene."

"Korkunç bir şey oldu, Oscar" dedi William, içeri buyur edilirken. "Hayatımda hiç bu kadar berbat bir şey görmemiştim."

"Otur. Otur" dedi Spilmont. "Judith? Bu Bill Witt. Ne istersin, Billy? İçecek bir şey? Yaprak gibi titriyorsun yahu."

Judith Spilmont kusursuz bir tabiat anaydı, geniş basenli, kocaman göğüslü. Mutfaktan çıkıp geldi ve kocasının ikram önerilerini yineledi. William bir bardak buzlu su rica etti ama hikâyesine başlamak için suyun gelmesini bekleyemeyecekti. Daha anlatmaya başlamadan kulağa ne kadar abuk sabuk geleceğinin farkındaydı. Kamp ateşi etrafında anlatılan hikâyelerden biriydi bu, pırıl pırıl bir havada, dinleyicilerin dışarıda oynayan çocukları bahçedeki fıskiyelerin altında hoplayıp zıplıyorken anlatılacak türden bir şey değildi. Ama Spilmont can kulağıyla dinledi, karısı suyu getirince de onu kışkışladı. William anlatısını metanetle sürdürdü, Jaff'ın önceki gece irtibat kurduğu ki-

şilerin adlarını bile anımsıyordu, bir iki kez ara verip bütün bunların kulağa gülünç geldiğinin ayırdında olduğunu ama gerçekten yaşandığını belirtti. Anlatısını da aynı ifadeyle bitirdi.

"Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım" dedi.

"Uydurma hikâye diyemem" diye karşılık verdi Spilmont. "Senin dışında başka birinden duysaydım sanırım dinlemeye yanaşmazdım. Ama kahretsin, Bill... Tommy-Ray McGuire? İyi bir çocuktur o."

"Seni oraya götüreceğim" dedi William. "Hele bir silahlanalım."

"Hayır, bunu yapacak durumda değilsin."

"Tek başına gitmemelisin" dedi William.

"Hu komşu, çocuklarını seven bir adam var karşında. Onları yetim bırakır mıyım sanıyorsun?" Spilmont güldü. "Dinle, sen evine dön şimdi. Orada kal. Seni arayıp gelişmelerden haberdar ederim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Araba kullanabilecek durumda olduğundan emin misin? İstersen birini bulabilirim."

"Buraya kadar geldim ya."

"Doğru."

"Toparlanırım."

"Bu arada, hikâyeyi kendine sakla, Bill, tamam mı? Silaha sarılmak için bahane arayanların ekmeğine yağ sürülsün istemiyorum."

"Hayır. Elbette. Anlıyorum."

Spilmont, buzlu suyunun kalanını bitirene kadar William'ı bekledi sonra da onu kapıya geçirdi, tokalaştı ve uğurladı. William söylenenleri yaptı. Dosdoğru evine gitti, Valerie'yi arayıp büroya dönmeyeceğini söyledi, bütün kapı ve pencereleri kilitledi, soyunup dökündü, duş aldı ve Palomo Grove'a gelen ahlaksızlıkla ilgili gelişmelerden haberdar olmak için telefon beklemeye koyuldu.

VIII

Aniden bitkinlik hisseden Grillo, santrale telefonları ikinci bir talimata kadar bağlamamalarını söyleyerek üç on beş civarında yatağa girmişti. O nedenle kapı çaldığında uyuyordu. Kalktı, uyku mahmurluğundan sarhoş gibiydi.

"Oda servisi" dedi bir kadın.

"Ben bir şey ısmarlamadım" diye karşılık verdi. Sonra sesi tanıdı. "Tesla?"

Tesla'ydı, her zamanki cüretkâr giyim tarzıyla hoş görünüyordu. Grillo, birtakım kıyafetler giyerken ve takıp takıştırırken hırpaniyi şıklığa, zevkli giyimi zevksizliğe dönüştürme becerisinin deha gerektirdiğine uzun zaman önce kanaat getirmişti. Tesla, her iki dönüşümü de, çift yönlü biçimde beceriyordu. Bugün, ufak tefek bedenine çok büyük gelen beyaz bir erkek gömleği ve daracık mavi bir pantolon giymiş, boynuna ucuz bir Meksika kordonu takarak kendine Madonna havası vermişti. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar (yine de hâlâ Grillo'nun omuzu hizasındaydı), kulağında, sarı meç attırdığı kızıl saçlarının gizlediği gümüş, yılan küpeleri vardı. Sarı rengi yalnızca meç attırmıştı, çünkü açıkladığına göre, sarışınlar gerçekten daha çok eğleniyordu ama bütün saçını feda edecek kadar değil.

"Uyuyordun" dedi.

"Evet."

"Kusura bakma."

"İşemem gerek."

"İşe. İşe."

"Gelen mesajları kontrol eder misin?" diye bağırdı Tesla'ya, aynadaki görüntüsüne bakarken. Perişan görünüyorum, diye düşündü. Açlığa talim eden bir şair gibi çuvallamış hâldeyim. Bir eli kamışında -gözüne hiç bu kadar ırak ya da bu kadar küçük görünmemişti- diğer eli diz üstü çökmemek için kapı pervazına tutunur hâlde işerken, ne kadar hasta hissettiğini ancak o zaman kabullendi.

"Yaklaşmasan iyi olur" dedi Tesla'ya, sendeleyerek içeri döndüğünde. "Sanırım grip kaptım."

"Yatağa dönsene o zaman. Kim bulaştırdı gribi?"

"Çocuğun teki."

"Abernethy aramış" diye bilgilendirdi Tesla. "Bir de Ellen diye bir kadın."

"Çocuğun annesi."

"Anne kim?"

"İyi bir kadın. Ne mesaj bırakmış?"

"Acilen konuşmak istiyor. Telefon numarası yok."

"Telefonu olduğunu sanmıyorum" dedi Grillo. "Ne istiyor baksam iyi olur. Vance'a çalışırmış."

"Skandallık bir durum mu?"

"Evet." Dişleri takırdamaya başlamıştı. "Kahretsin" dedi. "Cayır cayır yanıyorum."

"Belki de seni Los Angeles'a geri götürmeliyim."

"İmkânı yok. Hikâye burada, Tesla."

"Hikâye her yerde bulunur. Abernethy senin yerine başka birini ayarlayabilir."

"Bu seferki *tuhaf*" dedi Grillo. "Burada anlamadığım bir şeyler oluyor." Oturdu, başı zonkluyordu. "Vance'ın cesedini arayan adamların öldüğü sırada orada olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır. Ne oldu?"

"Haberlerde neler dediler bilmem ama yeraltı barajı patlaması falan değildi. En azından olay *yalnızca* ondan ibaret değildi. Su fışkırmadan önce uzun uzadıya bağırışmalar işittim örneğin. Sanırım aşağıda bağırarak *dualar* okunuyordu, Tesla. Dualar. Ardından şu kahrolası kaynaç geldi. Su, duman, çamur. Cesetler. Başka bir şey daha. Hayır, *iki* şey daha. Suyu kendilerine paravan ederek yerkabuğunun altından çıktılar."

"Tırmanarak mı?"

"Uçarak."

Tesla ona dik dik baktı.

"Yemin ederim, Tesla" dedi Grillo. "Belki insandılar... belki değildiler. Daha çok şeye benziyorlardı... ne bileyim... daha çok *enerji* gibiydiler. Sen sormadan söyleyeyim, cin gibi ayıktım."

"Bunu gören bir tek sen mi varsın?"

"Hayır, yanımda Hotchkiss diye bir herif vardı. Sanırım büyük bir kısmını o da gördü. Yalnız işbirliğine yanaşmamak için telefonlara yanıt vermiyor."

"Tımarhanelikler gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"Eh bu da her zaman düşündüğün şeyi pekiştirir, haksız mıyım? Abernethy için çalışıyorum, zenginlerin ve şöhretlerin ipliğini pazara çıkarıyorum..."

"Bana âşık olmuyorsun."

"Sana âşık olmuyorum."

"Kaçık."

"Deli."

"Dinle, Grillo, berbat bir hemşireyimdir, o yüzden merhamet bekleme. Ama bu hasta durumunda bir yardıma ihtiyacın varsa ne yapacağımı söyle yeter."

"Ellen'a uğrayabilirsin. Ona çocuğunun bana grip bulaştırdığını söyle. Suçluluk duymasını sağla. Orada bir hikâye var ve ben yalnızca bir parçasını yakaladım."

"İşte benim Grillo'm. Hasta ama hiç utanması yok."

Tesla, Ellen Nguyen'in evine doğru yola çıktığında ikindiydi. Grillo'nun bütün uyarılarına rağmen arabayı almayı reddetti, esaslı bir yürüyüş yapacaktı. Kasaba boyunca ilerlerken, tatlı bir esinti ona eşlik etti. Burası rahatlıkla gerilim filmi kotarabileceği türden bir yerdi, bavulunda atom bombası taşıyan bir adamla ilgili bir şey olabilirdi örneğin. Daha önce yapılmıştı tabii ki ama onun hikâyesinde beklenmedik bir düğüm noktası vardı. Kötülüğe dair kıssadan hisse çıkarmak yerine hikâyeyi duygudan arındırarak aktaracaktı. İnsanlar söylenenlere kulak asmayıp olanca kayıtsızlıklarıyla günlük işlerine devam eder. Kadın kahraman, bu insanları içinde bulundukları tehlikeye karşı harekete geçirmeye çalışır ve hüsrana uğrar, en sonunda da ortalığı velveleye verdiği için ona çok kızgın bir gangster tarafından kasaba sınırları dışında arabadan atılır. Tam o anda yer sarsılır ve bomba patlar. Ekran kararır. Son. Tabii ki asla böyle bir şey yapılamazdı ama zaten o da asla filme çekilmeyen senaryolar yazmakla ünlenmişti. Yine de ilham gelmeye devam ediyordu. Yeni bir yere gittiğinde ya da yeni yüzlerle tanıştığında an geçmiyordu ki onları dramatik malzeme hâline getirmesin. Hikâyelerini aklında kurarken kim hangi rolü oynayacak ya da nerede çekilecek gibi ayrıntılarla ince eleyip sık dokumuyordu, tabii -şimdiki gibi- mekânın baskın çıktığı istisnalar oluyordu. İçinden bir ses, Palomo Grove bir gün güm diye patlayacak bir kasaba diyordu.

Yön duygusu kusursuzdu. Nyugen'in konutuna giden yolu eliyle koymuş gibi buldu. Kapıyı açan kadın öyle narindi ki Tesla fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmaya çekindi. Bu kadının uygunsuz bir davranışta bulunduğuna bin şahit isterdi. Konuya gayet yalın biçimde girdi, Grillo'nun ricası üzerine gelmişti çünkü kendisi gribe yakalanmıştı.

"Merak etmeyin, atlatır" dedi Tesla, Ellen'ın huzursuzlandığını görünce. "Sizi görmeye niçin gelemediğini açıklamak için uğramıştım yalnızca."

"İçeri buyurun, lütfen" dedi Ellen.

Tesla girmek istemedi. Çıtkırıldım birine katlanabilecek hâlde değildi. Ama kadına karşı koymak ne mümkün.

"Burada konuşamam" dedi kadın kapıyı kapatırken. "Philip'i fazla yalnız da bırakamam. Artık telefonum yok. Mr. Grillo'yu aramak için komşumunkini kullandım. Ona bir mesaj iletir misiniz?"

"Tabii ki" dedi Tesla, bir yandan da eğer aşk mektubuysa yırtıp atacağım diye düşünüyordu. Nguyen denen bu kadın Grillo'nun tipiydi, biliyordu. Hanım hanımcık, sakin tavırlı. Yani Tesla'nın tam tersi.

Bulaşıcı hastalıklı çocuk divanda oturuyordu.

"Mr. Grillo grip olmuş" dedi annesi oğlana. "Neden ona çizimlerinden birini yollamıyorsun, çabucak iyileşsin?"

Oğlan paytak adımlarla yatak odasına gitti, böylece Ellen'a mesajı iletmek için fırsat doğmuş oldu.

"Ona Coney'de bazı değişiklikler olduğunu söyler misiniz?" dedi Ellen.

"Coney'de değişiklikler var" diye tekrarladı Tesla. "Bunun anlamı tam olarak nedir?"

"Buddy'nin evinde bir anma partisi düzenlenecek. Mr. Grillo anlar. Rochelle, Buddy'nin karısı, şoförünü yollamış. Beni yardıma çağırdı."

"Bundan Grillo'ya ne peki?"

"Davetiye ister mi diye soracaktım."

"Sanırım cevabı evet olur. Ne zaman bu parti?"

"Yarın akşam."

"Kılı kılına duyuru."

"İnsanlar Buddy için gelecek" dedi Ellen. "Çok seviliyordu."

"Şanslı adam" diye belirtti Tesla. "O zaman Grillo irtibata geçmek isterse sizi Vance'lerin evinde bulabilir mi?"

"Hayır. Orayı aramasın. Bitişik komşuya mesaj bırakmasını söyleyin. Mr. Fulmer. Philip'e o göz kulak olacak."

"Fulmer. Pekâlâ. Anladım."

Başka söyleyecek bir şey yoktu. Tesla, Grillo'ya götürmek üzere oğlanın verdiği resmi aldı, ana oğulun geçmiş olsun dileklerini de kabul edip hikâyeler uydurarak, eve dönüş yolunu tuttu.

IX

"William?"

Hattaki Spilmont idi, nihayet. Geriplanda çocukların gülüşmeleri işitilmiyordu artık. Akşam olmuştu ve güneş çekildikten sonra buz gibi fıskiyelerin altında oynamak hiç de keyif verici değildi herhâlde.

"Fazla zamanım yok" dedi. "Bugün öğleden sonra yeterince zaman harcadım."

"Ne oldu?" dedi William. Öğleden sonrasını beklemekten kudurarak geçirmişti. "Anlatsana."

"Sen çıkar çıkmaz Wild Cherry Glade'e gittim."

"Eee?"

"Ee'si hiçbir şey, adamım. Koskoca bir sıfır. Ev bomboştu ve Tanrı bilir beni ne bekliyor diye hazırlıklı gittiğim için tam bir salağa benzedim. Herhâlde amacın buydu, değil mi?"

"Hayır, Oscar. Yanlış anlamışsın."

"Bir kere yerler, adamım. Bunu şaka olarak kabul ediyorum, tamam mı? Hiç kimseye Spilmont mizah duygusundan yoksun dedirtmem."

"Şaka değildi."

"Beni oraya gerçekten yollamayı başardın ya, ne diyeyim sana? Emlak işini bırakıp kitap yazmalısın."

"Ev tamamen mi boştu? Hiç iz yok muydu? Havuza baktın mı?"

"Hadi ordan be!" dedi Spilmont. "Evet, boştu. Havuz, ev, garaj. Hepsi boştu."

"Öyleyse sıvıştılar. Sen varmadan kaçmışlardır. Nasıl becerdiler bilmem artık. Tommy-Ray'in söylediğine göre Jaff güneş ışığından..."

"*Yeter*!" dedi Spilmont. "Etrafımda yeterince zırdeli var zaten, bir sen eksiksin. Toparla kendini, olur mu? Ve sakın bunu başkalarına da yapmaya kalkışma, Witt. Onları uyardım. Dediğim gibi, bir kere yerler!"

Spilmont ahizeyi suratına kapayıverdi, öyle ani oldu ki William kapanan hat sinyalini duyup da ahizeyi elinden bırakana kadar yarım dakika geçti.

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Jaff, en yeni edinimini okşarken. "Korku, en umulmadık yerlerden çıkıyor."

"Tutmak istiyorum" dedi Tommy-Ray.

"Kendi malın farzet" dedi Jaff, kollarındaki *terata*'yı delikanlının almasına izin verirken. "Sana ait olan şey benimdir de."

"Spilmont'a hiç benzemiyor."

"Ah, hem de nasıl benziyor" dedi Jaff. "Bundan daha aslına sadık bir insan portresi olamazdı. Bu şey, onun kökü. Çekirdeği. İnsanın korkusu, onu insan yapan şeydir."

"Doğru mu bu?"

"Bu gece dışarıda yürüyen, kendine Spilmont diyen şey yalnızca bir kabuktur. Tortu."

Konuşurken pencereye yaklaştı ve perdeleri kenara çekti. William ziyarete geldiği sırada ona yılışan *terata*, topuklarının dibinden ayrılmıyordu. Onları kışkışladı. Yaratıklar, Jaff geri dönmelerine izin verene kadar, bir süreliğine onun gölgesine doğru saygıyla geri çekildi.

"Güneş neredeyse battı sayılır" dedi. "Harekete geçmeliyiz. Fletcher, çoktan Palomo'dadır."

"Ya?"

"Evet ya. Öğleden sonra ortaya çıkıverdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Daima nerelerde olduğunu bilecek kadar nefret ettiğim başka hiç kimse yok. "

"O zaman onu öldürmeye gidiyor muyuz?"

"Yeterince katilimiz olunca" dedi Jaff. "Mr. Witt'de olduğu gibi başka bir hata istemiyorum."

"Önce Jo-Beth'i yakalayacağım."

"Ne gerek var?" dedi Jaff. "Ona ihtiyacımız yok."

Tommy-Ray, Spilmont'un *terata*'sını yere attı. "Benim var" dedi.

"Katıksız platonik, elbette."

"Ne demek bu?"

"İroni, Tommy-Ray. Demek istediğim şu, onun vücudunu istiyorsun."

Tommy-Ray bunu bir süre kafasında tarttı. Sonra, "Belki." dedi.

"Dürüst ol."

"Ne istediğimi bilmiyorum" diye karşılık verdi. "Ama ne *istemediğimi* bal gibi biliyorum. Siktirik Katz'ın ona dokunmasını istemiyorum. Jo-Beth *aileden*, haksız mıyım? Bunun önemli olduğunu söylemiştin."

Jaff başıyla onayladı. "Çok ikna edicisin" dedi.

"O zaman, gidip yakalıyor muyuz?" dedi Tommy-Ray.

"O kadar önemliyse" dedi babası. "Evet, gidip onu yakalayacağız."

Fletcher, Palomo'yu ilk kez gördüğünde umutsuzluğun eşiğine gelmişti. Jaff'la savaştığı aylarda buna benzer kasabalardan defalarca geçmişti, her tür imkâna sahip ama duygudan yoksun, derli toplu toplumlar; her tür canlılık izlenimi veren ama gerçekte çok az canlılık taşıyan ya da hiç taşımayan beldeler. Bu tür boşluklarda iki kez köşeye sıkıştırılmış, düşmanınca yok edilmesine ra-

mak kalmıştı. Batıl inançla hiç alakası yoktu ama ister istemez üçüncüsünün ölümle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak eder olmuştu.

Jaff, burada köprü başı mevziini çoktan kurmuştu, Fletcher'ın bundan şüphesi yoktu. Burada onun, sırtlarından geçinmeyi sevdiği zayıf ve korunmasız ruhları bulması hiç de zor değildi. Ama kendini adam sendeciliğe vurmuş bu kasaba, sanrılayıcılarını zengin ve etkin düş yaşamlarından doğurtabilen Fletcher için çok az verim vadediyordu. Hayatın uç noktalarda yaşandığı bir tımarhanede ya da varoşta bile bu iyi su alan çorak topraklardan fazla şansı vardı. Ama başka seçeneği yoktu. Yol gösterecek bir insan vekil olmayınca bir düşperest kokusu peşinde yerleri koklayan bir köpek gibi bu insanların arasında dolaşmaya mahkûmdu. Çarşı'da o düşperestlerin birkaçını buldu ama onları sohbet etmek üzere ayartınaya çalıştığında hiç iyi muamele görmedi. Elinden geldiğince normal bir görünüm sergilemeye çalışsa da insan suretine bürünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yaklaştığı insanlar ona garip garip bakıyorlardı, sanki oynadığı rolde gözden kaçırdığı bir nokta vardı da insanlar dış görünümünün altındaki gerçek yüzünü, Yalvaç'ı görebiliyorlardı. Onu görünce de geri çekiliyorlardı. Bir ya da iki kişi yakınlarında oyalandı. Yaşlı bir kadın onun biraz uzağında durdu ve Fletcher ne zaman ondan yana baksa gülümsedi. İki çocuk evcil hayvan mağazasının vitrinini seyretmeyi bırakıp yanına geldi ve gözlerini ona dikti, ta ki sonunda anneleri onları yanına çağırana kadar. İşe yarar düzeyde olanlar Fletcher'ın korktuğu kadar azdı. Hani Jaff son savaş meydanını bizzat seçse, bundan daha iyi bir yer bulamazdı. Eğer aralarındaki savaş Palomo Grove'da bitecekse -içinden bir ses Fletcher'a ikisinden birinin burada öleceğini söylüyordu- Jaff kesinlikle galip gelirdi.

Akşam inerken, Çarşı boşalırken, o da aramayı bıraktı ve boş sokaklarda aylaklık etti. Ortalıkta yaya yoktu. Bir tek köpek gezdirenler, o kadar. Nedenini biliyordu. Her zamanki gibi başına buyruk ve duyarsız insanlık âlemi, göbeğindeki doğaüstü güçlerin varlığına tamamen ket vuramazdı. Palomo sakinleri, huzursuzluklarına bir anlam veremeseler de, kasabalarına bu gece bir şeyin musallat olduğunu biliyorlardı ve televizyonlarına sığınmışlardı. Fletcher bir evden diğerine geçerken göz kırpan ekranları görebiliyordu. Hepsinin sesi, bu gece duyulması muhtemel siren seslerini bastırmak istercesine, anormal derecede yüksek açıktı. Palomo'nun küçük akılları, yarışma programı sunucularının ve pembe dizi kokonalarının kollarında pışpışlanarak masum bir uykuya dalmaya hazırlanıyor, onları yokoluştan kurtarabilecek yaratığı sokakta tek başına bırakıyorlardı.

X

i

Günbatımı loşluğu, yerini gecenin karanlığına bırakırken sokağın köşesinden dikizleyen Howie, sonradan rahip olduğunu öğreneceği adamın McGuire'ların kapısında belirdiğini gördü. Adam kapalı kapıya kendini tanıttı ve -kısa bir duraklamanın ardından kilit ve sürgüler açıldıktan sonra- sığınağa kabul edildi. Bu gece bundan daha iyi bir fırsat doğamaz, diye düşündü Howie. Eğer gardiyan anneyi atlatıp da Jo-Beth'e ulaşabileceği bir imkân varsa, bu oydu işte. Önce her iki yönden de gelip gelmeyen var mı diye etrafı kolaçan ettikten sonra karşıya geçti. Korkmasına gerek yoktu. Sokak alışılmadık biçimde sakindi. Duyulan tek gürültü evlerden geliyordu. Televizyonların sesi sonuna kadar açılmıştı, öyle ki saklandığı yerde dokuz kanalı ayırt edebilmiş, tema müziklerine mırıldanarak eşlik etmiş, lafı gediğine koyan repliklere gülmüştü. O nedenle kimsecikler görmeden evin yan tarafından dolaştı, çite tırmanıp öteki tarafa atladı ve arka bahçenin yolunu tuttu. Tam bu sırada mutfağın ışığı yandı. Pencereden uzaklaştı. Oysa mutfağa giren Mrs. McGuire değil Jo-Beth'di, annesinin konuğuna yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Howie, büyülenmiş hâlde onu seyretti. Şu sade, neon ışığıyla harelenen koyu renk giysisiyle gündelik bir işi yaparken bile Howie'nin hayatında gördüğü en sıradışı manzarayı sergiliyordu. Domatesleri evyede yıkamak üzere pencereye yaklaştığında Howie saklandığı yerden çıktı. Kız kıpırtıyı fark etti ve başını kaldırıp baktı. Onu susturmak için Howie parmağını dudaklarına çoktan götürmüştü. Kız, suratında panikle elini sallayarak ona uzaklaşmasını işaret etti. Annesi mutfak kapısında belirmeseydi Howie o kadar çabucak itaat etmezdi. Aralarında Howie'nin anlayamadığı kısa bir konuşma gerçekleşti, sonra Mrs. McGuire oturma odasına geri döndü. Jo-Beth omuzu üzerinden bakarak annesinin gidip gitmediğinden emin olduktan sonra arka kapıya yöneldi ve sürgüyü usulca açtı. Yine de kapıyı oğlanın içeri kolayca girmesine imkân verecek kadar açmaya yanaşmadı. Onun yerine kapıdaki aralıktan bakıp fısıldadı:

"Buraya gelmemeliydin."

"Ama geldim işte" dedi oğlan. "Sen de geldiğime memnunsun."

"Hayır, değilim."

"Olacaksın. Haberlerim var. Harika haberler. Dışarı gel."

"Yapamam" diye fısıldadı kız. "Sesini alçalt."

"Konuşmalıyız. Ölüm kalım meselesi. Hayır... daha da önemli."

"Ne yaptın böyle?" dedi kız. "Şu elinin hâline bak."

Yarasını temizleme girişimi üstünkörüydü, etinden ağaç parçalarını ayıklayamayacak kadar zayıftı midesi.

"Bu da olayın bir parçası" dedi. "Dışarı gelmeyeceksen içeri gireyim bari."

"Olmaz."

"*Lütfen*. Bırak da içeri gireyim."

Onu yumuşatan yarası mıydı yoksa sözleri mi? Öyle ya da böyle, kız kapıyı açtı. Howie ona sarılacak olduysa da kız başını sallayarak ona öyle dehşet içinde baktı ki Howie geri çekildi.

"Yukarı çık" dedi kız, fısıldamamıştı bile, yalnızca dudaklarını kıpırdatmıştı.

"Nereye?" diye karşılık verdi Howie.

"Soldan ikinci kapı" dedi, sesini azıcık yükseltmeye mecbur kalarak. "Benim odam. Pembe kapı. Yiyecekleri içeri götürene kadar bekle."

Howie onu öpmeyi çok istiyordu. Ama onun yerine bıraktı, işini yapsın. Kız, Howie'ye bir bakış atarak oturma odasına yöneldi. Howie, misafirden hoşbulduk lafını duyunca bunu mutfaktan çıkması için bir işaret olarak algıladı. Merdiveni bulmakta bir an duraksayınca -tam da misafir kapısının önündetehlikeye düştü. Ama sonra süregiden sohbetin ayak seslerini bastıracağını umarak tırmanmaya koyuldu. Görünüşe göre öyleydi. Konuşmaların akışında hiçbir değişiklik olmadı. Pembe kapıya ulaştı ve kazasız belasız içeri sığındı.

Jo-Beth'in yatak odası! Burada, bu şekerleme renklerin arasında duracağını, uyuduğu yere, kullandığı banyo havlusuna ve iç çamaşırına bakacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Jo-Beth sonunda yukarı çıkıp da arkasından içeri girdiğinde suç üstü yakalanmış bir hırsız gibi hissetti. Jo-Beth utangaçlıkta ondan geri kalmadı, ikisinin de yüzü kızarmıştı ve bu yüzden göz göze gelemiyorlardı.

"Ortalık dandini" dedi Jo-Beth usulca.

"Yok canım" dedi Howie. "Geleceğimi ummuyordun."

"Hayır." Kız ona sarılmak için hamlede bulunmadı. Gülümsemiyordu bile. "Annem burada olduğunu bilse deliye döner. Palomo'da korkunç şeyler olduğunu söylerken hep haklıydı. O korkunç şeylerden biri dün gece buraya geldi, Howie. Beni ve Tommy-Ray'i almaya."

"Jaff mı?"

"Onu tanıyor musun?"

"Bir şey beni de almaya geldi. *Çağırıldım* desem daha doğru olur ya. Adı Fletcher. Söylediğine göre babammış."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet" dedi Howie. "Ona inanıyorum."

Jo-Beth'in gözleri doldu. "Ağlama" dedi oğlan. "Bütün bunların ne anlama geldiğini anlıyor musun? Ağabey kardeş değiliz. Aramızdaki şeyde bir yanlışlık yok."

"Bütün bunlara *neden olan* şey aynı zamanda bizi bir araya getiren şey" dedi kız. "Bunu anlamıyor musun? Eğer karşılaşmasaydık..."

"Ama karşılaştık."

"Eğer karşılaşmasaydık geldikleri yerde kalacaklardı."

"Onlar hakkındaki, *kendimiz hakkındaki* gerçeği bilmemiz fena mı? Kahrolası savaşları umurumda değil. O savaşın bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

Kıza yaklaştı ve onun sağ elini sağlam eliyle kavradı. Kız karşı koymadı, aksine oğlanın hafifçe sokulmasına izin verdi. "Palomo Grove'dan ayrılmalıyız" dedi Howie. "Birlikte. Bizi bulamayacakları bir yere gideriz."

"Annem ne olacak? Tommy-Ray kayıp Howie. Annem kendi söyledi bunu. Geriye ona bakacak bir tek ben kalıyorum."

"Jaff seni de ele geçirirse ona ne faydan olur ki?" diye itiraz etti Howie. "Eğer şimdi gidersek, babalarımızın kavga edecekleri bir şeyleri kalmayacak."

"Çatışmaları yalnızca bizimle ilgili değil" diye hatırlattı Jo-Beth.

"Değil, haklısın" diye kabullendi Howie, Fletcher'dan öğrendiklerini hatırlayarak. "Quiddity denilen bir yer yüzünden." Kavrayan elini sıktı. "Sen ve ben oraya gittik. Ya da gittik sayılır. O yolculuğu sonlandırmak istiyorum."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Yola çıktığımızda ne tür bir yolculuğa çıktığımızı anlayacağız. Uyanık düş görmeye benzeyecek." Konuşurken bir an olsun kekelemediğini fark etti birden. "Birbirimizden nefret etmemiz isteniyor, biliyor musun? Planları bu. Fletcher ve Jaff savaşlarını sürdürmek için bizi istiyorlar. Ama buna izin vermeyeceğiz."

Kız ilk defa gülümsedi. "Hayır, vermeyeceğiz" dedi.

"Söz mü?"

"Söz."

"Seni seviyorum, Jo-Beth."

"Howie..."

"Çok geç, durduramazsın. Söyledim bile."

Kız aniden oğlanı öpüverdi. Küçücük tatlı bir öpücük, oğlanın dudaklarına yumulmasıyla Jo-Beth'in karşı koyamayacağı tutkulu bir öpüşmeye dönüştü. Howie diliyle kızın dudaklarını âdeta bir mührü açar gibi araladı. Jo-Beth, Howie'nin dudaklarına, eş değer bir güçle yapıştı, dişleri birbirlerine değdi, dilleri oynaştı.

Kızın Howie'yi kavrayan sol eli onun duyarlı sağ elini yakalayıp kendine çekti. Howie kızın göğüslerinin yumuşaklığını uyuşuk parmaklarına ve kızın ağır başlı giysisine rağmen hissetti. Kızın boynundaki düğmelerle boğuşup çözmeye, elini içeri kaydırıp teninin tenine değebileceği kadar aralamaya çalıştı. Kız onunla dudak dudağayken gülümsedi ve elini oğlanın kendisini en iyi hissettiği yere, bacak arasına götürdü. Oğlan kızın sinesini görür görmez sertleşmeye başlamışsa da gerginlik nedeniyle sertliği uçup gitmişti. Ama kızın dokuşunu ve tek bir ağızmışçasına öpüşmeleri onu yeniden uyandırdı.

"Soyunmak istiyorum" dedi Howie.

Kız dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Onlar aşağıdayken mi?" dedi.

"Meşguller değil mi?"

"Saatlerce konuşurlar."

"Saatlere ihtiyacımız olacak" diye fısıldadı Howie.

"Yanında şey var mı... korunacak bir şey?"

"Her şeyi yapmamız şart değil. Bütün istediğim birbirimize en azından doğru dürüst dokunmamız. Tenlerimiz birbirine değsin."

Jo-Beth'in oğlandan geri çekilirkenki hâli ikna olmadığını gösterir gibiyse de hareketleri tam aksini söylüyor, bir yandan elbisesinin düğmelerini çözüyordu. Howie ceketini ve tişörtünü sıyırıp attı, ardından zor bir işe koyuldu ve neredeyse işe yaramaz tek eliyle kemerinin tokasını açmaya başladı. Jo-Beth yardımına yetişip o işi kendi yaptı.

"Nefes alınmıyor burada" dedi Howie. "Pencereyi açabilir miyim?"

"Annem hepsini kilitledi. Şeytan girmesin diye."

"Girdi ama" dedi Howie gülerek.

Kız başını kaldırıp yüzüne baktı, elbisesi açık, göğüsleri meydandaydı.

"Öyle söyleme" dedi. Elleri iç güdüsel olarak çıplaklığını örttü.

"Şeytan olduğumu düşünmüyorsun" dedi Howie. Sonra da, "... Düşünüyor musun yoksa?"

"Bilmiyorum, bir şey eğer bu kadar... bu kadar..."

"Söyle."

"... Bu kadar *haramsa*... ruhuma faydası dokunur mu bilmiyorum" diye cevapladı kusursuz bir ciddiyetle.

"Göreceksin" dedi Howie, ona yaklaşarak. "Sana söz veriyorum. Göreceksin."

"Bence Jo-Beth'le konuşmalıyım" dedi Rahip John. Bayan McGuire yıllar önce kendisine tecavüz eden hayvandan ve onun oğlunu almak üzere nasıl geri geldiğinden söz etmeye başladığı an, rahip ılımlı yaklaşımını yitirmişti. Soyut kavramlar üzerine ahkâm kesmek başka şeydi (dişi sofuları sürüler hâlinde çekiyordu) ne var ki bir sohbet deli saçması hâl alınca diplomatik bir biçimde geri çekiliyordu. Bayan McGuire, açıkça akli dengesizliğin eşiğindeydi. John'un bir gözeticiye ihtiyacı vardı, aksi takdirde kadının uydurduğu saçmalıklar alıp başını gidebilirdi. Daha önce de başlarına gelmişti. John, belli bir yaştan sonra kadın kurbanı olan ilk din adamı olmayacaktı.

"Jo-Beth'in bu konuyu olduğundan daha fazla kafaya takmasını istemiyorum" dedi Mrs. McGuire. "Onu rahmime yerleştiren yaratık..."

"Onun babası bir insandı, Bayan McGuire."

"Biliyorum" dedi kadın, adamın ses tonundaki küçümseyişi hiç kaçırmayarak. "Ama insanlar et *ve* ruhtan oluşur."

"Elbette."

"Onun etini insan yarattı. Ama ruhunu kim yarattı?"

"Yüce Tanrı" diye yanıtladı John, güvenli bölgeye döndüğüne minnettar olarak. "Seçtiğin erkeğin aracılığıyla, kızının etini de O yarattı. *Cennetteki Baban kusursuz iken sen niye kusursuz olmayasın.*"

"Tanrı değildi" diye karşılık verdi Joyce. "Değildi, biliyorum. Jaff'ın Tanrı'yla ilgisi yok. Onu görmeliydin. Anlardın."

"Eğer mevcudiyet sahibi ise insandır, Bayan McGuire. Kanaatimce onun ziyareti hakkında Jo-Beth'le konuşmalıyım. Tabii eğer gerçekten buraya geldiyse."

"O buradaydı!" dedi kadın, kızgınlığı artarak.

John, kol yenine yapışan deli kadının elinden kurtularak ayağa kalktı.

"Eminim Jo-Beth bazı değerli izlenimler edinmiştir..." dedi, bir adım geri çekilip. "Gidip onu getireyim?"

"Bana inanmıyorsun" dedi Joyce. Haykırmasına ramak kalmıştı artık, gözyaşlarına da.

"İnanıyorum! Ama gerçekten... Jo-Beth'e zaman ayırmama izin ver. Yukarıda mı kendisi? Öyle herhâlde. *Jo-Beth*? Orada mısın? *Jo-Beth*?"

"Ne istiyor bu?" dedi Jo-Beth, öpüşmeyi yarıda keserek.

"Kulak asma" dedi Howie.

"Ya yukarı çıkarsa?"

Jo-Beth oturdu ve ayaklarını yataktan aşağı sallayarak rahibin merdivendeki ayak seslerine kulak kabarttı. Howie yüzünü kızın sırtına dayadı, onun koltuk altından uzanıp -eli süzülen bir ter damlasının yolunu kesti- nazikçe göğsüne dokundu. Kız hafif, neredeyse ıstıraplı bir inilti koyverdi.

"Yapmasak..." diye mırıldandı.

"İçeri girmez."

"Onu işitiyorum."

"Hayır."

"İşitiyorum" diye tısladı kız.

Tekrar aşağıdan seslenildi. "Jo-Beth! Seninle biraz konuşmak istiyordum. Annen de istiyor."

"Giyiniyorum" dedi kız. Giysilerini toplamaya koyuldu. Onu izlerken Howie'nin aklından iç gıcıklayıcı, sapkın bir düşünce geçti. Hani isterdi ki Jo-Beth o aceleyle kendi iç çamaşırı yerine oğlanınkini giysin ya da tam tersi. Kamışı bızırının kutsadığı, kokusunun sindiği, nemlendirdiği o alana değse kıyamet gününe kadar şu anki hâlini -rahat edemeyecek kadar sert- korurdu.

Peki ya Jo-Beth, oğlanın uzun paçalı donuyla yarığı örtük hâlde seksi görünmez miydi? Gelecek sefere, diye söz verdi Howie kendi kendine. Bundan böyle tereddüte yer olmayacaktı. Kız, eşkıyayı yatağına sokmuştu bir kez. Yan yana yatmaktan başka bir şey yapmadıkları hâlde, o davet aralarındaki her şeyi değiştirmişti. Soyunmalarından çok kısa bir süre sonra onu yeniden giyinik

görmek can sıkıcı olsa da, birlikte çıplak kalmış olmaları bile yeterli bir anı olarak kalacaktı.

Kot pantolonunu ve tişörtünü alıp giyinmeye başladı, makineyi giydirirken gözü kendisini izleyen kızdaydı.

Düşüncenin ucunu bırakmadı ama düşüncesi biçim değiştirdi. Sahip olduğu kemikler ve kaslar makina falan değildi. Bir bedendi bu ve kırılgandı. Eli acıyor, sertleşmiş kamışı acıyor, yüreği acıyordu ya da en azından göğsündeki ağırlıktı, kalp sancısını anımsatan şey. Makine olamayacak kadar hassastı ve fazlasıyla âşık.

Kız giyinmeyi bir an bırakıp pencereye baktı. "İşittin mi?" dedi.

"Hayır. Neyi?"

"Biri sesleniyor."

"Rahip mi?"

Kız başını iki yana salladı. İşittiği (hâlâ işitmekte olduğu) ses evin ya da odanın dışından değil kafasının içinden geliyordu.

"Jaff" dedi.

Laf yetiştirmekten dili damağına yapışan Rahip John evyeye gidip bir bardak aldı, musluğu açıp su buz gibi akana kadar bekledi, bardağını doldurdu ve içti. Saat neredeyse ondu. Kızı görsün görmesin, ziyarete son vermenin zamanıydı. İnsan ruhunun karanlığıyla ilgili bir hafta yetecek kadar muhabbet etmişti. Bardağını durularken başını kaldırdı ve camdaki yansımasını gördü. Saçının başının görüntüsünü süzerken ve bir kusur görememişken, dışarıda karanlıkta bir şey kıpırdadı. Bardağı evyeye bıraktı. Bardak devrildi ve evyenin içinde ileri geri sallandı.

"Rahip?"

Joyce McGuire arkasında belirivermişti.

"Her şey yolunda" dedi John, içeridekini mi dışarıdakini mi yatıştırmayı umduğunu pek bilemeden. Kadın, yarım akıllı hayalleriyle onu kötü etkilemişti. Bakışlarını pencereye çevirdi.

"Avlunuzda birini gördüğümü sandım" dedi. "Ama hiçbir şey yok."

İşte! İşte! Soluk, bulanık bir kütle eve doğru yaklaşıyor.

"Hayır, yaklaşmıyor" dedi.

"Ne yaklaşmıyor?"

"Her şey yolundaymış" diye yanıtladı John, evyeden bir adım uzaklaşarak. "Hiçbir şeyin yolunda olduğu falan yok."

"O geri geldi" dedi Joyce.

Dünyada vermek istediği en son cevap evet'ti, o yüzden sükûnetini korudu, pencereden bir metre daha uzaklaşmakla yetindi, başını yadsımayla iki yana sallayarak bir metre daha. Dışarıdaki, onun savunmaya geçtiğini gördü. John, onun gördüğünü anladı. Varlık, John'un umudunu kırmaya can atarak ansızın gölgelerden çıkıverdi ve kendini açık seçik ortaya serdi.

"Ey yüce Tanrım" dedi John "*Bu da ne?*"

Arkasında Bayan McGuire'ın dua etmeye başladığını işitti. Söyledikleri, kâğıt üzerine dökülmüş dualar değil (*Bunun* için kim, ne duası yazabilirdi ki?) taşkın yakarışlardan ibaretti.

"İsa, bize yardım et! Tanrı'm, bize yardım et! Bizi Şeytan'dan koru! Bizi kargışlıdan koru!"

"Dinle!" dedi Jo-Beth. "Annem bu."

"İşitiyorum."

"Bir terslik var!"

Kız odada telaşla ilerlerken Howie ona yetişerek sırtını kapıya dayadı ve önüne geçti.

"Yalnızca dua ediyor."

"Hiç böyle etmezdi."

"Öp beni."

"*Howie!*"

"Dua ediyorsa meşgul demektir. Meşgulse bekleyebilir. Ben bekleyemem. Ben dua bilmem, Jo-Beth. Tek tesellim sensin." Dudaklarından dökülen bu sözcükler onu eğlendirdi. "Öp beni, Jo-Beth."

Kız tam eğilmiş, denileni yapmak üzereydi ki alt kat penceresi şangırdadı ve annesinin konuğunun bir haykırış koparmasıyla birlikte Jo-Beth, Howie'yi kenara itip kendini kapıdan dışarı attı.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne!"

İnsan bazen yanılırdı. Cahil doğduğu için bu kaçınılmazdı. Ama cehaleti için mahvolması, hele ki bu denli gaddarca, fazlasıyla haksızlıktı. Rahip John, suratındaki kanı silmeye çalışarak ve buna benzer yarım düzine şikâyetle, titreyen uzuvlarının elverdiği ölçüde mutfak zemininde emekleyerek kırık pencereden -ve onu kıran şeyden- uzaklaştı. Nasıl olmuş da böylesine vahim bir duruma düşebilmişti? Hayatı tamamen ayıpsız değildi ama günahları küçük çaplıydı ve kefaretlerini Tanrı'ya ödemişti. Öğretilerin talimatlarına uyarak acılı günlerinde dul ve yetimleri ziyaret etmiş, dünyada lekesiz bir hayat sürmek için dürüstlüğünü en iyi biçimde korumuştu. Ama ifritler hâlâ geliyordu. Gözlerini yumduğu hâlde onları işitiyordu. Evyeye tırmanıp yan tarafta öbeklenmiş kirli tabakların üzerinden aşarlarken binlerce ayakları gürültü çıkarıyordu. John ıslak bedenlerinin bulaşıkların üzerinden şapırdayarak yere döküldüğünü, mutfak zemininde ilerlediklerini işitebiliyordu. Onları dürten ise dışarıda gördüğü karaltıydı (Jaff! Jaff!), sürüsüne âşık bir arıcı gibi tepeden tırmağa onlarla kaplıydı.

Bayan McGuire yakarışlarına son vermişti. Muhtemelen ölmüştü; onların ilk kurbanı. Belki bu kadarı onlara yeterdi ve John'u es geçerlerdi. Bu durum için biçilmiş kaftan sayılabilecek bir dua vardı. *Lütfen Tanrı'm*, diye mı-

rıldandı, sindiği yerde mümkün olduğunca büzülerek. *Lütfen Tanrı'm, onları kör et ki beni görmesinler, sağır et işitmesinler, yakarışlarımı bir tek sen duy, esirgeyen huzurunda tut beni. Nihayetsiz dünya...*

Ricaları arka kapının vahşice vurulmasıyla kesildi; bir yandan da Tommy-Ray'in o gürültüyü bastıran sesi, avaz avaz.

"Anne? Beni işitebiliyor musun? Anne? Bırak içeri gireyim, olur mu? İçeri girmeme izin ver, yemin ederim onları durduracağım. Yeminle bak. Yeter ki içeri gireyim."

Rahip John yanıt olarak Bayan McGuire'ın hıçkırdığını işitti, bu hıçkırık ansızın bir ulumaya dönüştü. Kadın yaşıyordu ve öfkeliydi.

"*Bu ne cüret!*" diye ciyakladı kadın. "*Bu ne cüret!*"

Kadının yaygarası üzerine John gözlerini açtı. Pencereden gelen ifrit akını durmuştu. İlerlemesi durmuşsa da solgun akıntıda hâlâ kıpırdanma vardı. Kıvrılıp bükülen duyargalar, yeni talimatlara hazırlanan uzuvlar, saplar hâlinde uzayıp etrafı kolaçan eden gözler. Görünümlerinde John'a aşina gelen hiçbir şey yoktu ama onları yine de tanıyordu. Onları nasıl ve neye dayanarak bildiğini sorgulamaya cesareti yoktu.

"Aç kapıyı, anne" dedi Tommy-Ray yeniden. "Jo-Beth'le görüşmeliyim."

"Bizi rahat bırak."

"Onunla görüşmem gerek ve sen de buna engel olamayacaksın" diye köpürdü Tommy-Ray. Tehditkâr sözlerini kapıyı tekmelemesiyle ayrılan tahtaların gacırtıları izledi. Hem sürgüler hem de kilit yerinden oynadı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra oğlan kapıyı nazikçe iterek açtı. Gözlerinde korkunç bir parıltı vardı, Rahip John'un yalnızca ölmek üzere olan insanların gözlerinde gördüğü türden bir parıltı. O bakışlar içten gelen bir aydınlıkla kendilerini ele verirdi. John, bu bakışları şimdiye kadar hep mutluluğa yormuştu. Aynı hataya bir daha düşemezdi artık. Tommy-Ray'in kaçamak bakışları ilk önce mutfak kapısında dikilen annesini buldu, sonra da konuğunu.

"Arkadaşın mı var anne?" dedi.

Rahip John titredi.

"Onun üzerinde etkilisin" dedi Tommy-Ray, John'a. "Seni dinler. Ona Jo-Beth'i bana teslim etmesini söyle, olur mu? Hepimiz için durumu kolaylaştır."

Rahip, Joyce McGuire'a döndü. "Dediğini yap" dedi, doğrudan. "Dediğini yap, yoksa hepimiz öleceğiz."

"Gördün mü anne?" diye ekledi Tommy-Ray. "Kutsal adamdan tavsiye sana. Dürüstlük nedir biliyor. Jo-Beth'i çağır anne, yoksa deliye döneceğim, ben deliye döndüğüm zaman babamın arkadaşları da deliye döner. *Çağır onu!*"

"Gerek yok."

Tommy-Ray kızkardeşinin sesini işitince sırıttı. Işıldayan gözleriyle çarpık gülüşünün öyle bir bileşimi vardı ki, ürperticilik söz konusu olduğunda buz kalıbı yanında hiç kalırdı.

"Aman da kimler gelmiş" dedi oğlan.

Kız eşikte, annesinin arkasında duruyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye nazikçe sordu Tommy-Ray, ilk buluşmasında kız arkadaşını karşılayan bir oğlan edasıyla.

"Annemi rahat bırakacağına söz vermelisin" dedi Jo-Beth.

"Bırakacağım" diye karşılık verdi Tommy-Ray, haksızlığa uğramış bir adamın ses tonuyla. "Anneme zarar vermek istemem. Biliyorsun."

"Eğer onu rahat bırakırsan... seninle gelirim."

Howie merdiveni yarılamıştı ki Jo-Beth'in giriştiği pazarlığı işitti ve dudaklarından sessiz bir "hayır" çıktı. Tommy-Ray'in gelirken beraberinde getirdiği dehşeti göremiyordu ama işitebiliyordu, kâbuslarında işittiği ses gibiydi, balgamlı sesler, hızlı ve kesik soluk alış verişler. Resmin bütününü kafasında tamamen canlandıramıyordu, gerçeği çok yakında bizzat görecekti. Tahmin etmeyi bir kenara bırakıp zihnini Tommy-Ray'in öz kızkardeşini kaçırma girişimini nasıl engelleyebileceğine odaklayarak bir basamak daha indi. Plan yapmaya öylesine yoğunlaşmıştı ki mutfaktan gelen konuşmalara dikkat etmiyordu. Gelgelelim, en alt basamağa vardığında planı hazırdı. Gayet basitti. Elinden geldiğince tantana koparmak ve o kargaşada Jo-Beth ve annesinin güvenli bir yere kaçmasını umamak. Eğer deli gibi koşarak Tommy-Ray'e bir darbe indirmeyi başarabilirse bundan iyisi şamda kayısıydı, hem de epey lezzetli bir kayısı.

Aklında bu niyet ve düşünceyle derin bir nefes aldı ve köşeyi döndü.

Jo-Beth ortalıkta yoktu. Ne Tommy-Ray ne de beraberindeki dehşetler. Kapı gece karanlığına ardına kadar açıktı. Ve annesi kapının önüne, yüzü eşiğe dönük, külçe gibi yığılıp kalmış, kollarını son bir gayretle çocuklarına ulaşmak istercesine öne uzatmıştı. Howie çıplak ayaklarının altındaki yapış yapış fayansları geçerek kadına yaklaştı.

"Öldü mü?" diye sordu hırıltılı bir ses. Howie döndü. Rahip John, semiz kıçını sığdırabileceği mümkün olduğunca uzak bir köşeye, buzdolabıyla duvar arasına sinmişti.

"Hayır, sağ" dedi Howie, Mrs. McGuire'ı nazikçe çevirerek. "Sayende."

"Ne yapabilirdim ki?"

"Sen söyle. Pazarlık işlerinden anlıyorsun sanıyordum." Kapıya ilerledi.

"Peşlerinden gitme, evlat" dedi rahip. "Burada benimle kal."

"Jo-Beth'i götürdüler."

"Duyduğum kadarıyla o zaten kısmen onların sayılır. Şeytan'ın çocukları, o ve Tommy-Ray."

Yarım saat önce, kıza *Şeytan olduğumu mu düşünüyorsun yoksa?* diye sormuştu Howie. Şimdi cehennemlik addedilen Jo-Beth'ti, hem de kendi rahibinin ağzından, az buz şey değil. Şimdi ikisinin de lekelendiği anlamına mı geliyordu bu? Yoksa bu günah ve masumiyet, aydınlık ve karanlık meselesi

değil miydi? Şu ya da bu biçimde iki uç nokta *arasında*, âşıklara ayrılmış bir yerde mi duruyorlardı?

Bu düşünceler kafasından şimşek gibi gelip geçti ama haraketlerini körüklemeye, kapıdan fırlayıp dışarıda bekleyen şeyin ortasına dalmasına yetti.

"Gebert hepsini!" diye Tanrı korkusu salıcısının arkasından bağırdığını işitti. "Onların arasında temiz bir ruh yok! *Hepsini gebert!*"

Bu ifade Howie'yi öfkelendirdi ama uygun bir karşılık bulamadı. Aklı selimi bir kenara itip kapıya döndü, "*Hassiktir*" diye bağırdı ve Jo-Beth'in peşine düştü.

ii

Mutfaktan avlunun genel yapısını kavramasına yetecek kadar ışık geliyordu. Avluyu çepeçevre saran ağaç sırasını ve bulunduğu yerle o ağaçların arasına denk düşen bakımsız çimenliği seçebiliyordu. İçerideki durum neyse burada da aynıydı, ne oğlandan ne kızkardeşten ne de her ikisine göz diken güçten eser vardı. Aydınlık mekândan karanlığa yalnızca dudaklarında okkalı bir küfürle fırladığını göz önünde tutarak düşmanı faka bastırma umudu bulunmadığının ayırdında olan Howie, bir fırsat yakalar da karşılık verir umuduyla avazı çıktığı kadar Jo-Beth'in adını bağırarak ilerledi. Yanıt gelmedi. Yalnızca bağrışlarıyla azıtan köpeklerin havlamalarını işitti. Durmayın havlayın, diye düşündü. Sahiplerinizi harekete geçirin. Oturup yarışma programları izlemelerinin zamanı değildi. Bu gece dışarıda bambaşka bir gösteri vardı. Esrarengiz olaylar alıp başını gidiyordu, yeryüzü açılmış, harikalarını ortaya sermişti. Muhteşem Gizli Gösteri'ydi bu ve şu anda Palomo Grove'un sokaklarında sergilenmekteydi.

Köpeklerin seslerini taşıyan rüzgâr ağaçları da sallıyordu. Ağaçların hışırtısı Howie'nin dikkatini bir anlığına dağıtmış, ordunun gürültüsünü bastırmıştı. Evden biraz uzaklaşmıştı ki arkasından gelen gurultuları ve gıdaklamaları işitti. Topukları üzerinde döndü. Az önce geçtiği kapıyı çevreleyen duvar, canlı yaratıklardan oluşmuş katı bir kütleydi. Mutfağın üzerinden iki kat yükselen eğimli çatı da aynı biçimde kaynıyordu. İri varlıklar, gırtlaklarından gurultular çıkararak, kiremitlerin üzerinde sarsakça bir aşağı bir yukarı gezinip aylaklık ediyordu. Aydınlığın erişemediği yükseklikteydiler, gökyüzünü perdeleyen, yıldızları örten karaltılar. Aralarında ne Jo-Beth ne de Tommy-Ray vardı. Bu kabilede dış görünümü insanı andıran hiçbir şey yoktu.

Howie görüntüye sırtını dönmek üzereydi ki arkasından Tommy-Ray'in sesini işitti.

"Bahse girerim ki hiç böyle bir şey görmemişsindir, Katz" dedi.

"Hiç görmediğimi biliyorsun" dedi Howie, cevabındaki nezakette sırtını gıdıklayan sivri bıçağın etkisi vardı.

"Şöyle bana doğru dönsen, çok yavaşça" dedi Tommy-Ray. "Jaff seninle iki çift laf etmek ister."

"İki çiftten fazla" dedi ikinci bir ses.

Ses tonu alçaktı -ağaçları sallayan rüzgârdan biraz yüksek- ama her hece zarifçe ve ahenkle sarfedilmişti.

"Oğlum seni öldürmemiz gerektiğini düşünüyor, Katz. Kızkardeşinin kokusunun senin üzerine sindiğini söylüyor. Tanrı biliyor ya, kızkardeşlerinin nasıl koktuğunu bilmek ağabeylerine mi düşer emin değilim ama ben galiba biraz eski kafalıyım. Yeni bin yıl ensest hakkında kaygılanmak için oldukça geç. Sen de bu konuda fikir sahibisindir, hiç şüphesiz."

Howie arkasına döndü ve Tommy-Ray'in birkaç metre arkasında duran Jaff'ı görebildi. Fletcher'ın adam hakkında anlattığı onca şeyi düşününce heybetli bir savaşçıyla karşılaşacağını sanmıştı. Ama babasının düşmanında derinden etkileyici hiçbir şey yoktu. Yoksulluğa düşmüş bir aristokratı andırıyordu. Bakımsız sakalları güçlü, etkileyici hatlarını örtüyordu, muazzam hırpaniliğini zar zor saklayan birinin duruşu vardı onda. Göğsünden *terata*'larından biri sarkıyordu, Jaff'tan çok daha rahatsız edici sıska, cılız bir yaratık.

"Ne diyordun, Katz?"

"Ben bir şey demedim."

"Tommy-Ray'in kızkardeşine duyduğu tutkunun acınacak kadar sapkın olduğuna gelirsek. Yoksa senin fikrin hepimizin sapkın olduğu yönünde mi? Sen. Ben. Onlar. Bence hepimiz Salem'daki ateşleri boylardık. Neyse... Tommy-Ray seninle yaramazlık yapmaya pek hevesli. Senin hadım edilmenin iyi bir fikir olduğundan söz ediyor."

Bunun üzerine Tommy-Ray, bıçağını Howie'nin karnından kasıklarına doğru, birkaç santim indirdi.

"Anlat ona" dedi Jaff. "Onu nasıl doğramak istediğini."

Tommy-Ray sırıttı. "Bırak da yapayım" dedi.

"Görüyorsun ya?" dedi Jaff. "Onu kontrol etmek için bütün ebeveynlik yetilerimi zorluyorum. Ne yapacağımı söyleyeyim, Katz. İlk adımı senin atmanı sağlayacağım. Seni serbest bırakacağım, bakalım Fletcher'ın dayanağı benimkine denk mi? Babanın Sefir'den önceki hâlini hiç tanımadın. Bari umalım da iyi koşucu çıksın ha, ne dersin?" Tommy-Ray'in sırıtması bir kahkahaya dönüştü, bıçağıyla Howie'nin kot pantolonunu kanırttı. "Sırf sen eğlenesin diye izin veriyorum..."

Bunun üzerine Tommy-Ray, Howie'yi yakaladığı gibi fır döndürdü, tutsağının tişörtüne asılıp kotunun belinden çıkardı ve Howie'nin sırtını açığa çıkaracak biçimde eteğinden boynuna kadar kesip yırttı. Serin gece havasının Howie'nin terli sırtını üşüttüğü kısa bir an geçti. Sonra sırtına bir şey dokundu. Tommy-Ray'in parmakları -ıslak ve gıdıklayıcı- bel kemiğinden başlayarak kaburgalarının paralelinde sağ ve sol böğrüne doğru kayıyordu. Ho-

wie ürperdi ve sırtını kavislendirerek temastan kaçındı. Aynı anda dokunuşlar çoğaldı, şimdi bir sürü parmak vardı, her iki tarafta bir düzineden fazla belki, kaslarını öyle sıkıyorlardı ki derisi sıyrılıyordu.

Howie omuzunun üzerinden arkaya tam zamanında göz attı ve beyaz, çok eklemli, kurşun kalem inceliğinde ve dikenli bir uzvun ağız kısmının etine değdiğini gördü. Tiksintisi Tommy-Ray'in bıçağından duyduğu korkuya galip geldi ve çığlık atarak debelendi. Jaff izliyordu. Kucağı boştu. Pışpışladığı yaratık şimdi Howie'nin sırtındaydı. Howie, yaratığın soğuk gövdesinin omurgasına yaslandığını hissetti, ağız kısımları ensesini emiyordu.

"*Uzaklaştır şunu benden*!" dedi Jaff'a. "*Kahrolası şeyi benden uzak tut*!"

Tommy-Ray, kuyruğu bitli bir köpek gibi etrafında dört dönerek Howie'nin bu hâline alkış tutuyordu.

"Bastır, evlat, bastır!" diye tezahüratta bulundu.

"Yerinde olsam buna kalkışmazdım" dedi Jaff.

Howie onun söylediğine anlam veremeden cevabını aldı. Yaratık ensesini iyice ısırdı. Oğlan haykırarak diz üstü çöktü. Acı nidası, çatıdan ve mutfak duvarlarından koro hâlinde tıkırtılar ve gurultular yükselmesine yol açtı. Howie, ıstırap içinde Jaff'a döndü. Asilzade gerçek yüzünü göstermişti, maskesinin ardındaki cenin kafalı şey kocamandı ve ışıldıyordu. Bu görüntüyü yalnızca bir anlığına görmüştü ki Jo-Beth'in hıçkırıklarını işitmesi üzerine bakışları ağaçlara kaydı. Kız orada, Tommy-Ray'in pençesindeydi. Bu görüntü de (kızın nemli gözleri, açık ağzı) acı verecek denli kısaydı. Sonra boynundaki ağrı gözlerini yummaya zorladı, yeniden açtığındaysa kız, Tommy ve doğmamış babaları gitmişti.

Ayağa kalktı. Jaff'ın ordusunda bir dalgalanma vardı. Duvarın en alçak kesiminde olanlar, daha yukarıdakilerle birlikte, yere akıyordu. Bu hızla erimeye devam ederlerse taburlar çok yakında yerden üç dört karışlık boya inecekti. Bazıları debelenerek yere çarpmaktan kurtuluyor ve kimbilir hangi itkiyle Howie'ye doğru hamle yapıyordu. Daha irice yaratıklar çatıdan atlayıp diğerlerinin peşine takılıyordu. Jaff'ın geride bıraktığı azıcık iz varsa da Howie'nin oyalandığı her saniyeyle birlikte gözden yitmekteydi, o yüzden Howie cadddeye doğru palas pandıras koştu.

Fletcher oğlanın yaşadığı dehşet ve tiksintiyi bütün berraklığıyla duyumsadı ama bu hissi zihninden kovmak için çaba gösterdi. Howie, hiç şüphesiz yalnızca dış görünüşle yetinen bir körlükle, babasının Jaff'ın sapkın evladını arama teklifini reddetmişti. Eğer dik başlılığının sonuçları yüzünden acı çekiyorsa bu yük Howie'nindi, bırak tek başına taşısın. Sağ salim kurtulursa belki aklı başına gelirdi. Kurtulamazsa, o zaman hayatı -ki hayatının amacı yaratıcısına sırt çevirdiği anda savrulup gitmişti- tıpkı Fletcher'ınki gibi mahvolarak sona erecekti, işte adalet o zaman yerini bulacaktı.

Zorlayıcı düşünceler olsa da Fletcher odaklanmak için elinden geleni yapıyor, oğlanın acısını her duyumsadığında oğlunun bir görüntüsünü zihninde canlandırıyordu. Yeterli değildi, oysa. Howie'nin dehşetini bir kalemde silip atmaya istediği kadar çabalasın, yardım çığlığı susmak bilmiyordu, en sonunda onlara kulak asmaktan başka seçeneği kalmadı. Bir bakıma bu ümitsizlik gecesini tamamlıyorlardı, bağrına basması gerekirdi. O ve çocuğu bir yenilgi ve hata örgüsünün ayrılmaz parçalarıydı.

Oğlana seslendi: *Howardhowardhowardhow.*

Yer katmanından ilk kez çıktığında yaptığı çağrının aynısı.

Howardhowardhowardhow.

İletiyi bir işaret kulesinin ateşi gibi düzenli aralıklarla yolladı. Oğlunun duyamayacak kadar güçsüz düşmediğini dileyerek dikkatini yeniden son hamleye yöneltti. Jaff zafere bu kadar yakınlaşmışken onun oynayabileceği son bir kumar kalmıştı. Başkalaşım arzusunun ne denli güçlü olduğunun ayırdında olduğundan, bu son oyunun aklını çelmesini istememişti. Bunca yıl, yaradılışında pay sahibi olduğu kötülüğü yenme pahasına ahlaki açıdan varoluşun bu safhasına bağlı kalmak, bir işkenceydi. Bir saat geçmiyordu ki kaçıp gitme düşüncesine kapılmasın. Bu dünyadan ve saçmalıklarından kurtulmayı, bu bedenin ve arzunun taktığı kancaları söküp atmayı, tıpkı Schiller'in bütün sanat türlerini tanımlarken söz ettiği gibi, koşulsuzca müziğe ulaşmayı öyle çok istiyordu ki. Şimdi o itkiye boyun eğmenin, tıpkı umduğu gibi hayatının son demlerinde onu neredeyse kaçınılmaz yenilgiden kurtaracak zafer kırıntısına can havliyle yapışmanın tam zamanı olabilir miydi? Eğer öyleyse hem er meydanını hem de kişisel haklama yöntemlerini iyi tasarlaması gerekiyordu. Palomo Grove'da ikamet eden kabileye bayat bir gösteri sunulamazdı. Eğer kendisi, onların dışlanmış şamanı, o zamana kadar sessiz sedasız ölüp giderse birkaç yüz kişi feda edilecekti.

Jaff'ın zaferinin sonuçları üzerine fazla düşünmemeye çalışmıştı, sorumluluk duygusunun pekâlâ baskın çıkabileceğinin farkındaydı. Ama şimdi, nihaî yüzleşme yaklaşırken, bu ihtimale kendini hazırlamaktaydı. Eğer Jaff, Sanat'a nüfuz eder de sayesinde Quiddity'e serbestçe giriş hakkı kazanırsa bu ne anlama gelirdi?

Örneğin, özverinin yarattığı sıkıntıları yaşamamış, arınmamış bir varlık, kusursuz ve saf olanlar dışında herkesten sakınılan bir belde üzerinde iktidar kuracaktı. Fletcher, Quiddity'nin ne olduğunu tam bilmiyordu (herhâlde hiçbir insan bilemezdi) ama sınırlamalarından kurtulmak için Sefir'i kötü emellerine alet eden Jaff'ın orada esaslı bir yıkıma yol açacağından emindi. Düş denizi ve adası (belki de *adaları*, bir keresinde Jaff'ın takımadalardan söz ettiğini duymuştu) insanlık tarafından hayatta üç kez ziyaret edilirdi, masumiyette, son yolculukta ve aşkta. Özetle bu üç an Ephemeris'in kıyılarında kusursuzca iç içe geçiyordu. Tanıklık edilenler, işitilen öyküler yaşayanların nez-

dinde o kıyıları deli saçması olmaktan kurtarıyordu. Kısacası emsal ve erek oradaydı, sürekliliği kavrayış anı oradaydı, yadigâr kalacak replikleri ve tantanasıyla gösteri, yani Muhteşem Gizli Gösteri oradaydı. Eğer o ada Jaff'ın oyun sahası olacaksa hasarın boyutunu hesaplamak imkânsızdı. Sır tutulan aleni hâle gelecekti, kutsal olan kirletilecek ve düş seyahatleri sayesinde delilikten korunan koskoca bir tür tedaviden mahrum kılınacaktı.

Fletcher'ın bir korkusu daha vardı, daha az tutarlı olduğu için üstesinden gelmesi daha kolay bir kaygı. İlk kez Jaff'tan duyduğu bir öyküye dayanıyordu. Washington'da ortaya çıkıp da Sefir bulmacasını çözmek üzere fon teklifi sunduğunda anlatmıştı. Dediğine göre Kissoon adında bir adam vardı: Sanat'ı ve güçlerini bilen bir şaman, zaten Jaff adamı zaman ilmeği olarak andığı bir yerde bulmuştu. Fletcher, hikâyeyi çok da inanmadan dinlemişti. Ne var ki akabinde tırmanan olaylar öyle akıl almaz bir hâl almıştı ki Kissoon'un Düğümü fikri şimdi eften püften geliyordu. Jaff'ın onu öldürme teşebbüsüne yol açması bir yana, şamanın bu büyük aldatmacada ne rol oynadığını Fletcher kestiremiyordu ama iç güdüleri olayın hiç de orada kalmadığını söylüyordu. Kissoon, *homosapienler* düş görmeye başladığından bu yana Sanat'ı Jaff gibilerden koruyan soylu insanlar birliği Sürü'nün yaşayan son üyesiydi. Peki, o zaman niçin Jaff gibi, ne kirli çıkı olduğu ta en başından belli bir adamın Düğüm'üne girmesine izin vermişti? Hem orada saklanmasının gerçek nedeni neydi? Peki ya Sürü'nün diğer üyelerine ne olmuştu?

Bu soruların yanıtları peşine düşmek için artık çok geçti, yine de bu soruları başka birinin daha kafasına sokmak istiyordu. Kendi kanından olan kişiyle benliği arasındaki boşluğa köprü kurmak için son bir girişimde bulunacaktı. Eğer Howard bu gözlemlere açık değilse Fletcher sahneden indiğinde hepsi boşa gidecekti.

İşte bu olasılık zorlu görevine dönmesini sağladı, bütün gerekleriyle, yordamlarıyla. Bir tiyatro eseri olmak zorundaydı. Palomo Grove'daki insanları televizyon ekranlarından koparıp gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde sokaklara dökecek göz alıcı bir son perde. Seçenekleri kafasında biraz tarttıktan sonra birinde karar kıldı ve oğluna seslenmeyi sürdürerek nihaî özgürlüğüne ulaşacağı alana doğru ilerledi.

Howie, Fletcher'ın çağrısını Jaff'ın ordusundan kaçmaya başlamadan önce de duymuştu, fakat etkisine girdiği panik dalgası çağrının tam yerini tespit etmekten alıkoyuyordu onu. Tabanlarında *terata*, körlemesine koşuyordu. Ne zaman ki arayı rahat bir nefes alabilecek kadar açtı, karmakarışık hisleri, adını çağıran sesi açıkça öyle duydu da rotasını değiştirerek çağrıyı izledi. İlerliyor, öyle hızla ilerliyordu ki nasıl becerdiğine kendisi de şaşıyordu, hatta ciğerlerindeki bir gıdım havayla Fletcher'a birkaç sözcükle cevap vermeyi bile başardı.

"Seni duyuyorum" dedi koşarken, "Seni duyuyorum. *Baba*... seni duyuyorum."

XI

i

Tesla doğru söylemişti. Berbat bir hemşireydi, en hâllisinden tam bir zorba. Grillo uyanıp da onu geri dönmüş bulunca Tesla, el âlemin yatağında hastalık ayağına yatmasının tam da ona yakışan gereksiz bir kahramanlık tavrı olduğunu söyledi. Eğer klişeden kaçınmak istiyorsa Tesla'nın onu Los Angeles'a geri götürmesine, hasta bedenini kendi kokmuş çamaşırlarının tanıdık kokusu eşliğinde dinlendirebileceği yere atmasına izin vermeliydi.

"Gitmek istemiyorum" diye itiraz etti Grillo.

"Burada kalmanın ne faydası var, Abernethy'e dünyanın parasına mal olması dışında?"

"Bu da bir başlangıç."

"Sefilliğin âlemi yok, Grillo."

"Hastayım. Sefil davranmak hakkım. Öte yandan, öykü burada."

"Burada ter gölü içinde kendine acıyarak yatmaktansa evinde oturup daha iyi yazabilirsin o öyküyü."

"Belki de haklısın."

"Ah... Burnundan kıl aldırmayan adam ikna mı oluyor?"

"Yirmi dört saatliğine geri döneceğim. Pılımı pırtımı toplayayım."

"On üç yaşında gibisin farkındaysan" dedi Tesla, ses tonunu yumuşatarak. "Seni daha önce hiç böyle görmedim. Hani seksi desem yeridir. Kırılgan hâline bayılıyorum."

"Neden daha önce söylemedin bunu."

"Eski tas, eski hamam. Eskiden senin için sağ kolumu vermeye hazırdım..."

"Ya şimdi?"

"En fazla evine götürebilirim."

Palomo, bir filmde soykırım sonrası dekoru oluşturabilirmiş, diye düşündü Tesla, Grillo'yla birlikte otobanda giderken. Sokaklar dört bir yanda bomboştu. Grillo burada olup bitenlere dair kendi tanıklıklarını ve şüphelerini anlatmasına rağmen Tesla pek fazla fikir sahibi olamadan gidiyordu.

Düşüncesi yarım kaldı. Arabadan kırk metre kadar ileride genç bir adam sendeleyerek köşeyi döndü ve yolu karşıdan karşıya geçti. Karşı kaldırıma vardığında bacakları pes etti. Düştü, yeniden ayağa kalkmakta zorlanıyor gibiydi. Mesafe çok fazlaydı, loş bir aydınlık vardı, o yüzden Tesla adamın durumunu kestiremedi ama yaralı olduğu belliydi. Vücudunda bir biçimsizlik

vardı, kamburu çıkmış ya da şişmiş gibi. Tesla arabayı ona doğru sürdü. Los Angeles'a varana kadar kestirmesini tavsiye ettiği, yan tarafında oturan Grillo gözlerini açtı.

"Geldik mi?"

"Şu adam..." dedi Tesla, başıyla kamburu işaret ederek. "Baksana. Senden bile daha hasta görünüyor."

Göz ucuyla Grillo'nun doğrulup oturduğunu ve yan camdan dikizlediğini gördü.

"Sırtında bir şey var" diye mırıldandı Grillo.

"Ben göremiyorum."

Oğlanın hâlâ doğrulmak için debelendiği, her seferinde tekrar düştüğü yerin biraz uzağında aracı kenara çekti. Grillo'nun haklı olduğunu gördü. Sırtında bir şey vardı gerçekten de. "Bir sırt çantası" dedi.

"İlgisi yok, Tesla" dedi Grillo. Kapı koluna uzandı. "Canlı. Her neyse, canlı."

"Kal burada" dedi Tesla.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Kapıyı itip açarken -bu bile başını zonklatmaya yetti- Tesla'nın torpido gözünü karıştırdığını gördü.

"Bir şey mi kaybettin?"

"Yvonne öldürüldüğünde..." dedi, döküntüleri karıştırırken homurdanarak, "... evden bir daha silahsız çıkmayacağıma yemin ettim."

"Ne diyorsun?"

Silahı sakladığı yerden çıkardı. "Ve hiç çıkmadım."

"Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Keşke bilmeseydim" dedi ve arabadan indi. Grillo peşinden gitti. Tam inmişti ki araba hafif eğimli yolda gerisingeri kaymaya başladı. Grillo bir çırpıda içeri dalıp el frenini çekti; başının fır dönmesine yetecek ani bir hareketti bu. Yeniden ayağa kalkmaya yeltendiğinde sanki uyuşturucuyla kafayı bulmuş gibiydi, tam bir dengesizlik hâli.

Grillo arabanın kapısına tutunmuş, baş dönmesinin geçmesini beklerken, birkaç metre ilerisindeki Tesla, oğlanın yanına neredeyse varmıştı. Oğlan hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tesla ona dayanmasını, imdadına yetiştiğini söyledi ama yanıt olarak panikle çarpılmış bakışlarla karşılandı. Oğlanın haklı gerekçesi vardı. Grillo yanılmamıştı. Tesla'nın sırt çantası sandığı şey gerçekten de canlıydı. Bir tür (ya da birkaç tür) hayvandı. Oğlanın sırtından geçinirken ışıldıyordu.

"Bu da neyin nesi be?" dedi Tesla.

Bu kez oğlan karşılık verdi; iniltilerin arasında kaybolan bir ihtar.

Oğlanın "Uzak... dur..." dediğini işitti Tesla. "... Onlar... peşimde..."

Tesla dönüp Grillo'ya baktı, hâlâ arabanın kapısına tutunuyor, dişleri ta-

kırdıyordu. Ona bir yararı yoktu, oğlanın durumu ise gittikçe kötüleşiyordu. Asalağın uzuvları her kasıldığında -bir sürü uzvu vardı, bir sürü eklem, bir sürü göz- oğlanın yüzü buruşuyordu.

"... Uzak dur..." diye kükredi oğlan. "... Lütfen... Tanrı aşkına... geliyorlar."

Çocuk sendeleyerek döndü ve gözlerini kısarak arkasına baktı. Tesla onun ıstıraplı bakışlarını izleyerek, koşarak geldiği caddenin aşağısına baktı. Orada oğlanın peşindekileri gördü. Görmesiyle birlikte de oğlanın uyarısını dinleyip uzaklaşmadığına yandı. Oğlanın derdi Tesla'nın derdiydi artık. Ona sırt dönemezdi. Gerçekle terbiye edilen gözleri caddenin aşağısından gelen dersi kabullenmekte güçlük çekseler de fazla direnemediler. Korkuyu yadsımanın yararı yoktu. Bütün abesliğiyle karşısındaydı, onlara doğru sürünerek gelen soluk, hırıltılı bir dalga.

"Grillo!" diye bağırdı. "Arabaya bin!"

Solgun ordu onu duydu ve hızlandı.

"Araba, Grillo, bin şu kahrolası arabaya!"

Tesla onun hareketlerine güçlükle hâkim olarak sarsak hareketlerle kapıya hamle ettiğini gördü. Dalganın başındaki nispeten küçükçe yaratıklar, oğlanın peşine düşen daha büyük biraderlerinden sıvışıp ayrılarak olanca hızlarıyla arabaya yöneldi. Üçünün de eklemlerini, araba dahil, lime lime etmeye yetecek kadar çoktular. Çok da laf mı, sayıca çokluklarına rağmen (birbirine benzer iki yaratık yoktu sanki) hepsi de aynı boş bakışlı merhametsizliği taşıyordu. Bunlar yok ediciydi.

Eğildi ve asalağın kasılımlı uzuvlarından mümkün olduğunda kaçınarak oğlanın kolunu yakaladı. Yaratığın oğlana telafi edilemeyecek biçimde sımsıkı yapışmış olduğunu gördü. Onları birbirlerinden herhangi bir ayırma girişimi misillemeyle sonuçlanacaktı.

"Kalk" dedi Tesla. "Başarabiliriz."

"Sen git" diye mırıldandı oğlan. Perişan hâldeydi.

"Hayır" dedi Tesla. "*İkimiz* gidiyoruz. Kahramanlığın yeri değil. İkimiz gidiyoruz."

Dönüp arabaya baktı. Ordunun tabana kuvvet neferleri arabaya hücum ettiği esnada Grillo kapıyı çarparak kapadı, yaratıklar kaportanın ve tavanın üzerinde hopluyordu. Babun büyüklüğündeki bir tanesi, gövdesinin bütün ağırlığıyla arka arkaya ön cama çarpmaya başladı. Diğerleri kapı kolunu paralıyor, dikenli uzuvları camları zorluyordu.

"Beni istiyorlar" dedi oğlan.

"Kaçarsak peşimizden mi gelirler?" dedi Tesla.

Oğlan başıyla onayladı. Oğlan yavaşça doğrulup sağ kolunu (Tesla onun elinin çok kötü yaralanmış olduğunu gördü) Tesla'nın omuzuna atarken, Tesla, yaklaşan kütleye bir el ateş etti -hayvanların en büyüğünü vurdu ama kütle bana mısın demedi- sonra arkasını döndü ve oğlanı da sürükleyerek uzaklaşmaya çalıştı.

Oğlan gidecekleri yeri biliyordu.

"Tepeden aşağı" dedi.

"Niye?"

"Çarşı..."

Yeniden, "Niye?"

"Babam... orada."

Tesla itiraz etmedi. Tesla, o baba her kimse, ondan yardım görmeyi diledi, çünkü ordudan kaçmayı başarabilirlerse yarışın sonunda kendilerini savunacak hâlde olmayacaklardı.

Oğlanın mırıldandığı talimata uyarak köşeyi dönerken, Tesla arabanın ön camının parçalandığını işitti.

Sahnelenen dramdan biraz uzakta, Jaff ve Tommy-Ray, peşlerinde Jo-Beth, Grillo'nun kontağı çevirme çabalarını izlemekteydi. Grillo -biraz çabaladıktan sonra- arabayı çalıştırmayı başardı ve kaportanın üstünden ön camı parçalayan *terata*'yı savurarak basıp gitti.

"Piç kurusu" dedi Tommy-Ray.

"Sorun değil" dedi Jaff. "Geldiği yerde onlardan bir sürü var. Yarınki partiye kadar bekle. Ufak tefek şeyler bunlar."

Yaratık tam ölmemişti, cılız bir iniltiyle sızlanıyordu.

"Ne yapacağız bunu?" diye meraklandı Tommy-Ray.

"Bırak kalsın."

"Trafik kurbanı" dedi oğlan. "İnsanların dikkatini çekecek."

"Geceyi çıkaramaz" diye karşılık verdi Jaff. "Leş yiyiciler hakkından geldikten sonra kimse bir şeye benzetemez onu."

"*Bu şeyi* yiyen çıkar mı acaba?" diye sordu Tommy-Ray.

"Yeterince acıkan ne olsa yer" diye yanıtladı Jaff. "Yeterince aç bir şeyler hep vardır. Yanılıyor muyum, Jo-Beth?" Kız ses çıkarmadı. Ağlamaktan da konuşmaktan da vazgeçmişti. Bütün yaptığı, suratında zavallı bir şaşkın ifadeyle kardeşini izlemekti.

"Katz nereye gidiyor?" diye sordu Jaff.

"Çarşı'ya" diye açıkladı Tommy-Ray.

"Fletcher onu çağırıyor."

"Ya?"

"Tam umduğum gibi. Oğlanın gittiği yer, babasını bulacağımız yerdir."

"Tabii önce *terata*'ya yakalanmazsa."

"Yakalanmaz. *Terata*'nın talimatları belli."

"Yanındaki kadın ne olacak?"

"Ne kadar mükemmel değil mi? Ne hayırseverlik ama. Ölecek, tabii ki, hem de ne biçim ölmek! Ortalık yüreği bedeninden büyüklerle kaynıyor."

Son cümle kızın sessizliğini kırdı. "Seni etkileyen hiçbir şey yok mudur?" dedi.

Jaff onu süzdü. "Çok var" dedi. "Çok şey etkiler beni. Yüzündeki ifade. Onun yüzündeki ifade." Sırıtan Tommy-Ray'e baktı, sonra Jo-Beth'e döndü. "Bütün istediğim açıkça görmek. Duyguları aşıp mantığa ulaşmak."

"Nasıl olacak bu? Howie'yi öldürerek mi? Palomo'yu yok ederek mi?"

"Tommy-Ray kendi usulünce anlamayı öğrendi. Açıklamam için bana zaman tanırsan sen de aynısını yapabilirsin. Uzun hikâye. Ama Fletcher düşmanımız, oğlu da düşmanımız diyorsam bana güveneceksin. Ellerinden gelse beni öldürürlerdi..."

"Howie yapmaz."

"Ya, ne demezsin! Farkında olmasa da babasının oğlu o. Erkenden kazanmanın bir ödülü var, Jo-Beth. Adına Sanat deniyor. Onu elde ettiğimde paylaşacağım..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Sana bir ada göstereceğim..."

"Hayır."

"... Ve bir sahil..."

Jaff kıza yaklaşıp yanağını okşadı. Kızın peşin hükümlülüğüne rağmen sözleri onu yatıştırmıştı. Jo-Beth'in önünde gördüğü şey cenin kafalı bir yaratık değil, zorluk çekmiş birinin suratıydı, o zorluklar adamın yüzünü tarla biçen bir saban gibi yontmuş, belki de bilgelik ekmişti.

"Daha sonra" dedi Jaff. "Konuşacak bol bol zamanımız olacak. O adada günler hiç bitmez."

ii

"Neden üzerimize çullanmıyorlar?" dedi Tesla, Howie'ye.

Peşlerindeki güçler, tam da niyetlerini belli etmişlerken ve üstlerine çullanıp ele geçirmeleri an meselesiyken yavaşlamışlardı. Tesla, takibin düzmece olduğu şüphesine gittikçe daha fazla kapılıyordu. Eğer öyleyse, diye kaşlarını çattı, kimin işiydi bu? Ve amaçları neydi?

Oğlan -birkaç sokak geride mırıldanarak adının Howie olduğunu söylemişti- her metrede daha da ağırlaşıyordu. Çarşı'ya kalan son çeyrek mil, Tesla'ya bir deniz taarruzu gibi zorlu geldi. İhtiyacı olduğunda Grillo neredeydi? Kasabayı amansız kılan çıkmaz sokakların ve hilal biçimli yolların oluşturduğu labirentte mi kaybolmuştu, yoksa arabaya saldıran yaratıkların kurbanı mı olmuştu?

Cevap hiçbiriydi. Yardım çağırana kadar Tesla'nın yaratıklara yakalanmayacak kadar yetenekli oluşuna güvenen Grillo, arabayı deli gibi sürdü, önce bir telefon kulübesine, sonra da oradaki rehberden bulduğu adrese. Eli ayağı kur-

şun gibi olsa da, dişleri hâlâ tıkırdasa da, zihni gayet berrak işliyordu, her ne kadar -uğradığı hezimetten sonra sürekli alkolün etkisinde sersemce geçirdiği aylara dayanarak- bu berraklığın kendini kandırmaca olduğunu bilse de. Alkolün etkisindeyken kâğıt üzerinde düzgün görünen ama ayılıp da okuduğunda *Finnegans Wake*'ten farksız az şey mi karalamıştı? Muhtemelen şimdi de durum aynıydı ve bulduğu ilk kapıyı çalıp yardım isteyecekken değerli zamanını boşa harcıyordu. İçgüdüleri avucunu yalayacağını söylüyordu. Saçı sakalı birbirine geçmiş, konuşan bir canavar görüntüsü, kimin kapısını çalsa kovulmayla sonuçlanırdı, Hotchkiss'in kapısı dışında.

Adam evdeydi ve uyanıktı.

"Grillo? Yüce İsa, ne oldu sana?"

Hotchkiss'in kendine hayrı yoktu, Grillo kadar perişan görünüyordu. Elinde bir bira kutusu, gözlerindeyse önceden yuvarladıklarının belirtisi vardı.

"Benimle gel" dedi Grillo. "Yoldayken açıklarım."

"Nereye?"

"Silahın var mı?"

"Bir tabancam var, evet."

"Yanına al."

"Bekle, önce..."

"Konuşma" dedi Grillo. "Ne tarafa gittiklerini bilmiyorum ve biz..."

"Dinle" dedi Hotchkiss.

"Ne?"

"Sirenler. Siren sesleri işitiyorum."

Fletcher vitrin camlarını kırmaya başlar başlamaz süpermarket alarmları çalmaya başlamıştı. Aynı şiddetle Marvin'in yiyecek içecek dükkânıyla evcil hayvan mağazasında da çalıyor, uykularından kalkan hayvanların yaygarası oradaki siren seslerini bastırıyordu. Fletcher yaygaralarını körükledi. Palomo, rehavetinden ne kadar çabuk silkinip kurtulursa o kadar iyiydi ve Fletcher o rehaveti kırmak için kasabanın ticari kalbine saldırmaktan daha kesin bir yol bilmiyordu. İnsanlar ayaklanmaya başlarken, işi sağlama almak için altı mağazadan ikisini talan etti. Eğer izlemeye gelenlerin zihinlerine etki etmeye niyetliyse tasarladığı dramın zamanlaması mükemmel olmalıydı. Hüsrana uğrarsa, olsa olsa başarısızlığın sonuçlarını görebilirdi. Ömründe çok elem çekmiş, ona destek çıkacak pek az dostu olmuştu. İçlerinde muhtemelen en çok Raul'e yakınlık duymuştu. O neredeydi şimdi? Büyük ihtimalle ölüydü, hayaleti de Azize Katrina Misyonu'nun harabelerine musallattı.

Mekân gözünün önüne gelince Fletcher durdu. *Peki ya Sefir?* Jaffe'nin sevdiği tabirle Muhteşem Eser'in kalıntıları o uçurumun tepesinde kalmış olabilir miydi? Eğer kalmışsa, masum biri de kazara rastlamışsa, acıklı hikâye ta en başından yinelenebilirdi. Şu anda sahnelediği, kendi kendisini feda et-

me oyunu da boşa gidecekti. Ebediyen ayrılmalarından önce Howie'ye vereceği diğer görev buydu.

Alarmlar Palomo'da nadiren çalardı, hele aynı anda bu kadar çok sayıda çalması, kesinlikle görülmüş şey değildi. Yarattıkları keşmekeş Deerdell'in orman şeridinden geçip kasabaya yayılarak dul Vance'in ta en tepedeki evine kadar ulaştı. Her ne kadar Palomo yetişkinleri için uyku zamanı olamayacak kadar erkense de çoğu -Jaff'ın eli değsin ya da değmesin- tuhaf biçimde allak bullak hissediyordu. Eşleriyle fısıltıyla konuşuyorlar, -o da konuşurlarsa elbette- oturma odalarının ortasında ya da kapı eşiğinde, rahat koltuklarından niçin kalktıklarını unutmuş bir hâlde öylece dikiliyorlardı. Hani sorsanız, kendi adlarını bile ağızlarında geveleyerek söylerlerdi.

Gelin görün ki alarmlar dikkatlerini çekti, hayvani içgüdülerinin günaşırı sezdiği şeyi pekiştirerek hem de. Bu gece hayra alamet değildi, ne normaldi ne de makul. Tek güvenli yer, üst üste kilitlenmiş kapıların arkasıydı.

Herkes bu denli sinik değildi oysa. Bazıları, sokakta komşularından birisi var mı diye görmek için perdeleri açıp bakıyor, diğerleri yaklaşabildikleri kadar ön kapıya yaklaşıp kulak kabartıyordu. Kocaları ya da karıları, dışarı çıkmanın âlemi yok, görülecek bir şey varsa televizyonda izleriz zaten, diyerek onları geri çağırıyordu. Yine de tek bir kişinin dışarı çıkması yetti, sonra gerisi geldi.

"Zekice" dedi Jaff.

"Neyin peşinde?" diye meraklandı Tommy-Ray. "Gürültüye ne gerek var?"

"İnsanların *terata*'yı görmesini istiyor" dedi Jaff. "Belki de bize karşı ayaklanıp devirmelerini umuyordur. Bunu daha önce de denemişti."

"Ne zaman?"

"Amerika'yı kateden seyahatlerimiz esnasında. O zaman da devrim falan olmadı ki şimdi olsun. İnsanların inancı da yok, düşleri de. O ise her ikisini talep ediyor. Salt çaresizlik. Yenildi ve o bunun farkında." Jo-Beth'e döndü. "İz sürücüleri, Katz'ın kuyruğundan geri çağırdığını öğrenmek hoşuna gider. Artık Fletcher nerede biliyoruz. Oğlunun nerede olacağını da."

"Takip etmeyi bıraktılar" dedi Tesla.

Güruh gerçekten de durmuştu.

"Bu da ne demek şimdi?"

Tesla'nın yükü cevap vermedi. Başını güçlükle kaldırdı. Yalnızca süpermarketi işaret etmek için. Çarşı'da, vitrin camları kırılmış birkaç dükkândan biriydi.

"Markete mi giriyoruz?" dedi Tesla.

Oğlan homurdandı.

"Dediğin gibi olsun."

Dükkânın içinde Fletcher meşgul olduğu işten başını kaldırdı. Oğlan görüş alanındaydı. Yalnız değildi. Bir kadın, yarı sırtlanmış hâlde, onu park alanından geçirip cam kırıklarına doğru taşıyordu. Fletcher hazırlıklarını bırakıp vitrine yaklaştı.

"Howard?" diye seslendi.

Başını kaldırıp bakan Tesla oldu, Howie değerli enerjisini böyle bir girişime harcamak istemedi. Tesla'nın dükkândan çıkarken gördüğü adam bir vandala benzemiyordu. Oğlanın babası olabilecek bir benzerlik de taşımıyordu ama Tesla zaten aile fertlerini birbirlerine benzetmekte hiç başarılı olmamıştı. Adam uzun boylu, benzi atık biriydi, ağır aksak yürüyüşüne bakılırsa evladı gibi perişan bir hâldeydi. Tesla'nın gördüğü kadarıyla adamın giysileri sırılsıklamdı. Sızlayan sinüsleri benzin kokusunu tanıdı. Adam yürüdükçe arkasında iz bırakıyordu. Tesla, ansızın kovalamacanın onları bir delinin kucağına ittiğinden korktu.

"Uzak dur" dedi.

"Jaff varmadan Howard'la konuşmalıyım."

"Kim varmadan?"

"Ona yol gösterdiniz. Ona ve ordusuna."

"Elden bir şey gelmez. Howie gerçekten hasta. Sırtındaki bu şey..."

"Bakayım..."

"Çıplak ateşle yaklaşayım deme" diye uyardı Tesla. "yoksa bırakır giderim."

"Anlıyorum" dedi adam, hile yapmadığını ispatlayan bir sihirbaz gibi boş avuçlarını kaldırıp gösterdi. Tesla başıyla onayladı ve yaklaşmasına izin verdi.

"Yere yatır" diye talimat verdi adam.

Tesla denileni yaptı, kasları rahatladı. Howie yere değer değmez, babası iki eliyle asalağa yapıştı. Yaratık, kurbanına doladığı uzuvlarını sıkarak deli gibi çırpınmaya başladı. Yarı baygın hâldeki Howie nefes alamamaya, gaklamaya başladı.

"Onu öldürüyor!" diye bağırdı Tesla.

"Kafasını tut şunun!"

"*Ne?*"

"Dediğim duydun! Hayvanın kafası. Tutuver şunu!"

Tesla bir adama baktı, bir hayvana, bir de Howie'ye. Üç tereddütlü bakış. Dördüncüsünde hayvana yapıştı. Ağız kısımları Howie'nin ensesine kenetlenmişti ama Tesla'nın elini dişlemek için bir süreliğine yapıştığı yerden ayrıldı. Tam o anda benzine bulanmış adam asıldı. Yaratık gövdeden ayrıldı.

"*Bırak!*" diye bağırdı adam.

Başka lafa ne hacet, Tesla bir parça etini hayvanın kursağına feda edecek ellerini kurtardı. Howie'nin babası, hayvanı marketin içlerine doğru fır-

lattı. Hayvan teneke kutulardan bir piramite çarpıp devrilen kutuların altına gömüldü.

Tesla elini inceledi. Avucu orta yerinden ısırılmıştı. Yarayla ilgilenen yalnızca kendisi değildi.

"Bir yolculuğa çıkacaksın" dedi adam.

"Nedir bu, el falı mı?"

"Oğlanın gitmesini istemiştim ama anlaşılan o ki... yerine sen geldin."

"Hey, elimden geleni yaptım, ahbap" dedi Tesla.

"Adım Fletcher ve sana yalvarırım beni şimdi terk etme. Bu yara Sefir'in bende açtığı ilk kesiği hatırlatıyor..." Avucunu Tesla'ya gösterdi, gerçekten de bir yara vardı, sanki biri çivi çakmıştı. "Sana anlatacak çok önemli şeylerim var. Howie dinlememekte ısrar etti. Sen etmezsin. Etmeyeceğini biliyorum. Hikâyenin bir parçasısın. Burada, şimdi, yanımda olman alnına yazılmış senin."

"Hiç anlamıyorum."

"Yarın tahlil edersin. Şimdi, *yap*. Yardım et bana. Çok az zamanımız var."

"Seni uyarmak isterim" dedi Grillo, Hotchkiss'i arabayla Çarşı'ya götürürken. "Yerden çıkışına tanık olduğumuz şey yalnızca başlangıçtı. Bu gece Palomo'da daha önce hiç görmediğim yaratıklar cirit atıyor."

Curcunanın kaynağına yaya giden iki kasabalı arabanın önüne çıkınca yavaşladı. Yalnız değildiler. Bir karnavala gider gibi Çarşı'da toplanmak üzere yola çıkmış başkaları da vardı.

"Geri dönmelerini söyle" dedi Grillo, yan taraftan başını uzatıp bağırarak uyardı. Ne onun uyarılarına ne de Hotckiss'inkilere kulak asan oldu. "Eğer gördüklerimi görürlerse" dedi Grillo, "tam bir panik yaşanır."

"Akılları biraz başlarına gelir belki" dedi Hotchkiss, buruk. "Bunca yıl, yalnızca mağaraları kapamak istedim diye beni deli sandılar. Carolyn'in ölümüne *cinayet* dedim diye..."

"Anlayamadım."

"Kızım, Carolyn..."

"Ne oldu ona?"

"Başka zaman, Grillo. Gözyaşı dökecek zamanımız olduğunda."

Çarşı'nın park alanına ulaşmışlardı. Palomolulardan belki otuz kırk kişi çoktan toplanmıştı. Kimi birkaç dükkânın uğradığı zararı inceleyerek ortalıkta geziniyor, kimileri de öylece dikilip alarmları ilahî bir müzikmiş gibi dinliyordu. Grillo ve Hotchkiss arabadan indiler ve park alanını geçerek süpermarkete yaklaştılar.

"Benzin kokusu alıyorum" dedi Grillo.

Hotchkiss hemfikirdi. "İnsanları buradan uzaklaştırmamız gerek" dedi. Sesini yükseltip silahını havaya kaldırarak kalabalık üzerinde ilkel bir denetim kurmak istedi. Çabaları ufak tefek, kel bir adamın dikkatini çekti.

"Hotchkiss, sen mi görevlisin?"

"Eğer *sen* değilsen, Marvin."

"Spilmont nerede? Yetkili biri gerekli buraya. Vitrinlerim paramparça oldu."

"Eminim polis yoldadır" dedi Hotchkiss.

"Katıksız barbarlık" diye sürdürdü Marvin. "Los Angeles'lı veletler, serseriler."

"Sanmıyorum" dedi Grillo. Benzin kokusu başını döndürüyordu.

"Sen de kimin nesisin?" diye çıkıştı Marvin, cırlak sesiyle bağırarak.

Grillo cevaplamaya kalmadan başka biri bağırarak curcunaya eşlik etti.

"Orada birisi var!"

Grillo markete baktı. Karıncalanan gözleri iddiayı doğruladı. Dükkânın loş aydınlığında sahiden de suretler vardı. Kırıkların arasından içeri girmek üzere vitrine doğru yürümeye başlamıştı ki suretlerden biri açıkça göründü.

"Tesla?"

Tesla onu işitti, başını kaldırıp bağırdı.

"Yaklaşma, Grillo!"

"Neler oluyor?"

"Yaklaşma, o kadar!"

Grillo kulak asmayarak kırık camdaki delikten içeri adımını attı. Tesla'nın kurtardığı oğlan yüzü koyun, beline kadar çıplak, karoların üzerinde yatıyordu. Onun arkasında, Grillo'nun aşina olduğu ama tanıyamadığı adam vardı. Aynen öyle, adını koyamadığı bir sima, içgüdüsel olarak tanıdığı bir varlık. Bağlantıyı kurması kısa sürdü. Rahne firarilerinden biriydi bu.

"Hotchkiss" diye bağırdı. "Buraya gel!"

"Yetti artık" dedi Tesla. "Yanımıza başkalarını da yaklaştırma."

"*Yanımıza mı?*" dedi Grillo. "Ne zamandan beri siz oldunuz?"

"Adı Fletcher" dedi Tesla, Grillo'nun aklına gelen ilk soruyu cevaplarcasına. "Oğlan, Howard Katz." Üçüncü soruya: "Baba oğul onlar." Peki ya dördüncü soru? "Her şey havaya uçacak, Grillo. Ben de o zamana kadar kalacağım."

Hotchkiss, Grillo'nun yanındaydı. "Canına yandığım" dedi fısıltıyla.

"Mağaralar, değil mi?"

"Evet."

"Oğlanı alabilir miyiz?" dedi Grillo.

Tesla başıyla onayladı. "Ama çabuk olun" dedi. "Yoksa hepimizin işi biter." Bakışları Grillo'nun yüzünden park alanına ya da daha öteye, gece karanlığına kaydı. Bu partiye biri bekleniyordu. Diğer hayalet, kuşkusuz.

Grillo ve Hotchkiss oğlanı tutup kaldırdı.

"Bekleyin." Fletcher üçlüye yaklaştı, yaklaştıkça benzin kokusu yoğunlaşıyordu. Adamdan tüten şey bundan ibaret değildi, oysa. Adam oğluna uzanınca hafif bir elektrik akımına benzer bir şey Grillo'nun vücudundan geçip

üçünün vücuduna da yayıldı. Zihni bir anlığına yükseldi, bütün bedensel kırılganlığını unutarak, düşlerin birer yıldız gibi asılı kaldığı boşluğa süzüldü. Fletcher elini oğlunun yüzünden çekince bu his birdenbire, neredeyse acımasızca, yok oluverdi. Grillo, Hotchkiss'e baktı. Yüzündeki ifadeden o bir anlık ihtişamı onun da paylaştığı belliydi. Gözleri dolmuştu.

"Ne olacak?" dedi Grillo, Tesla'ya dönerek.

"Fletcher ayrılıyor."

"Niçin? Nereye?"

"Hiçbir yere ve her yere" dedi Tesla.

"Nereden biliyorsun?"

"*Çünkü ona anlattım*" dedi Fletcher cevaben. "*Quiddity muhafaza edilmeli.*"

Grillo'ya baktı ve cılız bir gülümseme geçti yüzünden.

"*Oğlumu alın, beyler*" dedi. "*Onu ateş hattından uzaklaştırın.*"

"Ne?"

"Git işte, Grillo" dedi Tesla. "Aklına koyduğunu yapacak, kaçınılmaz."

Söylendiği üzere Howie'yi vitrinden dışarı çıkardılar. Hotchkiss oğlanın taze bir kadavra kadar gevşek bedenini diğer taraftan almak için önden çıktı. Grillo oğlanın ağırlığından kurtulduğu esnada arkasından Tesla'nın sesini işitti.

Tesla tek kelime etti: "Jaff!"

Diğer firari, Fletcher'ın düşmanı, park alanının kenarında duruyordu. Önceki hâlinden beş ila altı kat kalabalıklaşmış grup, herhangi bir talimat olmaksızın, kenara çekilerek düşmanlar arasında bir koridor açmıştı. Jaff tek başına gelmemişti. Hemen arkasında Grillo'nun adlarını bilemediği iki kusursuz Kaliforniyalı vardı. Hotchkiss adlarını biliyordu.

"Jo-Beth ve Tommy-Ray" dedi.

Birinin ya da ikisinin adını işitince, Howie başını kaldırdı.

"Nerede?" diye mırıldandı ama cevabı beklemeye kalmadan gözleri buldu onları. "Bırakın beni" dedi, Hotchkiss'i itip debelenerek. "Onları durdurmazsak onu öldürecekler. Anlamıyor musunuz, onu öldürecekler."

"Kız arkadaşından daha önemli meseleler var" dedi Tesla, her şeyi bu kadar çabuk nasıl bilebildiğine dair Grillo'yu bir kez daha merakta bırakarak. Tesla'nın bilgi kaynağı Fletcher, marketten dışarı çıkıyordu şimdi, hepsinin - Tesla, Grillo, Howie ve Hotchkiss- yanından geçip insan koridorunun diğer ucunda, Jaff'ın tam karşısına dikildi.

İlk konuşan Jaff'tı: "*Nedir bütün bu tantana?*" diye çıkıştı. "*Maskaralıkların kasabanın yarısını ayağa kaldırdı.*"

"*Zehirlemediğin yarısını*" diye karşılık verdi Fletcher.

"*Bırak şimdi ağırbaşlılığı. Yalvar biraz. Yaşamana izin verirsem taşaklarımdan feragat edeceğini söyle.*"

"*Benim için hiç önemli olmadı.*"

"*Taşakların mı?*"

"*Yaşamak.*"

"*Hırsların oldu*" dedi Jaff, yavaşça yürüyüp Fletcher'a yaklaşarak. "*İnkâr etme.*"

"*Seninkiler gibi değil.*"

"*Doğru. Bakış açım daha geniş.*"

"*Sanat senin olamaz.*"

Jaff elini kaldırdı ve para saymaya hazırlanırcasına baş ve işaret parmaklarını birbirine sürttü.

"*Çok geç. Onu parmaklarımda hissediyorum bile*" dedi.

"*Pekâlâ*" diye karşılık verdi Fletcher. "*Madem yalvarmamı istiyorsun, yalvarırım. Quiddity korunmalı. Yalvarırım ona elini sürme.*"

"*Anlamıyorsun, değil mi?*" dedi Jaff. Fletcher'dan biraz uzakta durmuştu. Şimdi de kızkardeşini yanına alarak delikanlı geliyordu.

"*Etimden kanımdan olanlar*" dedi Jaff, çocuklarını kastederek, "*benim için her şeyi yapar. Yanılıyor muyum, Tommy-Ray?*"

Oğlan sırıttı.

"*Her şeyi.*"

İki adamın laf atışmasına odaklanan Tesla, oğlan ona dönüp de fısıldayana kadar Howie'nin Hotchkiss'in elinden kurtulduğunu fark etmemişti.

"Tabanca."

Tesla, silahı marketten çıkarken yanında getirmişti. Gönülsüzce Howie'nin yaralı eline uzattı.

"Onu öldürecek" diye mırıldandı Howie.

"Ama kızı o" diye fısıldayarak cevapladı Tesla.

"Umurunda mı sanıyorsun?"

Tesla tekrar ötekilere bakınca oğlanın ne demek istediğini anladı. Fletcher'ın Muhteşem Eser'i (onun tabiriyle, Sefir) Jaff'ın üzerinde her ne etki yaratmışsa, uğradığı değişiklikler adamı deliliğin kıyısına sürüklemişti. Gerçi Tesla, Fletcher'ın paylaştığı görümleri o kısacık sürede hazmedememiş, Sanat, Quiddity, Kozm ve Metakozm'un karmaşıklığına dair üstünkörü fikir edinmişti ama o tür bir gücün bu düşmanın elinde ölçülemez bir kötülük gücü hâline geleceğini anlamasına yetmişti.

"*Kaybettin, Fletcher*" dedi Jaff. "*Sen ve çocuğun başarı için gerekli çağdaş niteliklere sahip değilsiniz.*" Gülümsedi. "*Diğer yandan, bu ikisi, başat durumdalar. Denemeden bilemezsin. Haksız mıyım?*"

Tommy-Ray elini Jo-Beth'in omuzuna koydu, şimdi de göğsüne kaydırıyordu. Kalabalıktan biri buna itiraz edecek olduysa da Jaff'ın bir bakışıyla gıkı kesildi. Jo-Beth kardeşinden uzaklaştı ama Tommy-Ray'in onu bırakmaya niyeti yoktu. Kızı kendine çekti, öpmek için başını eğdi.

Bir el silah sesi öpücüğü engelledi, mermi Tommy-Ray'in ayağının dibindeki asfaltı oymuştu.

"Bırak onu" dedi Howie. Sesi cılız ama etkiliydi.

Tommy-Ray, suratında hafif bir şaşkınlıkla Howie'ye bakarak onun dediğini yaptı. Arka cebinden bıçağını çekti. Bunun bir kan dökme hazırlığı olduğu kalabalığın dikkatinden kaçmadı. Bazıları geri çekildi, özellikle de çocuklular. Çoğu kaldı.

Fletcher'ın arkasında, Grillo öne eğilip Hotchkiss'e fısıldadı.

"Onu vurabilir misin?"

"Çocuğu mu?"

"Hayır. Jaff'ı."

"Zahmet etmeyin" diye mırıldandı Tesla. "Bu onu durdurmaz."

"Ne durdurur?"

"İsa bilir."

"Beni soğukkanlılıkla bütün bu cici insanların önünde mi vuracaksın?" dedi Tommy-Ray, Howie'ye. "Haydi, sana meydan okuyorum. Mıhla beni. Korkmuyorum. Ölümü seviyorum, ölüm de beni seviyor. Çek tetiği, Katz. O kadar taşaklıysan eğer."

Konuşurken yavaşça, ayakta zor duran Howie'ye yaklaşıyordu. Ama Howie, silahını Tommy-Ray'den ayırmıyordu.

Kördüğümü açan Jaff oldu, Jo-Beth'i yakalayıverdi. Hamlesi kızın çığlık atmasına yol açtı. Howie kıza bakınca Tommy-Ray bıçağını kaldırarak oğlana saldırdı. Howie'yi alaşağı etmek için Tommy-Ray'in onu bir kere itmesi yetti. Silah elinden uçtu. Tommy-Ray, Howie'nin apış arasını sertçe tekmeledi, sonra da kurbanının üzerine çullandı.

"*Onu öldürme*!" diye buyurdu Jaff.

Jo-Beth'i bıraktı ve Fletcher'a doğru ilerledi. Sanat'ı çoktan hissettiğini iddia ettiği parmaklarından, ektoplazma gibi sızan güç huzmeleri fışkırıyor, havada çatallanıyordu. Dövüşenlere yaklaştı, aralarına girip ayıracak gibiydi ama tam aksine dalaşan iki köpeğe bakıyormuş gibi onlara bir göz atıp yanlarından geçti ve Fletcher'a yaklaşmayı sürdürdü.

Tesla, "Geri çekilsek iyi olacak" diye mırıldandı Grillo ve Hotchkiss'e. "Bu iş artık bizi aşar."

Bunun ispatı saniyeler sonra geldi. Fletcher elini cebine sokup *Marvin'in Yiyecek İçecek Dükkânı* yazılı bir deste kibrit çıkardı. Yakında olacaklar, izleyicilerden hiçbirinin tahmininden kaçmış olamazdı. Benzin kokusunu almışlardı. Kokunun kaynağını da biliyorlardı. Şimdi de al sana kibrit. Biri kendini yakarak öldürecekti, kaçınılmazdı. Ne var ki daha fazla geri çekilen olmadı. Oyunun kahramanları arasında dönen muhabbeti, birazcık olsun, hiç kimse anlamamamıştı ama kalabalıkta olup da önemli bir olaya tanıklık ettiğini derinden sezmeyen çok az kişi vardı. Tanrıları dikizleme fırsatını ilk kez yakalamışlarken bakışlarını nasıl kaçırabilirlerdi?

Fletcher destenin kapağını açtı, içinden bir kibrit kopardı. Tam yakmak üzereydi ki diri güç okları Jaff'ın elinden fışkırıp Fletcher'ı buldu. Parmakla-

rına mermi gibi çarptılar, darbenin şiddetiyle kibrit ve deste Fletcher'ın elinden savrulup gitti.

"*Zamanını böyle numaralarla harcama*" dedi Jaff. "*Ateş bana zarar vermeyecektir, biliyorsun. Sen istemedikçe, sana da. Yok olmak istiyorsan tek yapman gereken bunu istemek.*"

Bu kez zehirini uzaktan elleriyle yollamak yerine Fletcher'a bizzat götürdü. Düşmanına yaklaştı ve ona dokundu. Fletcher'ın vücudu sarsıldı. Başını acı verici bir yavaşlıkla Tesla'yı görebilecek kadar çevirdi. Tesla, onun gözlerindeki kırılganlığı fazlasıyla gördü. Fletcher'ın aklından ne tür bir son hamle geçiyorsa onu gerçekleştirmek üzere kendisini ardına kadar açmış, Jaff'ın saldırganlığı Fletcher'ın tözüne doğrudan giriş sağlamıştı. Yüzündeki yakarışın anlamı saltıktı. Jaff'ın temasıyla bedeninden yayılan allak bullak bir mesaj. Fletcher'ın kurtuluş için yakardığı tek çare ölümdü.

Tesla'nın kibritleri yoktu ama Hotchkiss'in silahı vardı. Tek kelime etmeden silahı adamın elinden kapıverdi. Hamlesi Jaff'ın dikkatini çekti ve tüyler ürpertici bir an için Tesla onun zırdeli bakışlarıyla göz göze geldi. O bakışları çevreleyen hayalet kafayı, mevcut görünümünün altına saklanmış diğer Jaff'ı gördü.

Sonra silahı Fletcher'ın arkasına, zemine doğrulttu ve ateş etti. Umduğu gibi kıvılcım çıkmadı. Tekrar nişan aldı, kafasını bütün düşüncelerden arındırıp yalnızca tutuşturma arzusuna odaklandı. Daha önce de yangınlar çıkarmıştı. Kâğıt üzerinde yangınlardı bunlar, zihinleri tutuşturmak, heyecan yaratmak için. Şimdiyse insan yakmak için.

Sabahları daktilonun karşısına geçtiğinde yaptığı gibi ağzını açarak derin bir soluk verdi ve tetiği çekti.

Gördüğü kadarıyla alev sanki daha mermi yere değmeden yükselmişti. Göz kamaştırıcı bir elektrik fırtınası, bir yıldırım çatalı gibi. Fletcher'ın etrafındaki hava sarıya döndü. Sonra alevler yükseldi.

Isı ani ve yoğundu. Silahı bıraktı ve akabinde olacakları daha iyi görebileceği bir yere koştu. Fletcher kavurucu yalazların arasından Tesla'nın bakışlarını yakaladı. İfadesinde öyle bir tatlılık vardı ki Tesla o görüntüyü gelecekteki kendisi için tasarlanmış maceralar boyunca bir yadigâr gibi taşıyacak, dünyanın işleyişini ne denli az anladığını anımsayacaktı. Bir insan, yanmaktan hoşlanabilir, bundan yarar sağlayabilir, ateşle muradına erebilirdi. Bu, hiçbir öğretmen hanımın veremeyeceği bir dersti. Gerçek buradaydı ve bizzat Tesla'nın elleriyle hayata geçiyordu.

Alevlerin arasından Jaff'ın alaycı bir omuz silkişiyle dışarı adım attığını gördü. Fletcher'a dokunduğu yerden parmakları alev almıştı. Onları beş mum gibi üfleyip söndürdü. Arkasında, Howie ve Tommy-Ray yayılan ısıdan uzaklaşıyordu, hiddetleri yatışmıştı. Gelgelelim bu görüntüler Tesla'nın gözüne yalnızca bir anlığına takıldı, bakışlarını çabucak yanan Fletcher'a çevirdi yı-

ne. O kısacık zaman diliminde bile adamın durumu değişikliğe uğramıştı. Bir sütun gibi bedenini sararak öfkeyle yükselen alev, onu yutmuyordu ama başkalaştırıyordu, o süreçte de parlak maddeler saçılıyordu etrafa.

Jaff'ın bu ışıklara tepkisi -sudan kaçan bir kuduz köpek gibi geri çekilmesi- onların doğasına dair Tesla'ya bir ipucu verdi. Bu parlak ışıklar, Jaff için kibritleri savuran huzmeler neyse Fletcher için oydu: Bir tür temel güç açığa çıkıyordu. Jaff onlardan nefret ediyordu. Işıltılar gerçek yüzünü açığa çıkarıyordu. Bu manzara ve Fletcher'daki mucizevi değişim, Tesla'nın alevlere güvenli sayılamayacak kadar yaklaşmasına yol açtı. Alazlanan kendi saçının kokusunu alabiliyordu. Fakat geri çekilemeyecek kadar merak içindeydi. Bu onun marifetiydi, sonuçta. Yaratıcı o'ydu. Ateşi keşfeden ve böylece kabileyi değiştiren ilk maymunsu gibi.

Şimdi anlıyordu, Fletcher'ın dileği buydu, kabilede başkalaşım. Bu bir gösteriden ibaret değildi. Fletcher'ın vücudundan yanarak çıkan zerreciklerin her biri atalarının amacını taşıyordu. Sütundan parlak tohumlar gibi saçılıyorlar, havada süzülerek bereketli bir tarla arıyorlardı. O tarla Paloımolulardı ve ateş böcekleri onları şıp diye buluverdi. Tesla'ya mucizevi gelen, hiç kimsenin kaçmamasıydı. Önceki şiddet olayı muhtemelen ödlekleri korkutup kaçırmıştı. Geride kalanlar ise bu sihirli oyuna katılmıştı. Bazıları gerçekten saflardan ayrılıyor ve sunak taşına doğru sıralanmış kuttörenciler gibi, yeşil ışıkları selamlamak üzere öne çıkıyorlardı. Önce çocuklar yaklaştı, zerrecikleri yakalayıp zararsızlıklarını ispatladılar. Işık, uzattıkları ellerine ya da memnun yüzlerine vuruyor, aynı anda gözlerinde alazların yansıması oynaşıyordu. Sonrasında temasa geçilenler, bu maceraperestlerin ebeveynleri oldu. Etkilenen bazıları dönüp eşlerine sesleniyordu: "Tamam. Acıtmıyor. Yalnızca... ışık!"

Işıktan fazlasıydı, Tesla biliyordu. Fletcher'dı o. Ve kendisini bu biçimde vererek, fiziksel benliği kademe kademe ayrışıyordu. Göğsü, elleri ve kasığı daha şimdiden tamamen yok olmuştu. Tozvari maddeden liflerle gövdesine bağlı omuzları ve omuzlarına bağlı boynu ve başı, yalıınların yemiydiler. Tesla seyrederken onlar da dağılıp ışığa dönüştü. Aklına bir çocuk şarkısı geldi o sırada. Zihni, *İsa güneş ışığına dönüşmemi ister* diye şakıdı. Yeni çağa eski şarkı.

O çağı açan eylem, neticeye yaklaşmıştı bile. Fletcher'ın benliği neredeyse tükenmiş, yüzü göz ve ağız kısımlarından kemirilmiş, kafatası parçalanmış, beyni akıp parlaklığa karışmış ve Ağustos rüzgârında çiçeği dağılan bir karahindiba gibi tasından savrulup gitmişti.

Onun dağılmasıyla birlikte Fletcher'ın kalan parçaları ateşin içinde kayboluverdi. Yakıtsız kalan alaz, söndü. Ne bir köz kaldı ne kül, hatta ne de duman. Bir anlık parlaklık, ısı ve harikalar. Sonrasında, hiç.

Tesla, onun ışığına kaç tanığın dokunduğunu sayabilecek kadar yakından izlemişti Fletcher'ı. Kesinlikle pek çok kişi. Muhtemelen hepsi. Belki de Jaff'ı herhangi bir misilleme girişiminden alıkoyan şey sayıca fazla oluşlarıydı. Bu-

nunla birlikte gecenin karanlığında bekleyen bir ordusu vardı. Ne var ki onları çağırmaya yanaşmadı. Aksine, tantana çıkarmadan, uzaklaştı. Tommy-Ray onunla gitti. Jo-Beth gitmedi. Howie, Fletcher'ın ayrışması sırasında kızın yanında konumlanmıştı, elinde silahıyla. Tommy-Ray'in tek yapabildiği ipe sapa gelmez birkaç tehdit savurmak oldu, sonra babasının adımlarını izledi.

Kısacası, Şaman Fletcher'ın son icraatıydı bu. Yankıları olacaktı elbette ama ışığını alanlar hediyelerini bağırlarına basıp da birkaç saat uykuya dalana kadar değil. Etkisi biraz daha çabuk hissedilen bazı sonuçları olmuştu. Örneğin, Grillo ve Hotchkiss'e göre mağaralarda kapıldıkları sezgilerin onları yanıltmadığını anlamaları tatmin ediciydi, Jo-Beth ve Howie, onları ölüme yaklaştıran olaylardan sonra yeniden biraradalardı. Tesla'ya gelince, ona da Fletcher'ın giderken bıraktığı muazzam ağır sorumluluğun bilinci kalmıştı.

Yine de bu geceki sihirin asıl cefasını çeken Palomo'nun ta kendisiydi. Sokakları dehşetle tanışmıştı. Sakinleri ruhlarla haşır neşir olmuşlardı.

Savaş, çok yakındaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Köleler ve Âşıklar

I

i

Palomo'nun ertesi sabahki hâli herhangi bir alkoliğe aşina gelirdi. Geceyi içki âleminde geçiren ve ertesi sabah uyanıp hiçbir aksilik olmamış gibi davranan bir adamın hâliydi bu. Kasaba, uyanmak için bünyesini silkeleyip kendine getirecek soğuk duşun altında birkaç dakika geçirmiş, koyu kahve ve Alka-Seltzer ile kahvaltı etmiş, her zamankinden daha kararlı adımlar ve Oscar'ı kıl payı kaçırmış bir aktrisin buruk gülümseyişiyle dışarı çıkıp güne başlamıştı. O sabah daha çok "merhaba ve nasılsın", arabalarını garajlarından çıkartırlarken birbirlerine neşeyle el sallayan daha çok komşu, *bu* evde saklanacak bir şey yok dercesine ardına kadar açılmış pencerelerden yayılan daha çok radyo sesi ve o radyolardan duyulan daha çok hava raporu (güneş! güneş! güneş!) vardı. Palomo'ya ilk kez o sabah gelen bir yabancı, kasabanın Mükemmelistan ABD yarışmasına katılmaya hazırlandığını sanabilirdi. Bu zorlama şen şakrak hava, insanın içine baygınlık verebilirdi.

Diyonisyen gecenin kanıtlarının güçlükle görmezden gelinebileceği Çarşı'da gerçek dışında her şey konuşuluyordu. Hikâyelerden birine göre, Cehennem Melekleri, Los Angeles'tan iplerini koparıp sırf talan amacıyla gelmişlerdi. Bu açıklama dilden dile dolaştıkça inanılırlığı da artıyordu. Bazıları motosiklet seslerini işittiklerini iddia ediyordu. Birkaç kişi, onları gördüğüne kanaat bile getirip nasıl olsa şüpheyle itiraz eden çıkmaz diyerek, bu ortak safsatayı allayıp pulladı. Öğlene kalmadan cam kırıkları süpürüldü, kırık vitrinlere levhalar çakıldı. Öğlende yeni camlar sipariş verilmişti. Saat ikide, müşteriler içeri alındı. Bakireler Birliği günlerinden bu yana Palomo, dengeyi yeniden sağlamak uğruna ne bu denli tek yürekle hareket etmişti ne de bu denli ikiyüzlü davranmıştı. Kapalı kapıların ardında ise -banyolarda, yatak odalarında ve kuytularda- tamamen farklı bir hikâye dolaşıyordu. Buralarda surat-

lar asılıyor, kararlı adımlar yerini telaşlı koşturmacalara bırakıyor, ağlayanlar ve altın arayıcılarının hırsıyla arayıp buldukları hapları yuvarlayanlar oluyordu. Buralarda insanlar, kendi kendilerine -eşlerine ya da köpeklerine bile değil- bugün ortada bir terslik olduğunu ve asla tam olarak düzelmeyeceğini itiraf ediyorlardı. Buralarda insanlar, mevcut korkularını giderir umuduyla, çocukken dinledikleri masalları -kendi anılarından utanan bütün yetişkinlerin bildiği eski püskü, hayali öyküler- hatırlamaya çalışıyorlardı. Bazıları, endişelerini içkiyle savuşturmaya çalışıyordu. Kimisi tıkınmaya vuruyordu. Kimileri kendini dine vermeyi düşünüyordu.

Anlayacağınız, tuhaf mı tuhaf bir gündü.

Daha az tuhaf olan, belki de, bazılarının elinde çarpıtılamayacak kadar sağlam olgular bulunmasıydı, o olguların çoğu gerçeklikle istediği kadar bağdaşmasın. Canavarların ve ilahî varlıkların Palomo'da zincirlerinden boşandıklarına dair kesin bilgiye sahip bu bir avuç imrenilesi insan için, asıl soru, "bu acaba gerçek mi", değildi. Daha ziyade şuydu: "Bu ne anlama geliyor?"

William Witt'e göre cevap, elden bir şey gelmez diyen bir omuz silkmesiyle teslim olmaktı. Wild Cherry Glade'deki evde yaşadığı dehşeti anlamasına imkân yoktu. Olayı takiben Spilmont'la yaptığı görüşme, öyküsü uydurma addedilerek ciddiye alınmadığı için, onu paranoyak yapmıştı. Ya Jaff'ın dalaverelerini gizlemek üzere bir komplo tezgâhlanmıştı ya da William Witt aklını kaçırıyordu. Yaşadığı her iki olay da öyle herkese anlatılır türden değildi, bu da onların ürperticiliğini ikiye katlıyordu. Bu acı hüsranlar karşısında, önceki gece Çarşı'ya yaptığı kısa yolculuğu saymazsak, evine kapanmıştı. Toplanan kalabalığa son katılanlardandı ve bugün olayların çok azı hatırındaydı ama eve döndüğünü ve Babil video gecesi sefasına oturduğunu anımsıyordu. Porno oturumlarında genellikle gayet tutumluydu, bir düzinesine gömülmek yerine seçtiği bir ya da iki filmi izlemeyi yeğlerdi. Ama dün geceki seyri tam bir âleme dönüşmüştü. Ertesi sabah bitişikteki Robinsonlar, çocuklarını oyun bahçesine götürürlerken o hâlâ televizyonun karşısındaydı, perdeler örtük, boş bira kutuları ayaklarının dibinde küçük bir dağ oluşturmuş, ha bire seyrediyordu. Koleksiyonunu usta bir kütüphanecinin titizliğiyle düzenlemişti, alt sınıflandırmalarla birlikte hem de. Bu ıslak epiklerin yıldızlarının hepsini takma adlarıyla biliyordu, meme ve çük ebatlarını, yakın geçmişlerini, uzmanlıklarını. Filmlerin hikâyeleri, ne denli ham olsalar da, belleğindeydi. Gözde sahnelerini her bir inilti ve fışkırtmalarına kadar ezberlemişti.

Ne var ki bugünkü geçit töreni onu tahrik etmiyordu. Hiç kimsenin sağlayamadığı çareyi arayarak, talan edilmiş uyuşturucu satıcılarının arasında dolaşan bir bağımlı gibi, o filmden o filme geçiyordu, öyle ki en sonunda kasetler televizyonun yanında bir yığın oluşturdu. Üçlü, dörtlü, oral, anal, altın duşlar, bağlama, disiplin, lezbiyen sahneler, takma kamışlar, tecavüz ve ro-

mantik sahneler; hepsini gözden geçirdi ama aradığı rahatlamayı hiçbiri sağlamadı. Arayışı, bir tür kendini arayışa dönüştü. "Beni tahrik edecek şey *'ben'* olacak"; yarım yamalak düşündüğü şey buydu.

Ümitsiz bir durumdu. Hayatında ilk kez -Bakireler Birliği olaylarını saymazsak- röntgencilik onu heyecanlandıramıyordu. İlk kez, William onların gerçekliğini nasıl paylaşıyorsa, oyuncuların da kendi gerçekliklerini onunla paylaşmalarını istiyordu. Belini atınca fişi çekmekten hep mutluluk duymuştu, hatta üzerinde yarattıkları etki bir kez peçeteyle silinip atılmaya görsün, o cazibeli hâllerini içten içe küçümserdi bile. Şimdi onların arkasından yas tutuyordu, tıpkı birbirlerini doğru dürüst tanıyamadan kaybeden âşıklar gibi. Göz önüne serdikleri her deliklerine imreniyordu, ne var ki o mahremiyetten esirgeniyordu.

Gelgelelim, şafaktan biraz sonra, morali adamakıllı bozukken, garip mi garip bir düşünce peydahlandı. Onları ayağına *getirebilirdi* belki, duyduğu katıksız kızışmışlık ve arzu onları var edebilirdi. Düşler gerçeğe dönüştürülebilirdi. Sanatçılar bunu hep yapıyordu, herkeste bir sanatçı ruhu yok muydu hem? Az çok biçimlenip de onu ekran karşısına mıhlayan şey, bu düşünceydi. *Pompei'nin Son Düzüşmeleri*'ni, *Doğuştan Düzüşken*'i ve *Kadınlar Hapishanesinin Sırları*'nı seyretti, kendi mazisi kadar iyi bildiği filmlerdi ama mazisinin aksine, şimdiki zamanda canlanabiliyorlardı.

Gerçi hiçbiri William'ınki kadar şehvete odaklı değildi ama bu tür düşüncelere kapılan tek Palomolu o değildi. Önceki akşam Çarşı'da toplanan kalabalığın her üyesi için, aynı ilham -değerli ve elzem biri ya da birileri zihin yoluyla çağrılabilir ve onlarla ahbaplık edilebilir- geçerliydi. Pembe dizi yıldızları, yarışma programı sunucuları, merhum ya da yitik akrabalar, boşanılan eşler, kayıp çocuklar, çizgi roman karakterleri; onları çağırabilecek ne kadar çok sayıda zihin varsa o kadar çok isim vardı.

William Witt gibi bazıları için, şafak vakti itibarıyla, arzuları suret bulmak üzere öyle büyük bir hızla ivme kazandı ki (kimi vakalarda saplantıyla, kimilerinde imrenme ya da hasetle körüklendi) ertesi gün odalarının kuytu köşelerinde pıhtılaşmalar belirdi. Hava, mucizeye hazırlanarak yoğunlaşıyordu.

Christine ve Larry Melkin'in kızı Shuna Melkin'in yatak odasında, birkaç yıl önce aşırı dozdan ölen ama Shuna Melkin'in gözü kara biçimde ilahlaştırdığı efsanevi bir rock prensesi, mırıltıyla şarkılar söyleyerek ortaya çıktı. Sesi öylesine hafifti ki saçaklarda öten rüzgârla karıştırılabilirdi ama Shuna onu tanıdı.

Ossie Larton'un tavan arasında duyulan tırmalama sesleri, oğlan tarafından hınzır bir gülümsemeyle karşılandı. Biliyordu ki, bu tür yaratıkların hayal edilebildiğini öğrendiğinden bu yana gizli tuttuğu dostu kurtadamın doğum sancılarıydı bu. Bu kurtadamın adı Eugene'di. Ossie dostunu ilk kez ya-

ratırken, altı yaşında olmasının verdiği toylukla, bunun dolunayda kürklenen bir adama uygun bir ad olduğunu düşünmüştü.

Karen Conroy'a gelince, çok eskiden Paris yolculuğundayken altı gün boyunca ağlamasına yol açan gözde filmi, az bilinen romantik örnek, *Aşk Seni Tanır*'ın üç başrol oyuncusunun zarif bir Avrupa parfümü gibi oturma odasına yayılan kokusu duyulabiliyordu.

Ve saire ve saire.

O gün öğlen itibarıyla, Çarşı'da toplanan kalabalığa mensup olup da beklenmedik bir ziyaretçiyle samimiyet -çoğu ciddiye alınmamış veya es geçilmişti elbette- kurmayan bir kişi bile yoktu. Jaff'ın devşirmelerinden kaynaklanan yüzlerce dehşetle çalkalanmış Palomo Grove halkı yeniden çalkalanmak üzereydi.

ii

"Dün gece neler olduğunu gerçekten anlamadığını kabul ettin zaten..."

"Bir şeyi kabullenme meselesi değil bu, Grillo."

"Tamam. Birbirimize çatmayalım. Niçin sürekli bağrışarak noktalıyoruz?"

"Bağrışmıyoruz."

"Tamam. Bağrışmıyoruz. Bütün söylediğim şu, lütfen biraz ihtimalleri düşün, adamın seni görevlendirdiği bu angarya..."

"*Angarya* mı?"

"İşte şimdi bağırıyorsun. Yalnızca bir dakikalığına düşün, diyorum. Çıkacağın son yolculuk olabilir bu."

"İhtimal kabul edildi."

"Öyleyse seninle gelmeme izin ver. Tijuana'nın güneyinde hiç bulunmadın sen."

"Sen de öyle."

"Zırva..."

"Dinle, *Dumbo*'ya aklı basmamış insanlar için sanat filmleri kotarmış biriyim ben. Zırvayı bilirim. Eğer gerçekten faydalı bir şey yapmak istiyorsan, burada kal ve iyileş."

"Ben zaten iyiyim. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Burada kalmanı istiyorum, Grillo. *Gözlemeni.* Uzun vadede olaylar dinmiş sayılmaz."

"Neyi gözleyeceğim peki?" diye sordu Grillo, daha fazla üstelemeyip pes ederek.

"Hasır altı işler gözünden hiç kaçmaz. Jaff harekete geçince, istediği kadar sinsice olsun, farkına varırsın. Bu arada, dün gece Ellen'ı gördün mü? Çocuğuyla birlikte kalabalığın arasındaydı. Onunla görüşüp ertesi sabah nasıl *hissettiğini* sorarak işe başlayabilirsin..."

Grillo'nun onun güvenliğinden endişe etmesinde bir abeslik yoktu. Keza, önünde bekleyen yolculukta onun refakatinden zevk almaması da söz konusu olmazdı. Ne var ki birtakım gerekçeleri kibar bir biçimde dile getirmenin yolunu bulamamıştı, o yüzden hiç dile getirmedi. Grillo'nun varlığı, hem onun hem de bekleyen görevin hayrı için, Tesla'nın göze alamayacağı riskli bir müdahale olurdu. Göreve gitmek üzere Tesla'yı seçmek, Fletcher'ın son eylemlerinden biriydi, hatta bu seçimin önceden belirlendiğine bile dikkat çekmişti. Bu tür esrarengizlikleri ciddiye almayalı uzun zaman geçmişti ama dün geceden sonra, Tesla, daha açık fikirli olmaya mecbur kalmıştı. Uzay gemili ve hortlaklı senaryolarında ışık tuttuğu gizem dünyası, meğer o kadar da kolay alay edilir bir şey değilmiş. O dünya gelip onu bulmuş ve -bütün kinizmiyle- alıp cennet ve cehennemlerine fırlatmıştı. Sonuncusu Jaff'ın ordusu suretindeydi, ilki ise varlığını Fletcher'ın dönüşümüyle göstermişti: Bedenden nura.

Önünde bekleyen tehlikeye rağmen, ölen adamın yeryüzündeki vekilliğini üstlenme sorumluluğu onu tuhaf biçimde rahatlatıyordu. Kinik tavrını pışpışlamak zorunda değildi artık, imgelemelerini gerçekçi (katı, makul) ve hayalperest (uçucu, değersiz) diye ayırmak zorunda değildi. *Kısmetse* daktilosunun başına geri dönünce bu ciddiyetsiz senaryolarını sil baştan yazacak, insanlara hikâyeleri inanarak anlatacaktı, her hayali kesinlikle gerçek olduğundan değil, hiçbir gerçeklik gerçek olmadığından.

Öğleye doğru Palomo'dan ayrıldı. Seçtiği rotayla, eski düzenli durumuna dönmekte olan Çarşı'yı geçip kasabadan çıktı. Bu hızla giderse gece inmeden sınırı geçer ve şafak sökmeden Azize Katrina Misyonu'na ya da -eğer Fletcher'ın dileği isabetli çıkarsa- yerinde yeller esen araziye varırdı.

Babasının talimatları üzerine, Tommy-Ray, önceki gece kalabalık dağıldıktan uzun bir süre sonra Çarşı'ya tekrar sinsice sızmıştı. O sırada polis gelmiş ama oğlan amacına ulaşmakta, Katz'ın etine kendi elleriyle yapıştırdığı *terata*'yı geri almakta güçlük çekmemişti. Jaff'ın yaratığı geri istemesinde, onu polisten saklamanın dışında başka gerekçeleri vardı. Yaratık ölmemişti, yaratıcısının ellerine döndü mü bütün gördüklerini ve duyduklarını kusuverdi. Ellerini bir üfürükçü gibi hayvanın üzerine koyan Jaff, *terata*'nın gövdesinden rapor alıyordu.

Duymak istediği şeyi duyunca, ulağı öldürdü.

"*Haydi bakalım...*" dedi Tommy-Ray'e. "*... Görünüşe bakılırsa söz ettiğim yolculuğa tasarladığımdan daha erken çıkacaksın.*"

"Jo-Beth ne olacak? Şu piç kurusu Katz ele geçirdi onu."

"*Onu ailemize katılmaya ikna etmek için dün gece boş yere çaba harcadık. Bizi reddetti. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğiz. Bırakalım girdapta şansını denesin.*"

"Ama..."

"*Yeter bu kadar*" dedi Jaff. "*Ona karşı beslediğin saplantı gerçekten budalaca.*

Somurtmayı da bırak! Çok şımartılmışsın sen. O gülümsemenle her istediğini elde edebileceğini sanıyorsun. Eh, gülümsemek kızı sana getirmez."

"Yanılıyorsun. Kanıtlayacağım."

"*Şimdi olmaz. Çıkman gereken bir yolculuk var.*"

"Önce Jo-Beth" dedi Tommy-Ray ve babasından uzaklaşmak üzere hamlede bulundu. Jaff'ın eli, bir adım daha atamadan omuzundaydı. Dokunuşu üzerine oğlan çığlık attı.

"*Kapa gaganı!*"

"Canımı yakıyorsun!"

"*Yansın!*"

"Hayır... cidden canım yanıyor. Kes şunu."

"*Sen ölümü seviyordun, değil mi evlat?*"

Tommy-Ray dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordu. Kamışından, burnundan ve gözlerinden sızdırmaya başladı.

"*Söylediğinin yarısı kadar bile erkek olduğunu sanmıyorum senin*" dedi Jaff. "*Yarısı kadar bile değil.*"

"Üzgünüm... daha fazla canımı yakma, lütfen..."

"*Bence erkekler sürekli kızkardeşlerinin peşinden mızmızlanmaz. Başka kadınlar bulurlar. Ayrıca ölümden çok basit bir şeymişçesine söz edip ondan sonra canları azıcık acıyınca ağlayıp sızlanmazlar.*"

"Tamam! Tamam! Anladım! Yeter ki dur, olur mu? *Dur*!"

Jaff onu bıraktı. Oğlan yere düştü.

"*Her ikimiz için de kötü bir geceydi*" dedi babası. "*Her ikimizin de elinden bir şey alındı... senden, kızkardeşin... benden, Fletcher'ı yok etme mutluluğu. Ama önümüzde güzel zamanlar var. Güven bana.*"

Tommy-Ray'i kaldırmak üzere uzandı. Oğlan omuzundaki parmakları görünce irkildi. Ama bu kez temas belli ki müşfikti, hatta dinlendirici.

"*Benim için gitmeni istediğim bir yer var*" dedi Jaff. "*Yerin adı Azize Katrina Misyonu...*"

II

Howie, Fletcher hayatından çıkana kadar ne kadar çok yanıtlanmamış soruyla, yalnızca babasının çözüm getirebileceği sorunlarla ortada kalakaldığını fark etmemişti. Gece boyunca rahatını kaçırmadılar. Epey ağır uyudu. Fletcher'ın öğretme gayretine karşı çıktığına ancak ertesi sabah pişman olmaya başladı. Jo-Beth'le ona kalan tek çözüm, hayati rol oynadıkları hikâyenin parçalarını, ipuçlarına ve Jo-Beth'in annesinin tanıklığına dayanarak bir araya getirmeye çalışmaktı.

Önceki gece yaşanan saldırı Joyce McGuire'da bir değişikliğe yol açmıştı. Eve giren kötülüğü yıllarca eşikte tutmaya çabaladıktan sonra nihayetinde başarısızlığa düşmesi onu bir biçimde özgürleştirmişti. En kötüsü gerçekleşmişti, korkulacak başka ne vardı? Şahsi cehenneminin gözlerinin önünde yaradılışına tanıklık etmiş ve sağ çıkmıştı. Tanrı'nın vekili -Rahip'in suretindeki- ağırlığını koyamamıştı. Dışarı çıkıp kızının peşine düşen ve sonunda -her ikisi de hırpalanmış, kanlar içinde- onu geri getiren Howie olmuştu. Onu eve buyur etmiş, hatta gece kalması için diretmişti. Ertesi sabah evin içinde, vücudundaki tümörün iyi huylu çıktığını öğrenmiş bir kadının tavrıyla dolaşıyordu, birkaç yıl daha yaşamayı pekâlâ umarak.

İkindiye doğru, üçü de konuşmaya oturduklarında, geçmişin yükünü üzerinden atması için onu ikna etmek biraz zaman aldı ama sonra öyküler ardı ardına geldi. Bazen, özellikle Arleen, Carolyn ve Trudi'den söz ederken, ağlayarak konuşuyor, bununla birlikte betimlediği olaylar giderek trajik bir hâl aldıkça o da onlardan daha tarafsızca söz ediyordu. Zaman zaman, ıskaladığı ayrıntılara değinmek ya da kendisinden aşüfte diye söz edildiğini bilerek Tommy-Ray ve Jo-Beth'i tek başına büyüttüğü o zorlu yıllarda ona yardımcı olanları şükranla anmak için anlatısında geri dönüşlere başvuruyordu.

"Pek çok kereler Palomo'yu terk etmeyi düşündüm" dedi. "Trudi gibi."

"Ayrılmanın onu cefadan kurtardığını sanmıyorum" dedi Howie. "Hep mutsuzdu."

"Ben onu daha farklı anımsıyorum. Her zaman ona buna âşık."

"Bana hamile kalmadan önce... kime âşıktı biliyor musunuz?"

"Babanı tanıyor muyum diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Az çok fikir sahibiyim. Göbek adın onun ilk adıydı. Ralph Contreras Luteran Kilisesi'nde bahçevandı. Biz okuldan eve dönerken bizi seyrederdi. Her gün. Annen çok güzeldi, malum. Arleen misali, bir film yıldızı gibi değil,

ama kapkara gözleri vardı... Gözlerin ona çekmiş... İçine akıyor sanırdın. Sanırım her zaman sevdiği kişiydi Ralph. Pek konuşkan değildi. Feci kekelerdi."

Howie bunun üzerine gülümsedi.

"Öyleyse babam o'ydu. Kekemeliğimi ondan almışım."

"Senin kekelediğini duymadım."

"Biliyorum, garip. Kayboldu. Sanki Fletcher'a kavuşmamla uçup gitti. Söylesenize, Ralph hâlâ Palomo'da mı yaşıyor?"

"Hayır. Sen doğmadan önce ayrıldı. Muhtemelen linç edileceğini sandı. Annen orta sınıfa mensup beyaz bir kızdı, o ise..."

Howie'nin yüzündeki ifadeyi görünce durdu.

"O?" dedi Howie.

"... Latin kökenliydi."

Howie başıyla anladığını belirtti. "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun, değil mi?" dedi, açıkça derinden etkileyen şeyi hafife alır gibi yaparak.

"Neyse, ayrılma nedeni buydu" diye sürdürdü Joyce. "Eğer annen onun adını verseydi eminim tecavüzle suçlanacaktı. Ki tecavüz değildi. *Güdüldük*, hepimiz, Şeytan içimize ne koyduysa artık."

"Şeytan değildi, anne" dedi Jo-Beth.

"Sen öyle diyorsun" diye yanıtladı kadın, bir iç çekişle. Birden enerjisi tükenmiş gibiydi, eski söz dağarcığı onu yarı yolda bırakmıştı sanki. "Belki de haklısın. Düşünme tarzımı değiştiremeyecek kadar yaşlıyım."

"Yaşlı mı?" dedi Howie. "Siz neden söz ediyorsunuz? Dün gece yaptığınız sıra dışıydı."

Joyce uzanıp Howie'nin yanağına dokundu. "Bırak da neye inanacaksam inanayım. Altı üstü bir sözcük yalnızca, Howard. Sen Jaff dersin, ben Şeytan."

"Peki bu, Tommy-Ray ve benim için ne demek, anne?" dedi Jo-Beth. "Bizi Jaff yarattı."

"Bunu sık sık merak ettim" dedi Joyce. "Siz daha çok küçükken ikinizi de sürekli seyreder, içinizdeki kötülüğün açığa çıkmasını beklerdim. Tommy-Ray'de vardı. Yaratıcısı onu alıp götürdü. Belki de seni dualarım korudu, Jo-Beth. Benimle kiliseye gittin. İbadet ettin. Tanrı'ya güvendin."

"Yani sence Tommy-Ray yitik mi?" diye sordu Jo-Beth.

Annesi bir süre yanıtlamadı, karşılık vermese de kararsızlık çekmesinden yanıtın ne olacağı belliydi.

"Evet" dedi sonunda. "O öldü."

"Buna inanmıyorum" dedi Jo-Beth.

"Dün gece kalkıştığı şeylere rağmen mi?" diye araya girdi Howie.

"O ne yaptığını bilmiyor. Jaff onu yönlendiriyor, Howie. Onu bir kardeşten daha fazla tanıyorum..."

"Yani?"

"O benim ikizim. Onun hissettiklerini hissediyorum."

"İçinde kötülük var onun" dedi annesi.

"Öyleyse benim içimde de var" diye karşılık verdi Jo-Beth. Ayağa kalktı. "Üç gün önce onu seviyordun. Şimdi de öldü diyorsun. Jaff'ın onu ele geçirmesine izin verdin. Ondan aynı biçimde vazgeçmeyeceğim." Bunu dedikten sonra, odayı terk etti.

"Belki de haklıdır" dedi Joyce usulca.

"Tommy-Ray'in kurtarılabileceği konusunda mı?" dedi Howie.

"Hayır. Belki onun da içine Şeytan girmiştir."

Howie, Jo-Beth'i avluda buldu, yüzü göğe dönük, gözleri kapalı. Dönüp göz ucuyla oğlana baktı.

"Anneme hak veriyorsun" dedi. "Tommy-Ray iflah olmaz."

"Hayır, vermiyorum. Eğer onu geri kazanabileceğimize inanıyorsan, hayır. Onu geri getirebileceğimize."

"Yalnızca beni memnun etmek için öyle söyleme, Howie. Eğer bu konuda benden yana değilsen bilmek isterim."

Howie elini onun omuzuna koydu. "Dinle" dedi, "eğer annenin söylediklerine inansaydım geri gelmezdim, değil mi? Bu *benim*, anımsıyor musun? Bay İnatçı. Eğer Jaff'ın Tommy-Ray üzerindeki etkisini kırabileceğimize inanıyorsan, yaparız anasını satayım. Yeter ki onu sevmemi isteme."

Kız rüzgârla yüzüne dökülen saçlarını arkaya atarak tamamen döndü.

"Annenin arka bahçesinde sana sarılacağım hiç aklıma gelmezdi" dedi Howie.

"Olur öyle mucizeler."

"Hayır olmaz" dedi oğlan. "Mucizeler *yaratılır*. Sen o mucizelerden birisin, bense başka biri, güneş de öyle, üçümüzün bir araya gelmesi ise mucizelerin en büyüğü."

III

Tesla ayrıldıktan sonra Grillo'nun ilk aradığı kişi Abernethy'di. Anlatıp anlatmamak, içine düştüğü ikilemlerden yalnızca biriydi. Her zamankinden daha önemli asıl sorun, nasıl anlatılacağıydı. Asla bir romancının dürtülerine sahip olmamıştı. Yazılarında gerçekleri olabildiğince sade yansıtan bir üslup benimsemişti. Cafcaflı çalımlar yok, söz cambazlıkları yok. Bu konuda akıl hocası bir gazeteci değil, *Gulliver'in Seyahatleri*'nin yazarı Jonathan Swift'di. Adam, taşlamasının hedefine açık seçik ulaşmasını o denli önemsemişti ki tarzının içeriğe baskın çıkmadığından emin olmak için yazdıklarını defalarca uşaklarına okumuştu. Grillo, o hikâyeyi bir mihenk taşı benimsemişti. Los Angeles'taki evsizler ya da uyuşturucu sorunuyla ilgili haber yazarken hava hoştu. Olaylar yeterince sadeydi.

Gelgelelim bu -mağaralardan çıkıp Fletcher'ın kendini kurban edişine kadar uzanan- hikâye çok daha karman çorman bir sorun yaratıyordu. Dün gece gördüklerini, aynı zamanda *hissettirdiklerini* de aktarmaksızın, nasıl haber yapabilirdi?

Abernethy'le görüşmesinde dolambaçlı yollara saptı. Önceki gece Palomo'da hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmak yararsızdı. Vandalcılık haberleri -büyük bir hikâye değilse de- yerel haber bültenlerine çoktan taşınmıştı. Abernethy konuya oradan girdi.

"Olay yerinde miydin, Grillo?"

"Hemen akabinde. Yalnızca akabinde. Sirenleri işittim ve..."

"Ve?"

"Haberlik bir şey pek yok. Kırılmış birkaç vitrin vardı."

"Cehennem Melekleri azıttı."

"Kulağına gelenler bu mu?"

"Kulağıma gelenler bu mu? Kahrolası muhabirlik görevini yapması gereken sensin Grillo, ben değil. Ne istiyorsun? Uyuşturucu? İçki? Siktiriboktan ilhan perisinden ziyaret mi?"

"Ona ilham perisi denir."

"İlhan, ilham kim takar? İnsanların okumak istediği bir hikâye bul bana, o kadar. İçinde yaralanmalar olmalı..."

"Sanmıyorum."

"Öyleyse uydur."

"Elimde bir şey var..."

"Ne var? *Ne?*"

"Tahminimce henüz hiç kimsenin haber geçmediği bir hikâye."

"Dişe dokunur bir şey olsa iyi olur, Grillo. Mesleğin pamuk ipliğine bağlı."

"Vance'in evinde bir cümbüş gerçekleştirilecek. Vefatı şerefine."

"Tamam. Öyleyse ortama gir. Adam ve dostları hakkında malumat istiyorum. Adam sağlam pabuç değildi. Sağlam pabuç olmayanların dostları da sağlam pabuç değildir. İsimler ve ayrıntılar istiyorum."

"Bazen çok fazla film izleyen biri gibi konuşuyorsun, Abernethy."

"Ne demek bu?"

"Unut, gitsin."

Grillo telefonu kapadıktan uzun süre sonra bile görüntü gözünün önünden gitmedi. İşi başından aşkın, pişkin editör Abernety bu rolünü katıksız hâle getirmek için geceler boyu ayakta, gazetecilik epiklerindeki replikleri ezberliyor. Türünün tek örneği değil, diye düşünü Grillo. Herkesin zihninin gerilerinde bir yerlerde oynayan bir film vardı, o filmlerde kendi isimleri hep en baştaydı. Ellen haksızlığa uğrayan kadındı, korkunç sırlar saklayan. Tesla, Batı Hollywood'lu hırçın kadındı, asla ait olmadığı bir dünyada ipini koparan. Düşünce akışı, malum soruyu beraberinde getirdi: Grillo neydi? Turnayı gözünden vurmak üzere olan çaylak muhabir mi? Yozlaşmış bir düzene karşı duran, suçlara rağmen yılmayan dürüstlük abidesi mi? Buddy Vance'in hikâyesini yazmak üzere viranesinden etekleri tutuşarak çıkıp ilk kez geldiği zaman ona uyabilecek rollerin hiçbiri ona uymadı. Olaylar onu bir biçimde önemsiz rollere itmişti. Diğerleri, özellikle Tesla, esas rolleri kapmıştı.

Aynada kılığını yoklarken gök kubbesiz bir yıldız olmanın ne demek olduğuna kafa yordu. Başka bir mesleğe geçme erkinliği belki? Füze mühendisi, hokkabaz, sevgili. Sevgiliye ne dersin? Ellen Nguyen'in sevgilisi olmaya ne dersin? İşte bu, kulağa hoş geliyordu.

Kadının kapıya gelmesi uzun sürdü, geldiğindeyse Grillo'yu tanıması bile birkaç saniyeyi buldu. Grillo tam gülümseyerek kendisini hatırlatmak üzereydi ki kadın, "Lütfen... içeri buyrun. Gribi atlattınız mı?" dedi.

"Biraz hâlsizim."

"Galiba ben de yakalanıyorum..." dedi kadın, kapıyı kaparken. "Acayip uyandım... ne bileyim..."

Perdeler hâlâ örtüktü. Üstelik mekân Grillo'nun anımsadığından daha küçük görünüyordu.

"Kahve istersiniz herhâlde" dedi kadın.

"Elbette. Teşekkürler."

Kadın, Grillo'yu odanın ortasında yalnız bırakarak mutfakta gözden kayboldu. Bütün eşyalar dergi, oyuncak ya da istiflenmemiş temiz çamaşır yığınlarıyla kaplıydı. Grillo, onu seyreden birinin olduğunu ancak kendine oturacak bir yer açmak üzere hamle yapınca fark etti. Philip, yatak odasına çıkan

koridorun başında ayakta dikilmekteydi. Önceki akşam dışarı çıkarılması biraz erken olmuştu. Hâlâ kırılgan görünüyordu.

"Selam" dedi Grillo. "Nasılsın?"

Ne şaşırtıcıdır ki oğlan gülümsedi, capcanlı, yayvan bir gülümseme.

"Gördün mü?" dedi.

"Neyi gördüm mü?"

"Çarşı'da" diye sürdürdü Philip. "*Gördün*. Gördüğünü biliyorum. Güzel ışıkları."

"Evet, onları gördüm."

"Balon Adam'a hepsini anlattım. Rüya görmediğimi oradan biliyorum."

Hâlâ gülümseyerek Grillo'ya yaklaştı.

"Çizimini aldım" dedi Grillo. "Teşekkür ederim."

"Onlar artık bana gerekli değil" dedi Philip.

"Nedenmiş o?"

"Philip?" Ellen kahveyle dönmüştü. "Mr. Grillo'yu rahatsız etme."

"Ne rahatsızlığı" dedi Grillo. Bakışlarını Philip'e çevirdi, "Belki Balon Adam hakkında daha sonra konuşabiliriz" dedi.

"Belki" diye yanıtladı oğlan, sanki bu tamamen Grillo'nun uslu durmasına bağlıymış gibi. "Ben gideyim şimdi" diye bildirdi annesine.

"Tabii, tatlım."

"Ona selam söyleyeyim mi?" diye sordu Philip, Grillo'ya.

"Lütfen" diye yanıtladı Grillo, oğlanın neyi kastettiğini pek anlamadan, "Memnun olurum."

Tatmin olan Philip yatak odasının yolunu tuttu.

Ellen kendilerine oturacak bir yer açmakla meşguldü. Sırtı Grillo'ya dönük, eğilmiş, işine bakıyordu. Giydiği sade kimono tarzı elbise üzerine sımsıkı oturmuştu. Basenleri, onun ağırlığındaki bir kadına göre iriceydi. Tekrar yüzünü döndüğünde elbisenin kuşağı gevşedi. Göğsü açıldı. Cildi esmer ve pürüzsüzdü. Kahveyi uzatırken Grillo'nun ilgisini yakaladı ama kuşağı daha sıkıca bağlayıp kıyafetini toplamaya teşebbüs etmedi. Açılan aralık, kadın her kıpırdadığında Grillo'nun gözüne takılıyordu.

"Uğradığınıza sevindim" dedi, oturdukları zaman. "Endişelenmiştim, gelen arkadaşınız..."

"Tesla."

"Tesla. Tesla hasta olduğunuzu söyleyince, kendimi sorumlu hissettim." Kahveden bir yudum aldı. Dilini yakınca aniden irkildi. "Sıcak" dedi.

"Philip dün gece Çarşı'da olduğunuzu anlattı."

"Siz de oradaymışsınız" diye karşılık verdi kadın. "Yaralanan kimse var mı, biliyor musunuz? Onca kırık cam."

"Yalnızca Fletcher" diye yanıtladı Grillo.

"Onu tanıdığımı sanmıyorum."

"Yanan adam."

"Biri mi yandı?" dedi. "Aman Tanrım, korkunç."

"Mutlaka görmüşsünüzdür."

"Hayır" diye karşılık verdi kadın. "Yalnızca camları gördük."

"Ve ışıklar. Philip ışıklardan söz ediyordu."

"Evet" dedi kadın, belli ki şaşkın. "Bana da aynısını anlattı. Biliyor musunuz hiç ışık filan hatırlamıyorum ben. Önemli mi?"

"Önemli olan ikinizin de iyi olması" dedi Grillo, kafa karışıklığını perdelemek için beylik sözlere sığınarak.

"Ah, iyiyiz" dedi kadın, dosdoğru ona bakarak, yüzündeki şaşkınlık bir anda silinivermişti. "Yorgunum ama iyiyim."

Uzanıp kahve fincanını bıraktı ve bu kez entari Grillo'nun göğüslerini görebileceği kadar açıldı. Kadın ne yaptığının bal gibi farkındaydı, Grillo bundan zerre kadar şüphe duymadı.

"Evden yeni duyumlar aldınız mı?" diye sordu Grillo, seks düşünürken iş konuşmaktan karşı konulmaz bir haz duyarak.

"Orada bulunmam gerekiyor" dedi Ellen.

"Parti ne zaman?"

"Yarın. Son anda ayarlandı ama sanırım Buddy'nin bir sürü arkadaşı bir tür veda kutlaması beklentisi içindeydi zaten."

"Partiye katılmak isterim."

"Haber mi geçeceksiniz?"

"Elbette. Tam bir curcuna olacak, haksız mıyım?"

"Sanırım öyle."

"Ama o yalnızca bir bölümü. İkimiz de Palomo'da sıra dışı bir şeyler olduğunun farkındayız. Dün gece, Çarşı'dan ibaret değildi..." Önceki geceden söz edilmesi üzerine kadının ifadesinin bir kez daha allak bullak olduğunu görünce Grillo lafını tamamlamadı. Bu kendiliğinden tetiklenen bir hafıza kaybı mı, yoksa Fletcher'ın sihirinin doğal sürecinin bir parçası mıydı? İkincisi, diye tahmin yürüttü Grillo. Durumundaki değişikliklere daha az direnç gösteren Philip'te bu tür hafıza sorunları yoktu. Grillo mevzuu yeniden partiye çekince kadının dikkati bir kez daha onda toplandı.

"Beni içeri sokabilir misiniz?" diye sordu.

"Dikkatli olmanız gerek. Rochelle sizi tanıyor."

"Beni resmi olarak davet edemez misiniz? Basın mensubu olarak?"

Kadın başını olumsuzca salladı. "Basından hiç kimse olmayacak" diye açıkladı. "Tamamen özel bir toplantı. Buddy'nin meslektaşlarının hepsi de reklamda gözü olan kimseler değil. Bazıları zamanından evvel fazlasıyla tanınmış. Bazıları hiç tanınmamış olmayı yeğler. Buddy bir sürü adamla haşır neşir olmuş... onlara ne diyordu? Kalın enseli oyuncular. Bence, muhtemelen Mafya."

"Orada bulunmak için bundan iyi neden olmaz" dedi Grillo.

"Şey, elimden geleni yaparım, hele ki benim yüzümden hasta olmanızdan sonra. Tahminimce eğer yeterli katılım olursa kalabalığa kaynayabilirsiniz..."

"Yardımınıza minnettarım."

"Biraz daha kahve?"

"Hayır, teşekkürler." Zamanı merak etmediği hâlde saatine bir göz attı.

"Gitmeyeceksiniz ya" dedi kadın. Bir soru değil, bir beyandı. Aynısı Grillo'nun yanıtı için de geçerliydi.

"Hayır. Kalmamı isterseniz eğer."

Daha fazla laf etmeden, kadın uzandı ve Grillo'nun gömleğinin arasından onun göğüsüne dokundu.

"Kalmanızı isterim" dedi.

Grillo gayri ihtiyari Philip'in odasından yana baktı.

"Endişelenmeyin" dedi kadın. "Saatlerce oynar." Grillo'nun gömleğinden tutup çekti. "Benimle yatağa gel" dedi.

Ayağa kalktı ve önden yatak odasının yolunu tuttu. Dışarıdaki dağınıklığın tam tersine, oda yalındı. Kadın pencereye yaklaştı ve güneşliği yarı indirerek odayı parşömen sarısına boğdu, sonra yatağa oturdu ve Grillo'ya baktı. Grillo eğilip yüzünden öptü onu, elini entarisinin içine kaydırarak memesini hafifçe ovuşturdu. Kadın elini onunkine bastırarak daha haşin davranması için diretti. Sonra onu üzerine çekiverdi. Boylarını kıyaslamak gerekirse Grillo'nun çenesi kadının baş ucuna geliyordu ama kadın bu durumu erotik bir avantaja dönüştürdü. Grillo'nun gömleğini sıyırıp açarak göğsünü yaladı, dili bir meme ucundan diğerine ıslak izler bırakıyordu. Bu sırada Grillo'nun elini bastıran eli bir an olsun gevşememişti. Tırnakları adamın derisine acı verici bir güçle batıyordu. Grillo kadınla boğuştu, entarisinin kuşağına ulaşmak için elini çekip kurtardı ama kadın ondan önce davrandı. Yuvarlanarak kadından uzaklaştı, oturup soyunmaya yelteniyordu ki kadın onu gömleğinden yakaladı, bir önceki gibi vahşice bir kavrayıştı. Yüzü Grillo'nun omuz hizasındaydı, bu arada tek eliyle kuşağındaki düğümü gevşetiyordu, sonra entariyi savurarak açtı. Elbisesinin altında çıplaktı. Hatta cıscıbıldak. Kasığı tamamen tıraşlıydı.

Kadın gözlerini yumarak başını çevirdi. Bir eli hâlâ gömleği tutuyor, diğeri yanına gevşekçe salınmış, âdeta bedenini akşam yemeği niyetine tepside sunuyordu. Grillo elini onun karnına koydu, avucunu neredeyse cilalanmış görünümü ve hissi veren tenine sımsıkı bastırarak bızırına doğru kaydırdı.

Kadın gözlerini açmaksızın mırıldandı: "Ne istersen yap."

Davet, bir an için Grillo'yu afallattı. Bu tür sözlerin eşler arasında bir akit olduğunu bilirdi ama burada kadın o sözleri birtakım ayrıntıları bir kalemde geçmek ve erkeğe vücudu üzerinde tam hâkimiyet sunmak için sarfediyordu. Grillo'yu tedirgin etti bu. Bir yetişkin olarak, kadının bu edilgenliği dış görünüşte karşı konulmaz biçimde tahrik etmesi gerekirdi. Ama şimdi

Grillo'nun erkinci duygularını sarsıyordu. Bir tepki verir umuduyla kadına adıyla seslendi ama kadın oralı olmadı. Tam tekrar oturup gömleğini çıkarmaya koyuluyordu ki kadın gözlerini açtı ve "Hayır. Böyle, Grillo. Böyle" dedi.

Hem yüzündeki hem de sesindeki ifade öfkeyi andırıyordu ve Grillo, bu ifadenin içinde uyandırdığı açlıkla aynı türde yanıt verdi. Kadının üstüne abandı, elleriyle başını kavradı ve dilini ağzına soktu. Kadının vücudu şilteden yükselip Grillo'ya öyle sıkı sarıldı ki Grillo onun en az zevk kadar acı da duyduğundan emindi.

Terk ettikleri odada kahve fincanları hafif şiddette bir depremi haberlercesine zangırdadı. Sehpanın üzerindeki tozlar uçuştu. Odanın en kuytu köşesinden çıkan, neredeyse görünmez bir şey, yatak odası kapısına doğru süzülerek geçmişti. Biçimi, kaba saba olsa da, yalnızca bir gölge diyerek geçiştirilemeyecek kadar tanıdıktı, yine de ona hayalet demeye bin şahit isterdi. Her ne ise ya da neye dönüşüyorsa, o hâliyle bile bir amaç peşindeydi. Onu şu anda düşleyerek var eden kadın tarafından çekilen varlık, yatak odasına yaklaştı. Orada -girmesine izin yok- kapıya doğru homurdandı, talimatları bekledi.

Philip inziva yerinden çıktı ve yiyecek aramak üzere mutfağa yöneldi. Kurabiye kavanozunu açıp çikolatalı bisküviye uzandı ve gerisingeri odasının yolunu tuttu. Sol elinde kendisi için bir kurabiye vardı. Sağ elinde ise arkadaşı için üç tane. Arkadaşının ilk sözleri şu olmuştu: "Açım."

Grillo başını Ellen'ın ıslak yüzünden kaldırdı. Ellen gözlerini açtı.

"Ne var?" dedi.

"Kapının dışında biri var."

Kadın başını yataktan kaldırıp adamın çenesini ısırdı. Canını yaktı, Grillo yüzünü buruşturdu.

"Yapma" dedi.

Kadın daha sert ısırdı.

"*Ellen...*"

"Sen de ısır" dedi kadın. Grillo şaşkın bakışlarını saklamaya fırsat bulamadı. Kadın o bakışları yakalayınca, "Ciddiyim, Grillo" dedi ve parmağını onun ağzına sokup avucuyla çenesini kavradı. "Canımı yakmanı istiyorum" dedi. "Korkma. İstediğim bu. Narin değilim. Kırılmam."

Grillo başını sallayarak elinden kurtuldu.

"Acıt" dedi. "*Lütfen*, acıt."

"Bu mu istediğin?"

"Kaç kez söyleyeceğim, Grillo? *Evet*."

Kadının talepkâr eli adamın ensesine kaymıştı. Grillo, onun başını tutup yüzünü kendisininkine yaklaştırmasına izin verdi ve kadının dudaklarını dişlemeye başladı, sonra da boynunu, onun direncini sınıyordu. Hiçbir dire-

nişle karşılaşmadı. Tam aksine, daha sert ısırdıkça inlemeler de artıyordu. Kadının tepkisi bütün kaygılarını bastırdı. Grillo onun boynundan memelerine indi, iniltileri giderek artmaya devam ediyordu. Arada adamın adını fısıldıyor, onu gaza getiriyordu. Cildi kızarmaya başladı, yalnızca ısırıklardan değil, tahrik olduğu için de. Vücudundan ansızın ter boşandı. Grillo elini kadının apış arasına kaydırdı, diğer eliyle kadının baş ucunda kavuşturduğu kollarını zaptediyordu. Bızırı nemliydi, parmakları kolayca içeri kaydı. Kadını zapt etmeye çalışmaktan nefes nefese kalmış, gömleği sırtına yapışmıştı. İçinde bulunduğu durum onu rahatsız ettiği kadar kışkırtıyordu da. Kadının bedeni alabildiğine savunmasız, erkekliği ise fermuar ve düğmelerin arkasında hapisti. Kamışı acıdı, ters açıyla sertleşmişti ama acı onun daha da sertleşmesine yaradı. O kadınla beslendikçe acı ve sertlik de birbirlerini besliyor, kadın üsteledikçe Grillo onun canını daha da yakıyor, onu daha da açıyordu. Parmaklarını kavrayan organı yanıyordu, memeleri dişleriyle bıraktığı ikiz hilallerle kaplıydı. Meme uçları ok başları gibi dikilmişti. Grillo onları emdi, çiğnedi. Kadının iniltileri hıçkırıklar hâlinde ağlamaya dönüştü, âdeta ikisini de yataktan atmaya çabalarcasına bacakları adamın altında kıvranıyordu. Grillo elini bir anlığına gevşetince kadın aşağıdaki elini kavrayıverdi ve parmaklarını daha da derine ittirdi.

"*Durma*" dedi.

Grillo kadının ritmine uydu, hatta artırdı, kalçasını kavrayıp eline doğru iyice yükseltti ki parmakları ta dibine kadar içine girsin. Kadının yüzünü seyrederken, kendi yüzünden damlayan ter onunkine düşüyordu. Kadın, gözleri sımsıkı kapalı, başını kaldırıp adamın alnını ve ağız kenarlarını yaladı, onu öpmektense salyasıyla yapış yapış hâlde bıraktı.

Sonunda, Grillo onun bütün vücudunun gerildiğini ve elinin devinimlerine teslim olduğunu hissetti, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Sonra Grillo'yu kavrayan eli -tuttuğu yeri kanatmıştı da- gevşedi. Başı arkaya düştü. Birdenbire, yatağa yatıp da Grillo'ya ilk kez kendisini sunduğu andaki gibi, cansızlaşmıştı. Grillo yana yuvarlanarak ondan uzaklaştı, kalp atışları göğüs kafesi ve kafatasının çeperlerinde duvar tenisi oynuyordu.

Zaman mefhumunu yitirmişlerdi. Grillo, yan yana yatmaları saniyeler mi yoksa dakikalar mı sürmüştü, bilemezdi. İlk harekete geçen kadın oldu, doğrulup oturdu ve entarisine sarındı. Onun kıpırdanmasıyla Grillo gözlerini açtı.

Kadın kuşağını bağlıyordu, entarisinin önünü neredeyse gayet edepli biçimde örttü. Grillo onu kapıya yönelene kadar izledi.

"Bekle" dedi. Yarım kalmış bir işti bu.

"Gelecek sefere" diye karşılık verdi kadın.

"Ne?"

"İşittin" oldu yanıt. Bir emir tonundaydı. "Gelecek sefere."

Grillo yataktan kalktı, sertliğinin şimdi kadına muhtemelen budalaca

geldiğinin farkındaydı, ne var ki kadının karşılık vermemesi onu öfkelendirmişti. Kadın onun yaklaşımını yarım yamalak bir gülümsemeyle izledi.

"Bu yalnızca başlangıç" dedi Grillo'ya. Boynundaki ısırılan yerleri ovaladı.

"Peki ben ne olacağım?" diye sordu Grillo.

Kadın kapıyı açtı. Yüzüne serin hava çarptı.

"Parmaklarını yala" dedi.

Grillo işittiği sesi ancak o zaman anımsadı ve kapının önünde anahtar deliğinden gözetleyen Philip'i göreceğini sandı. Ama yalnızca esinti vardı, yüzündeki tükürüğü kurutarak ince ve gergin bir maskeye dönüştüren.

"Kahve?" dedi kadın. Cevabı beklemeden mutfağın yolunu tuttu. Grillo doğruldu ve onun uzaklaşmasını seyretti. Hastalığı yüzünden zayıf düşmüş bedeni pompalanan adrenaline tepki göstermeye başlamıştı. Uzuvları sanki iliklerine kadar titriyordu.

Kahve hazırlama seslerini dinledi: Akan suyu, fincanların yıkanmasını. Hiç düşünmeden buram buram kadınlık organı kokan parmaklarını burnuna ve dudaklarına götürdü.

IV

Şaklaban Lamar, Buddy Vance'in evinin önünde limuzinden indi ve yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalıştı. Mutlu zamanlarında bunu yapması zordu ama şimdi -en berbatından, eski ortağı ölmüştü ve aralarında asla giderilmemiş bir kırgınlık vardı- tam anlamıyla imkânsızdı. Her etkiye karşılık bir tepki olurdu ve Lamar'ın ölüme tepkisi sırıtmaktı.

Bir defasında gülümsemenin kökenine ilişkin bir şeyler okumuştu. Bazı antropologlar bu eylemin, kabiledeki istenmeyenlere -zayıf ya da dengesizlere- maymunsuların gösterdiği tepkinin karmaşık hâli olduğunu ileri sürüyordu. Tepki, kısaca şunu diyordu: *Sen bir kösteksin. Defol buradan*! Bu dışlayıcı sırıtış, kahkahaya evrilmişti, dişleri açığa çıkaran sırıtıştan profesyonel salaklığa geçişti bu. Aynı zamanda kökeninde memnuniyet de bildiriyordu. Ayrıca bir kösteğin densizliğini ilan ederdi, surat ekşitmeleriyle savuşturulacak olandı bu.

Lamar bu savın nasıl ortaya atıldığını bilmiyordu ama akla yatkın geldiğini düşünmesine yetecek kadar uzun süre komedide yer almıştı. Tıpkı Buddy gibi, aptalı oynayarak bir servet kazanmıştı. Temel farklılık, fikrine (ve ortak ahbaplarınınkine) göre, Buddy'nin *gerçekten* aptal olmasıydı. Adamın ardından yas tutmuyor demek değildi bu, tutuyordu. On dört yıl boyunca kasıklarına ağrı soktukları herkesin nezdinde kral olmuşlardı, ortak bir başarıydı bu ve aralarına giren dargınlığa rağmen eski ortağının ölümü karşısında Lamar'ın daha da elem duymasına yol açıyordu.

Söz konusu dargınlık yüzünden Lamar, gösterişli Rochelle ile yalnızca bir kez, o da kazara, Lamar ve karısı Tammy bir hayır yemeği sırasında Buddy ve yılın geliniyle bitişik masaya oturtulduklarında karşılaşmıştı. Bu yılın gelini tabiri, Buddy'nin -kahkaha tufanı yaratsın diye- birkaç sohbet programında kullandığı tabirlerdendi. Akşam yemeğinde Buddy'e kazık atmanın bir fırsatını yakalamış ve damat idrar torbasındaki şampanyayı boşaltırken Rochelle'le imalı göz süzüşler paylaşmıştı. Kısa sürmüştü -Lamar, Buddy'e yakalanır yakalanmaz masasına dönmüştü- ama biraz etkilemiş olmalıydı ki Rochelle onu Coney Eye'daki partiye bizzat kendi arayıp çağırmıştı. Lamar, curcunadan sıkılacağına dair Tammy'i ikna etmiş ve dulla biraz zaman geçirmek üzere bir gün erken gelmişti.

"Harika görünüyorsun" dedi kadına, Buddy'nin eşiğinden adımını aşırırken.

"Daha kötüsü de olabilirdi" dedi kadın, ne anlama geldiği ancak bir saat sonra ortaya çıkacak muğlak bir yanıttı bu. Kadın, Buddy'nin onuruna verilen partinin onun isteğiyle gerçekleştirildiğini anlattı.

"Yani öleceğini biliyor muydu?" dedi Lamar.

"Hayır. Bana geri döndü yani."

Hani o anda içiyor olsaydı beylik bir tepkiyle içtiğini püskürüp öksürebilirdi ama kadının harbiden ciddi olduğunu fark edince tam o anda bir şey içmediğine sevindi.

"Yani... *ruhu* mu?" dedi.

"Galiba uygun sözcük o. Gerçekten bilmiyorum. Herhangi bir dine bağlı değilim, o yüzden nasıl açıklayacağımı tam bilmiyorum."

"Bir istavroz takıyorsun" diye belirtti Lamar.

"Anneme ait. Daha önce hiç takmadım."

"Neden şimdi? Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Kadın votkasından bir yudum aldı. Kokteyller için erkendi ama alkolün rahatlatıcılığına ihtiyacı vardı.

"Belki, biraz" dedi.

"Buddy şimdi nerede?" diye sordu Lamar, ciddiyetini koruduğuna hayran kalarak. "Yani... evde mi kendisi?"

"Bilmiyorum. Gecenin bir vakti geliverdi, bu partinin verilmesini istediğini söyledi, sonra da gitti."

"Çeki gönderir göndermez, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum."

"Özür dilerim. Haklısın elbette."

"Herkesin gelmesini ve evdeki kutlamaya katılmasını istediğini söyledi."

"Buna içerim" dedi Lamar, kadehini kaldırarak. "Her neredeysen, Buddy. *Skol*."

Kafaya dikti, izin isteyip banyoya gitti. Bir yandan da, ilginç kadın, diye düşünüyordu. Kafadan çatlak tabii ki ve -dedikodulara bakılırsa- kafayı bulmak için eline geçen her kimyasala bağımlıymış ama kendisi de sütten çıkmış ak kaşık değildi. Siyah mermer kaplı banyoda, ona tepeden sırıtarak bakan bir sıra kurukafa maskesi altına kuruldu, birkaç şerit kokain koyup çekerek gerginliğini attı, aklı tekrar aşağıdaki güzele kaydı. Ona sahip olacaktı, uzun lafın kısası. Tercihen Buddy'nin yatağında, iş bittikten sonra Buddy'nin havlularına silinerek.

Aynadaki sırıtkan yansımasını geride bırakarak sahanlığa çıktı. Buddy'nin yatak odası *hangisiydi*, merak etti. Bir zamanlar birlikte sürekli takıldıkları Tucson'daki genelev gibi, Buddy'nin şu lanet yılanvari kamışını donuna sokarken, bunun gibi bir yatak odası istiyorum dediği odadaki gibi, tavanında aynalar var mıydı?

Lamar, ana yatak odasını bulana kadar yarım düzine kapıyı açtı. Bu oda da, diğer bütün odalar gibi, karnaval süsleriyle döşenmişti. Tavanda ayna yoktu. Ama yatak genişti. Buddy'nin daima gözde rakamı, üç kişiye yetecek büyüklükte. Aşağıya inmek üzereyken Lamar bitişik banyodan gelen su sesini işitti.

"Rochelle, sen misin?"

İçeride ışık yanmıyordu. Belli ki musluk açık bırakılmıştı. Lamar kapıyı itip açtı.

İçeriden Buddy'nin sesi geldi: "Işığı yakma, lütfen."

Bünyesine işleyen kokain olmasaydı Lamar hortlak tekrar konuşana kadar çoktan evden dışarı kaçardı ama uyuşturucu onu öyle yavaşlatmıştı ki Buddy'nin ortağını korkacak bir şey olmadığına dair temin etmesine yetti.

"Burada olduğunu söylemişti" diye fısıldadı Lamar.

"Ona inanmadın mı?"

"Hayır."

"Kimsin sen?"

"Ne demek kimsin sen? Benim, Jimmy. Jimmy Lamar."

"Tabii ya. Girsene. Laflasaydık biraz."

"Hayır... Girmem."

"Seni iyi işitemiyorum."

"Suyu kapasana."

"İşemem gerek."

"İşemen mi?"

"Yalnızca içtiğim zamanlar."

"İçiyor musun?"

"O aşağıda ve ben ona dokunamıyorken kabahat bende mi?"

"Ya. Çok fena."

"Bunu benim için yapmalısın, Jimmy."

"Neyi?"

"Ona dokun. Eşcinsel değilsin ya?"

"Olmadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Tabii ya."

"Beraber olduğumuz kadınları saysana."

"Dosttuk biz."

"En iyisinden. Ayrıca söylemeden geçmeyeyim, Rochelle'e sahip olmama izin vermen çok hoş."

"Senindir. Karşılığında ise..."

"Ne?"

"Tekrar dostum ol."

"Ahbap. Seni özledim."

"Ben de *seni* özledim, Jimmy."

"Haklıydın" dedi aşağıya indiğinde. "Buddy *burada*."

"Onu gördün."

"Hayır ama benimle konuştu. Dost olalım istiyor. O ve ben. Sen ve ben. Yakın dostlar."

"Oluruz o zaman."

"Buddy'nin hatırına."
"Buddy'nin hatırına."

Üst katta, Jaff son etaptaki bu yeni ve beklenmedik unsuru yönelterek onu iyi değerlendirdi. Buddy'nin kılığında ortaya çıkıp -adamın düşüncelerini emdiği göz önüne alınırsa, çok kolay bir numaraydı- yalnızca Rochelle'e görünmeye niyetlenmişti. İki gece önce o surette ziyarette bulunmuş ve kadını yatağında sarhoş hâlde bulmuştu. Kadını kocasının ruhunu gördüğüne inandırmak kolay olmuştu, tek zor kısmı kocalık haklarını talep etmekten sakınmaktı. Şimdi, aynı yanılsamanın etkisine ortağın da girmesiyle, konuklar varınca evde ona yardımcı olacak iki vekil edinmişti.

Evvelsi gecenin olaylarından sonra, parti düzenleme işini önceden akıl ettiğine sevinmişti. Fletcher'ın dalavereleri onu korunaksız yakalamıştı. Kendi kendini yok etme eylemi sayesinde, düşmanı sanrılayıcı üreten ruhundan bir zerreyi yüz, belki de iki yüz zihne sokmayı becermişti. O zerreleri edinenler daha şimdiden kendi kişisel ilahlarını düşlemeye, onları somutlaştırmaya başlamışlardı. Tecrübeyle sabitti ki onlar kesinlikle gaddar olmayacaklardı, hele kendi *terata*'sıyla asla boy ölçüşemezlerdi. Ne de, onların teşvikçisi canlanıp da körüklemedikçe, bu varoluş düzleminde uzun ömürlü olacaklardı. Ama yine de Fletcher'ın iyi tasarlanmış planlarına uygun olarak oldukça sıkıntı yaratabilirlerdi. Fletcher'ın son vasiyetiyle müdahelesini engellemek için Hollywood'un kalplerinden uyandırabileceği yaratıklara pekâlâ gereksinim duyabilirdi.

Yakında, Sanat'ı ilk kez duyduğunda -o kadar uzun zaman önceydi ki kimden duyduğunu hatırlamıyordu bile- başlayan yolculuk Quiddity'e girmesiyle sona erecekti. Bunca yıllık hazırlığın ardından eve dönmek gibi olacaktı. Bir cennet hırsızı olacaktı, ayrıca tahtı çalmaya muktedir tek varlık kendisi olacağı için, aynı zamanda da Cennetin Kralı. Dünyadaki düş yaşamını sahiplenecekti, insanların akıllarına gelen her şey olacaktı ve asla yargılanmayacaktı.

O zamana iki gün kalmıştı. İlk yirmi dört saat bu hırsı gerçekleştirmesini sağlayacaktı.

İkincisi, Sanat günüydü, o an geldiğinde günbatımı ve şafağın, öğlen ve gecenin aynı zaman diliminde gerçekleştiği yere ulaşacaktı.

İşte o an, yalnızca sonsuzluk olacaktı.

V

i

Tesla'ya göre, Palomo Grove'dan ayrılmak, bir rüya hocasının ona bütün hayatın bir rüya olduğunu öğrettiği bir uykudan uyanmak gibiydi. Şu andan itibaren anlam ve anlamsızlık arasında basit bir ayrım olmayacaktı, hiçbir kibirli önerme şu deneyim gerçek de şu değil diye belirtmeyecekti. Belki de bir filmin içinde yaşıyordu, aracını kullanırken aklına bu geldi. Bir bakıma bir senaryo için o kadar da fena fikir değildi hani: İnsanlık tarihinin kocaman bir aile efsanesinden ibaret olduğunu keşfeden bir kadının hikâyesi. Yazan, hafife alınmış ikili Gen ve Şans. İzleyenler, hikâyeye kazara karışan ve oltayı yutan Pittsburgh'lu halk, yabancı varlıklar ve melekler. Belki bu hikâyeyi yazardı, hele bu serüven bir bitsin de.

Gerçek öykü asla bitmeyecekti tabii; şimdi değil. Dünyayı bu biçimde algılamanın sonuçlarından biriydi bu. Her ne olursa olsun hayatının geri kalanını bir sonraki mucizenin beklentisiyle geçirecek ve beklerken de o mucizeyi kendisi uyduracak, böylece hem seyircilerini hem de kendini tetikte kılacaktı.

Yolculuk kolay geçti, en azından Tijuana'ya kadar olan kısmı, ve bu tür esinlenmelere imkân tanıdı. Yine de sınırı geçince, satın aldığı haritaya başvurmak zorunda kaldı. Fletcher'ın talimatlarını bir ant metni gibi belleğine kazımıştı ve talimatlar -haritanın da yardımıyla- iyiye işaret ediyordu. Yarımadaya daha önce hiç seyahat etmemiş biri olarak onu bu denli ıssız bulunca şaşırdı. Burası ne bir adamın ne de çalışmalarının uzun süre var olamayacağı bir yerdi. Misyon binasının enkazıyla karşılaşacağına inanmaya başladı. Oraya ulaştığında kalıntıları ya moloz yığını hâlinde bulacaktı ya da Pasifiğe sürüklenmiş hâlde. Rotası kıyı şeridine yaklaştıkça okyanusun homurtusu da katlanarak artıyordu.

Beklentileri ancak bu kadar tersine çıkabilirdi. Fletcher'ın yönergesine göre yamacı tırmanan dönemeci aldığında, Azize Katrina Misyonu el değmemiş hâliyle karşısına çıktı. Görüntü içini burktu. Birkaç dakikalık yolculuk ve işte -yalnızca küçücük bir kısmını bildiği- epik öykünün başladığı yerin önünde duruyordu. Bir Hristiyana göre aynı heyecanı muhtemelen Beytüllahim uyandırırdı. Ya da Golgotha.

Kurukafalarla dolu bir yer değildi bulduğu. Tam tersi. Misyon binasının genel çatısı onarılmadığı hâlde -molozlar muazzam bir alana yayılmış hâldeydi- birileri onu daha fazla mahvolmaktan açıkça korumuştu. Bu korumanın nedeni ancak arabayı park edince belli oldu. Binadan biraz uzağa çektiği ara-

badan inip toprak yolda yaya ilerledi. Kutsal amaçlarla inşa edilmiş Misyon binası, terk edilmiş, sahne olduğu girişim nedeniyle mimarlarınca zındık addedildikten sonra bir kez daha kutsanmıştı.

Yıkık dökük duvarlara yaklaştıkça daha fazla göstergeye rastladı. İlki, saçıntı taşları örten yabani otların arasından fışkıran çiçeklerdi, berrak deniz havasıyla pırıl pırıldılar.

İkincisi ve çok daha tesirlisi, ev eşyalarından -bir somun ekmek, bir sürahi, bir kapı kulbu- oluşan küçük öbeklerdi, üzerleri kargacık burgacık çiziktirilmiş kâğıtlara sarılmışlar ve goncaların arasına öyle sık aralıklarla konulmuşlardı ki Tesla bir şeyi ihlal etmeden adımını zor atıyordu. Güneş batmaya yüz tutmuştu artık ama koyulaşan altın rengi burasının büyülü bir mekân olduğunu pekiştirmeye yarıyordu. İnsan ya da başka türden sakinlerini rahatsız etmekten çekinerek, yıkıntıların arasında elinden geldiğince sessizce dolaştı. Eğer Ventura Beldesi'nde mucizevi varlıklar varsa (sokakları hiç çekincesizce arşınlıyorlarsa) bu ücra burunda harikabazların bulunma ihtimali neydi?

Tesla, onların kim olabileceğini ve (varsa) hangi biçime büründüklerini tahmin etmekle uğraşmadı. Ama ayaklarının dibindeki bunca armağan ve adağın ispatladığı bir şey varsa o da burada dualaların cevaplandığıydı.

Misyon binasının dışına bırakılmış öbekler ve mesajlar yeterince etkileyiciydi ama içeridekiler daha da dokunaklıydı. Duvarlardaki gediklerin birinden içeri, portrelerden oluşan sessiz bir kalabalığın arasına adım attı: Erkeklerin, kadınların ve çocukların yer aldığı düzinelerce fotoğraf ve eskiz, giysi parçaları ya da bir ayakkabı, hatta gözlüklerle birlikte taşlara sabitlenmişti. Dışarıda aralarından geçtiği şeyler armağandı. Bunlar ise, tahminine göre, bir tür tazı tanrının koklaması için bırakılmış eşyalardı. Kayıp ruhlara aittiler ve birtakım güçler o kayıplara yol göstersin de evlerine dönsünler diye buraya bırakılmışlardı.

Parlak aydınlığın altında durup bu koleksiyonu inceleyen Tesla, kendini bir davetsiz misafire benzetti. Dinî teşhirler onu neredeyse hiç etkilemezdi. Katiyetinden fazlasıyla emin duygusallıklar, ağdalı görüntüler. Ne var ki bu yalın inanç teşhiri, sahteliklerle uyuştuğunu sandığı bir damarına basıverdi. Aile kucağından ayrılıp kişisel bir zorunluluk duyarak çıktığı beş yıllık sürgünün ardından Noel'de eve döndüğü zaman ilk kez hissettiği şeyi anımsattı. Geri dönüş, umduğu gibi klostrofobik etki yaratmıştı ama Noel arifesinde geceyarısı Beşinci Cadde'de yürürken unutulmuş bir his ciğerlerindeki bütün nefesi emmiş ve onu bir anda gözyaşlarına boğmuştu: Bir zamanlar inandığı o his. O iman duygusu içeriden çıkıvermişti. Öğretildiği için değil, zorlandığı için değil, yalnızca orada olduğu için. İlk gözyaşları o tanıdık inancın geri gelmesine duyduğu minnet yüzündendi, peşinden gelen hüzün ise, geldiği gibi çabucak kaybolmuştu, içinden geçip giden bir ruh gibiydi.

Bu kez o his kaybolmadı. Bu kez, rengi koyulaşan güneşin denize batması gibi, taa içlerine işledi.

Yıkıntıların derinliklerinde kıpırdayan biri onu daldığı düşüncelerden kopardı. İrkildi, sorusunu sormadan önce bıraktı ki hızlanan nabzı biraz yavaşlasın.

"Kim var orada?"

Cevap yoktu. Dikkatle yitik yüzler duvarını geride bıraktı ve ikinci bir odaya geçti. Odanın duvarda bir çift gözü andıran iki penceresi vardı. İki al ışık huzmesiyle batan güneş, oradan görünüyordu. Kapıldığı hissi destekleyen içgüdü dışında hiçbir şey hissetmiyordu, bununla birlikte burasının mabedin en kutsal mekânı olduğundan kuşkusu yoktu. Çatısı bulunmadığı hâlde, doğu cepheli duvarı feci hasarlıysa da, mekân âdeta tıka basa doluydu, sanki geçen bunca yıl zarfında içeride güç toplanmıştı. Fletcher Misyon binasındayken oda belli ki laboratuvar işlevi görmüştü. Her tarafta tepe taklak olmuş tezgâhlar vardı, üstlerinden yere devrilen araç gereçler de düştükleri yerde olduğu gibi duruyorlardı. Ne adaklar ne de portreler vardı ama mekânın muhafaza edildiği hissi zedelenmiyordu. Gerçi kırık mobilyaların etrafında kum birikmiş, orada burada otlar bitmişti ama oda olduğu gibi duruyordu, mucizeye ya da onun devrine ilişkin bir bırakıt.

İnzivahanenin koruyucusu Tesla'dan en uzaktaki köşede, pencereden gelen aydınlıktan sakınarak duruyordu. Tesla onu çok az seçebiliyordu. Suratında ya bir maske vardı ya da geniş suratı bir maskeninki gibi kaba hatlara sahipti, ancak bunu görebiliyordu. Şimdiye kadar burada tecrübe ettikleri, güvenliğinden endişe etmesine yol açmamıştı. Tek başına olmasına rağmen tedirginlik duymadı. Burası bir mabetti, şiddet alanı değil. Öte yandan, bir zamanlar bu odada çalışmış yüce varlığın verdiği görevle gelmişti buraya. Onun verdiği yetkiyle konuşmaya mecburdu.

"Adım Tesla" dedi. "Buraya Doktor Richard Fletcher tarafından gönderdildim."

Köşedeki adamın sarfedilen isme başını hafifçe kaldırarak tepki verdiğini gördü, sonra onun iç çektiğini işitti.

"Fletcher?" dedi.

"Evet" diye yanıtladı Tesla. "Onu tanıyor musun?"

Cevap, ağır bir Latin aksanıyla yöneltilmiş başka bir soruydu: "*Seni* tanıyor muyum?"

"Söyledim ya" dedi Tesla. "Beni buraya o gönderdi. Benden istediği şeyi yapmaya geldim."

Adam, hatları aydınlığa çıkacak kadar duvardan uzaklaştı.

"Kendisi gelemez miydi?" dedi.

Tesla'nın bir yanıt düşünmesi biraz zaman aldı. Adamın kalın kaşlı, basık burunlu görüntüsü düşüncelerini karman çorman etmişti. Açıkçası hayatında bu kadar çirkin bir surat kesinlikle görmemişti.

"Fletcher artık yaşamıyor" diye yanıtladı bir süre sonra, aklı kısmen duy-

duğu tiksintide, kısmen de içgüdüsel biçimde ölü sözcüğünden nasıl kaçındığındaydı.

Önündeki çarpık hatlar kederlendi. O yamru yumru hâli yüzünden âdeta bir hüzün karikatürü gibiydi.

"Ayrıldığında buradaydım" dedi adam. "Geri dönmesini... bekledim."

Bu malumatı verdikten sonra Tesla onun kim olduğunu anladı. Fletcher Muhteşem Eser'in canlı bir kalıntısını bulabileceğini anlatmıştı.

"Raul?" dedi.

Çukura kaçmış gözler irileşti. Hiç ak yoktu. "Onu *tanıyorsun*" dedi adam ve ışığa doğru çabucak bir adım daha attı. Aydınlık, hatlarını bütün çıplaklığıyla öyle bir ortaya sermişti ki Tesla ona güçlükle bakabiliyordu. Bundan çok daha berbat tasarlanmış yaratıkları beyazperdede sayısız kereler görmüştü - ayrıca önceki gece kâbuslardan çıkma bir hayvan tarafından kana bulanmıştı- ama bu melezden aldığı kafa karıştırıcı sinyaller onu şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha fazla rahatsız etmekteydi. İnsanı oldukça andırıyordu ama Tesla'nın iç organlarını kandırmak mümkün değildi. Verdiği tepki, ne olduğundan emin değilse de, ona bir şey öğretti. Daha acil bir iş için hisseyi bir kenara bıraktı.

"Sefir'den arta kalanları yok etmeye geldim" dedi.

"Neden?"

"Çünkü Fletcher öyle istiyor. O göçüp gittiği hâlde, düşmanları hâlâ dünyada. Buraya gelip bulguyu ele geçirdiklerinde olacaklardan korkuyor."

"Ama beklemiştim ben..." dedi Raul.

"İyi ki beklemişsin. İyi ki mekânı korumuşsun."

"Yerimden kıpırdamadım. Bunca yıl. Babamın beni yarattığı yerde kaldım."

"Nasıl hayatta kaldın?"

Raul bakışlarını Tesla'dan kaçırdı, gözlerini kısarak güneşe baktı, neredeyse gözden yitmişti.

"Halk beni kolladı" dedi. "Burada olanları anlamıyorlar ama onun bir parçası olduğumu biliyorlar. Bir zamanlar bu tepede Tanrılar varmış. Buna inanıyorlar. Gel sana göstereyim."

Sırtını döndü ve öne düşüp Tesla'yı laboratuvardan çıkardı. Kapıdan çıktıktan sonra ileride tek pencereli, daha çıplak başka bir oda vardı. Duvarlara resimler çizilmişti; Tesla duvar resimlerindeki naif tasvirlerin, içerdikleri tutkuyu yansıttığını gördü.

"Bu, o gece olanların hikâyesi" dedi Raul. "Onların inandığı biçimde."

Burada çıktıkları odadan daha az ışık vardı ve loşluk resimlere gizem katıyordu.

"Şu Misyon binasının eski hâli" dedi Raul, bulundukları uçurumu betimleyen, neredeyse simgesel bir resmi göstererek. "Şu da babam."

Fletcher tepenin ucunda duruyordu, yüzü beyazdı, karanlığa çatık gözle-

riyse iki ay parçası. Kulaklarından ve ağzından tuhaf biçimler fışkırıyor ve uydu gibi başının etrafında dönüyorlardı.

"Bunlar nedir?" diye meraklandı Tesla.

"Fikirleri" diye yanıt verdi Raul. "Bunları ben çizdim."

"Ne tür fikirlermiş bunlar?"

"Denizden gelen varlıklar" dedi. "Her şey denizden gelir. Fletcher öyle anlattı. Başlangıç, denizde. Son, denizde. Arasında..."

"Quiddity" dedi Tesla.

"Ne?"

"Sana Quiddity'i anlatmadı mı?"

"Hayır."

"İnsanların düş görürken gittikleri yeri?"

"Ben insan değilim" diye nazikçe anımsattı ona Raul. "Ben onun deneyiyim."

"Seni insan yapan da o deney" dedi Tesla. "Sefir'in tesiri bu değil mi?"

"Bilmiyorum" dedi Raul yalnızca. "Bana ne yaptıysa minnettar değilim. Maymunsuyken... daha mutluydum. Bir maymunsu olarak kalsaydım şimdiye ölmüş olurdum."

"Öyle konuşma" dedi Tesla. "Fletcher senden pişmanlık dolu sözler duymak istemezdi."

"Fletcher beni terk etti" diye hatırlattı Raul. "Asla olamayacağım şeyi bana öğrettikten sonra beni terk etti."

"Gerekçeleri vardı. Onun düşmanını gördüm, Jaff'ı. Adamın durdurulması gerek."

"İşte..." dedi Raul, duvarın ta öbür ucundaki bir yeri göstererek. "İşte Jaff."

Portre yeterince aslına sadıktı. Tesla o talepkâr bakışları, o şişmiş kafayı tanıdı. Raul, Jaff'ı gerçekten de değişim aşamasında görmüş müydü yoksa adamın bu devasa bebek portresi içgüdüsel bir tepkiden mi doğmuştu? Sormaya fırsat bulamadı. Raul onu yine çekiştiriyordu.

"Susadım" dedi. "Geri kalanına sonra bakabiliriz."

"Çok karanlık olacak."

"Hayır. Güneş batınca gelip mumlar yakacaklar. Gel de benimle konuş biraz. Babamın nasıl öldüğünü anlat."

ii

Güzergâh üzerindeki bir olay nedeniyle Tommy-Ray'in Azize Katrina Misyonu'na ulaşması, yarıştığı kadına kıyasla daha uzun sürdü. Önemsiz bir olaydı ama ona daha sonra çok iyi tanıyacağı bir yanını gösterdi. Ensenada'nın güneyindeki küçük bir kasabada, kuruyan boğazını ıslatacak bir şey içmek için

akşamın erken saatlerinde mola verirken, Palomo Grove'da akla bile gelmeyecek bir eğlenceye giriş bileti sunan -yalnızca on papele- bir barda buluverdi kendini. Reddedilemeyecek kadar leziz bir teklifti. Parasını bastırdı, bir bira aldı ve taş çatlasa kendi yatak odasından iki misli büyüklükteki duman kaplı bir yere sokuldu. İçeride gıcırtılı sandalyelere çöreklenmiş yaklaşık on adamdan oluşan bir seyirci kitlesi vardı. Kocaman siyah bir köpekle seks yapan bir kadını seyrediyorlardı. Sahnede tahrik edici bir şey göremedi. Belli ki seyircilerin geri kalanı da aynı durumdaydı, en azından cinsel anlamda. Öne eğilmişler ve Tommy'nin anlayamadığı bir heyecanla gösteriyi izliyorlardı. Ne zaman ki içtiği bira tesirini göstermeye başladı, gözlerine görünmez bir perde inerek kadının yüzünü büyüleyici kıldı. Kadın bir zamanlar muhtemelen güzeldi ama yüzü, vücudu gibi, artık harap hâldeydi, kolları da onu iyice aşağı çeken bağımlılığın izlerini yansıtıyordu. Köpeği, bunu daha önce defalarca yapmış birinin işbilir edasıyla, tahrik ettikten sonra dört ayak üstünde domaldı. Hayvan kokladı, sonra da sarsak hareketlerle işe koyuldu. Köpek ancak kadının üstüne tırmandıktan sonra Tommy-Ray kadının yüzündeki ifadeyi tanıdı, ki muhtemelen diğerleri de farkındaydı. Kadın, zaten ölmüş biri gibi bakıyordu. Bu düşünce kafasında kokuşmuş sarı bir mekâna, bir ağnaşma mekânına açılan bir kapıydı. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü, yalnızca erotik dergi sayfalarındaki kızların suratlarında değil, kameralara yakalanan ünlülerinkinde de. Seks zombileri, şöhret zombileri, canlı diye yutturulmuş ölüler. Aklı tekrar önündeki sahneye döndüğünde köpek ritmini bulmuştu ve ağzından köpükler damlatarak tam bir it şehvetiyle dişiyi beceriyordu ama bu kez -dişiyi ölüden sayınca- *seksiydi*. Hayvan heyecanlandıkça Tommy de heyecanlanıyor, kadın ona daha da ölü görünüyordu. Bir yanda köpeğin çükü, diğer yanda Tommy'nin bakışları, en sonunda bu durum köpekle Tommy arasında ilk önce kim işini bitirecek diyen bir yarışa dönüştü.

Köpek kazandı, coştukça coştu, sonra aniden durdu. Ardından ön sırada oturan adamlardan biri öne çıkıp çifti ayırdı, hayvan ilgisini derhâl kaybetti. Eşi uzaklaştırılırken kadın da muhtemelen Tommy-Ray gelmeden önce saçtığı kıyafetlerini toplamak üzere sahneyi terk etti. Sonra da, yüzünde aynı donuk maskeyle, köpekle pezevenginin çıktığı yan kapıdan çıktı. Belli ki peşinden başka bir gösteri daha vardı, çünkü hiç kimse koltuklarını terk etmemişti. Ama Tommy-Ray ihtiyacı olan her şeyi görmüştü. Gerisingeri kapıya döndü, yeni gelenlerin oluşturduğu kalabalığı ittirerek loş bara çıktı.

Ceplerinin yankesicilerce boşaltıldığını çok sonra, Misyon'a varmak üzereyken fark etti. Geri dönecek zamanı yoktu, biliyordu, aslında bir yararı da yoktu. Hırsız, ayrılırken yolunu tıkayan kalabalıktan herhangi bir adam olabilirdi. Beri yandan, kaybettiği şey alt tarafı paraydı. Ölümün yeni bir tanımını keşfetmişti. Yeni bile değil. İlk ve biricik olanını.

Tepeyi tırmanarak Misyon'un yolunu tuttuğu sırada, güneş iyice batmıştı, bununla birlikte tırmanışa koyulduğunda belli belirsiz bir *déjà vu* duygusu kapladı içini. Mekânı Jaff'ın gözleriyle mi görüyordu? Öyle ya da böyle, aşinalık hissi yararlı oldu. Fletcher'ın vekilinin muhakkak kendisinden önce vardığını kestirerek arabayı yamacın biraz aşağısına bırakıp geri kalan yolu yaya tırmanmaya karar verdi ki kadını geldiğine dair haberdar etmesin. Karanlık olduğu hâlde körlemesine ilerlemiyordu. Ayakları, belleğinin bile bilmediği yolu biliyordu.

Koşulların gerektireceği üzere şiddete hazırlıklı gelmişti. Jaff ona bir tabanca temin etmişti -Jaff'ın *terata*'larını çıkardığı pek çok kurbanından birinin malı- silahı kullanma fikri ise hiç şüphesiz cazipti. Göğsüne ağrı sokan bir tırmanışın ardından, Misyon binası görüş alanındaydı artık. Ay, bir köpekbalığının karnı renginde, arkasından yükselmişti. Hastalıklı ışığıyla yıkık duvarları, kolları ve ellerindeki deriyi aydınlatıyor, yüzünü inceleyebileceği bir ayna için ona can attırıyordu. Elbette ki etin altındaki kemikleri görebilecek durumdaydı, gülümserken parlayan dişleri gibi parlayan kafatasını. Hem zaten bir gülümsemenin anlamı şu değil miydi? Merhaba dünya, ıslak parçalar çürüyünce işte böyle görüneceğim.

Kafası bu tür düşüncelerle hassaslaşmış hâlde kuru goncaların arasından geçerek Misyon binasına doğru ilerledi.

iii

Raul'ün kulübesi ana binadan elli metre ötedeydi, iki kişinin zor sığdığı ilkel bir yapıydı. Raul tamamen yerli halkın cömertliğine muhtaç olduğunu söyledi Tesla'ya. Halk, Misyon binasını koruması karşılığında ona yiyecek ve giysi sağlıyordu. İmkânlarının kısıtlığına rağmen kulübeyi ahırlıktan çıkarmak için çok çalışmıştı. Her yerde zarif bir duyarlığın izleri vardı. Sehpadaki bodur mumlar, pürüzsüzlükleri nedeniyle seçilmiş, halka biçiminde dizili taşların ortasındaydı. Basit karyoladaki battaniye deniz kuşu tüyleriyle süslenmişti.

"Bir tek kötü alışkanlığım var" dedi Raul, Tesla'yı içerdeki yegâne sandalyeye oturttuktan sonra. "Babamdan kalma."

"Nedir o?"

"Sigara tüttürüyorum. Günde bir tane. Bana eşlik edersin."

"Ben de tüttürürdüm" diye başladı Tesla. "ama bıraktım artık."

"Bu gece tüttüreceksin" dedi Raul, itiraza yer bırakmayarak. "Babamın şerefine tüttüreceğiz."

Küçük bir teneke kutudan el sarımı bir sigara çıkardı, kibritlerle beraber. Tesla, Raul sigarayı yakma işine koyulmuşken onun yüzünü seyretti. Görünümünde sinirine dokunan onca şey sinirine dokunmaya devam ediyordu. Hatları ne maymunsuydu ne de insansı, ikisinin arasında sevimsiz bir karışım. Ama

diğer taraftan bakınca -konuşması, üslubu, hatta uzun kapkara parmakları arasında sigarayı tutuş biçimi- fazlasıyla medeniydi. Hani bir maymunsu olmasa, hakikatten de, annesinin onunla evlen diyebileceği türden bir erkek.

"Fletcher ölmedi, anlarsın ya" dedi Tesla'ya, sigarayı uzatarak. Tesla gönülsüzce aldı, onun dudaklarına değen şeyi kendi dudaklarına götürmeye pek hevesli değildi. Ama adam, gözlerinde titreyen mum ışığıyla onu izliyordu. Sonunda Tesla mecbur kalınca, ikramını paylaşmasına zevkle gülümseyerek, "Başka bir şey oldu, eminim" diye sürdürdü. "Bambaşka bir şey."

"Buna içilir" dedi Tesla, bir nefes daha çekerek. Burada tüttürdükleri tütünün Los Angeles'takilerden biraz daha güçlü olduğu ancak o zaman kafasına dank etti.

"Ne var bunun içinde?" dedi.

"İyi mal" diye cevapladı Raul. "Sevdin mi?"

"Sana ot da mı getiriyorlar?"

"Kendileri yetiştiriyorlar" dedi Raul, dobra dobra.

"Aferin onlara" dedi Tesla ve sigarayı ona geri uzatmadan önce bir nefes daha aldı. Harbiden de kuvvetli maldı. Bir cümleye başlayacak gibi olurken zihni o cümleyi nasıl tamamlayacağını unutuyor, konuştuğunun bile farkına varmıyordu.

"... Bu gece tam da çocuklarıma anlatacağım türden... Hiç çocuğum yok gerçi ya... Eh, torunlarıma diyeyim o zaman... Onlara bir zamanlar maymun olan bir adamla oturduğumu anlatacağım... Senden böyle söz etmemin bir sakıncası yok değil mi? Beraber oturduk ve onun bir dostundan söz ettik... Benim de dostum olur... Eskiden insan olanı..."

"Peki onlara anlattığın zaman" dedi Raul, "kendinden ne olarak söz edeceksin?"

"Kendimden mi?"

"Bu tabloda *sen* kendini nereye oturtacaksın? Sen *neye* dönüşeceksin?"

Tesla bunu düşünüp taşındı. "Bir şeye dönüşmek zorunda mıyım?" diye sordu hemen.

Raul sigaradan arta kalanı ona geri uzattı. "Her şey dönüşür. Burada otururken, dönüşüyoruz."

"Neye?"

"İhtiyara. Ölüme yaklaşıyoruz."

"Of be. Ölüme yaklaşmak istemiyorum."

"Seçeneğin yok" dedi Raul basitçe. Tesla başını iki yana salladı. Sallamayı bıraktıktan sonra bile devinim uzun süre devam etti.

"Anlamak istiyorum" dedi sonunda.

"Özellikle anlamak istediğin bir şey?"

Tesla biraz daha düşünüp taşındı, olası bütün seçenekleri aklından geçirdi ve seçimini yaptı.

"Her şeyi" dedi.

Raul kahkaha attı ve kahkahası Tesla'ya çan sesi gibi geldi. Güzel numara, demek üzereydi ki onun kalkıp kapıya yöneldiğini fark etti.

Onun "Misyon binasında biri var" dediğini işitti.

"... Mumları yakmaya gelenler" dedi Tesla, başı tek başına kalkıp adamın peşinden gidecek gibiydi.

"Hayır" dedi Raul karanlığa çıkarken. "Onlar çanların bulunduğu yere ayak basmazlar..."

Tesla, Raul'ün sorularına kafa patlatırken gözlerini mum alevine dikmişti, o yüzden sendeleyerek dışarı adım atarken alevin görüntüsü karanlığa damgalanmıştı, Raul'ün sesini takip etmese onu uçurumdan yuvarlayıverecek bir yakamoz gibi. Duvarlara yaklaşırlarken Raul ona olduğu yerde kalmasını söyledi ama Tesla kulak asmayıp yine de peşine takıldı. Adakçılar gerçekten de ziyarete gelmişti, yaktıkları mumların aydınlığı portreler odasından dışarı vuruyordu. Raul'ün sigarasındaki malzeme Tesla'nın düşünceleri arasına boşluk koysa da, düşünceler o denli güçlüydü ki burada çok fazla oyalandığı için korku duymasına yetti. Buraya geliş amacı artık tehlikedeydi. Neden Fletcher'ın talimatına uygun olarak gelir gelmez Sefir'i bulup, bulduğu gibi de okyanusa fırlatmamıştı ki? Kendi kendine duyduğu kızgınlık onu ayıltı. Duvar resimleri odasındayken Raul'e yetişmeyi başardı ve böylece mumla aydınlatılmış laboratuvara ilk giren o oldu.

Burayı aydınlatan mumlar değildi, içerideki ziyaretçi de yalvaran yakaran biri değildi.

Odanın ortasında dumanı tüten küçük bir ateş yakılmıştı ve adamın biri -şu anda sırtı Tesla'ya dönük- çıplak elleriyle dağınık araç gereç öbeklerini karıştırmaktaydı. Adam ona doğru baktığında Tesla onu tanıyacağını ummamıştı, ki bu da, düşünülecek olursa, aptalcaydı. Son birkaç günde bu eserde rol alan aktörlerin çoğuyla tanışmıştı, adlarıyla değilse de en azından yüzleriyle. Bu aktörü ise her iki açıdan da tanıyordu. Tommy-Ray McGuire. Oğlan yüzünü tamamen döndü. Yüz hatlarının mükemmel simetrisinde küçük bir zırdelilik topu -Jaff'a çekmiş- şavkıyarak zıp zıp hopladı.

"Selam!" dedi, canlı, sıradan bir karşılama. "Neredeydin merak ettim. Jaff senin burada olacağını söyledi."

"Sefir'e dokunma" dedi Tesla. "Tehlikeli."

"Umarım öyledir" dedi oğlan bir sırıtmayla.

Tesla onun elinde bir şey tuttuğunu gördü. Bakışlarını yakalayınca oğlan söküldü. "Aldım ya" dedi. Şişecik tam da Fletcher'ın tarif ettiği gibiydi.

"At onu" diye salık verdi Tesla, serinkanlı olmaya çabalayarak.

"Senin yapacağın şey de o muydu?" diye sordu oğlan.

"Evet. Yemin ederim, *evet*. Ölümcüldür o."

Tesla, oğlanın bakışlarının Raul'e kaydığını gördü, onun arka çarprazın-

dan gelen soluğunu duyuyordu. Tommy-Ray bu sayıca üstünlük karşısında hiç de endişelenmişe benzemiyordu. Oğlanın yüzündeki küstah memnuniyeti silkeleyecek bir tehdit unsuru gerçekten var mıdır, diye Tesla merak etti. Sefir, belki de? Yüce Tanrım, oğlanın gaddar yüreğinde şevklendirilip su yüzüne çıkarılmayı bekleyen ne tür ihtimaller yatıyordu?

Tesla tekrarladı. "Onu imha et, Tommy-Ray, o seni yok etmeden."

"Mümkün değil" dedi oğlan. "Jaff'ın onunla ilgili planları var."

"Peki ya sen, vazifen bitince ne olacak? Onun umurunda değilsin."

"O benim babam ve beni seviyor" diye karşılık verdi Tommy-Ray. Sözleri aklı başında birinden gelseydi son derece etkileyici olabilirdi.

Tesla ona yaklaşmaya başladı, bir yandan da konuştu. "Azıcık dinle beni, olur mu?.."

Oğlan Sefir'i cebine attı ve aynı sırada diğer cebine elini sokarak bir tabanca çıkardı.

"Şu halta ne dedin sen?" diye sordu, silahı ona nişan alırken.

"Sefir" dedi Tesla, yavaşlayarak ama hâlâ temkinle yaklaşmayı sürdürerek.

"Hayır. Başka bir şey. Başka bir şey dedin."

"Ölümcül."

Oğlan sırıttı. "Evet" dedi, sözcüğün üstüne basa basa. "Ölümcül. Bu da seni öldürür anlamına geliyor, doğru mu?"

"Doğru."

"Bunu sevdim."

"Hayır, Tommy..."

"Neyi seveceğim sana mı kalmış" dedi oğlan. "Ölümcüllüğü severim dedim ve ciddiyim."

Tesla bu sahneyi tamamen yanlış hesapladığını ansızın fark ediverdi. Eğer kendisi yazsaydı oğlan ancak tabanları yağlayana kadar silahı ondan yana tutardı. Ama oğlanın kendi senaryosu vardı.

"Ben Ölüm-Oğlan'ım" dedi ve tetiği çekti.

VI

i

Ellen'ın evindeki fasıl yüzünden sinirleri bozulan Grillo yazıya sığınmıştı. Bu belirsizlikler havuzunun daha derinlerine dalma ihtiyacı duydukça daha çok gerekli hissettiği bir sağaltım. İlk başta kolaydı. Gerçeğin üzerindeki tozu silkeledi ve onu Swift'in gurur duyacağı biçimde belirtti. Bu yazıdaki Abernethy'e gönderilecek bölümleri daha sonra ayıklayabilirdi. Şu andaki görevi anımsayabildiği kadarıyla her şeyi kâğıda dökmekti.

Sürecin orta yerinde, Hotchkiss'ten bir telefon aldı. Bir saatliğine buluşmayı ve içip laflamayı önermekteydi. Adam, Palomo'da yalnızca iki bar bulunduğunu belirtti. Deerdell'deki Starsky'nin Yeri ikisi içinde daha sakindi ve bu nedenle yeğlenebilirdi. Görüşmelerinden bir saat sonra, evvelsi geceki olaylar yığınının kâğıt üzerine güvenle dökülmesiyle, Grillo otelden ayrıldı ve Hotchkiss'le buluştu.

Starsky'nin Yeri epey boştu. Yaşlı bir adam bir köşede tek başına oturmuş, kendi kendine şarkı söylüyordu, barda da içemeyecek kadar küçük görünen iki genç vardı, bunun dışında bar onlara aitti. Hâl böyleyken bile, Hotchkiss sohbet boyunca sesini bir fısıltıdan öteye zar zor yükseltti.

"Hakkımda pek fazla şey bilmiyorsun" dedi en başta. "Dün gece düşündüm de. Öğrenmenin zamanı geldi."

Bundan sonra teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Duygusallığa kapılmadan anlatısına koyuldu, sanki duygu yükü öylesine ağırdı ki gözyaşlarını uzun zaman önce kurutmuştu. Grillo bu durumdan memnundu. Eğer anlatıcı tarafsız olursa bu onu da özgürleştirerek tarafsız kılardı ve böylece Hotchkiss'in ifadesindeki satır aralarını okuyup adamın es geçtiği ayrıntıları yakalardı. Adam hikâyesine önce Carolyn kısmıyla başladı, elbette, kızına sövmeden ya da onu övmeden, yalnızca onu ve onu elinden alan trajediyi anlattı. Sonra öyküsünün ağını genişletti, içine başkalarını da kattı. Önce Trudi Katz, Joyce McGuire ve Arleen Farrell'i kabataslak tarif etti, sonra da her birine nasıl muamele edildiğine değindi. Grillo, Hotchkiss konuşurken ayrıntıları bir araya getirmekle meşguldü. Kafasında çizdiği soy ağacının kökleri Hotchkiss'in ifadesinin sık sık dönüp dolaşıp geldiği yere dayanıyordu: Yeraltına.

"Cevapların yattığı yer orası" dedi birkaç defa. "Kanımca Fletcher ve Jaff, *her kimseler, her neyseler*, Carolyn'imin başına gelenlerden sorumlular. Diğer kızların başına gelenlerden de."

"Bunca zaman mağaralarda mıydılar?"

"Kaçtıklarını gördük ya, görmedik mi?" dedi Hotchkiss. "Demek ki evet, bence bunca yıl aşağıda beklediler." Viskisinden ağız dolusu bir yudum aldı. "Çarşı'daki dün geceden sonra bütün bunları bir araya getirmeye çalışarak gözümü kırpmadım. Hepsine anlam vermeye çalıştım."

"Ve?"

"Mağaralara inmeye karar verdim."

"Ne demeye?"

"Bunca yıl, mahpusken, elbet *bir şey* yapmışlardır. Belki ipuçları bırakmışlardır. Belki aşağıda onları yok etmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Fletcher zaten öldü" diye anımsattı Grillo.

"Öldü mü dersin?" dedi Hotchkiss. "Artık emin değilim. Her şey sürüncemeli, Grillo. Görünüşte yok oluyorlar ama sürüncemede kalıyorlar, gözden ırak o kadar. Zihnindeler. Topraktalar. Biraz eşeliyorsun ve hop geçmiştesin. Her adım bin yıl daha demek."

"Belleğim o kadar geriye gitmez" dedi Grillo alayla.

"Gider ya" dedi Hotchkiss, ciddiyetini hiç bozmadan. "Denizde bir benek olduğun ana kadar geri gider. Aklımızdan çıkmaz bu." Elini kaldırdı. "Katı görünüyor, değil mi?" dedi. "Ama büyük kısmı su." Kafasını kurcalayan başka bir şeyi daha dile getirecekmiş gibi duraksadı ama gerisi gelmedi.

"Jaff'ın ürettiği yaratıklar bir yerlerden eşelenip çıkarılmışa benziyordu" dedi Grillo. "Aşağıda buna benzer bir şey mi bulacaksın sence?"

Hotchkiss'in cevabı daha önce dile getiremediği bir düşünceyi yansıtıyordu. "O öldüğünde" dedi. "Carolyn yani... Carolyn öldüğünde rüyalarıma gözümün önünde ayrıştığı girdi. Çürüme değil. Ayrışma. Sanki deniz onu geri almış gibi."

"O rüyaları hâlâ görüyor musun?"

"Yok. Artık hiç rüya görmüyorum."

"Herkes görür."

"O zaman kendime onları hatırlamak için izin vermiyorum diyelim" dedi Hotchkiss. "Eee... birlikte miyiz?"

"Hangi konuda birlikte?"

"İniş."

"Gerçekten bunu yapmayı istiyor musun? Oraya inmek tam anlamıyla imkânsız sanıyordum."

"Biz de denerken ölürüz" dedi Hotchkiss.

"Yazılacak bir hikâyem var."

"Bak sana ne diyeceğim, dostum" dedi Hotchkiss. "Hikâye orada. Yegâne hikâye. Tam ayaklarımızın altında."

"Seni uyarmalıyım... klostrofobim var."

"Çok yakında terleyerek atarsın üstünden" diye karşılık verdi Hotchkiss, Grillo'nun rahatlatıcı olmaktan çok küçümseyici bulduğu bir gülümsemeyle.

ii

Howie, bütün öğleden sonra boyunca uykuyla kahramanca mücadele etse de akşama doğru göz kapaklarını açık tutamıyordu. Jo-Beth'e otele dönmek istediğini söylediğinde annesi, evde kalırsa kendisinin çok daha huzurlu hissedeceğini belirterek araya girdi. Kadın ona ayrı bir oda hazırladı (oğlan önceki geceyi divanda geçirmişti) ve Howie odasına çekildi. Bedeni son birkaç gün içinde oldukça hırpalanmıştı. Elindeki yara hâlâ kötüydü, sırtı da *-terata*'nın açtığı diş izleri derin olmasa da- hâlâ acıyordu. Bunların hiçbiri onun kısa sürede uykuya dalmasına mâni olamadı.

Jo-Beth annesiyle kendisine yiyecek hazırlıyordu, -annesine salata, her zamanki gibi- tanıdık ev işlerine gömülünce bir haftadan beri dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi geliyor ve meşguliyeti sırasında kısa bir süre için de olsa korkularını unutuyordu. Sonra annesinin yüzüne bakınca ya da arka kapıdaki gıcır gıcır yeni kilidi görünce, anıları geri geliyordu. Artık onları bir düzene sokamıyordu, aşağılanma üstüne aşağılanma, acı üstüne acıdan ibarettiler. Aralarından sızan ise yalnızca Jaff'tı, ona yaklaşıyor, fazla yaklaşıyor, Tommy-Ray'e yaptığı gibi onu da amaçları uğruna ikna edebilmek için iyice sokuluyor. Bütün korkuları içinde onu en çok rahatsız eden, düşman saflarına gerçekten de katılabilecek olmasıydı. Jaff, ona duygulardan ziyade mantığı istediğini açıkladığı zaman, Jo-Beth bunun anlamını kavramıştı. Hatta sempatiyle yaklaşmıştı. Hele şu baştan çıkarıcı Sanat mevzuu ve ona göstermek istediği ada...

"Jo-Beth?"

"Anne?"

"İyi misin?"

"Evet. Elbette. Evet."

"Aklından neler geçiyor? Yüzündeki ifade..."

"Yalnızca... dün gece olanlar."

"Aklından çıkarmalısın."

"Şöyle arabayı alıp Lois'e bir uğrasam, onunla biraz laflasam? Sakıncası var mı?"

"Hayır. Ben burada iyiyim. Howard benimle."

"Gideyim o zaman."

Palomo'daki arkadaşları içinde artık mazi olan normalliği Lois kadar mükemmelen temsil eden başka biri yoktu. Ahlaki değerleri bir yana, iyiye karşı güçlü ve basit bir inanç besliyordu. Kısacası, dünyanın, çocukları sevgiyle büyütebileceğin, onların da çoluk çocuğa karışabileceği huzurlu bir yer olmasını istiyordu. Kötülüğü de tanıyordu. O kavrama her tür güç iliştirilmişti. Teröristler, anarşistler, caniler. Jo-Beth artık o tür insani güçlerin, çok daha

başka bir varoluş düzleminde yer alan müttefiklere sahip olduğunu biliyordu. Onlardan biri de babasıydı. "İyi" tanımlaması sarsılmaz birinin arkadaşlığına sığınmak hiç bu denli önemli olmamıştı.

Arabadan indiğinde Lois'in evinden gürültüler ve kahkahalar işitti, dehşet ve endişeyle geçirdiği saatlerin ardından gayet hoştu. Kapıyı tıklattı. Curcuna bana mısın demedi. İçerisi oldukça kalabalık gibiydi.

"*Lois?*" diye seslendi ama içeride öyle bir şamata vardı ki ne seslenmeleri ne de kapıyı tıklatmaları duyulurdu, o yüzden tekrar seslenerek cama vurdu. Perdeler kenara çekildi ve Lois'in meraklı yüzü göründü, dudakları Jo-Beth'in adını andı. Arkasındaki oda insan doluydu. On saniye sonra yüzünde Jo-Beth'in neredeyse tanımakta güçlük çektiği sıra dışı bir ifadeyle ve davetkâr bir gülümsemeyle kapıyı açtı. İçeride evin bütün ışıkları yakılmıştı sanki, verandaya kadar vuran baş döndürücü bir ışık banyosu.

"Sürpriz" dedi Lois.

"Evet, bir uğrayayım demiştim. Ama anlaşılan... misafirlerin var."

"Sayılır" diye karşılık verdi Lois. "Şu anda açıklamak biraz zor."

İçeri bir göz attı. Bir kostümlü partiyi andırıyordu düzenlediği. Tepeden tırnağa kovboy kılığına bürünmüş bir adam, merdivenlerden salına salına inip asker kıyafetli başka birinin yanından geçti. Koridoru siyahlı bir kadınla kol kola geçen, yüzü maskeli bir cerrah olarak gelmiş bir konuktu. Lois'in bu tür bir âlemi Jo-Beth'e hiç söz etmeden tasarlamış olması yeterince garipti, Tanrı biliyor ya, dükkânda sohbet edecek boş zamanları olmuştu. Söz etmeyi bırakın, ciddi, güvenilir Lois'in böyle bir parti veriyor olması başlı başına garipti.

"Sorun olacağını sanmam" diyordu Lois. "Ne de olsa dostsun. Bir parçası olmalısın, yalan mı?"

Jo-Beth'in dilinin ucuna *neyin* bir parçası, sorusu geldi ama bunu sormasına fırsat kalmadan koluna babasının malıymış gibi yapışan Lois tarafından içeri çekildi, kapı da arkasından çarparak kapandı.

"Harika değil mi?" dedi Lois. Işık saçıyordu. "Seni de görmeye gelenler oldu mu?"

"Gelenler?"

"Misafirler."

Jo-Beth başıyla onaylamakla yetindi, bu da Lois'in başka bir konuya atlayıp zırvalamasına yetti. "Bitişik komşum, Kritzler'in misafirleri *Maskeli Balo*'dan gelmiş, biliyorsun, şu kızkardeşlerle ilgili dizi var ya?"

"TV dizisi mi?"

"Tabii ki TV dizisi. Benim Mel de... şey, eski *western*leri ne kadar çok sever bilirsin..."

Bunların hiçbiri, hem de hiç, anlamlı değildi ama Jo-Beth, bir soru sorması durumunda baktı ki cahilliği ortaya çıkacak, daha fazla açıklamadan mahrum kalarak bıraktı Lois kaptırıp gitsin.

"Ben mi? Ben en şanslılarıyım" diye geveledi Lois. "Pek, pek şanslı. *Günden Güne*'deki herkes geldi. Bütün aile. Alan, Virginia, Benny, Jayne. Morgan'ı bile getirdiler. Düşünsene."

"*Nereden* geldiler, Lois?"

"Mutfakta beliriverdiler" oldu cevabı. "Aile hakkındaki bütün dedikoduyu anlattılar tabii..."

Dükkânı kadar Lois'te takıntı olan tek şey *Günden Güne*'ydi, Amerika'nın en gözde ailesinin öyküsü. Düzenli aralıklarla oturur ve bir gece evvelki bölümü sanki hayatının bir parçasıymışçasına ayrıntılarıyla Jo-Beth'e anlatırdı. Şimdi bu takıntı onu ele geçirmiş gibiydi. Pattersonlar'dan, sanki onlar gerçekten de eve misafirliğe gelmişler gibi söz ediyordu.

"Tam da onlardan beklediğim gibi pek şekerler" diyordu, "gerçi *Maskeli Balo*'dan gelenlerle kaynaşacaklarını sanmıyordum ama. Malum, Pattersonlar çok *sıradandır*, onların o yanını seviyorum zaten. Onlar çok..."

"Lois. Kes şunu."

"Bir terslik mi var?" dedi kadın.

"Sen söyle."

"Hiçbir terslik yok. Her şey harika. Misafirler burada, bundan daha mutlu olamazdım."

El sallayarak selam veren, soluk mavi renkli bir ceket giymiş bir adama gülümsedi.

"Bu Todd, *Son Kahkaha*'dan..." dedi.

Günden Güne Jo-Beth'in zevkine ne kadar hitap ediyorsa geç saatlerdeki komedi programları da o kadar ediyordu ama adam aşina geldi. Kart numaraları çektiği kız da öyle, kızın ilgisini çekmek için onunla açıkça rekabet eden adam da. Kız ise bu kadar uzaklığa rağmen annesinin en sevdiği yarışma programı *Saklambaç*'ın sunucusuna benziyordu.

"Burada neler oluyor?" dedi Jo-Beth. "Bu bir benzerler partisi falan mı?"

Lois'in, Jo-Beth'i kapıda karşıladığından bu yana yüzünden eksik olmayan gülümsemesi biraz silindi.

"Bana inanmıyorsun" dedi.

"İnanmak mı?"

"Pattersonlar konusunda."

"Hayır. Tabii ki inanmıyorum."

"Ama geldiler, Jo-Beth" dedi, birden ciddileşmişti. "Galiba sürekli onlarla tanışmak istediğimden dolayı *geldiler*." Gülümsemesi yeniden canlanarak Jo-Beth'in elini tuttu. "Göreceksin" dedi. "Endişelenme, çok istediğin takdirde senin de ziyaretine gelen olacaktır. Bütün kasabada bu gerçekleşiyor. Yalnızca TV şöhretleri değil. Reklam panolarıyla dergilerdeki insanlar da. Güzel insanlar, şahane insanlar. Korkacak bir şey yok. Onlar bize aitler." Biraz sokuldu. "Dün geceye kadar hiç anlamamıştım. En çok onların bize ihtiyacı var, değil mi? Belki daha da çok. O yüzden bize zarar vermezler..."

En fazla kahkahanın geldiği kapıyı itip açtı. Jo-Beth, Lois'in peşinden içeri girdi. İlk kez sofadayken gözlerini kamaştıran ışıklar, belli bir kaynağı olmadığı hâlde, burada daha da parlaktı. Odadaki insanlar kendiliğinden parlıyor gibiydiler, saçları, gözleri şavkıyordu, keza dişleri de. Mel -tombul, kel ve mağrur- şöminenin yanına ilişmiş, ünlü simalarla dolu odayı süzüyordu.

Tıpkı Lois'in vadettiği gibi, Palomo Grove'a yıldızlar gelmişti. Patterson ailesi -Alan ve Virginia, Benny ve Jayne, hatta kuçuları, Morgan- başka birkaç karakterin -kapı komşusu Mrs. Kline, köşebaşındaki dükkânın sahibi Haywardlar- refakati eşliğinde odanın ortasını çepeçevre doldurmuşlardı. Alan Patterson, *Maskeli Balo*'nun en acımasız kadın kahramanı Hester D'Arcy'le hararetli bir tartışmaya girişmişti. Kadının ateşi başına vurmuş ablası -muazzam servet üzerinde denetim kurmak için ailenin yarısını zehirlemişti- köşede durmuş, bir iç çamaşır reklamından gelen bir adama göz süzüyordu. Adam en bildik hâliyle gelmişti, neredeyse çırılçıplak.

"Herkes beni dinlesin!" dedi Lois, sesini yükseltip velveleye baskın çıkarak. "Lütfen herkes beni dinlesin, sizi bir dostumla tanıştırmak istiyorum. En iyi dostlarımdan biriyle..."

Tanıdık simaların hepsi dönüp baktı, sanki bir düzine *TV Rehberi* kapağı Jo-Beth'e doğru bakıyordu. Jo-Beth bu delilik ona ilişmeden bir an önce kaçmak istedi ama Lois elini sımsıkı yakalamıştı. Beri yandan, bütün deliliğin bir parçasıydı bu. Eğer anlamak niyetindeyse kalmak zorundaydı.

"... Bu Jo-Beth McGuire" dedi Lois.

Herkes gülümsedi, kovboy bile.

"İçkiye ihtiyacın varmış gibi bir hâlin var" dedi Mel. Lois, Jo-Beth'i odada dolaştırmayı bitirmişti.

"Ben alkol almam, Mr. Knapp."

"İhtiyacın varmış gibi görünmüyorsun anlamına gelmez" oldu cevabı. "Bence bu geceden sonra hepimiz yaklaşımlarımızı değiştirdik, sen ne dersin? Belki de dün geceden sonra." Kahkahası odayı çınlatan Lois'e bir göz attı. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim" dedi. "Beni de mutlu ediyor."

"Bütün bu insanlar nereden geliyor biliyor musunuz?" dedi Jo-Beth.

Mel omuz silkti. "Sen ne kadar tahmin ediyorsan ben de o kadar ediyorum. Şöyle geçelim, olur mu? Sen ihtiyaç duymasan da *bana* bir içki gerekli. Lois kendini böyle küçük zevklerden hep mahrum etti. Her zaman derdim: Tanrı bakmıyor. Bakıyorsa da umurunda değil."

Konukların arasından kendilerine yol açarak sofaya çıktılar. Misafir odasındaki izdihamdan kaçan birçok kişi orada toplanmıştı, aralarında birkaç kilise mensubu bulunuyordu: Maeline Mallett, Al Grigsby, Ruby Sheppherd. Jo-Beth'e gülümsediler, bu toplantıyı abes bulduklarına dair hiçbir belirti yoktu yüzlerinde. Acaba kendi misafirlerini de mi getirmişlerdi?

"Dün gece Çarşı'ya inmiş miydiniz?" diye sordu Jo-Beth, ona portakal suyu hazırlayan Mel'i izlerken.

"İndim ya" dedi adam.

"Ya Maeline? Lois? Kritzler'lar?"

"Sanırım. Tam olarak kimler vardı unuttum ama evet, eminim pek çoğu... Meyve suyunun *içine* bir şey istemediğine emin misin?"

"Olabilir" dedi Jo-Beth belli belirsiz, aklı bu gizemin parçalarını birleştirmekle meşgul.

"Aferin sana" dedi Mel. "Tanrı bakmıyor ki, hem baksa da..."

"... Umurunda değil."

İçkisini aldı.

"Aynen. Umurunda değil."

Bir fırt çekti, sonra yutkundu.

"Ne var içinde?" dedi.

"Votka."

"Dünya çıldırıyor mu, Mr. Knapp?"

"Sanırım evet" oldu cevabı. "Dahası, bu hoşuma gidiyor."

Howie saat onu biraz geçe uyandı, dinlendiğinden değil, uykusunda dönüp yaralı elinin üzerine yatarak, kıstırdığı için. Acı onu çabucak ayılttı. Kalkıp oturdu ve zonklayan eklemlerini ayışığında inceledi. Yaralar tekrar açılmıştı. Giyindi ve ellerindeki kanı yıkamak için banyoya yöneldi, sonra da bir sargı bezi aramaya gitti. Jo-Beth'in annesi bir tane buldu, elini ustalıkla sarması bir yana, Jo-Beth'in Lois Knapp'ın evine gittiği bilgisi de cabası.

"Gecikti" dedi anne.

"Daha on buçuk bile değil."

"Olsun."

"Gidip bakmamı ister misin?"

"Gider misin? Tommy-Ray'in arabasını alabilirsin."

"O kadar uzak mı ki?"

"Yoo."

"O zaman yürürüm herhâlde."

Ilık gece havası ve peşinde tazılar olmaksızın dışarıya çıkması aklına Palomo'daki ilk gecesini getirdi: Jo-Beth'i Butrick'in Et Lokantası'nda görmesini, onunla konuşmasını, saniyeler içinde ona âşık oluşunu. O günden itibaren Palomo'ya musallat olan belalar, doğrudan o karşılaşmanın bir sonucuydu. Her ne kadar Jo-Beth'e karşı hisleri önemli olsa da, böylesine vahim bir duruma yol açacaklarına bir türlü inanamıyordu. Jaff'la Fletcher arasındaki düşmanlığın ötesinde -Quiddity ve ona sahip olma mücadelesinin ötesinde- çok daha derin bir komplo yatıyor olabilir miydi? Bu tür akıl ermez şeylerle kafasını yoruyordu hep, örneğin sonsuzluğu hayal etmeye ya da güneşe dokunmanın nasıl bir his olacağına. Zevk, bir çözüme varmakta değil de soruyla cebelleşmekte yatıyordu. Bu olayda farklılık onun sorundaki konumuna

dayalıydı. Güneşler ve sonsuzluklar kendisininkinden çok daha yüce zihinleri kurcalıyordu. Ama Jo-Beth'e karşı hisleri yalnızca onunkini kurcalıyordu. Eğer -içinde bir ses (Fletcher'ın yankısı, belki) önerdiği gibi- karşılaşmaları muazzam bir hikâyede gerçekten de cüzi ama hayati bir rol oynamışsa, o zaman o yüce zihinleri bir kenara itemezdi. Sorumluluk, hiç değilse bu kısımda, ağır basıyordu, her ikisi için de geçerliydi bu. Nasıl da isterdi tam tersi olsun. Jo-Beth'e herhangi bir küçük kasaba talibi gibi kur yapacak zamanı olsun. Nasıl da arzuluyordu kafalarına kakılan belirsiz bir mazinin ağırlığı olmaksızın geleceğe yönelik planlar yapmayı. Nasıl ki alın yazısı silinemezse ya da başa geleni çekmek kaçınılmazsa, bunun tersi de olamazdı.

Eğer daha kesin bir kanıt istiyorsa, onu Lois Knapp'ın kapısının ardında bekleyen sahneden daha iyisini bulamazdı.

"Burada seni görmeye gelmiş birisi var, Jo-Beth."

Jo-Beth döndü ve muhtemelen misafir odasına girdiğinden bu yana, iki buçuk saatten fazla, takındığı ifadenin aynısıyla karşılaştı.

"Howie" dedi.

"Burada neler oluyor?"

"Bir parti veriliyor."

"Evet, bunu anladım. Ama bütün bu aktörler. Nereden gelmişler? Hepsi Palomo'da yaşıyor olamaz."

"Onlar aktör değiller" dedi Jo-Beth. "Dizi karakterleri. Birkaç filmde de oynamışlar. Çok değil ama..."

"Dur bakalım."

Oğlan ona yaklaştı. "Bunlar Lois'in arkadaşları mı?" dedi.

"Tabii ki öyleler" dedi kız.

"Bu kasaba alıp başını gidiyor, değil mi? Tam kafanda her şeyi yerli yerine oturttun sanırken..."

"Ama onlar *aktör* değiller, Howie."

"Az önce tam tersini söyledin."

"Hayır. Onların dizi karakterleri olduğunu söyledim. Patterson ailesini görüyor musun, şurada? Köpekleri bile yanlarında."

"Morgan" dedi Howie. "O diziyi annem izlerdi."

Köpek, sevimli melezler geleneğinden gelen sevimli bir melez, adının söylendiğini işitti ve koşa koşa geldi, peşinden de Patterson ailesinin en küçük çocuğu Benny.

"Selam" dedi çocuk. "Ben Benny."

"Ben Howie. Bu da..."

"Jo-Beth. Evet, tanıştık. Dışarı çıkıp benimle top oynamak istiyor musun, Howie? Sıkıldım."

"Dışarısı karanlık."

"Hayır, değil" dedi Benny. Gözleriyle ön bahçeye açılan kapıları işaret etti. Howie bakınca kapıların açık olduğunu gördü. Dışarısı, Benny'nin söylediği gibi, hiç de karanlık değildi. Evi kuşatan garip hâle -bundan Jo-Beth'e söz etmeye fırsat bulamamıştı daha- avluyu da aydınlatıyordu sanki.

"Gördün mü?" dedi Benny.

"Gördüm."

"Haydi öyleyse, ha?"

"Bir dakika sonra."

"Söz mü?"

"Söz. Bu arada, gerçek adın ne senin?"

Çocuk şaşırmış göründü. "Benny" dedi. "Hep öyleydi." O ve kuçu parlak geceye çıktılar.

Howie kafasındaki sayısız soruyu uygun bir sıraya sokamadan sırtında dostane bir şaplak hissetti, tok bir ses soruyordu: "Bir şey içer misin?"

Howie tokalaşamayacağını göstermek için sargılı elini kaldırdı.

"Gelmen iyi oldu. Jo-Beth bana senden söz etti. Bu arada, ben Mel. Lois'in kocası. Lois'le zaten tanışmışsındır, kaçmaz."

"Aynen."

"Nerelerde bilmem. Sanırım şu kovboylardan biri onunla gönül eğlendiriyor." Kadehini kaldırdı. "Ne diyeyim, sağlık olsun." Utanmış numarası yaptı. "Ne diyorum ben? Piç kurusunu sokağa çağırmalıyım. Onu mıhlamalı, ha?" Sırıttı. "Al sana yeni Vahşi Batı, oldu mu? Hiç umurumda değil. Bir votka daha ister misin, Jo-Beth? Sen bir şey içecek misin, Howie?"

"Neden olmasın?"

"Komik değil mi?" dedi Mel. "Ancak şu lanet rüyalar gerçek olunca kim olduğunu anlıyorsun. Ben... korkağın tekiyim. Ve onu sevmiyorum." Onlara sırtını döndü. "Hiç sevmedim" dedi uzaklaşırken. "Kaltak. Siktirik kaltak."

Howie onun kalabalığın arasına karışmasını izledi, sonra dönüp Jo-Beth'e baktı. Çok yavaşça, "Neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Senin var mı?" dedi.

"Evet."

"Anlat. Az heceli sözcüklerle."

"Bütün bunlar dün gece yüzünden. Babanın yaptığı şey yüzünden."

"Alevler mi?"

"Ya da alevlerden çıkan şey. Bütün bu insanlar..." Gülümsedi, onları bakışlarıyla süzdü. "... Lois, Mel, şuradaki Ruby... hepsi de dün gece Çarşı'daydı. Babandan çıkan şeyler her neyse..."

"Sesini alçalt, olur mu? Bize bakıyorlar."

"Yüksek sesle konuşmuyorum, Howie" dedi kız. "Bu kadar paranoyak olma."

"Bakıyorlar diyorum sana."

Howie bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordu. Yalnızca boyalı dergi-

lerde ya da televizyon ekranında gördüğü suratlar ona tuhaf, neredeyse endişeli ifadelerle bakıyordu.

"Bırak baksınlar" dedi Jo-Beth. "Bir önemi yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Bütün akşam buradaydım. Normal bir parti o kadar..."

"Dilin dolanıyor."

"Arada bir biraz eğlenemeyecek miyim yani?"

"Eğlenemezsin demiyorum. Yalnızca neyin tehlikeli olup olmadığına karar verecek durumda değilsin diyorum."

"Sen ne demeye çalışıyorsun, Howie?" dedi Jo-Beth. "Al da bu insanları başına çal mı?"

"Yo. Hayır, tabii ki hayır."

"Jaff'ın bir parçası olmak istemiyorum..."

"*Jo-Beth*."

"O benim babam olabilir. Durumdan hoşlanıyorum demek değil."

Jaff'dan söz edilmesi üzerine oda tamamen sessizliğe gömülmüştü. Şimdi odadaki herkes -kovboylar, pembe dizi yıldızları, sit-com tiplemeleri, güzeller ve diğerleri- onlara doğru bakıyordu.

"Of kahretsin" dedi Howie, hafifçe. "Ağzına almamalıydın onu." Etraflarını saran suratları taradı. "Bir hataydı. Öyle demek istemedi. O kızı değil... ona ait değil... yani, beraberiz. O ve ben. Beraberiz, anladınız mı? Benim babam Fletcher, onunki de... onunki *değilmiş*." Kuma batmak gibiydi. Debelendikçe daha da derine batıyordu.

İlk önce kovboylardan biri konuştu. Basının buz mavisi dediği gözlere sahipti.

"Sen Fletcher'ın oğlu musun?"

"Evet... benim."

"O zaman ne yapacağımızı biliyorsun."

Howie ansızın içeri girdiğinden beri maruz kaldığı o bakışların anlamını kavrayıverdi. Bu yaratıklar -Fletcher'ın tabiriyle *sanrılayıcılar*- onu tanıyordu, en azından tanıdıklarını sanıyorlardı. Şimdi kimliğini açık etmişti. Yüzlerindeki beklenti bundan daha belirgin olamazdı.

"Bize ne yapacağımızı söyle" dedi kadınlardan biri.

"Fletcher için buradayız" dedi başka biri.

"Fletcher öldü" dedi Howie.

"O zaman senin için buradayız. Sen onun oğlusun. Buraya niye geldik ki?"

"Jaff'ın çocuğunun yok edilmesini istiyor musun?" dedi kovboy, mavi gözlerini Jo-Beth'e çevirerek.

"Yüce İsa, hayır!"

Jo-Beth'in kolunu yakalamak için uzandıysa da kız çoktan uzaklaşmış, ağır adımlarla kapıya doğru gidiyordu. "Geri gel" dedi Howie. "Sana zarar vermeyecekler."

Kızın yüzündeki ifade sözlerinin böyle bir kalabalıkta yetersiz kaldığını söylüyordu.

"Jo-Beth..." dedi. "... Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Ona doğru hamle yaptı ama babasının yaratıkları tek kılavuz umutlarının gitmesine izin verecek değildiler. Daha Jo-Beth'e ulaşamadan gömleğini yakalayan bir el hissetti, sonra bir tane, bir tane daha. En sonunda yakaran, hayran suratlarla tamamen çevrilmişti.

"*Size yardım edemem*" diye bağırdı. "*Bırakın beni*!"

Göz ucuyla Jo-Beth'in korku içinde kapıya koştuğunu, açıp dışarı sıvıştığını gördü. Arkasından seslendi ama yakaranların uğultusu öylesine artmıştı ki her hecesini boğuyordu. Kalabalığı sertçe itelemeye başladı. Düş ürünü olabilirlerdi ama yeterince katıydılar ve sıcak ve görünüşe göre korkmuş. Bir öndere gereksinim duyuyorlardı ve onu seçmişlerdi. Howie'nin kabullenmeye hazır olmadığı bir roldü bu, özellikle de bu durum, onu Jo-Beth'den ayıracaksa.

"Çekilin yolumdan!" diye üsteledi, arkadan vuran ışıkla parlayan yüzlerin arasından kendine yol açarak. Coşkunlukları dinmedi, aksine Howie'nin direnişine karşılık arttı. Onu kurtaran tek şey eğilmesi ve hayranlarının arasından tünel açarak ilerlemesi oldu. Onu sofaya kadar takip ettiler. Ön kapı açık duruyordu. Howie, hayranlarınca kuşatılmış bir pop yıldızı gibi kapıya atıldı ve onu yakalamalarına fırsat bırakmadan geceye çıktı. Peşindekiler bir tür dürtüyle ardından gitmeyi bıraktılar. Yine de Benny ve köpek Morgan'ın başı çektiği bir ikisi bir süreliğine onu izledi. Oğlanın seslenişi -"Arada sırada uğra!"- bir tehdit gibi ta sokağın ucuna kadar takip etti onu.

VII

i

Mermi, Tesla'nın yan tarafına geldi, bir ağır siklet şampiyonunun yumruğu gibi. Geriye savruldu, Tommy-Ray'in sırıtkan suratının yerini açık çatıdan görünen yıldızlar aldı. Saniyeler içinde büyüdüler, parlak gözenekler gibi kabararak berrak karanlığı yerinden ettiler.

Bundan sonra olanlar Tesla'nın idrak gücünün ötesindeydi. Bir patırtı duydu ve bir el silah sesi. Bunu, Raul'ün şu sıralarda toplanacaklarını söylediği kadınlardan yükselen çığlıklar izledi. Ne var ki Tesla, yeryüzünde neler olup bittiğiyle ilgilenecek iradeyi pek bulamıyordu. Bütün dikkati yukarıdaki çirkin manzaradaydı: Onu alacalı bir aydınlığın içine çekmeye hazırlanan hastalıklı ve tıka basa dolu bir gökyüzü.

Ölüm bu mu? diye meraklandı. Eğer öyleyse, abartılmıştı. Bundan şöyle bir öykü çıkardı, diye düşünmeye başladı. Kadının biri...

Düşünce akışı, bilincinin yolundan gitti, söndü.

Tesla'nın duyduğu ikinci el silah, ateşin üstünden atlayarak Tesla'nın saldırganına bütün hızıyla hücum eden Raul'e sıkılmıştı. Mermi onu ıskaladıysa da Raul bir ikincisinden sakınmak için yana attı kendini, bu da Tommy-Ray'e geldiği kapıdan dışarı fırlamasına olanak tanıdı. Oğlan, kadınların tülbentli başlarının üzerinden üçüncü kez ateş ederek kalabalığın arasından yol açtı. Kadınlar yaygarayı bastı ve çocuklarını peşlerinden sürükleyerek kaçıştılar. Tommy-Ray, Sefir'i ele geçirmiş olarak yokuş aşağı arabayı bıraktığı yere yöneldi. Arkasına bir göz atınca kadının arkadaşının peşine takılmadığını gördü.

Raul elini Tesla'nın yanağına koydu. Yanıyordu ama hayattaydı. Gömleğini çıkarıp tortop ederek yarasına bastırdı, Tesla'nın gevşek elini de gömlek kaymasın diye üzerine yerleştirdi. Ardından dışarı, karanlığa çıktı ve kadınlara seslenip saklandıkları yerden çıkmalarını söyledi. Hepsini adlarıyla tanıyordu. Bu sayede Raul'ü sevip sayıyorlardı. Çağrılınca geldiler.

"Tesla'ya göz kulak olun" diye talimat verdi Raul onlara. Sonra da Ölüm-Oğlan ve onun ganimetinin peşine düştü.

Tommy-Ray'in ayağı kaydığında araba ya da daha ziyade ay ışığındaki silüetvari gölgesi, görüş alanına girmişti. Hem silahı hem de şişeciği zaptedeceğim derken her ikisi de elinden fırladı. Kötü düştü, yüz üstü çakıllı toprağa yapıştı. Taşlar yanağına, çenesine, kollarına ve ellerine battı. Ayağa kalktığında kanamaya başlamıştı.

"Yüzüm!" dedi, görünüşüne bir zarar gelmemesini Tanrı'dan dileyerek.

Daha çekeceği vardı. Yamaçtan aşağı inen Çirkin Zibidi'nin sesini işitebiliyordu.

"Canına susadın, değil mi?" diye homurdandı musallatına. "Sorun değil. Hallederiz. Sorun değil."

Tabancayı aradı ama seke seke biraz uzağına düşmüştü. Şişecik neyse ki hemen elinin altındaydı. Kapıverdi. Tam o anda elindekinin artık edilgen olmadığını fark etti. Kanlı avucunda ılıktı. Camın ardında bir devinim vardı. Tekrar elinden kaymamasını sağlama almak için şişeciği daha da sıkıca kavradı. Madde derhâl tepki verdi, parmaklarının arasındaki sıvı ışıldıyordu.

Sefir'in Fletcher ve Jaffe üzerinde gösterdiği etkinin üzerinden yıllar geçmişti. Bu kalıntılar ise gözden ırak bir yere, dönüşemeyecek kadar hürmetkâr taşların arasına gömülmüştü. Giderek soğumuştu, mesajını unutarak. Ama şimdi anımsıyordu. Tommy-Ray'in heyecanı o eski hırsı uyandırmıştı.

Tommy, sıvının şişeciğin çeperlerini zorladığını gördü, bir bıçak gibi, ateş alan bir namlu gibi şavkıyordu. Sonra kafesini kırdı ve oğlana ulaştı, onun parmaklarının arasından -saldırı karşısında beş karış açılmışlardı şimdi- zaten yaralı olan yüzüne fışkırdı.

Sıvının teması yeterince yumuşaktı, ılık bir sıçrama, otuz bir çekerken gözüne ve ağzının kenarına çarpan bir cici gibi. Ama madde, oğlanı sırt üstü yere devirdi, taşlar ayalarını, kıçını ve kuyruk sokumunu kanattı. Bağırmaya çalıştıysa da sesi çıkmadı. Nerede yattığını görmek için gözlerini açmaya çabaladı ama onu da yapamadı. İsa! Nefes bile alamıyordu. Fışkırdığı sırada Sefir'le temas eden elleri yüzüne kapaklanmıştı, gözlerini, ağzını ve burnunu kapıyordu. Kendisinden iki misli küçük biri için yapılmış bir tabuta çivilenmek gibiydi. Elinin tıkamasına rağmen tekrar çığlık attı ama nafile bir çabaydı. Kafasının içinde bir yerlerden bir şey konuştu:

"Bırak. İstediğin bu. Ölüm-Oğlan olmak istiyorsan önce Ölüm'le tanışmalısın. Ölüm'ü anla. *Çek cefasını.*"

Bu konuda -şu kısacık ömründe muhtemelen başka ders de görmemişken- iyi bir öğrenci gibi davrandı. Panik içinde direnmeyi bıraktı ve onunla birlikte gitti, Zuma'da bir dalgayla sörf yapmak, meçhul kıyıların karanlığına açılmak gibiydi. Sefir içine işledi. Onun ter döktüğü her saniyeyle birlikte bedeninden yeni bir şey yarattığını hissediyordu, diken diken olmuş saç uçlarında sekerek, kalp atışlarının arasında kendi ritmini, ölümün ritmini, vurarak.

Ansızın, onu doldurdu ya da Tommy onu doldurdu ya da birbirlerini doldurdular. Elleri vantuz gibi yüzünden ayrıldı ve oğlan tekrar nefes aldı.

Bir süre kesik kesik soluduktan sonra kalkıp oturdu ve avuçlarına baktı. Hem yüzündeki kesikten hem de ellerindeki yaralardan dolayı kanlıydılar ama lekeler göz göre göre solup kayboldular. Kendi eti, bir mezar kazıcısının görme yeteneğine kavuşan gözlerinin önünde çürüyordu. Cildi kararıp kabardı, son-

ra yarıldı, yaralardan irin ve su aktı. Gördükleri karşısında sırıttı ve sırıtmasının ağzının kenarlarından yayılıp kulaklarına vardığını, yüzünü ikiye böldüğünü hissetti. Sırıtmasının açığa çıkardığı yalnızca kemik değildi, kollarının, bileklerinin ve parmaklarının sırımları da ortaya çıkıyordu şimdi, ayrışma onların da perdesini aralarken. Gömleğinin altında, kalbi ve ciğerleri lağım şebekesine akıp gitti, erbezleri de onların peşinden aktı, kavruk kamışı da öyle.

Ve sırıtması hâlâ genişliyordu, en sonunda bütün yüz kasları erimişti. Olabilecek en yayvan sırıtmayla Ölüm-Oğlan'ın sırıtmasına sırıtıyordu.

Görüm, uzun sürmedi. Geldiği gibi gitmiş ve Tommy-Ray, sivri taşların üzerinde diz çökmüş, kanlı ayalarına bakar hâlde kalmıştı.

"Ben Ölüm-Oğlan'ım" dedi ve doğrularak başkalaşmış hâlini ilk görecek şanslı piçe döndü yüzünü.

Adam yarı yolda durmuştu, birkaç metre uzakta.

"Bak bana" dedi Tommy-Ray. "Ben Ölüm-Oğlan'ım."

Zavallı bok öylece bakakalmıştı, bihaber. Tommy-Ray güldü. Adamı öldürme isteği tamamen uçup gitmişti. Bu tanığın yaşamasını, gelecek günlere şahitlik etmesini istiyordu. Şunu demek için: Oradaydım, Tommy-Ray'in ölüp dirildiğini görmek müthişti.

Bir an durup şişedeki Sefir kalıntılarına ve taşlara saçılmış birkaç damla sıvıya baktı. Toplayıp Jaff'a götürecek kadar yoktu. Ama şimdi daha iyi bir şey götürüyordu. Değişen kendini, korkudan arınmış, etten arınmış. Görgü tanığına bir daha bakmaksızın yan döndü ve onu kafa karışıklığıyla başbaşa bıraktı.

Şaşaalı ayrışma geride kalmış olsa da belli belirsiz bir art-görü bırakmıştı ki onu da oğlan yerdeki bir taş parçası gözüne takılana kadar fark etmemişti. Taşı almak için eğildi, Jo-Beth'e güzel bir hediye olabilir belki. Eline alır almaz o artık bir taş değil, bir kuş kafatasıydı, çatlak ve kirli. Gözlerinin önünde parlıyordu.

Ölüm ışıldıyor, diye düşündü. Benim gözümde, ışıldıyor.

Kurukafayı cebine atarak yavaş adımlarla arabaya döndü ve yolda dönüş yapabileceği uygun bir açıklık bulana kadar tepeden geri geri indi. Sonra da öyle bir hızla uzaklaştı ki bu virajlarda, bu karanlıkta intihar sayılabilirdi, intihar şimdiki oyuncaklarından biri olmasaydı.

Raul, parmaklarını Sefir'in serpintilerinden birine değdirdi. Madde, büklümler hâlinde yükselip eliyle kavuştu, parmak izlerinin sarmallarına kaynadı, sonra iliklerine işleyip dirsekte tükeneceği ana kadar elinden yukarı, bileğine ve koluna yükseldi. Raul, kaslarının belli belirsiz yeniden yapılandığını hissetti ya da hissettiğini sandı. Maymunsu orantılarını asla tamamen kaybetmemiş eli, sanki derlenip toparlanarak biraz daha insana benzetilmişti. Bu duyguya yalnızca bir anlığına kapıldı, Tesla'nın durumu kendisininkinden daha ciddiydi.

Yokuşu gerisingeri tırmanmak üzereyken aklına yerde kalan Sefir damlalarının kadının iyileşmesine bir biçimde yardımcı olabileceği geldi. Eğer kadın kısa sürede tedavi edilmezse mutlaka ölecekti. Muhteşem Eser'e imkân tanımakla kaybedecek ne vardı ki?

Aklında bu düşünceyle Misyon'un yolunu tuttu. Kırık şişeciğe dokunma teşebbüsüyle sağladığı yararın farkındaydı, kendisinden ibaret kalmayacaktı. Tesla bu kıymetli damlaların saçıldığı yere taşınmalıydı.

Kadınlar Tesla'yı mumlarla çevrelemişti. Daha şimdiden bir cesedi andırıyordu. Raul çabucak talimatlarını verdi. Kadını sarıp sarmaladılar ve Raul'ün onu yolun biraz aşağısına kadar taşımasına yardım ettiler. Ağır değildi. Raul onu omuzlarından ve başından tutarken iki kadın da alttan destek verdi, bir üçüncüsü kanla sırılsıklam olmuş tortop gömleği kurşun yarasına bastırıyordu.

Ağır bir süreçti, karanlıkta tökezlenerek ilerleniyordu ama Sefir'e iki kez dokunan Raul yerini tekrar bulmakta güçlük çekmedi. Eliyle koymuş gibi. Kadınların el ve ayaklarını saçılmış sıvıdan uzak tutmalarını öğütleyerek Tesla'nın bütün ağırlığını tek başına yüklendi ve onu yere yatırdı. Sefir saçıntıları başının etrafında bir hale oluşturdu. Şişeciğin kalıntıları hâlâ sıvı içeriyordu, taş çatlasa bir çay kaşığı dolusu. Raul büyük bir itinayla kadının başını şişeciğe çevirdi. Tesla'nın yakınlığı karşısında şişeciğin içindeki sıvı bir ateş böceği dansı yapmaya başladı...

... Tommy-Ray'in kurşunuyla yere yıkılan Tesla'nın üzerine yağan zehirli aydınlık, saniyeler içinde katılaşmış, grileşmiş ve biçimsiz bir meskene dönüşmüştü. Yattığı yere nasıl geldiğine dair Tesla'nın en ufak bir fikri yoktu. Misyon binasını, Raul'ü ya da Tommy-Ray'i hatırlayamıyordu. Kendi adını bile unutmuştu. Hepsi duvarın ötesindeydi, gidemediği yerde. Belki de bir daha asla gidemeyeceği. Bu konuda hiçbir şey hissetmiyordu üstelik. Bellek olmayınca, hayıflanacak bir şeyi de yoktu.

Ama şimdi, duvarın öte yanından bir şey tırmalamaya başlamıştı. Onun, sevgilisine ulaşmaya azmederek hapishane duvarını eşeleyen bir âşık misali, bir yandan uğraşıp bir yandan da mızırdandığını duyuyordu. Dinledi, bekledi, artık ne tamamen belleksizdi ne de firara kayıtsız. Önce adı geri geldi, dışarıdaki vızırtı arasından duydu. Peşinden kurşun yarasının verdiği acıyı hatırladı ve Tommy-Ray'in sırıtkan suratını ve Raul'ü ve Misyon binasını ve...

Sefir.

Aramaya geldiği güçtü o ve şimdi o, Tesla'nın peşindeydi, arafın duvarlarını kemiriyordu. Sefir'in başkalaştırma yetenekleriyle ilgili olarak Fletcher'ın anlattıkları çok sınırlı kalmıştı ama Tesla onun temel işlevini gayet iyi kavrıyordu. Sefir, taşıdığı bayrağı aktarmak için koşuyordu, amacı bir yana, alıcı kurbanının tahmin bile edemeyeceği bir sonucu hedefleyen, yeknesaklığa karşı

yapılan bir yarış. Tesla böyle bir tecrübeye hazır mıydı? Sefir, Jaffe'nin içindeki bastırılmış kötülüğü ve Fletcher'daki şaşkın azizi ortaya çıkarmıştı.

Tesla'dan neyi çıkaracaktı peki?

Raul son anda bu ilacın marifetinden şüpheye düştü ve Tesla'yı Sefir'in yolundan çekmeye yeltendi, ne var ki, sıvı kırık şişecikten Tesla'nın suratına çoktan sıçramıştı. Tesla maddeyi sıvı bir nefes gibi soludu. Başının etrafındaki diğer damlalar kafa derisine ve boynuna aktı.

Tesla gakladı, elçinin girişine bütün bedeni titremelerle tepki veriyordu. Sonra, birdenbire, eklem ve sinirlerindeki kasılmalar dindi.

Raul mırıldandı: "Sakın ölme. Ölme."

Son bir çabayla onu kurtarmak için ağzını onunkine dayamaya hazırlanıyordu ki göz kapaklarının kıpırdadığını gördü. Gözleri, yalnızca Tesla'nın görebildiği bir görüntüyü tarayarak, deli gibi sağa sola oynuyordu.

"Canlan..." diye mırıldandı Raul.

Arkasında -bütün sahneye, olanları bir nebze bile anlamaksızın tanık olan- kadınlar ağlayıp yakarmaya başladılar. Ya şükran duyuyorlardı ya da gördükleri karşısında korkmuşlardı. Bilmiyordu. Bununla birlikte kendisi de mırıldanarak dua etmekteydi, nedenini ise ancak kadınların dua etme nedenlerini bildiği kadar biliyordu.

ii

Duvarlar aniden yıkıldı. İlk önce zayıf yerinden çatlak veren bir baraj gibi çatırdadı, sonra da sel baskınıyla bir uçtan bir uca parçalandı.

Tesla, duvarlar tuz buz olunca, ayrıldığı dünyayı onu bekler hâlde bulacağını ummuştu. Yanılmıştı. Ne Misyon binasından ne de Raul'den eser vardı. Onların yerine doruk noktasına ulaşmış bir güneşle aydınlanan bir çöl uzandı önünde. Şiddetli bir rüzgâr onu kaptığı gibi yıkıntıların üzerinden aşırıp götürdü. Sürati korkutucuydu ama ne yavaşlayabiliyor ne de yönünü değiştirebiliyordu, çünkü uzuvlarına ya da gövdesine sahip değildi. O burada bir *düşünceydi*, saf bir beldedeydi en saf hâliyle.

Sonra, önünde beliren bir manzara bunu boşa çıkardı. Ufukta bir insan yerleşimi belirmişti, hiçliğin orta yerine kurulmuş bir kent. Yaklaşırken hızı azalmadı. Burası, belli ki onun hedefi değildi, tabii gerçekten bir hedefi varsa. Belki de yalnızca oradan oraya gezecekti. Belki de bu varoluş durumu yalnızca harekete bağlıydı, amaçsız ya da sonuçsuz bir seyahat. Ana caddenin içinden geçerken kentin, yolun her iki yanına dizilmiş somut dükkânlar ve evlerle kaplı olduğunu fark edecek zamanı oldu. Ortalıkta bir tek tanrının kulu yoktu. Aynen öyle, insansız ve teferruatsız. Dükkânlarda ve kavşaklarda ta-

belalar yoktu, keza insana dair herhangi bir işaret de. Bu acayipliğin farkına henüz varmıştı ki kentin öbür ucundan çıkmıştı bile ve bir kez daha güneşle kavrulmuş arazide hızla ilerlemekteydi. Kentin görüntüsü, her ne kadar anlık olsa da, burada alabildiğine yalnız olduğuna dair şüphelerini pekiştirmişti. Yolculuğunun sonsuzluğu bir yana, bir refakatçisi bile yoktu. Burası Cehennem, diye düşündü ya da anlamı aynı kapıya çıkan bir yer.

Bu dehşetengiz durum karşısında aklını ne kadar sürede kaçıracağını merak etmeye başladı. Bir gün? Bir hafta? Hem burada o tür kavramlar var mıydı ki? Güneş batıp tekrar doğuyor muydu? Görüş alanını gökyüzüne yöneltmeye çalıştı ama güneş arkasında kalmıştı ve onun konumunu anlamasını sağlayacak ne bir gölgesi vuruyordu yere ne de o bizzat dönüp bakacak yetiye sahipti.

Yine de görülecek başka bir şey vardı, kentten daha ilginç bir şey: Çölün ortasına dikili, çelikten yapılmış tek bir kule ya da direk. Onu ayakta tutan gergin tellere rağmen her an yıkılacakmış gibiydi. Yine saniyeler içinde onun yanından geçip gitti. Yine, bu durum huzursuz etti onu. Ama kuleyi geçer geçmez yeni bir his kapladı içini: Bulutlar ve altındaki kum, hepsi de bir şeyden *kaçıyordu*. O boş kentte gözden ırak bir yere pusuya sinmiş bir varlık vardı da buraya bir insanın gelişiyle uyanmış ve şimdi Tesla'nın peşine mi takılmıştı? Tesla dönüp bakamıyor, kulak kabartamıyor, varlığın yaklaşırken yeri sarsan ayak seslerini bile hissedemiyordu. Ama gelecekti. Şimdi değilse de, çok yakında. Acımasızdı, kaçınılmazdı. Ve Tesla onu gördüğü anda bu, hayatının son görüntüsü olacaktı.

Bir barınak! Henüz oldukça uzaktaydı ama Tesla ona doğru hızla yaklaştıkça beyaz boyalı duvarlarıyla küçük bir taş kulübe olduğu belirginlik kazanıyordu. Fenalık veren sürati azaldı. Yolculuk hedefine varmıştı nihayet: Şu kulübeye.

Bakışları oraya kenetlenmişti, içeride ikâmet edildiğine dair bir belirti arıyordu. Çevresel görümü kulübeye varana kadar hiçbir kıpırtı yakalamadı. Yavaşlamasına rağmen, hızı hâlâ hatırı sayılır düzeydeydi ve manzarayı bakışlarıyla tarayamaması bir karaltıdan başka bir şey görmesini engelliyordu. Bu karaltı bir insandı, dişi, paçavralara bürünmüş, Tesla'nın *yakalayabildiği* bu kadardı. Kent gibi kulübenin de boş olduğu ortaya çıkmışsa da, Tesla, bu çorak topraklarda başka birinin daha gezindiğine -az da olsa- memnundu. Kadını tekrar görmek için iyice baktı ama görünmesiyle kaybolması bir olmuştu. Daha acil bir durum söz konusuydu. Kulübeye varmasına ya da kulübenin ona varmasına, ramak kalmıştı ve Tesla'nın hızı barakayı da ziyaretçisini de mahvedebilecek düzeydeydi. Tesla, yere çakılarak ölmenin göz korkutucu sonsuz bir yolculuğa kıyasla yeğlenebileceğini düşünerek, hazırlandı.

Birden, kapıda zınk diye durdu. Göz açayıp kapayana kadar geçen bir sürede, saatte iki yüz mil hızdan sıfıra.

Kapı kapalıydı ama omuz hizasından yaklaşan (bedensiz olsa da *hiza* ve

arka kavramlarını düşünmemesi imkânsızdı) bir şey hissetti, görüş alanına giriyordu. Bileği kalınlığında bir yılandı bu, öyle kapkaraydı ki parlak güneş ışığında bile ayrıntılarını seçemiyordu. Desenli değildi, ne kafası vardı ne gözleri ne ağzı ne de duyargaları. Yine de güçlüydü. Kapıyı itip açacak kadar. Sonra Tesla'yı, hayvanın tamamını mı yoksa yalnızca uzuvlarından birini mi gördüğünü anlayamamış bir hâlde bırakarak geri çekildi.

Kulübe geniş değildi, bir bakışla her şeyi görüverdi. Taş duvarlar süssüz, zemin çıplak topraktı. Ne bir yatak vardı ne de herhangi bir mobilya. Yalnızca zeminin orta yerinde yanan küçük bir ateş. Duman dışarı çıksın diye tavanın ortasına bir delik açılmıştı ama duman içeride kalmayı ve Tesla'yla kulübenin yegâne sakininin soludukları havayı kirletmeyi yeğliyordu.

Adam, bu barakanın taş duvarları kadar yaşlı görünüyordu, çıplaktı, kir pas içindeydi, kâğıt beyazı cildi kuş kadar kalmış kemikleri üzerinde ayrılacakmışçasına gerilmişti. Sakalını kimi yerlerde gri öbekler bırakarak yama yama kırpmıştı. Tesla, adamın tıraş olacak kadar aklı başında oluşuna şaştı. Yüzündeki ifade, ileri düzeyde bir katatoni durumunu akla getiriyordu.

Bununla birlikte Tesla içeriye girer girmez adam başını kaldırıp ona baktı, hem de Tesla'nın özdeksizlik hâline rağmen. Gırtlağını temizleyerek ateşe balgam attı.

"Kapıyı kapa" dedi.

"Beni görebiliyor musun?" diye karşılık verdi Tesla. "İşitebiliyor musun peki?"

"Elbette" dedi adam. "Şimdi kapıyı kapa."

"Nasıl yapacağım?" diye merak etti Tesla. "Ellerim... yok. Hiçbir şey yok."

"Yapabilirsin" diye cevapladı adam. "Kendini tasavvur edeceksin o kadar."

"Ha?"

"Of be, ne kadar zor olabilir ki? Aynada kendine yeterince bakmışsındır. Neye benzediğini düşün. Kendini gerçek farzet. Haydi. Benim için yap." Ses tonu hödüklükle tatlı dillilik arasında gidip geliyordu. "Kapıyı kapaman gerek..."

"Deniyorum."

"Yeterince zorlamıyorsun" oldu cevabı.

Tesla bir sonraki soruya cesaret toplarken bir an duraksadı.

"Öldüm, değil mi?" dedi.

"Ölmek mi? Hayır."

"Hayır mı?"

"Sefir seni muhafaza etti. Capcanlısın ama bedenin hâlâ Misyon binasında. Seni buraya ben çağırdım. Yapacak işlerimiz var."

Her ne kadar bedeninden ayrılmış bir ruh olsa da hâlâ hayatta oluşu iyi haberdi, onu şevklendirdi. Neredeyse yitik bedenini düşündü, kırk iki yıllık bir zaman diliminde taşıdığı bedenini. Hiç de kusursuz değildi ama en azından tamamen kendisine aitti. Ne silikon ne gerdirme ne de törpüleme. Elle-

rini ve biçimli bileklerini seviyordu, soldaki sağdakinden iki misli büyük olan şaşı memelerini, bızırını, kıçını. En çok da dudak ve göz kırışıklıklarıyla yüzünü seviyordu.

Tasavvur etmek işin püf noktasıydı. Gerekli kısımları gözünde canlandırmak ve sonra da onları ruhunun geldiği bu diğer mekâna getirmek. İhtiyar, bu süreçte ona yardım ediyordu herhâlde. Adamın bakışları hâlâ kapıda olsa da içe dönüktü. Boyun kirişleri arp telleri gibi gerilmiş, dudaksız ağzı bükülmüştü.

Enerjisinin faydası oldu. Tesla hafifliğini yitirdiğini hissetti, maddeleşiyordu, tasavvur gücünün ısısıyla yoğunlaşan bir çorba gibi. Bir anlık tereddüte kapıldı, tam varoluş düşüncesinin ucunu kaçırdığına pişman oluyordu ki sabahları duştan çıkarkenki gülümseyen yüzünün aynadaki yansımasını anımsadı. Hoş bir histi, olgunlaşmak, kusurlarıyla keyif almak. İyi bir geğirmenin ya da daha iyisi keskin bir osuruğun verdiği basit zevk. Diline votkalar arasındaki lezzet farkını ayırt etmeyi, gözlerine Matisse'i takdir etmeyi öğretmek. Bedenini aklına getirmesinin getirileri götürülerinden fazlaydı.

"Neredeyse" dediğini duydu adamın.

"Hissediyorum."

"Biraz daha. *Dirilt.*"

Bunu yapabilecek serbestiye sahip olduğunu fark ederek yere baktı. Ayakları yerli yerindeydi, eşikte duruyordu, çıplak. Gözlerinin önünde somutlaşan bedeninin geri kalanı da öyle. Çırılçıplaktı.

"Şimdi..." dedi ateşin başındaki adam. "Kapıyı kapa."

Tesla döndü ve denileni yaptı, çıplaklığı onu hiç utandırmıyordu, hele ki onu buraya geri getirmek için onca çaba sarfetmişken. Haftada üç kez spora gitmişti. Göbeğinin düz, kıçının sıkı olduğunu biliyordu. Öte yandan, ev sahibinin umurunda değildi, görünüşe göre kendi çıplaklığının umurunda olmadığı gibi. Nitekim Tesla'ya buyurgan bir bakış atmaktan fazlasını yapmamıştı. O gözlerde şehveni bir şey varsa bile uzun zaman önce kuruyup gitmişti.

"Pekâlâ" dedi adam. "Ben, Kissoon. Sen de Tesla. Otur. Konuşalım."

"Bir sürü sorum var" dedi Tesla.

"Olmasa şaşardım."

"Sorabilir miyim?"

"Sor. Ama önce otur."

Tesla ateşin öbür tarafına bağdaş kurdu. Zemin ılıktı, hava da öyle. Otuz saniye içinde gözeneklerinden ter çıkmaya başladı. Hoştu.

"İlk önce..." dedi. "... Buraya nasıl geldim? Ve neredeyim?"

"New Mexico'dasın" diye yanıtladı Kissoon. "Nasılına gelince. Şey, bu biraz daha zor bir soru ama ucu şuna dayanıyor: Seni gözetliyordum -seni ve birkaç kişiyi daha- buraya birinizi getirmek için fırsat kolluyordum. Ölüme yaklaşman ve Sefir, senin bu yolculuğa direnişini zayıflattı. Gerçekten de çok az seçeneğin vardı."

"Palomo'da olanların ne kadarını biliyorsun?" diye sordu Tesla.

Adam kuruyan damağını nemlendirecekmişçesine ağzını şapırdatarak yavan sesler çıkardı. Sonunda cevap verdiğinde ses tonu yorgundu.

"Ah Yüce Tanrım, çok şey" dedi. "Çok şey biliyorum."

"Sanat, Quiddity... bütün bunları?"

"Evet" dedi adam, aynı yılgın tavırla. "Hepsini. Başlatan benim, ne aptalmışım. Jaff diye tanıdığın yaratık bir zamanlar senin oturduğun yerde oturmuştu. O zamanlar yalnızca bir insandı. Randolphe Jaffe, kendi çapında etkileyici biri -buraya gelebildiğine göre öyle olması gerekir- ama yine de yalnızca bir insandı."

"Benim geldiğim yoldan mı geldi?" diye sordu Tesla. "Yani, ölüme yaklaşarak mı?"

"Hayır. Sanat'a muazzam bir açlık besliyordu, onun peşine düşen herkesten daha çok. Sis perdeleri ve göz boyamacılıklar karşısında yılmadı, çoğu insan o tür numaralara kanıp kokuyu kaybeder. O aramayı sürdürdü, en sonunda beni buldu."

Kissoon kısık gözlerle Tesla'yı süzdü, sanki böyle yaparak görüşünü bileyliyor ve onun kafatasının içine nüfuz ediyordu.

"Ne anlatmalı?" dedi. "Hep aynı sorun: Ne anlatmalı?"

"Grillo gibi konuştun" diye belirtti Tesla. "Onu da gözetledin mi?"

"Bir iki defa, yoluma çıktığı zaman" dedi Kissoon. "Ama o önemsiz. Sen önemlisin. Sen çok önemlisin."

"Bu izlenime nereden kapıldın?"

"Buradasın, örneğin. Randolph'tan bu yana hiç kimse gelmemişti, sonuçlarına bir bak. Burası normal bir yer değil, Tesla. Eminim ki çoktan tahmin etmişsindir. Bu bir Düğüm -zamanın dışında bir zaman- benim eserim."

"Zamanın dışında mı?" dedi Tesla. "Anlamadım."

"Nereden başlasam" dedi adam. "Bu da başka bir soru, değil mi? İlk önce, ne anlatmalı? Sonra da nereden başlasam?.. Neyse. Sanat'ı biliyorsun. Quiddity'i de. Sürü'yü de biliyor musun?"

Tesla başını olumsuzca iki yana salladı.

"Dünya dinleri içinde en eski düzenlerden biridir ya da *biriydi*. Küçük bir mezhep -bir defada en fazla on yedi kişiydik- tek bir öğretiye sahiptir: Sanat. Tek bir cenneti vardır: Quiddity. Ve tek bir amacı: Her ikisinin de *saflığını* korumak. Simgesi de bu" dedi, önünden küçük bir nesne çıkararak Tesla'ya fırlattı. Tesla, ilk bakışta onu bir istavroz sandı. Bir haçtı ve merkezinde kol ve bacakları iki yana açık bir adam vardı. Biraz daha yakından göz gezdirince bundan ibaret olmadığı anlaşıldı. Haçın dört bacağına da başka biçimler oyulmuştu, merkezdeki suretin gelişimini ya da yozlaşmasını betimliyor gibiydiler.

"Bana inanıyor musun?" dedi adam.

"İnanıyorum."

Simgeyi adama geri fırlattı.

"Quiddity her ne pahasına olursa olsun muhafaza edilmeli. Fletcher sana öğretmiştir bunu, hiç şüphesiz."

"Söyledi, evet. O da Sürü'den miydi?"

Kisson küçümsercesine baktı. "Hayır, o düzeye asla gelemedi. O yalnızca bir memurdu. Jaff, kimyasal bir bileşik oluşturusun diye onu tuttu: Sanat'a ve Quiddity'e kestirme bir yol."

"Sefir o muydu?"

"O."

"İşe yaradı mı?"

"Yarayacaktı, eğer Fletcher kendisinde uygulamasaydı."

"Bu yüzden mücadele ettiler" dedi Tesla.

"Evet" diye karşılık verdi Kissoon. "Elbette. Ama bunu biliyorsun. Fletcher sana anlatmış olmalı."

"Zamanımız dardı. Ufak tefek ayrıntıları açıkladı. Büyük kısmı belirsizliğini koruyor."

"Dâhi falan değildi. Sefir'i bulması yetenekten çok şansa bağlıydı."

"Onunla tanıştın mı?"

"Dedim ya, Jaff'tan beri buraya hiç kimse gelmedi. Yalnızım."

"Hayır değilsin" dedi Tesla. "Dışarıda biri vardı..."

"Lix'i mi kast ediyorsun? Kapıyı açan yılanı mı? Benim küçük mahlûklarımdan biri. Eften püften bir şey. Yine de onları beslemekten hoşlanırım..."

"Hayır. O değil" dedi Tesla. "Çölde bir kadın vardı. Gördüm."

"Ah sahi mi?" dedi Kissoon, yüzünden bir bulut geçti sanki. "Bir kadın?" Hafifçe gülümsedi. "Şey, affedersin" dedi. "Arada sırada hâlâ *rüya görüyorum* da. Bir zamanlar istediğim her şeyi düşleyerek var edebiliyordum. Çıplak mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Güzel miydi?"

"O kadar yakından görmedim."

"Ah. Ne yazık. Ama senin için daha iyi. Burada kırılgansın. Saplantılı bir metres tarafından zarar görmeni istemezdim." Sesini alçaltmıştı, neredeyse yapay biçimde sakindi.

"Eğer onu bir daha görürsen, uzak dur" diye salık verdi. "Ona hiçbir koşulda yaklaşma."

"Yaklaşmam."

"Umarım buraya gelmeyi başarır. Her ne kadar artık yapabileceğim bir şey yoksa da. Enkaz..." Başını eğerek harap bedenine baktı. "... Daha iyi günler gördü. Ama seyredebiliyorum. Seyretmeyi seviyorum. Söylememin bir mahsuru yoksa, seni bile."

"Ne demek, *bile*?" dedi Tesla.

Kissoon gevrek gevrek güldü. "Evet, özür dilerim. İltifat anlamında söylemiştim. Bunca yılı yalnız geçirince. Sosyal nezaketimi kaybetmişim."

"Geri dönebilirsin herhâlde" dedi Tesla. "Beni buraya getirdin. İki yönlü bir akış değil mi bu?"

"Hem evet hem de hayır" dedi adam.

"Yani?"

"Yani, dönebilirim ama dönemem."

"Neden?"

"Sürü'nün son üyesiyim" dedi adam. "Yaşayan son Quiddity muhafızı. Diğerleri öldürüldü, telafi etme çabaları da hiçbir sonuç vermedi. El ayak çektiğim için beni suçluyor musun? Uzaktan seyrettiğim için? Eğer Sürü geleneğini bir biçimde yeniden kuramadan ölürsem, Quiddity korunmasız kalacak, bunun da nasıl bir felaketle sonuçlanabileceğini sanırım anlarsın. Dünyaya çıkabilmemin ve bu hayati görevi icra edebilmemin tek mümkün yolu başka bir şekle bürünmem. Başka bir... bedene."

"Katiller kim? Tanıyor musun?"

Tekrar, belli belirsiz bir bulut.

"Kuşkulandığım birileri var" diye yanıtladı adam.

"Ama söylemezsin."

"Sürü'nün tarihi onun dürüstlüğüne kastedenlerle dolu. Düşmanları var, insanlar, insan olmayanlar, üstün varlıklar, alt sınıftan olanlar. Eğer açıklamaya bir başlarsam hiç bitiremeyiz."

"Bunlar kâğıda dökülmüş mü hiç?"

"Yani, araştırabilir miyim diyorsun? Hayır. Ama diğer tarihçelerin satır aralarını okuyabilirsin. Sürü'yü her yerde bulursun. Diğer bütün sırların ardındaki sırdır o. Bütün dinlerin tohumu dikkatleri başka yöne çekmek için atılıp serpildi. Ruhani arayış içinde olanları Sürü'den, Sanat'tan ve Sanat'ın tanıdığı imkândan uzaklaştırmak için. Zor değildi. Doğru kokuyu bıraktığın sürece insanlara asıl izi kaybettirmek çok kolay. Vahiy vaatleri, Bedenin Dirilişi, bu tür şeyler..."

"Yani diyorsun ki..."

"Lafımı kesme" dedi Kissoon. "Lütfen. Tam da ritmimi bulmuştum."

"Özür dilerim" dedi Tesla.

Tam bir satıcı ağzı, diye düşündü Tesla. Sanki bu tamamıyla sıra dışı öyküyü bana *satmaya* çalışıyor.

"İşte böyle. Dediğim gibi... nasıl arayacağını bilirsen Sürü'yü her yerde bulabilirsin. Bazı insanlar buldu da. Yıllar içinde, sis perdelerinin ve göz boyamaların arkasına bakmayı beceren Jaffe gibi, bazı kadınlar ve erkekler oldu, ipuçlarını eşelediler, şifreleri ve şifrelerin içindeki şifreleri kırdılar, en sonunda Sanat'a yaklaştılar. Bu durumda elbette ki Sürü araya girmek zorunda kaldı ve vakadan vakaya değişen müdahalelerde bulundu. Bu araştırmacıların bazıları, Gurdieff, Melville, Emily Dickinson, ilginç bir kesit sunuyordu, onları en kutsal ve gizli ustalık mertebesine kabul ettik, ölümle azalan sayımızı telafi edecek biçimde onları eğitip saflarımıza kattık. Diğerleri uygun bulunmadı."

"Onlara ne yaptınız?"

"Keşifleriyle ilgili olarak bütün belleklerini silmek için yeteneklerimizi kullandık. Sık sık ölümcül sonuçlar doğurdu tabii. Bir insanın anlam arayışını öyle bir günde silip hayatta kalmasını bekleyemezsin, özellikle de bir yanıt bulmaya çok yaklaşmışken. Şüphelerime göre reddettiklerimizden biri, kadın ya da erkek, başına gelenleri anımsadı..."

"Ve Sürü'yü katletti."

"Görünüşe göre, akla en yatkın sav. Sürü'yü ve işleyişini bilen biri. Bu da aklıma Randolph Jaffe'ı getiriyor."

"Onu *Randolph* olarak düşünmek zor geliyor bana" dedi Tesla. "Hatta insan olarak."

"İnan bana, yapar. Kendisi aynı zamanda en büyük yargı hatalarımdan biridir. Ona çok şey anlattım."

"Bana anlattıklarından da mı çok?"

"Durum şu an ümitsiz" dedi Kissoon. "Eğer sana anlatmazsam ve yardımını görmezsem, hepimiz kaybederiz. Ama Jaff söz konusu olunca... benim aptallığımdı. Yalnızlığımı paylaşacak birini arıyordum ve kötü seçim yaptım. Diğerleri hayatta olsaydı araya girerler, böyle vahim bir kararda bulunmama engel olurlardı. Ondaki yozluğu görürlerdi. Ben göremedim. Beni bulduğuna sevinmiştim. Arkadaş istiyordum. Sanat'ın sırtımdaki yükünü hafifletecek birini arıyordum. Yarattığım şey, çok daha ağır bir mesuliyet oldu. Quiddity'e girebilecek gücü olan ama ruhani yönden hiç arınmamış biri."

"Ordusu da var üstelik."

"Biliyorum."

"Nereden geliyorlar?"

"Her şeyin kökeni olan yerden. Zihinden."

"Her şeyin mi?"

"Yine sorular soruyorsun."

"Elimde değil."

"Evet, her şeyin. Dünyanın ve bütün düzeninin, ürettiklerinin ve yok ettiklerinin, tanrıların, bitlerin ve mürekkep balıklarının. Hepsi zihinden."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda mı sanıyorsun?"

"Zihin her şeyi yaratamaz."

"*İnsan* zihni demedim ki."

"Ah."

"Daha dikkatli dinlesen bu kadar çok soru sormazdın."

"Ama anlamamı istiyorsun, yoksa niye bu kadar zaman harcayasın?"

"Zamanın dışındaki zaman. Ama evet... evet, anlamanı istiyorum. Yapmak zorunda kalacağın fedakârlık düşünülürse nedenini anlaman önemli."

"Ne fedakârlığı?"

"Dedim ya: Buradan kendi bedenimle çıkamam. Yakalanır ve öldürülürüm, diğerleri gibi..."

Tesla, sıcağa rağmen ürperdi.

"Anladığımı sanmıyorum" dedi.

"Evet anlıyorsun."

"Seni bir biçimde dışarı çıkarmamı mı istiyorsun? Düşüncelerini taşımamı."

"Yaklaştın."

"*Senin namına* harekete geçsem olmaz mı?" dedi Tesla. "Vekilin olsam? O işlerde iyiyimdir."

"Eminim öylesin."

"Talimatlarını ver, gerisini bana bırak."

Kisson başını iki yana salladı. "Bilmediğin çok şey var" dedi. "Tablo öylesine engin ki, üzerindeki perdeyi kaldırmaya bile kalkışmadım. İmgeleminin başa çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Denesene" dedi Tesla.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Eh, mesele Jaff'tan ibaret değil. Quiddity'i lekeleyebilir ama düş denizi bundan kurtulmayı da becerir."

"Peki, asıl mesele nedir?" dedi Tesla. "Bütün bu zırvayı *fedakârlık* kisvesiyle bana yutturdun. Niye? Eğer Quiddity kendi hal çaresine bakabiliyorsa, *niye?*"

"Yalnızca bana güvenemez misin?"

Tesla ona dik dik baktı. Ateş sönmüştü ama gözleri köz ışığına iyice alışmıştı. Bir yanı birine yürekten güvenmeyi istiyordu. Ama bütün yetişkinlik hayatını bunun tehlikesini öğrenerek geçirmişti zaten. Erkekler, ajanslar, stüdyo amirleri, pek çoğu geçmişte ondan güvenini talep etmişti. Tesla da güvenmiş ve hapı yutmuştu. Yeni bir deneme yanılma yöntemi için artık çok geçti. İliklerine kadar şüpheciydi. Eğer bu huyunu bir kenara bıraksa Tesla olamazdı, Tesla olmayı ise seviyordu. Dolayısıyla bu olay da -geceyle gündüz gibi- Tesla'nın şüpheciliğine cuk oturmaktaydı.

Bunun için şöyle dedi: "Hayır. Üzgünüm. Sana güvenemem. Üstüne alınma. Senin yerinde kim olsa aynısını yapardım. Bilançoyu bilmek istiyorum."

"O ne demek?"

"Gerçeği istiyorum. Yoksa sana zırnık bile vermem."

"Reddedebileceğinden emin misin?" dedi Kissoon.

Tesla, gözde kadın kahramanının yaptığı gibi, dudakları gerili, suçlayışı bir bakışla terslendi.

"Buna tehdit denir" dedi.

"Madem öyle diyorsun öyle olsun" diye belirtti adam.

"Eh, siktir..."

Adam omuz silkti. Umursamaz tavrı Tesla'yı daha da körükledi.

"Oturup bunları dinlemek zorunda değilim, bilesin!"

"Ya?"

"Hayır! Benden bir şey saklıyorsun."

"İşte şimdi budalalık ediyorsun."

"Hiç sanmam."

Tesla ayağa kalktı. Adamın gözleri Tesla'nın kasıkları hizasına takılı kalmıştı. Tesla birden onun karşısında çıplak olmaktan huzursuzluk duydu. Muhtemelen hâlâ Misyon binasında bulunan giysilerini, kokmuş ve kanlı hâlleriyle geri istiyordu. Eğer oraya geri dönmeye niyetliyse yürümeye başlasa iyi olacaktı. Kapıya yöneldi.

Arkasından Kissoon'un sesini işitti: "Bekle, Tesla. Lütfen bekle. Hata ettim. Kabul, hata ettim. Geri gel, olur mu?"

Ses tonu yatıştırıcıysa da Tesla alttan alta daha az mülayimlik seziyordu. Sinirlenmiş, diye düşündü, o ruhani duruşuna rağmen köpürmüş. Bir konuşmada yaltaklanmanın altındaki hırçınlığı yakalayabilmek maharet isterdi. Arkasından ne geleceğini duymak için döndü, artık bu adamdan gerçeği koparabileceğinden emin değildi. Hiç şüphesiz bir kez daha tehdit edilmekle kalacaktı.

"Devam et" dedi.

"Oturmayacak mısın?"

"Bildin" dedi Tesla. Aniden korkmuştu ama korkmuyormuş gibi davranmak zorundaydı. Ayakta dikilmek ve çıplak savunmaya geçmek. "Oturmayacağım."

"O zaman mümkün olduğunca çabuk açıklayacağım" dedi. İkircikli tarzını etkin biçimde yumuşatmıştı. Lafını ölçüp biçiyordu, burnu sürtülmüştü.

"Anlamalısın ki vazifelerimin ardındaki bütün gerçeği ben bile bilmiyorum" dedi. "Ama bizlerin içinde bulunduğu tehlikeye dair seni ikna edebilecek kadarını bildiğimi umuyorum."

"*Bizler* de kim?"

"Kozm'un sakinleri."

"Gene mi?"

"Fletcher bunu sana açıklamadı mı?"

"Hayır."

Adam iç geçirdi. "Quiddity'i bir deniz farz et" dedi.

"Farz ediyorum..."

"O denizin bir kıyısı, bizlerin yaşadığı gerçekliktir. Bir varoluş kıtası da diyebilirsin, uyku ve ölümle çevrelenmiş."

"Buraya kadar tamam."

"Şimdi de... Başka bir kıta daha olduğunu var say, denizin öbür kıyısında."

"Başka bir gerçeklik."

"Evet. Bizimki kadar engin ve karmaşık. Enerjiyle, canlılarla ve iştahla dolu. Ama, tıpkı Kozm gibi, tuhaf iştahlara sahip özellikle bir tek türün egemenliği altında."

"İşittiklerim hoşuma gitmiyor."

"Gerçeği istemiştin."

"Sana inanıyorum demedim."

"Öbür taraf Metakozm'dur. O türün adı da Iad Uroboros'tur."

"Peki ya iştah kısmı?" dedi Tesla, gerçekten de bilmek istediğinden emin değildi.

"*Saflığa* yönelik. *Acayipliğe. Çılgınlığa.*"

"Amma açlıkmış."

"Beni gerçeği söylememekle suçlarken haklıydın. Yalnızca bir bölümünü anlattım. Sürü, insanların Sanat'ı kötü emellerine alet etmelerini engellemek için muhafızlık etti Quiddity sahillerine ama diğer nedeni de denizi gözetlemekti..."

"Bir istilaya karşı mı?"

"Korktuğumuz buydu. Hatta belki de beklediğimizdi. Yalnızca bizim paranoyamızdan ibaret değildi. En derin kötülük düşleri, Quiddity'nin öte tarafındaki Iad'ın kokusunu aldıklarımız. İnsan zihnine dadanan en dipsiz dehşetler, en tiksinç hayaller *onların* yansımasının yansımalarıdır. Korkuya kapılman için başka hiç kimseden duyamayacağın kadar çok neden gösteriyorum sana, Tesla. Sana yalnızca en güçlü ruhların tahammül edebileceği şeyleri anlatıyorum."

"Hiç iyi haber yok mu?" dedi Tesla.

"Söz veren oldu mu? *İyi haber* olacağını kim söyledi?"

"İsa" diye yanıtladı Tesla. "Ve Buda. Muhammed."

"Sürü tarafından tarikatlara aşılanmış öykü parçacıkları. Yanıltmacalar."

"Buna inanamam."

"Nedenmiş? Hıristiyan mısın?"

"Hayır."

"Budist? Müslüman? Hindu?"

"Hayır. Hayır. Hayır."

"Ama iyi haberlere inanmakta hâlâ direniyorsun" dedi Kissoon. "Kolaycılık."

Tesla, bütün tartışma boyunca ondan üç dört adım önde giderek onu usul usul köşeye sıkıştıran, onu saçmalar hâlde bırakan bir öğretmenden suratına esaslı bir tokat yemiş gibi oldu. Önüne çıkan her dini küçümsemiş bir insan olarak Cennet umuduna sarılması saçmaydı zaten. Bununla birlikte Tesla'nın sendelemesinin nedeni, Kissoon'un tartışmaya can alıcı son noktayı koymuş olması değildi. Tesla, sayısız tartışmada ağzının payını almış ama daha da kötüsüyle karşılık vermiş biriydi. Onu hasta eden şey, adamın söylediği pek çok şeye karşı yaptığı savunmanın aynı zamanda onun için bir bedel anlamına geliyor olmasıydı. Adamın anlattıklarının bir kısmı bile doğruysa ve Tesla'nın yaşadığı dünya -Kozm- tehlikedeyse, o zaman adamın umutsuzca destek ihtiyacına karşılık Tesla'nın minik canının ne değeri vardı ki? Tesla bu

zamansızlık mekânından çıkmanın emin bir yolunu bulacağını varsaysa bile dünyaya döndüğünde, adama sırt çevirerek Kozm'un tek kurtuluş şansını elinden alıp almadığını daima merak edecekti. Kalmalıydı, kendini ona açmalıydı, tamamen inandığı için değil de, yanılmış olma riskini almamak için.

"Korkma" dediğini duydu adamın. "Durum, tartışmaktan pek hoşlandığın beş dakika öncesinden daha kötü değil. Üstelik şimdi gerçeği de biliyorsun."

"Pek rahatlatıcı değil" dedi Tesla.

"Değil ya" diye karşılık verdi adam sakince. "Görüyorum. Bu sorumluluğun tek başına taşınamayacak kadar ağır olduğunu, desteğin olmadan belimin büküleceğini anlamışsındır."

"Anlıyorum" dedi Tesla.

Tesla ateşten uzaklaşmış, sırtını barakanın duvarına dayamıştı, hem destek almak hem de sırtına verdiği serinlik için. Gözleri yerde, oraya öylece dayanmışken, Kissoon'un ayağa kalkmaya başladığını fark etti. Ona bakmasa da homurtularını işitiyordu. Ardından ricası geldi.

"Vücudunu almam gerek" dedi. "Anlamı şu, korkarım onu boşaltmalısın."

Ateşten geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı ama dumanı yoğunlaşıyordu. Tepeden başına bastırıyor, istese de başını kaldırmasını ve adama bakmasını imkânsız kılıyordu. Titremeye başladı. Önce dizleri, sonra parmakları. Kissoon bir yandan yaklaşıyor, bir yandan da konuşmayı sürdürüyordu. Tesla onun ayak sürüme sesini işitiyordu.

"Acıtmayacak" dedi adam. "Eğer öylece durur da gözlerini yerden ayırmazsan..."

Tesla'nın aklından bir düşünce geçti: Adam onun görüşünü engellemek için bir biçimde dumanı mı yoğunlaştırıyordu?

"Çabucak bitecek..."

Bir anestezi uzmanı gibi konuşuyor, diye düşündü Tesla. Titremeler yoğunlaştı. Adam yaklaştıkça duman daha da bastırıyordu. Tesla onun ne yaptığını o zaman kesinlikle anladı. Adam, ona bakmasını istemiyordu. Neden? Elinde bıçakla yaklaşıyordu da beynini oyup çıkaracak ve böylece içeri mi sızacaktı?

Direngen meraklılığı her zaman en zayıf noktası olagelmişti. Adam yaklaştıkça o da dumanın ağırlığından sıyrılıp ona bakmayı daha çok istiyordu. Gelgelelim zordu. Vücudu zayıftı, kanı bulaşık suyuna dönmüştü sanki. Duman, kurşun bir şapka gibiydi, siperliği alnını sıkan... Tesla direndikçe duman daha da ağırlaşıyordu.

Gerçekten de ona bakmamı istemiyor, diye düşündü Tesla, bu düşüncesi o yöndeki gayretini körükledi. Duvardan destek aldı. Adam iki metre uzağındaydı şimdi. Kokusunu alabiliyordu, teri ekşi ve acımsı kokuyordu. Bastır, dedi kendi kendine, bastır! Yalnızca duman bu. Ezildiğini sanmanı istiyor ama yalnızca duman.

"Gevşe" diye mırıldandı adam, aynı anestezi uzmanı tonuyla.

Tesla, tam aksine, başını kaldırmak için son bir çaba gösterdi. Kurşun şapka şakaklarını oydu. Kafatası, tacın ağırlığı altında çatırdadı. Ama başı kımıldadı, Tesla ağırlıkla mücadele ederken titriyordu. Bir kez kımıldadı mı gerisi geldi. Çenesini iki santim kaldırdı, sonra dört, bir yandan da gözlerini dosdoğru bakacak biçimde adama çevirmişti.

Ayağa kalkan adamın her yeri çarpık çurpuktu, her eklemi her dokusu, omuzu boynundan, eli kolundan, kalçası uyluğundan biraz sarkıyor, kasığından dimdik zikzaklı bir uzantı çıkıyordu. Tesla apışıp kaldı.

"Bu da neyin nesi?" dedi.

"Elimde değil" dedi adam. "Kusura bakma."

"Hadi ya?"

"Vücudunu istiyorum derken onu kastetmemiştim."

"Bunu daha önce nerede duydum acaba?"

"İnan bana" dedi adam. "Vücudum seninkine tepki veriyor o kadar. Otomatik. Bir şey olacak sandı."

Tesla, başka koşullar altında olsaydı kahkahayı basardı. Kapıyı açıp bir kaçabilseydi, örneğin, zamanın dışında kaybolmayıp eşikteki hayvanı ve çölü geride bırakabilseydi. Her seferinde aklına bir şey geldiğinde burada olan bitenleri kavramasına ramak kalıyor ama ucunu tekrar kaybediyordu. Adam bir sürprizler yumağıydı ve o sürprizlerin hiçbiri de hoş değildi.

Adam ona doğru uzandı, göz bebekleri kocamandı, beyazları ortaya çıkmıştı. Tesla, Raul'ü düşündü. Hibrid yüzüne rağmen bakışları ne kadar da güzeldi. Burada güzellikten eser yoktu, arasan dahi bulamazdın. Ne iştah vardı ne de öfke. Duygudan eser varsa bile, gölgelenmişti.

"Bunu yapamam" dedi Tesla.

"Zorundasın. Boş ver vücudunu. Vücudum olmak zorunda, yoksa Iad kazanır. Onu mu istiyorsun?"

"Hayır!"

"O zaman direnmeyi bırak. Ruhun Üçlük'te güvende olacak."

"*Nerede?*"

Adamın gözlerinde bir anlığına bir şey beliriverdi, dolaysız bir hiddet kıvılcımı, diye düşündü Tesla.

"*Üçlük* mü?" dedi Tesla, adamın temasını ve onu ele geçirmesini geciktirmek için soru yönelterek. "*Üçlük nedir?*"

Bu soruyu sorarken kendiliğinden birkaç şey birden oldu. Öyle süratliydiler ki birini diğerinden ayıramıyordu ama Üçlük hakkında ona soru sordukça adamın durum üzerindeki hâkimiyetini kaybettiği belliydi. İlk önce etrafını saran dumanın dağıldığını hissetti, artık tepesine bastırmıyordu. Hâlâ şansı varken kapı koluna uzandı. Gözleri hâlâ adamın üzerindeydi yine de. Serbest kalışıyla aynı anda adamın başkalaştığını gördü. Bir anlık, fazla değil ama unutulmayacak kadar güçlü bir görüntüydü. Gövdesinin üst kısmı kanla kap-

lıydı, kan yüzüne hücum ederken etrafa sıçrıyordu. Adam, Tesla'nın kendisini gördüğünü anladı, çünkü elleriyle kan izlerini hemen örtmüştü ama ellerinden ve kollarından da kan akıyordu. Bu muydu yani? Tesla bir zayıf nokta yakalayana kadar adam görüş alanındaki denetimini tekrar ele geçirdi ama öyle bir hâli vardı ki havada çevirdiği topların birini yakalayacağım derken diğerini kaçıran bir hokkabazın gayretini andırıyordu. Kan yok oldu ve adam tekrar sapasağlam beliriverdi ama bu kez de iradesiyle ket vurduğu bir başka sırrı açığa çıktı.

Hücum eden kandan daha kötüydü, şok dalgası hâlinde kapıya çarptı. Kümelenmiş bir varlık olsa bile, Lix'in harcı olamayacak kadar şiddetliydi, Kissoon'a açıkça dehşet veren bir güçtü. Adamın gözleri Tesla'dan kapıya kaydı, elleri yanına düştü ve yüzündeki ifade siliniverdi. Tesla, adamın enerjisinin her zerresini tek bir amaca yönelttiğini hissetti: Eşiğe öfkeyle dayanan şeyi sakinleştirmeye. Bunun sonucu da başka oldu. Adamın Tesla üzerindeki -onu buraya getiren ve esir alan- hâkimiyeti nihayet adamakıllı azaldı. Tesla, geride bıraktığı gerçekliğin onu sırtından yakalayıp çektiğini hissetti. Direnmeye hiç kalkışmadı. Yerçekimi gibi kaçınılmazdı.

En son gördüğü şey bir kez daha kanla kaplı Kissoon oldu. Kapının önünde öylece dururken yüzündeki ifade silinmeye devam ediyordu. Sonra olduğu gibi kayboldu.

Bir an için Tesla, kapıyı yumruklayan şeyin onu ele geçirmek üzere sundurmada beklediğinden emindi, Kissoon da öyle. Onun ışıltısını bile bir an görür gibi olmuştu -öyle parlaktı ki, kör edercesine öyle parlak- Kissoon'un hatlarını silip geçiyordu. Ne var ki adamın iradesi son anda toparlandı ve gücün ışıltısı, tam da Tesla'nın geride bıraktığı dünya onu ele geçirip kapıdan dışarı çekerken, sönüverdi.

Tesla geldiği yoldan gerisingeri, on kat daha hızlı biçimde, savruldu. O kadar hızlı savruldu ki geçerken gördüğü şeyleri -çelik kule, kasaba- seçemiyordu bile, ancak millerce uzaklaştıktan sonra birazcık.

Neyse ki bu kez yalnız değildi. Yakınında biri vardı, adını sesleniyordu.

"Tesla? Tesla! Tesla!"

Sesi tanıdı. Raul'dü.

"Seni işitiyorum" diye mırıldandı, bulanıklığın ardından başka, daha karanlık bir gerçekliği hayal meyal seçiyordu. Işık noktacıkları vardı -mum alevleri muhtemelen- ve suratlar.

"Tesla!"

"Az kaldı" diye yutkundu Tesla. "Az kaldı. Az kaldı."

Şimdi çöl de geride kalmış, karanlık öne çıkmıştı. Gözlerini kocaman açınca Raul'ü açık seçik gördü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Çömelmiş, ona bakıyordu.

"Geri döndün" dedi.

Çöl kaybolmuştu. Artık gece karanlığı hâkimdi. Altında taşlar, yukarıda yıldızlar ve tahmin ettiği kadarıyla, etrafını saran şaşkın kadınların getirdiği mumlar.

Altında, gövdesiyle toprak arasında, Kissoon'un Düğümü'nde bedenini çağırıp yeniden yaratırken sıyrıldığı giysileri vardı. Raul'ün yüzüne dokunmak için uzandı. Bu temas sayesinde gerçekten de somut dünyaya döndüğünden emin olmak istiyordu. Raul'ün yanakları ıslaktı.

"Çok uğraşmışsın" dedi, ter sanarak. Birden hatasını fark etti. Ter filan değildi bu, gözyaşıydı.

"Ah, zavallı Raul" dedi ve doğrulup ona sarıldı. "Tamamen mi kayboldum?"

Raul onu sımsıkı sardı. "Önce sis gibiydi" dedi. "Sonra... yok oluverdi."

"Niçin buradayız?" dedi. "Vurulduğumda Misyon binasındaydım."

Vurulduğunu hatırlayınca kurşun yarasını aldığı yere baktı. Yara yoktu, kan bile.

"Sefir" dedi. "Beni iyileştirmiş."

Kadınların gözünden kaçmamıştı. Sapasağlam deriyi görünce dualar ederek geri çekildiler.

"Hayır..." diye mırıldandı Tesla, hâlâ bedenine bakarak. "Sefir değildi. Bu benim *hayal ettiğim* bedenim."

"Hayal ettiğin mi?" dedi Raul.

"Çağırdığım" diye yanıtladı Tesla, kendi şaşkınlığı yüzünden Raul'ünkinin farkında bile değildi. Sol meme ucu, diğerinden iki kat büyük olan, şimdi sağdaydı. Gözlerini onlardan alamıyor, başını iki yana sallayıp duruyordu. Bu konuda hata yapmış olamazdı. Düğüm'e yolculuğu sırasında ya da geri dönerken, bir biçimde ters yüz olmuştu. İncelemek için bacaklarını kaldırdı. Dizlerinden birini süsleyen birkaç çizik -Butch'ın marifeti- şimdi öteki taraftaydı.

"Anlayamıyorum" dedi Raul'e.

Raul sorunu anlamamıştı ki yanıt versin, o yüzden omuz silkmekle yetindi.

"Boş ver" dedi Tesla ve giyinmeye koyuldu.

Sefir'e ne olduğunu ancak o zaman sordu.

"Hepsini ben mi aldım?" dedi.

"Hayır. Ölüm-Oğlan aldı."

"Tommy-Ray? Of Tanrım. Demek şimdi Jaff'ın bir buçuk oğlu var."

"Ama sen de temasta bulundun" dedi Raul. "Ben de. Elime bulaştı. Dirseğime tırmandı."

"Demek ki onlara karşı biz varız."

Raul başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Sana faydam dokunmaz" dedi.

"Dokunur, dokunmalı da" dedi Tesla. "Yanıt bulmamız gereken pek çok soru var. Tek başıma beceremem. Benimle gelmelisin."

Açıkça dile getirmese de Raul'ün gönülsüzlüğü belliydi.

"Biliyorum, korkuyorsun. Ama lütfen, Raul. Beni ölümden döndürdün..."

"Ben yapmadım."

"Yardım ettin. Boşa gitsin istemezsin, değil mi?"

Yaklaşımında Kissoon'un üstelemelerinden izler vardı sanki, hoşuna gitmedi. Gelgelelim, hayatında Kissoon'la birlikte geçirdiği zaman kadar sarp ve öğretici bir dönüm noktası yaşamamıştı. Adam kılına bile dokunmadan Tesla'da iz bırakmıştı. Ama adamın bir yalancı mı yoksa bir peygamber mi, bir kurtarıcı mı yoksa bir kaçık mı olduğunu sorsalar, söyleyemezdi. Dönüm noktasının belki de en keskin virajı bu belirsizlikte yatıyordu, her ne kadar ne ders aldığını bilemese de.

Düşünceleri tekrar Raul'e ve onun gönülsüzlüğüne yöneldi. Kapsamlı bir tartışmaya zaman yoktu. "Gelmek zorundasın o kadar" dedi. "Bundan kurtuluş yok."

"Ama Misyon binası..."

"... Orası *boş*, Raul. Sahip olduğu tek hazine Sefir'di, o da gitti."

"Anılar vardı" dedi Raul usulca.

"Başka anıların olur. Hatırlayacak zamanın da" dedi Tesla. "Şimdi... eğer insanlara veda edeceksen et, çünkü zaman kaybediyoruz."

Raul başıyla onayladı ve kadınlara İspanyolca durumu açıkladı. Tesla çat pat anlıyordu, onun gerçekten de vedalaştığından emin olacak kadar. Onu kadınlarla başbaşa bırakarak yokuş yukarı arabaya yürüdü.

Yürürken ters yüz olan bedendeki sorunun neden kaynaklandığını çözüverdi. Kissoon'un kulübesinde kendini en sık *gördüğü* hâliyle hayal etmişti: Aynadaki yansımasıyla. Otuz küsur yıllık ömründe kaç kez aynaya bakarken hangisi sağ hangisi sol diye düşünmüştü ki?

Düğüm'den kelimenin tam anlamıyla farklı bir kadın olarak dönmüştü, yalnızca camdaki yansımada bir görüntü olarak var olmuş bir kadın. Şimdi o görüntü ete kemiğe bürünmüştü ve dünyayı arşınlıyordu. Görüntünün ardındaki zihniyet, her ne kadar Sefir'in tesirindeyse de, Kissoon'la tanışmışsa da aynı zihniyetti, diye umdu. Ne de olsa hiç de hafife alınabilecek etkiler değildi bunlar.

Öyle ya da böyle yepyeni bir hikâyesi vardı. Dünyaya anlatmak için bundan iyi fırsat bulamazdı.

Yarın hiç olmayabilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Sırlar, Bütün Açıklığıyla

I

Tommy-Ray on altıncı yaş gününden bu yana araba kullanıyordu. Direksiyona geçmek, annesinden, rahipten, Palomo'dan ve bütün simgelediklerinden kaçıp soluklanma fırsatıydı. Şimdi birkaç yıl önce yeterince hızlı kaçamadığı mekâna geri dönüyordu, ayağı gazda, her mili sindirerek. Bedeninin taşıdığı yeniliklerle Palomo'da yeniden boy göstermek istiyordu, ona çok şey öğreten babasına geri dönmek. Jaff ortaya çıkana kadar hayatının ona sunduğu en iyi şey esaslı bir okyanus rüzgârı ve Topanga'da bir dalga olmuştu. Bir dalganın tepesinde, sahilden kızların onu seyrettiğini bilerek süzülürdü. Ama bu en parlak zamanların bile sonsuza kadar sürmeyeceğini hep bilirdi. Her yaz arka arkaya yeni kahramanlar ortaya çıkardı. Yeterince kıvrak olmayan, yalnızca birkaç yaş büyük diğer sörfçülerin pabucunu dama atarak o kahramanlardan biri olmuştu. Kendisi gibi, bir önceki mevsimin kaymağını yiyen oğlan çocukları birdenbire gözden düşerdi. Aptal değildi. Onların safına katılmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Oysa şimdi, zihnen ve bedenen, daha önce hiç sahip olmadığı bir amacı vardı. Topanga'daki uçarıların asla tahmin edemeyeceği bir düşünce ve davranış biçimi keşfetmişti. Çoğunu Jaff'a borçluydu. Ama babası bile, bütün o çılgınca tavsiyelerine rağmen, Misyon'da başına gelenleri kestiremezdi. O bir *mitti*, artık. Bir Chevy'nin direksiyonunda son sürat evine giden Ölüm. İnsanların düşüp ölene kadar hangi müzikle dans ettiklerini biliyordu. Öldüklerinde de etlerin nasıl parçalandığını, hepsini biliyordu. Manzaraya bizzat tanıklık etmişliği vardı. Bunu hatırlayınca sertleştiğini hissetti.

Ama gece eğlencesi daha yeni başlamıştı. Misyon binasının kuzeyine yüz milden daha az yol katetmişti ki güzergâhı, küçük bir köye çıkardı onu. Bitiminde bir mezarlık vardı. Ay hâlâ parlıyordu. Işıltısı kabirleri aydınlatıyor,

oraya buraya serpilmiş çiçeklerin rengini solduruyordu. İyice bakmak için arabayı durdurdu. Bundan böyle, burası onun bölgesiydi. Evindeydi.

Eğer Misyon'da başına gelenlerin bir delinin uydurmaları olmadığına daha fazla delil arıyorsa, mezarlığın kapısını açıp içeri girmesi yeterliydi. Kabirlerin sahipsiz bırakıldığı bazı yerlerde dizleri hizasına gelen çimenleri hışırdatacak bir rüzgâr esmiyordu. Ama yine de bir hareketlilik vardı. Birkaç adım daha ilerledi ve bir düzine yerden yükselen insan suretleri gördü. Ölüler. Görünüşlerinden zaten belliydi ama bedenlerinden yayılan parlaklık da -arabanın yanında bulduğu kemik parçası kadar parlaktılar- onların Tommy'le aynı aileden olduklarını ispatlamaya yeterdi.

Onları ziyarete gelen kişiyi tanıyorlardı. Saygıyla ona yaklaşırlarken gözleri, ya da aralarında daha yaşlıların da olduğu düşünülürse, *göz çukurları*, üzerine odaklanmıştı. İstisnaları olsa da hiçbiri yere bakmıyordu. Bu araziyi gayet iyi tanıyorlar, kötü yapılmış kabirlerin nerede tümsek oluşturduğunu ya da bir yer hareketiyle hangi tabutun yüzeye çıkıntı yaptığını biliyorlardı. İlerleyişleri yine de yavaştı. Tommy'nin acelesi yoktu. Mezar taşına kayıt düşülenlere bakılırsa bir anneyle yedi çocuğunu barındıran bir mezara oturdu ve hortlakların yaklaşmasını izledi. Yaklaştıkça, ne hâlde olduklarını daha iyi görüyordu. Güzel değildi. Üzerlerinden bir rüzgâr esip geçmiş, onları çarpıtarak gerçeklikten koparmıştı. Yüzleri bile ya çok genişti ya da çok uzun, gözleri dışarı uğramıştı, ağızları patlayarak açılmış, yanaklar içeri göçmüştü. Çirkinlikleri Tommy-Ray'in aklına merkezkaç kuvvetine karşı direnen pilotlarla ilgili izlediği filmi getirmişti. Farkı, buradakilerin gönüllüler olmamasıydı. Kendi istekleriyle eziyet çekmiyorlardı.

Tommy, onların çarpılmış suretlerinden de, eğri büğrü bedenlerindeki deliklerden de ya da kopmuş, parçalanmış uzuvlarından da hiç rahatsız olmadı. Altı yaşından beri çizgi romanlarda ya da korku tünelinde görmediği şeyler değildi hiçbiri. Bakmasını bilirsen korku her yerdeydi. Çiklet kartlarında, Cumartesi sabahı gösterilen çizgi filmlerde, ya da dükkânlardaki tişörtlerde ve albüm kapaklarında. Ölüm-Oğlan'ın parmağının değmediği yer yoktu.

Tommy-Ray'in ilk müptelaları olan bu ölülerin en hızlısı, görünüşe göre yakın tarihte genç ölmüş bir adamdı. İki beden büyük bir kot pantolon ve üzerinde dünyaya el işareti çeken bir resmin bulunduğu bir tişört giymişti. Aynı zamanda bir de şapka takmıştı. Tommy-Ray'in birkaç metre yakınına gelince çıkardı. Şapkanın altındaki kafa, iyice tıraşlanmıştı. Boylamasına birkaç kesik gözüküyordu. Ölümcül yaralar, muhtemelen. O yaralardan artık kan akmıyordu, adamın iç organlarından esip geçerken ıslık çalan rüzgârın sesi yalnızca.

Tommy-Ray'in biraz uzağında durdu.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordu Ölüm-Oğlan.

Adam zaten açık olan ağzını biraz daha açtı, gırtlağından çıkabilecek en iyi sesle cevap vermeye çabaladı. Onu izlerken Tommy-Ray'in aklına gecenin

bir vakti TV'de izlediği bir gösteri geldi. Adamın biri canlı bir Japon balığını yutmuş, sonra da geri kusmuştu. Gerçi birkaç yıl öncesine dayanıyordu ama görüntü Tommy-Ray'in zihninde bir ışık çaktı. Midesini istediği gibi ağzına getirebilen bir adamın görüntüsü, boğazında tuttuğu şeyi kusması -midesindekini değil tabii ki, pullu da olsa hiçbir balık mide asidinden kurtulamazdı- izlerken kapıldığı tiksintiye değmişti sonuçta. Şimdi de Siktir-Çeken-Adam benzer bir edimde bulunuyordu, balıkların yerinde sözcükler vardı yalnızca. Sonunda ağzından döküldüler, iç organları kadar kuru.

"Evet" dedi adam, "Konuşabiliyorum."

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Tommy-Ray.

Adam inledi.

"Evet mi, hayır mı?"

"Hayır."

"Ben Ölüm-Oğlan'ım. Sen de Siktir-Çeken-Adam. Ne dersin? Birbirimize yakışmadık mı?"

"Bizim için geldin" dedi ölü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizler gömülmedik. Kutsanmadık."

"Benden medet umınayın" dedi Tommy-Ray. "Birini gömdüğüm falan yok. Geldim, çünkü burası benim mekânım artık. Ölülerin Kralı olacağım."

"Öyle mi?"

"Emin olabilirsin."

Yitik ruhlardan başka biri -geniş basenli bir kadın- yaklaşmıştı, söyleyeceklerini âdeta kusuyordu.

"Sen...." dedi. "... *Işıldıyorsun.*"

"Ya?" dedi Tommy-Ray. "Şaşmam. Sen de parlaksın. Epey parlak."

"Biz birbirimize aitiz" dedi kadın.

"Hepimiz" dedi üçüncü bir kadavra.

"Hah, şunu bileydiniz."

"Kurtar bizi" dedi kadın.

"Siktir-Çeken-Adam'a az önce de söyledim" dedi Tommy-Ray. "Hiç kimseyi gömmeye gelmedim."

"Takipçin oluruz" dedi kadın.

"Takipçim mi?" diye karşılık verdi Tommy-Ray, Palomo'ya kuyruğunda böyle bir cemaatle döndüğünü düşününce bir heyecan dalgası kapladı içini. Belki yol boyunca başka yerlere de uğrayabilir ve sayılarını arttırabilirdi.

"Fikri beğendim" dedi. "Ama nasıl?"

"Sen öncülük et. Biz peşinden geliriz" oldu cevabı.

Tommy-Ray ayağa kalktı. "Neden olmasın?" dedi ve arabaya yöneldi. Tam o sırada kendini şunu düşünürken buldu: Bu benim sonum olacak...

Düşünmesine düşündü ama umursamadı.

Direksiyona geçer geçmez dönüp mezarlığa baktı. Bir yerlerden bir rüzgâr peydahlanmıştı. Seçtiği ekibin bu rüzgârla birlikte âdeta ayrıştığını gördü. Gövdeleri kumdan yapılmışçasına dağılıp parçalanıyordu. Saçılan toz zerreleri yüzüne çarptı. Bakışlarını manzaradan kaçırmayı hiç istemediği için gözlerini kısarak bakmayı sürdürdü. Gövdeleri gözden yitmesine rağmen ulumalarını hâlâ işitebiliyordu. Rüzgârı andırıyorlardı ya da rüzgârın ta kendisiydiler, varlıklarını belli ediyorlardı. Ayrışmaları tamamlanınca Tommy önüne bakarak gaza bastı. Araba, peşindeki dervişlere toprak sıçratarak öne fırladı.

Güzergâh üzerinde hortlak toplayacağı başka yerler bulacağını düşünürken yanılmamıştı. *Bundan böyle hep haklı çıkacağım*, diye düşündü. *Ölüm asla yanılmaz, asla, asla yanılmaz.* İlkinden bir saat uzaklıkta başka bir mezarlık daha buldu. Yarı ayrışık ruhlardan oluşmuş toz derviş güruhu, sahibinin gelmesini sabırsızlıkla bekleyen bağlı bir köpek gibi mezarlığın ön duvarında bir ileri bir geri arşınlıyordu. Gelişi önceden haber almışlardı anlaşılan. Bu ruhlar, kalabalığa katılmaya hazır, bekliyorlardı. Tommy-Ray, arabayı yavaşlatmadı bile. Yaklaşmasıyla birlikte toz fırtınası, arkadaki ruhların saflarına katılmadan önce aracı bir anlığına toza bulayarak onunla kavuştu. Tommy-Ray istifini hiç bozmadan sürdü yalnızca.

Şafağa doğru mutsuz ekibi başka katılımcılar da buldu. Bir dört yol ağzında, gecenin erken saatlerinde bir kaza olmuştu. Yolun her yerine cam kırıkları saçılmıştı. İki arabadan biri -artık hurdahaş hâldeydi- şarampolde ters dönmüştü. Bakmak için yavaşladı, burada askıda kalmış başkalarının da olabileceğine pek ihtimal vermiyordu ama tam yavaşladığı sırada o tanıdık rüzgâr sesini işitti ve iki eciş bücüş suretin, bir adam ve bir kadın, karanlıkta belirdiğini gördü. Durumlarından henüz bihaberdiler. İçlerinden esip geçen, ya da içlerinden yayılan rüzgâr sendeleyerek attıkları her adımı güçleştiriyor ve onları kırık kafalarının üstüne tepetakla deviriyordu. Gelgelelim, yeni-ölü olmalarına rağmen Tommy-Ray'in suretindeki Efendi'lerini hissetmişlerdi ve itaatkâr biçimde gelmeyi sürdürüyorlardı. Tommy-Ray onlara gülümsedi, taze yaraları (yüzlerindeki, gözlerindeki cam kırıkları) onu heyecanlandırıyordu.

Aralarında hiç konuşma geçmedi. Yaklaştıkça sanki Tommy-Ray'in arabasının arkasındaki ölüm yoldaşlarından bir sinyal alıyorlar ve gövdelerinin tamamen dağılarak rüzgâra katılmasına izin veriyorlardı.

Tümen genişliyor, Tommy-Ray yola devam ediyordu.

Yol boyunca bu türden başka buluşmalar da oldu, kuzeye ilerledikçe sayıları daha da artmış gibiydi, sanki Tommy-Ray'in gelişinin haberi yerküreye sızmış, mezarlık dedikoducularınca ölüden ölüye aktarılmıştı. O yüzden yol boyunca hazır bekleyen tozlu hayaletler vardı. Hepsi de partiye katılmaya gelmemişti tabii. Bazıları geçip giden tören alayını izlemeye gelmişti yalnızca. Tommy-Ray'e bakan suratlarında korku vardı. Hayalet trendeki Dehşet o'ydu

şimdi, ödü patlayan müşteriler ise onlar. Görünüşe bakılırsa ölüler arasında bile hiyerarşi vardı ve Tommy onların hepsinden daha yüksek bir seviyedeydi, hırsı fazla büyüktü, iştahı fazla ayartıcı. Onlar ise sessizce çürümeyi böyle bir serüvene yeğlerdi.

Cüzdanını kaybettiği, isimsiz bir taşra kasabasına ulaştığında sabahın ilk saatleriydi. Günışığı, peşine takılan toz fırtınasında saklanan konuğu ortaya çıkarmadı. Meraklananlar olduysa da -böylesine kör edici bir rüzgârı göze alan yalnızca birkaç kişi- arabanın arkasından yayılan kirli bir toz bulutundan başka bir şey görmedi, hepsi o kadar.

Her ne kadar böylesine perişan bir beldede hayatın çabucak ve acımasızca son bulduğuna, pek çok cesedin son istirahate kutsanmadan gönderildiğine eminse de burada yitik ruhlar toplamaktan başka bir işi daha vardı. Evet, buradaki işi yankesiciden intikam almaktı. Ondan değilse de, en azından olayın gerçekleştiği batakhaneden. Yeri kolayca buldu. Ön kapı, tahmin ettiği gibi kilitli değildi, ne de olsa daha çok erkendi. Nitekim içeri girdiğinde barı boş bulmadı. Farklı zom seviyelerindeki akşamcılar oraya buraya tünemişti. Biri yüz üstü yere uzanmıştı, etrafında kusmuk saçıntıları vardı. Diğer ikisi sere serpe masaya yayılmıştı. Tezgâhın arkasında Tommy-Ray'in hayal meyal kapıcı olarak anımsadığı, arka oda gösterisi için para ödediği adam vardı. Adam odunun tekiydi, yüzü bir daha asla toparlanamayacak kadar çok darbe almış gibiydi.

"Birini mi aradın?" diye sordu adam.

Tommy-Ray onu duymazdan geldi, kadınla köpeğin icraatını izlediği arenaya çıkan kapıya yöneldi. Açıktı. İçerisi boştu, oyuncular evlerine ve kulübelerine gitmişti. Bara tam geri dönüyordu ki barmen dibinde bitiverdi.

"Sana bir soru sorduk" dedi.

Tommy-Ray adamın körlüğü karşısında biraz geri çekildi. Adam başkalaşmış bir yaratıkla konuştuğunun farkında değil miydi? İçkiyle ve köpek gösterileriyle geçirdiği onca yıl, Ölüm-Oğlan'ın ziyarete geldiğini anlayamayacak kadar köreltmiş miydi algısını? Aptallığına doymasın.

"Çekil yolumdan" dedi Tommy-Ray.

Adam, denileni yapmaktansa Tommy-Ray'in yakasına yapıştı. "Buraya daha önce de gelmiştin" dedi.

"Evet."

"Ayrıca bir şey bırakmıştın, değil mi?"

Tommy-Ray'i kendine çekti, artık tam anlamıyla burun burunaydılar. Nefesi kokuyordu.

"Yerinde olsam bırakırdım" diye uyardı Tommy-Ray.

Adam, bu laf komiğine gitmiş gibi baktı. "Taşaklarını yerden toplamak istiyorsun galiba" dedi. "Yoksa gösteriye mi katılmak niyetin?" Gözleri irileşti. "Aradığın bu mu? Bir prova?"

"Dedim ya..." diye başlayacak oldu Tommy-Ray.

"Ne dediğin umurumda değil ulan. Ben konuşuyorum. İşitmiyor musun?" Kocaman elini Tommy-Ray'in ağzına kapadı. "Eee... bana göstermek istediğin bir şey var mı yok mu?"

Tommy-Ray, bakışlarını saldırgana dikmişken gözlerinin önüne arkasındaki odada tanık olduğu görüntü geldi: Donuk bakışlı kadın, donuk bakışlı köpek. Burada ölümü görmüştü, canlı hâliyle. Adamın avucu altından ağzını açtı ve dilini rutubet kokan ele değdirdi.

Adam sırıttı.

"Ya?" dedi.

Elini Tommy-Ray'in yüzünden çekti. "Demek göstereceksin?" dedi tekrar.

"*Buraya...*" diye mırıldandı Tommy-Ray.

"Ne?"

"*Girin... girin...*"

"Neden söz ediyorsun?"

"Sana demedim. *Buraya. İçeri... gelin.*" Bakışları adamın yüzünden kapıya kaydı.

"Benimle oynama evlat" diye karşılık verdi adam. "Tek başınasın."

"*Girin!*" diye bağırdı Tommy-Ray.

"Kapa çeneni!"

"*İçeri girin!*"

Yaygarası adamı deliye çevirdi. Tommy-Ray'in suratına öyle bir yumruk savurdu ki oğlanın ayakları yerden kesildi. Tommy-Ray ayağa kalkmadı. Gözlerini kapıya dikerek davetini bir kez daha tekrarlamakla yetindi.

"*Lütfen içeri girin*" dedi, daha sakince.

Tümenin itaat etmesinin nedeni oğlanın bu kez talepte bulunmaktan ziyade *rica etmesi* miydi? Yoksa kendilerini ancak toparlamışlar da yardımına daha şimdi mi yetişiyorlardı? Öyle ya da böyle, kapalı kapıları tırmalamaya başladılar. Barmen homurdanarak döndü. Çakmaklanan gözlerine rağmen kapıyı zorlayan şeyin doğal bir rüzgâr olmadığını o bile mükemmel biçimde anlamıştı. Düzenli aralıklarla zorluyordu kapıyı, darbeler aşırı şiddetliydi. Ya kükremeler, ah o kükremeler, daha önce hiçbir fırtınanın öyle kükrediğini duymamıştı. Tommy-Ray'e döndü.

"N'oluyo lan burada?" dedi.

Tommy-Ray yattığı yerden adama bakıp sırıttı yalnızca, şu efsanevi sırıtma, haddimi-aştığım-için-affet-beni sırıtması, bir daha asla aynı sırıtma olmayacaktı, çünkü o artık Ölüm-Oğlan'dı.

Öl, diyordu o sırıtma şimdi, *ben seni seyrederken öl. Yavaşça öl. Çabucak öl. Umurumda değil. Ölüm-Oğlan için hepsi bir.*

Sırıtması yayılırken kapı açıldı. İçeri dolan rüzgârla birlikte tezgâha kilit parçaları ve tahta kıymıkları yağdı. Fırtınanın içindeki ruhlar dışarıdaki gü-

neş ışığı altında görünmezdiler ama şimdi, görgü tanıklarının gözleri önünde yoğunlaşarak ortaya çıkıyorlardı. Adamlardan biri, yığıldığı masadan tam da başını kaldırmıştı ki üç suretin kafa kısımlarından başlayarak biçim aldığını gördü, üst gövdelerini tozdan yapılmış iç organlar gibi peşlerinden sürükleyerek geliyorlardı. Adam duvara doğru korkuyla gerilerken oracıkta üzerine çullandılar. Tommy-Ray onun ciyaklamasını işitti ama ona ne tür bir ölüm bahşettiklerini göremedi. Gözleri barmene yaklaşan ruhlardaydı.

Yüzleri tamamen iştahtı, sanki kafileyle birlikte yaptıkları yolculuk onlara kendilerini sadeleştirme fırsatı vermişti. Eskiden olduğu gibi birbirlerinden çok farklı değildiler artık, belki de tozları fırtınada birbirine karışmış ve birbirlerinden farkları kalmamıştı. Ayırt edici özelliklerini yitirince, mezarlık duvarındaki hâllerinden daha ürkütücü bir hâl almışlardı. Görüntü karşısında ürperdi. Eskiden kalma bir parçası onlardan korkuyor, Ölüm-Oğlan ise hayranlık duyuyordu. Bunlar ordusunun neferleriydi: Kocaman gözler, daha da kocaman ağızlar, toz ve arzu tek bir kükreyen tümenin bünyesinde.

Barmen yüksek sesle dua etmeye başladı ama yalnızca duaya bel bağlamadı. Yere uzanıp Tommy-Ray'i tek elle yakaladığı gibi kendine çekti. Sonra, rehinesini alınca, seks meydanına çıkan kapıyı açtı ve geri geri içeri girdi. Tommy-Ray onun bir yandan da sürekli bir şey tekrarladığını işitiyordu, dua oltası mı acaba? *Santo Dios*! *Santo Dios*! Ama rüzgârı ve onun tozu dumana katan dehşetini ne sözcükler ne de rehine yavaşlattı. Peşindelerdi, kapıyı ardına kadar açarak.

Tommy-Ray ağızlarının daha da kocaman açıldığını gördü, bulanık suratlar tepelerindeydi artık. Bundan sonra olanları göremedi. Gözlerini kapamasına fırsat kalmadan içlerine toz doldu. Ama barmenin kayıp gittiğini hissetmişti, arkasından da nemli bir sıcak dalgası geldi. Rüzgârın uğultusu birden öyle tizleşti ki kulaklarını tıkayarak engellemeye çalıştı ama nafile, kafatasını yüz ayrı matkap gibi oyuyordu.

Gözlerini açtığında kızıla bulanmıştı. Göğsü, kolları, bacakları, elleri: Kıpkırmızıydı. Rengin kaynağı barmen, önceki gece Tommy'nin kadınla köpeği gördüğü sahneye sürüklenmişti. Başı diklemesine bir köşedeydi, kolları, kenetli kalmış elleri diğer köşede, geri kalanı sahnenin ortasında yatıyor, boynundan hâlâ kan pompalanıyordu.

Tommy-Ray iğrenmemeye çalıştı (ne de olsa Ölüm-Oğlan'dı) ama bu kadarı da fazlaydı. Beri yandan, kendi kendine, onları eşikten içeri davet ederken ne bekliyordun ki, diye sordu. Kuyruğuna takıp getirdiği şey bir sirk kafilesi değildi. Sağlıklı bir şey değildi bu, medeni hiç değildi.

Sarsılmış, iğrenmiş bir hâlde ayağa kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye bara döndü. Tümeninin buradaki marifeti de geride bıraktığı marifetleri kadar feciydi. Üç bar sakininin hepsi de gaddarca katledilmişti. Manzaraya üstünkörü bir bakış fırlatıp yıkımın arasından geçerek dışarı çıktı.

İçeride olanlar kaçınılmaz biçimde bir seyirci kitlesi toplamıştı dışarıda, hem de bu kadar erken saatte. Ne var ki rüzgârın şiddeti -hortlak ordusu o rüzgârla bir kez daha ayrışıp dağılmıştı- en maceraperestleri, gençler ve çocuklar dışında olay mahalline yaklaşmaktan alıkoyuyordu. Kuşkuyla uzak dursalar da kükreyerek etraflarını saran hava onları eli boş döndürmedi.

Sarışın, kanla kaplı bir oğlanın bardan çıkarak arabasına gidişini izlediler ama biri de çıkıp yolunu kesmedi. Dikkatle incelediklerini görünce Tommy-Ray fırsatı kaçırmadı. Tereddütle yürümektense göğsü dimdik ilerledi. Madem Ölüm-Oğlan'ı anımsayacaklar, diye düşündü, bırak da onu *korkunç* biri olarak anımsasınlar.

Arabayla giderken tümeni geride bırakmış olduğuna kanaat getirmeye başladı, cinayet oyununu önderlerini takip etmekten daha heyecan verici bulmuşlardı ve kasabanın geri kalanını katletmeye girişeceklerdi. Terk edilmesini kafaya pek takmadı. Aslında bir yanı memnundu. Önceki gece pek hoşuna giden ifşaatlar cazibesini bir nebze yitirmişti.

Başka bir insanın kanıyla yapış yapıştı, kokuyordu, barmenin çekiştirmeleriyle berelenmişti. Safça Sefir'in etkisiyle ölümsüz olacağını sanmıştı. Eğer ölüm hâlâ sana efendilik edebiliyorsa Ölüm-Oğlan olmanın ne faydası vardı ki? Hatasını öğrenirken pek de önemsemediği hayatını kaybetmesine ramak kalmıştı. Kurtarıcılarına, *tümenine* gelince, onları denetleyebileceğini sanarak aynı ölçüde saflık etmişti.

Onlar, önceki gece düşündüğü gibi şapşal, mızmız mülteciler değildiler. Öyle olsalar dahi, bir araya gelince tabiatları değişmişti. Şimdi ölümcüldüler ve muhtemelen er ya da geç denetiminden kaçacaklardı. Onlarsız daha iyiydi.

Sınırı geçmeden önce yüzündeki kanı temizlemek için durdu. En berbat lekeleri saklamak için tişörtünü tersinden giydi ve yola devam etti. Sınıra ulaştığında aynadan toz bulutunu gördü ve tümenini kaybettiğine sevinmekle erken davrandığını anladı. Giriştikleri katliamı tamamlamışlardı. Onları geride bırakacağını umarak gaz pedalına iyice bastı ama kokusunu almışlardı bir kez, sadık ve ölümcül bir köpek sürüsü gibi peşinden geliyorlardı. Arabaya yaklaştıklarında bir kez daha burgaçlar çizmeye başladılar.

Sınırı geçer geçmez bulut hızlandı, öyle ki takip etmek yerine arabayı sağdan soldan kuşattı. Bu manevradaki amaç, yakınlık kurmaktan daha öte bir şeydi. Ruhlar pencerelere hücum ederek ön yolcu kapısını tırmaladılar, sonunda da açtılar. Tommy-Ray kapıyı tekrar kapamak için uzandı. Aynı anda barmenin başı -fırtınayla birlikte sürüklendiği için iyice berelenmiş- yan koltukta tozların arasından bitiverdi. Sonra kapı çarparak kapandı ve bulut bir kez daha, görevine sadık, arabanın arkasındaki yerini aldı.

Tommy'nin içgüdüsü durmasını ve ganimeti dışarı atmasını söylüyordu ama böyle bir şey yaparsa tümeninin gözündeki zayıflığını pekiştireceğini bi-

liyordu. Kafayı yalnızca ona yaranmak için getirmemişlerdi, öyle göstermek istemiş olsalar da. Burada bir uyarı vardı, hatta bir tehdit vardı. Tozlu, kanlı küre, *sakın ihanet etmeye ya da aldatmaya kalkışma*, diye bildiriyordu açık kalan ağzıyla, *yoksa kardeş oluruz*.

Sessiz mesajı ezberledi. Görünüşte hâlâ önder olsa da güç dengeleri değişmişti. Birkaç milde bir bulut hızlanıyor ve bir biçimde öne çıkarak ona sayıca arttıklarını gösteriyordu. En umulmadık yerlerde birçok bekleyen vardı: Kuytu sokak köşelerinde ve küçük yol ayrımlarında (en çok da yol ayrımlarında). Bir keresinde bir motelin park yerinde, bir kere de bir adam, bir kadın ve bir çocuğun beklediği, kepenk indirmiş bir benzincide, sanki hepsi de bu kafilenin geçeceğinden haberdardı.

Sayıları arttıkça fırtınanın hacmi de büyüdü, öyle bir noktaya vardı ki otobanda ilerlerken arabaları yoldan çıkarıyor, tabelaları deviriyor ve küçük çaplı hasarlara yol açıyordu. Haberlerde bile geçiyordu. Tommy-Ray sürerken bir yandan da hava durumunu dinliyordu. Okyanustan esen olağandışı bir rüzgârın kuzeye ilerleyerek Los Angeles'a yaklaştığı bildirilmekteydi.

Dinlerken acaba Palomo Grove'da hava durumunu işiten var mıdır, diye merak etti. Jaff belki ya da Jo-Beth. Öyle olmasını umdu. Kulaklarına gitmesini ve neyin yaklaştığını bilmelerini umdu. Kasaba, babası kayaların içinden döndüğünden bu yana bazı tuhaf şeyler görmüştü ama elbette ki hiçbir şey peşine taktığı rüzgârla ya da kıçında dans eden, yaşayan toz bulutuyla aşık atamazdı.

II

William'ı Cumartesi sabahı evinden dışarı uğratan şey açlıktı. Bir orjinin tam ortasında ansızın idrar torbasını boşaltması gerektiğini fark eden bir adam gibi gönülsüzce, gözü arkada çıktı. Fakat açlık, aynen çiş gibi, sonsuza kadar ertelenemezdi ve William buzdolabındaki birkaç parça erzağı çabucak tüketmişti. Çarşı'da çalışırken asla yiyecek depolamazdı, her gün on beş dakika süpermarkette turlar ve ağzının suyunu akıtan şeyleri alırdı. Ama iki gündür alış verişe çıkmamıştı. Evinde, kapalı perdelerin ardında bıraktığı leziz ama karın doyurmayan ziyafetlerin kucağındayken açlıktan ölmemişse de yiyecek bir şeyler almak zorundaydı. Söylemesi kolaydı. Eşlikçilerine kafayı öyle takmıştı ki dışarı çıkıp Çarşı'ya inmek gibi basit bir mesele ciddi bir meydan okumaya dönüşmüştü.

Şu ana kadar hayatı çok düzenli gitmişti. Hafta boyunca biriken gömlekler Pazar günü yıkanır ve ütülenir, gömlek rengine uyumlu yüz on bir papyonu içinden beş tane seçilip çekmeceye dizilir, mutfak fayansları bir reklam kampanyasına konu olacak kadar tertemiz edilir, evyesi limon, çamaşır makinesi bahar tazeliği estiren yumuşatıcı, tuvaleti çam kokardı.

Ama Babil evini ele geçirmişti. En son gördüğü şey, en iyi takım elbisesinin o sırada kız arkadaşlarından birini düdükleyen kötü şöhretli biseksüel Marcella St. John tarafından giyilmesiydi. Papyonları üç ereksiyondan hangisinin on yedi tanesini birden takabileceğine ilişkin bir yarışmaya alet edilmiş, müsabaka Moses "Hortum" Jasper tarafından kazanılmıştı.

William, ortalığa çeki düzen vermek ya da eşyalarını geri almaya çalışmak yerine eğlenenleri kendi hâllerine bırakmaya karar vermişti. En alt çekmecesini karıştırdı ve birkaç yıldır giymediği bir tişört ve kot pantolon bulup üzerine geçirdi, sonra da Çarşı'nın yolunu tuttu.

Aynı sırada Jo-Beth, hayatının en berbat baş ağrısıyla uyanmaktaydı. En berbat, çünkü ilkti.

Önceki gece olanlara dair hafızasından emin değildi. Lois'in evine gittiğini anımsıyordu elbette, konukları da, Howie'nin gelişini de. Ama bütün bunların nasıl sona erdiğinden emin değildi. Baş dönmesi ve mide bulantısıyla kalktı, banyoya gitti. Ayaklandığını duyan annesi yukarı çıkmıştı, Jo-Beth çıktığında onu beklemekteydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır" diye belirtti Jo-Beth, çekincesizce. "Berbat hissediyorum."

"Dün gece içmişsin."

"Evet" dedi Jo-Beth. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Nereye gittin?"

"Lois'i görmeye."

"Lois'in evinde içki yoktur" dedi annesi.

"Dün gece vardı. Başka şeyler de vardı."

"Bana yalan söyleme, Jo-Beth."

"Yalan söylemiyorum."

"Lois o zıkkımı evine asla sokmaz."

"Sanırım onunla kendin konuşmalısın" dedi Jo-Beth, annesinin suçlayıcı bakışlarına karşı koyarak. "Sanırım ikimiz de dükkâna gitmeli ve onunla konuşmalıyız."

"Evden ayrılmam ben" dedi annesi dümdüz bir sesle.

"Geçen gece avluya kadar çıktın ama. Bugün de arabaya binebilirsin."

Annesiyle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Sesindeki öfke tınısı, kısmen annesinin onu yalancılıkla suçlaması yüzündendi, kısmen de dün geceyi bulanık anımsadığı için kendi kendine kızmasından. Howie'yle aralarında ne geçmişti? Tartışmışlar mıydı? Herhâlde öyleydi. Kendilerini sokağa attıkları kesindi... ama niye? Lois'le konuşmak için bir gerekçe daha.

"Ciddiyim anne" dedi. "İkimiz de Çarşı'ya iniyoruz."

"Hayır, yapamam..." dedi annesi. "Gerçekten yapamam. Bugün kendimi çok hasta hissediyorum."

"Hayır, hissetmiyorsun."

"Evet. Midem..."

"Hayır, anne! Yetti artık! Yalnızca korkuyorsun diye hayatın boyunca hasta numarası yapamazsın. Ben de korkuyorum, anne."

"Korkman iyi."

"Hayır, değil. Jaff'ın istediği de o. Beslendiği şey. İçindeki korku. Biliyorum, çünkü işleyişini gördüm, korkunçtu."

"Dua edebiliriz. Duaların..."

"... Artık bize bir yararı yok. Rahibe faydası olmadı. Bize de olmayacak." Sesini yükseltiyor, yükselttikçe de başı fır dönüyordu. Beri yandan tamamen ayılmadan, ayılmasıyla beraber yeniden endişeye kapılmadan bütün bunların söylenmesi gerektiğini de biliyordu.

"Sürekli dışarısı tehlikeli diyorsun" diye sürdürdü. Annesini böyle incitmekten hoşlanmıyordu ama ateş püsküren duygularını da dizginleyemiyordu. "Evet ya, tehlikeli. Sandığından bile fazla. Ama içerisi, anne..." Yüreğini, Howie'yi, Tommy-Ray'i ve her ikisini de kaybetme korkusunu kastederek göğsüne vurdu. "... *İçerisi*, daha kötü. Berbat. Bir şeylere sahip olmak... *düşlere*... bir süreliğine... sonra doğru dürüst tutunamadan elinden kaçırmak."

"Anlamsız konuşuyorsun, Jo-Beth" dedi annesi.

"Lois sana anlatır" diye karşılık verdi Jo-Beth. "Seni Lois'e götüreceğim, o zaman inanırsın."

Howie pencerede oturdu ve bıraktı güneş terini kurutsun. Kokusu, aynadaki yüzü kadar aşinaydı, çok daha aşina belki de, çünkü yüzü değişmeye devam ediyordu ama ter kokusu aynıydı. Şimdi, dünyada hiçbir şeyden emin değilken, hiçbir şey kesin değilken, bu tür aşinalıkların verdiği rahatlığa ihtiyaç duyuyordu. İçini daraltan karmaşık duygulardan bir çıkış yolu bulamıyordu. Dün, evin arkasında güneşte dikilip Jo-Beth'i öperken, basit gözüken şey artık basit gelmiyordu. Fletcher ölmüş olabilirdi ama Palomo'ya bir miras bırakmıştı, onu yitik yaratıcılarının muadili gören düş yaratıklarını içeren bir miras. Onun yerine geçemezdi. Fletcher'ın Jo-Beth'e bakış açısını paylaşmasalar bile -ki paylaştıkları dün geceki gerginlikten belliydi- onların beklentilerini yine de yerine getiremezdi. Buraya bir avare sıfatıyla gelmiş ve her ne kadar kısa süreliğine de olsa, bir âşığa dönüşmüştü. Şimdi ondan bir general yaratmak istiyorlardı, emirler verecek, savaş planları yapacak. Hiçbirini sağlayamazdı. Bu tür bir dayatmanın üstesinden Fletcher bile gelemezdi. Yarattığı ordu, önderini kendi saflarından seçmek ya da dağılmak zorundaydı.

Bu meseleler kafasını şimdiye kadar öyle çok kurcalamıştı ki neredeyse onlara inanacaktı ya da daha ziyade, onlara inanmayı *isteyerek* korkaklık etmediğine dair ikna olmak üzereydi. Ama hileleri işe yaramamıştı. Dönüp dolaşıp aynı çıplak gerçeğe geliyordu, bir defasında ormandayken Fletcher'ın uyardığı şeye. Jo-Beth'le yazgısı arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı ve o bu teklifi elinin tersiyle bir kenara itmişti. Howie'nin sırt dönmesinin sonuçları, dolaylı ya da dolaysız, önemli değildi şimdi. Fletcher'ın herkesin gözü önünde ölümü, gelecek umudunu yakalamaya yönelik umutsuz bir son çaba olarak kalmıştı. Şimdi Howie vardı, hayırsız evlat, o fedakârlığın ürününe kasten sırt çeviren.

Ama... ama... Hep bir ama vardı. Eğer Fletcher'ın ordusundan yana olursa, o zaman Jo-Beth'le birlikte ilişmekten dikkatle kaçındıkları savaşın bir parçası olacaktı. Jo-Beth ise düşmanlarından biri, hem de doğuştan.

Şu hayatta en çok -on bir yaşındayken çıksın diye can attığı kasık kıllarından daha çok, on dört yaşında çaldığı motosikletten daha çok, yalnızca onu ağlattığına ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilmek için annesini iki dakikalığına hayata döndürme isteğinden daha çok, şu anda Jo-Beth'ten daha çok- istediği şey, *kesinlikti.* Yalnızca doğru yolun hangisi, doğru eylemin ne olduğunun söylenmesi ve hangi yolu seçerse seçsin, hangi eylemde bulunursa bulunsun sorumluluğun ona ait olmadığına dair içine su serpilmesi. Ama bunu yapacak hiç kimse yoktu. İşin içinden kendi çıkmak zorundaydı. Güneşte oturup terini kurutmak ve çıkar yolu kendi bulmak.

Çarşı'da her zamanki Cumartesi yoğunluğu yoktu ama William yine de süpermarkete gidene kadar yarım düzine insana rastladı. Onlardan biri de yardımcısı Valerie'ydi. "İyi misin?" diye sordu Valerie. "Evini arayıp durdum. Hiç açmadın."

"Hastaydım" dedi William.

"Dün ofisi boş yere açmayayım dedim. Önceki gece olanlar yüzünden. Amma tantanaydı. Sirenler ötmeye başlayınca Roger perişan oldu, biliyor muydun?"

"Roger?"

Valerie ona bakakaldı. "Evet, Roger."

"Ah evet" dedi William, onun kocasını mı, kardeşini mi yoksa köpeğini mi kastettiğini anlamayarak. Umurunda da değildi.

"O da hastalandı" dedi Valerie.

"Bence birkaç gün dinlenmelisin" diye önerdi William.

"*İyi olur*. Fark ettin mi? Bir sürü insan daha şimdiden elini eteğini çekiyor. Kabuklarına çekiliyorlar. İş kaybımız olmaz."

William, ona nazikçe iyice dinlenmesini salık vererek ayrıldı.

Marketteki fon müziği ona evde bıraktığı şeyi anımsattı: İlk satın aldığı filmlerdeki müzik kuşaklarına, eşlik ettikleri sahneyle hiç ilgisi olmayan o sıradan nağmelere çok benziyordu. Anıları canlanınca upuzun koridorda telaşla bir aşağı bir yukarı koşturarak sepetini içgüdüsel hareketlerle bilinçsizce doldurdu. Konuklarını nasıl ağırlayacağını dert etmiyordu. Onlar birbirleriyle besleniyorlardı.

Dükkânda gerekli ihtiyaçlara (temizlik malzemeleri, deterjanlar vb) boş verip hazır yemeklere ve abur cubura ağırlık veren tek müşteri o değildi. Diğerlerinin de aynı biçimde davrandığı, sepetlerini ıvır zıvırla gelişigüzel doldurdukları dikkatini çekti. Sanki yemek pişirme ve yeme alışkanlıklarının yerini yeni ihtiyaçlar almıştı. Müşterilerin suratlarında (bir zamanlar ismen tanıdığı ama şimdi yalnızca yarısını anımsayabildiği suratlar) bütün hayatı boyunca takındığı aynı ketum ifade vardı. Yalnızca bunun sıradan bir Cumartesi gününden farklı olmadığını göstermek için alışverişe gelmişlerdi ama şimdi her şey farklıydı. Hepsinin ya da çoğunun sırrı vardı. Sırrı olmayanlar ise ya kasabayı terk ediyordu ya da Valerie gibi fark etmemiş ayağına yatıyordu ki bu da başlı başına bir sırdı.

Kasaya geldiğinde, sepetine iki avuç dolusu Hershey çikolata ekledikten sonra, uzun yıllardır görmediği bir yüze takıldı gözleri: Joyce McGuire. Kızı Jo-Beth'le beraber gelmişti, kol kola. Onları en son birlikte görmesi herhâlde Jo-Beth'in yetişkinliğe adım atmasından önceydi. Şimdi, yan yana dururlarken, yüzlerindeki benzerlik soluğunu kesmeye yetmişti. Bakakaldı. Göldeki o günü ve Joyce'un elbiselerini sıyırırken takındığı ifadeyi anımsamaması mümkün değildi. Kızı da elbiselerini çıkarırken aynı ifadeye bürünüyor mudur, merak etti, küçük esmer meme uçları, güneşte yanmış narin kalçalar?

Ansızın müşterilerden McGuire kadınlarına bakanın yalnızca kendisi olmadığını fark etti, neredeyse herkes aynı durumdaydı. Herkesin kafasından aynı düşüncenin geçtiğinden de emindi. Bu bedende Palomo'yu sinsice sarmalayan felaketin ilk ipuçları yatıyordu. On sekiz yıl önce, Joyce McGuire skandal sayılabilecek koşullar altında doğum yapmıştı. Şimdi, ortalıkta Bakireler Birliği hakkında en abuk sabuk dedikoduların dolaştığı bir zamanda, söylentileri haklı kılarcasına tekrar insan içine çıkıyordu. Palomo'da dolaşan (ya da pusuya yatan) ve daha zayıf canlıları etkileyen varlıklar *vardı*. Etkileri, Joyce McGuire'ın bedeninden kanlı canlı çocuklar edinmeye kadar varmıştı. William'ın hayallerine hayat veren de aynı etki olabilir miydi? Onlar da düşüncelerinden beden bulmuşlardı.

Joyce'un ardından baktı ve daha önce hiç kavramadığı bir şeyi anlayıverdi: O ve kadın (dikizleyen ve dikizlenen) ebediyen ve mütemadiyen ortaktılar. Bu farkındalık anı çok kısa sürdü, ucundan yakalamak çok zordu. Ama sepetini elinden bırakmasını ve kasadaki kuyruğu yararak dosdoğru Joyce McGuire'a ilerlemesini sağlamıştı. Kadın onun yaklaştığını gördü ve yüzünde bir korku ifadesi belirdi. William ona gülümsedi. Kadın geri kaçmaya çalıştıysa da kızı eline yapıştı.

William, kızın "Her şey yolunda, anne" dediğini işitti.

"Evet..." dedi William, elini Joyce'a uzatırken. "Evet, öyle. Gerçekten öyle. Sizi gördüğüme çok... memnunum."

Samimi yaklaşım, yalın ifade, kadının gerginliğini yumuşatmış gibiydi, çatık kaşlı ifadesi duruldu. Gülümsemeye bile başladı.

"William Witt" dedi William, tokalaşırken. "Beni herhâlde anımsamazsınız, ama..."

"Sizi hatırlıyorum" dedi Joyce.

"Sevindim."

"Gördün mü anne?" dedi Jo-Beth. "Korktuğuna değmemiş."

"Sizi çok uzun süredir Palomo'da görmemiştim" dedi William.

"Ben... rahatsızdım" dedi Joyce.

"Ya şimdi nasılsınız?"

Kadın ilk başta cevaplamaya yanaşmadı. Sonra, "Sanırım iyileşiyorum" dedi.

"Duyduğuma sevindim."

William konuşurken kuyruktakilerin birinden ağlamaklı bir ses yükseldi. Jo-Beth, sesi diğer bütün müşterilerden daha iyi fark etti: Annesiyle Mr. Witt arasındaki garip gerilim (adamı her sabah işe giderken görürdü ama böylesine hırpani giyindiğine hiç rastlamamıştı) müşterilerin ilgisini müthiş çekmişti ve kuyruktaki herkes *oralı değilmiş* gibi davranmaya çabalıyordu. Jo-Beth annesinin kolunu bıraktı ve kasa kuyrukları arasında dolaşa dolaşa araştırmaya, ağlama sesinin kaynağını bulmaya koyuldu. Annesinin doktorunun mu-

aynehanesinde sekreterlik yapan, Jo-Beth'le de samimi Ruth Gilford, müsli kutuların sıralandığı rafın önünde durmuş, sol elinde bir marka, diğerinde başkası, iki göz iki çeşme ağlamaktaydı. Alışveriş sepeti müsli kutularıyla tıka basa doluydu, sanki reyonda ilerlerken eline geçen her kutuyu sepete atmıştı. "Mrs. Gilford?" diye araya girdi Jo-Beth, merakla.

Kadın hıçkırmayı kesmeyip gözyaşları arasında konuşmaya çalıştı, bunun sonucu da bölük pörçük, bazen de anlaşılmaz bir sayıklama oldu.

"... Ne istiyor bilmem..." demeye çalışıyordu. "... Bunca zaman sonra... Ne istiyor bilmiyorum..."

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Jo-Beth. "Sizi eve götürmemi ister misin?"

Ev sözcüğü Ruth'un dönüp gözyaşlarının arasından bakışlarını odaklamaya çalışarak Jo-Beth'e bakmasına neden oldu.

"... Ne istiyor bilmiyorum..." dedi yeniden.

"Kim?" dedi Jo-Beth.

"... Bunca yıl... üstelik bir şey saklıyor benden..."

"Kocan mı?"

"... Bir şey demedim ama anladım... Hep biliyordum zaten... Başkasını seviyordu... Şimdi kalkmış eve de getirmiş onu..."

Gözyaşları iki misli arttı. Jo-Beth ona yaklaştı ve çok nazikçe kadının elindeki müsli kutularını alıp rafa geri koydu. Tılsımları elinden alınınca Ruth Gilford, Jo-Beth'e deli gibi yapıştı.

"... Yardım et..." dedi.

"Tabii ki."

"Eve gitmek istemiyorum. Orada birini saklıyor."

"Pekâlâ. Madem istemiyorsunuz."

Kadını müsli reyonundan uzaklaştırarak sakinleştirmeye koyuldu. Raftan uzaklaşınca kadının ıstırabı biraz dindi.

"Sen Jo-Beth'sin, değil mi?" diyerek toparlandı.

"Doğru."

"Beni arabama götürsen... Kendim gidebileceğimi sanmıyorum da."

"Gidiyoruz, düzeleceksiniz" diye temin etti onu Jo-Beth. Kuyruktakilerin meraklı bakışlarından korumak için Ruth'un sağ koluna girerek onu perdeledi. Bakacaklarından da şüpheliydi. Ruth Gilford'un çöküntüsü onlar için dosdoğru bakamayacakları kadar fazla dokunaklıydı, bakarlarsa zar zor sakladıkları kendi sırlarını anımsatacaktı onlara.

Annesi William Witt'le birlikte kapıdaydı. Jo-Beth takdimle uğraşmamaya karar verdi, ne de olsa Ruth cevap verebilecek durumda değildi. Yalnızca annesine döndü ve vardıklarında hâlâ kapalı buldukları kitapçıda buluşmalarını söyledi. Lois dükkânı açmakta ilk kez geç kalmıştı. İnisiyatifi ele alan annesi oldu.

"Mr. Witt beni eve götürür, Jo-Beth" dedi. "Beni merak etme."

Jo-Beth, Witt'e baktı. Adamın neredeyse büyülenmiş gibi bir hâli vardı.

"Emin misin?" dedi Jo-Beth. Daha önce hiç düşünmemişti ama yılışık Mr. Witt annesinin yıllarca Jo-Beth'i uyardığı tipte bir adamdı. Sessiz sakin tipler daima en baştan çıkarıcı sırları taşırlardı. Ama annesi ısrarcıydı, hatta neredeyse sıradan bir tavırla el bile sallayarak Jo-Beth'i uğurladı.

Delilik, diye düşündü Jo-Beth, Ruth'u arabasına kadar geçirirken, bütün dünya delirmiş. İnsanlar göz açıp kapayıncaya kadar değişiyordu, sanki bunca yıl her şey bir kandırmacadan ibaretti: Annesinin hastalığı, Mr. Witt'in derli toplu giyimi, Ruth Gilford'un içine kapanıklığı. Huy mu değiştiriyorlardı, yoksa her zamanki hâlleri miydi?

Arabaya vardıklarında Ruth Gilford yeni bir ağlama krizine daha yakalandı, bu kez çok daha şiddetliydi. Süpermarkete dönmeye çalışıyordu, müsliyi almadan eve dönmemekte ısrarlıydı. Jo-Beth onu nazikçe alıkoydu ve direksiyona geçip onu evine bırakmayı önerdi. Canı gönülden kabul edilen bir teklifti bu.

Aracı Ruth'un evine doğru sürerken Jo-Beth'in aklı annesinde kalmıştı. Beri yandan dört sıra limuzin konvoyunun yanlarından kayarak geçip tepeye yönelirken düşünceleri de onlarla birlikte gitti. Limuzinlerin varlığı öylesine aykırıydı ki sanki başka bir boyuttan çıkagelmişlerdi.

Ziyaretçiler, diye düşündü. Sanki zaten yeterince yokmuş gibi.

III

"Demek başlıyor" dedi Jaff.

Coney Eye'ın en üst katındaki pencerede durmuş, araç yolunu seyrediyordu. Öğleden biraz önceydi ve araç yolunu yağ gibi kayarak tırmanan limuzinler partinin ilk konuklarını getiriyorlardı. Bu manzarayı Tommy-Ray'le yan yana izlemek isterdi ama oğlan Misyon'a yaptığı yolculuktan henüz dönmemişti. Sorun değil. Lamar'ın vekaleti yeterince telafi ediciydi. Bir tek tatsızlık yaşanmış, o da Jaff'ın Buddy Vance maskesinden sıyrılıp gerçek yüzünü komedyene gösterdiği anda gerçekleşmiş ama adamı ayıltmak pek uzun sürmemişti. Bazı yönlerden Lamar, Tommy-Ray'e kıyasla daha uygun bir eşlikçiydi, çok daha duyarlı, çok daha alaycı. Dahası çok yakında Buddy Vance'in anısına toplanacak konuklar hakkında epey şey biliyordu, aslına bakılırsa dul Rochelle'in bildiklerinden enikonu etraflıca şeyler. Kadın önceki geceden bu yana uyuşturucu mahmurluğuna battıkça batmış, bu durumda da Lamar ondan cinsel anlamda yararlanmış, Jaff'a eğlence çıkmıştı. Bir zamanlar (çok eskiden) o da aynısını yapabilecek durumdaydı, elbette. Hayır, yapabilecek durumda değil, *yapardı*. Rochelle Vance hiç kuşkusuz güzeldi ve alttan alta hüküm süren öfkesinden beslenen bağımlılığı onu daha da çekici kılıyordu. Ne var ki bunlar tensel zaaflardı ve başka bir hayata aitti. Çok daha acil uğraşlar vardı, örneğin aşağıda toplanmaya başlamış konuklardan güç toplanması. Lamar ona bir liste çıkarmış ve neredeyse herkes hakkında birtakım acımasız görüşler sunmuştu. Yoz avukatlar, bağımlı aktörler, emekli orospular, pezevenkler, şehvet düşkünleri, kiralık katiller, zenci ruhlu beyazlar, bel soğukluğu olan ateşli erkekler, kıç yalayıcılar, kokain fırtçıları, rezillikleriyle şöhret olanlar, rezillikleriyle yerin dibine girenler, "hep-ben"ciler, çavuş tokatlayıcılar ve hedonistler. Sanat'ın kapıları açıldığında zarar görmesini engelleyecek bundan iyi güç başka nereden bulurdu? Bu bağımlı, şaşkın, şişirilmiş ruhlarda yalnızca burjuvalarda asla bulamayacağı türden korkular bulacaktı. Onlardan dünyanın hiç görmediği bir *terata* çıkaracaktı. İşte o zaman hazır olacaktı. Fletcher ölmüştü ve ordusu, eğer gerçekten de oluşmuşsa, sinmiş durumdaydı.

Jaff ile Quiddity arasında hiçbir şey kalmamıştı.

Pencerenin önünde durmuş, arabalarından inen, birbirlerini yapmacık gülümsemeler ve zoraki öpücüklerle selamlayan kurbanları izlerken aklına -nasıl olduysa- Amerika'nın gizli kimliğine dair ilk ipucunu yakaladığı Nebraska, Omaha'daki Ölü Mektuplar Odası geldi. O hazine dairesinin kapısını açan, sonra da onun dibinde ölen Homer'ı anımsadı. Jaff'ın hâlâ cebinde ta-

şıdığı kör bıçağıyla can vermişti. Ölüm o zamanlar bir şeyler ifade etmişti. O korkuyla yaşamak bir tecrübe olmuştu. Düğüm'e adım atana kadar bu tür korkuların ne kadar yersiz olduğunu fark etmemişti. Kissoon gibi küçük bir şarlatan bile zamanı askıya almayı becerebilmişti. Şaman muhtemelen sürgününde, ruhani alacaklılarından ya da linç çetesinden mümkün olduğunca uzakta, hâlâ güvendeydi. Düğüm'de askıya alınmış, gücü ele geçirmeyi tasarlıyor. Ya da onu kıyıda tutuyor.

Bu son düşünce, kafasını kurcaladığının farkında bile olmadığı bir bulmacanın malum cevabı gibi, ilk defa dank etti. Kissoon, içinde bulunduğu anı tutuyordu, çünkü bir bırakırsa kendi ölümünü serbest bırakmış olacaktı.

"Vay vay..." diye mırıldandı.

Lamar arkasındaydı. "Neye vay vay?"

"Düşünüyordum" dedi Jaff. Pencereden döndü. "Dul hanım aşağıda mı?"

"Uyandırmaya çalışıyorum."

"Konukları kim karşılıyor?"

"Hiç kimse."

"Gitsene."

"Beni burada istersin sanmıştım."

"Sonra. Hepsi gelince tek tek yukarı çıkarabilirsin."

"Nasıl istersen."

"Bir sorum var."

"Bir tanecik mi?"

"Benden niye korkmuyorsun?"

Lamar zaten çatık kaşlı bakan gözlerini iyice kıstı. Sonra, "Espri yeteneğimi henüz tamamen kaybetmedim" dedi.

Jaff'tan bir cevap beklemeden kapıyı açtı ve ev sahipliği göreviyle dışarı çıktı. Jaff pencereye döndü tekrar. Giriş kapısına bir limuzin daha gelmişti. Bu defaki beyazdı, şoförü yolcularının davetiyelerini bekçilere gösteriyordu.

"Tek tek" diye mırıldandı Jaff kendi kendine. "Kepazeler tek tek gelsin."

Grillo'yu Coney Eye'da yapılacak partiye çağıran davetiye ona öğleye doğru elden teslim edildi, kuryesi de Ellen Nguyen'di. Kadının tavrı dostane ama tatlı sertti, önceki gün aralarında yeşeren mahrem yakınlıktan eser yoktu. Grillo onu otel odasına davet etti ama kadın ısrarla zamanı olmadığından dem vurdu.

"Evde bana ihtiyaçları var" dedi. "Rochelle'in elinden hiçbir iş gelmiyor. Seni tanımasına fırsat vermezsin herhâlde. Ama davetiyeye ihtiyacın olacak. Hangi adla katılmak istiyorsan, üzerine onu yaz. Güvenliği sıkı tutacaklar, o yüzden kaybedeyim deme. Dil dökerek girebileceğin bir parti değil bu."

"Sen nerede olacaksın?"

"Orada olacağımı bile sanmıyorum."

"Şimdi oraya gideceğini söyledin ya."

"Hazırlıklar için yalnızca. Parti başlar başlamaz çıkacağım. O insanlarla muhatap olmak istemiyorum. Hepsi asalak. Hiçbiri Buddy'i gerçekten sevmedi. Yalnızca gösteriş."

"Eh, ben de ne gördüysem yazacağım."

"Yaz" dedi kadın, gitmek üzere döndü.

"Biraz konuşamaz mıyız?" dedi Grillo.

"Ne konuda? Fazla zamanım yok."

"İkimiz hakkında" dedi Grillo. "Dün olanlar hakkında."

Kadın ona boş boş baktı. "Ne olduysa oldu" dedi. "İkimiz de oradaydık. Söylenecek ne var?"

"Mesela şu, tekrar denemeye ne dersin?"

Yine boş bakışlar.

"Sanmıyorum" dedi kadın.

"Bana şans tanımadın..." dedi Grillo.

"Yok canım" diye cevapladı kadın, Grillo'nun yapmak üzere olduğu gafı anında engelleyerek. "İyiydin... ama koşullar değişti."

"Dünden beri mi?"

"Evet" dedi kadın. "Nedenini tam olarak açıklayamam ama..." Cümlesini tamamlamadan başka bir cümleye geçti. "İkimiz de yetişkiniz. Bu işler nasıldır biliyoruz."

Grillo itiraz etmek, bu işlerin ya da başka şeylerin nasıl olduğunu artık bilmediğini söylemek üzereydi ama özgüveni zaten yeterince ayaklar altındaydı.

"Partide dikkatli ol" dedi kadın bir kez daha gitmeye yeltenirken.

Grillo kendini, "En azından uyarın için teşekkür ederim" demekten alıkoyamadı.

Kadın ona küçük ve imalı bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra da gitti.

IV

Palomo'ya dönüş yolculuğu Tommy-Ray'e uzun gelmişti ama Tesla ve Raul için daha da uzundu, her ne kadar daha az metafiziksel gerekçelere dayansa da... Örneğin, Tesla'nın arabası atak değildi ve yol boyunca teklemiş, şimdi iyice hırpalanmıştı. Bir diğer neden, ölümden Sefir'in etkisiyle dönmüşse de, madde, sınırı geçmelerine kadar tam olarak kavrayamadığı yan etkiler bırakmıştı üzerinde. Somut bir otobanda somut bir araba kullanmasına rağmen somutluk kavramı eskisi gibi değildi. Başka yerler ve başka zihinler tarafından çekiştirildiğini hissediyordu. Geçmişte uyuşturucu ve alkolle de kafayı bulmuştu ama şu anda deneyimlediği şey çok daha uçuktu. Sanki beyni uyuşturucuyla kafa bulduğu her andan, her sanrıdan, her hulyadan bir şeyler çağırıyor ve hepsini topyekün üzerine boca ederek zihnini birinden diğerine savuruyordu. Yeri geliyor kaçığın teki gibi çığlık atıyor (kendi sesini başkasınınmış gibi duyuyordu), yeri geliyor önündeki asfaltın ayrışmasıyla ortaya çıkan bir tözün içinde süzülüyor, akabinde düşünceleri New York metrosundan daha çok pislik götürüyordu. Bu kahrolası yaşam komedisine bir son vermek elindeydi, direksiyonu şöyle bir kırmasına bakardı. Bunu yapmasına engel olan iki şey vardı. Biri, yanında oturan ve eklemleri bembeyaz keserek ödü patlamış hâlde torpidoya yapışan Raul'dü. Diğeri de Yalvaç rüyasında ziyaret ettiği yer, Kissoon'un Düğümü'ydü. Orası, sürdüğü araç ve Raul'ün kokusu kadar gerçek değilse de gayet ikna ediciydi. Oranın anısını katettikleri her mille yanında taşıyordu. Üçlük, demişti adam ve orası ya da Kissoon'un ta kendisi, Tesla'yı geri istiyordu. Âdeta fiziksel bir ısrarla çekiştirdiğini duyumsuyordu. Canı gönülden olmasa da direndi. Gerçi hayata geri dönmekten memnundu ama Üçlük'te gördükleri ve duyduklarıyla meraklanıyor, geri dönmeyi arzuluyor, hatta huzursuzlanıyordu. Direndikçe daha da yoruluyordu, öyle ki Los Angeles'ın kenar mahallelerine vardıklarında uykusuzluktan perişan olmuş birine benziyordu. Uyanıkken görülen rüyalar her an zincirlerinden kopacak ve gerçeklik dokusunu tehdit edecekti sanki.

"Biraz mola vermeliyiz" dedi Raul'e. Konuşurken dili dolanıyordu, farkındaydı. "Yoksa ikimizin de ölümüne yol açacağım."

"Uyumak mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum" dedi. Uykunun, sorunları çözeceğine yenilerini peydahlayacağından korkuyordu. "En azından dinlenmek. Biraz kahve takviyesi ve toparlanmak."

"Burada mı?" dedi Raul.

"Ne burada mı?"

"Burada mı duracağız?"

"Hayır" dedi Tesla. "Daireme döneceğiz. Buradan yarım saat uzaklıkta. Yani uçsaydık eğer..."

Zaten uçuyorsun bebek, dedi zihni, muhtemelen de hiç durmayacaksın. Sen dirilmiş bir kadınsın. Ne bekliyordun? Hayatın, eski akışıyla hiçbir şey olmamışçasına devam edeceğini mi? Unut. Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak.

Ne var ki Batı Hollywood değişmemişti; güzelleştirilmişti belki ama hâlâ Boy's Town'du: Barlar, takılarını aldığı butik dükkânlar. Santa Monica'dan sola sapıp North Huntley Drive'a sürdü, Los Angeles'ta beş yıldır yaşadığı yere. Neredeyse öğlen zamanıydı ve kirli hava şehri boğuyordu. Arabayı binanın altındaki garaja çekti ve Raul'ü V. numaralı dairesine götürdü. Alt kat komşusunun -Tesla'nın beş yılda ikisi küfür üç cümleden fazla konuşmadığı ekşi suratlı, ufak tefek, ezik bir adam- pencereleri açıktı ve Tesla'yı geçerken gördü. Tesla onun yirmi dakika içinde bütün bloğa haber salacağından emindi. Adamın ona taktığı ve Tesla'nın bizzat duyduğu adıyla Bayan Yalnızkalpler kente dönmüştü, bok gibi görünüyordu, yanında da Quasimodo vardı. Varsın olsun. Endişelenecek başka şeyler vardı. Anahtarı kilide nasıl sokacağı örneğin. Hisleri allak bullakken hep beceremediği şeydi bu. Raul anahtarı onun titreyen parmaklarından alıp kapıyı açarak imdadına yetişti, içeri girdiler. Daire, her zamanki gibi, bir afet bölgesiydi. Tesla kapıyı açık bıraktı ve pencereleri açtı ki içeri biraz temiz hava girsin, sonra da mesajlarını dinledi. Ajansı iki kez aramıştı, ikisinde de ıssız ada senaryosuyla ilgili bir gelişme olmadığını bildiriyordu. Saralyn, Grillo'nun nerede olduğunu sormak için aramıştı. Saralyn'in arkasından Tesla'nın annesinin günahlara ilişkin bir vaazı andıran mesajı: Ah şu dünyanın, özellikle de babanın işlediği suçlar var ya. Son mesaj porno filmlere orgazm iniltileri sağlayarak ek gelir kazanan Mickey de Falco'dandı ve bir parça için ortağa ihtiyacı vardı. Fonda da bir köpek havlaması. "Geri döner dönmez" dedi veda cümlesi olarak, "gelip şu kahrolası köpeği, evi de beni de yutmadan önce al götür." Çağrıları dinlerken Raul'ün suratında bariz bir şaşkınlıkla kendisini izlediğini gördü.

"Arkadaş tayfam" dedi Tesla, Mickey veda ederken. "Laf ebeleri, değil mi? Bak, ben yatacağım. Her şeyin yeri belli, tamam mı? Buzdolabı, TV, tuvalet. Beni bir saat sonra uyandır, olur mu?"

"Bir saat."

"Çay içsem iyi olurdu ama zamanımız yok" Kendisine bakakalan Raul'e baktı. "Söylediklerim anlaşılıyor mu?"

"Evet..." diye yanıtladı Raul, tereddütle.

"Dilim mi dolanıyor?"

"Evet."

"Tahmin ettim. Tamam. Ev senindir. Telefona bakma. Bir saat sonra görüşürüz."

Daha fazla laf etmeye mahal bırakmadan sendeleyerek banyoya gitti, tamamen soyundu, duş yapmayı düşündü, yüzüne, göğüslerine ve kollarına soğuk su çarpmakla iktifa etti ve yatak odasının yolunu tuttu. Oda sıcaktı ama pencereyi açmamasının hayrına olduğunu biliyordu. Komşusu Ron uyanınca, şu sıralarda yani, opera dinlemeye başlayacaktı. Ya odanın harareti ya da *Lucia di Lammermoor*. Terlemeyi seçti.

Kendi hâline bırakılan Raul, buzdolabında dişine uygun birkaç parça yiyecek buldu, onları alıp açık pencerenin önüne götürdü, oturdu ve titredi. Fletcher'ın çılgınlığı başladığı günden bu yana bu denli korktuğunu anımsamıyordu. Şimdi, o zamanki gibi, dünyanın kuralları ansızın değişmişti ve o artık amacının ne olacağını bilmiyordu. Yüreğinin derinliklerinde, Fletcher'ı yeniden görme umudundan vazgeçmişti. Misyon binasında koruduğu mukaddes oda, başlangıçta mürşitken bir anıta dönüşmüştü. Orada ölürüm diye ummuştu, tek başına, son ana kadar yarım-akıllı söylentileri eşliğinde, ki pek çok açıdan öyleydi de. Kendi adını karalamak dışında doğru dürüst yazamıyordu. Okuyamıyordu. Kadının odasındaki pek çok eşya onun gözünde tam bir gizemdi. Kaybolmuştu.

Kendine acımakla meşguldü ki bitişik odadan gelen bir bağrışla toparlandı.

"Tesla?" diye seslendi.

Tutarlı bir cevap gelmedi, yalnızca boğuk bağrışlar devam etti. Kalktı ve sesi takip etti. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Eli kapı kolunda tereddüt etti, içeri davet edilmeden girmekten çekiniyordu. Peşinden başka bağrışlar geldi kulağına. Kapıyı itip açtı.

Hayatında hiç çıplak kadın görmemişti. Yatağa sere serpe uzanmış Tesla'nın görüntüsü onu yerine mıhladı. Tesla'nın kolları iki yana açık, çarşaflara yapışmış, başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Bununla birlikte vücudunda bir bulanıklık vardı, Raul'e Misyon binasının aşağısındaki yolda olanları anımsatıyordu. Tesla ondan tekrar uzaklaşıyordu. Düğüm'e geri dönüyordu. Haykırışları iniltilere dönmüştü şimdi. Zevk iniltileri değildi. Gitmemek için direniyordu.

Raul ona tekrar avazı çıktığı kadar adıyla seslendi. Tesla birdenbire dimdik doğruluverdi, gözleri faltaşı gibi açık ona bakarak.

"İsa!" dedi. Bir yarışı noktalamışçasına nefes nefeseydi. "*İsa. İsa. İsa.*"

"Bağırıyordun..." dedi Raul, odadaki varlığını açıklamaya çalışarak.

Tesla içinde bulundukları durumu ancak şimdi fark etmişti. Çıplaklığına karşılık Raul mahcup bir ifadeyle apışıp kalmıştı. Pikeye uzanıp üzerine çekti ama aklı az önce yaşadığı deneyimdeydi.

"Oradaydım" dedi.

"Biliyorum."

"Üçlük. Kissoon'un Düğümü."

Sahil şeridi boyunca yol alırlarken Tesla, Sefir'in iyileştirmesi sırasında yaşadığı görümü elinden geldiğince Raul'e açıklamıştı. Böylece hem kafasındaki ayrıntıları sabitlemiş hem de anılarını iç dünyasının mühürlü hücresinden çıkarıp paylaşarak, tekrarlayıp durmalarını engellemiş, onları dizginlemişti. Kissoon'un iğrenç bir tasvirini de çıkarmıştı.

"Onu gördün mü?" dedi Raul.

"Kulübeye varmadım" diye cevapladı Tesla. "Ama beni istiyor. *Çekiştirdiğini* hissediyorum." Elini midesine koydu. "Onu şimdi de hissedebiliyorum, Raul."

"Ben varım" dedi Raul. "Gitmene izin vermem."

"Biliyorum, sağ ol."

Uzandı. "Elimi tutsan, ha?" Raul yatağa tereddütle yaklaştı. "*Lütfen*" dedi Tesla. Raul denileni yaptı. "O kasabayı tekrar gördüm" diye sürdürdü Tesla. "Öyle gerçekti ki, hiç kimse yoktu ama kimsecikler. Sanki... bir sahne gibiydi... Orada bir şey sahneye konacakmış gibi."

"Sahneye koymak."

"Hiç anlamlı değil, farkındayım, yalnızca hissettiğimi anlatıyorum. Orada korkunç bir şey olacak, Raul. Akla gelebilecek en berbat şey."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ya da belki de çoktan olmuştur?" dedi Tesla. "Belki de o yüzden kasabada hiç kimse yok. Yoo. Yoo. Öyle değil. Olup bitmemiş, olmak üzere."

Kafa karışıklığını elinden geldiğince anlaşılır kılmaya çalışıyordu. Bir filme o kasabada geçen bir sahne yazacak olsaydı, neye benzerdi? Ana caddede bir düello? Beyaz Şapkalılarla Siyah Şapkalılar birbirlerini vururken kapalı kapıların ardına sığınan vatandaşlar? Muhtemelen. Yoksa kasaba, bir canavarın ufukta yeri sarsan ayak sesleriyle belirmesi üzerine mi boşaltılmıştı? Ellilerin klasik canavar filmi senaryosu: Nükleer denemeler nedeniyle uyanan bir yaratık...

"Ona yakın bir şey" dedi.

"Nedir o?"

"Belki bir dinazor filmidir. Ya da dev tarantula. Bilmiyorum. Ona çok yakın bir şey. Tanrım, amma sıkıntı! Orası hakkında bir şey biliyorum Raul ve tam manasıyla ne olduğunu çıkaramıyorum."

Bitişikten Donizetti başyapıtının yaylıları işitiliyordu. Tesla parçayı o kadar iyi biliyordu ki sesi güzel olsaydı eşlik edebilirdi.

"Biraz kahve yapacağım" dedi. "Kendime geleyim. Gidip Ron'dan biraz süt rica eder misin?"

"Evet. Elbette."

"Ona arkadaşım olduğunu söylesen yeter."

Raul onun elini bırakarak yataktan kalktı.

"Ron daire dörtte" diye seslendi Tesla arkasından, sonra banyoya gitti ve ertelediği duşunu yaptı. Kasaba hâlâ kafasını kurcalamaktaydı. İyice yıkanıp üzerine temiz bir tişörtle kot geçirdiği sırada Raul geri dönmüş, telefon çalıyordu. Hattın öbür ucundan opera ve Ron'un sesi geldi.

"Nereden buldun onu?" diye meraklandı Ron. "Erkek kardeşi var mı?"

"Buralarda birini bulmak o kadar mı zor?" dedi Tesla.

"Onunla gösteriş yapayım demeyesin, kız" diye cevapladı Ron. "Neyin nesidir, kamyon şoförü mü? Denizci mi? Amma *iri*."

"Öyledir."

"Canı sıkılırsa bana gönderiver."

"Teklifini söylerim" dedi Tesla ve telefonu kapadı. "Bir hayran edindin" dedi Raul'e. "Ron seni çok seksi bulmuş."

Raul'ün yüzündeki ifade tahmin ettiğinden daha az şaşkındı. Sormadan edemedi: "Sence gay maymunsu var mıdır, ne dersin?"

"Gay?"

"Eşcinsel. Yatakta erkeklerden hoşlanan erkekler."

"Ron mu?"

"Ron mu?" Tesla güldü. "Evet, Ron. Burası böyle bir mahalle. O yüzden seviyorum."

Kahveyi fincanlara koydu. Kaşığın çıkardığı sesi dinlerken görüntünün onu yeniden etkisine aldığını hissetti.

Kaşığı düşürdü. Raul'e döndü. Ondan çok uzaktaydı, tozla kaplanmış gibi görünen odanın ta öbür ucunda.

"Raul?" dedi.

"Neyin var?" dediğini gördü onun. Duymaktan çok gördü, kayıp gittiği dünyada ses sıfıra indirgenmişti. Devreye panik girdi. İki eliyle Raul'e uzandı.

"*Gitmeme izin verme...*" diye bağırdı ona. "*... Gitmek istemiyorum! İstemiyorum...*"

Aralarına giren toz, Raul'ü siliverdi. Fırtınanın içinde el yordamıyla onu aradı ama onun somut kucağına düşmek yerine çöle geri çekildi, tanıdık arazinin üzerinde hızla ilerlemeye başladı. Daha önce iki kez seyahat ettiği aynı kavruk topraklar.

Dairesi tamamen gözden yitmişti. Yeniden Düğüm'deydi, kasabaya doğru yol alıyordu. Gökyüzü, ilk yolculuğundaki gibi, hafif kızıla çalıyordu. Güneş hâlâ ufka yakındı. İlk seferkinin aksine onu açık seçik görebiliyordu. Görmekten öte, bakışlarını kaçırmaksızın dimdik bakıyordu. Ayrıntıları bile seçebiliyordu. Kenarlarından ateşten kollar gibi alazlar fışkırıyordu. Güneş lekeleri yanan yüzeyinde öbekler oluşturuyordu. Tekrar yeryüzüne baktığında kasabaya yaklaşmaktaydı.

İlk panik dalgası geçince Tesla içinde bulunduğu koşulları denetim altı-

na almaya başladı. Bunun üçüncü ziyareti olduğunu ve hilenin üstesinden artık gelebileceğini ısrarla hatırlattı kendine. İradesini hızını azaltmaya odakladı ve gerçekten de yavaşladığını fark etti. Bu da ona kıyısına vardığı kasabayı incelemek için zaman kazandırdı. Orayı ilk gördüğünde içgüdüsü onun bir biçimde sahte olduğunu söylemişti. O güdü şimdi doğrulanıyordu. Evlerin tahta perdeleri ne aşınmıştı ne de boyanmıştı. Pencerelerde perde yoktu, kapılarda da anahtar delikleri. Peki ya o kapı ve pencerelerin ötesinde? Havada süzülen bedenine evlerden birine doğru sapmasını ve pencereden dikizlemesini söyledi. Evin çatısı tam anlamıyla bitirilmemişti, güneş ışığı çatlakların arasından sızarak içeriyi aydınlatıyordu. İçerisi boştu. Ne mobilya vardı ne de oturanların olduğuna dair bir belirti. İçeride *odalar* oluşturacak duvar bölmeleri bile yoktu. Bina tam bir ahırdı. Eğer bu öyleyse, muhtemelen bitişikteki de aynıydı. Emin olmak için ilerledi. O da tamamen terk edilmişti.

İkinci pencereden uzaklaşırken öteki dünyada deneyimlediği çekiştirmeyi tekrar duyumsadı: Kissoon onu yanına geri getirmeye çalışıyordu. Tesla, vücudu eğer gerçekten de hâlâ dünyada, bıraktığı yerdeyse Raul'ün onu bu kez uyandırma girişiminde bulunmamasını diledi. Her ne kadar buradan korksa da, onu buraya çağıran adama karşı derin bir kuşku beslese de, merakı ağır basıyordu. Palomo Grove'daki esrarengiz olaylar yeterince acayipti, üstelik Fletcher'ın Quiddity, Sanat ve Jaff'a dair ayaküstü aktardığı bilgiler burayı açıklamaya yetmiyordu. Yanıtlar Kissoon'daydı, bundan en ufak şüphesi yoktu. Eğer onunla yaptığı konuşmanın satır aralarını okuyabilirse, ne denli çetrefilli olsa da, idrak umudunu yakalayabilecekti. Edindiği yeni özgüven sayesinde de kulübeye geri dönüş fikrini daha rahatlıkla karşılıyordu. Eğer adam onu tehdit ederse ya da kalkık kamışla yaklaşırsa, arkasını dönüp gidecekti. İktidar ondaydı. Eğer canı gönülden isterse her şey onun elindeydi. Güneşe kör olmadan bakabiliyorsa Kissoon'la da bedeni üzerine dolambaçlı pazarlıklara girişmeden anlaşabilirdi.

Kasabanın içinde ilerlemeye başladı. Artık *yürüyordu*, farkındaydı ya da en azından şu anda bu yanılsamayı yeğlemişti. Buradayken, ilk sefer yaptığı gibi, benliğini hayal etmesi ete bürünme sürecini otomatikleştiriyordu. Ayaklarının altındaki zemini hissedemiyordu, yürüme eylemi de fazla çaba gerektirmiyordu zaten. Ama öteki dünyadan buraya gelirken nasıl ilerlendiği fikrini de yanında getirmişti ve gerekli olsun ya da olmasın onu kullanıyordu. Muhtemelen de gerekli değildi. Muhtemelen etrafı arşınlamak için bir düşünce yetiyordu. Gelgelelim, anladığı kadarıyla, buraya en iyi bildiği gerçekliği ihraç ettiği sürece o gerçeklik üzerindeki denetimi de artmıştı. Son ana kadar evrensel olduklarını varsaydığı kuralları uygulayacaktı burada. Olur da bir değişikliğe rastlarsa kendisinden kaynaklanmadığını anlayacaktı. Bunu düşündükçe daha da somutlaştığını hissediyordu. Önüne düşen gölgesi koyulaşıyor, ayaklarının altındaki zeminin sıcaklığını duymaya başlıyordu.

Burada doğal hislere kavuşmak güven vericiyse de belli ki Kissoon'un onayladığı bir şey değildi. Tesla daha da kuvvetle çekiştirildiğini duyumsadı, sanki adam elini midesini sokmuş burkuyordu.

"Pekâlâ..." diye mırıldandı. "... Geliyorum. Ama *benim* zamanımda, seninkinde değil."

Öğrendiği yeni duruşunda gölge ve ağırlıktan fazlası da vardı, koku ve ses. Her ikisi de şaşırtıcıydı, her ikisi de nahoş. Burnuna mide bulandırıcı bir koku çarptı, çürüyen et kokusuydu bu. Sokakta bir yerlerde bir hayvan leşi falan mı vardı? Hiçbir şey göremedi. Ama ses ona ikinci ipucunu verdi. Her zamankinden daha keskin kulakları kaynaşan böcek sesleri işitti. Yönünü tespit etmek için dikkatle dinledi, tahmin yürüttü ve sokağın karşısındaki başka bir eve yöneldi. Pencerelerinden dikizlediği evler kadar kaba hatlıydı ama bu defa boş değildi. Kuvvetlenen koku ve beraberinde gelen ses böcek ihtimalini pekiştirdi. Bu sıradan bina cephesinin ardında ölü bir şey vardı. Hatta birçok şey, diye şüphelenmeye başladı. Koku tahammülü aşıyor, iç organlarını buruyordu. Ama bu kasabanın ne sakladığını görmek zorundaydı.

Sokağın tam ortasında midesinde bir yumruk daha hissetti. Direndi ama Kissoon attığı kancasını bu kez o denli çabuk bırakacak değildi. Tekrar kuvvetlice çekti ve Tesla iradesi dışında sürüklenirken buldu kendini. Az önce Leş Meskeni'ne yaklaşıyorken şimdi oradan yirmi metre uzaktaydı.

"*Görmek istiyorum*" dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından, Kissoon'un duyacağını umarak.

Duymasa da tekrar çekiştirdi. Tesla bu kez hazırlıklıydı ve vücudunu yeniden meskene yönlendirerek canla başla karşı koydu.

"Beni durduramayacaksın" dedi.

Cevap olarak Kissoon bir kez daha çekti ve Tesla bütün gayretlerine rağmen hedefinden daha da uzaklaştı.

"Canın cehenneme!" diye bağırdı yüksek sesle, müdahale tepesini attırmıştı.

Kissoon onun öfkesini ona karşı kullandı. Tesla enerjisini öfkelenerek boşa harcarken Kissoon tekrar çekti ve bu kez öyle başarılı oldu ki onu sokaktan alıp neredeyse kasabanın ta öbür ucuna kadar sürükledi. Ona direnmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Adam ondan basbayağı güçlüydü ve Tesla öfkelendikçe onun hâkimiyeti de artıyordu. Sonunda Düğüm'e ilk geldiğindeki gibi onun çağrılarına yenik düşerek kasabadan hızla uzaklaştı.

Tesla, öfkesinin direncini zayıflattığını biliyordu. Çölde hızla geçip giderken kendi kendini telkin ederek öfkesini denetlemeye çalıştı.

"Sakin ol, kadın" dedi kendine. "Adam kabadayının teki. Taş çatlasa o kadar. Fazlası değil. Ağır ol."

Telkin işe yaradı. Öz kararlığının yine yükseldiğini hissetti. Rehavete düşmesine mahal vermedi. Geri aldığı gücü, kendisini bir kez daha göstermek

için sınadı yalnızca. Kissoon çekiştirmekten vazgeçmemişti. Tesla, karnındaki yumruğu bütün gücüyle duyumsadı. Canını yaktı. Ama direndi ve direnmeyi sürdürdü, ta ki sonunda neredeyse zınk diye durana kadar.

Kissoon en azından bir arzusunu gerçekleştirmişti. Kasaba Tesla'nın arkasında, ufukta kalan bir noktaydı. Oraya geri dönmek şu anda onu aşıyordu. Buna yeltense bile bu kadar yakından onun çekiştirmesine karşı koyabileceğinden emin değildi.

Yeniden sessizce telkin verdi kendine: Bu kez bir süreliğine sessizce durmak ve durum değerlendirmesi yapmak için. Lamı cimi yok, kasabadaki mücadeleyi kaybetmişti. Bununla birlikte, nihayet onunla yüz yüze gelince Kissoon'a soracağı birkaç kafa kurcalayıcı soru edinmişti. Biri, pis kokunun kaynağının gerçekten ne olduğu, ikincisiyse Kissoon'un o kaynağı Tesla'nın görmesinden niçin o kadar korktuğuydu. Gelgelelim, adamın bariz sahip olduğu güç göz önüne alınırsa, bu mesafedeyken bile, temkinli olmalıydı. Bu koşullar altında yapabileceği en büyük hata benliği üzerindeki yetkesinin kalıcı olduğunu sanmaktı. Buradaki varlığı Kissoon'un iyeliğindeydi ve her ne kadar burada bir mahkûm olduğunu söylese de adam buranın kurallarını Tesla'dan daha iyi biliyordu. Tesla onun gücüne anbean teslimdi, o gücün sınırlarını tahmin bile edemiyordu. Büyük bir ihtimamla ilerlemek zorundaydı, aksi takdirde içinde bulunduğu koşullar üzerindeki birazcık yetkiyi de kaybetme riski vardı.

Sırtını kasabaya dönerek kulübeden yana ilerlemeye başladı. Kasabadayken edindiği somutluğu yitirmemişti ama ilerlerken attığı adımların hafifliği şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir çeşit ay yürüyüşü, uzun ve rahat adımlar, hızı ise en hızlı koşucuya göre bile inanılmaz. Yaklaşmasını sezen Kissoon artık midesine asılmaz olmuştu, yine de canı istediği an kullanabileceği gücü ona anımsatırcasına oradaki varlığını koruyordu.

Biraz ileride buradaki ikinci nirengi noktasını gördü: Kule. Rüzgâr gergin halatların arasından geçerken ötüyordu. Tesla yapıyı daha iyi incelemek için yine yavaşladı. Görecek çok az şey vardı. Yaklaşık otuz metre yüksekliğindeydi, çelikten yapılmıştı ve tepesinde üç yanı oluklu demir levhalarla kaplı ahşap bir sahanlık vardı. Sahanlığın işlevi kafasını kurcaladı. Manzarayı seyretmek için olsa anlamsızdı, çünkü manzara namına bir şey yoktu. Görüntüsüne bakılırsa teknik bir amaca hizmet ettiği de söylenemezdi. Oluklu demirden tepesi -ve aşağıya sarkan bir kutu- bir yana, antene ya da radar aygıtına benzer bir şey de yoktu. Aklına Buñuel ve onun en sevdiği filmlerinden, hiçliğin ortasına dikilmiş bir sütunun tepesinde nedamet getirerek otururken Şeytan tarafından baştan çıkarılan Aziz Simon'un alaycı bir tasviri olan, *Simon del Desierto* geldi. Muhtemelen bu kule de benzer bir öz ezimci aziz için inşa edilmişti. Eğer öyleyse, adam ya toprak olmuştu ya da Tanrılığa ermişti.

Burada daha fazla görecek bir şey olmadığına karar verdi ve kuleyi ıslık çalan muammalı ortamında bırakarak ilerledi. Kissoon'un kulübesini henüz göremiyor ama fazla uzakta olmadığını kestiriyordu. Ufukta kulübeyi gözden yitirecek bir toz fırtınası yoktu, önündeki manzara -altta çöl, üstte gökyüzü- tıpatıp son yolculuğundan hatırladığı gibiydi. Bu olgu, hiçbir şeyin değişmeden kalması, onu ansızın sarstı. Belki de burada hiçbir şey değişmiyor, diye düşündü. Belki de burası ebediydi. Ya da bir film gibi, en başa sarıp duruyordu, ta ki dişli makarasındaki delikler yırtılana ya da resim yatağında yanana kadar.

Neredeyse unuttuğu ve rastgele bir görsel öğe olarak anımsadığı şey çok geçmeden belirdi. Kadın.

Geçen sefer Kissoon onu kulübeye sürüklerken, Tesla, çöl sahnesini paylaştığı bu diğer oyuncuyla temasta bulunma şansı yakalayamamıştı. Hatta Kissoon o kadının bir serap, erotik ilhamlarının bir yansıması olduğuna ve ondan uzak durulması gerektiğine dair Tesla'yı ikna etmeye de kalkışmıştı. Ama şimdi, kadın bir seslenim mesafesi kadar yaklaşmışken, Tesla kadının değil, açıklamanın, hayal ürünü olduğunu düşünüyordu. Kissoon her ne kadar sapkınsa da -hiç şüphesiz iyi günleri de olmuştu- Tesla'nın karşısında duran kişi masturbasyon malzemesi olacak biri değildi. Doğru, neredeyse çıplaktı, vücuduna sardığı yırtık pırtık kıyafetler, örtmek şöyle dursun acınacak durumdaydı. Doğru, zekâ ışıltısı saçan bir yüzü vardı. Ama uzun saçı birkaç yerinden yolunmuş gibiydi, alnına ve yanaklarına akan kan kuruyup kirli kahverengine dönmüştü. Bedeni zayıftı, feci berelenmişti, kaba etlerindeki ve kollarındaki sıyrıklar kısmen iyileşmişti. Tesla, bir zamanlar beyaz bir giysi olan paçavraların altında çok daha derin bir yara olabileceğinden şüphelendi. Giysi karnına yapışmış ve kadın tam o bölgede kollarını kavuşturarak acıyla neredeyse iki büklüm olmuştu. Ne bir seraptı ne de tasvir. Kadın, Tesla'yla aynı varoluş düzleminde bulunuyor ve acı çekiyordu.

Tahmin ettiği gibi Kissoon uyarısına kulak asılmadığının farkındaydı ve Tesla'ya bir kez daha asılmaya başlamıştı. Tesla bu kez tamamen hazırlıklıydı. Ona öfkeyle karşı koymak yerine sükûnetini koruyarak sessizce durdu. Kissoon'un talepkâr parmakları kolaçan etti, sonra da Tesla'nın iç organlarına sızdı. Onlara tekrar yapıştı, tekrar sızdı ve yapıştı. Tesla hiç tepki vermedi, duruşunu bozmadı, gözleri kadına kenetlenmişti.

Kadın doğrulmuştu ve artık karnını tutmuyordu, elleri yana sarkmıştı. Tesla, çok yavaşça, Kissoon'un zaptına direnen sakinliğini koruyarak, ona doğru yürümeye başladı. Kadın ne ilerledi ne de geri çekildi. Tesla'nın attığı her adımla birlikte düzelmekteydi. Ellisindeydi muhtemelen, gözleri çukura kaçmış olsa da vücudunun en canlı bölgesiydi, geri kalanı hayaletti. Boynuna ucunda basit bir istavroz asılı bir zincir takmıştı. Bir zamanlar sahip olduğu, bu yaban topraklarda kaybettiği yaşamına dair tek yadigârdı.

Birden ağzını açtı, yüzünden bir ıstırap ifadesi geçti. Konuşmaya yelten-

di ama sözcüklerin arasındaki boşluğu doldurmak için ya ses telleri yeterince güçlü değildi ya da ciğerleri yeterince geniş.

"Bekle" dedi Tesla ona, kadının sahip olduğu azıcık enerjiyi de harcayacağından endişelenerek. "Dur da yaklaşayım."

Kadın anladıysa da talimata kulak asmadı ve yeniden konuşmaya başladı, üst üste aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Seni duyamıyorum" diye bağırarak karşılık verdi Tesla. Kadının huzursuzluğundan huzursuzlanarak Kissoon'a koz verdiğinin farkındaydı. "Bekle, olur mu?" dedi, hızlanarak.

Aynı anda kadının yüzündeki ifadenin ıstıraptan değil korkudan kaynaklandığını fark etti. Gözleri artık Tesla'ya değil de başka bir şeye bakıyordu. Sürekli tekrarladığı sözcük de "Lix! Lix!" idi.

Tesla dehşet içinde döndü ve çöl satıhının Lix'le kaynadığını gördü: İlk bakışta bir düzine, ikincisinde iki katı. Hepsi de birbirinin tıpatıp aynısıydı. Belirleyici bütün özellikleri silinmiş, üç metrelik kıvranan kas yığınına indirgenmiş bir yılan gibi bütün hızıyla ona yaklaşıyordu. Bunu daha önce de gördüğünü düşündü, ağızsız olanı kapıyı açmıştı. Yanılmıştı. Ağızları pekâlâ vardı, siyah dişlerle kaplı ardına kadar açık kara delikler. Saldırıya hazırlanırken onların dikkat dağıtmak için çağrıldıklarını (çok geç) fark etti. Kissoon midesine yapıştığı gibi çekiverdi. Çöl altından kayıverdi, Lix ikiye ayrılarak ona yol açtı.

Kulübe önündeydi. Saniyesinde eşiğine gelmişti, kapı derhâl açıldı.

"İçeri gir" dedi Kissoon. "Görüşmeyeli çok oldu."

Tesla'nın dairesinde tek başına kalan Raul sabredemiyordu. Tesla'nın nereye gittiğine ya da kim tarafından ele geçirildiğine dair hiç şüphesi yoktu ama giriş izni olmadığı sürece çaresizdi. Onu *hissetmiyor* değildi. Bünyesi iki kez Sefir'le temas etmişti ve madde Tesla'nın uzakta olmadığını biliyordu.

Arabadayken Tesla Düğüm'e yaptığı yolculuğun neye benzediğini tarif etmeye çalışmış, Raul de Misyon'da geçirdiği onca yıldan sonra kavramaya başladığı şeyi dile getirmeye can atmıştı. Oysa sözcük dağarcığı böyle bir tanımlamanın harcı değildi. Hâlâ da öyleydi. Tesla'yla ilişkisini güçlü duyguları yönlendiriyordu.

O farklı bir mekândaydı, başka bir varoluş mekânında, eğer anlamlandırılabilirse, başka durumların diğer her tür durumla açıklanabileceği bir yerde. Maymunsuyu insanla, insanı ayla. Teknolojiyle hiç ilgisi yoktu. Dünyanın bölünmezliğiyle ilgiliydi. Tıpkı Fletcher'ın, bilimin büyüyle ya da mantığın saçmalıkla yer değiştirmesini umursamaksızın, Sefir'i bir disiplinler çorbasından üretmesi gibi; tıpkı Tesla'nın yerleşik kurallara karşı koyarak gerçeklikler arasında hayali bir sis benzeri geçiş yapması gibi; tıpkı kendisinin bariz maymunsuluktan insanlığa geçmesi ve hangisinin diğerinin yerini aldığını asla

bilmemesi gibi. Ah kafası bir çalışsaydı ya da ağzı laf yapsaydı Tesla'nın olduğu yere geçerdi ama nafile. Tıpkı bütün zamanların ve uzamların olduğu gibi orası çok yakındı, hepsi de aynı zihin manzarasının parçalarıydı. Ne var ki bunların hiçbirini eyleme dökemiyordu. Şimdilik onu aşıyordu.

Bütün yapabildiği *bilmek* ve beklemekti ki bu da yapayalnız bırakıldığını düşünmekten daha acı vericiydi.

"Karın ağrısının ve yalancının tekisin" dedi Tesla kapıyı kaparken.

Ateş pırıl pırıl yanıyordu. Çok az duman vardı. Kissoon ateşin öbür tarafında oturmuştu, gözleri Tesla'ya kenetli, anımsadığından daha parlak. Heyecan vardı o gözlerde.

"Geri gelmeyi istedin" dedi ona. "İnkâr etme. Hissettim. Kozm'dayken direnebilirdin ama aslında direnmek istemedin. Buna da yalan desene. Meydan okuyorum sana."

"Hayır" dedi Tesla. "Kabul ediyorum. Meraklıyımdır."

"Güzel."

"Ama bu sana beni buraya sürükleme hakkını vermez."

"Başka türlü yolu nasıl gösterecektim?" diye sordu Kissoon sakince.

"*Yolu göstermek mi?*" dedi Tesla, adamın onu usulca kızdırdığının farkındaydı ama içindeki çaresizlik hissini atamıyordu. Denetimi yitirmek kadar ölesiye nefret ettiği başka bir şey yoktu ve adamın tasmayı elinde tutması onu çılgına çeviriyordu.

"Aptal değilim" dedi. "Canın istediğinde peşinden çekeceğin bir oyuncak hiç değilim."

"Sana yaklaşımımda hiç de öyle bir niyetim yok" dedi Kissoon. "Lütfen, barışamaz mıyız? Hem zaten aynı tarafta değil miyiz?"

"Öyle miyiz?"

"Kuşku götürmez."

"Götürmez mi dersin?"

"Sana anlattığım onca şeyden sonra" dedi Kissoon. "Seninle paylaştığım sırlar."

"Bana öyle geliyor ki paylaşmaya yanaşmayacağın birkaç tane var."

"Ya?" dedi Kissoon, bakışları Tesla'dan alevlere kaydı.

"Kasaba, örneğin."

"Ne olmuş ona?"

"Evde ne var görmek istedim ama yok, beni sürükleyip uzaklaştırıverdin."

Kissoon iç geçirdi. "Yadsımıyorum" dedi. "Uzaklaştırmasaydım şu an burada olmazdın."

"Anlamıyorum."

"Oradaki havayı hissetmiyor musun? Hissetmediğine inanamam. Katıksız *dehşet*."

Şimdi nefesini koyveren Tesla'ydı, usulca, dişlerinin arasından.

"Evet" dedi. "Bir şey hissettim."

"Iad Uroboros'un her yerde vekilleri var" dedi Kissoon. "Kanımca onlardan biri o kasabada saklanıyor. Hangi surette bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Bence ona bakmak ölümcül olurdu. Neyse, riske girecek değilim, sen de girmeyeceksin, her ne kadar *meraklı* olsan da..."

Tesla'nın hislerine bu denli tercümanken tartışmaya bu noktada itiraz etmek zordu. Dakikalar önce, dairesindeyken, Raul'e o boş ana caddede bir şeye ramak kaldığını hissettiğini anlatmıştı. Şimdi Kissoon bu şüphesini onaylıyordu.

"O zaman sana teşekkür etmeliyim herhâlde" dedi gönülsüzce.

"Zahmet etme" diye karşılık verdi Kissoon. "Seni hatırın için kurtarmadım, daha önemli görevler için kurtardım." Kararmış bir çubukla közü karıştırmak için bir an durakladı. Alevler harladı ve kulübe iyice aydınlandı. "Eğer geçen sefer seni korkuttuysam" diye sürdürdü, "kusura bakma. Eğer diyorum. Korkuttuğumun farkındayım ve hakkıyla özür dileyemiyorum." Konuşması sırasında Tesla'ya bakmıyordu, önceden alıştırma yapmıştı sanki. Ama muazzam bir egosu olduğunu düşündüğü bir adama göre bu tevazu iki misli hoştu. "Ben... *etkilenmiştim*, diyebilir miyiz... fiziksel varlığını hiç hesaba katmadığım biçimde karşımda buldum, az buz şey değil. İtkilerim konusunda şüpheye kapılmakta da haklısın." Bir elini bacaklarının arasına sokup penisini işaret ve baş parmaklarıyla tutarak çıkardı. "Artık uslandım" dedi. "Gördüğün gibi."

Tesla baktı. Tamamen inikti.

"Özür kabul edildi" dedi.

"Madem öyle, umarım artık işimize bakabiliriz."

"Bedenimi sana vermeyeceğim, Kissoon" dedi Tesla dümdüz bir sesle. "İşten kastın buysa, anlaşma falan yok."

Kissoon başıyla onayladı. "Seni suçlayamam. Bazen özür yeterli gelmez. Ama meselenin ciddiyetini *anlamalısın*. Şu anda bile, Jaff, Palomo Grove'da Sanat'ı kullanmaya hazırlanıyor. Onu durdurabilirim. Ama buradan olmaz."

"Bana öğret öyleyse."

"Zaman yok."

"Çabuk kavrarım."

Kissoon ona dik dik baktı.

"Gerçekten de müthiş bir küstahlık bu" dedi. "Yüzyıllardır süregelen ve son perdesine yaklaşmış bir trajedinin ortasına dalıyorsun ve birkaç sözcükle oyunun akışını değiştirebileceğini sanıyorsun. Burası Hollywood değil. Gerçek dünya."

Buz gibi öfkesi Tesla'yı sindirdi ama fazla değil.

"Pekâlâ, arada bir dalaşmayı severim. Nârına yan. Sana yardım edeceğim dedim ama şu beden takaslama saçmalığında yokum."

"O zaman belki..."

"Ne?"

"... Kendisini bana teslim edecek birilerini bulabilirsin."

"Zor biraz. Onlara ne dememi bekliyorsun?"

"İnatçısın" dedi Kissoon.

Tesla geride bıraktığı dünyayı düşündü. Apartmanda yirmi bir oturan vardı. Ron'u, Edgar'ı ya da bir dostlarını, örneğin Mickey de Falco'yu kendisiyle birlikte Düğüm'e adım atmaya ikna edebilir miydi? Şüpheliydi. Aklına ancak Raul geldiği zaman biraz umut ışığı yandı. Tesla'nın cesaret edemediğine o eder miydi?

"Belki yardımcı olabilirim" dedi.

"Çabucak mı?"

"Evet. Çabucak. Eğer beni daireme geri yollayabilirsen."

"Oldu bil."

"Kesin söz vermiyorum, kusura bakmazsan."

"Anlıyorum."

"Karşılığında da bir şey istiyorum."

"Nedir o?"

"Konuşmaya çalıştığım kadın, şu seks yardımcısı dediğin?"

"Ben de ondan ne zaman söz edeceğini merak ediyordum."

"Yaralanmış."

"İnanma."

"Bizzat gördüm."

"Iad'ın numarası!" dedi Kissoon. "Kadın bir süredir oralarda dolaşıyor, kapıyı ona açayım diye uğraşıyor. Bazen yaralı süsü veriyor kendine, bazen de bir seks kediciği gibi habire mırlıyor. Kapıya sürtünüyor." Ürperdi. "Onu duyuyorum, sürtünüp onu içeri alayım diye yalvarıyor. O da başka bir numara."

Kissoon'un bütün açıklamaları gibi Tesla yine inanmakla inanmamak arasında kararsızdı. Son ziyaretinde Tesla'ya kadını daha ziyade hayali bir metres gibi gördüğünü anlatmıştı. Şimdi de onun bir Iad vekili olduğunu söylüyordu. Söylediklerinden biri doğruydu ama ikisi birden değil.

"Onunla bizzat konuşmak istiyorum" dedi Tesla. "Kararımı kendim vereyim. O kadar tehlikeli görünmüyor."

"Bilmiyorsun" diye uyardı Kissoon. "Dış görünüş aldatır. Onun yapabileceklerinden duyduğum korku yüzünden Lix'le uzakta tutuyorum onu."

Tesla onun bariz acı içindeki bir kadından niye korktuğunu tam soruyordu ki bu soruyu daha az ümitsiz bir anına saklamaya karar verdi.

"Geri döneceğim o zaman" dedi.

"Durumun aciliyetini kavra."

"Kafama kakıp durma" dedi Tesla. "Evet, kavrıyorum. Ama dediğim gibi, çok şey istiyorsun. İnsanlar bedenlerine bağımlıdır."

"Her şey yolunda giderse ve Sanat'ın kullanılmasını engellersem, o zaman tedarikçiler bedenlerini sapasağlam geri alır. Başarısız olursam zaten dünyanın sonu gelir, o yüzden o kadar da önemli mi?"

"Hoş" dedi Tesla.

"Deniyorum."

Tesla kapıya yöneldi.

"Çabuk git" dedi Kissoon. "Dikkatini dağıtma..."

Kapı Tesla dokunmadan açıldı.

"Hâlâ nazik bir puştsun, Kissoon..." Tesla'nın veda cümlesi oldu bu. Sonra hiç değişmemiş sabah aydınlığına çıktı.

Kulübenin sol tarafında bir gölge-bulut çöl yüzeyinde ilerlemekteydi. Tesla bir an dikkatle baktı ve güneşle kavrulan zeminin küçük bir Lix deniziyle kaplı olduğunu gördü. Tesla'nın bakışlarını hissedince ilerlemeyi bıraktılar ve kafalarını ona doğru kaldırdılar. Kissoon bu yaratıkları kendisinin yaptığını söylememiş miydi?

"Git, olur mu?" dediğini duydu adamın. "Fazla zamanımız yok."

Onun talimatlarına hemen uymuş olsaydı Lix'in ötesinde beliren kadını da görmemiş olacaktı. Laf dinlemediği için gördü. Kadının görüntüsü, Kissoon'un uyarılarına rağmen, onu yolundan alıkoydu. Eğer bu Kissoon'un iddia ettiği gibi gerçekten de Iad Uroboros'un vekillerinden biriyse böylesine kırılgan bir kılıkta kendini sergilemesi göz alıcı bir aldatmacaydı. Tesla ne kadar uğraşsa da Iad gibi engin ve gerçekten de hırslı bir kötülüğün kendini bu denli harap biçimde sergileyeceğine inanamıyordu. Kötülük, dalaverelerin peşindeyken bile, bu kadar çıplak ortaya çıkmayacak kadar kendinden emin değil miydi? Tesla, Kissoon'un en azından bu konuda yanıldığını söyleyen müphem içgüdülerine kulak tıkayamıyordu. Kadın vekil falan değildi. Acı çeken bir insandı. Tesla pek çok yakarışa sırt çevirebilirdi ama buna asla.

Arkasında kalan kulübedeki adamın ricalarına aldırmayarak kadına doğru bir adım attı. Lix, onun bu hamlesi karşısında canlandı. Tesla onlara yaklaşırken kobralar gibi kafalarını kaldırarak kıvranmaya başladılar. Bu görüntü onu yavaşlatacağına daha da hızlandırdı. Eğer bu Kissoon'un marifetiyse -ki kesinlikle öyleydi- Tesla'yı kadından uzak tutma çabası şüphelerinde yanılmadığını ispatlamaya yarıyordu. Adam onları birbirinden ayrı tutmaya çalışıyordu, *neden*? Bu ıstıraplı, perişan hâldeki kadın tehlikeli diye mi? Hayır! Tesla'nın benliğinin her zerresi o yorumu yadsıyordu. Kissoon onları bir alışverişi engellemek için ayrı tutmaya çalışıyordu, onu şüpheye boğacak bir şeyin yapılmasını ya da söylenmesini engellemeye...

Görünüşe bakılırsa Lix yeni talimatlar almıştı. Tesla'ya zarar vermek elçiyi amacından alıkoyardı, o yüzden kafalarını kadına doğru çevirdiler. Kadın onların niyetini anlar anlamaz yüzüne korku çöktü. Tesla onun yaratıkların acımasızlığına aşina olduğunu anladı, belli ki daha önce de Kissoon'a ya da

onun ziyaretçilerinden birine ulaşma girişiminde bulunmuştu. Deneyimliydi ve yaratıkların kafasının en iyi nasıl karıştırılacağını kesinlikle iyi biliyordu. Bir ileri bir geri hızla koştu, öyle ki Lix onun yolunu hangi taraftan keseceğine karar vermeye çalışırken öbek öbek düğümlendi.

Tesla hızlanırken onlara bağırarak savunmaya katkı sağladı. Kissoon hapishanesinde fazlasıyla ümitsizken ona zarar veremeyeceklerinden, kadının tek umudunun kendisi olduğundan emindi.

"*Ondan uzak durun*!" diye haykırdı. "*Onu rahat bırakın, sikkafalar*!"

Ama hedeflerine kilitlenmişlerdi ve haykırmayla, bağırmayla uzaklaşacak değildiler. Tesla birkaç metre yakınlarına gelmişti ki avlarının üzerine atıldılar.

"*Koş*!" diye bağırdı Tesla.

Kadın denileni yapmaya yeltendiyse de çok geç kaldı. Öbeğin en hızlısı kadının topuklarını yakaladı ve vücuduna dolandı. Hareketlerinde tiksinç bir zerafet vardı, kadının üst gövdesini kamçılayarak onu yere çaldı. Lix'in geri kalanı kadının üzerine çullanıverdi. Tesla kadının birkaç metre yakınına geldiği esnada saldırganların arasından zar zor seçilir hâldeydi. Kadını gerçek anlamıyla mumyalamışlardı. Kadın hâlâ mücadele veriyor, vücuduna dolananları tırmalayıp parçalıyordu.

Tesla nefesini daha fazla harcamadı. Çıplak elleriyle Lix'i yolmaya başladı. İlk önce onu boğmalarından korkarak kadının yüzündekileri hedefledi, sonra, o iş bitince, kollarındakileri. Sayıca fazla olmalarına karşın hiç de güçlü değildiler. Birkaçı daha Tesla üzerlerine çullanır çullanmaz, sarı-beyaz kanlarını Tesla'nın ellerine akıtarak, yüzüne sıçratarak kopup dağıldı. Tesla duyduğu tiksintiye aldırmadı, kıvranan her büklümle mücadele etti, sıvıyla yapış yapış olana kadar onları kopardı da kopardı. Öldürmelerine ramak kalan kadın kurtarıcısından güç almıştı ve çırpınarak saldırganın pençesinden kurtuluyordu.

Her ne kadar zorla elde edilse de zaferin pek yakında olduğunu sezen Tesla kaçmaya hazırlandı. Tek başına gidemezdi, biliyordu. Kadın onunla birlikte North Huntley Drive'daki dairesine gelmek zorundaydı, aksi durumda başka saldırılara yem olacaktı ve yeni bir saldırıya direnecek hâli kalmamıştı. Kissoon, Düğüm'ün *içine* nasıl gireceğini Tesla'ya öğretmişti. Tesla şimdi ters yönde, yalnız kendisi için değil, kadının hayrı için de aynısını yapabilir miydi? Eğer yapamazsa her ikisi de, yaratıcılarından bir alarm çağrısı verilmişçesine dört bir yanlarını saran Lix'e teslim olacaktı. Tesla, yaklaşan yaratıkların görüntüsünü kafasından mümkün olduğunca uzaklaştırarak önündeki kadını ve kendini buradan dışarıda, başka bir yerde hayal etti. Herhangi bir yerde değil. Batı Hollywood'da. North Huntley Drive. Dairesi. Becer şunu, dedi kendi kendine. Kissoon yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin.

Kadının haykırdığını duydu, gerçek anlamda ilk kez ses çıkarmıştı. Etraflarını saran manzarada bir dalgalanma oldu ama umduğu gibi Kissoon'un Dü-

ğümü'nden Batı Hollywood'a çabucak geçemediler. Lix sayıları gitgide artarak etraflarında öbekleniyordu.

"Bir daha" dedi Tesla kendine. "Tekrar yap."

Bedenini saran Lix parçalarını hâlâ koparan, saçından ayıklayan önündeki kadına odaklandı. Odaklanması gereken işte bu seraptı. Diğer yolcu, yani kendisi, kolayca hayal edilebilirdi.

"Git!" dedi. "Tanrı aşkına, git!"

Kafasındaki görüntüler bu kez pelteleşti. Kendini ve kadını açık seçik görmekle kalmadı, beraber uçtuklarını da gördü. Etraflarındaki dünya ayrışıyor ve darmadağın olup başka bir yap-bozun parçaları gibi yeniden birleşiyordu.

Manzarayı tanıdı. Ayrıldığı yerdi burası. Yere dökülen kahve olduğu gibi duruyor, pencereden içeri güneş vuruyor, Raul odanın ortasında durmuş dönüşünü bekliyordu. Raul'ün suratındaki ifadeden kadını beraberinde getirmeyi başardığını anladı. Bakana kadar farkına varmadığı şey ise görüntüyü, kadına musallat olan Lix de dahil, bütünüyle getirdiğiydi. Yaratıklar, Kissoon'dan ve doğaüstü yaşamlarından koparılmalarına rağmen Düğüm'deki fevri hâllerini tamamen yitirmemişlerdi. Kadının onları yere attığı noktada kıvranmayı, bok kokan kanlarını döşemeye dökmeyi sürdürdüler. Ama yalnızca bölük pörçük parçalardan ibarettiler, kafalar, kuyruklar, orta gövdeler. Vahşi hareketleri çoktan yavaşlamıştı. Tesla, onları ezmekle zaman harcamaktansa Raul'e seslendi ve kadını beraberce yatak odasına taşıyıp yatırdılar.

Kadın zorlu bir mücadele vermiş ve sonucu daha da beter olmuştu. Vücudundaki yaralar yine açılmıştı. Ama hiç de acı çekiyormuş gibi bir hâli yoktu, yalnızca bitkindi.

"Ona göz kulak ol" dedi Tesla, Raul'e, "Temizlemek için biraz su getireyim."

"Ne oldu?" diye meraklandı Raul.

"Ruhunu neredeyse yalancı bir puşta satıyordum" dedi Tesla. "Ama endişelenme. Geri aldım."

V

Hollywood semalarını süsleyen pek çok yıldız Palomo Grove'a bir hafta önce gelselerdi kasaba sakinlerini gruplar hâlinde sokaklara dökerlerdi ama bugün kaldırımlarda, onların varışını seyreden bir tanık arasanız da bulamazdınız. Limuzinler tepeyi dikkat çekmeden kolayca tırmandı. Siyah camların ardındaki yolcular ya kafayı dumanlıyor ya da makyaj tazeliyor, ihtiyarlar kendilerine de Buddy Vance'e yaptıkları gibi riyakâr bir anma töreninin ne zaman düzenleneceğini merak ederken, gençler ölüm gelip çatana kadar ilacının bulunacağını umuyordu. İçlerinden çok azı Buddy'i gerçekten sevmişti. Çoğu onu kıskanmış, bazıları hasetlenmiş, neredeyse tamamı onun gözden düşüşüne keyiflenmişti. Ama böyle bir toplulukta sevgiye nadiren rastlanırdı zaten. Sevgi duymak, kuşandıkları zırhlarını indirmek demekti.

Limuzinlerdeki yolcular hayran eksikliğinin farkındalardı. Tanınmamak pek çoğunun işine gelse de böylesine bir kayıtsızlıkla karşılaşmak cici egolarını incitmişti. Bu hakareti çabucak iyi emellere alet ettiler. Birbirini peşpeşe takip eden arabalarda hep aynı soru soruluyordu: Merhum niye Palomo Grove gibi Tanrı'nın unuttuğu bir bok çukuruna saklanmayı seçmişti? Adamın sırları vardı, neden buydu. Ama hangisi? İçki sorunu mu? Onu herkes biliyordu. Uyuşturucu mu? Kimin umurunda? Kadınlar? Kamışının ettiği haltları ilk yumurtlayan o olurdu zaten. Hayır, onu bu cehennemin dibine sürükleyen şey başka bir pislik olmalıydı. Matemciler olasılıklar üzerinde fikir yürütürken savlar kezzap gibi uçuştu. Kötü niyetleri arabadan inip de Coney Eye'ın verandasındaki dula taziyelerini bildirirlerken biraz duruldu ama içeri girdikleri anda tekrar tırmandı.

Buddy'nin Karnaval koleksiyonu, konukları tam ortadan ikiye bölen çeşitli yorumlara yol açtı. Pek çoğu onu merhumun mükemmel bir özeti olarak yorumladı: Kaba saba, fırsatçı ve şimdi de, bağlamından kopuk, işe yaramaz. Diğerleri onu bir ifşaat ilan etti, merhumun hiç bilmedikleri yönünü sergileyen... Bir iki kişi Rochelle'e yanaşıp satılık parça olup olmadığını sordu. Kadın vasiyette onların kime bağışlandığını henüz hiç kimsenin bilmediğini ama eğer ona bırakılmışlarsa seve seve elden çıkaracağını söyledi.

Şaklaban Lamar, konukların arasında ağzını kulaklarına vardıran bir gülümsemeyle dolaşıyordu. Buddy'den ayrıldığından beri, bunca senedir, şu andaki konumda -Buddy'nin maiyetine ev sahipliği- bulunabileceğini hiç düşünmemişti. Duyduğu keyfi saklamaya çalışmıyordu. Ne yararı vardı ki? Hayat çok kısaydı. En iyisi, henüz elinden kaçırmamışken, keyif verici şeylerin

tadını çıkarmaktı. Yalnızca iki kat yukarıdaki Jaff'ın varlığı gülümsemesine ilave bir ışıltı kattı. Adamın asıl niyetini tam olarak bilmiyordu ama bu insanları paravan askerlermiş gibi düşünmek eğlenceliydi. Onların Papa'yı utandıracak denli sahte ahlaki akrobasi numaralarını gördükçe küçümsüyordu. Hepsi de çıkar, mevki ya da çevre kazanmak derdindeydi. Bazen de üçünü birden. Kabilesinin bu takıntılı bencilliğini tiksintiyle karşıladı. İçlerindeki hırs iyi huylarını bastırıyor ve azıcık güzel yanları varsa da törpülüyordu. Küçümseyişini yine de belli etmedi. Aralarında çalışmak zorundaydı. En iyisi duygularını saklamaktı. Buddy (zavallı Buddy) böyle bir tarafsızlığı asla başaramamıştı. İçkiyi biraz fazla kaçırınca katlanmayı reddettiği sersemlere yüksek sesle uzun uzadıya veryansın ederdi. Hepsi bir yana, çöküşüne neden olan asıl neden işte bu patavatsızlığıydı. Sözcüklerin ucuz olduğu bir kasabada konuşmak pahalıya patlayabiliyordu. Zimmete mal geçirmeyi, bağımlılığı, sübyanlara sarkıntılığı, tecavüzü, hatta -bazı durumlarda- cinayeti affedebilirlerdi. Ama Buddy onlara *aptallar* demişti. Bunun için onu asla affetmemişlerdi.

Lamar odayı arşınladı, güzellerle öpüştü, yakışıklı delikanlılarla tanıştı, hem iş verenler hem de sepetleyici amirlerle tokalaştı. Böyle bir teranede Buddy'nin kapılacağı nefreti hayal etti. Birlikte geçirdikleri yıllarda zaman zaman onu hakaretlerini sırf içinde tutamadığı için bu tür partilerden uzaklaştırıp yatıştırdığı olmuştu. Zaman zaman bunu beceremişti de.

"İyi görünüyorsun, Lam."

Önündeki aşırı semirmiş surat Sam Sagansky'e aitti, Hollywood'un en başarılı siyasi güçlerinden biri. Yanında koca memeli bir besleme duruyordu. Sam'in önce meşhur ettiği sonra da uluorta ettiği kavgalarla ayrılarak kadınların kariyerlerini mahvettiği için adını tam teşekküllü kadın katiline çıkaran koca memeli beslemeler zincirinin son halkası.

"Nasıl bir duygu?" diye merak etti Sagansky, "onun cenazesinde bulunmak?"

"Sandığın gibi değil, Sam."

"Yine de o ölü, sen sağsın. Sakın bana bunun hoşuna gitmediğini söyleme."

"Galiba öyle."

"Hayattayız, Lam. Taşaklarımızı kaşıyıp kahkahayı basmak hakkımız. Hayat güzel."

"Ya" dedi Lamar. "Herhâlde öyle."

"Bizler galibiz, ha, tatlım?" Porselen dişlerini sergileyen karısına döndü. "Bundan daha iyi his var mıdır bilmem."

"Görüşürüz, Sam."

"Havai fişek gösterisi olacak mı?" diye meraklandı besleme.

Lamar, üst katta bekleyen Jaff'ı düşündü ve gülümsedi.

Odayı bir kez dolandı, sonra da yukarıya üstadını görmeye çıktı.

"Amma kalabalık" dedi Jaff.

"Onaylıyor musun?"

"Tamamen."

"Ortalık iyice... hareketlenmeden önce bir konuda söz vermeni istiyorum."

"Hangi konuda?"

"Rochelle."

"Ah."

"Meşakkatli bir işe kalkıştığının farkındayım, inan bana bundan daha mutlu olamazdım. Eğer onları kahrolası yeryüzünden sileceksen dünyaya iyilik yapmış olacaksın."

"Hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm" dedi Jaff. "Gökyüzündeki muhteşem Güç Kahvaltısı'na hepsi katılamayacak. Birkaçında değişiklik yapabilirim ama ölümle ilgilenmiyorum. O daha çok oğlumun meşguliyet alanına giriyor."

"Ben yalnızca Rochelle'in bundan uzak tutulmasını istiyorum."

"Onun kılına bile dokunmayacağım" diye karşılık verdi Jaff. "İşte? Tatmin oldun mu?"

"Oldum, evet. Teşekkürler."

"Pekâlâ. Başlayalım mı?"

"Planın nedir?"

"Konukları bana getirmeni istiyorum, tek tek. Önce bırak ki biraz içsinler, sonra... onlara evi gezdir."

"Erkekler mi kadınlar mı?"

"Önce erkekleri getir" dedi Jaff, geri geri adım atarak pencereye çekilirken. "Onlar değişikliğe daha yatkın. Hava mı kardı bana mı öyle geliyor?"

"Bulutlandı o kadar."

"Yağmur mu?"

"Sanırım."

"Tüh. Ah, yeni konuklar geldi. En iyisi aşağı in de karşıla onları."

VI

Deerdell'in kıyısındaki ormanlığa dönmenin boş bir davranış olduğunu biliyordu Howie. Oradaki karşılaşmanın tekrarlanmasına imkân yoktu. Fletcher gitmişti, onunla birlikte pek çok açıklama da. Ama Howie oraya yine de döndü. Babasıyla tanıştığı yere dönüşünün belleğinde, sönmüş de olsa, bir ışık yakabileceğini, gerçeğe ulaşmasına yardım edebileceğini umuyordu içten içe.

Güneş isli bir bulut tabakasıyla perdelenmişti ama ağaçların altı geçen sefer iki defa geldiğinde nasılsa yine öyle sıcaktı. Belki daha da sıcak, kesinlikle yapış yapış. Her ne kadar dosdoğru Fletcher'a rastladığı yere gitmeye niyetlenmişse de izlediği güzergâh tıpkı düşünceleri gibi gelişigüzel bir hâl aldı. Doğru yolu bulmaya çalışmadı. Buraya gelerek saygısını göstermiş, annesinin anısına ve ona gönülsüzce babalık eden adama mecazi olarak şapka çıkarmıştı.

Ama şans bu ya, belki de ayırdına bile varmadığı bazı duygular yüzünden, asıl niyetlendiği yoldan sapıp hiç farkında olmaksızın ağaçların arasından geçti ve on sekiz yıl önce ilk hayat tohumlarının efsunlandığı açıklığa çıktı. Doğru sözcük buydu. Tohum atmak değil, *efsunlamak*. Fletcher bir tür sihirbazdı. Howie'nin onu tanımlamak için bulabildiği yegâne sözcük buydu. O ise, yani Howie, sihirbazlık numarasıydı. Ancak -Howie, annesi ve sihirbaz- alkışlar ve buketler yerine elem ve acıyla kutlanmıştı. Howie, buraya bir an önce gelip kendisi hakkındaki elzem gerçeği öğrenmektense değerli yıllarını boşa harcamıştı. O hiç de çaresiz biri değildi. Kulaklarından tutularak şapkadan çıkartılan, *kwranan* bir tavşandı yalnızca.

Maceraperestleri uzak tutmak için konulmuş polis ikazları ve bariyerleri hâlâ duran mağaranın girişi civarında dolaştı. Bariyerin önünde durarak yerdeki delikten aşağı dikizledi. Aşağıda bir yerlerde, babası karanlıkta beklemiş de beklemiş, düşmanını ölümü yakalarcasına zaptetmişti. Şimdi aşağıda yalnızca komedyen vardı, anladığı kadarıyla da ceset asla bulunamayacaktı.

Başını kaldırdı ve bütün bünyesi tepe taklak oldu. Yalnız değildi. Mezarın öteki tarafında Jo-Beth duruyordu.

Onun ortadan kayboluvereceğini düşünerek öylece bakakaldı. Jo-Beth buraya gelmiş olamazdı, hele ki dün geceden sonra. Ama gözleri onu görmeye devam etti.

Sesini yükseltmeden ona burada ne aradığını soramayacak kadar uzaktaydılar, sesini yükseltmeyi de hiç istemiyordu. Büyüyü bozmak istemiyordu. Beri yandan, gerçekten de bir cevaba ihtiyacı var mıydı? Jo-Beth buradaydı, çünkü Howie o burada olduğu için buradaydı... ve saire ve saire.

İlk kıpırdayan Jo-Beth oldu, eli giydiği siyah elbisenin düğmesine kaydı ve açtı. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti sanki ama Howie ayrıntıları ıskalayıp ıskalamadığından emin olamıyordu. Ağaçların arasından geçerken gözlüğünü çıkarmıştı. Gömlek cebindeki gözlüğüne elini atarken gözlerini ayırmadan izleyip bekledi ve birbirlerine ulaşacakları anın gelmesini diledi. Bu sırada, Jo-Beth elbisesinin üst düğmelerini çözmüş, şimdi de kemerinin tokasını açmaktaydı. Kendini denetlemesi çok güç olsa da Howie hâlâ bir hamlede bulunmadı. Jo-Beth kemerini çıkardı ve kollarını belinde çaprazlayarak giysisini başından sıyırıp attı. Howie bu ayinin bir anını bile kaçırmaktan korkarak nefes almaya cüret edemiyordu. Kız, beyaz iç çamaşırı giymişti ama göğüsleri, ortaya çıkınca, çıplaktı.

Howie'nin sertleşmesine neden oldu. Konumunu ayarlamak için biraz yaklaştı, Jo-Beth onun hamlesini örnek alarak elbisesini yere attı ve yaklaştı. Bir adım yetti. Howie karşılık olarak ona doğru yürümeye başladı, ikisi de bariyere iyice yaklaşmışlardı. Howie yürürken ceketini çıkarıp attı.

Birbirlerinden birkaç santim uzaklıkta durunca Jo-Beth konuştu:

"Burada olacağını biliyordum" dedi. "Nasıl bilmiyorum. Ruth'u arabayla evine götürüyordum..."

"Kimi?"

"Şu anda önemli değil. Yalnızca özür dilemek istedim."

"Ne konuda?"

"Dün gece. Sana güvenmem gerekirken güvenmedim."

Elini Howie'nin yüzüne götürdü.

"Beni affediyor musun?"

"Affedilecek bir şey yok" dedi Howie.

"Seninle sevişmek istiyorum."

"Evet" dedi Howie, kızın onay duymaya ihtiyacı olmasa da gerçek buydu.

Kolaydı. Onları ayıran onca şeyden sonra, kolaydı. Mıknatıs gibiydiler. Onları kim ayırırsa ayırsın öyle ya da böyle bir araya geliyorlardı, şimdi olduğu gibi, ellerinde değildi. Ayrılmak istemiyorlardı.

Jo-Beth onun gömleğini çekip pantalonunun belinden kurtardı. Howie tişörtü başından sıyırarak ona yardım etti. Tişörtün onu karanlığa boğduğu o iki saniyelik süre içinde Jo-Beth'in görüntüsü, yüzü, memeleri ve iç çamaşırı, beyninde şimşek gibi çaktı. Ardından yeniden karşısındaydı ve kemerini gevşetiyordu. Howie, ayakkabılarını çıkardı, sonra çoraplarından kurtulmak için tek ayak üstünde bir süre sekti. Sonunda, pantolonunu indirip ondan da kurtuldu.

"Korkmuştum" dedi Jo-Beth.

"Artık korkma. Şimdi korkmuyorsundur."

"Hayır."

"Şeytan değilim ben. Fletcher'ın değilim. Ben benim."

"Seni seviyorum."

Avucunu Howie'nin göğsüne koydu ve yastık okşar gibi gezdirdi. Howie kollarını ona dolayıp kendine çekti.

Kamışı külodunu zorluyordu. Onu, kızı öperek yatıştırdı, ellerini sırtından kuyruk sokumuna, sonra da iç çamaşırının altına kaydırdı. Kızın öpücükleri burnundan çenesine kaydı. Howie, tam ağzının hizasından geçerken onun dudaklarını yaladı. Kız vücudunu onunkine yasladı.

"Burada" dedi usulca.

"Emin misin?"

"Evet. Neden olmasın? Gören olmaz. İstiyorum, Howie."

Oğlan gülümsedi. Kız ondan bir adım uzaklaştı, önünde diz çöküp Howie'nin külodunu sıyırarak kamışını ortaya çıkardı. Onu nazikçe kavradı, sonra ansızın sertçe, tuttuğu yere asılıp oğlanı kendi hizasına çekti. Howie kızın önünde diz çöktü. Kız tuttuğu yeri hâlâ bırakmamıştı ve sıvazlıyordu. Sonunda Howie elini tutup uzaklaştırdı.

"İyi değil miydi?" dedi kız.

"Fazla iyiydi" diye fısıldadı Howie. "Attırmak istemiyorum."

"Attırmak?"

"Gelmek. Fışkırtmak. Salmak."

"Salmanı istiyorum" dedi kız, önünde uzanarak. Howie'nin kamışı şimdi dimdikti. "Onu içime salmanı istiyorum."

Oğlan eğildi ve ellerini onun kalçalarına koyup kızın iç çamaşırını indirmeye koyuldu. Bızırının etrafındaki kıllar saçından daha koyu sarıydı ama çok değil. Yüzünü oraya dayadı ve dudakların arasını yaladı. Altındaki vücut gerildi, sonra gevşedi.

Howie dilini onun bızırından göbeğine, göbeğinden memelerine, memelerinden yüzüne gezdirdi, ta ki sonunda kızın üzerine sere serpe uzanana kadar.

"Seni seviyorum" dedi kıza ve içine girdi.

VII

Tesla kadının boynundaki haçı, kan lekelerini temizlemek için yaklaşınca fark etti. Haçı hemen tanıdı. Kissoon'un ona gösterdiği madalyonun bir benzeriydi. Kollarını ve bacaklarını iki yana açmış aynı figür vardı merkezinde, merkezden dört kola ayrılan aynı insan çeşitlemeleri.

"Sürü" dedi Tesla.

Kadın gözlerini açtı. Ağır ağır uyanma faslı hiç olmamıştı. Bir an tamamen derin uykudaydı. Hemen ertesinde ise gözleri faltaşı gibi açık, telaşlı. Koyu griydi gözleri.

"Neredeyim ben?" dedi.

"Adım Tesla. Benim evimdesin."

"Kozm'da mı?" dedi kadın. Sesi sıcak, rüzgâr ve bitkinlikten hırıltılıydı.

"Evet" dedi Tesla. "Düğüm'den çıktık. Kissoon bizi burada yakalayamaz."

Bundan hiç de o kadar emin değildi. Şaman, Tesla'ya iki kez dairesinde ulaşmıştı. Bir kez uykusundayken, bir kez de kahve hazırlarken. Aynı şeyi yeniden yapmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu muhtemelen. Gelgelelim, Tesla adamı hiç hissetmiyordu, hem de hiç. Belki de Tesla'nın işine burnunu sokmayacak kadar endişeliydi. Belki de başka tasarıları vardı. Kimbilir?

"Adın ne?" diye sordu.

"Mary Muralles" dedi kadın.

"Sürü'densin" dedi Tesla.

Mary'nin gözleri kırpışarak kapıda duran Raul'e döndü.

"Endişelenme" dedi Tesla. "Eğer bana güvenebiliyorsan kesinlikle ona da güvenebilirsin. Eğer ikimize de güvenmeyeceksen hepimizin işi bitik. O yüzden söyle..."

"Evet. Sürü'denim."

"Kissoon bana sonuncunun kendisi olduğunu söylemişti."

"O ve ben."

"Geri kalanı öldürüldü mü, onun dediği gibi?"

Kadın başıyla onayladı. Bakışları tekrar Raul'e kaydı.

"Dedim ya" diye başlayacak oldu Tesla.

"Onda bir gariplik var" dedi Mary. "İnsan değil."

"Merak etme, biliyorum" dedi Tesla.

"Iad mı?"

"Mayımunsu" dedi Tesla. Raul'e döndü. "Ona anlatmamın bir sakıncası var mı?"

Raul hiçbir tepki vermedi.

"Nasıl?" diye meraklandı Mary.

"Bu ayrı bir hikâye. Benden daha fazla şey biliyorsundur diye düşünmüştüm. Fletcher? Jaffe diye bir adam ya da Jaff? Hayır mı?"

"Hayır."

"O zaman... ikimizin de öğrenecekleri var."

Düğüm'ün çorak topraklarında, Kissoon kulübesinde oturmuş yardım çağırıyordu. Muralles denen kadın kaçmıştı. Yaraları mutlaka derindi ama en berbatından kurtulmuştu. Ona ulaşmak zorundaydı ki bu da etkisini gerçek zamana yaymak demekti. Daha önce de yapmıştı elbette. Tesla'yı öyle getirmişti. Ondan önce *Jornada del muerto* boyunca başıboş dolaşan pek az kimse olmuştu. Randolph Jaffe, Düğüm'e kadar yönlendirebildiği o gezginlerden biriydi. O kadar da zor değildi. Ama şu anda kullanmak istediği etki insan zihnini hedeflemiyordu, aklı olmayan, hatta makul anlamda canlı bile sayılmayan yaratıkları hedefliyordu.

Taş zeminde kıpırtısız yatarak Lix'i canlandırdı kafasında. Unutulmuşlardı. İyi. Bu sinsi yaratıkların yaramazlık yapmak için tek ihtiyaçları olan şey kurbanlarının dikkatinin dağıtılmasıydı. Şu anda işin o kısmı kesinlikle tamamdı. Eğer yeterince çabuk davranırsa tanığı hâlâ susturabilirdi.

Çağrısına cevap geldi. Yardım geliyordu, yüzlercesi, sürünerek, kapının altından. Böcekler, karıncalar, akrepler. Bağdaş kurduğu bacaklarını açıp ayaklarını karnına iyice çekti ki üreme organlarına rahatça girsinler. Yıllar önce yalnızca irade gücüyle sertleşip boşalabilirdi ama ilerleyen yaşı ve Düğüm bedelini ödetmişti. Şimdi yardıma ihtiyacı vardı. Büyü kanunları, büyücünün onu kendi bedeninde kullanmasını kesinlikle yasakladığı için suni bir yardım olacaktı bu. Mahluklar işlerini biliyorlardı, üzerine tırmandılar, uzuvların kıpırtısı, ısırıkları ve sokmaları onu tahrik etti. Lix'i bu biçimde yapıyordu, kendi dışkısına boşalarak. Er suyu kullanımını daima tercih etmişti.

Onlar üzerinde çalışadursun, Kissoon düşüncelerini yerdeki Lix'e yöneltti. Dalga dalga yükselen hassasiyeti dikleşmiş organına ve husyelerine ittirdi, hedefi yerde yatan şeydi.

Birazcık ölüme neden olmak için birazcık yaşamdı istediği...

Mary Murelles kendi öyküsünü anlatmadan önce Tesla'nın kendisininkini anlatmasını rica etmişti, üstelik sesi öylesine sakindi ki hatırı nadiren kırılan bir kadın gibi konuşuyordu. Bu seferki ricası da kesinlikle terslenmedi. Tesla öyküsünü anlatmaktan mutluydu. Belki de *öyküyü* demek daha doğru olurdu, pek az kısmı ona aitti. Onu elinden geldiğince anlattı. Bir yandan da Mary'nin hikâyedeki en kafa karıştırıcı kısımlara bir ışık tutacağını umuyordu. Oysa Mary, Tesla anlatısını -Fletcher, Jaff, ikisinin de çocukları, Sefir ve Kissoon

hakkında bütün bildiklerini- bitirene kadar sessizliğini korudu. Yarım saate yakın sürmüştü. Daha da uzun sürerdi ama Tesla stüdyolar için senaryo taslakları hazırlarken kısa ve öz anlatım konusunda beceri kazanmıştı. Shakespeare'le idman yapa yapa (trajediler kolaydı, komediler ise illet) ezberinden pat diye okuyacak hâle gelmişti. Ama bu öykü öyle kolayca tasnif edilecek türden değildi. Hem bir aşk hikâyesiydi hem de türlerin kökenine ilişkindi. Delilik, kayıtsızlık ve kayıp bir maymunsu hakkındaydı. Trajik olduğu noktalarda, örneğin Vance'ın ölümü, aynı zamanda da saçma sapandı. Çarşı gibi en sıradan mekânlarda geçmesine rağmen, meselenin özü genellikle akla hayale sığmazdı. Bütün bunları doğru dürüst anlatmanın bir yolunu bulamıyordu. Öykü ayak diretiyordu. Konuya nereden başlayacağını tam gördüğü sırada bir şey yolunu tıkıyordu.

Anlatısında "hepsinin bağlandığı yer..." sözcüklerini hiç söylememişse on defa söylemişti, nasıl ve niçin olduğunu ise hiç (aslında kısmen) bilmiyordu.

Belki Mary bağlantıları birbiriyle ilişkilendirebilirdi.

"Benden bu kadar" dedi Tesla. "Sıra sende."

Öteki kadın gücünü toplamak için biraz oyalandı. Sonra konuştu:

"Son olayları kesinlikle gayet iyi kavramışsın ama o olayları meydana getirenin ne olduğunu bilmek istiyorsun. Elbette. Senin için birer gizem hepsi. Ama söylemem gerekir ki çoğu benim için de öyle. Bütün sorulara yanıt bulamam. Bilmediğim çok şey var. Eğer anlattıklarının ispatladığı bir şey varsa, o da ikimizin de bilmediği epey şey olduğu. Yine de bazı gerçekleri doğrudan anlatabilirim. İlk ve en basiti: Sürü'nün geri kalanını katleden Kissoon'du.

"Kissoon mu? Şaka mı ediyorsun?"

"Onlardan biriydim, anımsarsan" dedi Mary. "Yıllarca bize komplo düzenleyip durdu."

"Kimle?"

"Tahmin et. Iad Uroboros. Ya da onların Kozm'daki temsilcileri. Sürü ölünce Sanat'ı kullanabilecek ve Iad'ın içeri girmesine izin verecekti."

"Kahretsin! O zaman Iad ve Quiddity hakkında bana anlattıkları... hepsi gerçek mi?"

"Kesinlikle ya. Yalnızca gerektiğinde yalan söyler. Sana gerçeği söyledi. Parlak dehasının bir parçası..."

"Kulübede saklanmanın nesi parlak daha anlamadım..." dedi Tesla. Sonra, "Bir dakika. Hiç de mantıklı değil. Eğer Sürü'deki ölümlerden o sorumluysa korkacak nesi var? Niye saklanıyor ki?"

"*Saklanmıyor.* Orada kapana kısılmış durumda. Üçlük onun hapishanesi. Dışarı çıkmasının tek yolu..."

"*İçine girebileceği* başka bir beden bulmak."

"Kesinlikle."

"Ben."

"Ya da senden önce Randolph Jaffe."

"Ama ikimiz de yanaşmadık."

"Fazla ziyaretçisi de yoktur üstelik. Birini Düğüm'de görüş mesafesine sokmak bir dizi çok karmaşık koşulun bir araya gelmesini gerektirir. Düğüm'ü suçunu örtbas etmek için yarattı. Şimdi de *Düğüm onu* saklıyor. Arada sırada Jaff gibi biri -yarı delirmiş hâlde- Kissoon'un denetimi ele geçirebileceği noktaya varır ve Kissoon ona içeri girmesi için kılavuzluk eder. Ya da sana, bünyende Sefir olduğu için. Aksi takdirde tek başınadır."

"Neden kapana kısılmış?"

"Ben kıstırdım. Öldüm sandı. Cesedimi diğerleriyle birlikte Düğüm'e götürdü. Ama dirildim. Onunla çatıştım. Onu öyle öfkelendirdim ki bana saldırdı, *elini kanıma* buladı."

"Ve göğsünü" dedi Tesla, ondan ilk kez kaçtığı sırada Kissoon'un kanla kaplı vücudunu gördüğünü anımsayarak.

"İlmekleme taklavatının kuralları katıdır. Düğüm'ün içinde kan dökülemez, aksi takdirde büyücü onun mahkûmu olur."

"*Taklavattan* kastın ne?"

"Arz. Manevra. Hile."

"Hile mi? Zamana ilmek atmaya *hile* mi diyorsun sen?"

"Kadim bir taklavattır" dedi Mary. "Zamanın dışındaki zaman. Her yerde bahsi geçer, rastlayabilirsin. Maddenin her durumu için ayrı kanunlar vardır, onlardan birini yıkmasına yol açtım. Kendi kurbanı oldu."

"Sen de mi orada kapana kısılmıştın?"

"Tam değil. Onun ölmesini istiyordum ve Kozm'da bunu yapabilecek hiç kimse aklıma gelmiyordu. Hele ki Sürü'nün kalanı öldürülmüşken. Kalmak ve onu öldürmek için umut beslemek zorundaydım.

"O zaman sen de kan dökmüş olacaktın."

"Onun yaşamasındansa kan dökmeyi ve kapana kısılmayı tercih ederim. On beş muhteşem erkeği ve kadını öldürmüştü o. Saf, iyi ruhları. Bazılarına da zevk için işkence etti. Bizzat değil tabii. Vekilleri vardı. Ama her şey onun başının altından çıkmıştı. Önce bizi birbirimizden ayırdı, böylece hepimizi tek tek haklayabildi. Sonra da cesetlerimizi zamanda geri taşıyıp arkasında hiçbir iz bırakmayacağını bildiği Üçlük'e götürdü."

"Neredeler?"

"Kasabada. Onlardan kalanlar."

"Tanrım" Tesla Leş Meskeni'ni anımsayarak ürperdi, "Neredeyse onları bizzat görecektim."

"Kissoon seni engellemiştir tabii."

"Zor kullanarak değil. Daha ziyade *iknaydı*. Gayet inandırıcıydı."

"Mutlaka. Hepimizi yıllarca kandırmıştı. Sürü dünyadaki katılması en güç topluluktur, yani öyle idi. Müstakbel üyelerini sınama ve arındırmaya yö-

nelik inanılmaz gelişkin kurallar vardı, öyle ki daha üye adayları topluluğun farkına varamadan uygulamaya konurlardı. Kissoon her nasılsa o süreci faka bastırıp geçmeyi bildi. Ya da Iad onu bir biçimde ancak üye olduktan sonra lekeledi ki gayet mümkün."

"Söylediği gibi Iad hakkında çok az şey mi biliniyor?"

"Metakozm'dan bilgi çok nadiren sızar. Mühürlü bir varoluş durumudur orası. Iad hakkında bildiklerimiz birkaç sözcükle özetlenebilir. Çok sayıdalar, yaşam anlayışları siz insanlarınki gibi değil, aslında onun karşısavı denebilir ve Kozm'u istiyorlar."

"*Siz* insanlar derken ne demek istedin?" dedi Tesla. "Sen de benim gibi bir insansın."

"Evet ve hayır" diye karşılık verdi Mary. "Bir zamanlar kesinlikle senin gibiydim. Ama arındırma süreci doğanı değiştiriyor. Eğer insan olsaydım Üçlük'te akrep yiyip çamur içerek yirmi küsur yıl hayatta kalamazdım. Ölürdüm, Kissoon'un istediği gibi."

"Nasıl oldu da cinayet girişiminden sen kurtuldun da diğerleri kurtulamadı?"

"Şans. İçgüdü. Piç kurusunun kazanmasına mahal vermemek için katıksız bir direnç. O aşamada neden, yalnızca Quiddity değildi, her ne kadar yeterince değerli olsa da. Kozm'du. Eğer Iad içeri sızarsa bu varoluş düzleminden hiçbir şey sağlam çıkamaz. Galiba..." Birden konuşmayı kesip yatakta doğruldu.

"Ne oldu?" dedi Tesla.

"Bir şey işittim. Bitişikte."

"Büyük opera" dedi Tesla. *Lucia di Lammermoor* hâlâ duyuluyordu.

"Hayır" dedi Mary. "Başka bir şey."

Raul, Tesla'nın istemesine gerek bırakmadan sesin kaynağını araştırmaya gitmişti bile. Telsa, dikkatini yeniden Mary'e yöneltti.

"Hâlâ doğru dürüst anlamadığım bazı şeyler var" dedi. "Bir sürü şey. Örneğin, Kissoon cesetleri Düğüm'e taşımakla niye uğraşsın. Normal dünyadayken onları niye burada yok etmedi? Ve seni götürmesine niye izin verdin?"

"Yaralıydım, ölmek üzere. O da, suikastçileri de *öldüm* sandılar. Beni ancak bir ceset yığınının üzerine fırlatıp attıkları zaman kendime geldim."

"Suikastçilere ne oldu peki?"

"Benim tanıdığım Kissoon muhtemelen onları Düğüm'de yollarını arar hâlde ölüme terk etmiştir. O tür bir şey onu eğlendirirdi."

"Demek yirmi küsur yıldır Düğüm'deki tek insan -ya da insan *benzeri*- ikimizdik."

"Ben yarı yarıya delirdim. O ise tamamen."

"Bir de şu kahrolası Lix var, *her neyseler* artık."

"Onun dışkısından ve er suyundan oluşuyorlar" dedi Mary. "Kakaları semirip oynaklaşıyor."

"Vay anasını."

"Tıpkı onun gibi onlar da kapana kısılmış durumda" dedi Mary, biraz hoşnutlukla. "Sıfır'da, tabii Sıfır..."

Raul'ün bitişik odadan gelen çığlığı lafını böldü. Tesla anında kalkıp mutfağa koştu ve onu Kissoon'un bok yaratıklarından biriyle boğuşurken buldu. Tesla onların Düğüm'den çıkınca öldükleri fikrine kapılmıştı, uzaktan yakından ilgisi yoktu. Eğer ille de bir fark aranacaksa Raul'ün ellerindeki yaratık, yalnızca kafa kısmından oluşmasına rağmen, Tesla ve Mary'nin boğuştuğundan daha güçlü görünüyordu. Ağzı ardına kadar açıktı ve Raul'ün suratına yaklaşıyordu. Şimdiye kadar en azından iki kez hedefi bulmuştu. Raul'ün alnının ortasındaki bir yaradan kan akıyordu. Tesla ona doğru yaklaştı ve her iki eliyle yaratığı kavradı, kökenlerini artık bildiği için şimdi temas ve koku karşısında eskisinden çok daha fazla iğreniyordu. Daha fazla zarar vermesin diye dört elle zaptedilmesine rağmen yaratık dizginlenecek gibi değildi. Önceki türevlerine kıyasla üç kat daha güçlüydü. Tesla onun her ikisini de alaşağı etmesine ramak kaldığının farkındaydı, sonra tekrar Raul'ün suratına yönelecekti. Bu kez küçük bir ısırığa kurban giden yalnızca kaşları olmayacaktı.

"Bırakacağım" dedi Tesla, "ve bıçak getireceğim. Tamam mı?"

"Çabuk ol."

"Oldu bil. Üçe kadar say, anlaştık mı? Tek başına idare etmeye hazırlan."

"Hazırım."

"Bir... iki... üç!"

Tesla üçte ellerini bıraktı ve evyeye koştu. Yanda kirli bulaşıklar yığılıydı. Uygun bir silah arayarak dağınıklığı alt üst etti, bulaşıklar her yana dağılıyor, birkaçı yere düşüp kırılıyordu. Neyse ki dağ yığını çeliği ortaya serdi, annesinin iki Noel önce ona hediye ettiği mutfak bıçağı setinin bir parçası. Bıçağı kaptı. Kabzası geçen haftaki lazanyadan yapış yapıştı ve küf bağlamıştı, yine de verdiği his güzeldi.

Raul'ün yardımına geri koşarken Düğüm'den çıkagelen Lix'in tek parçadan ibaret olamayacağını dehşetle ayrımsadı -en az beş altı parçaydı, tahminince- ve bu yalnızca görünen kısmıydı. Diğerleri gözden kaybolmuştu. Tesla'nın endişelenecek zamanı yoktu. Raul haykırdı. Tesla bir koşuda yetişerek Lix'in gövdesini bıçakladı. Hayvan saldırıya derhâl karşılık verdi, kafasını şimşek gibi çevirdi, iğnemsi kara dişlerini gösterdi. Tesla bir darbe de yüzüne savurdu, yaratığın çenesinde bir yara açtı. Yarıktan Tesla'nın birkaç dakika öncesine kadar kan sandığı kirli sarı bir madde kocaman fışkırıklar hâlinde sıçramaya başladı. Yaratığın devinimi çılgına döndü, Raul güçlükle hâkim olabiliyordu.

"Üçe kadar say..." dedi Tesla.

"Bu kez ne için?"

"Fırlatacaksın!"

"Çok hızlı hareket edebilir."

"Durduracağım" dedi Tesla. "Dediğimi yap sen! Üç deyince! Bir... iki... üç!"

Raul denileni yaptı. Lix odanın öbür ucuna uçarak yere çarptı. Çırpınarak toparlanmaya çalışırken Tesla bıçağı kaldırdı ve iki eliyle tek hamlede yaratığı yere mıhlayıverdi. Annesi bıçaktan iyi anlıyordu. Bıçak yaratığı bölüp yere saplandı. Tam bir mıhlamaydı ve yaratığın hayat sıvıları yaralarından sızmaya devam etmekteydi.

"Yakaladım seni puşt!" dedi, sonra Raul'e döndü. Saldırının etkisiyle titriyor ve yüzünden hâlâ oluk oluk kan akıyordu.

"En iyisi şu yaraları yıkamak" dedi Tesla. "O şeylerin ne zehir taşıdığı bilinmez."

Raul başıyla onayladı ve banyoya yöneldi, aynı sırada Tesla da bakışlarını Lix'in can çekiştiği yere çevirdi. Tam da bıçağı ilk kez eline aldığında aklına gelen düşünce kafasını kurcalıyordu ki (geri kalanı nerede?) Raul'ün seslendiğini işitti: "... Tesla."

Ve Tesla onların nereye gittiklerini anladı.

Raul yatak odasının kapısında duruyordu. Yüzündeki dehşet dolu ifadeden neye baktığı belliydi. Ona rağmen Tesla, yatakta yatar durumda bıraktığı kadına Kissoon'un hayvanlarının ne yaptığını görünce yine de bir tiksinti nidası koyvermeden edemedi. Yaratıklar hâlâ iş üzerindeydi. Altısı birden, Raul'e saldıran gibi, Düğüm'de karşılaştıklarından çok daha güçlü. Mary'nin direnmesi ona hiç yarar sağlamamıştı. Tesla, Raul'ü korumak için bir bıçak arama derdine düşmüşken -dikkat dağıtma amaçlı bir saldırı- onlar kadının üzerine tırmanmış ve onu boynundan ve kafasından yakalamışlardı. Kadın vahşice çırpınmış, çırpınmanın şiddetiyle vücudunun yarısı yataktan aşağı sarkmıştı. Cılız bir kemik torbasını andıran vücudu hâlâ orada yatıyordu. Lix'lerden biri çöreklendiği kadının suratından çekildi. Kadının hatlarını tanınmayacak biçimde mahvetmişti.

Tesla birden omuzu hizasında hâlâ titreyen Raul'ü fark etti.

"Yapılacak bir şey yok" dedi. "Gidip yıkanmalısın."

Raul kederle başını salladı ve yanından ayrıldı. Lix hantallaşan hareketlerle aşağı akıyordu. Kissoon muhtemelen vekillerini daha fazla yaramazlık yapmaları için zorlamaktansa enerjisini daha iyi şeyler için kullanacaktı. Tesla, midesi ağzında, kapıyı sahnenin üstüne kapadı ve mobilyaların altında saklanan var mı diye kolaçan etmek için içeri döndü. Yere mıhladığı yaratık artık tamamen ölüydü ya da en azından kullanılamaz hâldeydi. Üzerinden atlayarak geçti ve dairenin geri kalanını araştırmadan önce başka bir silah bulmaya gitti.

Banyoda, Raul bıraktı, kanlı su evyeden akıp gitsin ve gözlerini kısıp Lix'in bıraktığı hasara baktı. Yaratık suniydi. Ama zehrinin bir kısmı, tıpkı Tesla'nın

uyardığı gibi, Raul'ün bünyesine *işlemişti*. Bütün vücudu zangır zangır titriyor, Sefir'e değen kolu onu kaynar suya sokmuşçasına zonkluyordu. Aşağı baktı. Önünde duran kolu cisimsizdi, arkasından gördüğü evye ise kolundan daha somut, daha kanlı canlıydı. Paniğe kapılarak aynadaki yansımasına baktı. O da giderek puslanıyordu, banyo duvarı bulanıklaşıyor, başka bir görüntü -çiğ ve parlak- öne çıkmaya çalışıyordu.

Tesla'dan imdat istemek için ağzını açmaya niyetlendiği an görüntüsü aynadan tamamen kayboldu. Feleğini şaşırdığı bir anlık bir bocalamadan sonra aynanın kendisi de yitti gitti. Parıltı onu körleştirerek etrafını kaplarken bir şey Yalvaç kolunu yakaladı. Tesla'yı midesinden çekiştiren Kissoon'u ve Tesla'nın anlattıklarını anımsadı. Şimdi aynı zihin Raul'ü elinden yakalamış ve çekiyordu.

Tesla'nın dairesinin son kalıntısı yanan, sonsuz bir ufka yer açarken Raul lekesiz kolunu evyenin bulunduğu yere uzattı. Geride bıraktığı dünyadan bir şeye değmekti niyeti ama emin olamıyordu.

Sonra bütün ümidi yitti. Kissoon'un Düğümü'ndeydi artık.

Tesla banyoda bir şeyin düştüğünü işitti.

"Raul?" dedi.

Cevap yoktu.

"Raul? İyi misin?"

En kötü ihtimali hesaplayarak, elinde bıçakla çabucak banyoya gitti. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi.

"Orada mısın?" dedi. Üçüncü kez de cevap alamayınca kapıyı açtı. Yere kanlı bir havlu atılmıştı ya da düşmüştü, beraberinde de bir dizi banyo gerecini sürükleyerek. Tesla'nın işittiği gürültü buydu. Ama Raul içeride değildi.

"Kahretsin!"

Hâlâ akmakta olan musluğu kapadı ve tam çıkmak üzereyken ona tekrar seslendi. Ardından dairenin içinde dört döndü, her köşeyi dönüşünde onu Mary'i de yakalayan dehşetin pençesine düşmüş hâlde bulmaktan korkuyordu. Ama ortalıkta Raul'den eser yoktu, Lix'ten de öyle. Sonunda, çarşafların üstündeki görüntüye hazırlanarak, yatak odasının kapısını açtı. Orada da yoktu.

Kapıda dururken Tesla'nın aklına Raul'ün Mary'nin cesedini gördüğü zaman kapıldığı korku geldi. Ona çok mu aşırı gelmişti? Kapıyı cesedin üzerine kapadı ve ön kapıya yöneldi. Ardına kadar açıktı, ilk içeri girerlerken bıraktığı hâlde. Yine o hâlde bırakarak merdiveni inmeye başladı, bina boyunca dolaşıp bir yandan da seslendi. Raul'ün bu çılgınlığa daha fazla dayanamayıp kendini Batı Hollywood sokaklarına attığına gittikçe daha çok kanaat getiriyordu. Eğer öyle yapmışsa başka bir çılgınlıkla daha yüzleşecekti ama bu onun seçimiydi ve sonuçlarından Tesla sorumlu olamazdı.

Sokağa vardığında onu bulamadı. Karşı evin verandasında iki delikanlı

oturmuş, akşam güneşinin keyfini çıkarıyordu. Tesla ikisinin de adlarını bilmiyordu, yine de yanlarına yaklaştı ve, "Bir adam gördünüz mü?" dedi. Bu sözleri de kalkan kaşlar ve sırıtmalarla karşılandı.

"Son zamanlarda mı?" dedi içlerinden biri.

"Şu anda. Karşı binadan koşarak çıkan?"

"Biz de daha yeni dışarı çıktık" dedi ötekisi. "Üzgünüm."

"Ne yaptı?" dedi ilki, Tesla'nın elindeki bıçağa bakarak. "Haddini mi aştı yoksa katlanamadı mı?"

"Katlanamadı" dedi Tesla.

"Siktir et" oldu cevabı. "Bir sürü adam var."

"Onun gibisi yok" diye karşılık verdi Tesla. "Güven bana. Onun gibisi yok. Yine de teşekkürler."

"Görünüşü nasıldı?" diye bir soru geldi, tam sokağın öbür tarafına geçerken.

Tesla'nın intikamcı bir tarafı, pek gurur duymadığı ama biri ona böyle kelek attığında daima öne çıkan tarafı, "Kahrolası bir maymuna benziyor" diye cevapladı, hem de Santa Monica'dan ta Melrose'a kadar duyulabilecek bir sesle. "Kahrolası bir maymuna benziyor."

Eee, Tesla bebeğim, şimdi ne olacak?

Kendine bir tekila koydu, oturdu ve tabloyu yeniden gözden geçirdi. Raul gitmiş, Kissoon Iad'la işbirliğinde, Mary Muralles yatak odasında ölü. Pek de rahatlatıcı değil hani. İkinci tekilasını koydu, sarhoşluğun da tıpkı uyku gibi onu Kissoon'a istem dışı daha fazla yaklaştırabileceği ihtimalinin ayırdındaydı, yine de genzini ve midesini içkiyle yakmaya ihtiyacı vardı.

Evde durmanın bir anlamı yoktu. Gerçek eylem Palomo Grove'a geri dönmekti.

Grillo'yu aradı. Otelde değildi. Otel santralinden kendisini müdüriyete bağlamasını rica etti ve onun nerede olduğunu bilen var mıdır diye sorup soruşturdu. Hiç kimse bilmiyordu. İkindi vakti dışarı çıktığı söylendi. Şimdi saat dört-otuz-beş idi. Tahminlerine göre gideli en azından bir saat olmuştu. Tepedeki partiye, diye tahmin yürüttü Tesla.

Müttefiklerinin ani kaybına duyduğu yas dışında onu North Huntley Drive'da tutan hiçbir şey olmadığı için, şu andaki en iyi hareketin, koşullar onu da kendisinden ayırmadan, gidip Grillo'yu bulmak olduğuna karar verdi.

VIII

Grillo, Palomo'ya gelirken Coney Eye'daki toplantıya uygun bir kıyafet getirmemişti yanında ama burası lastik ayakkabı ve kot pantolonun resmi giysiden sayıldığı Kaliforniya olduğu için günlük giysiyle göze batmayacağına kanaat getirdi. Akşamüstü yapacağı pek çok hatanın ilkiydi bu. Ön kapıdaki korumalar bile smokin giymişler, siyah kravat takmışlardı. Ama Grillo'nun da, sahte isim yazılı (Jon Swift), davetiyesi vardı ve sual götürmüyordu.

Sahte bir kimlikle bir toplantıya ilk kez sızmıyordu. Araştırmacı gazetecilik zamanlarında (şimdiki fısıltı gazeteciliği görevinin tam tersi) Detroit'teki bir neo-Nazi uyanış toplantısına Goebbel'lerin uzak bir akrabası kimliğiyle katılmış, görevinden men edilen bir rahibin yürüttüğü birkaç şifa oturumunda bulunduktan sonra da onun pisliklerini Pulitzer ödülü kazandıran bir dizi makaleyle ortaya sermişti. Aynı biçimde sızdığı, sado-mazoşist bir toplantı üzerine yazdığı haber ise boynundan zincirli hâlde köpek maması yerken gördüğü bir senatör tarafından örtbas edilmişti. Bu çeşitli kalabalıklar arasında kendini gerçeği arayan, tehlike içindeki bir kişilik gibi hissetmişti: Kalem kuşanmış bir Philip Marlowe. Şimdi yalnızca mide bulantısı hissediyordu. Ziyafet sofrasında midesi kalkan bir dilenci. Ellen'ın partiyle ilgili söylediklerine dayanarak ünlü yüzlerle karşılaşmayı beklemişti, onu hazırlıksız yakalayan şey ise üzerinde yarattıkları tuhaf hâkimiyet hissiydi. Üstelik bu durum, yetenekleriyle hiç de orantılı değildi. Buddy Vance'in çatısı altında toplananların düzinelercesi dünyanın en tanınmış simalarıydılar, yaşayan efsaneler, ilahlar, tarz yaratıcıları. Onların etrafını da adlarını çıkaramadığı ama *Variety* ve *Hollywood Reporter*'ın sayfalarından tanıdığı simalar sarmışlardı. Endüstrinin kodamanları -ajanslar, avukatlar ve stüdyo amirleri. Ara sıra Yeni Hollywood'a verip veriştiren Tesla en kekremsi zehirini bunlara saklardı, yani eski usül stüdyo patronlarının, Warner, Selznick, Goldwyn ve tebalarının yerini alan, rüya fabrikalarına mali tablolar ve hesap makineleriyle hükmeden ticaret okulu tiplerine. Bu erkekler ve kadınlar, gelecek yılın ilahlarını seçen ve o adları dünya çapında herkesin diline pelesenk eden kişilerdi. Her zaman işlemiyordu tabii. Halk gelgeç gönüllüydü, bazen de olmadık biçimde sapık tercihlerde bulunurdu: Bütün beklentilere karşın yeni bir yüzü ilahlaştırmayı yeğleyebilirdi. Ama düzenek bu tür sapmalara hazırlıklıydı. Yeni yüz, irkiltici bir hızla panteona çekilir ve herkes onun ne kadar ünlü bir yıldız olacağını çoktan tahmin etmiş olduklarını iddia ederdi.

Bu tür yıldızların birkaçı bu toplantıya katılanlar arasındaydı. Buddy

Vance'i şahsen tanımadıkları hâlde muhtemelen yalnızca Haftanın Partisi olduğu, kendilerini gösterecekleri bir yer, kaynaşacakları bir kalabalık sunduğu için gelen genç aktörler.

Odanın öbür ucundaki Rochelle ilişti gözüne. Kadın dalkavukluğa boğulmuş hâldeydi, her yaştan hayranları etrafını sarmış, onun güzelliğinden besleniyorlardı. Grillo'dan yana bakmadı. Baksaydı bile Grillo'yu tanıyacağı şüpheliydi. Dikkati dağılmış, mazhar olduğu hayranlıktan çok uyuşturucuyla kafayı dumanlamıştı. Öte yandan, tecrübeyle sabitti ki Grillo'nun başkalarıyla kolaylıkla karıştırılabilen bir yüzü vardı. Harmanı öyle karışıktı ki rahatlıkla bir melez sayılırdı. Kanında İsveç, Rus, Litvanya, Yahudi ve İngiliz izi bulunabilirdi. Her bir iz diğerine etkin biçimde baskın çıkıyordu. Hem hepsiydi hem de hiçbiri. Bu gibi durumlarda bu özelliği ona garip bir özgüven veriyordu. Sayısız kişiliğe bürünebilir ve *büyük bir pot kırmadığı* sürece sıkıntı çekmez, pot kırdığı durumlarda bile kolayca toparlanabilirdi.

Garsonların birinden bir kadeh şampanya kabul ederek kalabalığa karıştı, tanıdığı yüzleri ve sahip oldukları şirket adlarını aklının bir ucuna not düştü. Onun kim olduğuna dair Rochelle dışında hiç kimsenin en küçük bir fikri bile yoktu ama göz temasında bulunduğu herkes tarafından bir kafa hareketiyle selamlandı, hatta muhtemelen bu baş döndürücü cemaatte ne kadar çok tanıdıkları olduğunu vurgulayıp sayı yapmak istedikleri için, birkaç kişi ona el bile salladı. Grillo kurmacayı körükledi, ne zaman biri başını eğerek selamlasa o da aynı biçimde karşılık verdi, el sallayanlara el salladı, odanın öbür ucuna vardığında teminat belgesi sağlanmıştı: Oğlanlardan biriydi o. Bunun sonucu ellilerinin son demlerindeki bir kadının ona yaklaşması oldu, onu gözleriyle didikledi sonra da lafı yapıştırıverdi:

"Sen de kimsin?"

Grillo, neo-Nazi'lere ya da üfürükçüye yaptığı gibi, ayrıntılı bir alt-benlik hazırlamamıştı, o yüzden yalnızca şunu dedi:

"Swift. Jonathan."

Kadın sanki tahmin etmişçesine başını sallayarak onayladı.

"Ben Evelyn Quayle" dedi. "Lütfen bana Eve de. Herkes bana öyle der."

"Eve olsun."

"Sana ne derler?"

"Swift" dedi Grillo.

"Hoş" dedi kadın. "Garsonu yakalayıp bana bir kadeh şampanya alır mısın? Çok hızlı hareket ediyorlar da."

Onun son kadehi olmadı bu. Kadın içinde bulundukları topluluk hakkında epey şey biliyor, şampanya kadehlerini yuvarladıkça, Grillo'nun iltifatlarıyla körüklendikçe daha da fazla ayrıntıya giriyordu. Özellikle son iltifatlardan biri pek dâhiceydi. Grillo kadının yaşını elli küsur diye tahmin etti. Kadın gerçekte yetmiş bir olduğunu söyledi.

"Hiç göstermiyorsunuz."

"Denetim, tatlım" dedi kadın. "Her tür kötü alışkanlığım vardır ama hiçbiri aşırıya kaçmaz. Şunlar sıvışmadan bir kadeh daha alır mısın?"

Mükemmel bir dedikodu kumkumasıydı, bol kepçeden şirretlik. Odadaki kadın ya da erkekler arasında kirli çamaşırını ortaya dökemeyeceği pek az kişi vardı. Örneğin şu kırmızılı, anoreksia hastası, ünlüler yarışma programının sevilen ismi Annie Kristol'un ikiz kardeşiydi. Eve'in kanaatine göre üç aya kalmadan ölümcül sınıra gelip dayanacaktı. Onun tam tersine, Universal'in sepetlediği son yönetim kurulu üyelerinden biri olan Merv Turner, Siyah Kule'den ayrıldığından bu yana öyle kilo almıştı ki karısı onunla seks yapmayı reddediyordu. Liza Andreatta'ya gelince, zavallı yavrucuk, terapisti tarafından annelerin doğasında etene yemenin yattığına ikna edilince ikinci çocuğunun doğumundan sonra üç hafta hastaneye yatırılmıştı. Kadın kendi etenesini yemiş ve öyle büyük sarsıntı yaşamıştı ki az kalsın yavrusunu daha annesinin yüzünü göremeden yetim bırakıyordu.

"Delilik" dedi kadın, ağzı kulaklarına vararak, "değil mi?"

Grillo hak vermek zorunda kaldı.

"Harika bir delilik" diye sürdürdü. "Hayatım boyunca bunun bir parçası oldum, çılgınlığından hiçbir şey yitirmedi. Sıcaklıyorum, biraz dışarı çıkalım mı?"

"Elbette."

Grillo'nun koluna girdi. "Dinlemeyi biliyorsun" dedi bahçeye çıkarlarken. "Bu âlemlerde olağan bir durum değildir."

"Sahi mi?" dedi Grillo.

"Yazar mısın?"

"Evet" dedi Grillo, kadına yalan söylemek zorunda kalmadığı için rahatladı. Ondan hoşlanmıştı. "Fazla para kazandıracak şeyler değil."

"Hiçbirimizin fazla para kazandıracak şeyleri yok" dedi. "Dürüst olalım. Kanserin ilacını bulmuyoruz. *Zevk sefa peşindeyiz*, şekerim. Yalnızca zevk sefa."

Grillo'yu bahçede duran lokomotifin önüne götürdü. "Şuna bakar mısın? Amma çirkin, sen ne dersin?"

"Bilmiyorum. Belli bir cazibesi var."

"İlk kocam Amerikan Soyut Dışavurumcuları toplardı. Pollock, Rothko. Meymenetsiz şeyler. Onu boşadım."

"Resimler yüzünden mi?"

"Koleksiyon merakı yüzünden, aşırı koleksiyon. Bir hastalık bu, Swift. Sonunda canıma tak etti ve dedim ki, Ethan, senin eşyalarından biri olmak istemiyorum. Ya onlar gider ya da ben giderim. Konuşmalarına karşılık vermeyen şeyleri seçti. O tür bir adamdı. Kültürlü ama aptal."

Grillo gülümsedi.

"Bana gülüyorsun" diye payladı kadın.

"Kesinlikle hayır. Keyfimi yerine getirdiniz."

Kadın iltifata karşılık ışıltılar saçtı. "Burada hiç kimseyi tanımıyorsun, değil mi?" diye sordu ansızın.

Soru Grillo'yu afallattı.

"Davetsiz misafirsin. İçeri ilk girdiğinde seni izledim. Ev sahibesini sana bakıyor mu diye gözlüyordun. Ben de -nihayet!- diye düşündüm, *hiç kimseyi* tanımayan ve tanımak isteyen birisi. Bana gelince, *herkesi* tanıyan ve keşke tanımasaydım diyen biriyim. Birbirimiz için yaratılmışız. Gerçek adın ne?"

"Söyledim ya..."

"Bana hakaret etme" dedi kadın.

"Adım Grillo."

"Grillo."

"Nathan Grillo. Ama lütfen... yalnızca Grillo deyin. Gazeteciyim."

"Ay, ne sıkıcı. Ben de seni bizi yargılamak için aşağı inen bir melek sanmıştım. Anlarsın ya... Sodom ve Gomorra gibi. Tanrı biliyor, hak ediyoruz."

"Bu insanları pek sevmiyorsunuz" dedi.

"Ah be güzelim, burada olacağıma Idaho'da olmayı yeğlerdim, yalnızca havası için ama. Sohbet boktandır." Grillo'ya iyice sokuldu. "Hemen bakma ama bir misafirimiz var."

Kısa boylu, kel ve aşina gelen bir adam yaklaşmaktaydı.

"Adı ne?" diye fısıldadı Grillo.

"Paul Lamar. Buddy'nin ortağıydı."

"Komedyen olan mı?"

"Menajeri öyle iddia ediyor. Filmlerini gördün mü hiç?"

"Hayır."

"*Kavgam* daha komiktir."

Lamar kendisini Eve'e takdim ederken Grillo hâlâ kahkahasını bastırmaya uğraşıyordu.

"Harika görünüyorsunuz" dedi Lamar. "Her zamanki gibi." Grillo'ya döndü. "Arkadaşınız kim?" diye sordu.

Eve, Grillo'ya yüzünde hafif bir gülümsemeyle baktı. "Mahcup sırrımdır" dedi.

Lamar ışıldak gülümsemesini Grillo'ya yöneltti. "Kusura bakmayın, isminizi duyamadım."

"Sırların ismi olmaz" dedi Eve. "İsim onların büyüsünü bozar."

"Tuşa geldim" dedi Lamar. "Hatamı telafi etmeme ve size evi gezdirmeme izin verin."

"Basamakları çıkabileceğimi sanmıyorum, şekerim" dedi Eve.

"Ama burası Buddy'nin mekânı. Onunla çok gurur duyardı."

"Beni davet edecek kadar gurur duymamıştı hiç" diye karşılık verdi kadın.

"Bir inziva yeriydi burası" dedi Lamar. "O yüzden varını yoğunu buraya harcadı. Gelip bakmalısınız, o kadar hatırı vardır herhâlde. İkiniz de."

"Neden olmasın?" dedi Grillo.

Evelyn iç geçirdi. "Amma meraklılık" dedi. "Eh... önden buyrun."

Lamar öne düştü, onları misafir salonuna geri götürdü, toplantının temposunun alttan alta değiştiği yere. İçkileri yuvarlayan, mezeleri lüpleten konuklar daha sakin bir ruh hâline bürünmüşler, bildik şarkıları isteksizce çalan küçük bir müzik grubu sayesinde üstlerine rehavet çökmüştü. Çok az insan dans ediyordu. Sohbetler artık kulak tırmalamıyordu, yatışmıştı. Anlaşmalar yapılmış, dalavereler hazırlanmıştı.

Grillo atmosferi sinir bozucu buluyordu, belli ki Evelyn de öyle. Dedikoducu saflarının arasından geçerlerken kadın, Grillo'nun koluna girdi ve hep birlikte Lamar'ın peşinden öbür uçtan çıkıp merdivene geldiler. Ön kapı kapalıydı. Bahçe yolundaki iki muhafız sırtları kapıya dönük, elleri kasık hizasında çapraz kavuşmuş, kapıyı koruyordu. Gösteri dünyasının melodileri süzülerek mekânı kaplasa da anma havası tamamen yitmişti. Geriye paranoya kalmıştı.

Lamar bir düzine basamağı çoktan tırmanmıştı.

"Haydi, Evelyn..." dedi, kadına seslenerek. "Merdiven dik değil."

"Benim yaşımda öyle."

"Bence gösterdiğin yaş, taş çatlasa..."

"Bana tatlı dillilik taslama" dedi kadın. "Keyfim nasıl isterse öyle gelirim."

Kadın, Grillo eşliğinde basamakları tırmanmaya koyulurken yaşı ilk kez kendini belli etti. En üst basamakta birkaç konuğun olduğunu gördü Grillo, ellerinde boş kadehlerle duruyorlardı. Hiçbiri fısıltıyla bile konuşmuyordu. İşlerin buradan itibaren artık yolunda gitmediğine dair bir şüphe gelişti Grillo'da, dönüp aşağıya bakınca da bu içgüdüsü pekişti. Rochelle merdivenin dibinde durmuş yukarı bakmaktaydı. Gözlerini dosdoğru Grillo'ya dikmişti. Grillo tanındığına ve onunla göz göze gelerek blöfünü suya düşürdüğüne emindi. Ama kadın hiçbir şey demedi. Grillo bakışlarını kaçırana kadar ona bakmayı sürdürdü. Grillo tekrar dönüp baktığında kadın gitmişti.

"Burada ters giden bir şeyler var" diye mırıldandı Eve'in kulağına. "Bence yukarı çıkmamalıyız."

"Canım, yarısına kadar geldim" diye yüksek sesle karşılık verdi kadın ve Grillo'yu kolundan çekiştirdi. "Beni yarı yolda bırakma şimdi."

Grillo başını kaldırıp Lamar'a bakınca komedyenin gözlerini Rochelle'inki gibi üzerinde yakaladı. *Biliyorlar*, diye düşündü. *Biliyorlar ve hiçbir şey demiyorlar.*

Eve'i yeniden caydırmaya çalıştı. "Daha sonra çıkamaz mıyız?" dedi.

Kadın geri dönecek değildi. "Sen olsan da olmasan da ben çıkıyorum" dedi ve tırmanmayı sürdürdü.

"Burası ilk sahanlık" diye duyurdu Lamar oraya vardıklarında. Tuhaf, sessiz konuklar bir yana, fazla görülecek bir şey yoktu burada, zaten Eve de

Vance'in sanat koleksiyonu hakkındaki öfkeli görüşlerini çoktan beyan etmişti. Aylakların birkaçını ismen tanıyordu, onlarla selamlaştı. Kadına yalnızca baştan savma bir karşılık verdiler. Mahmur hâllerinde, Grillo'ya yeni vuruş yapmış bağımlıları düşündüren bir şey vardı. Eve o kadar da üstün körü davranılacak biri değildi.

"Sagansky" dedi kadın, onlardan birine. Adam albenisini yitirmiş bir matine yıldızının bakışlarına sahipti. Onun yanındaki kadının da sanki bütün canlılığı soğurulmuş gibiydi. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Sagansky başını kaldırıp ona baktı. "Şşşt..." dedi.

"Biri mi öldü?" dedi Eve. "Buddy dışında."

"Üzücü" dedi Sagansky.

"Hepimizin başına gelir" oldu Eve'in duygusuz cevabı. "Senin de. Gelmezse öp başına koy. Evi sana da gezdirdiler mi?"

Sagansky başıyla onayladı. "Lamar..." dedi, gözleri komedyenden yana kaydı, hedefi şaştı, sonra Lamar'da kenetlenmeyi başardı, "Lamar bize etrafı gösterdi."

"Değmiş olsa bari" dedi Eve.

"Değdi" diye cevap verdi Sagansky. "Gerçekten de... değdi. Özellikle de üst kattaki odalar."

"Ah evet" dedi Lamar. "Niye doğruca oraya gitmiyoruz?"

Grillo'nun paranoyası Sagansky ve karısıyla karşılaşınca bir gıdım bile yumuşamamıştı. Burada alabildiğine acayip bir şey oluyordu.

"Bence yeterince gördük" dedi Grillo, Lamar'a.

"Ah, kusura bakmayın" diye karşılık verdi komedyen. "Eve'i az kalsın unutuyordum. Zavallı Eve. Seni zorlamış olsam gerek."

Tonlaması çok iyi ayarlanmış küçümseme tam da istenen etkiyi yarattı.

"Saçmalama" diye çıkıştı kadın. "Yaşım ilerlemiş olabilir ama daha kocamadım. Bizi yukarı götür!"

Lamar omuz silkti. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"Eh, madem ısrar ediyorsun..." dedi Lamar ve öne düşüp aylakları geçerek ikinci merdivene yöneldi. Grillo takip etti. Sagansky'nin yanından geçerken adamın Eve'le yaptığı konuşmayı bölük pörçük mırıldandığını işitti. Aklı bir karış havadaydı sanki.

"... Değdi... gerçekten de değdi... özellikle de üst kattaki odalar..."

Eve azmedip Lamar'a ayak uyduracağım derken merdiveni birkaç basamak çıkmıştı bile.

Grillo peşinden seslendi, "Eve. Daha ileriye gitme."

Kadın kulak asmadı.

"*Eve?*" dedi Grillo yeniden.

Bu kez kadın dönüp baktı.

"Geliyor musun, Grillo?" dedi.

Lamar onun sırrını ağzından kaçırdığını fark etse de hiçbir şey belli etmedi. Önden yoluna devam ederek üst basamağa vardı ve köşeyi dönüp gözden yitti.

Grillo, merdiveni tırmanmaya başladıklarından bu yana hissettiği tehlike sinyallerini kariyerinde yalnızca bir iki kez kulak ardı etmişti. Ne var ki Eve'in egosunun kadını mahvetmesine seyirci kalmayacaktı. Bir saatlik zaman diliminde kadına bağlanıvermişti. Hem ona hem de kendine küfrederek, kadının ve onu baştan çıkaranın peşine düştü.

Dışarıda, giriş yolunda küçük bir hırgür yaşanmaktaydı. Ansızın peydahlanan ve tepeyi kaplayan ağaçları bir dalga gibi vuran bir rüzgârla başlamıştı. Kuru, tozlu bir rüzgârdı ve geç gelen birkaç konuğu limuzinlerine geri dönüp akan rimellerini tazelemeye zorlamıştı.

Rüzgârla birlikte bir araç çıkagelmişti, arabada da eve girmek için direten pasaklı bir delikanlı vardı.

Muhafızlar serinkanlılıklarını korudular. Meslek hayatları boyunca bunun gibi davetsiz konuklarla, yalnızca yüksek sosyetenin dikkatini çekmek isteyen ama beyni erbezlerinden daha büyük olmayan veletlerle defalarca uğraşmışlardı.

"Yalnızca davetliler girebilir, evlat" dedi içlerinden biri oğlana.

Davetsiz konuk arabasından indi. Üstü başı kan içindeydi; kendi kanı değildi. Gözlerindeki ifade öyle kuduzdu ki muhafızlar ceketlerinin altındaki silahlarına el attılar.

"Babamı görmem gerek" dedi oğlan.

"Kendisi konuklardan biri mi?" diye sordu muhafız. Bunun Bel-Air'den babacığını aramaya gelen, kafası dumanlı zengin çocuklarından biri olması gayet mümkündü.

"Evet, konuktur kendisi" dedi Tommy-Ray.

"Adı ne?" diye sordu muhafız. "Listeyi uzatsana, Clark."

"Sizin listelerinizde adı yer almaz" dedi Tommy-Ray. "O burada yaşıyor."

"Yanlış eve gelmişsin, evlat" dedi Clark, bütün hışmıyla kükreyen rüzgâra karşı sesini yükseltmek zorunda kalarak. "Burası Buddy Vance'in evi. Tabii onun piçlerinden biri değilsen o ayrı!" Üçüncü bir adama sırıttı ama adam karşılık vermedi. Bakışları ağaçlarda ya da ağaçları silkeleyen rüzgârdaydı. Kaşlarını çattı, toza toprağa bulanan gökyüzünde bir şey görmek üzereydi sanki.

"Buna pişman olacaksın, kara marsık" diyordu çocuk ilk muhafıza. "Geri geleceğim, söylemedi deme, ilk haklanan sen olacaksın." Parmağını Clark'a doğru salladı. "İşittin mi? İlk o haklanacak. Peşinden de sen."

Arabaya döndü, geri sürdü sonra döndü ve tepeden aşağı yöneldi. Sinir bozucu bir tesadüfle sanki rüzgâr da onunla birlikte Palomo Grove'a gitti.

"Amma garip" dedi gökyüzünü gözleyen, ağaçlardaki son devinim de dinerken.

"Eve git" dedi ilk muhafız Clark'a. "Bak bakalım her şey yolunda mı..."

"Neden yolunda olmasın ki?"

"Dediğimi yapsana sen, haydi" diye cevap verdi adam, tepeden aşağı inen oğlanın ve rüzgârın peşinden bakakalmış hâldeydi.

"Sinirlerine hâkim ol" diye karşılık verdi Clark ve emredileni yaptı.

Rüzgâr dinince her iki muhafız da ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark etti. Aşağıdaki kasabadan çıt duyulmuyordu. Yukarıdaki evden çıt çıkmıyordu. İkisinin arasında da ağaçlık yolun sessizliği.

"Hiç ateş altında kaldın mı, Rab?" diye sordu gökyüzü dikizcisi.

"Yok. Sen?"

"Tabii ki" oldu cevabı. Karısı Marci'nin smokinin üst cebine tıkıştırdığı mendile burnundaki tozları sümkürdü. Sonra, burnunu çekerek, göğü inceledi.

"Saldırıdan önce..." dedi.

"Eee?"

"Aynen böyle hissedersin."

Tommy-Ray, diye düşündü Jaff, vazifesinden çabuk dönmüş. Pencereye yaklaştı. İşiyle öylesine meşguldu ki oğlunun yaklaştığını arabasıyla gerisingeri uzaklaşana kadar fark etmemişti. Delikanlıya bir çağrı yollamayı denedi ama ileti yerine ulaşmadı. Daha önceden kolaylıkla müdahale edebildiği düşüncelerin artık o denli basit olmadıklarını ayrımsadı. Bir şey değişmişti, Jaff'ın yorumlayamadığı önemli bir şey. Oğlanın zihni açık bir kitap değildi artık. Aldığı sinyaller kafa karıştırıcıydı. Oğlanın içinde daha önce hiç hissetmediği bir korku seziyordu ve *bir ürperti*, derin bir ürperti.

Sinyallere anlam vermeye çalışmanın yararı yoktu, hele ki işi bu denli başından aşkınken. Oğlan geri dönecekti. Aslında ona ulaşan en berrak ileti buydu, yani Tommy-Ray'in geri dönmeye niyetli oluşu.

Bu arada Jaff'ın zamanını alan daha acil gereklilikler vardı. İkindi, verimli geçmişti. İki saat içinde bu toplantıdan beklentilerinin karşılığını almıştı. Palomoluların *terata*'larından hayal bile edemediği derin bir saflığa sahip müttefikler edinmişti. Kuşandıkları egoları ilk başta Jaff'ın taleplerine direnmişti. Bu beklenen bir şeydi. Birkaçı, öldürüleceklerini sananlar, cüzdanlarını bırakıp odadan sıvışmaya yeltenmişti. Kadınlardan ikisi, ölmektense silikon göğüslerini açıp bedenlerini sunmuştu, erkeklerden biri de benzer bir pazarlığa girişmişti. Ne var ki kendilerini beğenmişlikleri şekerden bir duvar gibi parçalanmış, savurdukları tehditler, uzlaşmacı sözler, yakarışlar ve icraatlar korkularını dışa vurmaya başladıkları an sus pus kesilmişti. Onları partiye geri yollamıştı, sağılmış ve edilgen bir hâlde.

Şimdi duvarın dibinde dizilmiş topluluk yeni askerlerin en arısıydı. İçti-

ma borusunun çağrısı yayılarak bir *terata*'dan diğerine geçiyor, çeşitlilikleri gölgelere karışıp çok daha kadim, çok daha karanlık, çok daha basit bir şeye dönüşüyorlardı. Ayırt edici özelliklerini yitirmişlerdi. Jaff hiçbirini yaratıcılarının adıyla tanımlayamıyordu artık. Gunther Rothbery, Christine Seapard, Laurie Doyle, Martine Nesbitt şimdi neredelerdi? Tek bir vücut olmuşlardı, heybetli bir kütle.

İdare edebileceği kadar büyük bir tümen edinmişti, biraz daha fazlası olsa ordusuna söz geçirilemezdi. Aslında belki de çoktan o durumdaydı. Oysa Jaff, bir tek eylem için yaratılan -ve yeniden yaratılan- ellerinin nihayet o edimi gerçekleştireceği anı sürekli erteliyordu: Sanat'ı kullanmak. Nebraska bozkırlarındaki nakli sırasında kaybolan Sürü simgesini bulduğu dönüm noktasından bu yana yirmi yıl geçmişti. Asla geri dönmemişti. Fletcher'la sürdürdüğü savaş bile yolunu Omaha'ya çıkarmamıştı. Orada tanıdık kimsenin kaldığından şüpheliydi. Hastalıklar ve umutsuzluk, onların en az yarısını telef etmişti. Diğer yarısını da yaşlılık. Jaff, elbette ki, o tür güçlerden muaf kalmıştı. Geçen yıllar, Jaff üzerinde yetke kuramamıştı. Buna yalnızca Sefir muktedirdi, o tür bir başkalaşımdan geri dönüş ise yoktu. İlerlemek, o gün ve ardışık günlerde önüne serilen hırsın gerçeğe dönüştüğünü görmek zorundaydı. Hayatın sıradanlığından garip bölgelere savrulmuş ve nadiren geri dönüp bakmıştı. Ama bugün, şöhretler geçidi üst kattaki odada tek tek huzuruna gelip de ağlaya titreye önce göğüslerini sonra da ruhlarını açarken Jaff bir zamanlar böylesine ünlü bir kalabalıkla kuşatılacağını hayal bile edemeyen o adama dönüp bakmadan edememişti. Bunu yaptığında ise içinde bunca yıl neredeyse başarıyla sakladığı bir şey keşfetmişti. Kurbanlarından soğurduğu şeyin tıpatıp aynısı: Korku.

Uğradığı değişim bütün idrakların ötesinde olsa da küçük bir parçası hâlâ aynıydı ve daima Randolph Jaffe olacaktı. O parça ise kulağına eğilip şöyle fısıldıyordu: *Bu tehlikeli. Neye kalkıştığının farkında değilsin. Bu seni öldürebilir.*

Bunca yıl sonra o eski sesi kafasında duymak sarsıcıydı ama aynı zamanda güven vericiydi. Tamamen kulak ardı da edemiyordu, çünkü uyarısı gerçekti: Sanat'ı kullanmanın neye mal olacağını bilmiyordu. Gerçekten bilen hiç kimse yoktu. Bütün hikâyeleri dinlemiş, metaforları incelemişti. Ama hepsi hikâyeden, hepsi metafordan ibaretti. Quiddity kelimenin tam anlamıyla bir deniz değildi, Ephemeris de kelimenin tam anlamıyla bir ada değildi. Bunlar bir *zihinsel durumu* somut biçimde tanımlama yöntemleriydi. Muhtemelen Zihin Ülkesi'ni. Şimdi o duruma açılan kapıyı geçmesine dakikalar kalmıştı ve onun gerçek doğasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

O kapı cennete ve sonsuz yaşama açılabileceği gibi kolaylıkla deliliğe, cehenneme ve ölüme de açılabilirdi. Sanat'ı kullanmak dışında, bunu bilmesine imkân yoktu.

Hem niye kullanmak, diye fısıldadı otuz yıl önceki adam. *Sahip olduğun*

gücün tadını niye çıkarmıyorsun? Hayal ettiğinden fazlasını buldun, değil mi? Kadınlar buraya gelip sana bedenlerini sunuyorlar. Erkekler diz çöküp salya sümük merhamet diliyorlar. Daha ne istiyorsun? İnsan daha ne ister?

Gerekçeler, oldu cevap. Memelerin ve gözyaşlarının ardında yatan anlam, büyük tablodan bir kesit.

İhtiyacın olan her şey elinde, dedi eski ses. *Elde edebileceğinin en iyisi. Daha fazlası yok.*

Kapı hafifçe tıklatıldı: Lamar'ın şifresi.

"Bekle" diye mırıldandı, kafasında cereyan eden tartışmayı dizginlemeye çalışarak.

Kapının dışında, Eve, Lamar'ın omuzu üzerinden araya girdi. "Kim oradaki?" dedi.

Komedyen hafifçe gülümsedi. "Tanışman gereken biri" dedi.

"Buddy'nin arkadaşlarından mı?" dedi kadın.

"Kesinlikle öyle."

"Kim?"

"Tanımazsın."

"O zaman ne diye tanışalım ki?" dedi Grillo. Eve'i kolundan yakaladı. Şüphe iyice kesinleşmişti şimdi. Ağır bir koku vardı, kapının öteki tarafından gelen sesler ise içeride birden fazla kişi olduğunu söylüyordu.

İçeri buyur edildiler. Lamar kulbu çevirip kapıyı açtı.

"Haydi, Eve" dedi.

Kadın kolunu Grillo'nun elinden kurtardı ve Lamar'ın kenara çekilerek yol açtığı odaya bir adım attı.

Grillo onun "Karanlık" dediğini işitti.

"Eve" dedi, Lamar'ı kenara itip geçti ve kadının peşinden odaya daldı. Dediği gibi gerçekten de karanlıktı. Tepeye akşam çökmüştü ve pencereden süzülen azıcık ışık içeriyi zar zor aydınlatıyordu. Bununla birlikte önünde duran Eve'i seçebiliyordu. Tekrar kadının koluna yapıştı.

"Yeter" dedi ve kapıya dönmeye yeltendi. Aynı anda Lamar'ın yumruğu yüzünde patladı, sert, beklenmedik bir yumruktu. Eli Eve'in kolundan kurtuldu, diz üstü çöktü, burnuna kendi kanının kokusu geldi. Arkasında, komedyen kapıyı çarparak kapadı.

"Neler oluyor?" dediğini işitti Eve'in. "Lamar! Ne oluyor?"

"Endişelenecek bir şey yok" diye mırıldandı adam.

Grillo başını kaldırınca burnundan oluk gibi kan boşandı. Elini burnuna kapatıp etrafına bakındı. Kısacık bir an içeriye mobilyaların istiflendiğini sandı. Yanılmıştı. Bu istif canlıydı.

"Lam..." dedi Eve tekrar, sesindeki dikbaşlılık şimdi tamamen kaybolmuştu. "Lamar... kim var orada?"

"Jaffe..." dedi yumuşak bir ses. "Randolph Jaffe."

"Işığı açayım mı?" dedi Lamar.

"Hayır" dedi gölgelerden gelen ses. "Hayır, açma. Henüz olmaz."

Uğuldayan başına rağmen Grillo sesi de tanıdı ismi de. Randolph Jaffe: Jaff. Bu gerçek, koskoca odanın zifiri köşelerine sinen suretlerin kimliğini de kavramasını sağladı. Oda adamın yarattığı hayvanlarla kaynıyordu.

Onları Eve de görmüştü.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı kadın. "Aman Tanrım, aman Tanrım, neler oluyor?"

"Dostlarımızın dostları" dedi Lamar.

"Ona zarar vermeyin" diye çıkıştı Grillo.

"Ben katil değilim" dedi Randolph Jaffe'nin sesi. "Buraya giren herkes canlı çıktı. Yalnızca küçük bir parçanızı istiyorum..."

Sesi Grillo'nun Çarşı'da işittiği aynı özgüven ifadesini taşımıyordu. Grillo'nun bütün meslek hayatı insanların konuşmalarını dinleyerek geçmişti; görünenlerin altındakine işaret edenleri görmeye çalışarak. Tesla ne ad vermişti buna? Hasır altını dikizlemekle ilgili bir şey. Jaff'ın sesinde de kesinlikle gizli bir altmetin vardı şimdi. Daha önce orada olmayan bir çift anlamlılık. Bir kaçış umudu mu sunuyordu? Ya da en azından infazdan alıkonulmak?

"Seni anımsıyorum" dedi Grillo. Adamı ortaya çıkarmak, altmetni asıl metne dönüştürmek zorundaydı. Şüphelerini dile getirmesini sağlamalıydı. "Yandığını görmüştüm."

"Hayır..." dedi karanlıktaki ses. "... O ben değildim..."

"Yanılmışım. O zaman kim... sorabilir miyim?.."

"Hayır, soramazsın" dedi Lamar arkasından. "İlk önce hangisini istiyorsun?" diye sordu Jaff'a.

Soru duymazdan gelindi. Adam onu yanıtlamak yerine, "Ben kim miyim? Sorman garip" dedi. Ses tonu neredeyse hülyalıydı.

"Lütfen" diye mırıldandı Eve. "Nefes alamıyorum."

"Sus bakayım" dedi Lamar. Onu zaptetmek için kadına yaklaştı. Gölgelerin içinde Jaff, koltuğunda bir türlü rahat edemeyen bir adam gibi kıpırdandı.

"Hiç kimse bilemez..." diye başladı. "... Öyle korkunç ki."

"Nedir korkunç olan?" dedi Grillo.

"Sanat elimde" diye yanıtladı Jaff. "Sanat elimde. O yüzden kullanmam gerek. Bunca *bekleyişin*, bunca *değişimin* ardından kullanmamak israf olurdu."

Korku içinde, diye düşündü Grillo. Sınıra dayanmış ve kayıp gitmekten korkuyor. Onun neye kayıp gitmekten korktuğunu bilmiyordu ama bu kesinlikle istismar edilebilecek bir durumdu. Adama fiziksel bir tehdit oluşturmadığı yerde kalmayı yeğledi. Çok yavaşça şöyle dedi: "Sanat. *Nedir* o?"

Jaff'ın sözleri bir cevap veriyorlarsa da muğlaktılar.

"Herkes yitik, anlarsın ya. Ben de bunu kullanıyorum. Onlardaki korkuyu kullanıyorum."

"Ya sen?" dedi Grillo.

"Ne olmuş bana?"

"Yitik değil misin?"

"Hep Sanat'ı bulduğumu sanırdım... ama belki de Sanat beni buldu."

"Güzel."

"Öyle mi?" dedi Jaff. "Neye yol açacağını bilmiyorum...."

İşte bu, diye düşündü Grillo. Hediyesini almış ve şimdi de paketi açmaktan korkuyor.

"Hepimizi yok edebilir."

"Öyle demiyordun ama" diye homurdandı Lamar. "Hayallerimize ulaşacağız demiştin. Amerika'nın düşlediği her şeye, *dünyanın* bütün düşlediklerine."

"Belki" dedi Jaff.

Lamar, Eve'i bıraktı ve efendisine bir adım yaklaştı.

"Ama şimdi *ölebiliriz* diyorsun ha?" dedi. "Ben ölmek istemiyorum. Rochelle'i istiyorum. Evi istiyorum. Bir geleceğim var. Hemen pes etmem."

"Tasmanı koparayım deme sakın" dedi Jaff. Bu karşılaşmanın başından beri ilk kez, Grillo, Çarşı'da rastladığı adamın sesinin yankılandığını duydu. Lamar'ın direnişi eski ruhu geri getirmişti. Grillo onun dikbaşlılığına lanet okudu. Yalnızca tek bir yarar sağlamıştı: Eve'in kapıya doğru gerilemesine imkân tanımıştı. Grillo konumunu korudu. Kadına katılma girişimi dikkatleri ikisinin üzerlerine çekmekle kalır ve her ikisinin de kaçma şansını engellerdi. Eğer kadın dışarı çıkabilirse ortalığı velveleye verebilirdi.

Lamar'ın yakınmaları, bu arada, katlanarak artmıştı.

"Bana niye yalan söyledin?" dedi. "Bir hayrının dokunmayacağını ta en başından anlamalıydım. Eh, canın cehenneme..."

Grillo sessizce onu yüreklendirdi. Karanlık gittikçe koyulaşıyor ve Grillo içeri ilk girdiğinde görebildiği tutsakçısını artık seçemiyordu, yine de karaltının ayağa kalktığını fark etti. Kıpırtı gölgelerde bir huzursuzluğa neden oldu, saklanan hayvanlar yaratıcılarının huzursuzluğuna tepki gösteriyordu.

"Bu ne cüret!" dedi Jaff.

"Güvende olduğumuzu söylemiştin" dedi Lamar.

Grillo kapının gıcırdadığını işitti. Dönüp bakmak istediyse de baştan çıkmamaya çalıştı.

"Güvenli, demiştin!"

"O kadar basit değil!" dedi Jaff.

"Ben yokum!" diye karşılık verdi Lamar ve kapıya yöneldi. İçerisi o kadar karanlıktı ki Grillo'nun onun yüzündeki ifadeyi görmesine imkân yoktu ama arkadan vuran ışık ve odadan kaçan Eve'in ayak sesleri, yeterliydi. Lamar küfrederek kapıya yönelirken Grillo ayağa kalktı. Yumruğun etkisiyle sersemlemişti, ayağa kalkınca sendeledi ama kapıya Lamar'dan bir adım önce ulaştı. Çarpıştılar, toplam ağırlıklarıyla abanınca kapı çarparak tekrar kapandı. Neredeyse gülünç bir arbede yaşandı, her ikisi de kapının kulbuna önce

ulaşmaya çalışıyordu. Sonra bir şey araya girdi, komedyenin arkasından bir şey yaklaşıyordu. Karanlıkta rengi soluktu, siyaha karşı gri. Yaratık onu arkadan yakalarken Lamar boğuk bir ses çıkardı. Ondan uzaklaşıp odanın ortasına gerileyen Grillo'ya uzandı. Grillo *terata*'nın Lamar'ı nasıl paraladığını göremedi ve göremediğine memnun oldu. Adamın havada uçuşan uzuvları ve şapırtılı sesler yeterliydi. Komedyenin ölü bedeninin kapıya yapışıp külçe gibi yere yığıldığını gördü, cesedi *terata* tarafından anında kuşatıldı. Sonra her ikisi de kıpırtısız kaldı.

"Öldü mü?" dedi Grillo soluk soluğa.

"Evet" dedi Jaff. "Bana yalancı dedi."

"Bunu unutmayacağım."

"Unutmamalısın."

Jaff karanlıkta kıpırdandı, Grillo farkına varmamıştı. Bununla birlikte sonuçları fark edilmeyecek gibi değildi. Adamın parmaklarından fışkıran ışın demetleri onun perişan hâldeki yüzünü ve Çarşı'dayken giydiği giysilere bürünmüş vücudunu aydınlattı. Sanki karanlığı ve odayı ifşa ediyordu. *Terata* artık karmaşık bir hayvan güruhu değil, her duvarı kaplayan çıkıntılı gölgelerdi.

"Eh, Grillo..." dedi Jaff. "... Görünüşe göre üstüme düşeni yapmam gerek."

IX

Sevişme sonrası, uyku. Öyle tasarlamamışlardı ama ne Jo-Beth ne de Howie karşılaştıklarından beri kesintisiz bir saatten fazla uyumamıştı ve sevistikleri toprak ise onları baştan çıkaracak kadar yumuşaktı. Güneş ağaçların arasında kaybolurken bile uyanmadılar. Sonunda Jo-Beth gözlerini açtığında üşüdüğünden dolayı uyanmış değildi; akşam havası ılıktı. Etraflarındaki çimenlerde ağustosböcekleri ötüyordu. Yapraklarda hafif bir kıpırtı vardı. Ama bu rahatlatıcı görüntülerin ve seslerin altında ağaçların arasından yayılan tuhaf, tarifsiz bir parıltı vardı.

Howie'yi mümkün olduğunca nazikçe sarsarak uyandırdı. Oğlan gözlerini gönülsüzce açtı, onu uyandırana baktı.

"Selam" dedi. "Uyuya kalmışız, ha? Saat kaç ol..."

"Biri var, Howie" diye fısıldadı kız.

"Nerede?"

"Işıkları gördüm yalnızca. Etrafımızı sarmışlar. Bak!"

"Gözlüğüm" diye fısıldadı oğlan. "Gömleğimde."

"Ben getiririm."

Kız uzaklaşıp oğlanın çıkarıp attığı kıyafetleri aradı. Howie gözlerini kısarak manzaraya baktı. Polis bariyerleri, ötesindeki mağara: Buddy Vance'in hâlâ yattığı dipsiz uçurum. Güpegündüz burada sevişmek çok doğal gelmişti. Şimdi sapıkça geliyordu. Aşağıda bir yerlerde bir adamın cesedi yatıyordu, aynı karanlıkta babaları senelerce beklemişti.

"İşte" dedi Jo-Beth.

Kızın sesi onu irkiltti. "Bir şey yok" diye mırıldandı kız. Howie gözlüğünü gömlek cebinden çıkarıp taktı. Ağaçların arasından sahiden de ışıklar yayılıyordu ama kaynağı meçhuldu.

Jo-Beth yalnızca oğlanın gömleğini değil ikisinin diğer kıyafetlerini de getirmişti. Kız iç çamaşırını giymeye koyuldu. O anda bile, kalbi bambaşka bir nedenle gümbürderken, kızın görüntüsü onu tahrik etti. Kız onun bakışlarını yakaladı ve oğlanı öptü.

"Kimseyi görmüyorum" dedi Howie, sesini hâlâ alçaltarak.

"Belki yanılmışımdır" dedi kız, "Birini duyar gibi oldum."

"Hortlaklar" dedi Howie, sonra da bu düşünceye kapıldığına pişman oldu. Külodunu giymeye koyuldu. Tam o sırada ağaçların arasında bir kıpırtı fark etti. "Of kahretsin" diye mırıldandı.

"Görüyorum" dedi kız. Howie ona döndü. Kız tam ters yöne bakıyordu.

Onun bakışlarını takip edince ağaçların gölgesindeki devinimi o da fark etti. Başka bir kıpırtı daha. Bir tane daha.

"Her yandalar" dedi oğlan, gömleğini giyip kot pantolonuna uzanırken. "Her neyseler, etrafımızı sarmışlar."

Bacaklarında çam yaprakları ve iğneleriyle ayağa kalktı, aklı umutsuzca kendini nasıl savunabileceğindeydi. Bariyerlerden birini aşsa yıkıntıların arasında bir silah bulabilir miydi? Giyinmeyi neredeyse bitirmiş Jo-Beth'e baktı, sonra tekrar ağaçlara.

Ağaçların altından, arkasında hayalet bir iz bırakarak ilerleyen küçücük bir suret ortaya çıktı. Birden anlaşıldı. Suret, Howie'nin en son Lois Knapp'ın evinin dışında, peşinden seslenirken gördüğü Benny Patterson'a aitti. Adamın suratında ışıltılı bir gülümseme yoktu artık. Aslında yüzü bir biçimde bulanıklaşmıştı, hatları titrek bir fotoğrafçının çektiği resimdeki gibiydi. TV tezahürlerinden edindiği ışığı yitirmemişti yine de. Ağaçları efsunlayan parıltının nedeni o'ydu.

"Howie" dedi.

Sesi de, yüzü gibi, kişiliğini kaybetmişti. Benny olmak istiyordu ama yalnızca "miş" gibi yapıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Howie.

"Biz de seni arıyorduk."

"Ona yaklaşma" dedi Jo-Beth. "Hayallerden biri bu da."

"Biliyorum" dedi Howie. "Bize zarar vermezler. Vermezsiniz değil mi Benny?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman ortaya çıkın" dedi Howie, bütün güruhu kastederek. "Sizi görmek istiyorum."

Dört bir yandan ağaçların dibinden çıkarak denileni yaptılar. Hepsi de, Benny gibi, Knapp'ın evinde onları en son gördüğünden bu yana, değişime uğramış, sivri ve cilalı kişilikleri törpülenmiş, baş döndürücü gülümsemeleri solmuştu. Birbirlerine her zamankinden daha çok benziyorlardı. Benliklerinden arta kalanlara cılızca tutunan, ışıktan oluşmuş bulanık suretler. Onları Palomoluların hayal güçleri yaratmış, biçimlendirmişti ama yaratıcılarının refakatinden kopunca daha basit bir oluşuma bürünmüşlerdi: Çarşı'da öldüğü sırada Fletcher'ın vücudundan yayılan ışığa. Bu Fletcher'ın ordusuydu, onun sanrılayıcıları. Neyin peşinde olduklarını Howie'nin sormasına gerek yoktu. Onun peşindeydiler. Fletcher'ın şapkasından çıkan tavşandı o, büyücünün en saf yaratığı. Önceki gece onların taleplerinden kaçmıştı ama onlar önderlerini ele geçirmeye azmederek peşinden ayrılmamışlardı.

"Benden ne istediğinizi biliyorum" dedi. "Ama istediğinizi sağlayamam. Bu benim savaşım değil."

Konuşurken bir yandan da topluluğu inceledi ve ışığa dönüşürken çar-

pılmalarına rağmen Knapp'ın evinde gördüğü yüzleri ayırt etmeye çalıştı. Kovboylar, cerrahlar, pembe dizi kraliçeleri ve yarışma sunucuları. Onların yanı sıra Lois'in partisinde görmedikleri de vardı. Işık suretlerinden biri bir kurt adamdı, birkaçı herhâlde çizgi romanlardaki süper kahramanlardı, hatta birkaç tanesi, tam olarak dördü İsa'nın tezahürleriydi, ikisi alınlarından, böğürlerinden, ellerinden ve ayaklarından kanıyordu, bir düzine kadarı da sanki kırmızı noktalı filmlerden fırlamıştı, vücutları er suyu ve terle sırılsıklamdı. Bir balon adam vardı, kırmızıya boyanmış, bir de Tarzan ve Krazy Kat. Bu tanıdık ilahların arasına tanınmamışlar da karışmıştı, Howie'nin tahminine göre Fletcher'ın ışığının değdiği kişilerin istek listesinde yer alan özel hayaller. Yeri asla dolmamış yitik eşler, hayalperestlerin sokakta görüp de yanına yaklaşmaya asla cesaret edemediği bir yüz. Hepsi de, ama gerçek ama değil, ama mazbut ama cafcaflı, *mihenk taşlarıydı.* Gerçek tapınma nesneleri. Varlıkları karşı konulmaz biçimde etkileyiciydi. Ne var ki Jo-Beth'le ikisi bu savaştan canı gönülden uzak durmak, aralarındaki şeyi lekelenmekten korumak istiyordu. Bu arzuları değişmemişti.

Howie kalabalıktan adını bilmediği birine konuyu yinelemek üzereyken orta yaşların başındaki bir kadın saflardan öne çıkıp konuştu.

"Babanın tözü hepimizin içinde" dedi. "Bize sırt döndüğün takdirde ona sırt dönmüş olacaksın."

"O kadar basit değil" dedi Howie kadına. "Gözetmem gereken başka insanlar var." Elini Jo-Beth'e uzattı, yanına çekti. "Bunun kim olduğunu biliyorsunuz. Jo-Beth McGuire. Jaff'ın kızı. Fletcher'ın düşmanı, o yüzden, eğer doğru anlamışsam, sizin de düşmanınız. Şu kadarını söyleyeyim... o bugüne kadar rastladığım... gerçekten seviyorum diyebileceğim ilk insan. Onu her şeyden üstün tutuyorum. Sizden. Fletcher'dan. Bu kahrolası savaştan."

Saflardan üçüncü bir ses yükseldi.

"Yanılmışım..."

Howie etrafına bakınınca mavi gözlü kovboyun, Mel Knapp'ın eserinin öne çıktığını gördü. "Onun öldürülmesini istediğini sanarak yanılmışım. Pişmanım. Eğer ona zarar verilmesini istemiyorsan..."

"*Zarar verilmesini istememek mi?* Tanrım, on tane Fletcher'a bedel o! Ona *benim* gibi değer verin, yoksa cehenneme kadar yolunuz var."

Müthiş bir sessizlik oldu.

"Kimsenin itirazı yok" dedi Benny.

"Duyuyorum."

"Bize önderlik edecek misin?"

"Of Tanrım."

"Jaff tepede" dedi kadın. "Sanat'ı kullanmak üzere."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Fletcher'ın tözüyüz biz" dedi kovboy. "Jaff'ın amacını biliyoruz."

"Onu nasıl durduracağınızı da biliyor musunuz peki?"

"Hayır" diye karşılık verdi kadın. "Ama denemek zorundayız. Quiddity muhafaza edilmeli."

"Yardım edebileceğimi sanıyorsunuz demek? Ben taktik uzmanı değilim."

"Çürüyoruz" dedi Benny. Ortaya çıktığından bu yana geçen kısacık zaman zarfında bile yüz hatları iyice silikleşmişti. "Giderek... hayale dönüşüyoruz. Bizi amacımıza odaklayacak birine ihtiyacımız var."

"Haklı" dedi kadın. "Fazla kalamayız. Pek çoğumuz sabahı göremeyecek. Elimizden geleni yapmalıyız. Derhâl."

Howie iç geçirdi. Jo-Beth'in elini bırakmıştı. Tekrar tuttu.

"Ne yapayım?" diye sordu ona. "Yardımcı ol."

"Sana doğru gelen neyse onu yap."

"Doğru gelen neyse..."

"Bir keresinde keşke Fletcher'ı daha iyi tanısaydım demiştin. Belki..."

"Ne? Söyle."

"Jaff'ın karşısına bu şeylerle... düşsel bir orduyla... dikilme fikrinden hoşlanmıyorum... Ama belki babanın başladığı işi bitirmek ona karşı dürüst davranmanın tek yolu. Ve... ondan *kurtulmanın*."

Howie ona aydınlanarak baktı. En derin kafa karışıklığını kız bir çırpıda kavrayıvermiş, labirentten Fletcher ve Jaff'ın onlar üzerinde hak talep edemeyecekleri aydınlığa çıkış yolunu açık seçik görebilmişti. Ama önce bedeller ödenmeliydi. Jo-Beth kendi payına düşeni ödemişti: Howie uğruna ailesini kaybederek. Şimdi sıra ondaydı.

"Pekâlâ" dedi kalabalığa. "Tepeye çıkacağız."

Jo-Beth elini sıktı. "Güzel" dedi.

"Gelmek istiyor musun?"

"Mecburum."

"Bundan sıyrılmamızı çok istemiştim."

"Sıyrılacağız" dedi kız. "Eğer kaçamazsak... ikimizden birine ya da ikimize bir şey olursa da... yaşadığımızı kâr biliriz."

"Öyle deme."

"Annenin ya da benimkinin yaşadıklarından daha fazlasını yaşadık" diye anımsattı ona Jo-Beth. "Buradaki çoğu insanın yaşadıklarından daha fazlasını. Howie, seni seviyorum."

Oğlan ona sarıldı, Fletcher'ın ruhunun, yüzlerce farklı surette olsa da, orada durup seyrettiğine memnundu.

Galiba ölmeye hazırım, diye düşündü. Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

X

Eve üst kattaki odadan dehşet içinde ve nefes nefese çıkmıştı. Göz ucuyla Grillo'nun ayağa kalktığını, kapıya yaklaştığını ve Lamar'ın onu engellediğini görmüştü. Sonra da kapı suratına çarparak kapanmıştı. Şaklaban'ın ölüm hırıltısını duyana kadar bekledi, ardından ortalığı ayağa kaldırmak için telaşla aşağı indi.

Evin üzerine artık karanlık çökmüş olsa da dışarıda içeridekinden daha fazla ışık vardı: Renkli huzmeler daha önce Grillo'yla beraber aralarında dolaştıkları çeşitli teşhirleri aydınlatmaktaydı. Karışık renklerden -al, yeşil, sarı, mavi ve mor- oluşmuş aydınlık Lamar'ın peşinden giderken Sam Sagansky'e rastladığı sahanlığı yıkıyordu. Adam karısıyla beraber hâlâ oradaydı. Gözlerini tavana dikmişler, hiç kıpırdamadan duruyorlardı.

"Sam!" dedi Eve, aceleyle ona yaklaşarak. "Sam!" Panik ve basamakları hızla inişi onu nefes nefese bırakmıştı. Yukarıdaki odada tanık olduğu dehşeti hıçkırıklar ve karışık cümlecikler eşliğinde aktardı.

"... Onu durdurmalısın... böylesini görmemişsindir... korkunç şeyler... Sam, bana bak... Sam, baksana!.."

Sam itaat etmedi. Tamamen edilgen bir duruşu vardı.

"Tanrı aşkına, Sam, *neyin var?*"

Ondan ümidini keserek döndü ve diğer aylaklardan medet umdu. Etrafta toplanmış belki yirmi konuk vardı. Odadan çıktığından beri hiçbiri ne kıpırdamıştı ne de yardımcı ya da köstek olmak için hamlede bulunmuştu. Şimdi farkına varıyordu ki ona bakmıyorlardı bile. Tıpkı Sagansky ile karısı gibi hepsi de bakışlarını beklentiyle tavana çevirmişti. Panik, Eve'in aklını başından almamıştı. Onlardan kendisine bir yarar gelmeyeceğini anlamak için bu kalabalığı daha fazla incelemeye gerek duymadı. Üst kattaki odada ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı: Ceza bekleyen köpekler gibi yukarı bakmalarının nedeni buydu. Tasmaları Jaff'ın elindeydi.

Tırabzana asıla asıla zemin kata inmeye koyuldu; soluk soluğa kalışı adımlarını yavaşlatıyor, tutuk eklemleri eziyet çektiriyordu. Orkestra çalmayı bırakmıştı ama biri hâlâ piyanodaydı, bu da onu rahatlattı. Basamaklardan bağırıp da enerjisini boşa harcamak yerine birine sesini duyurmak için en alt basamağa varmayı bekledi. Ön kapı açıktı. Rochelle eşikte duruyordu. Yarım düzinelik bir grup, Merv Turner ve eşi, Gilbert Kind ve o anlık kız arkadaşı, artı tanımadığı iki kadın, vedalaşmaktaydı. Turner onun yaklaştığını gördü ve şişko suratından huzursuz bir ifade geçti. Tekrar Rochelle'e döndü ve veda konuşmasını hızlandırdı.

Eve, adamın "... Çok üzücü" dediğini işitti. "Ama çok dokunaklı. Bunu bizimle paylaştığın için çok ama çok teşekkür ederim."

"Evet" diye başlayacak oldu karısı ama kendi beylik laflarını etmeye kalmamıştı ki Eve'e bir bakış fırlatıp aceleyle dışarı kaçan Turner yüzünden lafı yarım kaldı.

"Merv" dedi karısı, belli ki bozulmuştu.

"Zaman yok!" diye karşılık verdi Turner. "*Şahaneydi*, Rochelle. Çabuk ol, Gil. Limuzinler bekliyor. Önden çıkalım."

"Hayır, bekle" dedi kız arkadaşı. "Of kahrestin, Gilbert, bizi bırakıp gidiyor."

"Kusurumuza bakmayın lütfen" dedi Kind, Rochelle'e.

"Bekle!" diye seslendi Eve. "Gilbert, *dur*!"

Duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek sesle seslenmişti ama dönüp bakan Kind'ın suratındaki ifade duymazdan gelmeyi yeğler gibiydi. Eğreti bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı ama buyur edercesine değil de elden ne gelir dercesine.

"Hep böyle oluyor değil mi?" diye seslendi ona. "Konuşacak durumda değiliz, Eve. *Kusura bakma. Kusura bakma.* Gelecek sefere." Kız arkadaşının koluna girdi. "Seni ararız" dedi. "Ararız değil mi tatlım?" Bir öpücük yolladı. "Harika görünüyorsun!" dedi ve telaşla Turner'ın peşinden gitti.

İki kadın, Rochelle'le vedalaşmaya tenezzül bile etmeden onu izledi. Rochelle umursamış görünmüyordu. Eğer Eve'in içgüdüleri Rochelle'in yukarıdaki canavarla işbirliği hâlinde olduğunu zaten söylemeseydi bile kanıtı ortadaydı. Konuklarını kapıdan uğurlar uğurlamaz Rochelle, gözlerini çok tanıdık bir edayla devirip yukarı dikti. Kasları öylesine gevşemişti ki kapı pervazına yaslanırken ayakta zor duruyormuş gibi bir hâli vardı. Ondan yardım gelmez, diye düşündü Eve ve misafir odasına yöneldi.

Tek aydınlık yine evin dışından geliyordu, cart Karnaval renkleri yayarak... Işık, Lamar'ın onu alıkoyduğu yarım saat içinde partinin zırk diye kesildiğini Eve'in görmesine yetecek kadar parlaktı. Konukların yarısı gitmiş, belki de insanlar teker teker üst kattaki kötülükle muhatap oldukça partiyi etkileyen değişimi hissetmişlerdi. Kapıya vardığı sırada başka bir grup ayrılma telaşı içindeydi, huzursuzluklarını gizlemek için bağıra çağıra konuşuyorlardı. Hiçbirini tanımıyordu ama bunun kendisini engellemesine izin vermeyecekti. Genç bir adamı kolundan yakaladı.

"Bana yardım etmelisiniz" dedi.

Adamın yüzüne Sunset'teki reklam tabelalarından aşinaydı. Oğlan, Rick Lobo'ydu. Yer aldığı sevişme sahneleri her ne kadar lezbiyenliği andırsa da güzelliği onu süratle bir yıldıza dönüştürmüştü.

"Sorun nedir?" dedi oğlan.

"Üst katta bir şey var" dedi kadın. "Bir dostumu yakaladı"

Surat yalnızca gülümseme ve şuh bakışlar fırlatmaya muktedirdi, o tür tepkiler uygunsuz kaçacağından kadına bön bön bakmakla yetindi.

"Lütfen, gelin" dedi kadın.

"Sarhoş" dedi Lobo'nun grubundan biri, suçlayıcı ses tonunu saklamaya çalışmadan.

Eve sesin sahibine baktı. Velet güruhunun tamamı delikanlılardan oluşuyordu. Hiçbiri yirmi beşinin üstünde değildi. Ve tahmin ettiği kadarıyla hepsinin de kafası dumanlıydı. Ama Jaff'la muhatap olmamışlardı.

"Sarhoş değilim" dedi Eve. "Lütfen dinleyin..."

"Bizimle gelmek mi istiyorsun?" diye sordu Lobo.

"Rick!" dedi bir kız.

"Hayır. Yukarı gelmenizi istiyorum"

Kız güldü. "Eminim istiyorsundur" dedi. "Haydi yürü, Ricky."

"Gitmeliyim. Üzgünüm" dedi Lobo. "Sen de gitmelisin. Bu parti bayık."

Oğlan nato kafa nato mermerdi ama Eve pes etmeyecekti.

"Bana güvenin" dedi. "Sarhoş değilim. Burada korkunç bir şey oluyor." Diğerlerine bir göz attı. "Hepiniz hissediyorsunuz" dedi, pespaye bir Cassandra gibi hissediyordu ama başka türlü nasıl dile getireceğini bilmiyordu. "Burada bir şeyler oluyor..."

"Ya" dedi kız. "Ne demezsin. Gidiyoruz."

Eve'in sözleri yine de Lobo'yu etkilemişti.

"Bizimle gelmelisin" dedi, "burası acayipleşiyor."

"Gitmek istemez" dedi bir ses merdivenden. Sam Sagansky aşağı inmişti. "Ona göz kulak olurum, Ricky, endişelenme."

Lobo sorumluluğu üzerinden attığına pek memnundu. Kolunu Eve'in elinden kurtardı.

"Mr. Sagansky sana göz kulak olacak" dedi.

"Yoo" diye üsteledi Eve ama grup çoktan kapıya yönelmişti, Turner'ınkileri körükleyen aynı huzursuzlukla apar topar çıkışa koşuştular. Eve, teşekkür takdimlerini kabul etmek üzere Rochelle'in mahmurluğundan sıyrıldığını gördü. Peşlerinden gitmeye kalkıştığı an Sam tarafından engellendi. Eve'in bütün yapabileceği arkasındaki odadan yardım aramaktı.

Manzara kesattı. Geride kalan otuz kadar konuğun, bırakın Eve'i, kendilerine bile hayrı yoktu. Piyanist, karanlıkta dans etmeye uygun rehavet verici şarkılar çalıyordu. Hatta dört çift dans da ediyordu; birbirlerine dayanmışlar, aynı noktada sallanıp duruyorlardı. Odadakilerin geri kalanı sanki ilaçla uyutulmuş, sarhoş edilmiş ya da Jaff'ın uyutumunun etkisine girmiş, kimisi oturmuş, çoğu mobilyaların üzerine sere serpe yayılmış, dünyadan haberleri yoktu. Anoreksia hastası Belinda Kristol da aralarındaydı. Harap bedeninin bu tehlikeli duruma yararının dokunmasına imkân yoktu. Yanındaki kanepede, başı kadının kucağında, Buddy'nin ajansının oğlu vardı, aynı durumda, bitik.

Eve dönüp kapıya göz attı. Sagansky peşindeydi. Umutsuzlukla odayı taradı, denize düşen yılana sarılır misali piyanistte karar kıldı. Dans edenlerin arasında zigzaglar çizerek ilerledi, yine paniğe kapılmıştı.

"Kes çalmayı" dedi adama ulaştığında.

"Değişik bir şey mi isterdiniz?" dedi adam, ona bakarak. Gözleri alkolden çakmak çakmak olmuştu ama en azından gözlerini devirerek tavana bakmıyordu.

"Evet, gürültülü bir şey. Harbiden gürültülü" dedi kadın. "Ve hızlı. Partiyi canlandıralım, olmaz mı?"

"Bunun için biraz geç" dedi adam.

"Adın ne?"

"Doug Frankl."

"Pekâlâ Doug. Çalmaya devam et..." Dönüp Sagansky'e baktı. Adam dansçıların ilerisinde durmuş onu izliyordu. "... Yardımına ihtiyacım var, Doug."

"Benim de içkiye" dedi adam dili dolanarak. "Bir kadeh getirir miydin acaba?"

"Hemen. Ama önce, odanın öbür ucundaki şu adamı görüyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Onu herkes tanır. Çıban başının tekidir."

"Az önce bana saldırmaya kalktı."

"Sahi mi?" dedi Doug, kaşlarını çatarak. "Mide bulandırıcı."

"Partnerim ise... Mr. Grillo... evin üst katında..."

"Gerçekten de mide bulandırıcı" dedi Doug yeniden. "Onun annesi olacak yaştasın."

"Sağ ol, Doug."

"Gerçekten de mide bulandırıcı."

Eve, adama kurtarıcı bir şövalye bulmuşçasına yaltaklandı. "*Yardımına ihtiyacım var*" diye fısıldadı. "*Hemen.*"

"Çalmayı sürdürmeliyim" dedi Doug.

"Mr. Grillo'ya, sana ve bana birer içki alıp döndüğümüzde çalmaya devam edebilirsin."

"Sahiden de içkiye ihtiyacım var."

"Vardır. Anlayabiliyorum. Hak ediyorsun da. Hele böyle çalıyorken. Bir içki hakkın."

"Hakkım. Hakikatten hakkım."

Eve uzanıp adamın bileğini tuttu ve ellerini tuşlardan kaldırdı. Adam itiraz etmedi. Müzik kesildiği hâlde dans edenler salınmayı sürdürdü.

"Kalk, Doug" diye fısıldadı Eve.

Adam sendeleyerek doğrulurken piyano taburesini bir tekmede devirdi.

"İçkiler ne tarafta?" dedi. Adam içkiyi Eve'in sandığından da çok kaçırmıştı. Piyanoyu uzaktan müdahaleyle çalıyor olsa gerekti, çünkü adımını bile zor atıyordu. Gelgelelim, refakatin iyisi kötüsü olmazdı. Eve, adamın koluna girdi. Bir yandan da Sagansky'nin, Doug'un varlığını bir dayanak gücü ola-

rak yorumlamasını umdu, başka yolu yoktu. "Bu taraftan" diye mırıldandı adama ve beraberce dans pistinin etrafından dolaşıp kapıya yöneldiler. Göz ucuyla Sagansky'nin kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Adımlarını hızlandırmaya yeltendiyse de adam kapıyla aralarına giriverdi.

"Müzik bu kadar mı, Doug?" dedi.

Piyanist güç bela Sagansky'nin yüzüne odaklanmaya çalıştı.

"Sen de kimin nesisin be?" dedi.

"Sam" diye açıkladı Eve.

"Müziğe devam et, Doug. Eve ile dans etmek istiyorum."

Sagansky kadına doğru hamlede bulundu ama Frankl bunu başka türlü anladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi Sagansky'e. "Söylediklerini duydum, bak sana ne diyeceğim. Sikime sallamıyorum. Canım kamış emmek isterse siktirik kamışı emerim, bana iş vermezsen verme, Fox verir! O yüzden siktir git!"

Eve'in içinde küçücük bir umut ışığı yandı. Burada hesaba katmadığı sapıkça bir dram cereyan ediyordu. Sagansky'nin homofobik davranışları dillere destandı. Belli ki çok önceden Doug'u bir biçimde incitmişti.

"Hanımı istiyorum" dedi Sagansky.

"Eh, avucunu yala" dedi Doug ve adamın kolunu iterek savuşturdu. "Yapacak daha iyi işleri var."

Sagansky o kadar kolay pes edecek değildi. Eve'e ikinci kez uzanınca şaplağı yedi, ondan sonra da Doug'u Eve'in elinden çekip kopardı.

Eve, hazır imkân varken şansını değerlendirdi ve kapıya doğru usulca sıvıştı. Arkada bıraktığı adamların öfkeli seslerini işitiyordu. Dönüp bakınca havada uçuşan yumruklarla birbirine saldıran iki adamın dansçıları çil yavrusu gibi dağıttığını gördü. İlk yumruğu yapıştıran Sagansky oldu. Frankl, yumruğun etkisiyle gerisingeri sendeleyip piyanoya çarptı. Oraya dizdiği kadehler savrulup gürültüyle parçalandı. Sagansky bir çırpıda Eve'ye yetişti.

"*Sen çağrılıyorsun*" dedi adam onu yakalarken. Eve adamdan kaçınarak gerilerken dizlerinin bağı çözüldü. Tam yere düşerken iki el imdadına yetişti ve Lobo'nun "Bizimle gelmeliydin" dediğini işitti.

İtiraz etmeye kalktıysa da hıçkırıklarının arasında tek sözcük çıkmadı ağzından. Kapıya doğru yarı sürüklenir hâlde taşındı. Gidemeyeceğini, Grillo'yu bırakamayacağını açıklamaya çalıştı ama meramını anlatamadı. Rochelle'in yüzü yanından geçip gitti, sonra soğuk gece havası yüzüne çarptı, yarattığı şok etkisi feleğini iyice şaşırmasına yol açtı.

"Ona yardım edin... yardım edin..." dediğini işitti Lobo'nun ve daha ne olduğunu anlamadan oğlanın limuzininde, sahte kürk koltuğuna yatar hâlde buldu kendini. Peşinden oğlan bindi arabaya.

"Grillo..." demeyi başardı kapı kapanırken. Peşindeki adam sundurmadaydı ama limuzin çoktan hareket etmiş ve ana kapıya yönelmişti.

"Katıldığım en uçuk kaçık parti" dedi Lobo. "Siktir olup gidelim burdan."

Üzgünüm Grillo, diye düşündü Eve bayılırken. Sağlıcakla kal.

Ana giriş kapısında Clark, Lobo'nun limuzinini uğurladıktan sonra dönüp eve baktı.

"Kaç kişi kaldı?" diye sordu Rab'a.

"Kırk kişi daha, o da belki" diye cevapladı Rab, listeyi tarayarak. "Bütün gece burada kalmayacağız."

Kalan konukları bekleyen arabalar tepede park yeri bulamamıştı, o yüzden Palomo'da tur atıyorlar ve geri dönüp yolcularını almak için telsiz emrini bekliyorlardı. Alışkın oldukları bir durumdu bu. Sıkıntıyı dağıtmak için genellikle kendi aralarında şakalaşırlardı. Ama bu gece yolcuların seks hayatları hakkında dedikodular ya da şoförlerin mesai bitiminde yapacaklarına ilişkin abazan muhabbetler duyulmuyordu. Telsiz kanalı çoğunlukla sessizdi, sanki şoförler yerlerini afişe etmek istemiyorlardı. Sessizlik, kasaba hakkında sözüm ona sıradan bir fikir beyan eden biri tarafından bozuldu.

"Ceset Vadisi" diye isim taktı kasabaya, şoförlerden biri. "Lanet bir mezarlığı andırıyor."

Adamı susturan Rab oldu. "İşe yarar bir şey söylemeyeceksen kendine sakla" diye belirtti.

"Derdin ne?" dedi adam. "Ürktün mü?"

Konuşma başka bir arabadan gelen çağrıyla bölündü.

"*Orada mısın* Clark?"

"Evet. Kimsin?"

"Orada mısın?"

İrtibat kötüydü ve kötüleşiyordu, arabadan gelen ses iyice hışırtıya dönüştü.

"Lanet olasıca bir kum fırtınası peydahlandı burada..." diyordu şoför. "Beni işitebiliyor musun bilmiyorum ama fırtına aniden ortaya çıkıverdi."

"Söyle oradan uzaklaşsın" dedi Rab. "Clark! Söylesene!"

"Seni duydum! Şoför? *Uzaklaş*! *Uzaklaş*!"

"Beni duyan yok mu?" diye bağırdı adam, ileti kükreyerek artan bir rüzgâr uğultusuyla âdeta boğuldu.

"Şoför! Oradan toz ol!"

"Beni duyan..."

Soru acı bir fren sesiyle bölünürken şoförün sesi bir çarpışmanın gürültüsüyle kesildi.

"*Kahretsin*!" dedi Clark. "Onun kim olduğunu bilen var mı? Ya da *nerede* olduğunu?"

Diğer arabalardan ses çıkmadı. Bilen varsa da hiç kimse yardıma gitmeye yanaşmıyordu. Rab yol kenarındaki ağaçların arasından aşağıdaki kasabaya dikti gözlerini.

"Yeter" dedi. "Bu saçmalık yetti artık. Ben gidiyorum."

"Yalnızca biz kaldık" diye anımsattı ona Clark.

"Aklın varsa sen de gelirsin" dedi Rab, kravatını çekiştirip gevşetirken. "Burada ne döndüğünü bilmiyorum ama bırak zenginler halletsin."

"Görevdeyiz."

"Bırakıyorum!" dedi Rab. "Bu saçmalıkla baş edecek kadar kazanmıyorum! Tut!" Telsizi Clark'a fırlattı. Cihaz hışırdadı. "Duydun mu?" dedi. "Kaos. Yaklaşan şey o işte."

Aşağıdaki kasabada Tommy-Ray parçalanan limuzine bakmak için arabasını yavaşlattı. Hayaletler arabayı tuttukları gibi ters çevirmişlerdi. Şimdi de koltuğundaki sürücüyü çekiştiriyorlardı. Adam çoktan diğer kurbanların arasına katılmıştı ama onlar yine de işi sağlama aldılar, üniformasını lime lime ettiler, keza içindeki bedeni de...

Eve sızmanın yolunu bulmak, kafasını toparlamak için hayalet treni Tepe'den uzaklaştırmıştı. Bardaki katliamın tekrarlanmasını, onu hırpalayan muhafızları katletmek sonra da ortalığı cehenneme çevirmek istememişti. Babası onu Ölüm-Oğlan tezahürüyle gördüğünde kendine hâkim bir görüntü çizmek istiyordu. Ama bu umut hızla sönmeye yüz tutmuştu. Dönüşünü geciktirdikçe daha da ele avuca sığmaz hâle geliyorlardı. Prince of Peace Luteran Kilisesi'ni çoktan mahvetmişler, sanki başka kanıta gerek varmış gibi, taşı da et gibi parçalayabildiklerini kanıtlamışlardı. Tommy-Ray'in bir yanı, Palomo Grove'dan temellerine kadar nefret eden yanı, kırandan geçirmelerine izin vermek istiyordu. Bırak bütün kasabayı alaşağı etsinler. Ne var ki bu arzuya kapıldığı takdirde onlar üzerindeki hâkimiyetini tamamen kaybedeceğini de biliyordu. Öte yandan, zarar görmesini istemediği tek insan Palomo'da bir yerlerdeydi: Jo-Beth. Fırtına bir kez patlak verdi mi ayrım gözetmezdi. Kızın hayatı diğer herkesinki gibi elinden alınacaktı.

Sabırları taşmadan ve Palomo'yu öyle ya da böyle yok etmelerinden önce çok az zamanı kaldığının ayırdında olan Tommy-Ray annesinin evine doğru sürdü. Eğer Jo-Beth kasabadaysa, onu orada bulacaktı, beterin beteri olduğu takdirde ise kızı kaptığı gibi Jaff'a götürcekti. Fırtınanın nasıl dindirileceğini en iyi bilen kişiye.

Annesinin evi, sokaktaki -aslında Palomo'daki- bütün evler gibi, karanlıktı. Arabayı park edip indi. Yalnızca peşi sıra gelmekten artık tatmin olmayan fırtına gelip buldu onu, kafasını ütüledi.

"Çekilin" dedi önünde uçuşan koca ağızlı suratlara. "İstediğinizi alacaksınız. İstediğiniz her şeyi. Ama bu evi ve içinde yaşayan herkesi rahat bırakın. Beni anladınız mı?"

Oğlanın güçlü duygularını hissettiler. Tommy onların böylesine zavallı

duyarlıklarla alay eden kahkahalarını duydu. Ama o hâlâ Ölüm-Oğlan'dı. Bağlılıkları azalsa da ona borçluydular. Fırtına sokağın aşağısına çekilip konuşlandı.

Aracın kapısını çarparak kapayıp eve yöneldi. Ordusunun onu kandırmayacağından emin olmak için dönüp sokağın aşağısına göz attı. Kıyıda bekliyorlardı. Kapıyı tıklattı.

"Anne?" diye bağırdı. "Benim, Tommy-Ray, anne. Anahtarım var ama sen buyur etmedikçe girmeyeceğim. Beni işitiyor musun, anne? Korkacak bir şey yok. Seni incitmeyeceğim." Kapının arkasından bir ses geldiğini duydu. "Sen misin anne? Lütfen cevap ver."

"Ne istiyorsun?"

"Seni görmeme izin ver, lütfen. Bırak da seni göreyim."

Önce sürgü sonra kapı açıldı. Annesi siyahlara bürünmüştü, saçı örülmemişti. "Dua ediyordum" dedi.

"Benim için mi?" dedi Tommy-Ray.

Annesi cevaplamadı.

"Etmiyordun, değil mi?"

"Geri gelmemeliydin, Tommy-Ray."

"Burası evim" dedi oğlan. Annesinin görüntüsü onu düşündüğünden de çok etkilemişti. Misyon'a yaptığı yolculuğun, ifşaatların, Misyon'daki olayların ve dönüş yolculuğundaki dehşetlerin ardından, şu anda hissettiği şeyi hissedeceği aklının ucundan bile geçmemişti: Boğucu bir keder.

"İçeri girmek istiyorum" dedi, bunu söylerken bile geri dönüşün mümkün olmadığının ayırdındaydı. Ana kucağı, hiçbir zaman başını yaslamak istediği yer olmamıştı. Jo-Beth'in kucağıydı istediği. Aklındaki oydu şimdi.

"Nerede o?" dedi.

"Kim?"

"Jo-Beth?"

"Evde değil" diye cevapladı annesi.

"Nerede peki?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söyleme. *Jo-Beth*!" diye bağırmaya başladı. "*Jo-Beth*!"

"Evde olsaydı bile..."

Tommy-Ray kadının lafını bitirmesine izin vermedi. Onu kenara itip eşikten içeri girdi. "Jo-Beth! Benim, Tommy-Ray! Sana ihtiyacım var, Jo-Beth! Bana lazımsın bebeğim!"

Ona bebeğim diye seslenmesi, öpmek ve bızırını dillemek istediğini söylemesi artık önemli değildi, sakıncası yoktu. Aşktı bu ve aşk rüzgâra, kuma ve içinde kükreyen her şeye karşı sahip olduğu ve olacağı tek savunmasıydı. Ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Annesinin haykırışlarını umursamadan odadan odaya dolaşarak kızı aradı. Her odanın ayrı bir kokusu

vardı, her kokunun anısı -o mekânda söyledikleri, yaptıkları ya da hissettikleri- kapıları açtığında üzerine hücum ediyordu.

Jo-Beth alt katta yoktu, o yüzden yukarı yöneldi, sahanlık boyunca her kapıyı yokladı, önce Jo-Beth'inkini, sonra annesininkini. En sonunda da kendi odasınınkini. Odası bıraktığı gibiydi. Yatak dağınık, dolap açık, havlusu yerde. Kapıda öylece dikilirken ölüden farksız bir oğlanın eşyalarına bakmakta olduğunu fark etti. O yatakta yatmış, terlemiş, otuz bir çekmiş, uyumuş ve Zuma ve Topanga'yı düşlemiş Tommy-Ray ebediyen gitmişti. Havludaki kir ve yastıktaki saç telleri ondan geriye kalanlardı. İyi anımsanmayacaktı.

Yanaklarından yaşlar yuvarlanmaya başladı. Nasıl olmuş da yarım hafta öncesine kadar capcanlı, işine gücüne bakan bir çocukken bir daha asla buraya ait olamayacak denli değişivermişti? Neyi bu kadar çok istemişti ki onu böylesine kendinden çekip alsın? Şu anda sahip oldukları bir hiçti. Ölüm-Oğlan olmanın yararı yoktu: Yalnızca korku ve parlak kemikler. Peki ya babasını tanımak: Bunun ne yararı olmuştu? Jaff ilk başta ona iyi davranmıştı ama sonradan bunun onu bir köleye dönüştürmek için numara olduğu ortaya çıkmıştı. Onu yalnızca Jo-Beth seviyordu. Jo-Beth üstüne düşmüş, onu iyileştirmeye ve duymak istemediklerini izah etmeye çalışmıştı. Her şeyi ancak yine o yoluna sokabilirdi. Onu anlamlandırabilir. Kurtarabilirdi.

"*Nerede o?*" diye üsteledi.

Annesi en alt basamaktaydı. Başını kaldırmış ona bakarken elleri önünde kenetlenmişti. Şu dualar. Hiç eksik olmaz.

"*Nerede o, anne? Onu görmem gerek.*"

"O senin değil" dedi annesi.

"*Katz!*" diye haykırdı Tommy-Ray, kadına doğru inmeye başladı. "*Katz aldı onu!*"

"İsa dedi ki... ben yeniden dirildim ve hayat..."

"Bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa günah benden gider..."

"Bana inanan..."

"*Anne!*"

"... ölmüş olsa bile..."

Kadın ön kapıyı açık bırakmış ve toz bulutu eşikten içeri dolmaya başlamıştı, ilk başta azar azar, sonra büyüyerek. Oğlan bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Hayalet tren buhar istimliyordu. Annesi kapıya ve ötesindeki fırtınalı karanlığa baktı. Ölümcül tehlikenin yaklaştığını kavramış gibiydi. Tekrar oğluna dönüp bakan gözleri yaşla doluydu.

"Niye böyle olmak zorunda?" dedi usulca.

"Öyle olsun istemezdim."

"Öyle güzel bir çocuktun ki, evlat. Bazen o sayede kurtulacağını düşünürdüm."

"Ben hâlâ güzelim" dedi.

Kadın başını iki yana salladı. Göz pınarlarından boşanan yaşlar yanaklarından yuvarlandı. Oğlan dönüp kapıya baktı, rüzgâr bir içeri bir dışarı esmeye başlamıştı.

"Uzak durun" dedi rüzgâra.

"Dışarıda ne var?" dedi annesi. "Baban mı?"

"Bilmek istemezsin" dedi oğlan.

Kapıyı kapamak için basamakları alelacele indi ama rüzgâr kuvvet toplamış, evi doldurmuştu. Avizeler sallanmaya başladı. Süs eşyaları raflardaki yerlerinden savruldu. En alt basamağa vardığında evin ön ve arka pencereleri paramparça oldu.

"*Uzak durun!*" diye tekrar bağırdı ama hortlaklar yeterince beklemişti. Kapı menteşelerinden koptu, sofa boyunca uçup aynaya çarptı. Peşinden kükreyerek hayaletler geldi. Annesi onları görmesiyle birlikte çığlığı bastı. Suratları açlıkla, fırtınanın talepkârlığıyla çarpılmıştı. Kocaman göz çukurları, kocaman ağızlar. Hıristiyan kadının çığlığını duyunca bütün şerri ondan yana boşalttılar. Tommy-Ray kadını uyarmak için haykırdıysa da tozlu parmaklar sözcükleri darma duman etti, sonra da annesinin gırtlağına atıldılar. Kadına doğru hamlede bulundu ama fırtına onu yakalamış ve kapıya doğru gerisingeri fırlatmıştı. Hayaletler hâlâ uçuşarak içeri doluşuyordu. Akın eden suratlara ve dalgaya karşı yunuslayarak ilerledi, eşiği geçti. Arkasında annesinin yeniden çığlık attığını duydu, o çığlıkla birlikte de evde kırılmamış ne kadar cam varsa hepsi dışa doğru patladı. Oğlanın üzerine cam yağdı. Cam yağmurundan sakındı ama berelenmekten kurtulamadı.

Yine de evin ve sakinlerinin maruz kaldığı hasara kıyasla hiçbir şeydi bu. Sendeleyerek kaldırımın güvenliğine çıkıp da arkasına baktığında fırtınanın zırdeli bir hayalet süvari alayı gibi bütün pencere ve kapılardan girip çıktığını gördü. Saldırı bu binanın harcı değildi. Duvarlarda çatlaklar açılmıştı. Süvariler bodruma inip de orayı darma duman ettiklerinde evin önündeki toprak yarılarak açıldı. Tommy, sabırsızlıktan onu da yok ettiklerinden korkarak arabaya baktı. Ama sapasağlam duruyordu. Ev kükremeye başlarken, çatı pes ederek çökerken, duvarlar patlayarak yıkılırken oğlan arabaya doğru kaçtı. Annesi kurtulup da arkasından seslense bile onu ne gürültüden duyabilirdi ne de karmaşadan görebilirdi.

Hıçkırıklar içinde arabaya ulaştı. Dudaklarından dökülen sözcükleri arabayı sürmeye başlayana kadar fark etmedi bile:

"... Ben yeniden dirildim ve hayat..."

Dikiz aynasından evin tamamen çöktüğünü gördü. Göbeğindeki girdap evin içini dışına kusmuştu. Dört bir yana tuğlalar, kiremitler, ışın huzmeleri ve toz dağıldı.

"... Bana inanan... *aman Tanrım, anne, anne*... Bana inanan..."

Arka cama tuğla parçaları çarptı, onu tuz buz etti, tıkırdayarak tavana

yağdı. Tommy gazı kökledi, korku ve kederle yarı kör hâldeydi. Onları bir kez geride bırakmaya kalkışmış ve başarısız olmuştu. İkinci defasında hâlâ başarabileceğini umuyordu. Kafaları karışsın diye dua ederek kasabanın en dolambaçlı yoluna saptı. Sokaklar bomboş değildi. Her ikisi de simsiyah iki limuzinin yanından geçti. Köpekbalıkları gibi sokakları arşınlıyorlardı. Sonra, Oakwood'un kıyısında, yolun ortasında sendeleyerek ilerleyen tanıdık birine rastladı. Durmaya gönlü olmasa da tanıdık bir yüzün rahatlatıcılığına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Bu yüz William Witt'a *ait olsa da*. Yavaşladı.

"Witt?"

William'ın onu tanıması biraz zaman aldı. Tanıdığı zaman Tommy-Ray onun kaçınacağını bekliyordu. Wild Cherry Glade'deki en son karşılaşmaları Tommy-Ray'in havuzda Martine Nesbitt'in *teratası*'yla boğuşması ve Witt'in akıl sağlığı uğruna tabana kuvvet kaçışıyla noktalanmıştı. Arada geçen zaman Tommy-Ray'e olduğu kadar William'a da bedelini ödetmişti. Adam bir berduşu andırıyordu, tıraşsız surat, lekeli ve buruş buruş giysiler, yüzünde tam bir ümitsizlik ifadesi.

İlk sorusu "Neredeler?" oldu.

"Kimler?" diye sordu Tommy-Ray.

William cama yaklaşıp Tommy-Ray'in yüzünü okşadı. Avucu nemliydi. Nefesi viski kokuyordu.

"Onlar sende mi?" diye sordu.

"Kimler?" Tommy-Ray iyice meraklanmıştı.

"Benim... ziyaretçilerim" dedi William. "Benim... düşlerim."

"Üzgünüm" dedi Tommy-Ray. "Gelmek ister misin?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Buradan siktir olup gidiyorum" dedi Tommy-Ray.

"Evet. Ben de geleyim."

Witt bindi. Kapıyı kaparken Tommy-Ray aynada tanıdık bir manzara gördü. Fırtına peşindeydi. William'a döndü.

"Faydasız" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Witt, gözleri Tommy-Ray'de zar zor odaklanıyordu.

"Nereye gidersem gideyim peşimden geliyorlar. Onları durdurmanın yolu yok. Ha bire geliyorlar."

William dönüp omzu üzerinden, sokağın aşağısından arabaya doğru yaklaşan toz duvarına baktı.

"Baban mı?" dedi. "Onun içinde baban mı var?"

"Hayır."

"Ne var o zaman?"

"Daha beter bir şey."

"Annen" dedi Witt. "Onunla konuştum. Babanın Şeytan olduğunu söyledi."

"Keşke Şeytan olsaydı" dedi Tommy-Ray. "Şeytan'ı kandırabilirsin."

Fırtına arabaya ha vardı ha varacaktı.

"Tepeye geri dönmeliyim" dedi Tommy-Ray, William'a açıklamaktan çok kendi kendine konuşurcasına.

Direksiyonu kırdı ve Windbluff yönünde yola koyuldu.

"Düşlerin olduğu yer mi orası?" dedi Witt.

"Her şeyin olduğu yer" diye cevapladı Tommy-Ray, gerçeği dile getirdiğinin farkında olmaksızın.

XI

"Parti bitti" dedi Jaff, Grillo'ya. "Aşağı inmemizin zamanı."

Eve'in odayı panikle terk edişinden bu yana çok az şey konuşulmuştu. Adam, Lamar'ın asiliğiyle baş etmek için kalktığı koltuğuna tekrar oturmuş ve aşağıdan yükselen sesler dinene kadar beklemişti. Limuzinler ön kapıya gelmiş, yolcularını alıp evi terk etmiş ve -en sonunda da- müzik kesilmişti. Grillo odadan sıvışmaya yeltenmemişti. Zaten kapıyı Lamar'ın yığılmış ceseti engelliyordu. Cesedi yerinden kıpırdatmaya kalkışsa bile *terata* -şu anda kuytuya çekilmişlerdi- onu kesinlikle enselerdi. Üstelik, daha önemlisi, Palomo Grove'a geldiğinden beri karşılaştığı gizemlerin sorumlusu olan varlığa şans eseri rastlamıştı. Önünde ağır bir kütle gibi oturan adam, dehşetleri yaratan kişiydi, dolayısıyla kasabada patlak veren görüleri şimdi kavrıyordu. Ayrılmaya kalkışmak, görevi ihmal etmek olurdu. Ellen Nguyen'in âşığı olarak kısa vadeli rolü bir yana, bütün olan bitenlerdeki ilk gerçek rolüydü bu. O bir muhabirdi, bilinen dünyayla bilinmeyen arasında bir oluk. Eğer Jaff'a sırt çevirirse kabahatlerin en büyüğünü işlerdi: Tanıklık etmede başarısız olmak.

Adamın nitelikleri (deli, ölümcül, canavarca) ne olursa olsun en azından Grillo'nun meslek hayatı boyunca söyleştiği ya da soruşturduğu pek çok insandaki niteliğe sahip değildi: Sahtelik. Grillo'nun dünyayı değiştirebilecek bir gücün refakatinde bulunduğunu anlaması için Jaff'ın ürettiği ya da üretilmesine yol açtığı, yaratıklara bakması yetmişti. Böyle bir güce sırt çevirmeye cüret edemezdi. O nereye giderse gitsin peşinden ayrılmayacak ve onun işleyişini daha iyi anlamayı dileyecekti.

Jaff doğruldu.

"Karışayım deme" dedi Grillo'ya.

"Karışmam" dedi Grillo. "Ama seninle gelmeme izin ver."

Jaff, Eve kaçtığından bu yana Grillo'ya ilk kez baktı. İçerisi öyle karanlıktı ki üzerine çevrilen gözleri Grillo'nun görmesine imkân yoktu ama onları hissetti, iğne gibi sivri ve didikleyici.

"Cesedi kenara çek" diye buyurdu Jaff.

Grillo, "Tabii" dedi ve kapıya yöneldi. Jaff'ın gücünün hatırlatılmasına gereksinimi yoktu ama Lamar'ın cesedini yerden kaldırmakla bunu bir kere daha hissetti. Ceset nemli ve sıcaktı. Onu tekrar yere bıraktığında elleri komedyenin kanıyla yapış yapıştı. Koku ve temas Grillo'nun midesini bulandırdı.

"Aklından çıkarma sakın..." dedi Jaff.

"Biliyorum" diye karşılık verdi Grillo. "Karışmak yok."

"Aynen öyle. Kapıyı aç."

Grillo açtı. Serin ve temiz bir hava dalgası içeri dolup da yüzüne çarpana kadar odanın ne kadar pis koktuğunu fark etmemişti.

"Düş önüme" dedi Jaff.

Grillo sahanlığa çıktı. Ev tamamen sessizdi ama boş değildi. İlk merdivenin dibinde Rochelle'in misafirlerinden küçük bir topluluk gördü. Hepsinin gözleri kapıya çevrilmişti. Ne kıpırdıyorlardı ne de gıkları çıkıyordu. Grillo çoğunu tanıdı, Eve'le beraber yukarı çıkarlarken burada bekleyenlerdi onlar. Beklenen an gelmişti. Basamakları inmeye başlarken Jaff'ın onu bu tapınıcılar tarafından parçalansın diye önden yolladığına dair bir düşünce çöreklendi kafasına. Ne var ki onların göz hizasına girip çıkarken bakışlar onu takip etmedi. Organ öğütücüsüne bakıyorlardı, maymuna değil.

Yukarıdaki odada yoğun bir hareketlenme oldu: *Terata* geliyordu. En alt basamağa varınca Grillo dönüp geldikleri yöne baktı. Yaratıkların ilki kapı aralığından dışarı çıktı. Grillo onların değişime uğradığını görmüştü ama değişimin boyutlarına karşı hazırlıklı değildi. Dolaşık değildiler artık, çözülmüşlerdi. Açıkça seçilir hâle gelmişler, karanlığın perdelediği hatlarını ortaya çıkarmışlardı.

İlk birkaçının ardından Jaff geldi. Fletcher'la son kapışmalarından bu yana olanlar epeyce tahribat yapmıştı. Adam bitik görünüyordu, neredeyse iskeletvari. İnmeye koyuldu, evin dışından gelen rengârenk ışık havuzunun içinden geçti, canlı renkler solgun hatlarını yıkadı. Bu geceki filmin adı *Kızıl Ölümün Maskesi*, diye düşündü Grillo, başlığın en üstünde yazan isim ise *Jaff*.

İtişe kakışa kapıdan çıkan yardımcı oyuncu kadrosu *terata*, basamakları sürüne sürüne inerek yaratıcılarının peşinden gitti.

Grillo etrafına bakınarak sessiz topluluğu süzdü. Yaltaklanan gözler hâlâ Jaff'ın üzerindeydi. Grillo ikinci merdivenden aşağı ilerlemeyi sürdürdü. En altta bekleyen ikinci bir topluluk daha vardı, Rochelle de aralarındaydı. Kadının olağandışı güzelliği bir anlığına Grillo'ya onunla ilk karşılaşmasını anımsattı, tıpkı şimdi Jaff'ın yaptığı gibi merdivenleri inerkenki o hâlini. Onu görmek, bir ifşa anlamına gelmişti. El değmemiş bir güzelliği andırıyordu. Hiç de öyle olmadığını sonradan öğrenmişti. İlk önce Ellen'ın beyanları sayesinde Rochelle'in eski mesleğini ve şimdiki bağımlılığını, şimdi de bizzat kendi gözleri sayesinde onun da diğer kurbanlar gibi Jaff'ın kötü emellerine alet olduğunu. Güzellik savunma sağlamıyordu. Dahası savunma diye bir şey *yoktu*. Son basamağa vardı ve Jaff'ın peşindeki tümeniyle birlikte inişini tamamlamasını bekledi. Merdivenin başında ortaya çıktığından bu yana geçen kısacık sürede onda bir değişiklik gerçekleşmişti, belli belirsiz ama sinir bozucu. Yukarıda, duyduğu endişeyi ele veren yüzü şimdi cemaatinki gibi bomboştu, kasları öylesine boşalmıştı ki tepetakla yuvarlanmadan yürümeyi zar zor başarıyordu. Bütün edim gücü sol eline, Çarşı'dayken Fletcher'ı neredeyse yok etmiş güç

zerreleri yayan eline geçmişti. Şimdi de aynısını yapıyordu. Parlak, mahvedici damlacıklar yan tarafından gevşekçe sallanan elinden ter gibi akmaktaydı. Gücün kendisi bu olamaz, diye tahmin yürüttü Grillo, bu yalnızca gücün yan ürünüydü, çünkü Jaff merdivenden inerken onun küçük kara goncalar hâlinde açmasına ses çıkarmıyordu.

El, sahibinin diğer her uzvundan (belki de, kimbilir, topluluktan) güç emerek kendini şarj ediyor, bekleyen uğraşlara hazırlık amacıyla güç biriktiriyordu. Grillo, onun ne hissettiğine dair bir işaret yakalarım umuduyla Jaff'ın yüzünü incelemeye çalıştı ama gözü sürekli ele kayıyordu, sanki gücün bütün yolları oraya çıkıyor, ortamdaki diğer bütün unsurlar silikleşiyordu.

Jaff misafir odasına ilerledi. Grillo takip etti. Gölge tümen merdivende kaldı.

Misafir odası çoğunluğu sırtüstü yatmış konuklarla hâlâ doluydu. Kimileri tilmizler gibi gözlerini Jaff'a kenetlemişti. Kimisi de baygındı, ifrat nedeniyle perişan hâlde mobilyaların üzerine sere serpe yayılmışlardı. Yerde Sam Sagansky yatıyordu, tişörtü ve yüzü kanlı. Ondan biraz uzakta, eli hâlâ Sagansky'nin ceketine yapışık, başka bir adam yatıyordu. Aralarındaki atışmanın nedenine dair Grillo'nun en ufak bir fikri yoktu ama belli ki nakavtla sonuçlanmıştı.

"Işıkları yak" dedi Jaff, Grillo'ya. Sesi de yüzü gibi ifadesizdi. "Hepsini aç. Artık gizli saklı kalmasın. *Açık seçik* görmek istiyorum."

Grillo loş karanlıkta düğmeleri buldu ve hepsini çevirip açtı. Mekândaki bütün yapmacıklık bir anda yok oluverdi. Işık, bir iki uykucunun yakınarak homurdanmasına yol açtı. Kollarını kaldırarak yüzlerini örttüler. Sagansky'i yakalayan adam gözlerini açtı ve inledi ama tehlikeyi sezdiğinden kıpırdamadı. Grillo'nun bakışları Jaff'ın eline kaydı. Güç damlacıkları artık damlamıyordu. Olgunlaşmıştı. Hazırdı.

"Ertelemek yararsız..." dediğini duydu Jaff'ın ve sol kolunu göz hizasına kaldırdığını gördü, eli açıktı. Sonra en uzaktaki duvara yaklaşıp avucunu dayadı.

Sonra, eli hâlâ somut gerçekliğe yaslanmış hâldeyken, yumruğunu sıkmaya başladı.

Ana giriş kapısında Clark, evdeki ışıkların yandığını gördü ve rahat bir nefes aldı. Bu olsa olsa partinin sonu anlamına gelebilirdi. Tur atan şoförlere (korkup kaçmayanlara) genel bir çağrıda bulundu ve Tepe'ye geri dönmelerini söyledi. Yolcular yakında dışarı çıkacaktı.

Çevre yolundan ayrılıp Palomo Grove çıkışına yaklaşırken, kasabanın kenar mahallelerine dört mil kala, Tesla'nın içinden bir ürperti geçti. Annesinin, biri mezarının üstünde yürüdü, dediği türden bir şey. Bu gece bunun ne anlama geldiğini daha iyi biliyordu. Haberler daha da beterdi.

Esas olayı kaçırıyorum, diye düşündü. Bensiz başladı. Etrafındaki bir şeyin değiştiğini hissediyordu, muazzam bir şey, sanki dünya-düzdürcü'ler bunca yıldır haklıydı ve bütün dünya aniden birkaç derece yamulmuştu, her şey tek bir noktaya doğru kayıyordu. Bunu deneyimleyen tek hassas insanın kendisi olduğuna dair bir an bile kuruntuya kapılmadı. Kapıldığı hissi itiraf edebilmesini sağlayan bir bakış açısına sahipti belki ama şu anda bütün ülkede, hatta bütün dünyada, insanların soğuk terler dökerek uyandıklarından, veya sevdiklerini düşünerek onların namına korktuklarından hiç kuşkusu yoktu. Çocuklar nedensiz yere ağlıyordu. İhtiyarlar son anlarının yaklaştığına inanıyordu.

Az önce ayrıldığı çevre yolundan gelen çarpışma sesleri işitti, arkasından bir tane, bir tane daha, arabalar -bir anlık dehşetle dikkati dağılan şoförler yüzünden- birbirinin üstüne çıkıyordu. Kornalar karanlığı yardı.

Dünya fır dönüyor, dedi kendi kendine, tıpkı tuttuğum direksiyon gibi. *Ben düşemem. Ben düşemem.* Eşit çaresizlikle hem bu düşünceye hem de direksiyona sarılarak kasabaya doğru sürdü arabayı.

Geri dönen arabaların yolunu gözleyen Clark, Tepe'den yukarı çıkan ışıkları gördü. Ancak otomobil farları olamayacak kadar yavaş ilerliyorlardı. Meraklanarak dikiz noktasından ayrıldı ve yokuşu biraz inmeye başladı. Taş çatlasa yirmi metre ilerlemişti ki dönemeç ışığın kaynağını ortaya çıkardı. İnsan. Elli kişilik, belki daha kalabalık bir çete zirveye yaklaşmaktaydı. Vücutları ve yüzleri bulanıktı ama hepsi de Cadılar Bayramı maskeleri gibi karanlıkta parlıyordu. Grubun başında yeterince normal görünümlü iki çocuk vardı. Ama peşlerindeki çete düşünülürse normal olduklarından şüpheliydi. Oğlan başını kaldırıp ona doğru baktı. Clark geri çekilerek kendisiyle çete arasına belli bir mesafe koydu.

Rab haklıydı. Şimdiye kadar burayı terk etmeli ve bu lanet kasabayı kendi yazgısına bırakmalıydı. Davetsiz misafirlerin partiye sızmasını engellemek için tutulmuştu, kasırgaları ve ayaklı meşaleleri durdurmak için değil. Bu kadarı yeterdi.

Telsizini fırlatıp attı ve evin tam karşısındaki çite tırmandı. Çitin öbür tarafında çalılar sıktı ve zemin dimdik meyil yapıyordu. Buna rağmen karanlığın içine atlayıverdi, Tepe'nin öbür tarafına yırtık pırtık kıyafetlerle varmak umurunda değildi. Çete ana giriş kapısına vardığı sırada evden elinden geldiğince uzaklaşmış olmak istiyordu yalnızca.

Grillo, son birkaç gün içinde nefesini kesen görüntüler görmüştü ama onları dünya görüşüyle bağdaştırmanın bir yolunu bulmuştu. Ama şimdi önündeki şu görüntü idrak gücünü öylesine aşıyordu ki bütün yapabildiği *hayır* demekti.

Bir kere de değil, düzinelerce.

"Hayır... hayır..." Sürekli tekrarladı, "*Hayır.*"

Ama inkâr işe yaramadı. Görüntü, haddini bilip geri çekilmeye yanaşmadı. Kaldı. Israrla görülmek istedi.

Jaff'ın parmakları katı duvara girmiş ve onu yakalamıştı. Şimdi de bir adım geri çekildi, bir adım daha, gerçekliğin özünü güneşte yumuşamış bir şekerleme gibi çekip uzatıyordu. Duvara asılı karnaval resimleri çarpılıp gerçekliklerini yitirmeye başladı, duvar-tavan ve duvar-zemin bağlantıları sertliklerini yitirerek Sanatçı'nın yumruğuna doğru gevşedi.

Sanki bütün oda bir sinema perdesine yansıtılmıştı ve Jaff yalnızca perdeyi tutup kendine doğru çekmekteydi. Bir süre önce basbayağı gerçek hayata ait olan yansıtılmış görüntünün sahteliği ortaya serilmişti.

Bu bir film, diye düşündü Grillo. *Kahrolası dünya tamamen bir film.*

Ve Sanat bu blöfü ortaya serendi. Örtünün, ekranın, perdenin kaldırılmasıydı.

Bu ifşa karşısında allak bullak olan tek kişi kendisi değildi. Buddy Vance'in matemcilerinin birkaçı mahmurluklarından sıyrılmış, en berbat mastorlamalarında görmedikleri görüntüleri görmek için gözlerini açmışlardı.

Jaff bile hiç zorlanmadan marifetini gösterdiği için şaşırmış görünüyordu. Daha önce hiç şimdiki kadar kırılgan, bu kadar savunmasız, bu kadar *insani* görünmemiş vücudundan bir titreme geçti. Ruhunu bu ana hazır kıvama getirmek için çeşitli sınavlara maruz kalmışsa da hiçbiri yeterli gelmemişti. Hiçbir şey yetemezdi. Beden durumunu hiçe sayan bir hünerdi bu. Her tür mutlak varoluştan feragat etmekti. Grillo, ekranın arkasından bir yerden yükselen bir ses duydu, kafatasını kalp gümbürtüsü gibi dolduruyordu. Ses, *terata*'yı çağırıyordu. Etrafına bakınca kapıdan geçerek, eli kulağındaki şey için, yaratıcılarının yardımına yetiştiklerini gördü. Grillo'yla hiç ilgilenmediler. Canı istediği zaman çekip gidebileceğini ve bir meydan okumayla karşılaşmayacağını biliyordu. Ama Grillo buna sırt çeviremezdi, istediği kadar midesini burksun. Dünya ekranının arkasında oynayan her ne ise ortaya çıkmak üzereydi. Gözlerini o görüntüden mahrum edemezdi. Şimdi kaçsa ne yapacaktı ki? Ana giriş kapısına kadar koşup güvenli bir mesafeden mi seyredecekti? Şu anda bildikleri şeylerle güvenli mesafe diye bir şey *yoktu*. Bütün hayatını somut dünyayla temas hâlinde geçirmişti ve Sanat'ı parmak uçlarında hissettiği an onun eriyeceğinin ayırdındaydı.

Herkes bu denli ölümcül fikirlere sahip değildi. Yeterince ayılmış durumdaki çoğu kişi kapıya yöneldi. Ama duvarlara bulaşan bükülebilirlik hastalığı zeminin yarısını kaplamıştı. Firarilerin altında yapış yapış oldu, Jaff -şimdi iki eliyle- odanın hammaddesini çektikçe o da uzadı.

Grillo bu devingen çevrede katı bir yer aradı ama yalnızca bir sandalye bulabildi. Odadaki diğer her şey gibi sandalye de yeni fizik kurallarının hükmüne girmişti. Elinden kayıverdi ve Grillo dizüstü düştü. Darbenin şiddetiyle burnundan tekrar kan boşandı. Bıraktı kanasın.

Başını kaldırınca Jaff'ın odanın en uç kısmına var gücüyle asıldığını gördü, öyle ki oda tanınmaz hâle gelmişti. Avludaki ışıkların parlaklığı donuklaşmış, solmuş, her an kopacakmışçasına gerilen biçimsiz süprüntüye sıvanmıştı. Öteki taraftan gelen ses artık yükselmiyordu ama saniyeler içinde -neredeyse kaçınılmazcasına- sanki hep orada bulunan, bugüne kadar işitme menzilinde olmadığı için duyulmayan bir sese dönüşüvermişti.

Jaff avuç dolusu odayı bir kez daha çekti, böylece ekranın dayanma noktasını zorlamış oldu. Ekran, bir değil birkaç yerinden yırtıldı. Oda tekrar yan yattı. Grillo eğimli zemine tutunurken yanından insanlar yuvarlanarak geçtiler. Bu keşmekeşte, bütün bu yaptıklarından son anda pişmanlık duymuş bir adam görüntüsü çizen Jaff'ın ham gerçeklik özütüyle onu toplayıp bir kenara atmaya niyetliymişçesine boğuştuğunu gördü. Ya elleri artık ona itaat etmiyordu ve maddeyi elinden kaçırmak üzereydi ya da madde artık kendiliğinden ivmelenmişti ve Jaff'ın yardımı olmaksızın açılmaktaydı, çünkü yüzüne vahşice bir korku yerleşmişti ve çığlık çığlığa tümenini çağırmaktaydı. Tümen, ona doğru harekete geçti. Vücut yapıları bu devingen keşmekeşe bir biçimde uyum sağlamıştı. Grillo, onlar üzerinden yuvarlanarak geçerlerken yere yapıştı. Ama tam harekete geçmişlerdi ki bir şey onları zınk diye durdurdu. Sağındaki solundaki hayvan postlarına tutunan ve bu kadar korkunç şey görmüşken artık onlardan korkmayan Grillo, kendini yukarı çekerek doğruldu ya da elinden geldiğince yarı doğruldu ve dönüp kapıya baktı. Odanın o ucu az çok hâlâ sağlamdı. Ancak mimarideki belli belirsiz bir çarpıklık, arkasında neler olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Koridoru ve ön kapının ötesini görebiliyordu. Kapı açıktı. Eşikte de Fletcher'ın oğlu duruyordu.

Howie'nin anladığı kadarıyla yaratıcıların ve efendilerinkinden daha muazzam yönergeler vardı. Doğal düşmanına yönelik, karşı yönerge. *Terata*'yı şimdi körükleyen buydu işte. Evde çığrından çıkan kaosu Jaff'ın denetimine bırakarak kapıya doğru döndüler.

"Geliyorlar" diye bağırdı Howie, Fletcher'ın ordusuna. *Terata* dalgası kapıya yaklaşırken o da geri çekildi. Onunla beraber içeri giren Jo-Beth eşikte kalakalmıştı. Kızı kolundan yakalayıp uzaklaştırdı.

"Çok geç" dedi kız. "Onun ne yaptığını gördün mü? Tanrım! Gördün mü?"

Baştan kaybedilmiş bir mücadele olsun olmasın, düş yaratıkları *terata*'yla yüzleşmeye hazırdı. Akın kapıdan fışkırdığı an üzerine çullandılar. Howie, Tepe'yi tırmanırken onları bekleyen çatışmanın bir biçimde medeni olacağını ummuştu, bir tür iradeler ya da yetenekler savaşı. Ne var ki şimdi etrafında patlayan şiddet katıksızca fizikseldi. Bütün bedenleriyle savaşa atılmışlardı. Kendilerini göreve öyle bir şiddetle adamışlardı ki Howie ormanda bir araya toplanan bu melankolik ruhlardan -Knapp'in evindeyken çoğu sivil halktı- bu kadarını beklemezdi. Çocuklarla kahramanlar arasında bir ayrım yoktu.

İnsanların düşleyerek hayat verdiği kişilerin son emareleri, aynı biçimde yaratılmış düşmanlık karşısında silinirken artık tanınmaz hâldeydiler. Gerçek özleri açığa çıkmıştı. Jaff'ın karanlık tutkusuna karşılık Fletcher'ın aydınlık sevgisi. Her iki tarafın ortak, tek bir niyeti vardı. Diğerini mahvetmek.

İstediklerini yerine getirdim, diye düşündü Howie, onları Tepe'ye kadar getirmiş, kendilerini unutup sürüden ayrılanları ve ayrışmaya başlayanları geri çağırmıştı. Birkaçını, ilk etapta nispeten tutarsızca çağrılanları belki, kaybetmişti. Düşman menziline girdiklerinde bedenleri Howie onları yakalayamadan dağılıp gitmişti. Geri kalanlar için *terata*'nın görüntüsü yeterince teşvik ediciydi. Darma duman olana kadar dövüşeceklerdi.

Her iki tarafta da şimdiden ciddi kayıplar verilmişti. *Terata*'nın bedenlerinden karanlık parçalar kopuyor, düş ordusu parçalandığında etrafa ışık huzmeleri yayılıyordu. Savaşçılar arasında acı belirtisi yoktu. Yaralardan kan akmıyordu. Saldırı üstüne saldırı geldi, dayandılar. Azıcık hayat belirtisi gösterenleri bile hiçbir şey yapamayacak duruma getirecek biçimde kalıcı hasar bırakana kadar dövüştüler. Yalnızca özdeklerinin yarısından çoğu paramparça edildiği zaman ayrışıp dağıldılar. O anda bile ayrıştıkları hava boş değildi. Savaş sanki alt-atomik seviyede sürüyormuşçasına, havada vızıltılar ve dalgalanmalar oluyordu. Negatif ve pozitif enerjiler kördüğüm hâlinde savaşıyor ya da her ikisinin de kökü kuruyordu.

Eğer evin önünde savaşa tutuşan güçlerse söz konusu olan, daha çok sonuncusu geçerliydi. Her ikisi de denk, birbirini yeryüzünden siliyorlar, zarara zararla karşılık veriyorlar, sayıları giderek azalıyordu.

Tesla Tepe'ye vardığında çatışma ana giriş kapısına kadar dayanmış ve yola taşmıştı. Bir zamanlar ayırt edilebilir hâldeki suretler artık soyuttular. Kapkara balçıklarla aydınlık balçıklar birbirini paralıyordu. Arabayı durdurdu ve eve doğru yürüdü. Araç yolunun kenarında sıralanan ağaçların arasından iki savaşçı fırladı ve birkaç metre önüne düştü. Uzuvları birbirine kenetlenmişti ve sanki *iç içeydiler*. Tesla afallamış hâlde bakakaldı. Sanat bunu mu serbest bırakmıştı? Quiddity'den nasıl kaçmışlardı?

"*Tesla*!"

Sesin geldiği yöne baktı. Howie'ydi. Nefes nefese, çabucak açıklamada bulundu.

"Başladı" dedi. "Jaff, Sanat'ı kullanıyor."

"Nerede?"

"Evde."

"Ya bunlar?"

"Son savunma" diye cevapladı oğlan. "Çok geç kaldık."

Şimdi ne olacak, bebek? diye düşündü Tesla. Bunu durdurmana imkân yok. Dünya bir tahterevallinin üzerinde ve her şey kayıyor.

"Buradan kaçıp toz olmalıyız hemen" dedi Howie'ye.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne yapabiliriz ki?"

Eve doğru baktı. Grillo evin gösterişçi bir tuhaflığa sahip olduğunu anlatmıştı ama Tesla mimarinin bu kadar acayip olacağını ummamıştı. Açıları çarpık çurpuktu, birkaç derece yamulmamış bir tane kiriş bile yoktu. Sonra anladı. Post-modern bir şaka falan değildi bu. Onun biçimini çekiştirip bozan evin içindeki bir şeydi.

"Aman Tanrım" dedi. "Grillo hâlâ içeride."

O konuşurken bile ön cephe biraz daha büküldü. Böyle bir gariplik karşısında dört yanını saran savaşın kalıntıları hiç de önemli gözükmüyordu gözüne. Kuduz köpekler gibi birbirini paralayan iki kabile yalnızca. Erkek işi. Burun kıvırdı, oralı olmadı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Howie.

"İçeri."

"İçerisi tam bir curcuna."

"Burası değil mi sanki? Arkadaşım içeride."

"Seninle geleceğim" dedi oğlan.

"Jo-Beth burada mı?"

"Buradaydı."

"Bul onu. Ben de Grillo'yu bulacağım ve ikimiz de buradan toz olacağız."

Cevap beklemeden kapıya yöneldi.

Bu gece Palomo'daki üçüncü güç Tepe'ye çıkan yolu yarılamışken, Witt, düşlerini kaybetmenin acısı ne kadar derin olursa olsun bu gece ölmek istemediğini fark etti. Kapı koluyla boğuşmaya başladı, dışarı atlamaya hazırdı ama kuyruklarına takılmış toz fırtınası onu caydırdı. Dönüp Tommy-Ray'e baktı. Oğlanın yüzü asla zekâ belirtisi göstermemişti ama şu andaki durgunluğu şok ediciydi. Neredeyse bir moronu andırıyordu. Sarkan alt dudağından salyası akmaktaydı, yüzü terle parlıyordu. Bununla birlikte arabayı sürerken bir adı söylemeyi becerdi.

"Jo-Beth" dedi.

Jo-Beth o çağrıyı duymadı ama ötekini duydu: Evin içinden gelen çığlığı, zihinden zihine iletiyi. Onu yaratan adamdan geliyordu. Doğrudan onu hedeflememişti tahminine göre. Babası onun civarda olduğundan bile bihaberdi. Ama Jo-Beth çağrıyı yakaladı, yadsıyamayacağı bir dehşet ifadesiydi. Yoğunlaşmış havayı yararak ön kapıya yaklaştı. Kirişler içe doğru bel vermişti.

İçerdeki manzara daha da beterdi. İç mekân bütün katılığını yitirmişti ve amansızca merkezi bir noktaya doğru çekiliyordu. O noktayı bulmak zor değildi. Yumuşayan dünya bütünüyle o yönde hareket ediyordu.

Jaff da oradaydı tabii, çekirdekte. Önünde, canlılara ve cansızlara ait gerçekliğin tam ortasında açılmış bir delik vardı. Jo-Beth deliğin öbür tarafında ne olduğunu göremiyordu ama tahmin edebiliyordu. *Quiddity*, düş denizi, üzerinde ise hem Howie'nin hem de babasının anlattığı, zaman ve uzamın gülünç kanunlara dönüştüğü, ruhların cirit attığı ada.

Ama eğer durum buysa -Jaff, hırsında muvaffak olmuş ve mucizeye giriş sağlayan Sanat'ı kullanmışsa- niçin bu kadar korkmuştu? Niçin görüntüden uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da parmaklarına nüfuz eden gücü çıkarıp atmak için kendi ellerini dişleriyle yırtıyordu?

Jo-Beth'in mantığı bir tek şey söylüyordu: Geri dön. İmkânın varken geri dön. Deliğin ötesindeki her neyse onu çoktan zaptetmişti. Ona kısa bir süre direnebilirdi ama pencere giderek küçülüyordu. Direnemediği şey, yine de, onu ilk etapta bu eve getiren açlıktı. *Babasının çektiği acıyı görmek istiyordu.* Hayırlı bir evlada yaraşır bir istek değildi ama o da zaten babaların en hayırlısı değildi. Ona da acı çektirmişti, Howie'ye de. Tommy-Ray'i tanınmaz hâle getirip yozlaştırmıştı. Annesinin yüreğini ve hayatını paramparça etmişti. Şimdi onun çektiği eziyeti görmek istiyor ve gözlerini görüntüden alamıyordu. Adamın kendi kendisini sakatlayışı gittikçe çılgın bir hâl almıştı. Parmaklarından parçalar koparıp tükürüyor, Sanat'ın açtığı deliğin ötesinde gördüğü şeyi inkâr edercesine sürekli başını bir ileri bir geri sallıyordu.

Arkasında adını çağıran bir ses işitti ve dönüp bakınca hiç tanışmadığı ama Howie'nin tarif ettiği kadını gördü. Kadın el sallayarak onu eşiğin güvenliğine geri çağırıyordu. Çağrılara kulak asmadı. Jaff'ın kendini tamamen mahvetmesini ya da kendi fesatlığı tarafından sürüklenip yok edilişini izlemek istiyordu. Şu ana kadar ondan ne denli nefret ettiğini fark etmemişti. Dünyadan defolup gittiğinde nasıl da tertemiz hissedecekti.

Tesla'nın sesini Jo-Beth'inki dışında başka kulaklar da duymuştu. Jaff'ın arkasında, birkaç metre geride yere yapışmış hâldeki Grillo, devasa boşluk Sanatçı'nın etrafını kemirirken, Tesla'nın seslendiğini işitti ve dönüp -Quiddity'nin çağrısına rağmen- ona doğru baktı. Delik, vücudundaki bütün sıvıları çekerken yüzüne kan hücum etmiş, şişmişti. Başı patlayacakmış gibi zonkluyordu. Gözyaşları pınarlarından emilmiş, göz kapakları dışarı dönmüştü. Burnundan iki şerit hâlinde kan akıyordu, biri dosdoğru deliğe.

Odanın büyük bölümünün Quiddity'e kaydığını çoktan görmüştü. Rochelle ilk gidenlerden biriydi, somut dünyaya bağımlı bedenindeki azıcık hâkimiyetinden de vazgeçmişti. Sagansky ve pataklanmış rakibi gitmişti. Onları parti müdavimleri izlemişti, her ne kadar kapıya ulaşmaya çalışsalar da. Duvardan önce resimler sonra da altındaki ahşabın kaplamaları soyulmuştu, şimdi de ahşap pes ediyor ve bükülerek çağrıya kapılıyordu. Jaff bu keşmekeş denizine gölge düşürmeseydi Grillo da onlara katılacaktı, duvarlara, konuklara ve diğer her şeye.

Hayır, *deniz* değil. Deliğin öteki tarafında gördüğü gerçek bir denizdi ve sözcüğün diğer bütün anlamlarını boşa çıkarıyordu.

Quiddity elzem denizdi, ezeli ve ebedi olan. Onun çağrılarından kaçma umudunu bir kenara bırakmıştı. Geri dönemeyecek kadar çok yaklaşmıştı kıyısına. Dip akıntısı odanın çoğunu çoktan sürüklemeye başlamıştı. Çok yakında onu da alacaktı.

Ama Tesla'yı görünce ansızın hikâyeyi anlatmak için kurtulabileceği umuduna kapıldı. Eğer azıcık şansını değerlendirmesi gerekiyorsa elini çabuk tutmalıydı. Tesla'nın ona doğru uzandığını görünce o da uzanarak karşılık verdi. Aradaki uzaklık muazzamdı. Tesla, kapının ötesindeki göreceli somutlukla olan bağını kaybetmeden odanın daha ötesine uzanamazdı.

Uğraşmayı bıraktı ve açıklıktan geri çekildi.

Beni şimdi yüzüstü bırakma, diye düşündü Grillo. Umut verip de sonra beni yüzüstü bırakma.

Tahmin etmeliydi. Tesla yalnızca belindeki kemeri çıkarmak için geri çekilmişti. Tekrar kapıda belirdi, Quiddity'nin çekim gücünün kemeri Grillo'nun avucuna sürüklemesini bekledi.

Grillo kemere yapıştı.

Dışarıdaki savaş meydanında Howie, Benny Patterson'un ışık kalıntılarını bulmuştu. Oğlanın bir zamanlarki hâlinden neredeyse eser kalmamıştı ama yine de Howie'nin onu tanımasına yetti. Kalıntının yanına çömelerek böylesine gelip geçici bir şeyin ardından yas tutmanın saçmalık olduğunu düşündü, sonra bu düşüncesini bir diğeri pekiştirdi. Kendisi de gelip geçiciydi ve artık hiçbir şeyden emin değildi.

Elini oğlanın yüzüne koydu ama yüz çoktan ayrışmıştı ve parmaklarının arasında parlak polen gibi dağılıyordu. Huzursuzca başını kaldırıp Coney Eye'ın ana kapısındaki Tommy-Ray'e baktı, eve yaklaşıyordu. Arkasında, onu ağır ağır takip eden, Howie'nin tanımadığı bir adam vardı. Her ikisinin de arkasında ise Tommy-Ray'in peşinden burgaçlar çizerek ilerleyen homurtulu bir toz duvarı.

Aklı Benny Patterson'dan Jo-Beth'e kaydı. O neredeydi? Son birkaç dakikalık şaşkınlıkta kızı ihmal etmişti. Onun Tommy-Ray'in hedefi olduğuna hiç şüphesi yoktu.

Kalktı ve düşmanının yolunu kesmek üzere ilerledi. İlk kez Çarşı'da karşılaştığı yanık tenli, ışıltılı kahraman değişebileceği kadar değişmişti. Üstü başı kan içindeydi şimdi. Gözleri çukura kaçmıştı, başını arkaya atarak haykırdı.

"*Baba*!"

Howie, Tommy-Ray'in vuruş menziline girdiği an oğlanın ayaklarının dibindeki toz Howie'ye doğru hücum etti. Bulutu her ne efsunlamışsa artık, tünel gibi ağızları olan bu nefretle çarpık suratlar Howie'yi bir kenara itip

onun küçük yaşamıyla ilgilenmeyerek daha önemli işlere yöneldiler. Howie yere kapaklandı, üzerinden geçerlerken başını siperledi. Geçip gittikleri zaman ayağa kalktı. Tommy-Ray ve peşindeki bulut içeride gözden yitmişti.

Tommy-Ray'in Sanat'ın uğultusunu bastıran sesini işitti.

"*Jo-Beth*!" diye böğürdü.

Howie, kızın içeride olduğunu o anda anladı. Oraya niye gittiğini kestiremiyordu ama ona Tommy-Ray'den önce ulaşmak zorundaydı, yoksa piç kurusu onu ele geçirecekti.

Ön kapıya doğru koşarken toz fırtınasının son kısmının içerideki bir güç tarafından yakalanıp tamamen çekildiğini, gözden kaybolduğunu gördü.

Onu yakalayan güç eşikten içeri girer girmez görünür hâle geldi. Bulutun geride kalmış en son karman çorman uzantıları da bütün eve hükmeden girdap tarafından çekilmekteydi. Onun önünde, elleri tanınmaz hâldeki Jaff duruyordu. Tesla bağırarak dikkatini çekmeden önce manzarayı yalnızca bir anlığına gördü.

"Yardım et! Howie? *Howie?* Tanrı aşkına yardım etsene!"

Tesla, geometrisi feleğini şaşmış iç kapıya yapışmıştı, diğer eliyle de girdaba kapılmak üzere olan birini tutuyordu. Howie, Tesla'dan üç adımlık mesafedeydi. Yanından bir ıvır zıvır uçarken (az evvel üstünden geçtiği basamak) onun elini yakaladı. Aynı anda Tesla'nın bir metre ilerisinde duran sureti fark etti. Jaff'ın açtığı yutağa yakındı. Jo-Beth!

Farkındalığını bir çığlıkla belli etti. Kız ona doğru döndü, havada uçuşan çer çöp yüzünden yarı kör vaziyetteydi. Gözleri kenetlendiğinde Tommy-Ray'in kıza yaklaştığını gördü. Makine biraz pas tutmuştu ama hâlâ gücü yerli yerindeydi. Tesla'ya asıldı ve onu keşmekeş bölgesinden koridora çekip kurtarmaya çalıştığı adamla birlikte sürükledi. Tommy-Ray'in Jo-Beth'e yetişmesi için gereken süreydi bu. Kızın üstüne öyle etkin bir güçle atıldı ki kızın ayakları yerden kesildi.

Howie kızın dengesini kaybettiği sırada kapıldığı dehşeti gözlerinden okudu. Tommy-Ray'in kollarıyla ona sarıldığını gördü, hem de sımsıkı. Sonra Quiddity her ikisini de babalarının yanı başından alarak oda boyunca sürükledi ve gizemin içine yuttu.

Howie acı acı uludu.

Tesla arkasından adını haykırıyordu. Umursamadı. Gözleri Jo-Beth'in gittiği yerde, kapıya doğru bir adım attı. Güç onu tavladı. Bir adım daha attı, durması, çok geç olmadan geri dönmesi için Tesla'nın haykırdığının hayal meyal farkındaydı.

Jo-Beth'i gördüğü andan itibaren artık çok geç olduğunu bilmiyor muydu bu kadın? Her şey daha o zamandan yitmişti.

Üçüncü bir adım daha ve hortum onu yakalayıverdi. Oda etrafında fır döndü. Bir anlığına babasının düşmanını gördü, gözleri faltaşı gibi açıktı, peşinden delik geldi, hâlâ büyümeye devam ediyordu.

Sonra Howie gitti, güzel Jo-Beth'inin gittiği yere, Quiddity'e.

"Grillo?"

"Evet?"

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım."

İki kez denedi ve beceremedi. Tesla'nın onu yerden kaldırıp ana giriş kapısına taşıyacak kadar gücü de yoktu.

"Biraz soluklanayım" dedi Grillo. Ha bire güç bela kaçabildikleri eve dönüp bakıyordu.

"Görecek bir şey yok, Grillo" dedi Tesla.

Hiç de doğru değildi. Ön cephe *Caligari*'den fırlamış bir şeyi andırıyordu, kapı içeri emilmişti, keza pencereler de aynı. Ya içerisi, kimbilir?

Sendeleyerek arabaya ilerledikleri sırada keşmekeşin içinden bir suret ayışığına çıkıverdi. Jaff'tı. Quiddity'nin kıyısında durup da onun dalgalarına direnebilmiş olması gücünün kanıtıydı ama bu direnç, bedelini ödetmişti. Elleri çiğnenmiş kıymaya dönmüştü, bilek kemiğinden sarkan sol elinin kalıntılarını birkaç lif tutuyordu. Yüzü gaddarca kemirilmişti, dişlerle değil, gördüğü şey tarafından. Bomboş bakışlarla, harap hâlde, yalpalayarak ana giriş kapısına ilerledi. Karanlık büklümleri, *terata*'dan arta kalanlar, peşinden gitti.

Tesla fena hâlde Grillo'ya Quiddity'de ne gördüğünü sormak istiyordu ama sırası değildi. Onun sağ salim kurtulduğunu bilmek yeterliydi. Etten kemikten olmanın her an bedel ödettiği bir dünyadan sağlam çıkmak. Hayatın bir nefeste sona erip bir nefeste yeniden başladığı yerde yaşamak.

İkisinin arasında o *tehlike* hep vardı. Şimdi ise hiç olmadığı kadar. En kötünün şimdilik geçtiğine şüphesi yoktu. Quiddity'nin uzak kıyılarında bir yerde Iad Uroboros'un hasetini bileylediğinden ve düş denizini aşmaya koyulduğundan da.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sıfır Noktasındaki Ruhlar

I

Devlet başkanları, mesihler, şamanlar, papalar, azizler ve zırdeliler -bin yıllık bir zaman dilimi boyunca- Quiddity'e girmek uğruna para basmış, cinayet işlemiş, uyuşturucu kullanmış ve kendilerini kırbaçlamışlardı. Neredeyse her biri başarısızlığa uğramıştı. Düş denizi öyle ya da böyle muhafaza edilmişti. Varlığı, asla kanıtlanmamış zarif bir söylentiydi, bu yüzden de çok daha caziptı. Kozm'un baskın türleri, sahip oldukları azıcık akıl sağlığını uykularında düş denizine yaptıkları ziyaretlerle sağlamıştı. Hayat döngüsünde tam üç kez ve her geri dönüşte daha fazlasını istemişlerdi. O açlık onu daha da körüklemişti. Ona sancı çektirmiş, öfkelendirmişti. Onu umutla iyiye kullananlar, genellikle bilinçsizce olsa da, düzenli giriş izniyle ödüllendirilmişti. Ahmakça bir şüpheyle kötüye kullananlar ise onu düşman dalaverelerine alet etmişti. Onlar sırrı bilenler ama söylemeyenlerdi. Onun sayesinde tanrılar yaratılmıştı. Tanrılar yok edilmişti.

Şimdi Howie, Jo-Beth, Tommy-Ray ve Buddy Vance'in evindeki yirmi iki konuğun çıktığı yolculuğa çıkanların çok azı kazara seyyahtı. Onlar Quiddity'nin amaçlarına uygun olarak seçilmişler ve (yolculuğun büyük kısmına) hazırlıklı gitmişlerdi.

Gelgelelim Howie, öğütücünün girtlağına fırlatılmış bir mobilya parçasından daha fazla hazırlıklı değildi. İlk önce enerji ilmeklerinin içine, sonra da görünüşe göre bir fırtına bulutunun göbeğine çekilmişti. Anlık şimşekler çakıyor, her yanını parlak ateşler kaplıyordu. Girtlağa girdiği andan itibaren evdeki bütün sesler kaybolmuştu. Onunla birlikte içeri uçan çer çöp parçaları da öyle. Doğrulup toparlanması imkânsız hâlde, yapabildiği tek şey bulutun içinde karga tulumba yuvarlanmaktı. Şimşekler daha seyrek çakıyordu ama daha parlaktılar. İki şimşek çakımı arasındaki karanlık giderek zifiri bir hâl

alıyordu. En sonunda, acaba gözümü kaparsam karanlığın -ve beraberindeki düşme hissinin- yalnızca kafamın içinde yer aldığını mı sanarım diye meraklandı. Eğer öyleyse, onun kucağında olmaktan memnundu, zihni de artık serbestçe düşüyor, karanlıkta arada sırada beliren görüntülere odaklanıyordu. Onları zihninde gördüğünden neredeyse emin olsa da sanki tamamen somuttular.

Defalarca Jo-Beth'in yüzünü andı. Ona duyduğu sevgiyi kelimelere döktü, duyacağını umduğu basit sözcüklere. Duyuyorsa bile sözcükler onu daha yakına getirmiyordu. Şaşırmamıştı. Jo-Beth'le birlikte yuvarlandıkları aynı anlık-düşünce bulutu içinde Tommy-Ray ise ayrıştı. İkiz erkek kardeşlerin kızkardeşleri üzerinde hak iddia etmeleri ta ana rahmine kadar gidiyordu. Bu ilk denizde beraber süzülmüşlerdi, üstelik, zihinleri ve göbek bağları birbirine dolanarak. Howie, Tommy-Ray'i hayatta kıskanmamıştı -ne güzelliğini ne de gülümsemesini, hiçbir şeyini- ama şimdi onun Jo-Beth'le paylaştığı, seksten, açlıktan ve nefes almadan önce gelen bu mahrem anı kıskanıyordu. Tek umudu, Tommy-Ray'in başlangıçta yer alışı gibi, kızın son günlerinde onunla birlikte olmaktı, ilerleyen yaşla birlikte seksten ve iştahtan düştüğü, hatta son nefesini verdiği zaman.

Sonra kızın yüzü de, kapıldığı kıskançlık da kayboldu ve aklına yeni düşünceler geldi ya da o düşüncelerin anlık resimleri. Şimdi insanlar yoktu, yalnızca mekânlar vardı, zihni özellikle bir tanesini ararken bir belirip kayboluyorlardı. Aradığını buldu. Etrafını çepeçevre kaplayarak somutlaşan bulanık mavi bir gökyüzü. Düşme hissi göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi. Katı bir mekânda katıydı, yankılanan tahta levhaların üzerinde koşuyor, yüzüne ferah ve soğuk bir rüzgâr çarpıyordu. Arkasından Lem ve Richie'nin seslendiğini duydu. Koşmayı sürdürdü, bir yandan da omuzunun üzerinden dönüp baktı. Bu bakış, onun nerede olduğuna dair gizemi çözdü. Arkasında Chicago kent silueti uzanıyordu, ışıkları gece karanlığını aydınlatıyordu. Demek ki yüzüne çarpan rüzgâr Michigan Gölü'nden geliyordu. Gölün payandalarını yaladığı bir iskelede koşuyor ama hangisinde bilmiyordu. Aşina olduğu tek şey su örtüsüydü. Şehrin havasını ve nemini etkileyen su Chicago'nun havasına diğer yerlere nazaran farklı bir koku veriyor, fırtınalar yaratıyor ve kıyıda patlatıyordu. Aslında göl *öylesine* daimi, *öylesine* kaçınılmazdı ki Howie zar zor ayırdına varmıştı. Farkına vardığında ise orası artık teknelerine binen paralı insanların ve paralarını kaybedip kendilerini o sularda boğanların mekânıydı.

Şimdi, her nedense, iskele boyunca koşarken ardında bıraktığı Lem'in seslenişleri zayıflıyor, yolun sonunda Göl'ün kendisini beklediği fikri onu hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyordu. O küçüktü, göl ise engin. Howie zıtlıklarla doluydu, göl ise denizcileri de intihar edenleri de yargılamaksızın her şeyi kucaklıyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Tahtalardaki ağırlığını zar zor hissediyordu. Bu sahne ne denli gerçek olursa olsun zihninin bir uydurmasından başka bir şey

olmadığı hissine gittikçe daha çok kapılıyordu. Deneyimlediği şey karşısında çıldırmaması için onu yatıştıran anı parçalarıyla biçimlenmişti bu görüntü. Geride bıraktığı yaşamdaki hulyalı uyanıklık ile önündeki aykırılık arasında bir sıçrama taşıydı. İskelenin sonuna yaklaştıkça durumun bundan ibaret olduğu iyice kesinleşiyordu. Zaten hafif olan adımları daha da hafifledi, adımları uzadıkça uzadı. Zaman gevşeyip genişledi. Düş denizinin, en azından Palomo Grove'un var olduğu gibi, gerçekten var olup olmadığını, iskeleyi saf *düşünceden* yaratıp yaratmadığını merak etmeye fırsatı vardı.

Eğer düşündüğü gibiyse burada pek çok zihin toplanıyordu. Önündeki sularda on binlerce ışık hareket ediyordu, bazısı havai fişekler gibi su yüzeyinden fışkırarak, bazıları derine dalarak. Howie kendisindeki parlaklığı fark etti. Göz alıcı bir parlaklık değildi ama derisinde, Fletcher'ın ışığının yansımasının cılız bir yansıması gibi, hafif bir parıltı vardı.

İskelenin sonundaki bariyer birkaç metre uzağındaydı. Onun ötesinde ise artık göl olarak görmediği şeyin suları vardı. Bu Quiddity idi ve biraz sonra onu yutacaktı. Korkmuyordu. Tam tersine. Bariyere yeterince çabuk ulaşamayınca adım atarak zaman kaybetmektense onun üzerine atlayıverdi. Eğer bütün bunların gerçek olmadığına dair bir kanıt arıyorsa layığınca buldu. Ona değdiği an bariyer lime lime dağıldı. O da dağıldı. Düş denizine yuvarlanarak uçtu.

İçine daldığı madde suya benzemiyordu, ne boğucuydu ne de soğuk. Hemen süzülmeye başladı, hiç çaba göstermediği hâlde bedeni göz alıcı baloncuklar eşliğinde yüzeye yükseldi. Boğulmaktan korkmuyordu. Burada, ait olduğu yerde bulunduğu için derin bir minnet duygusu vardı yalnızca.

Omuzu üzerinden geriye (gözü ne de çok arkada kalmıştı böyle) iskeleye baktı. Amacını yerine getirmiş, dehşet verici olabilecek bir deneyimi eğlenceye dönüştürmüştü. Şimdi bariyer gibi parçalara dağılmaktaydı.

Onun dağılıp gidişini mutlulukla seyretti. Kozm'dan kurtulmuştu ve Quiddity'de süzülüyordu.

Jo-Beth ve Tommy-Ray bölüntüye beraber girmişler ama zihinleri bu yolculuğu ve dalışı farklı biçimlerde algılamıştı.

Jo-Beth'in kapılıp giderken duyduğu dehşet, fırtına bulutunu içinde yok olmuştu. Keşmekeşi unuttu, huzur duydu. Kolundan tutan kişi artık Tommy-Ray değil, hâlâ insan içine çıkabildiği ilk zamanlarındaki annesiydi. Teskin edici bir alaca karanlık eşliğinde -ayaklarının altında çimenler- yürüyorlardı. Annesi şarkı söylüyordu. Eğer bu bir ilahiyse anlaşılan sözlerini unutmuştu. Mısraları yürüyüş ritmine göre uyduruyordu. Arada sırada Jo-Beth okulda öğrendiği bir şey söylüyor, böylece annesi onun ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu anlıyordu. Bütün dersler su hakkındaydı. Her yerde, hatta gözyaşlarında bile, dalgaların bulunduğunu, hayatın denizde nasıl başladığını ve bedenlerin diğer bütün maddelere kıyasla en çok sudan yapıldığını anlatıyorlardı. Ezgiler

ve gerçekler uzunca bir süre uç uca eklendi, ne var ki Jo-Beth havadaki belli belirsiz değişimi hissediyordu. Rüzgâr daha kuvvetli eser olmuştu ve deniz kokusu taşıyordu. Jo-Beth öğrendiklerini unutarak yüzünü rüzgâra döndü. Annesinin söylediği ilahi hafiflemişti. Hâlâ el ele tutuşuyor olsalar bile Jo-Beth hissedemiyordu. Ardına bakmadan yürümeyi sürdürdü. Zemin artık çimenli değil, çıplaktı ve ileride bir yerde meyil yaparak denize iniyor, pruvalarında ve direklerinde mumlar yanan ve su yüzeyinde bata çıka ilerleyen sayısız tekne göze çarpıyordu.

Zemin ansızın yok oldu. Jo-Beth düşerken bile korkmadı. Annesinin arkasında olduğundan emindi o kadar.

Tommy-Ray kendini Topanga'da buluverdi. Ya şafak vaktiydi ya da gün batımı, emin olamıyordu. Güneş artık göğü aydınlatmasa da oğlan burada yalnız olmadığının ayırdındaydı. Loşlukta kızların gülüştüğünü ve hararetle fısıldaşarak konuştuklarını işitiyordu. Çıplak ayaklarının altındaki kum sıcaktı, kızlar da kuma yayılmıştı, güneş yağıyla yapış yapıştılar. Dalgayı göremiyordu ama ne taraftan geleceğini biliyordu. Su yönünde ilerledi, kızların gözü üzerindeydi, farkındaydı. Her zaman yaptıkları şeydi. Bakışlarına karşılık vermedi. Dalgaların tepesinde, gerçekten hareket hâlindeyken belki bir gülümseme çakardı. Kumsala geri döndüğünde ise bırakırdı kendilerini şanslı saysınlar.

Dalgalar önden yaklaşırken bir terslik olduğunu fark etti. Yalnızca kumsalın loşluğu ya da denizin karanlık olmasından değil, dalgaların içinde batıp çıkan bedenler vardı sanki ve işin kötüsü fosforışıldılar. Adımlarını yavaşlattıysa da durup geri dönemeyeceğinin ayırdındaydı. Kumsaldaki hiç kimsenin, özellikle de kızların, korktuğunu sanmalarını istemiyordu. Oysa dehşet içindeydi. Denizde radyoaktif bir pislik vardı. Sörfçüler sörf tahtalarından düşüp zehirlenmişlerdi ve şimdi sörf yaptıkları o dalgalar tarafından kıyıya sürükleniyorlardı. Onları şimdi açık seçik görebiliyordu. Derileri bazı yerlerinden gümüşi, bazı yerlerinden de siyah renk almıştı. Saçları sarı haleler gibiydi. Sevgilileri de onlarla beraberdi, lekeli köpüklerdeki sörfçüler gibi ölü.

Onlara katılmaktan başka şansı yoktu, biliyordu. Ürküp kumsala geri dönmenin utancı ölümden beterdi. Bundan sonra hepsi efsaneye dönüşeceklerdi. Tommy-Ray ve ölü sörfçüler, aynı dalgada buluştu. Cesaretini toplayarak denize girdi. Kumsal aniden ayaklarının altından kaybolmuşçasına deniz birden derinleşti. Zehir bünyesini yakmaya başlamıştı bile, vücudunun parlaklaştığını görebiliyordu. Hızla soluk almaya başladı, her nefes bir öncekinden daha acı vericiydi.

Böğrüne bir şey sürtündü. Ölü sörfçülerden biri sanarak döndü ama Jo-Beth'di. Kız adını söyledi. Oğlan verecek cevap bulamadı. Korktuğunu belli etmemeyi ne kadar istese de elinde değildi. Şimdi de denize işiyor, dişleri takırdıyordu.

"Yardım et" dedi. "Jo-Beth. Bana yardım edebilecek tek kişisin. Ölüyorum."

Kız onun takırdayan suratına baktı. "Sen ölüyorsan ikimiz de ölüyoruz demektir" dedi.

"Buraya nasıl geldim? Sen niye buradasın? Sahili sevmezsin ki."

"Burası sahil değil" dedi kız. Onu kollarından yakaladı, duba gibi batıp çıkıyorlardı. "Bu Quiddity, Tommy-Ray. Anımsadın mı? Deliğin diğer tarafındayız. Bizi içeri çektin."

Oğlan konuşurken kız onun her şeyi bir anda anımsadığını gördü.

"Aman Tanrım... vay canına, Tanrım..." dedi oğlan.

"Anımsadın mı?"

"Evet. Vay canına, evet." Oğlan kıza iyice sokulup sımsıkı sarılırken takırdamalar hıçkırıklara dönüştü. Kız direnmedi. İkisi de tehlikedeyken hınçlı davranmak gereksizdi.

"Şişt" dedi, bıraktı oğlan çarpılmış sıcak yüzünü omuzuna gömsün. "Şişt. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Bir şey yapmaya gerek yoktu ki. Quiddity'nin elindeydi ve sürüklendikçe sürüklenecek, belki de -en sonunda- Jo-Beth ve Tommy-Ray'e yetişecekti. O zamana kadar bu yoğunlukta kaybolmak hoşuna gidecekti. Bütün korkuları -hatta bütün yaşamı- önemini kaybetti. Sırtüstü yatıp gökyüzüne baktı. İlk başta zannettiği gibi gece göğü değildi bu. Kayan ya da sabit duran yıldızlar yoktu. Ay'ı örten bulutlar da. Hatta ilk bakışta tamamen biçimsiz görünüyordu ama saniyeler geçtikçe -belki de dakikalar ya da saatler, bilmiyordu, umurunda da değildi- yüzlerce mile uzanan belli belirsiz renk dalgalarının akıp gittiğini gördü. Kutup ışıkları bu gösterinin yanında küçük kalırdı. Belli aralıklarla yarım millik bir vatos sürüsü gibi kavisler çizerek, tırmanarak katyuvarı besleyen biçimler gördü. Biraz yakından geçmelerini diledi, böylece onları daha yakından görebilirdi ama belki de, diye fikir yürüttü, gösteride en fazla bu kadar görünüyorlardı. Her şey göze müsait değildi. Bazı görüntüler odaklanmayı, kavramayı ve tahlili boşa çıkarıyordu. Jo-Beth için hissettiği duygular gibi, örneğin. Başının üstünde oynaşan bütün görüntüler, bütün renkler odaklanılamayacak kadar tuhaftı. Onları görmek yalnızca retinayı değil, algıyı da zorluyordu. Altıncı his, duygudaşlıktı.

Hâlinden pek memnun, usulca esîrin içinde döndü ve yüzmeyi denedi. Temel kulaç hareketleri pekâlâ işe yarıyordu, yine de hareketlerini bağdaştıracağı hiçbir şey olmayınca ilerleme kaydedeceğinden emin değildi. Dört yanını saran ışıklar -benim gibi yoldaş gezginler, diye tahmin yürüttü, onun gibi biçim almamışlarsa da- işaretçi niyetine kullanılamayacak kadar soluktu. Acaba rüya gören ruhlar mıydı bunlar? Ceninler, âşıklar ve ölenler, hepsi de pışpışlanmak ve yatışmak için uykularında Quiddity'e seyahat edenler, onları tıpkı dalgalar gibi taşıyan sükûnetin etkisinde bir boraya mı uyanacaklardı? Yaşanacak ya da yitirilmiş bir hayat; bu aydınlanmanın ardından tekdüzelik-

ten ya da hiçlikten korkarak yaşayacakları bir aşk. Yüzünü suyun altına soktu. Ta aşağılarda birçok ışık-suret vardı, bazıları o kadar dipteydi ki yıldızlardan daha büyük değildiler. Hepsi de onunla aynı yönde ilerlemiyordu. Bazıları, yukarıdaki yarım millik vatozlar gibi, gruplar, *sürüler* hâlinde yükselip alçalıyordu. Diğerleri yan yana gidiyordu. Âşıklar, diye tahmin etti. Yine de muhtemelen buradaki düşperestlerin hepsi de, yanyana uyudukları hayatlarının aşkları tarafından sevilmiyorlardı. Belki de çok azı aşklarına karşılık buluyordu. Aklına Jo-Beth'le beraber buraya seyahat ettikleri zaman geldi, sonra da onun şimdi nerelerde olabileceği. Huzurun onu kör etmesine, kızı unutturmasına izin vermemeli, dikkatli olmalıydı. Yüzünü denizden çıkardı.

Aynı anda saliselik bir farkla bir çarpışmadan kıl payı kurtuldu. Birkaç metre ilerisinde Vance'in evinden kopup gelmiş, cart renkli, böyle bir sükûnetin ortasında çok sakil kaçan bir kalıntı duruyordu. Onun birkaç metre ilerisinde de, çok daha rahatsız edici biçimde, buraya ait olamayacak kadar çirkin, Kozm'dan da aşina gelmeyen, bir batık parçası duruyordu. Su seviyesinden bir, bir buçuk metre dışarı çıkmıştı, alt kısmı daha derinlere kadar uzanıyordu. Bu saf denizde uçuk renkli bir dışkı gibi süzülen yamru yumru, balçıkvari bir ada. Uzanıp önündeki enkazı yakaladı, üzerine abandı ve ayaklarını çırpmaya başladı. Eylemi onu muammaya daha da yaklaştırdı.

Ada canlıydı. Yalnızca canlılar barınmıyordu, tamamen canlı bir maddeden yaratılmıştı. Oradan gelen çifte kalp atımı gümbürtüsünü duyuyordu. Yüzeyi bir ten kadar pürüzsüzdü ya da tenin bir türeviydi. Bununla birlikte gerçekten ne olduğu, Howie ona sürtünecek kadar yaklaşana kadar anlaşılmadı. Yüzlerinde öfkeyle birbirine sımsıkı yapışmış iki çelimsiz sureti -parti konuklarının ikisi- ancak o zaman gördü. Sam Sagansky'le muhabbet etme ya da Doug Frankl'in piyano tuşlarındaki çevik parmaklarını dinleme lütfuna ermemişti. Bütün gördüğü iki düşmanın birbirine kenetlenmiş hâlde olduğuydu, yalnızca birbirine değil sanki vücutlarından fışkıran bağlarla adaya da kenetliydiler. Kocaman birer kamburu andıran sırtlarından. Uzuvlarından. Düşmanlarına karşı koymaktan aciz diğer uzuvları etle kaynaşmıştı. Gövdeden hâlâ yeni yumrular fışkırıyordu, yeni oluşumlar. Uzuvlar boyunca pörtlüyorlar, her bir oluşum kök yapıya -bir kol, bir mide- bağlı kalmıyor, hemen selefiyle kaynaşıyordu, böylece her başarılı oluşum daha az insanı andırıyor, daha az et içeriyordu. Görüntü rahatsız edici olmaktan çok büyüleyiciydi. Kavgacıların birbirine odaklanışlarına bakılırsa bu süreçte acı çekmiyorlardı. Oluşumun serpilip gelişmesini izleyen Howie hayal meyal de olsa bunun katı bir yüzeyin doğumu olduğunu anladı. Dövüşkenler muhtemelen sonunda ölecek ve yok olacaktı ama yapının kendisi o denli kırılgan değildi. Adanın kıyıları ve yükseltileri daha şimdiden etten ziyade mercanı andırıyordu, sert ve kabuklu. Dövüşkenler öldüklerinde kendilerinden yaratılmış adanın göbeğine gömülü birer fosile dönüşeceklerdi. Ada yüzmeye devam edecekti.

Howie, enkazdan bozma salı bıraktı ve ayaklarını çırpmaya devam ederek adayı geçti. Deniz yüzeyi şimdi döküntülerle kaplıydı: Mobilya, sıva parçaları, aplikler. Bir atlıkarınca atının baş ve boyun kısmının yanından yüzerek geçti, boyalı gözü bir kenara fırlatıldığı için dehşet duymuşçasına ters dönmüştü. Beri yandan bu süprüntünün ortasında ada oluşumundan eser yoktu. Anlaşılan o ki Quiddity akıllı olmayan varlıklardan bir şey yaratamıyordu, yine de Quiddity'nin dehası bu kalıntıları yaratan zihinlerin kanıtına -zamanla- tepki verecek mi diye merak etti. Quiddity, ahşap bir atın kafasından o atın yaratıcısının adını taşıyan bir ada semirtebilir miydi? Her şey mümkündü.

Bundan daha doğru bir söz ya da düşünce olamazdı.

Her şey mümkündü.

Jo-Beth burada yalnız olmadıklarını biliyordu. Pek rahatlatıcı değildi ama bu da bir şeydi. Arada sırada birinin seslendiğini işitiyordu. Sesler bazen dağılıp gidiyor, dehşete kapılmış bir cemaatin haykırışı gibi sık sık yarı şaşkın, esrik bir hâl alıyor, Quiddity'i bir uçtan bir uca kat ediyordu. Çağrıların hiçbirine cevap vermedi. Gelgelelim, hep biraz uzaktan süzülerek geçen ve buradaki kişilerin insanlığını yitirdiğini anıştıran suretler görüyordu. Burada kalanlar ucubeye dönüşüyordu. Tommy-Ray'le uğraşması yeterince dertti (çağrılara cevap vermemesinin diğer nedeni) daha fazla belayı davet etmenin âlemi yoktu. Oğlan sürekli ilgisini talep ediyor, süzülerek ilerlerken donuk ve ruhsuz sesiyle ha bire konuşuyordu. Özürlerin ve hıçkırıkların arasında bir sürü şey söylemeyi de her nasılsa beceriyordu. Bazılarını önceden de duymuştu. Babaları geri döndüğünde Tommy-Ray'in ne kadar memnun olduğunu ve Jo-Beth ikisini de reddettiğinde nasıl ihanete uğradığını. Ama daha fazlası da vardı ve bazıları Jo-Beth'in kalbini kırdı. Oğlan ilk önce Misyon'a yaptığı yolculuğu anlattı. Hikâyesi bölük pörçüktü ama ansızın tanık ve neden olduğu dehşetleri betimleyen bir bilinç akışına dönüştü. Oğlanın aklı başında olmasaydı Jo-Beth olayların en berbatına -cinayetler, çürüyüş sanrıları- inanmamaya çoktan hazırdı. Jo-Beth, onun Ölüm-Oğlan olmanın nasıl bir his verdiğini betimlerken sergilediği ifade gücüne daha önce hiç tanık olmamıştı.

"Andy'i hatırlıyor musun?" dedi anlatısının bir yerinde. "Hani bir dövmesi vardı... kurukafa biçiminde... göğsünde, kalbinin üstünde?"

"Hatırlıyorum" dedi kız.

"Bir gün Topanga'daki dalgalarda sörf yapacağını -son bir macera- ve asla geri dönmeyeceğini söylerdi. Ölümü sevdiğini söylerdi. Ama sevmiyordu, Jo-Beth..."

"Ya."

"Korkağın tekiydi. Kuru gürültü çıkarırdı ama korkağın tekiydi. Ben öyle miyim? Anasının kuzusu değilim..."

Tekrar hıçkırmaya başladı, çok daha şiddetle. Jo-Beth onu yatıştırmaya çalıştıysa da telkinleri bu kez işe yaramadı.

"Anne..." dediğini işitti onun. "Annem..."

"Ne olmuş anneme?" dedi Jo-Beth.

"Benim hatam değildi.

"Ne hatası?"

"Ben yalnızca sana bakmaya gelmiştim. Benim hatam değildi."

"*Ne hatası* dedim" diye üsteledi Jo-Beth, onu biraz iterek. "Tommy-Ray, *cevap ver*. Ona zarar mı verdin?"

Azarlanmış bir çocuğa benziyor, diye düşündü Jo-Beth. Tasladığı maço tavrı kaybolmuştu. Haylaz, dik başlı bir çocuktu. Zavallı ve tehlikeli: Kaçınılmaz bileşim.

"Ona zarar mı verdin?" dedi.

"Ölüm-Oğlan olmak istemiyorum" diye itiraz etti oğlan. "Hiç kimseyi öldürmek istemiyorum..."

"Öldürmek mi?" dedi kız.

Oğlan dosdoğru ona baktı, sanki dolaysız bir bakış masumiyetini kanıtlayacaktı. "Ben yapmadım. Ölüler yaptı. Ben seni arıyordum. Peşimden geldiler. Onları savuşturamadım. Denedim, Jo-Beth, gerçekten denedim."

"Tanrım!" dedi kız, onu kollarından itip uzaklaştırarak.

Eylemi o denli şiddetli değildi ama Quiddity'i, hareketin boyutundan daha fazla çalkaladı. Jo-Beth duyduğu tiksintinin buna neden olduğunun, Quiddity'nin onun zihinsel çalkantısıyla uyum sağladığının hayal meyal farkındaydı.

"Benimle kalsaydın bunlar olmazdı" diye karşı çıktı oğlan. "Kalmalıydın Jo-Beth."

Ayaklarını çırparak oğlandan uzaklaştı, hisleri Quiddity'i fokurdatıyordu.

"*Piç*!" diye bağırdı ona. "*Onu öldürdün*! *Onu öldürdün*!"

"Sen benim kardeşimsin" dedi oğlan. "Beni kurtarabilecek tek kişisin!"

Kardeşine uzandı, yüzünden düşen bin türlü hüzündü ama Jo-Beth'in o yüzde görebildiği tek şey ana katiliydi. Dünyanın sonuna kadar karşı çıkıp masum olduğunu iddia edebilirdi (tabii eğer o dünyanın ötesine çoktan geçmemişlerse) onu asla affetmeyecekti. Oğlan onun tiksintisini fark etmişse bile oralı olmamayı yeğledi. Onunla boğuşmaya başladı, elleriyle yüzüne, göğüslerine daldı.

"Beni bırakma!" diye haykırmaya başladı "Beni bırakmana izin vermem!"

Jo-Beth kimbilir kaç defa onun yerine mazaret uydurmuştu. Yalnızca aynı rahmi paylaşan ikiz yumurtalar oldukları için mi? Onun yozlaştığını görüp hâlâ yardım eli mi uzatacaktı? Onun iyiliğini düşündüğü için Tommy-Ray'e nefretini kusan Howie'yi bile sakinleştirmişti. Canına tak etmişti artık. Bu adam kardeşi olabilirdi, ikizi de, ama sonuçta ana katlinden suçluydu. Annesi Jaff'tan da, Rahip John'dan da, Palomo Grove'dan da sağ salim kurtulmuşken kendi evinde öz oğlu tarafından öldürülmüştü. Tommy'nin işlediği suç affedilemezdi.

Oğlan ona doğru tekrar hamlede bulundu ama Jo-Beth bu kez hazırlık-

lıydı. Var gücüyle yüzüne bir yumruk attı, sonra bir tane daha. Darbelerin şiddeti sayesinde oğlanın elinden kurtulmayı başardı ve çırptığı ayaklarıyla köpüren suları onun yüzüne sıçrata sıçrata uzaklaşmaya başladı. Oğlan kollarını kaldırıp kendisini korurken o da bunu fırsat bilip iyice uzaklaştı. Vücudunun eskisi gibi olmadığının hayal meyal ayırdındaydı ama nedenini düşünecek zaman yoktu. Şu an önemli olan tek şey ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı, bir daha kendisine asla dokunmamasını sağlamak, asla. Oğlanın hıçkırıklarına kulaklarını tıkayarak güçlü kulaçlar attı. Bu kez dönüp de ardına bakmadı, en azından oğlanın yaygarası dinene kadar. Sonra yavaşladı ve dönüp baktı. Ortalıkta görünmüyordu. Kederle doluydu -ıstırap içindeydi- ama annesinin ölümünün sonuçları henüz onu tam anlamıyla etkileyemeden çok daha ani bir dehşetin pençesine düştü. Esîrden çıkardığı uzuvları ağırlaşıyordu. Gözyaşlarıyla yarı kör hâlde ellerini kaldırıp baktı. Bulanık bakışları arasında parmaklarının bir şeyle kaplı olduğunu gördü, sanki ellerini katrana ya da yulaf ununa batırmış gibi. Kolları da benzer bir pislikle kaplıydı.

Hıçkırmaya başladı, bu dehşetin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Quiddity onun üzerinde çalışıyordu. Bir biçimde öfkesini *katılaştırıyordu*. Deniz, etini verimli bir kile dönüştürmüştü. Bedeninden onlara ilham veren hiddet kadar çirkin oluşumlar fışkırıyordu.

Hıçkırıkları çığlığa dönüştü. Böyle bir çığlık atmanın nasıl bir şey olduğunu handiyse unutmuştu. Yıllarca annesinin evcil kızıydı, terbiyeli, Pazartesi sabahları Palomo'ya gülümseyen. Şimdi annesi ölmüştü, Palomo ise muhtemelen enkaz yığınıydı. Ya Pazartesi? Pazartesi neydi ki? Dünya hayatındaki uzun geceler ve gündüzler tarihinde bir gece ve gündüze verilen keyfi ad yalnızca. Şimdi hiçbir anlam ifade etmiyorlardı: Günler, geceler, adlar, kasabalar ya da ölü analar. Ona anlam ifade eden tek şey Howie'ydi. Geriye kalan tek varlığı.

Bu delilikte umutsuzca bir şeye tutunmaya çabalayarak onu gözünün önüne getirmeye çalıştı. İlk başta görüntüsü kayıp gitti -bütün görebildiği Tommy-Ray'in çarpık yüzüydü- ama azmederek onu kısım kısım çağırdı. Gözlüğünü, soluk tenini, tuhaf yürüyüşünü. Sevgi dolu bakışlarını. Tutkuyla konuştuğu zaman kan hücum eden yüzünü ki bu sık sık olurdu. Kanı ve aşkı tek bir ateşli düşünce içinde.

"Kurtar beni" diye hıçkırdı, Quiddity'nin garip sularının umutsuzluğunu ona taşımasını art arda dileyerek. "Kurtar beni, yoksa sonum geldi."

II

"Abernethy?"

Palomo Grove'da şafak sökmesine bir saat vardı, Grillo'nun elinde ise tamamlanmış bir haber dosyası.

"Hâlâ yaşayanların diyarında olmana şaşırdım" diye kükredi Abernethy.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Puştun tekisin, Grillo. Günlerdir senden haber alamıyorum, sonra da kalkıp kahrolası sabahın altısında arıyorsun."

"Elimde bir hikâye var, Abernethy."

"Dinliyorum."

"Aynen olduğu gibi anlatacağım. Ama basacağını sanmıyorum."

"Bırak da ona ben karar vereyim. Dökül bakalım."

"Makale şöyle başlıyor. Dün gece Ventura Beldesi'ndeki Palomo Grove adlı sakin kasabada, Simi Vadisi'nin güvenli tepelerinde bir toplantı gerçekleşti. Gerçekliğimiz, bu tür konularla uğraşanların tabiriyle Kozm, muhabirimizin bütün hayatın bir film olduğuna inanmasına yol açan bir güç tarafından yırtıldı."

"*N'oluyo lan?*"

"Kapa çeneni, Abernethy. Bunu yalnızca bir kez anlatacağım. Nerede kalmıştım? Hah evet... bir film. Randolph Jaffe adlı biri tarafından ele geçirilmiş bu güç, türdeşlerimizin çoğunun tek ve mutlak gerçeklik diye bildiği şeyin sınırlarını yıktı ve farklı bir varoluş durumuna bir kapı açtı: Quiddity adlı bir denize..."

"Bu bir istifa mektubu mu Grillo?"

"Hiç kimsenin basmaya cüret edemeyeceği bir hikâye istemiştin, yanılıyor muyum?" dedi Grillo. "Gerçek pislik. İşte bu o. Muhteşem ifşa."

"Saçmalık."

"Dünyayı sarsan bütün haberler kulağa öyle gelir. Hiç düşünmüş müydün? Diriliş üzerine bir haber yazmaya kalksaydım ne yapacaktın? Çarmıha gerilmiş adam yeri göğü inletiyor. Bunu basar mıydın?"

"O farklı" dedi Abernethy. "Olmuş bir şey."

"Bu da oldu. Yemin ederim. Eğer kanıt istersen yakında onu da alacaksın."

"Kanıt mı? Nereden?"

"Yalnızca dinle" dedi Grillo ve haberini tekrar eline aldı. "Kırılgan varoluşumuza dair bu ifşa, sinema ve TV dünyasının en göz alıcı etkinliklerinden birinin gerçekleştirildiği sırada, iki yüz kadar konuk -Hollywood'un ön-

de gelenleri- Buddy Vance'in önceki hafta öldüğü Palomo Grove'daki kartal yuvası evinde toplandığı zaman vuku buldu. Aktörün trajik ve esrarlı biçimde ölümünü takip eden bir dizi olay, anma partisindeki bazı konukların bildiğimiz dünyadan koparılmasıyla dün gece doruk noktasına ulaştı. Kurbanların tam listesinin ayrıntıları henüz belli değil, ancak Vance'in dul eşi Rochelle'in kurbanların arasında olduğuna kesin gözüyle bakılıyor. Nasıl bir akıbetle karşılaştıklarını bilmeye imkân yok. Ölmüş olabilirler. Ancak en gözü kara macera-perestlerin girişmeye cüret edebileceği bir varoluşta tezahür etmiş de olabilirler. Hangi yönden bakarsanız bakın, yeryüzünden silinip gitmiş durumdalar."

Cümlenin burasında Abernethy'nin müdahale etmesini bekledi ama hattın öbür ucunda çıt çıkmıyordu. Hatta öyle derin bir sessizlik vardı ki Grillo dayanamayıp sordu: "Hâlâ orada mısın Abernethy?"

"Sen çatlaksın, Grillo."

"O zaman telefonu yüzüme kapa. Yapamıyorsun, değil mi? Bak, asıl çelişki burada işte. Kahrolası gözüpekliğinden nefret ediyorum ama bence bunu yayımlamaya götü yiyecek tek adam sensin. Dünyanın bilmesi gerek."

"Sen *çatlaksın*."

"Gün boyunca haberleri izle. Göreceksin... Bu sabah bir sürü ünlü kişi kayıp. Stüdyo patronları, film yıldızları, ajanslar..."

"Neredesin?"

"Niye sordun?"

"Birkaç yeri arayayım, sonra sana döneyim."

"Ne için?"

"Bakalım ortalıkta kol gezen dedikodular var mı? Yalnızca beş dakika ver. Bütün istediğim bu. Sana inandığımı söylemiyorum. İnanmıyorum. Ama ballı hikâye."

"Gerçek, Abernethy. İnsanları uyarmak istiyorum. Bilmeleri gerek."

"Dediğim gibi, bana beş dakika tanı. Aynı numarada mısın?"

"Evet. Ama ulaşamayabilirsin. Burası kelimenin tam anlamıyla terk edilmiş durumda."

"Ulaşırım" dedi Abernethy ve telefonu kapadı.

Grillo, Tesla'ya baktı.

"Söyledim" dedi.

"Bunu insanlara anlatmanın doğru olmadığını düşünüyorum hâlâ."

"Tekrar başlama" dedi Grillo. "Bu hikâyeyi anlatmak boynumun borcu, Tesla."

"Çok uzun zamandır bir sırdı."

"Evet, şu senin dostun Kissoon gibi adamlar için."

"O benim dostum değil."

"Değil mi?"

"Tanrı aşkına, Grillo, onun ne yaptığını duydun..."

"O zaman niye ondan söz ederken sesinde imrenme seziliyor, ha?"

Tesla ona tokat yemiş gibi baktı.

"Bana yalancı mı diyorsun?" dedi Grillo.

Tesla başını iki yana salladı.

"Bu neden bu kadar çekici?"

"Bilmem. Jaff marifetini sergilerken her şeye seyirci kalan sensin. Onu durdurmaya bile kalkmadın. *Onun* çekiciliği neydi?"

"Ona karşı koyacak durumda değildim, biliyorsun."

"Denemedin ki."

"Konuyu değiştirme. Haklı mıyım haksız mı?"

Tesla pencereye yaklaştı. Coney Eye ağaçlarla perdeleniyordu. Hasarın etrafa yayılıp yayılmadığını buradan belirlemenin imkânı yoktu.

"Sence hayattalar mı?" dedi. "Howie ve diğerleri?"

"Bilmiyorum."

"Quiddity'i gördün, değil mi?"

"Gözüme ilişti" dedi Grillo.

"Ve?"

"Bizim telefon görüşmelerimiz gibiydi. Kısa kesildi. Bütün görebildiğim bir buluttu. Quiddity'nin kendinden eser yoktu."

"Iad'dan da."

"Iad'dan da. Belki de yokturlar."

"Keşke."

"Sen kaynaklarından emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olamazdım."

"Buna bayıldım" diye belirtti Grillo biraz burukça. "Günlerce uğraştım, kahrolası bir dikizlemeyle yetindim Ama sen... dosdoğru içine daldın."

"Bütün mesele bu mu?" dedi Tesla. "*Hikâye* derdinde misin?"

"Evet. Belki de öyledir. Ayrıca anlatma derdinde. Mutlu Vadi'de olanları insanların anlamasını sağlamak. Ama görünüşe göre buna pek yanaşmıyorsun. Bunu birkaç seçilmişin arasında gizli tutsak daha mutlu olursun. Sen, Kissoon, kahrolası Jaff..."

"Tamam, dünyanın sonunun geldiğini haber yapmak mı istiyorsun? Yap o zaman Orson. Amerika'daki bütün dinleyiciler paniğe kapılmak için bekliyor. Benim derdimi kim takar..."

"Geniş kaltak."

"*Geniş mi! Ben mi* genişim! Bay Sıcak Haber Gerçeği Anlat Ya da Uğruna Öl Grillo'ya kulak verin! Eğer Abernethy burada olanları yayımlarsa on iki saat içinde ciddi bir turist endüstrisi oluşacağını akıl edemiyor musun? Çevre yolunun her iki yönde de tıkanacağını? Gırtlaktan dışarı çıkan şey için hiç de fena olmaz ha? Beslenme zamanı!"

"Kahretsin."

"Bunu düşünmedin, değil mi? Ondan sonra dobra dobra konuşunca da...."

Telefon lafını kesti. Grillo açtı.

"Nathan?"

"Abernethy."

Grillo, pencerenin önünde yüzü ona dönük, ateş saçan gözlerle onu izleyen Tesla'ya baktı.

"İki paragraftan fazlasına ihtiyacım olacak."

"Seni ne ikna etti?"

"Haklıydın. Bir sürü insan partiden eve dönmemiş."

"Bu sabahki haberlere çıkmış mı?"

"Hayır. Haberi ucundan yakalamışsın. Nereye kaybolduklarına dair getirdiğin açıklama tabii ki saçmalık. Bugüne kadar duyduğum en büyük düzmece. Ama ön sayfaya layık."

"Geri kalanını tamamlayıp sana döneceğim."

"Bir saat içinde."

"Bir saat."

Telefonu kapadı.

"Pekâlâ" dedi, Tesla'ya bakarak. "Diyelim hikâyeyi yollamayı öğleye kadar geciktirdim. O süre zarfında ne yapacağız?"

"Bilmiyorum" dedi Tesla. "Belki Jaff'ı bulabiliriz."

"Ne yapabilir ki?"

"Fazla bir şey yapamaz. Ama yapılan bir sürü şeyi *bozabilir*."

Grillo kalkıp banyoya gitti, musluğu açtı ve yüzüne soğuk su çarptı.

"Sence delik kapanabilir mi?" dedi, yüzünden sular damlayarak içeri girerken.

"Dedim ya, bilmiyorum. Belki. Daha fazlasını ben de bilmiyorum, Grillo."

"İçeridekilere ne olmuştur? McGuire ikizleri. Katz. Ötekiler."

"Muhtemelen çoktan ölmüşlerdir" diye iç geçirdi Tesla. "Onlara yardım edemeyiz."

"Söylemesi kolay."

"Birkaç saat önce kendini paralamaya pek hazır görünüyordun, belki peşlerinden deliğe girmelisin. Bir ip bağlarım sana, ucundan tutarım."

"Pekâlâ" dedi Grillo. "Hayatımı kurtardığını unutmuşum. Minnettarım."

"Of be, geçmişte de hatalarım olmuştu ama bu kadarı..."

"Bak, üzgünüm. Yaklaşımım yanlış. Yanlış olduğunun farkındayım. Bir plan yapmalıyım. Kahraman olmalıyım. Ama görüyorsun... değilim. Bütün bunlara verebileceğim tek cevap eski tas eski hamam Grillo'dur. Değişemem. Bir şey gördüm, şimdi de dünyanın öğrenmesini istiyorum."

"Öğrenecek" dedi Tesla çabucak. "Öğrenecek."

"Ama sen... *sen* değiştin."

Tesla başıyla onayladı. "Doğru anlamışsın" dedi. "Abernethy'e Diriliş hi-

kâyesini basıp basmayacağını sorduğun sırada düşündüm, dirilen *benim*. Ve beni korkutan ne biliyor musun? Hiç korkmuyor olmam! Sakinim. Kahrolası zaman ilmeğine girip çıktım ve sanki..."

"Ne?"

"... Alnıma yazılmıştı, Grillo. Sanki şey olabilirdim... of kahretsin, bilmiyorum."

"Söyle. Aklından ne geçiyorsa, söyle."

"Şaman nedir biliyor musun?"

"Elbette" dedi Grillo. "Üfürükçü. Cadı-doktor."

"Daha fazlası" dedi Tesla. "Bir zihin şifacısı. Ortak ruhun içine girer ve onu açıklar. Allak bullak eder. Bence bu olaydaki asıl icraatçıların hepsi -Kissoon, Jaff, Fletcher- birer şaman. Quiddity ise... Amerika'nın düş uzamı. Dünya da öyle belki. Bu adamların çuvalladığını gördüm, Grillo. Hepsi kendi çaplarında tökezlemiş. Fletcher bile iki yakasını bir araya getiremedi."

"O zaman belki de gereken şey şamanın değişmesidir" dedi Grillo.

"Evet. Neden olmasın?" diye karşılık verdi Tesla. "Onlardan daha kötüsünü yapamam."

"Bu yüzden kendine saklamak istiyorsun."

"Gerekçelerden biri de o, elbette. Bunu *yapabilirim*, Grillo. Yeterince tuhafım. Bütün bu şamanlar biraz uçuk kaçıktı biliyorsun. Kılık değiştirenler, cinsiyet çarpıtanlar. İnsana dair her şey. Hayvan, bitki ve maden. Öyle olmak istiyorum. Hep istemiştim..." Lafının sonunu getirmedi. "... Ne istediğimi biliyorsun."

"Şimdiye kadar bilmiyordum."

"Eh, artık biliyorsun."

"Pek mutlu görünmüyorsun."

"Dirilme faslını geçtim. Şamanların göstermek zorunda olduğu icraatlardan biridir. Ölüp tekrar dirilmek. Ama sürekli düşünüyorum... bitmedi. Kanıtlamam gereken şeyler var."

"Tekrar ölmek zorunda mısın yani?"

"Umarım hayır. Bir defa yetti."

"Genelde yeter" dedi Grillo.

Bu cevap Tesla'yı ister istemez gülümsetti.

"Komik olan nedir?" dedi.

"Bu. Sen. Ben. İşler bundan daha fazla sarpa saramaz, değil mi?"

"Hah, şunu bileydin."

"Saat kaç?"

"Altıya geliyor."

"Yakında gün ağaracak. Aydınlık onu kuytulara itmeden gidip Jaff'ı bulsam diyorum."

"Palomo'dan ayrılmamışsa tabii."

"Sanmam, yetisini aşar" dedi Tesla. "Çember kapanıyor. Daraldıkça daralıyor. Coney Eye ansızın bilinen evrenin merkezi hâline geldi."

"Ve bilinmeyenin."

"Bilinmeyenin o kadar da *bilinmedik* olduğunu sanmıyorum" dedi Tesla. "Bence Quiddity sandığımızdan daha çok asıl memleket niteliğinde."

Otelden çıktıklarında gün ağarmaya başlamış, ay batımıyla gün doğumu arasındaki karanlık, etrafa tekinsiz bir "hiç kimseye ait"lik hissi vermişti. Otelin otoparkını geçerlerken gölgelerin arasından kara kuru biri çıktı, yüzü kül gibiydi.

"Seninle konuşmam gerek" dedi. "Sen Grillo'sun değil mi?"

"Evet. Ya sen?"

"Adım Witt. Çarşı'da bürom vardı. Otelde de dostlarım. Bana senden söz ettiler."

"Ne istiyorsun?" dedi Tesla.

"Coney Eye'daydım" dedi adam. "Oradan çıktığını gördüm. Seninle o zaman konuşmak istedim ama saklanıyordum... Kıpırdayamıyordum." Eğilip pantolonunun önüne baktı, nemliydi.

"Orada neler oluyor?"

"Palomo'yu mümkün olduğunca çabuk terk etmeni öneririm" diye salık verdi Tesla. "En berbatı yolda."

"Terk edecek bir Palomo yok artık" diye karşılık verdi Witt. "Palomo bitti. Tükendi. İnsanlar tatile çıktı. Geri döneceklerini sanmıyorum. Ama ben terk etmem. Gidecek yerim yok. Öte yandan..." Konuşurken gözleri doldu. "... Burası benim evim. Eğer bir biçimde mahvolacaksa o anda burada bulunmak isterim. Hatta Jaff..."

"Dur bakalım!" dedi Tesla. "Jaff hakkında ne biliyorsun?"

"Onunla... tanıştım. Tommy-Ray McGuire onun oğlu, biliyor muydunuz?" Tesla başıyla onayladı. "Eh, beni Jaff'la tanıştıran da McGuire oldu."

"Palomo'da mı?"

"Elbette."

"Nerede?"

"Cherry Tree Glade."

"Demek ki oradan başlıyoruz" dedi Tesla. "Bizi götürebilir misin?"

"Tabii ki."

"Oraya geri döner mi sanıyorsun?" dedi Grillo.

"Onun hâlini gördün" diye karşılık verdi Tesla. "Tanıdık bir yer arayacaktır bence. Nispeten güvenli hissedebileceği bir yer."

"Akla yatkın" dedi Grillo.

"Sahiden öyleyse" dedi Witt. "Bu gece akla yatkın olan ilk şey."

Şafak sökümü William Witt'in söylediklerini pekiştirdi: Kasaba kelimenin

tam anlamıyla terk edilmiş, sakinleri kaçmıştı. Ev köpekleri bir sürü hâlinde sokakları arşınlıyordu. Kaçma derdindeki sahipleri tarafından ya serbest bırakılmışlardı ya da ellerinden kaçmışlardı. Bir iki gün içinde küçük bir leşobur güruhuna dönüşeceklerdi. Witt köpekleri tanıdı. Mrs. Duffin'in kanişleri sürüdeydi, Blaze Hebbard'a ait iki dakshund ve Witt çocukken ölen Palomolu Edgar Lott'un köpeklerinin yavrularının yavrularının yavruları da öyle. Lott ölünce, parasını bir Bakireler Birliği anıtı dikilsin diye miras bırakmıştı.

Köpeklerin yanı sıra başka şeyler de vardı, alelacele kaçanlara dair çok daha rahatsız edici belirtiler. Açık bırakılmış garaj kapıları, gecenin bir yarısı arabaya bindirilen uyku sersemi çocukların elinden bahçe ya da garaj yoluna yuvarlanmış oyuncaklar.

"Herkes biliyordu" dedi Witt arabadayken. "En başından beri biliyorlardı ama hiç kimse sesini çıkarmadı. Bu yüzden çoğu gecenin bir vakti tüydü. Yalnızca kendilerinin akıllarını yitirdiklerini sandılar. *Hepsi* de yalnızca kendilerinden şüphelendi."

"Burada çalıştığını söylemiştin."

"Evet" dedi Witt, Grillo'ya. "Emlakçılık."

"Yarın müşteri patlaması yaşanabilir. Satılık bir sürü mülk."

"Kim alacak?" dedi Witt. "Burası lanetli topraklardan sayılacak."

"Bütün bu olanlar Palomo'nun suçu değil" diye araya girdi Tesla. "Bir kaza."

"Öyle mi?"

"Elbette. Fletcher ve Jaff'ın yolu buraya düştü, çünkü güçlerini tükettiler, Palomo'nun seçilmişliğiyle hiçbir ilgisi yok."

"Bence yine de lanetli addedilecek" diye başladı Witt, Grillo'ya yolu tarif etmek için lafını yarım kesti. "Cherry Tree Glade'e ilk sapak buradan. Mrs. Lloyd'un evi sağdan dördüncü ya da beşinci."

Ev, en azından dışarıdan boş görünüyordu. İçeri girdiklerinde de tahminleri doğru çıktı. Jaff, üst kattaki odada Witt'e musallat olduğundan bu yana eve gelmemişti.

"Denemiş olduk" dedi Tesla. "Galiba aramaya devam etmemiz gerek. Kasaba o kadar da büyük değil. Kokusunu alana kadar sokak sokak gezelim. Daha iyi bir fikri olan?" Grillo'ya baktı, aklı başka yerdeydi. "Ne oldu?" dedi.

"Ha?"

"Biri suyu açık bırakmış" dedi Witt, Grillo'nun baktığı yöne bakarak.

Karşıdaki evlerden birinin ön kapısının altından gerçekten de su sızıyor, garaj yolundan aşağı, kaldırım boyunca süzülerek lağıma akıyordu.

"Bunun nesi ilginç?" dedi Tesla.

"Birden fark ettim de..." dedi Grillo.

"Ne?"

Hâlâ mazgaldan aşağı akıp giden suya bakıyordu. "Sanırım nereye gittiğini biliyorum."

Dönüp Tesla'ya baktı.

"Tanıdık bir yer, demiştin. Onun Palomo'da en iyi bildiği yer toprak üstünde değil, *altında*."

Tesla'nın yüzü aydınlandı. "Mağaralar. Tabii ya. Akla fazlasıyla yatkın."

Arabaya döndüler. Witt'in tarif ettiği en hızlı yoldan gerisingeri kasabaya dönüp -kırmızı ışıklara ve tek yönlü yollara aldırmadan- Deerdell'in yolunu tuttular.

"Polisin gelmesi yakındır" diye belirtti Grillo. "Kayıp film yıldızlarının peşine düşmüşlerdir."

"Eve gidip onları uyarmalı, uzaklaştırmalıydım" dedi Tesla.

"Aynı anda iki yerde birden olamazsın" dedi Grillo. "Tabii bilmediğim başka yeteneklerin yoksa."

"Hah, güleyim bari."

"Biraz uğraşsınlar bakalım. Yapacak daha acil işlerimiz var."

"Doğru" diyerek hak verdi Tesla.

"Eğer Jaff mağaralardaysa" dedi Witt, "onu nasıl alt edeceğiz? Seslenince ortaya çıkacağını sanmıyorum."

"Hotchkiss diye birini tanıyor musun?" dedi Grillo.

"Elbette. Carolyn'in babası mı?"

"Evet."

"Ondan yardım isteyebiliriz. Bahse varım hâlâ kasabadadır. Bizi aşağı indirebilir. Tekrar çıkarabilir mi orası ayrı mesele ama birkaç gün önce yeterince güvenilir görünüyordu. Onunla beraber mağaralara inmemi önermişti."

"Neden?"

"Palomo'nun altındaki gömülü şeylere takıntılıydı."

"Anlamadım."

"Ben de anladığımdan emin değilim. Bırakalım o açıklasın."

Ormana varmışlardı. Kuşların kafa şişirici şafak cıvıltıları işitilmiyordu. Ağaçların arasına girdiklerinde sessizlik boğucuydu.

"Buraya gelmiş" dedi Tesla.

Nasıl anladığını sormaya gerek yoktu. Sefir'le bileylenmiş hisleri olmasa bile ormandaki havanın gerginleştiği aşikârdı. Kuşlar kaçmamıştı, yalnızca ötemeyecek kadar korkmuşlardı.

Witt, kayrana çıkan yolu önden tuttu, yön duygusu nereye gittiğini kesinlikle bilen bir adama özgüydü.

"Buraya sık gelir misin?" dedi Grillo, şaka yollu.

"Neredeyse hiç" diye cevapladı Witt.

"Durun" diye fısıldadı Tesla aniden.

Kayran hemen önlerindeydi, ağaçların arasından görünüyordu. Başıyla orayı işaret etti.

"Şuraya bakın" dedi.

Çimenlerin üzerine devrilmiş polis bariyerinin bir iki metre ilerisinde, Jaff'ın gerçekten de buraya sığındığının kanıtı duruyordu. *Terata*'nın biri, mağaraya kalan son birkaç metreyi katedemeyecek kadar zayıf ve yaralı, son demlerini yaşıyor, ayrışırken hastalıklı bir ışıltı yayıyordu.

"Bize zararı dokunmaz" dedi Grillo, ortaya çıkmak üzereyken.

Tesla kolundan yakaladı. "Jaff'a alarm verebilir" dedi. "Bu şeylerle ne tür bir irtibat kurduğunu bilmiyoruz. Daha ileriye gitmemize gerek yok. Orada olduğunu biliyoruz."

"Doğru."

"Gidip Hotchkiss'i bulalım."

Geldikleri yoldan gerisingeri gitmeye başladılar.

"Nerede oturuyor biliyor musun?" diye sordu Grillo, Witt'e, kayrandan iyice uzaklaşınca.

"Herkesin nerede yaşadığını bilirim" dedi Witt. "Ya da nerede yaşamış olduklarını."

Mağaraların görüntüsü onu sarsmıştı sanki. Bu da Grillo'nun şüphelerini körüklüyordu. Nadiren geldiğini iddia etse de burası Witt için bir tür hac yeriydi.

"Tesla'yı Hotchkiss'e götür" dedi Grillo. "İkinizle orada buluşurum."

"Nereye gidiyorsun?" diye meraklandı Tesla.

"Ellen'ın Palomo'dan ayrıldığından emin olmak istiyorum."

"Aklıselim bir hanım" oldu cevabı. "Eminim ayrılmıştır."

"Yine de kontrol edeceğim" dedi Grillo, cayacak değildi.

Arabayı onlara bıraktı ve Nguyen'in evinin yolunu tuttu. Tesla ağaçlara bakakalan Witt'i çağırmakla meşguldü bu arada. Grillo köşeyi döndüğünde onun dikkatini çekmeyi hâlâ başaramamıştı. Kayran sanki onu ortak geçmişine çağırıyormuşçasına bakışlarını ağaçlara dikmişti. Çağrılara boyun eğmemek için var gücüyle direnmekteydi.

III

Yapayalnız dehşetinde Jo-Beth'in yardımına koşan Howie değil dalgaydı. Onu aldı ve taşıyarak -gözlerini sık sık yumuyordu, açtığındaysa gözyaşlarıyla bulanıklaşıyorlardı- Howie'yle birlikte Quiddity'de yüzdükleri sırada bir anlığına gördüğü yere götürdü: Ephemeris. Onu üzerinde taşıyan elementte bir kıpırdanma vardı ama Jo-Beth adaya ne denli yaklaştığının farkında olmadığı gibi onun da farkında değildi. Diğerleri farkındaydı. Eğer Jo-Beth etrafıyla daha fazla ilgilenseydi Quiddity'nin esîrinde yüzen ruhların belli belirsiz ama dikkatlerden kaçmayacak biçimde huzursuzlandığını görürdü. Devinimleri artık o denli düzenli değildi. Bazıları -belki de esîrin taşıdığı söylentiye karşı daha hassas olanlar- ilerlemeyi bıraktılar ve boğulmuş yıldızlar gibi karanlıkta asılı kaldılar. Diğerleri, fısıldanan felaketten kaçınmayı umarak daha da derinlere indiler. Ama bir kısmı, pek az sayıda olanlar, tehlikeden uzaklaştıklarına minnetle Kozm'daki yataklarında uyanarak hep birlikte dışarı çıktı. Yine de çoğu için ileti duyulamayacak kadar sessizdi ya da duyulmuşsa bile Quiddity'de bulunmanın verdiği zevk, tedirginliğe ağır basıyordu. İnip çıktılar, inip çıktılar. Rotaları onları Jo-Beth'in gittiği yere götürdü genellikle: Düş denizindeki adaya.

Ephemeris.

Bu ad ilk defa Fletcher tarafından sarfedildiğinden bu yana Howie'nin kafasında yankılanmıştı.

Ephemeris'te ne var, diye sormuştu, bir çeşit cennet adası hayal ederek. Babasının cevabı hiç de aydınlatıcı olmamıştı. *Muhteşem, Gizli Gösteri* demişti. Bir düzine daha soru uyandıran bir cevap. Şimdi, ada gözlerinin önünde belirirken, keşke cevapların peşine daha ısrarla düşseydim diye düşündü oğlan. Bu uzaklıktan bile adayı meğer gözünde hafife almış olduğu açık seçik belliydi. Tıpkı Quiddity'nin geleneksel anlamda bir deniz olmadığı gibi, Ephemeris de ada sözcüğünün tanımının yeniden yapılmasını gerektiriyordu. Örneğin tek bir kara kütlesinden değil, birçok, belki de yüzlerce taş kemerin birleşiminden meydana gelmişti. Bütün takımada, suda yüzen uçsuz bucaksız bir katedrali andırıyordu. Köprüler payanda vazifesi görür gibiydi. Bitişik adalardaki kuleler, muazzam boyutlarda yükselerek merkez adayla birleşiyor, oradan yükselen katı duman bulutları gökyüzüyle buluşuyordu. Aşinalık tesadüf olamayacak kadar kuvvetliydi. Bu görüntü hiç şüphesiz dünya üzerindeki bütün mimarlara bilinçaltı ilham vermişti. Katedral inşa edenler, kule dikenler,

hatta -kimbilir?- tahta küplerle oynayan çocuklar, zihinlerinin bir köşesinde bu düş mekânını barındırmış ve ellerinden geldiğince saygılarını sunmuşlardı. Ne var ki yararlandıkları sanat biçiminin ve yerçekimi kanunlarının kısıtlamaları, başyapıtlarının, ilham kaynağının ancak yanına yaklaşabilmesine yol açıyordu. Bu denli muazzam bir eser yaratmaya asla kalkışamazlardı zaten. Ephemeris, Howie'nin tahminine göre, millerce uzunluktaydı ve bir dehanın dokunmadığı tek bir kesiti yoktu. Eğer doğal bir fenomense (bir zihin beldesinde *doğalın* ne olduğunu kim bilirdi ki?) o zaman doğanın yaratıcılığı alıp başını gitmişti. Katı maddeyle Howie'nin geride bıraktığı dünyada ancak bulutların ve ışığın sahip olduğu bir yetkeyle oynuyordu. Buğday sapları kadar zarif kuleler yaratıyor, uçlarında ev büyüklüğünde küreler dengede duruyordu. Midye kabukları gibi yivli sarp yamaçlar ve bir penceredeki perdeler gibi dökümlü kanyon duvarları yaratıyordu. Burgaçlar çizen yükseltiler oluşturuyordu, kadın göğüslerini, köpekleri ve devasa bir masadaki saçıntıları andıran kayalar yapıyordu. Bir sürü benzerlik ama hangisi kasıtlı hangisi değil emin olamıyordu. Bir kesitin üzerinde gördüğü surat bir diğer benzerlikti, her yorumlama çabası anında boşa çıkıyordu. Belki hepsi de gerçekti, hepsi kasıtlı. Belki de hiçbiri değildi ve bu aşinalık oyunu, Quiddity'e ilk ulaştığında gördüğü iskele yaratımı gibi, zihninin yoğunlukla başa çıkma yöntemiydi. Eğer öyleyse, söz geçiremediği tek bir görüntü vardı: Takımadanın merkezindeki, Quiddity'den dimdik yükselen ada; duvarlarındaki sayısız çatlaktan aynı doğrultuda fışkıran buhar. Adanın tepe noktası dumanla tamamen örtülüydü. Ardında yatan gizem ise ışık-ruhların nektarıydı, ki o ruhlar et ve kanın yükünden sıyrılarak o doruğa doğru yükseliyor, dumanın içine girmeden çiçeğine sürtünüp geçiyorlardı. Howie, onları dumanın içine girmekten alıkoyanın korku olup olmadığını merak etti ya da görünenden daha katı bir engel vardı. Belki yaklaşınca cevabı keşfederdi. Oraya bir an evvel ulaşmaya can atarak kulaçlarıyla dalgalara yardımcı oldu, böylece Ephemeris'i ilk gördüğünden bu yana on, on beş dakika geçtiği hâlde kendini kumsalına atmayı başardı. Quiddity kadar olmasa da karanlıktı, avuçlarının altı ise pütürlü. Kum değildi, daha çok mercansı kabuklar. Acaba, diye ansızın meraklandı, bu takımada Vance'ın evinden sürüklenen ıvır zıvırların arasında yüzdüğünü gördüğü ada gibi yaratılmış, Quiddity'deki insanların etrafında mı biçimlenmişti? Eğer öyleyse, düş denizine ne kadar uzun zaman önceden beri geliyorlardı ki Ephemeris bu denli devasa kütleye ulaşmıştı?

Sahil şeridinde ilerlemeye başladı. Sola doğru ilerlemeyi yeğlemişti, çünkü ne zaman bilmediği bir yol ayrımına denk gelse hep sol tarafı seçerdi. Onun da benzer bir akıntıyla sahile vurmuş olabileceğini düşünerek Jo-Beth'i bulmak umuduyla deniz kenarına yakın duruyordu. Teskin edici sulardan bir kez çıktı mı, bedeni o müşfik kucaktan ayrılınca, denizin yatıştırdığı endişelere kapıldı yine. İlk endişesi, takımadayı günlerce, hatta haftalarca arasa da

Jo-Beth'i bulamayabileceği yönündeydi. İkincisi, onu bulsa bile, Tommy-Ray'le yine çekişmesi gerekecekti. Tommy-Ray yalnız değildi ki, Vance'in evine hortlaklarla gelmişti. Üçüncüsü ise -bir bakıma en zayıf endişesiydi bu ama giderek önem kazanıyordu- Quiddity'de bir şeyin değiştiğiydi. Bu gerçeklik hangi uygun sözcüklerle tanımlanır, önemsemiyordu artık, burası başka bir boyut mu yoksa bir bilinç düzeyi mi artık bir anlamı yoktu. Muhtemelen tek ve bir biçimde aynı şeydiler. Önemli olan buranın *kutsallığıydı*. Quiddity ve Ephemeris hakkında hasat ettiği bilgilerin gerçekliğinden bir an bile şüphelenmemişti. Bütün türdeşlerinin saadeti tattığı yerdi burası. Daimi bir yer, bedenin unutulduğu (onun gibi ihlalciler dışında) ve düşleyen ruhun uçmayı ve gizemi öğrendiği bir huzur mekânı. Bununla birlikte düş mekânının güvenli olmadığına dair belli belirsiz -o denli belirsiz ki tam saptayamıyordu- işaretler de vardı. Kumsala vuran mavimtırak köpüklü küçük dalgalar, denize ilk kez girdiği andaki gibi ritmik değildi. Quiddity'deki hareketli ışıklar da aynı biçimde âdeta değişmiş, sanki bünyelerine rahatsızlık veren bir şey olmuştu. Bunun tek sorumlusu Kozm'lu et ve kan ihlali olamazdı. Quiddity engindi ve sakin sularına direnenlerle baş etme yöntemleri vardı; o sürece Howie bizzat tanık olmuştu. Hayır, sükûneti buruklaştıran her neyse Howie'nin varlığından ya da öteki taraftan gelen herhangi bir istilacıdan daha önemli bir şey olsa gerekti.

O ihlalin sahile vurmuş göstergeleri arasından geçmeye başladı. Bir kapı pervazı, kırık mobilya parçaları, yastıklar ve kaçınılmaz biçimde Vance'in koleksiyonundan arta kalanlar. Bu zavallı döküntülerden biraz uzakta, bir sahil girintisinde, dalgaların Jo-Beth'i buraya getirmiş olabileceğine dair ilk umut işaretini yakaladı: Başka bir kurtulan daha vardı. Kadın Quiddity'nin tam kıyısında durmuş, uzaklara bakıyordu. Oğlanın yaklaştığını işitmişse bile oralı olmadı. Duruşu (elleri gevşekçe yana sarkmış, omuzlar düşük) ve bakışlarındaki donukluk efsunlanmış birini çağrıştırıyordu. Eğer yaşadığı sarsıntıyla kadının baş etme yöntemi buysa, Howie onun bu trans hâlini bozmaya gönülsüzdü ama başka seçeneği de yoktu.

"Affedersiniz" dedi, nezaketin bu koşullarda pek zavallı göründüğünün ayırdındaydı. "Burada sizden başkaları da var mı?"

Kadın dönüp bakınca Howie ikinci sürprizle karşılaştı. TV ekranında gülücükler saçarak şampuanın nimetlerini göklere çıkaran bu suratı defalarca görmüştü. Kadının adını bilmiyordu. Bayan İpeksiparlaklık'ın ta kendisiydi işte. Kadın ona kaşlarını çatarak baktı, odaklanmakta güçlük çekiyor gibiydi. Howie soruyu biraz değiştirerek yeniden sormayı denedi.

"Başka kurtulan oldu mu?" dedi. "Evdekilerden?"

"Evet" dedi kadın.

"Neredeler?"

"Yaya ilerlemeye devam ettiler."

"Teşekkür ederim."

"Bu gerçek değil, değil mi?" dedi kadın.

"Korkarım ki gerçek" dedi Howie.

"Dünyaya ne oldu? Atom bombası mı atıldı?"

"Hayır."

"Ne oldu öyleyse?"

"Geride bir yerlerde kaldı" dedi oğlan. "Quiddity'nin gerisinde. Deniz aşırı."

"Ah" dedi kadın, bu açıklamayı tam olarak anlamadığı belliydi. "Toz var mı yanında?" dedi. "Ya da hap? Herhangi bir şey?"

"Üzgünüm."

Kadın bakışlarını Quiddity'e çevirdi, oğlanı kendi hâline bıraktı ki yoluna devam etsin. Dalgalardaki huzursuzluk attığı her adımla birlikte artıyordu. Neden, ya oğlanın ilerlemesiydi ya da Howie dalgalara karşı, giderek daha duyarlı hâle geliyordu. Muhtemelen sonuncusuydu, çünkü dalgaların ritmi dışında başka belirtiler de dikkatini çekmekteydi. Havada da bir tedirginlik vardı, sanki görünmeyen varlıklar işitme düzeyinin altında hararetli tartışmalara girişmişti. Gökyüzünde, renk dalgaları yamalar hâlinde yırtılıyordu, balıksırtı desenli bir bulut gibi, sakinlikleri Quiddity'i lekeleyen aynı huzursuzlukla yer değiştirmişti. Işıklar başının üstünden geçerek duman kulesine doğru ilerliyordu hâlâ ama sayıları gitgide azalmaktaydı. Düşperestler belli ki uyanıyorlardı.

Biraz ileride, zincirleme dizilmiş bir kaya oluşumu kumsalı kısmen kapamıştı. Aralarından geçip de arayışını sürdürmek için önce tırmanması gerekiyordu. Bayan İpeksiparlaklık'ın verdiği yönergeler isabetliydi yine de. Kayaların biraz ilerisinde, başka bir sahil girintisi civarında, kadınlı erkekli birkaç kurtulan daha buldu. Görünüşe göre hiçbiri kıyıya birkaç metreden fazla çıkamamıştı. İçlerinden biri, ayakları hâlâ suda, ölü gibi sere serpe yayılmış yatmaktaydı. Hiç kimse yardım etmiyordu. Quiddity'e bakakalmış Bayan İpeksiparlaklık'ı etkisine alan aynı mahmurluk pek çoğunu etkilemişse de bazıları başka nedenlerle mecalsizlerdi. Onlar dalgalarda yol alırken *değişime* uğrayarak çıkınışlardı Quiddity'den. Bedenleri biçimsizleşip kabuklanmıştı, sanki savaşan konukları adaya dönüştüren sürecin aynısı onlar için de işlemekteydi. Bu insanları diğerlerinden ayıran niteliğin ya da eksikliğin ne olduğunu ancak tahmin edebilirdi. Bu zavallıların tersine Howie ve muhtemelen buradaki diğer yarım düzine insan, aynı mesafeyi aynı elementin içinde katederek nasıl olmuş da Quiddity'den değişmeksizin çıkmışlardı? Howie, diğer pek çok düşperestin yaptığı gibi, Quiddity'nin uyandırdığı huzur dışında bütün duygularını ve hayatını, bütün hırsları ve tutkularıyla geride bırakarak sürüklenirken bu kurbanlar denize ateşli duygularla girmişler de Quiddity onları sömürmüş müydü? Deniz, Jo-Beth'i bulma arzusunu bile yatıştırmıştı ama kısa bir süreliğine. Şimdi tek düşüncesi buydu. Kızı arayarak kurtulanların arasında

ilerledi, fakat hayal kırıklığına uğradı. Kız bu kişilerin arasında yoktu, keza Tommy-Ray de öyle.

"Başkaları da var mı?" diye sordu kıyıya yığılmış tıknaz bir adama.

"Başkaları mı?"

"Anlarsın ya... bizim gibiler."

Adamda da Bayan İpeksiparlaklık'taki aynı şaşkın ve dağılmış hâl vardı. İşittiği sözcükleri anlamakta zorlanıyor gibiydi.

"Biz" dedi Howie. "Yani evdekiler."

Cevap gelmedi. Adam donuk gözlerle bakmaya devam etti. Howie boş verip daha yararlı bir bilgi kaynağı aramaya koyuldu ve kurtulanlar arasından Quiddity'e bakakalmayan bir adamı seçti. Adam, denize bakmaktansa, kumsalın biraz yukarısında durmuş, takımadanın merkezindeki duman kulesine bakıyordu. Yolculuk onda da iz bırakmıştı. Boynunda ve yüzünde Quiddity'nin marifetine dair sırtına kadar inen işaretler vardı. Gömleğini çıkarıp sol eline sarmıştı. Howie ona yaklaştı.

Bu kez özür dileme faslı olmaksızın doğrudan konuya girdi.

"Bir kızı arıyorum. Sarışın. On sekiz yaşlarında. Onu gördün mü?"

"Ne var orada?" diye cevapladı adam. "Gitmek istiyorum. Görmek istiyorum."

Howie tekrar denedi. "Bir kızı..."

"İşittim."

"Onu gördün mü?"

"Hayır."

"Başka kurtulanların olup olmadığını biliyor musun?"

Aynı ölüm sessizliğiyle karşılandı. Howie öfkelendi. "Derdiniz ne sizin be?" dedi.

Adam ona döndü. Yüzü çopurdu ve yakışıklı denemezdi ama hınzır gülümsemesini Quiddity'nin zanaatı mahvedememişti.

"Kızma" dedi. "Değmez."

"O'na değer."

"Niye? Nasıl olsa hepimiz ölmüş sayılırız."

"Sayılmaz. Girdiğimiz gibi çıkabiliriz de."

"Nasıl yani, *yüzerek* mi? Hadisene oradan. O boktan çorbanın içine geri girmem. Ölürüm daha iyi. Yukarılarda bir yerde."

Dönüp dağa baktı. "Orada bir şey var. Harika bir şey. Biliyorum."

"Olabilir."

"Benimle gelmek ister misin?"

"Tırmanmak demek istedin herhâlde? Asla başaramazsın."

"En tepeye kadar değil belki ama yaklaşabilirim. Kokusunu alıyorum."

Herkes rehavet içindeyken kulenin gizeminin onu bu denli iştahlandırması hoştu. Howie ise ona eşlik etmeye isteksizdi. Jo-Beth her neredeyse o dağda olamazdı.

"Biraz çık bari" dedi adam. "Oradan etrafı daha iyi görürsün. Belki bayan arkadaşını da bulursun."

Fena fikir değildi, özellikle de çok az zamanı varken. Havadaki rahatsızlık geçen her dakikayla birlikte daha da belirginleşiyordu.

"Neden olmasın?" dedi Howie.

"En kolay rotayı tespit ediyordum. Bana göre en iyisi kumsalın arka tarafından dolaşmak. Bu arada, sen kimsin? Ben Garrett Byrne. İki r ile. U yok. Yalnızca ölüm ilanımı yazman gerekirse diye söylüyorum Ya sen?"

"Howie Katz."

"Elim sağlam olsaydı tokalaşırdım." Gömleğini sardığı uzvu kaldırıp gösterdi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir daha asla sözleşme imzalayamayacağım. Canıma minnet, biliyor musun? Zaten sikim salak bir işti."

"Ne işi?"

"Eğlence sektöründe avukatlık. Şu fıkrayı duymuş muydun? Üç eğlence avukatını gırtlaklarına kadar boka batırmak istersen ne olur?"

"Ne olur?"

"Bok yetiştiremezsin." Byrne buna kahkahayı bastı. "Görmek ister misin?" dedi, elindeki sargıyı açarak. Eli tanınmaz hâldeydi. Parmakları eriyip birbirine kaynaşmıştı.

"Fark ettin mi?" dedi. "Bence bir çüke dönüşmeye çalışıyor. Bunca yıl milleti bununla düzersen, kıçlarına sokup çıkarırsan, sonunda mesajı alır. Çüke benziyor, sence de öyle değil mi? Hayır, söyleme. Hadi tırmanalım."

Tommy-Ray düş denizinin suda süzülürken üzerinde çalıştığını hissediyordu ama yaptığı değişiklikleri görmek için çaba sarfetmedi. O değişiklikleri körükleyen öfkeye göz yumdu.

Hortlakları geri getiren belki de buydu, öfke ve kibir. Önce bir anı gibi onların ayırdına vardı. Baja'nın boş otobanları boyunca, bir köpek kuyruğuna bağlanmış teneke kutular gibi, bulut hâlinde peşine takılmalarını canlandırdı kafasında. Düşünmeye kalmamıştı ki *hissetti*. Vücudunun suyun üstünde görünen tek kısmı olan yüzüne soğuk bir rüzgâr çarptı. Neyin yaklaştığını anladı. Kabirlerin ve mezarlık toprağının kokusu çarptı burnuna. Yine de etrafındaki sular çalkalanmaya başlayana kadar gözlerini açmadı, başının üstünde daireler çizen bulutu ancak o zaman gördü. Fırtına, Palomo'daki şiddetine sahip değildi; kiliseleri ve anneleri yok eden şey nerede, bu nerede. Deli gibi fır dönen güdük bir toz burgacı. Ne var ki deniz bu şeyin oğlana ait olduğunu biliyordu ve vücudunda yeniden çalışmaya koyulmuştu. Uzuvlarının ağırlaştığını hissediyordu. Yüzü feci kaşınıyordu. Bu benim tümenim değil, demek istiyordu. Hissettikleri şey için beni suçlama. Ama inkârın ne yararı vardı ki? Ölüm Oğlan'dı o, şimdi ve daima. Quiddity bunun farkındaydı ve buna uygun çalışıyordu. Burada yalanlara yer yoktu. Kandırmacalara da. Ruhların onu merkeze alarak döne döne su yüzeyine yaklaşmasını izledi. Quiddity'nin esîrindeki öfke yoğunlaştı. Tommy bir vida gibi fır dönüyor, aşağı çekiliyordu.

Kollarını kaldırmayı denedi ama külçe gibiydiler, başı da suyun altındaydı artık. Ağzı açıktı. Quiddity gırtlağından içeri, bünyesine girdi. O karmaşa sırasında basit bir şey malum oldu. Bir benzeri daha görülmemiş bir kötülük yaklaşmaktaydı, hiç kimsenin eşine rastlamadığı... Önce göğsünde hissetti, sonra da midesinde ve kasıklarında. En sonunda da, çiçek açan bir gece misali, kafasının içinde. Bu gecenin adı *Iad* idi ve getirdiği ayazın, güneş sistemindeki hiçbir gezegende, üzerinde yaşam belirtisi taşımayacak kadar güneşten uzak olanlarında bile benzeri yoktu. Hiçbiri bu denli zifiri, bu denli zalim bir karanlığa sahip değildi.

Tommy tekrar yüzeye çıktı. Hayaletler ortalıkta yoktu. Ama *gitmemişlerdi*, içindeydiler, Quiddity'nin işleyişinin bir parçası olarak dönüşen bedenine nüfuz etmişlerdi. Ansızın, sapıkça bir memnuniyet duydu. Kötülüğün müttefikleri dışında, yaklaşan geceden esirgenen olmayacaktı. En iyisi ölülerin arasına karışmaktı, o zaman soykırım sırasında es geçilebilirdi belki.

Derin bir nefes aldı ve kahkahayla saldı, yeniden yapılanmış, ağırlaşmış elleriyle yüzüne dokundu. Nihayet ruhunun biçimine bürünmüştü.

Howie ve Byrne birkaç dakika tırmandılar ama ne kadar yükseğe çıksalar da en iyi manzara hep onlardan üstteydi: Duman kulenin görüntüsü. Yaklaştıkça Byrne'ın takıntısı Howie'yi daha etkiliyordu. Dalgaların üzerinde taşınıp da görüş mesafesine Ephemeris'in ilk kez girdiği anda olduğu gibi, uyuyanları kendi dünyalarından eşiğine çekecek kadar güçlü, orada saklı duran büyük bilinmeyenin ne olduğunu merak etti. Byrne, tek eli sağlam olduğu düşünülürse, hiç de çevik değildi. Sürekli kayıyordu. Her düştüğünde çıplak vücudundaki kesik ve berelenmeler artsa da gıkını çıkarmıyordu. Gözleri hedeflediği dağın en yüksek mevkilerine kenetlenmişti. Gizem ile arasındaki mesafeyi kapadıkça kendine ne kadar zarar verdiği umurunda değildi sanki. Howie ona ayak uydurmakta zorlanmıyordu ama her birkaç dakikada bir duraklayıp bulunduğu yeni gözetleme noktasından manzarayı tarıyordu. Jo-Beth görünürlerde yoktu ve Howie artık Byrne'a eşlik etmesinin akıllıca bir iş olup olmadığını sorgulamaya başladı. Yolculuk gittikçe tehlikeli bir hâl alıyor, tırmandıkları oluşumlar sarplaşıyor, geçtikleri köprüler daralıyordu. Köprülerin altında genellikle dibi kaya olan sarp uçurumlar vardı. Bu rahnelerin dibinde bazen hafif de olsa Quiddity göze çarpıyor, sular sahilin ötesindekiler gibi kaynıyordu.

Havadaki ruhlar azaldıkça azalıyordu. Tam da bir levhadan daha geniş olmayan bir kemeri aşarlarken bir sürü üstlerinden uçarak geçti ve Howie her bir ışığın parlak bir yılanı andırırcasına tek bir meşum çizgi oluşturduğunu gördü. Yaradılış bundan daha fazla çarpık ya da çarpıtıcı olamaz diye düşündü. Gözünün önüne insanın ayakları altında ezilmiş yılan geldi. Ruh o yılandı ve uçabiliyordu.

Görüntü onu zınk diye durdurdu ve bir karara vardırdı.

"Daha fazla ilerlemeyeceğim" dedi.

Byrne dönüp baktı. "Neden?"

"Ulaşabileceğim en iyi görüş mesafesine ulaştım."

Manzara hiç de kapsamlı değildi ama daha yükseğe tırmanmak ciddi bir fark yaratmayacaktı. Öte yandan, sahildeki suretler şimdi o kadar küçüklerdi ki zar zor seçiliyorlardı. Beş dakika daha tırmandığı takdirde Jo-Beth'i diğerlerinden ayıramaz hâle gelecekti.

"Yukarıda ne var görmek istemiyor musun?" dedi Byrne.

"Elbette isterim" diye cevapladı Howie. "Ama başka zaman." Cevabın saçmalığının farkındaydı. Ölüm döşeğinin bu tarafında başka zaman olmayacaktı.

"Seni bırakıyorum öyleyse" dedi Byrne. Vedalaşarak nefesini tüketmedi. Tekrar tırmanmaya koyuldu. Vücudundan kan ve ter akıyor, iki adımda bir tökezliyordu. Howie onu caydırmaya çalışmanın boşuna olduğunun farkındaydı. Nafile ve küstahça. Nasıl bir yaşam sürmüşse artık -kulağa pek neşeli gelmiyordu- Byrne kutsal temas fırsatını son kez yakalamıştı ve bırakmaya da niyeti yoktu. Ölüm bu tür bir amacın kaçınılmaz sonucuydu belki de.

Howie bakışlarını aşağıdaki manzaraya çevirdi. En küçük bir kıpırtıyı bile yakalamaya çalışarak sahil şeridini taradı. Sol tarafında tırmanmaya başladıkları sahil kısmı vardı. Oradaki kurtulanları hâlâ görebiliyordu. Her zamanki gibi büyülenmiş hâlde denizin kıyısındaydılar. Onların sağında, Bayan İpeksidokunuş tek başınaydı. Kıyıda patlayan dalga -gümbürtüsünü işitebiliyordu- kadını kapıp götürebilecek kadar büyüktü. Kadının daha ilerisinde ise ilk kez adımını attığı sahil vardı.

Boş değildi. Kalbi pır pır etti. Sahil boyunca sendeleyerek ilerleyen biri vardı, denizin talepkâr pençesinden yeterince uzaklaşmıştı. Ta bu mesafeden bile saçının parladığı görülebiliyordu. Jo-Beth'ten başkası olamazdı. Onu tanımasıyla birlikte korkuya kapıldı. Kızın her adımı sanki bir ıstıraptı.

Geldikleri yönden hemen inmeye başladı, kayalar Byrne'ın kanıyla çeşitli yerlerde lekelenmişti. Bu lekeli noktaların birinde, on dakikalık bir inişten sonra, adamı görebilecek miyim diye dönüp baktı, fakat yukarılar karanlıktı ve görebildiği kadarıyla boştu. Kalan son ruhlar da duman kuleden kaybolmuştu, onlarla birlikte aydınlık da. Byrne'dan eser yoktu.

Tekrar önüne döndüğünde karşısındaydı. Adam yamacın iki üç metre aşağısında duruyordu. Tırmanışı sırasında edindiği sürüyle yara bere şimdikinin yanında hiç kalırdı. Kesik, şakağından başlayıp iç organlarını ortaya çıkartarak kalçasına kadar iniyordu.

"Düştüm" dedi yalnızca.

"Ta aşağıya kadar mı?" dedi Howie, adamın ayakta bile durabilmesine şaşarak.

"Hayır. Kendi yöntemlerimle aşağı indim."

"Nasıl?"

"Kolaydı" diye cevapladı Byrne. "Artık *larvayım*."

"Ne?"

"Hayalet. Töz. Beni düşerken görmüşsündür sanıyordum."

"Hayır."

"Uzun bir düşüştü ama iyi sonuçlandı. Daha önce Ephemeris'te birinin öldüğünü sanmıyorum. Beni nadide kılıyor. Kendi kurallarımı koyabiliyorum. İstediğim gibi oynuyorum. Bari Howie'ye yardım edeyim dedim..." Hararetli takıntısı sakin bir yetkeyle yer değiştirmişti. "Elini çabuk tutmalısın" dedi. "Her şey çok ani oldu biliyorum ama haberler iyi değil."

"Bir şey oluyor, değil mi?"

"Iad" dedi Byrne. "Quiddity'i aşmaya başladılar." Dakikalar önce yabancısı olduğu terimler şimdi dudaklarından sıradan sözcüklermişçesine dökülüyordu.

"Iad ne?" diye sordu Howie.

"Tarifsiz kötülük" dedi Byrne. "O yüzden tarif etmeye çalışmayayım."

"Kozm'a mı gidiyorlar?"

"Evet. Belki sen onlardan önce davranabilirsin."

"Nasıl?"

"Denize güven. O da senin istediğini istiyor."

"Neyi?"

"*Dışarı* çıkmanı" dedi Byrne. "O yüzden git. Ve çabuk ol."

"Anlaşıldı."

Byrne kenara çekilip Howie'ye yol verdi. Yanından geçerken de sağlam eliyle Howie'yi kolundan yakaladı.

"Bilmen şart..." dedi.

"Neyi?"

"Dağdaki şey. *Harika*."

"Ölmeye değer mi?"

"Yüz kez."

Howie'yi bıraktı.

"Sevindim."

"Quiddity kurtulursa" dedi Byrne. "Bundan kurtulursan, beni bul. Seninle laflamak isterim."

"Bulurum" diye karşılık verdi Howie ve yamacı elinden geldiğince hızlı inmeye başladı. Kâh beceriksizce kâh canına kastedercesine iniyordu. İşitilebilecek mesafeye kadar yaklaştığına kanaat getirince Jo-Beth'e adıyla seslenmeye başladı ama çağrısı boşa gitti. Sarışın suret başını kaldırıp da bakmadı bile. Belki de dalga sesleri Howie'ninkini bastırıyordu. Tökezleyerek, terden sırılsıklam, kumsal seviyesine ulaştı ve kıza doğru koşmaya başladı.

"*Jo-Beth*! Benim! *Jo-Beth*!"

Kız bu kez işitti ve başını kaldırdı. Aralarında birkaç metre olmasına rağmen Howie onun sendeleme nedeni açıkça görebildi. Dehşet içinde yavaşla-

dı, yavaşladığının farkında bile değildi. Quiddity kızın üzerinde marifetini göstermişti. Butrick'in Et Lokantası'nda âşık olduğu o yüz, hayatının aşkını bulduğu o yüz, boynundan kollarına kadar inen dikensi çıkıntılarla kaplı bir yığındı. Bir an, keşke beni tanımasaydı da yanından geçip gidebilseydim diye düşündü. Böyle düşündüğü için kendisini asla affetmeyecekti. Ama kız onu tanıdı. Maskenin altından gelen ses Howie'ye sevdiğini söyleyen kızın sesiyle aynıydı.

Şimdi o ses, "Howie... yardım et..." diyordu.

Howie kollarını açıp onu kucakladı. Kızın vücudu yanıyor, zangır zangır titriyordu.

"Seni hiç göremeyeceğimi sandım" dedi kız, ellerini yüzüne kapamıştı.

"Seni bırakmazdım."

"Hiç değilse şimdi beraber ölebiliriz."

"Tommy-Ray nerede?"

"Gitti" dedi kız.

"Biz de aynısını yapacağız" dedi Howie. "Adadan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşacağız. Korkunç bir şey yaklaşıyor."

Kız cesaretini toplayıp oğlanın yüzüne bakabildi. Gözleri her zamanki gibi masmavi ve berraktı, bir çamur öbeğindeki elmas taneleri gibi ışıldıyorlardı. Görüntü Howie'nin onu sımsıkı kucaklamasına yol açtı, sanki kıza (ve kendine) korkuyu yendiğini ispatlamaya çalışıyordu. Yenmemişti. Görür görmez soluğunu kesen şey ilk başta kızın güzelliği olmuştu. Şimdi o güzelliğin yerinde yeller esiyordu. Güzelliğin ardında yatan ve sonradan sevdiği Jo-Beth'i görmek zorundaydı. Zor olacaktı.

Gözlerini kaçırıp denize baktı. Dalgalar kükrüyordu.

"Quiddity'e tekrar girmeliyiz" dedi.

"Giremeyiz!" dedi kız. "*Giremem*!"

"Başka seçeneğimiz *yok*. Tek geri dönüş yolu o."

"Bana bunu yaptı" dedi kız. "Beni değiştirdi!"

"Şimdi gitmezsek" dedi Howie. "Hiç gidemeyiz. O kadar basit. Burada kalır ve ölürüz."

"Belki de en iyisi" dedi kız.

"Nasıl olur?" dedi Howie. "Ölüm nasıl daha iyi olabilir ki?"

"Deniz bizi nasıl olsa öldürür. Çarpıtır."

"Ona güvenirsek hayır. Ona kendimizi teslim edersek."

Howie bir anlığına buraya geliş yolculuğunu hatırladı, sırtüstü süzülüşünü, ışıkları seyredişini. Eğer geri dönüş yolculuğunun da o kadar mülayim geçeceğini sanıyorsa kendini kandırıyordu. Quiddity artık sakin ruhların denizi değildi. Ama başka seçenekleri var mıydı ki?

"Kalabiliriz" dedi Jo-Beth tekrar. "Burada beraber ölebiliriz. Geri dönsek bile..." Tekrar hıçkırmaya başladı. "... Geri dönsek bile böyle yaşayamam."

"Kes ağlamayı" dedi Howie. "Ölmekten söz etmeyi de kes. Palomo'ya geri döneceğiz. İkimiz de. Yalnızca paçamızı kurtarmak için değil, insanları uyarmak için de."

"Neye karşı?"

"Quiddity'nin üzerinden bir şey yaklaşıyor. Bir istila. Evimizi hedeflemiş. Deniz bu yüzden çılgına döndü."

Gökyüzündeki kargaşa her açıdan vahşiydi. Ne denizde ne de gökyüzünde ışık-ruhlar'dan eser yoktu. Her ne kadar Ephemeris'teki bu anlar değerli olsa da, son düşperestlerin hepsi yolculuktan esirgenmiş ve uyandırılmıştı. Howie onların o dönüş faslını kolayca atlatmalarına imrendi. Bu dehşetten şıp diye uyanıp kendilerini yataklarında buluveriyorlardı. Belki terleyerek, mutlaka korkmuş hâlde. Ama sonuçta evlerindeydiler. Güzel ve huzurlu. Kendileri gibi bir ruh mekânında et ve kana bürünen ihlalciler için durum öyle değildi. Ne de, diye düşündü, buradaki diğerleri için. Sözlerine kulak asan olmayacağını tahmin etse de onlara bir uyarı borçluydu.

"Benimle gel" dedi.

Jo-Beth'i elinden tuttu ve diğer kurtulanların kumsalda toplandığı yere yöneldiler. Dalgaların içinde yatan adam gitmişse de çok az şey değişmişti. Denizin hışmıyla sürüklenmiştir, diye düşündü Howie. Belli ki hiç kimse yardımına koşmamıştı. Daha önceki gibi, mahmur bakışları hâlâ Quiddity'de, öylece oturuyor ya da ayakta dikiliyorlardı. Howie en yakındakine yaklaştı. Taş çatlasa kendisiyle yaşıt, yüzü şu andaki bön ifadeye doğuştan layık bir adam.

"Buradan gitmelisiniz" dedi. "Hepimiz mecburuz."

Sesindeki telaş adamı mahmurluğundan biraz silkeler gibi olduysa da pek işe yaramadı. Kaygılı bir "Ya?" dedi ama hiçbir şey yapmadı.

"Kalırsan öleceksin" dedi Howie, sonra hepsini kastederek dalgaların gürültüsüne karşı sesini yükseltti. "Öleceksiniz!" dedi. "Quiddity'e girmeniz ve sizi geri götürmesine izin vermeniz gerek."

"Nereye?" dedi genç adam.

"Ne demek nereye?"

"*Nereye* geri götürecek?"

"Palomo'ya. Geldiğin yere. Anımsamıyor musun?"

Hiçbirinden başka bir karşılık gelmedi. Belki de toplu göçü başlatmanın tek yolu öncülük etmektir, diye mantık yürüttü Howie.

"Ya şimdi ya da hiç" dedi Jo-Beth'e.

Kız hem tavrıyla hem de bedeniyle hâlâ direnmekteydi. Kızı nazikçe elinden tutup dalgalara doğru götürmesi gerekiyordu.

"Bana güven" dedi.

Kız karşılık vermedi ama kumsalda kalmak için karşı da koymadı. Tedirgin edici bir uysallık gelmişti kıza. Belki bu nedenle diye düşündü Howie, Quiddity bu kez kızı rahat bırakırdı. Denizin kendisini aynı kayıtsızlıkla karşıla-

yacağından pek emin değildi. Yolculuğa çıkarkenki gibi güçlü hislerden arınmış hâlde değildi. Duyguları karman çormandı, Quiddity herhangi biriyle oynamak isteyebilirdi. Hayatlarından endişe etmesi düşüncelerinde en önde geleniydi elbette. O duyguyu en yakından takip eden, Jo-Beth'in hâlinden duyduğu tiksintiyle kafasının karışması ve suçluluk duymasıydı. Ne var ki havadaki gerginlik, bu tür tedirginliklere rağmen denize yaklaşmayı sürdürmesine yetti. Şimdi neredeyse fiziksel bir histi; ona hayatının başka bir dönemini ve tabii ki başka bir yeri hatırlatıyordu, tam kavrayamadığı bir anı. Sorun değildi. İletinin anlamı kesindi. Iad her ne olursa olsun, acı getiriyordu: Merhametsizce, karşı konulamaz biçimde. Her tür ölümün dur durak bilmeksizin keşfedilip kutlanacağı bir soykırım. Kozm'da tek bir insan hıçkırığı bile duyulmadığı an duracaktı yalnızca. Howie bunun ipucunu daha önceden Chicago'nun bir köşesinde yakaladığını biliyordu. Belki de zihni neresi olduğunu hatırlamayı reddederek ona iyilik yapıyordu.

Dalgalar bir metre önlerindeydi, ağır ağır bel yaparak yükseliyor ve kıyıda patlarken gürlüyordu.

"İşte bu kadar" dedi Jo-Beth'e.

Kızın tek tepkisi -o tepkiyi verdiğine yürekten minnet duydu- elini sıkması oldu ve başkalaştırıcı denize birlikte tekrar girdiler.

IV

Grillo, Nguyen'lerin kapısını çaldığında kapıya Ellen değil oğlu baktı.

"Annen evde mi?" diye sordu.

Oğlan günlük kıyafetlerini giymişse de hâlâ iyi görünmüyordu. Üzerine kirli bir kot pantolon ve kirli bir tişört geçirmişti.

"Gittin sanıyordum" dedi Grillo'ya.

"Niye?"

"Herkes gitti de."

"Doğru."

"Girmek mi istiyorsun?"

"Anneni görmek istemiştim."

"Meşgul" dedi Philip ama yine de kapıyı açtı. Ev öncekinden daha da dağınıktı, her yere birkaç öğünden kalan abur cuburlar saçılmıştı. Çocuk aşçının marifetleri, diye tahmin yürüttü Grillo; sosisli sandviçler ve dondurma.

"Annen *nerede?*" diye sordu Grillo.

Oğlan parmağıyla yatak odasını gösterdi, yarısı süpürülmüş bir yiyecek tabağını kapıp uzaklaştı.

"Bekle" dedi Grillo. "Hasta mı?"

"Hayır" dedi oğlan. Haftalardır doğru dürüst uyumuyormuş gibi bir hâli var, diye düşündü Grillo. "Artık pek dışarı çıkmıyor" diye sürdürdü oğlan. "Geceler dışında."

Grillo başıyla onu onaylayana kadar bekledi, sonra odasının yolunu tuttu. Grillo, oğlanın kapısının kapandığını işitti, kafasını kurcalayan sorunla başbaşa kaldı. Son zamanlardaki olaylar erotik gündüz düşleri kurmasına fırsat vermemişti, gelgelelim burada, tam da Ellen'ın deliğine saklandığı odada geçirdiği saatler hem zihninde hem de kasıklarında derin iz bırakmıştı. Sabah saatlerine, genel bitkinliğine ve Palomo'daki umutsuz sonuçlara rağmen bir yanı geçen sefer yarım bıraktığı işi tamamlamak istiyordu: Yeraltı yolculuğuna çıkmadan önce Ellen'la bir kez olsun tam anlamıyla sevişmek.

Ellen'ın kapısına yaklaşıp tıklattı. İçeriden gelen tek ses bir inilti oldu.

"Benim" dedi. "Grillo. Girebilir miyim?"

Cevap beklemeden kulbu çevirdi. Kapı kilitli değildi -bir santim kadar araladı- ama bir şey daha fazla açmasını engelliyordu. Biraz daha itti, biraz daha. Kapının öteki tarafından kulbun altına bir sandalye sıkıştırılmıştı, zeminde gıcırdayarak kaydı. Grillo kapıyı açtı.

İlk başta kadının odada yalnız olduğunu sandı. Hasta ve yalnız. Dağınık

bir yatakta kuşağı açık sabahlığıyla sere serpe yatıyordu. Sabahlığın altında çırılçıplaktı. Kadın yüzünü çok yavaşça Grillo'ya döndü ve ancak o zaman -gözleri rutubetli karanlıkta parlıyordu- Grillo'nun varlığına bir tepki verdi.

"Gerçekten sen misin?" dedi.

"Elbette. Evet. Başka kim olacak?"

Kadın yatakta biraz doğruldu ve sabahlığının eteğini çekip vücudunu örttü. Geçen seferden bu yana orasını tıraş etmemişti. Odasından çıktığı bile şüpheliydi. İçerisi bayat kokuyordu.

"*Görmemen*... gerekir" dedi kadın.

"Seni daha önce de çıplak görmüştüm" diye mırıldandı Grillo. "Tekrar görmek istedim."

"*Kendimi* kastetmiyorum" diye karşılık verdi kadın.

Grillo kadının söylediğini ilk başta anlamadı. Ta ki kadının gözleri ondan uzaklaşıp odanın öbür köşesine dönene kadar. Onun bakışlarını takip etti. Baktığı yerde, kuytu gölgelerde, bir koltuk vardı. Koltukta da odaya girerken giysi yığını sandığı şey. Giysi yığını değildi. Solgun renk kumaştan değil çıplak tenden kaynaklanıyordu. Dökümler koltukta çıplak oturan bir adamın dökümleriydi, bedeni neredeyse iki büklümdü, öyle ki alnı kenetlenmiş ellerine yaslanmıştı. Elleri bileklerinden bağlıydı. Ellerini bağlayan ip ayak bileklerine kadar inip onları da birbirine bağlamıştı.

"Bu" dedi Ellen usulca. "Buddy."

Adam adını duyunca başını kaldırdı. Grillo, Fletcher'ın ordusunun kalıntılarından fazlasını görmemişti, ancak son demlerinde nasıl göründüklerini bilecek kadarını. Adam da şimdi aynı görünümdeydi. Bu gerçek Buddy Vance değildi, Ellen'ın hayal gücünün bir uydurmasıydı, arzularının uyandırıp biçimlendirdiği bir şey. Yüzü hâlâ sapasağlamdı. Belki de Ellen, adamın yüzünü bedeninin geri kalanına kıyasla daha itinayla tasvirlemişti. Derin kırışıklıklar vardı -neredeyse kazınmış- ama karşı konulmaz biçimde karizmatikti. Adam tamamen doğrulup oturduğunda vücudunun en ayrıntılı ikinci kısmı ortaya çıktı. Tesla'nın dedikodusu her zamanki gibi doğru çıkmıştı. Sanrılayıcının çükü eşek kadardı. Grillo bakakaldı, duyduğu kıskançlıktan ancak adam konuşunca sıyrıldı.

"Sen de kimsin buraya geliyorsun?" dedi adam.

Bu enkazın kendi başına konuşabilecek kadar irade sahibi olması Grillo'yu sarstı.

"Şişt" diye susturdu Ellen onu.

Adam debelenip bağlarını zorlayarak kadına baktı.

"Bu gece gitmek istedi" dedi kadın Grillo'ya. "Neden bilmem."

Grillo nedenini biliyordu ama bir şey demedi.

"İzin veremezdim, tabii ki. Böyle zaptedilmekten hoşlanır. Bu oyunu hep oynardık."

"Kim bu?" dedi Vance.

"Grillo" diye cevapladı Ellen. "Sana Grillo'dan söz etmiştim." Yatakta bacaklarını toplayarak oturup sırtını duvara yasladı, kollarını da dizleri üzerinde kavuşturdu. Bızırını Vance'e gösteriyordu. Adam şehvetle, minnetle bakarken kadın konuşmaya devam etti. "Seviştik, değil mi, Grillo?"

"Neden?" dedi Vance. "Neden beni cezalandırıyorsun?"

"Anlat ona, Grillo" dedi Ellen. "Bilmek istiyor."

"Evet" dedi Vance, ses tonu aniden çekimser bir hâl almıştı. "Anlat. Anlat lütfen."

Grillo kussa mı gülse mi bilmiyordu. Bu odada çevirdiği son sahnenin yeterince sapkınca olduğunu düşünüyordu zaten ama bu bambaşka bir şeydi. Ölü bir adamın bağlı hayali, metresiyle yapılan seksi, yalvar yakar anlattırarak cezalandırılmak istiyordu.

"Anlat ona" dedi Ellen tekrar.

Talebindeki tuhaf ima, Grillo'nun suskunluğunu bozdu. "Bu gerçek Vance değil" dedi, oyun bozanlığından keyif alarak.

Ama kadın ondan bir adım öndeydi. "Biliyorum" dedi, başını eğerek. "Ben yarattım." Adama bakmayı sürdürdü. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Hayır" dedi Grillo.

"O öldü" diye karşılık verdi kadın sakince. "Öldü ama hâlâ burada. Gerçek olmadığını biliyorum ama burada. Çıldırmış olmayım öyleyse."

"Hayır, Ellen... Çarşı'da olanlar yüzünden bu. Hatırlamıyor musun? Yanan adamı? Bir tek sen değilsin."

Kadın gözleri yarı kapalı, başıyla onayladı. "Philip..." dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Onun da hayalleri var."

Oğlanın yüzü Grillo'nun gözünün önüne geldi. Istıraplı görünüm, gözlerindeki üzüntü.

"Madem biliyorsun... adam gerçek değil, ne diye oyun oynuyorsun?" dedi.

Kadın gözlerini tamamen kapadı.

"Artık bilmiyorum..." diye başladı, "... Hangisi gerçek hangisi değil." Aklını başına topluyor, diye düşündü Grillo. "Ortaya çıktığında onun tanıdığım adam olmadığını biliyordum. Belki de o kadar önemli değildir."

Grillo dinledi, Ellen'ın düşünce akışını bölmek istemiyordu. Son zamanlarda kafasını karıştıran çok şey olmuş -mucizeler ve gizemler- ve yalnızca bu görüntülere tanık olmak uğruna mesafesini korumuştu. Çelişkili biçimde bu durum, hikâyeyi anlatırken sorun teşkil ediyordu. *Onun* sorunu da buydu. Katıksız bir gözlemciydi; onu da derinden etkiler ve zor edinilmiş kayıtsızlığını boğar korkusuyla duygularını eşikte tutuyordu. Bu yatakta olanlar, hayal gücünü niçin bu denli etki altına almıştı? Malum eylemden koparıldığı, başka birinin arzusuna, başkasının kızışmışlığına ve art niyetine alet edildiği için mi? Buddy Vance'in otuz santiminden daha fazla mı içerliyordu buna?

"O harika bir sevgili, Grillo" diyordu Ellen. "Özellikle de öfkeden köpürdüğü zaman, ne de olsa bulunmak istediği yerde başkası var. Rochelle o oyunu oynamaktan hoşlanmıyordu."

"Espriyi anlamadın mı?" dedi Vance, gözleri hâlâ Grillo'nun göremediği yerdeydi. "O asla..."

"Tanrım!" dedi Grillo, ansızın kavrayarak. "O *buradaydı*, değil mi? İkimiz yaparken o buradaydı..." Sözcükleri toparlayamadı. Bütün söylebildiği, "... kapının önünde" oldu.

"O sırada bilmiyordum" dedi Ellen usulca. "Böyle tasarlanmamıştı."

"Vay canına!" dedi Grillo. "Onun için tezgâhlanmış bir gösteriydi. Beni ayarttın. Fantazini kışkırtmak için beni ayarttın."

"Olabilir..." diye kabullendi kadın. "Niye bu kadar kızgınsın?"

"Belli değil mi?"

"Hayır, değil" dedi kadın. "Beni sevmiyorsun. Beni tanımıyorsun bile, yoksa bu kadar şaşırmazdın. Bir şey istedin, istediğini de aldın o kadar."

Tavrı kesin ve can yakıcıydı. Grillo'nun canını sıktı.

"Bu şeyin *ebedi* olmadığını biliyorsun" dedi, başparmağıyla Ellen'ın tutsağını, daha doğrusu cobunu işaret ederek.

"Biliyorum" dedi kadın, ses tonu bu gerçeğin biraz hüzün verici olduğunu hissettiriyordu. "Ama hangimiz kalıcıyız ki, haksız mıyım? Sen bile."

Grillo bakışlarını kadına dikti, onun kendisine bakmasını, acısını görmesini istiyordu. Ama kadının gözü yalnızca hayaldeydi. Grillo ihtimali boş verdi ve buraya geliş amacı olan mesajını iletti.

"Palomo'yu terk etmeni salık veririm" dedi. "Philip'i al ve git."

"Nedenmiş o?" dedi kadın.

"Bana güven. Palomo yarına çıkmayacak, şimdi gitmek için son şansın."

Kadın lütfedip şimdi baktı ona.

"Anlıyorum" dedi. "Çıkarken kapıyı kapar mısın?"

"Grillo." Hotchkiss'in evinde kapıyı açan Tesla'ydı. "Amma acayip insanlarla tanışmışsın."

Grillo, Hotchkiss'i acayip biri olarak düşünmemişti. Kederli bir adam, arada sırada sarhoş, kim değil ki? Ama adamın takıntı düzeyine hazırlıklı değildi.

Evin arka tarafındaki bir oda tamamen Palomo'ya ve arazi yapısına ayrılmıştı. Duvarlar jeoloji haritalarıyla kaplıydı, caddelerdeki ve kaldırımlardaki çatlakları görüntüleyen, seneler önce çekilmiş hayli eski fotoğraflar da cabası. Onların yanına gazete kupürleri iğnelenmişti. Konu sabitti: Depremler.

Takıntılının kendisi, elinde bir kahve fincanı, tıraşsız suratında yorgun bir memnuniyet ifadesi, bu bilgilerin ortasında oturmaktaydı.

Grillo'ya ilk sözleri "Ben demedim mi?" oldu "Söylememiş miydim? Asıl hikâye ayaklarımızın altında. Hep öyleydi."

"Yapmak istiyor musun?" diye sordu Grillo.

"Neyi? İnişi mi? Elbette." Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Hepimizi öldürecekmiş, ne olmuş yani? Asıl soru: Bunu sen istiyor musun?"

"Pek değil" dedi Grillo. "Ama özel bir çıkarım var. Bütün hikâyeyi istiyorum."

"Hotchkiss senin bilmediğin fazladan bir bakış açısına sahip" dedi Tesla.

"Neymiş o?"

"Daha kahve var mı?" diye sordu Hotchkiss, Witt'e. "Ayılmam lazım."

Witt fincanları tazelemek üzere vazifesine döndü.

"Şu adamı hiç sevemedim" diye belirtti Hotchkiss.

"Ne yapıyordu ki teşhirci miydi?" dedi Tesla.

"Yok yahu. Bay Temiz'di o. Palomo'da hakir gördüğüm her şey."

"Geliyor" dedi Grillo.

"Ne olmuş yani?" diye sürdürdü Hotchkiss, Witt odaya girerken. "O da biliyor. Değil mi William?"

"Neyi biliyorum?" dedi Witt.

"Bok kafalının teki olduğunu"

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Aynen."

"Ben de senden hoşlanmıyorum" dedi Witt. "Ne önemi varsa."

Hotchkiss gülümsedi. "Bu işi de hallettiğimize memnunum" dedi.

"Şu *bakış açısını* bilmek istiyorum" dedi Grillo.

"Aslında çok basit" dedi Hotchkiss. "Geceyarısı New York'tan bir telefon geldi. Karım terk ettiğinde onu bulması için tuttuğum bir adamdan. Adı D'Amour. Uzmanlık alanı -galiba- doğaüstü şeyler."

"Ne diye onu tuttun ki?"

"Karım kızımızın ölümünden sonra birtakım tuhaf insanlarla haşır neşir oldu. Carolyn'i kaybettiğimizi asla kabullenmemişti. İspiritizmacılar aracılığıyla onunla irtibat kurmayı denedi. Sonra da tüydü."

"Neden New York'ta arattın?" diye sordu Grillo.

"Orada doğdu. Gidebileceği en uygun yer orası gibiydi."

"Peki, D'Amour buldu mu onu?"

"Hayır. Ama eşeleyince katıldığı kilise hakkında bir yığın şey ortaya çıkardı. Diyeceğim o ki... bu herif ne yaptığını biliyor."

"Seni niye aramış?"

"Anlatacak" dedi Tesla.

"D'Amour'un kaynakları kimler bilmiyorum ama bu bir *ikaz* telefonuydu."

"Ne hakkında?"

"Palomo'da olanlar hakkında."

"Biliyor muymuş?"

"Ah bal gibi de biliyormuş."

"Onunla bir de ben konuşayım" dedi Tesla. "New York'ta saat kaç?"

"Öğle saatleri" dedi Witt.

"Siz ikiniz iniş için gerekli hazırlıkları yapın" dedi Tesla. "D'Amour'un numarası nerede?"

"İşte" dedi Hotchkiss, bir not defterini Tesla'ya uzatarak. Tesla, rakamların ve adın (Harry M. D'Amour yazmıştı Hotchkiss) karalandığı en üstteki sayfayı yırtı ve adamları müzakereleriyle başbaşa bıraktı. Mutfakta bir telefon vardı. Oturup on bir haneli numarayı çevirdi. Karşı taraf çalıyordu. Bir telesekreter cevapladı.

"*Şu anda size cevap verecek hiç kimse yok. Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın.*"

Tesla da mesajını bırakmaya koyuldu. "Ben Palomo Grove'dan Jim Hotchkiss'in bir arkadaşıyım. Adım..."

Mesajı bir sesle bölündü. "Hotchkiss'in arkadaşları var mı?" diyordu.

"Harry D'Amour'la mı görüşüyorum?"

"Evet. Kim arıyor?"

"Tesla Bombeck. Ve *evet*, arkadaşları *vardır*."

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor. Sizin için ne yapabilirim?"

"Palomo Grove'dan arıyorum. Hotchkiss burada neler olduğunu bildiğinizi söylüyor."

"Kabataslak fikir sahibiyim, evet."

"Nasıl?"

"Dostlarım var" dedi D'Amour. "Ruhlar âlemiyle sürekli irtibatta olan insanlar. Aylardır Batı Kıyısı'nda bir şeyin patlak vereceğini söylüyorlardı, bu yüzden olanlara hiç kimse şaşırmadı. Sürekli dua ediyorlardı ama şaşırmadılar. Peki ya siz? Sayılı kişilerden misiniz?"

"Medyum mu demek istiyorsunuz? Hayır."

"O zaman bütün bunlarla ne ilginiz var?"

"Uzun hikâye."

"O zaman sadede gelin" dedi D'Amour. "Filmlerde öyle konuşurlar."

"Biliyorum" dedi Tesla. "Film işindeyim."

"Hadi canım. Ne yapıyorsunuz?"

"Yazıyorum."

"Bildiğim filmlerden mi? Bir sürü film izlerim de. Kafamı dağıtıyor."

"Belki bir gün tanışırız" dedi Tesla. "Filmlerden konuşuruz. O zamana kadar birkaç konu hakkında görüşünüze ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Örneğin, *Iad Uroboros*'u hiç duydunuz mu?"

Uzun mu uzun bir sessizlik oldu.

"D'Amour? Hâlâ orada mısınız? *D'Amour*?"

"Harry" dedi adam.

"Harry. Eee... onları duydunuz mu duymadınız mı?"

"Diyelim ki, evet."

"Kimden?"

"Önemli mi?"

"Diyelim ki, evet" diye karşılık verdi Tesla. "Herkesin bir kaynağı vardır. Biliyorsunuz. Güvendiğiniz insanlar da vardır, güvenmedikleriniz de."

"Norma Paine adlı bir kadınla çalışıyorum" dedi D'Amour. "Önceden konuştuğum kişilerden biri. Sürekli irtibat hâlindedir."

"Iad hakkında ne biliyor?"

"Öncelikle şunu" dedi D'Amour. "Şafak vakti düşdiyarının Doğu Kıyısı'nda bir şey oldu. Neden biliyor musun?"

"Aşağı yukarı."

"Norma sürekli Oddity diye bir yerden söz ediyor."

"Quiddity" diye düzeltti Tesla.

"Demek *biliyorsun*."

"Gevelemeye gerek yok. Evet, biliyorum. Kadının Iad hakkında ne dediğini bilmem gerek."

"Zincirlerinden boşanmak üzere olduklarını söyledi. Tam olarak neresi emin değil. Karmaşık iletiler alıyor."

"Zayıf noktaları var mı?" dedi Tesla.

"O konuda bir şey duymadım."

"Onlar hakkında ne kadarını biliyorsun peki? Yani, bir Iad istilası neye benzer? Quiddity'den ordularını mı salacaklar? Makineler, bombalar mı göreceğiz, *ne*? Birileri Pentagon'a haber salamaz mı?"

"Pentagon zaten biliyor" dedi D'Amour.

"Biliyor mu?"

"Iad'ı duyanlar yalnızca bizler değiliz bayan. Dünyanın her yerinde onun görüntüsünü kültürlerine kazımış insanlar var. Onlar *düşman*."

"İblis gibi mi yani? Yaklaşan şey bu mu? Şeytan mı?"

"Şüpheliyim. Bence biz Hıristiyanlar hep biraz safça davranıyoruz" dedi D'Amour "İfritlerle karşılaştım ve hiç de sanıldığı gibi görünmüyorlardı."

"Dalga mı geçiyorsun benle? İfritler mi? Kanlı canlı? New York'ta?"

"Dinle, sana ne kadar makul geliyorsa bana da o kadar geliyor, bayan..."

"Adım Tesla"

"Şu kahrolası soruşturmaları her bitirdiğimde şunu düşünürken buluyorum kendimi: Belki de gerçekleşmemiştir. Ta ki bir dahaki sefere kadar. Sonra aynı aptal salak terane. Suratından bir parça koparmak için hamle yapana kadar olasılığı yadsırsın."

Tesla son birkaç gündür karşılaştığı manzaraları düşündü: *Terata*, Fletcher'ın ölümü, Düğüm ve Düğüm'deki Kissoon, yatağının altında kaynayan Lix, en sonunda da Vance'ın evi ve içerdiği bölüntü. Hiçbirini yadsıyamazdı.

O görüntüleri açık seçik görmüştü. Ölümle burun buruna gelmişti. D'Amour'un ifritlerden söz etmesi sarsıcı olmuştu, çünkü sözcük dağarcığı nuh nebiden kalmaydı. Şeytan'a ya da Cehennem'e inanmıyordu. Dolayısıyla New York'ta ifritlerin olduğu fikri alabildiğine saçmaydı. Ama adam ya *ifritler* diyerek adlandırdığı şeyle, Kissoon gibi güç sahibi yozlaşmış adamların ürünlerini kastediyorsa? Dışkıdan, meniden ve bebek kalplerinden yapılmış Lix gibi şeyleri? İşte *o zaman* onlara inanırdı, değil mi?

"Peki" dedi. "Madem ki *sen* biliyorsun, Pentagon da biliyor, o zaman ne diye Palomo'da Iad'ın ortaya çıkışını durduracak hiç kimse yok? Kaleyi dört adamla koruyoruz, D'Amour..."

"Nerede patlak vereceğini hiç kimse bilmiyor ki. Bir yerlerde Palomo'yla ilgili bir dosya olduğundan eminim, orada olayların hiç de doğal yönde gelişmediği söyleniyor. Uzun mu uzun bir liste ama."

"O zaman yardım yetişir mi diyelim?"

"Belki yetişir. Ama tecrübeyle sabit, yardım genelde geç gelir."

"Peki ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Yardım edemez misin?"

"Burada işim başımdan aşkın" dedi D'Amour. "Her yerde ortalık cehenneme dönüyor. Son sekiz saat içinde, yalnızca Manhattan'da, yüz elli çifte intihar vakası görüldü."

"Sevgililer mi?"

"Sevgililer. İlk kez beraber uyuyanlar. Ephemeris'i düşleyenler ve karşılığında kâbus görenler."

"*Tanrım.*"

"Belki de bir şeyi yanlış yaptılar" dedi D'Amour. "En azından kurtuldular."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bence o zavallılar, bizim yalnızca *tahmin ettiğimiz* şeyi bizzat gördüler."

Tesla önceki gece çevreyolundan çıkarken içine çöreklenen acıyı hatırladı. Koca bir ağızın içine yuvarlanarak düşen dünya.

"Evet" dedi "Tahmin ediyoruz."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde ona karşılık verecek pek çok millet göreceğiz. Zihinlerimiz gayet hassas dengelenmiştir. Sınırı geçmek için fazla zorlanmaz. Yıkılmaya hazır insanlarla dolu bir şehirdeyim. Burada olmam gerek."

"Peki, ya atlı süvariler yardıma yetişmezse?" dedi Tesla.

"O zaman Pentagon'da emir veren birileri inançsız demektir -onlardan çok var orada- ya da Iad'ın hesabına çalışıyorlardır."

"Vekilleri var mı?"

"Var ya. Çok fazla değil ama yeterince. İnsanlar Iad'a başka adlar takarak ona *tapınagelmiştir*. Onlara göre bu ikinci ziyaret."

"Birincisi de mi olmuş?"

"O başka bir hikâye ama evet, belli ki olmuş."

"Ne zaman?"

"İfadeler tutarlı değil, eğer sorduğun buysa. Iad'ın neye benzediğini hiç kimse bilmiyor. Fare büyüklüğünde olsunlar diye dua edelim bence."

"Ben dua etmem" diye karşılık verdi Tesla.

"Etmelisin" dedi D'Amour. "Hele ki dışarıda bizim dışımızda başka varlıkların olduğunu biliyorken, akla daha yatkın şimdi. Bak, gitmeliyim. Keşke daha fazla yararım dokunabilseydi."

"Keşke."

"Ama duyduğum kadarıyla yapayalnız değilsin."

"Hotchkiss var, bir de birkaç..."

"Hayır. Kastettiğim, Norma'nın dediğine göre orada bir kurtarıcı varmış."

Tesla gülmemek için zor tuttu kendini. "Kurtarıcı falan görmedim ben" diye karşılık verdi. "Nerede arayayım onu?"

"Norma emin değil. Bazen bir erkek görüyormuş bazen de bir kadın. Bazen de insan bile değilmiş."

"Eh kolayca buluruz desene."

"Her ne ise ya da her kimse, gidişatı tersine çevirebilir."

"Ya çeviremezse?"

"Kaliforniya'yı terk et. Derhâl."

Esas şimdi kahkahayı bastı, yüksek sesle. "Çok sağ ol be" dedi.

"Mutlu kal" diye karşılık verdi D'Amour. "Babam hep şöyle derdi: Şaka kaldıramıyorsan katılmasaydın."

"Neye katılmasaydın?"

"Hayat yarışına" dedi D'Amour ve telefonu kapadı. Hat düştü. Tesla hışırtıyı ve araya karışan diğer konuşmaları işitti. Kapıda Grillo belirdi.

"Bu iş gittikçe daha çok intihar girişimini andırıyor" diye duyurdu. "Doğru dürüst donanımımız da yok, içine gireceğimiz oluşumun haritası da."

"Niye yok?"

"Öyle bir oluşum yok da ondan. Belli ki bütün kasaba devingen bir arazinin üzerine inşa edilmiş."

"Başka seçeneğiniz var mı?" dedi Tesla. "Jaff tek insan..." Bir an durakladı.

"Ne var?" dedi Grillo.

"Onun gerçekten insan olduğunu sanmıyorum, ne dersin?" dedi Tesla.

"Anlamadım."

"D'Amour bu civarda bir kurtarıcının olduğunu söyledi. İnsan olmayan biri. Jaff'dan başkası olamaz, değil mi? Tanıma uyan başka biri yok."

"Ben ona pek kurtarıcı gözüyle bakmıyorum" dedi Grillo.

"Öyleyse onu ikna etmek zorundayız" dedi. "Bu onu çarmıha götürse de."

V

Polis Palomo'ya Tesla, Witt, Hotchkiss ve Grillo inişe başlamak üzere evden ayrıldıkları sırada ulaştı. Tepe'nin ucunda ışıklar yanıp sönüyor, ambulans sirenleri ötüyordu. Koparılan bütün bu yaygaraya rağmen, her ne kadar bazıları muhtemelen hâlâ evlerindeyse de kasaba sakinlerinden hiçbir eser yoktu. Ya Ellen Nguyen'e olduğu gibi çarpık hayalleriyle feleklerini şaşırmışlardı ya da kendilerini kilitleyip kayıplarının ardından yas tutmaktaydılar. Palomo, etkileyici bir hayalet kasabaydı. Sirenler yankılanarak ta aşağı kadar ulaştığı sırada, dört mahallede gece sessizliğinden çok daha kesif bir sessizlik hüküm sürüyordu. Güneş, boş kaldırımları, boş avluları, boş garaj yollarını kavuruyordu. Ne salıncaklarda sallanan çocuklar vardı ne de televizyonların, radyoların, çim biçme makinelerinin, karıştırıcıların, havalandırmaların gürültüsü. Yol ayrımlarındaki trafik ışıkları hâlâ renk değiştirip duruyordu, ne var ki -devriye araçları ve ambulanslar dışında onların şoförleri de ışıkları takmıyordu zaten- yollarda kimsecikler yoktu. Günbatımından önceki loşlukta görünen köpek sürüleri bile ortalıktan el ayak çekmişti. Boş kasabanın üzerinde parlayan göz kamaştırıcı güneş, onları bile ürkütmüştü.

Hotchkiss, eğer planlı bir iniş gerçekleştirmeye niyetliyseler ihtiyaç duyacakları malzemelerin bir listesini çıkarmıştı: Halatlar, el fenerleri ve birkaç parça giysi. Bu yüzden yolculuklarının ilk durağı Çarşı'ydı. Oraya vardıklarında dörtlünün içinde en huzursuz olan kişi William'dı. Çalıştığı sürece her iş günü Çarşı'nın sabahın erken saatlerinden akşamın erken saatlerine kadar dolup taştığına tanık olurdu. Şimdi hiç kimse yoktu. Fletcher parçaladıktan sonra yenilenen camlar parlıyor, vitrindeki ürünler insanı tavlıyordu ama ne alan vardı ne de satan. Bütün kapılar kilitliydi, dükkânlar sessiz.

Biri hariç: Evcil hayvan mağazası. Çarşı'daki diğer dükkânların aksine her zamanki gibi açıktı; kapısı ardına kadar açıktı ve içerdeki mallar ciyaklayıp bağırarak genel bir şamata çıkarıyordu. Hotchkiss ve Grillo alışveriş listesi üzerinden ortalığı yağmalamaya koyulurken, Witt, Tesla'yı hayvan mağazasına soktu. Ted Elizando işinin başındaydı ve yavru kedi kafeslerindeki damlalıklı su şişelerini tazeliyordu. Müşterileri görünce şaşırmadı. Hatta hiç tepki göstermedi. William'ı bile tanımadı, oysa ki Tesla ilk karşılaşmalarına dayanarak onların birbirini tanıdıklarına kanaat getirmişti.

"Bu sabah tek başına mısın, Ted?" dedi Witt.

Adam başıyla onayladı. İki üç gündür tıraş da olmamıştı, duş da almamıştı. "Hiç... kalkmak istemedi canım, gerçekten... ama mecburdum. Hayvanlar için."

"Elbette."

"Onlara bakmazsam ölürler" diye sürdürdü Ted, düşüncelerini toplamakta güçlük çeken biri gibi sözcüklerini tane tane seçerek, yavaşça konuşuyordu. Konuşurken yanındaki kafesi açtı ve gazete parçalarından yapılmış yuvasında oturan kedi yavrularından birini çıkardı. Kedi başını adamın göğsüne dayayarak kucağa yerleşti. Ted onu okşadı. Hayvan, elin her yavaş hareketinde sırtını dikleştirerek bu ilgiden hoşlandığını belli etti.

"Şehirde onları satın alacak kimsenin kaldığını sanmıyorum" dedi William.

Ted gözlerini kedicikten ayırmadı.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu usulca. "Onları sonsuza kadar besleyemem ya?" Ses tonu her sözcükle birlikte daha da alçaldı, en sonunda fısıldar oldu. "Herkes nerede?" dedi. "Nereye gittiler? Herkes nereye gitti?"

"Uzaklara, Ted" dedi William. "Şehir dışına. Geri döneceklerini de sanmıyorum."

"Sence ben de gitmeli miyim?" dedi Ted.

"Galiba gitmelisin" diye cevapladı Wiliam.

Adam yıkıldı. "Hayvanlar ne olacak?" dedi.

Tesla -Ted Elizando'nun perişanlığına tanık olunca- Palomo'daki trajedinin boyutları karşısında ilk kez sarsıldı. Kasabanın sokaklarına ilk girdiğinde, Grillo'ya mesaj ulaştırma derdindeyken, kasabanın mahvoluşunu kafasında canlandırmıştı. Duygusuz Palomoluların tam da büyük patlama gerçekleşirken kâhini kapı dışarı ettikleri, şu çantadaki bomba senaryosu. O öykü çatısı hiç de abes kaçmamıştı doğrusu. Patlama çabuk ve ani değil, yavaşça ve alttan alta gerçekleşmiş ama eninde sonunda gerçekleşmişti. Enkazların arasında dolaşıp geride kalan tüylü dostlarını toplayan -Ted gibi- birkaç kişi bırakarak sokakları silip süpürmüştü. Tesla'nın senaryosu kendinden hoşnut, mazbut bir kasabadan alınmış hayali bir intikamdı. Ama şimdi geriye dönüp bakınca Palomo gibi kendini beğenmişlik ettiğini görüyordu, ahlaki üstünlüğünden, kasabanın yıkılmazlığından emin duruşu gibi emin davranmıştı. Burada gerçek acı vardı. Kayıplar gerçekti. Palomo'da yaşamış ve onu kaçarak terk etmiş insanlar karton tiplemeler değildiler. Kendilerine ait bir hayatları, aşkları, aileleri, evcil hayvanları olmuştu. Günlük güneşlik bir mekânda güvenli olacaklarını düşünerek inşa etmişlerdi evlerini buraya. Onları yargılamaya hakkı yoktu.

Kediyi, akıl sağlığıyla arasındaki tek bağ imişçesine şefkatle okşayan Ted'e daha fazla bakamayacaktı. Witt'i onunla başbaşa bırakıp aydınlık park alanına çıktı, bloğun köşesine kadar yürüdü. Bakalım ağaçların arasından Coney Eye'ı görebilecek miydi? Araç yoluna çıkan salkım saçak palmiye ağaçlarının arasına girene kadar Tepe'yi inceledi. Buddy Vance'in düş evinin parlak renkli cephesi ağaçların arasından biraz görünüyordu. Pek rahatlatıcı değildi ama en azından binanın dokusu yerli yerindeydi. İçerideki deliğin kocaman büyüyüp gerçekliği dağıtarak evi yutacağından korkmuştu. Deliğin kendili-

ğinden kapanıverdiğini umma gafletine düşmedi, işlerin o kadar kolay yürümediğini gayet iyi biliyordu. Ama deliğin kararlı bir noktada sabit kalması da hiç yoktan iyiydi. Eğer çabucak hareket ederler de Jaff'ın yerini bulabilirlerse belki verdiği zararı telafi etmenin bir çaresi bulunurdu.

"Bir şey mi var?" diye sordu Grillo. Hotchkiss'le beraber köşeden çıkmışlardı. Her ikisi de ganimetle yüklenmişti: Halat topları, el fenerleri, piller, birkaç süveter.

"Aşağısı soğuk olacak" diye açıkladı Hotchkiss, Tesla onları soran bakışlarla süzerken. "Acayip soğuk hem de. Muhtemelen de rutubetli."

"Seç, beğen, al" dedi Grillo, zorlama bir mizahi yaklaşımla. "Boğulma, donma ya da düşme."

"Seçenekleri severim" dedi Tesla, ikinci kez ölmek en az birincisi kadar nahoş olacak mı diye merak ederek. Bunu düşünme bile, dedi kendi kendine. İkinci kez dirilecek değilsin.

"Hazırız" dedi Hotchkiss. "Ya da olabileceğimiz kadar hazır. Witt nerede?"

"Hayvan mağazasında" dedi Tesla. "Gidip çağırayım."

Gerisingeri köşeyi dönünce Witt'i dükkândan çıkmış, başka bir vitrinden içeri bakarken buldu.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Tesla.

"Bunlar benim bürolarım" dedi Witt. "Ya da bürolarımdı. Orada çalışırdım." Parmağıyla camı işaret etti. "Şu çiçekli masada."

"Ölü çiçekli" diye belirtti Tesla.

"Hepsi ölü" dedi Witt, biraz hışımla.

"Bu kadar karamsar olma" dedi Tesla ve onu apar topar arabaya götürdü. Hotchkiss ve Grillo alet edevatları yüklemeyi çoktan bitirmişlerdi.

Yola koyulduklarında, Hotchkiss, endişelerini açık seçik ortaya serdi.

"Grillo'ya da söyledim" dedi, "bu iş hepimiz için tamamen bir intihar girişimi niteliğinde. Özellikle de senin için" dedi, aynadan Tesla'yla göz göze gelerek. Adam bu lafın anlamı üzerinde fazla durmadı, doğrudan eylemsel açıklamalara geçti. "Elimizde gerekli donanımların hiçbiri yok. Dükkânlarda bulduğumuz şeyler evde kullanılacak türden, tehlike anında hayatımızı kurtarmazlar. Ayrıca idmansızız. Hepimiz. Benim birkaç kez tırmanmışlığım vardır ama çok uzun zaman önceydi. Aslında yalnızca kuramcıyım. Karşımızdaki oluşum da kolay lokma değildir. Tevekkeli değil, Vance'ın cesedini o yüzden çıkaramadılar. Aşağıda insanlar öldü..."

"Mağaralar yüzünden ölmediler" dedi Tesla. "Jaff yüzünden."

"Ama tekrar aşağı inmediler" diye belirtti Hotchkiss. "Tanrı biliyor ya, hiç kimse bir adamı doğru dürüst gömmeden öylece bırakmak istemezdi ama o kadar kayıp yeter de artar."

"Beni aşağı indirmeye hazırdın" diye anımsattı Grillo. "Birkaç gün öncesine kadar hem de."

"Yanınızda bir kadın yokken mi yani?" dedi Tesla. "Şunu açıklığa kavuşturalım hele. Dünyanın yarısı içe göçmek üzereyken yeraltına girmek benim eğlence anlayışımla hiç de örtüşmüyor. Gelgelelim çük gerektirmeyen her işte herhangi bir erkek kadar iyiyimdir. Grillo'dan daha güçsüz değilim. Üzgünüm Grillo ama gerçek. Oraya güvenle ineceğiz. Sorun mağaralar değil, orada saklanan şey. Jaff'ın karşısında herhangi birinize kıyasla daha şanslıyım. Kissoon'la tanıştım ben, Jaff'ın söylediği yalanların aynısını işittim. Onun şu anki hâline niçin dönüştüğüne dair az çok fikir sahibiyim. Eğer bize yardım etmesi için onu ikna etmemiz gerekiyorsa, ikna işini ben yapmalıyım."

Hotchkiss'ten cevap gelmedi. Sessizliğini korudu, en azından arabayı park edip de levazımatı boşaltmalarına kadar. Ancak o zaman talimatlarını en başından aldı. Bu kez Tesla'ya yönelik imalı sözler etmeden.

"Önden gitmeyi teklif ediyorum" dedi. "Witt peşimden gelir. Onun arkasından siz, Miss. Bombeck. Grillo arkayı kollayabilir."

Boncuk gibi dizileceğiz, diye düşündü Tesla, ortada da ben varım, muhtemelen Hotchkiss onun kas gücüne güvenmediği için. İtiraz etmedi. Bu keşif seferine Hotchkiss ön ayaklık etmişti, onun gözü karalığından zerre kadar şüphesi yoktu. Bir mağaraya inmek üzerelerken yetkesine karşı çıkmak ahmakça bir tutum olurdu.

"El fenerlerimiz var" diye sürdürdü Hotchkiss. "Her birimize iki tane. Biri cebimize, diğeri de boynumuza. Koruyucu kask bulamadık, hasır şapkalarla idare edeceğiz. Herkes için eldivenlerimiz, birkaç çift çizme, iki süveter ve iki çift çorabımız var. Haydi işe koyulalım."

Levazımatı ağaçların arasından kayrağa taşıdılar ve orada giyinip kuşandılar. Orman, sabahın erken saatlerinde geldikleri zaman olduğu gibi sessizdi. Güneş sırtlarını feci yakıyordu, birkaç kat giyindikleri an onları sucuk gibi terletti. Giyinmeyi bitirdiklerinde, iki metre arayla birbirlerine bağlandılar. Kuramcı Hotchkiss, düğüm atmayı biliyordu. İşin keyfini çıkararak onları bağladı. Özellikle Tesla'yı bağlarken yapmacık bir rahatlık sergiledi. Grillo, zincire eklenen son halkaydı. Herkesten fazla terliyordu. Şakaklarındaki damarlar, neredeyse bileğine doladığı halat kalınlığında şişmişti.

"İyi misin?" diye sordu Tesla, Hotchkiss yarığın kenarına oturup bacaklarını deliğe sarkıtırken.

"İyiyim" diye cevapladı Grillo.

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun" diye karşılık verdi Tesla.

Hotchkiss'in son bir talimatı vardı.

"Aşağıya indiğimiz zaman" dedi, "laflamayı asgaride tutalım, ha? Enerjimizi korumamız gerek. Unutmayın, aşağıya inmek yolculuğun yalnızca yarısı."

"Şimdiye kadar çoktan eve varmıştım" dedi Tesla.

Hotchkiss ona küçümsercesine baktı ve inmeye koyuldu.

İlk birkaç metre nispeten kolaydı ama üç metreyi geçtikten sonra zor-

luklar baş göstermeye başladı, özellikle de içeri girmenin tek yolu olan boşluğa girdiklerinde. Güneş ışığı öyle aniden kaybolmuştu ki sanki hiç var olmamıştı. El fenerleri cılız kalıyordu.

"Burada biraz bekleyelim" diye seslendi Hotchkiss geridekilere. "Gözlerimiz karanlığa alışsın."

Grillo'nun önündeki Tesla, onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

"Grillo" diye mırıldandı.

"İyiyim. İyiyim."

Söylemesi kolaydı ama gerçek hisleriyle ilgisi yoktu. Belirtiler önceki krizlerle aynıydı, iki kat arasında sıkışan asansörde ya da kalabalık bir metroda olduğu gibi. Yüreği ter pompalıyor, bir tel gırtlağını sıkıyordu sanki. Ama bunlar yalnızca yan etkilerdi. Gerçek korku, paniğin tahammül edilemez sınıra dayanıp akıl sağlığını bir lamba gibi kapayıvermesi ve karanlığın hem içeride hem dışarıda bir sürekliliğe dönüşmesiydi. Rahatlama usülleri vardı -haplar, derin soluk alıp verme, çok çaresizse dua- şimdi hiçbiri işe yaramazdı. Tek yapabileceği dayanmaktı. Sözcüğü yüksek sesle tekrarladı. Tesla işitti.

"Hoşuna mı gitti?" dedi Tesla. "Ne zevkli yolculuk."

"Sesinizi kesin orada" diye kükredi Hotchkiss önden. "Tekrar ilerleyeceğiz."

Yalnızca homurtuların böldüğü bir sessizlikte inmeye devam ettiler. Hotchkiss bir kez seslenerek önlerinde sarp bir bölüm olduğunu duyurdu. Zigzaglı bir inişle başlamışlardı, ne de olsa Yalvaçlar tazyikli suyla kayaların arasından fışkırmıştı ama şimdi el fenerlerinin dibini aydınlatmadığı bir kuyuya dümdüz iniyorlardı. Ölesiye soğuktu ve hareket kabiliyetlerini kısıtlasa da Hotchkiss'in ısrarla giymelerini söylediği kat kay giysileri giydiklerine memnundular. Eldivenlerinin altındaki kaya yer yer ıslaktı. İki kez, fışkırarak gediğin öteki yakasına çarpan suya denk geldiler.

Rahatsız edici şeyler artınca, Tesla, erkekleri (tabii ki hep erkekler, kadınlar o kadar sapık olmazdı) eğlence gözüyle gördükleri bu iniş eylemine iten tuhaf zaruretin ne olduğunu merak etti. Nedeni, Witt'le beraber evine gittiklerinde Hotchkiss'in ilk kez belirttiği gibi, bütün muhteşem sırların *yeraltında* olması mıydı? Eğer öyleyse, eşlik etmekten memnundu. Üç adamın da o sırlarla karşılaşmayı, belki de o sırlardan birini günışığına çıkarmayı isteyecek kadar güçlü gerekçeleri vardı. Grillo'nun tutkusu, bütün hikâyeyi dünyaya anlatmaktı. Hotchkiss, buradaki olaylar yüzünden kaybettiği kızının derdindeydi hâlâ. Witt ise, Palomo'yu enine boyuna bilen -ama asla derinlemesine değil- biri olarak, buraya, karısı gibi sevdiği kasabanın yapıtaşı gözüyle baktığı için gelmişti. Hotchkiss tekrar seslenmekteydi, bu defaki iyi haberdi.

"Burada bir çıkıntı var" dedi. "Biraz dinlenebiliriz." Tek tek inerek ona katıldılar. Çıkıntı ıslak ve dardı, zar zor sığacakları kadar yer açtı onlara. Oraya sessizce tünediler. Grillo arka cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

"Bıraktın sanıyordum" diye belirtti Tesla.

"Ben de öyle" dedi Grillo. Sigarayı ona uzattı. Tesla sigaradan derin bir nefes çekti, keyfini sürdü, sonra Grillo'ya geri uzattı.

"Sizce daha ne kadar inmemiz gerek biliyor musunuz?" diye sordu Witt.

Hotchkiss başını iki yana salladı.

"Ama aşağıda bir yerlerde bir dip vardır."

"Ne malum?"

Witt çömeldi ve çıkıntının kenarlarını parmaklarıyla yokladı.

"Ne arıyorsun?" dedi Tesla.

Witt cevapla beraber tekrar ayağa kalktı. Tenis topu büyüklüğünde bir kaya parçasını karanlığa fırlattı. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, ardından zemine çarpan ve kırılarak etrafa dağılan parçaların sesi geldi. Yankıların dinmesi oldukça zaman aldı. Aşağısının ne kadar derinlikte olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

"İyi denemeydi" dedi Grillo. "Filmlerde işe yarar."

"Durun" dedi Tesla. "Su sesi işitiyorum."

Akabindeki sessizlikte iddiasının doğru olduğu ortaya çıktı. Yakınlarda bir yerde su akıyordu.

"Altımızda mı, yoksa şu çeperlerin ardında bir yerde mi?" dedi Witt. "Çıkaramıyorum."

"İkisi de olabilir" dedi Hotchkiss. "Ta aşağıya kadar inmemizi iki şey engelleyebilir. Basit bir tıkanıklık ve su. Eğer mağaraları su basmışsa devam etmemize imkân yok."

"Karamsar olmayalım" dedi Tesla. "Devam edelim."

"Sanki saatlerdir buradayız" diye belirtti Witt.

"Zaman mefhumu burada farklıdır" dedi Hotchkiss. "Olağan belirtilerden yoksunuz. Güneşi görmüyoruz."

"Güneşe bakarak saati kestirmem ben."

"Vücudun kestirir."

Grillo ikinci sigarasını yakmaya yeltendiyse de Hotchkiss, "Zaman yok" dedi ve sahanlığın kenarından sarkmaya koyuldu. İniş hiç de dümdüz aşağı olmadı. Öyle olsaydı, tecrübesizlik ve donanım eksikliğiyle inişe başladıktan birkaç metre sonra kendilerini kuyunun dibinde bulurlardı. Yeterince sarptı, giderek de sarplaşıyordu. Bazı girinti çıkıntılar nispeten rahat bir ilerleme sağlıyordu, diğer çıkıntılar ise sivri, kaygan ve keskindi. Bunlar sayesinde neredeyse milim milim iniyorlardı. Hotchkiss en uygun tutakların nereleri olduğunu Witt'e bildiriyor, Witt mesajı Tesla'ya iletiyor, o da Grillo'ya aktarıyordu. Kısa ve öz konuşuyorlardı. Nefes alıp verme ve dikkat yoğunlaştırma en değerli şeydi artık.

Hotchkiss'in seslenişiyle zınk diye durduklarında bu fasıllardan birinin sonuna varmak üzereydiler.

"Ne oldu?" dedi Tesla, aşağıya bakarak. Tek sözcükle cevap, acıydı.

"Vance" dedi Hotchkiss.

Tesla, Witt'in karanlıkta *of Tanrım*, dediğini işitti.

"Dipteyiz o zaman" dedi Grillo.

"Hayır" oldu cevap, "başka bir çıkıntı daha yalnızca."

"Kahretsin."

"Etrafından dolaşmanın imkânı yok mu?" diye seslendi Tesla.

"Bana biraz zaman tanıyın" diye çıkıştı Hotchkiss, sesi yaşadığı sarsıntıyı bastıramıyordu.

Hotchkiss uygun bir iniş rotası belirleyene kadar, buldukları tutaklarda asılı kalarak birkaç dakika -muhtemelen daha kısa bir süre- beklediler. Hotchkiss, uygun bir tane bulunca seslenerek tekrar inmelerini söyledi.

El fenerlerinin yetersiz ışığı o zamana kadar can sıkmıştı ama şimdi oldukça aydınlatıyorlardı. Diğer üç kişi çıkıntının yanından geçerken o tarafa bakmamak imkânsızdı. Parlak taşın üzerinde, sere serpe yayılmış bir et yığını yatıyordu. Adamın başı kayanın üzerinde bir yumurta gibi patlamıştı. Uzuvları olabilecek her biçimde bel yapmış, kemikleri eklem eklem kırılıp ayrılmıştı. Bir eli ensesindeydi, avucu yukarı dönük. Diğer eli yüzündeydi, parmaklar biraz aralık, sanki saklambaç oynuyordu.

Manzara, sanki kanıta gerek varmış gibi, ayakları kaydığı anda akıbetlerinin ne olacağının göstergesiydi. Bundan sonra çok daha temkinli ilerlediler.

Su sesi bir süreliğine kesilmiş ama şimdi tekrar başlamıştı. Bu kez kaya çeperleriyle boğulmuyordu. Belli ki altlarındaydı. Her üç metrede bir durup Hotchkiss'in karanlığı kolaçan etmesine fırsat vererek inmeyi sürdürdüler. Dördüncü duraklamaya kadar bir gelişme olmadı, ancak o zaman Hotchkiss su gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak seslendi. Haberler hem iyiydi hem kötü. İyi haber, kuyu burada noktalanıyordu. Kötü haber, su basmıştı.

"Ayağımızı basabileceğimiz bir yer yok mu?" diye sordu Tesla.

"Pek yok" diye cevapladı Hotchkiss. "Hiçbiri de güvenli değil."

"Öylece geri dönemeyiz" diye karşılık verdi Tesla.

"Dönemez miyiz?" oldu cevap.

"Hayır" diye diretti Tesla. "Bunca yolu geldik bir kez."

"Adam burada değil" diye bağırarak cevapladı Hotchkiss.

"Kendim görmek istiyorum."

Hotchkiss karşılık vermedi ama Tesla onun karanlıkta sövdüğünü tahmin ediyordu. Yine de bir süre sonra adam tekrar inmeye başladı. Suyun gürültüsü o kadar yüksekti ki karşılıklı konuşmak söz konusu bile değildi, ta ki sonunda dipte bir araya toplanıp da birbirlerine sokulana kadar.

Hotchkiss doğru bildirmişti. Gediğin dibindeki küçük sahanlık, akıntının süratle kemirdiği bir çökelti öbeğinden başka bir şey değildi.

"Buraya kadar" dedi Hotchkiss. Selin yıktığı çeper, ifadesini pekiştirircesine biraz daha zangırdadı. Suyun şiddetiyle büyükçe bir parça koptu ve kük-

reyen karanlığın içine savruldu. Yatağında iyice hız kazanan su, üzerinde durdukları çıkıntıyı yepyeni bir iştahla dövdü.

"Buradan çabucak çıkamazsak" diye bağırdı Witt, selin gürültüsüne karşı, "suya kapılıp gideceğiz."

"Bence geri dönmeye başlayalım" diyerek hak verdi Hotchkiss. "Önümüzde uzun bir tırmanış var. Hepimiz üşüdük ve yorgunuz."

"Durun!" diye itiraz etti Tesla.

"Adam burada değil!" diye karşılık verdi Witt.

"Buna inanmam."

"Öneriniz nedir, Miss. Bombeck?" diye bağırdı Hotchkiss.

"Şu Bombeck saçmalığını bir kenara bırakarak başlayabiliriz, olur mu? Bu akıntının hızı en nihayetinde kesilmeyecek mi?"

"Olabilir. Birkaç saat sonra. Bu arada beklerken donarak ölmüş oluruz. Hem akıntı dursa bile..."

"Evet?"

"Akıntı dursa bile Jaff'ın hangi yöne gittiğini kestiremeyiz." Hotchkiss el fenerinin ışığını gediğin etrafına gezdirdi. Işık yalnızca dört duvarı aydınlatacak güçteydi ama bulundukları noktadan birkaç tünelin uzandığı belliydi. "Tahminde bulunmak ister misin?" diye kükredi Hotchkiss.

Yanılgı, başını kaldırıp Tesla'ya uzun uzadıya baktı. Tesla elinden geldiğince oralı olmamaya çalıştıysa da sert duvara toslamıştı. Fazla ümitli davranmış, Jaff'ın öylece oturup -kuyudaki bir kurbağa gibi- onları bekleyeceğini sanmıştı. Adam akıntının diğer tarafındaki tünellerin herhangi birine girmiş olabilirdi. Bazıları muhtemelen çıkmazdı, bir kısmı da belki mağaralara açılıyordu. Hem suda ilerleyebilseler bile -yürüyecek durumda değildi üstelik- hangisini seçeceklerdi? Tünellere bizzat göz gezdirmek için el fenerini tutmaya yeltendi ama parmakları soğuktan uyuşmuştu. El fenerini açayım diyene kadar elinden kaçırdı, fener yere çarpıp suya doğru yuvarlandı. Suya düşmesine engel olmak için öne uzandı, az kalsın dengesini kaybediyordu, ayağı -sahanlığın aşınan kenarında iğreti duruyordu- kaygan zeminde kaydı. Grillo atik davranıp onu kemerinden yakaladı ve çekip kaldırdı. El feneri suya düştü. Tesla fenerin arkasından bakakaldı, sonra Grillo'ya teşekkür etmek üzere arkasını dönünce onun yüzündeki telaşlı ifadeyle gözleri yere kaydı ve teşekkürü bir uyarı çığlığına dönüştü. Kaçınılmaz olan gerçekleşti. Kayalık küçük kumsalda kendine yol açan akıntı kilit taşını yerinden oynatmıştı, o da bir kez yerinden oynadı mı gerisi çorap söküğü gibiydi.

Tesla, su onları önüne katmaya kalmadan Hotchkiss'in gediğin duvarına atladığını gördü. Ama yeterince atik davranmamıştı. Ayaklarının altındaki, hepsinin altındaki, zemin gitti ve çelik gibi suyun içine topyekün savruldular. Su soğuk olduğu kadar haşindi de, onları anında kıskıvrak yakalayarak sürükledi, kapkara bir girdaba katarak, acımasız sel sularının ve ondan daha acımasız kaya karışımının içine bata çıkara götürdü.

Tesla, akıntıda birinin kolunu yakalamayı başardı, Grillo'nunki sandı. Tam iki saniye bırakmamayı becerdi -ciddi bir başarı sayılmaz- sonra su yatağındaki bir girdap akıntıya yeniden hız kazandırınca birbirlerinden koptular. Tam bir baş dönmesiydi, su deli gibiydi, sonra ansızın duruldu, geniş ve sığ bir yere dökülünce hızı Tesla'nın kollarını iki yana açarak dengede durabileceği kadar yavaşladı. Işık yoktu ama Tesla, ipe bağlı diğerlerinin vücut ağırlıklarını hissediyor ve arkasında nefes nefese kalmış Grillo'yu işitiyordu.

"Hâlâ yaşıyor musun?" dedi.

"Ramak kala."

"Witt? Hotchkiss? Orada mısınız?"

Witt'in iniltisi duyuldu, Hotchkiss de kükreyerek cevapladı.

Tesla, "Bunu rüyamda gördüm..." dediğini duydu Witt'in. "Yüzdüğümü rüyamda gördüm."

Tesla, Witt'in - Quiddity'de - yüzme rüyası görmesinin diğerleri için ne anlam ifade ettiğini düşünmek istemiyordu ama fikir yine de duruma cuk oturuyordu. Düş denizine üç ziyaret: Doğumda, aşkta ve ölümün eşiğinde.

"Bunu rüyamda gördüm..." dedi yeniden, şimdi daha usulca.

Tesla onun kehanetlerini susturmaya kalmadan suyun yeniden hız kazandığını fark etti, önlerindeki karanlıktan bir kükreme sesi yükseliyordu.

"Of kahretsin" dedi.

"Ne var?" diye bağırdı Grillo.

Su şimdi gerçekten akıyor, gürültü arttıkça artıyordu.

"Şelale" dedi Tesla.

İpin ucundan biri asıldı sanki, sonra da Hotchkiss bağırdı, uyarmak için değil, dehşetle. Tesla'nın Disneyland'de olduğunu varsay, diye düşünecek kadar zamanı oldu, sonra ip sertçe çekildi ve Tesla'nın dünyası kardı. Su onu sarmaladı, nefesini kesen, bayılmasına yol açan buzdan bir deli ceketi gibi. Kendine geldiğinde Hotchkiss onun başını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. Karga tulumba yuvarlandıkları çağlayan yanlarında kükrüyor, hiddeti suyu köpürtüyordu. Tesla açık seçik görebildiğini ilk başta anlayamadı. Ta ki Grillo suyun üstünde belirip de ağzından sular püskürterek, "Işık!" diyene kadar.

"*Witt nerede?*" dedi Hotchkiss nefes nefese. "*Witt nerede?*"

İçine düştükleri havuzun yüzeyini gözleriyle taradılar. Adamdan eser yoktu. Ama çıkabilecekleri bir zemin vardı. Onları kuru kayaya taşıyacak telaşlı kulaçlar atarak ellerinden geldiğince, son bir gayretle yüzdüler. İlk çıkan Hotchkiss oldu, peşinden de Tesla'yı çıkardı. Aralarındaki ip bir noktada kopmuştu. Tesla'nın vücudu uyuşmuştu, tepeden tırnağa titriyor ve zar zor hareket ettiriyordu.

"Kırığın çıkığın var mı?" dedi Hotchkiss.

"Bilmiyorum" dedi.

"Şimdilik başardık" diye mırıldandı Grillo. "Tanrım, yeryüzünün idrar torbasına düştük."

"Bir yerden ışık geliyor" dedi Tesla, nefes nefese. Kaslarında kalan yarım yamalak gücü zorlayarak başını yattığı yerden kaldırdı ve ışığın kaynağını aradı. Eylemi vücudunda bir terslik olduğunu hissettirdi. Boynuna saplanan sancı omuzuna kadar yayıldı. Ciyakladı.

"Neren acıdı?" dedi Hotchkiss.

Tesla yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. "Her yerim" dedi. Ağrı uyuşukluğu aşarak bir düzine yere daha yayılıyordu: Başına, ensesine, kollarına, karnına. Ayağa kalkmaya çalışırken Hotchkiss'in homurdanmasına bakılırsa o da aynı dertten mustaripti. Grillo dişleri takırdayarak Witt'i götüren suya dikmişti gözlerini yalnızca.

"Arkamızda" dedi Hotchkiss.

"Ne?"

"Işık. Arkamızdan vuruyor."

Tesla döndü, böğrüne küçük bıçaklar gibi ağrılar saplandı. Mızmızlanmamaya çalıştı ama Hotchkiss onun zorlandığını anladı.

"Yürüyebilir misin?" dedi.

"Ya sen?" diye karşılık verdi Tesla.

"Yarış ha?" dedi Hotchkiss.

"Evet."

Adama göz ucuyla birkaç kez baktı. Sağ kulağının yakınlarından kan akıyordu, sol kolunu da sağ koluyla desteklemişti.

"Berbat görünüyorsun" dedi.

"Sen de öyle."

"Grillo? Geliyor musun?"

Karşılık yoktu, yalnızca dişlerin takırdaması.

"Grillo?" dedi.

Grillo gözlerini sudan alarak mağaranın tavanına dikmişti.

"Tepemizde" diye mırıldandığını işitti onun. "Bütün dünya. Tepemizde."

"Tepemize yıkılmayacak" dedi Tesla. "Dışarı çıkacağız."

"Hayır çıkamayacağız. Diri diri gömüldük be! Diri diri gömüldük!"

Aniden ayağa fırladı, diş takırdamaları hıçkırıklara dönüştü. "Çıkarın beni buradan! Çıkarın beni buradan!"

"Kapa çeneni, Grillo" dedi Hotchkiss ama Tesla alıp başını giden paniği durduracak başka bir sözcük bilmiyordu. Bıraktı hıçkırsın, sonra da ışığın geldiği duvardaki çatlağa yöneldi.

Jaff bu, diye düşündü ilerlerken. Günışığı olamaz, öyleyse Jaff olmalı. Ona ne diyeceğini tasarlamıştı ama engellemeler kafa bırakmamıştı ki. Bütün yapabileceği adamı can damarından vurmaktı. Adamla yüzleş ve umut et ki gerisini lafazanlığın halletsin.

Grillo'nun hıçkırıklarının kesildiğini fark etti ve Hotchkiss'in sesini işitti.

"Witt bu."

Dönüp baktı. Witt'in cesedi su yüzeyine çıkmıştı ve kıyıdan biraz uzakta yüzü koyun yatıyordu. Fazla bakmadı, gerisingeri çatlağa döndü ve acıdan yavaş adımlar atarak ilerledi. Işığa doğru belli belirsiz *çekildiğini* hissediyor, bu his, ona yaklaştıkça kuvvetleniyordu. Sanki Sefir'in tesir ettiği hücreleri aynı tesir altında kalmış başka birinin varlığını hissediyordu. Bu his, yorgun bedeninin çatlaktan geçmesi için gerekli olan itkiyi sağladı. Eğilerek çatlaktan içeri sızdı. İçerdeki mağara geride bıraktığından daha küçüktü. Ortasında ilk bakışta ateş sandığı bir şey vardı ama uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yaydığı ışık soğuktu bir kere, üstelik düzenli titreşmiyordu. Sahibinden eser yoktu.

Adım adım ilerledi, adamın yanlış anlayıp saldırmasını engellemek için her adımda varlığını belli ediyordu.

"Kimse var mı?" dedi. "Konuşmak istiyorum... *Randolph Jaffe* ile... konuşmak."

Ona bu adıyla seslenmişti çünkü onun, olmayı kafaya koyduğu Sanatçı'dan değil, asıl kimliğinden medet umuyordu. İşe yaradı. Odanın en uzak köşesindeki bir yarıktan onunki kadar bitkin bir ses yükseldi.

"Sen de kimsin?"

"Tesla Bombeck."

Ateşi, içeri girme mazareti olarak kullanarak, ona doğru yaklaştı. "Sakıncası yok ya?" dedi, sırılsıklam eldivenlerini çıkarıp avuçlarını cansız alevlere uzattı.

"Isıtmaz" dedi Jaffe. "Gerçek ateş değildir."

"Öyleymiş" dedi Tesla. Ateşi çürüyük bir madde besliyordu. *Terata*. Tesla'nın alev sandığı isli parıltı, çürüyen yaratığın artıklarıydı.

"Görünüşe göre tek başımıza kaldık" dedi Tesla.

"Hayır" dedi adam. "*Ben* tek başıma kaldım. Sen birilerini getirdin."

"Evet. Getirdim. İçlerinden birini tanıyorsun. Nathan Grillo."

Ad, Jaffe'ı saklandığı yerden çıkardı.

Tesla onun gözlerindeki deliliği iki kez görmüştü. Bir kez Çarşı'da, Howie'nin sayesinde. İkinci kez Vance'ın evinden, arkasında açık hâlde kükreyen bir bölüntü bırakıp sendeleyerek ayrıldığında. Şimdi üçüncü kez görüyordu ama daha kesif olanını.

"Grillo burada mı?" dedi.

"Evet."

"Niye?"

"Ne niye?"

"Niye buradasınız?"

"Seni bulmak için" diye açıkladı Tesla. "Yardımına... yardımına ihtiyacımız var."

Felfecir gözler Tesla'dan yana kaydı. Adamın etrafında, dumanın arasından seçilen bir karaltı gibi belli belirsiz bir suret asılıydı sanki. Orantısız, çarpık çurpuk bir kafa. Tesla onun neye alamet olabileceğini fazla düşünmeme-

ye çalıştı. Burada bir tek sorun vardı, bu çılgın adamın sırlarını ortaya dökmesini sağlamak. Belki de en iyisi önce kendisininkilerden başlamasıydı.

"Ortak bir noktamız var" dedi Tesla. "Aslında birkaç nokta ama bir tanesi özellikle önemli."

"Sefir" dedi adam. "Fletcher onu almaya seni gönderdi, sen de karşı koyamadın."

"Doğru" dedi Tesla, tartışıp da onun ilgisini kaybetmektense hemfikir olmayı yeğledi. "Ama önemli olan o değil."

"Neymiş?"

"*Kissoon*" dedi.

Adamın gözleri ateş saçtı. "Seni o gönderdi" dedi.

Kahretsin, diye düşündü Tesla, elimde patladı. "Hayır" dedi çabucak. "Kesinlikle hayır."

"Benden ne istiyor?"

"Hiç. Onun arabulucusu değilim. Beni de yıllar önce sana yaptığı gibi aynı gerekçeyle Düğüm'e soktu. Hatırlıyor musun?"

"Ah evet" dedi adam, sesi renkten tamamen yoksundu. "Unutmak zor."

"Ama seni neden Düğüm'e çektiğini biliyor musun?"

"Bir çömeze ihtiyacı vardı."

"Hayır. Bir *bedene* ihtiyacı vardı."

"Ah evet. Onu da istiyordu."

"O orada bir mahkûm, Jaffe. Dışarı çıkmasının tek yolu bir beden çalmak."

"Bunu bana niye anlatıyorsun?" dedi adam. "Son gelmeden önce yapacak daha iyi şeylerimiz yok mu?"

"Son mu?"

"Dünyanın sonu" dedi adam. Sırtını duvara verdi ve bıraktı ki yerçekimi onu yere çömeltsin. "Başımıza gelecek şey bu, değil mi?"

"Böyle düşünmenin nedeni ne?"

Jaffe ellerini yüzüne kaldırdı. Hiç iyileşmemişlerdi. Et birkaç yerden kemiğe kadar kemirilmişti. Sağ elinin iki parmağı ve baş parmağı tamamen gitmişti.

"Anlık şeyler gördüm" dedi adam, "Tommy-Ray'in gördüklerini. Bir şeyin *yaklaştığını*..."

"*Ne* olduğunu görebildin mi?" diye sordu Tesla, Iad'ın doğasına dair küçük de olsa bir ipucu yakalamaya can atarak. Bombalar taşıyarak mı geliyorlardı yoksa balonlar mı?

"Hayır. Korkunç bir gece yalnızca. Hiç bitmeyen bir gece. Görmek istemiyorum."

"Görmek zorundasın" dedi Tesla. "Sanatçıların üstüne düşen görev değil mi bu? Görmek ve gözetmek, gördüğün şeyler katlanılmaz düzeye geldiğinde bile. Sen bir Sanatçı'sın Randolph..."

"Hayır. Değilim."

"Bölüntüyü açmadın mı sen?" dedi Tesla. "Yöntemlerini onayladığımı söylemiyorum, onaylamıyorum ama sen hiç kimsenin *cüret edemediği* şeyi başardın. Belki de asla cüret edemeyeceği."

"Hepsini Kissoon tasarladı" dedi Jaffe. "Şimdi anlıyorum. Farkına varmadan onun çömezi olmuşum. Beni kullandı."

"Sanmıyorum" dedi Tesla. "Onun o denli çapraşık bir şey tezgâhlayabileceğini sanmıyorum. Senin ve Fletcher'ın Sefir'i keşfedeceğinizi nasıl bilebilirdi ki? Hayır. Senin başına gelen tasarlanmadı... Bu olayda sen kendi kendinin vekilisin, Kissoon'un değil. Güç, senin gücün. Sorumluluk da öyle."

Tesla tartışmayı biraz demlenmeye bıraktı ama asıl nedeni yorulmasıydı. Jaffe hemen karşılık vermedi. Sönmeye yüz tutan sahte ateşe dikti gözlerini, sonra da ellerine. Ancak birkaç dakika sonra konuştu.

"Buraya kadar bunu anlatmaya mı geldin?"

"Evet. Sakın boşa kürek çektiğimi söyleme."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bize yardım et."

"Edilecek yardım yok."

"Deliği sen açtın, kapayabilirsin."

"O eve adım atmam."

"Quiddity'i istediğini sanıyordum" dedi Tesla. "Oraya ulaşmanın, en büyük hırsın olduğunu sanıyordum."

"Yanılmışım."

"Bunca yolu yalnızca yanıldığını keşfetmek için mi katettin? Fikrini ne değiştirdi?"

"Anlayamazsın."

"Bir dene hele."

Adam tekrar ateşe baktı. "Bu sonuncusuydu" dedi. "Işık söndüğünde hepimiz karanlıkta kalacağız."

"Buradan çıkmanın başka yolları olmalı."

"Var."

"O yollardan birine sapacağız o zaman. Ama önce... *önce*... fikrini neden değiştirdiğini anlat?"

Adam cevabını toparlamak için ağırdan aldı ya da yanıt vermeye niyetli değildi.

Sonra konuşmaya başladı.

"Sanat'ı aramaya ilk başladığımda, bütün ipuçları dört yol ağızlarını gösteriyordu. Hepsi değilse de çoğu. Evet, çoğu. Aklıma yatanları. O yüzden ben de bir dört yol ağzı arayıp durdum. Cevabı orada bulacağımı düşündüm. Sonra Kissoon beni Düğüm'e çekti. Ben de dedim ki, işte cevap o, Sürü'nün sonuncusu, hiçliğin ortasında bir yerde, bir kulübede. Dört yol ağzında değil. Yanılmış olmalıyım. O zamandan beri olanlara bak: Misyon'dakiler, Palo-

mo'dakiler... Hiçbiri bir dört yol ağzında gerçekleşmedi. Görüyorsun ya, *sözcüklere* bağımlıyım. Kahrolası sözcüklere hep bağımlı oldum. Fiziksel. Gerçek. Fletcher gök ve havanın düşünü kurdu, bense güç ve koz paylaşmanın. O insanların zihinlerinden hayaller yarattı, bense iç organlarından ve terlerinden pislikler. Hep aşikâr olanı düşündüm. Ve her seferinde..." Sesi ciddileşerek kalınlaşıyordu, nefret doluydu, öze dönüktü. "... Her seferinde göremedim. Ta ki Sanat'ı kullanana kadar, o zaman dört yol ağzının ne olduğunu anladım..."

"Ne?"

Adam daha az yaralı elini ağır aksak hareketlerle gömleğine soktu. Boynunda, incecik bir zincirin ucunda bir madalyon asılıydı. Sertçe çekip asıldı. Zincir koptu ve adam simgeyi Tesla'ya fırlattı. Tesla daha onu yakalamadan ne olduğunu biliyordu. Bu sahneyi önceden Kissoon'la da oynamıştı. Fakat o zaman şimdi kavradığı şeyi anlamaya hazır durumda değildi. Elinde Sürü'nün simgesini tutuyordu.

"Dört yol ağzı" dedi. "Bu onun simgesi."

"Simgelerin ne olduğunu artık bilmiyorum" diye karşılık verdi adam. "Hepsi bir."

"Ama bu bir şey *ifade ediyor*" dedi Tesla, haçın kollarında tasvirlenen biçimlere baktı tekrar.

"Onu *anlamak* ona *sahip olmaktır*" dedi Jaffe. "Kavrayış anında artık bir simge değildir."

"O zaman... anlamamı sağla" dedi Tesla. "Çünkü, buna bakınca hâlâ yalnızca bir haç görüyorum. Yani, gayet güzel ama tamamen anlamsız. Merkezinde bir adam var, çarmıha gerilmiş gibi, çiviler yok ama. Sonra şu yaratıklar."

"Hiçbir *fikir* vermiyor mu?"

"Belki bu kadar yorgun olmasaydım."

"Tahmin et."

"Tahmin oyunları oynayacak durumda değilim."

Jaffe'ın yüzüne muzip bir ifade yerleşti. "Seninle gelmemi istiyorsun -Quiddity'den bu yana doğru yaklaşan şeyi durdurmana yardım etmemi- ama neler olup bittiğine dair en küçük bir fikrin yok. Eğer olsaydı, elinde tuttuğun şeyi anlardın."

Adam lafını bitirir bitirmez Tesla onun teklifini kavrayıverdi.

"Demek anlamayı başarırsam, geleceksin?"

"Evet. Belki."

"Bana birkaç dakika tanı" dedi Tesla, Sürü simgesine dikkatini vererek.

"Birkaç mı?" dedi. "Birkaç dakika nedir ki? *Beş* desen hadi neyse. Şunu *beş* yapalım. Tekliflerim beş dakika geçerlidir."

Tesla madalyonu elinde evirip çevirdi. Birden sıkılganlıkla, "Bana bakıp durma" dedi.

"Hoşuma gidiyor."

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Kalmak zorunda değilsin" diye karşılık verdi adam.

Tesla onun sözünü dinledi ve ayağa kalktı, bacakları titriyordu, geldiği çatlağa geri döndü.

"Kaybetme sakın" dedi adam, ses tonu neredeyse alaycıydı. "Elimde bir tane var."

Hotchkiss girişin bir metre ilerisindeydi.

"İşittin mi?" dedi Tesla.

Hotchkiss başıyla onayladı. Tesla madalyonu baksın diye ona verdi. Tek ışık kaynağı, çürüyen *terata*, ha söndü ha sönecekti ama Tesla'nın gözleri çoktan alışmıştı. Hotchkiss'in suratındaki bocalama ifadesini görebildi. Ondan hayır gelmeyecekti.

Madalyonu adamdan geri aldı ve yerinden hiç kıpırdamamış Grillo'ya baktı.

"Darma duman" dedi Hotchkiss. "Klostrofobi."

Tesla yine de yanına gitti. Grillo artık ne tavana bakıyordu ne de sudaki cesede. Gözleri yumuluydu. Dişleri takırdıyordu.

"Grillo."

Takırdamaya devam etti.

"*Grillo*. Benim,Tesla. Yardımın gerek."

Grillo başını salladı, küçük, sert bir hareket.

"Bunun anlamını bulmak zorundayım."

Grillo onun neden söz ettiğini görmek için bile açmadı gözlerini.

"Çok sağ ol, Grillo" dedi Tesla.

Tek başınasın, bebek. Yardım eli uzatan yok. Hotchkiss anlamadı, Grillo bu işe yanaşmadı, Witt de ölü. Tesla'nın gözleri hemen cesede kaydı. Yüzü koyun, kollar iki yana açık. Zavallı piç. Onu doğru dürüst tanıyamamıştı ama yeterince efendi bir adamdı.

Arkasını döndü, avucunu açtı ve madalyona tekrar baktı, saniyelerle yarıştığı için dikkatini toplaması söz konusu bile değildi.

Ne anlama geliyordu bu?

Merkezdeki suret insandı. O suretten çıkan biçimler ise değildi. Eşdeğeri olabilirler miydi acaba? Merkez suretin çocukları olmasınlar? Bu biraz daha makuldu. İki yana açık bacakların arasında tipik bir maymunsuyu andıran bir yaratık vardı, onun altındaki, sürüngen benzeri bir şeydi, onun altındaki de...

Kahretsin! Onlar çocukları değil, *atalarıydı*. İntikal ediş. Merkezdeki insandı, onun altındakiler de sırasıyla maymunsu, kertenkeler, balık ve protoplazma (bir göz ya da tek bir hücre) idi. *Geçmiş altımızda*, demişti Hotchkiss bir defasında. Belki de haklıydı.

Bunun doğru çözüm olduğunu varsayarsa, diğer üç koldaki desenler ne anlama geliyordu? Suretin başının üstünde kocaman kafalı bir şey dans edi-

yordu sanki. Bir üstündeki aynı şekildi, yalnızca basitleşmişi, onun üstünde de tam bir sadeleşmeyle en alttaki şekli anımsatarak başka bir göze (ya da tek hücreye) dönüşmüş bir biçimi. İlk yorumlamanın ışığında kavramak o kadar da zor değildi. Alttakiler insanın yaşama geçiş evrelerini resmediyordu, üsttekiler ise, elbetteki, ötesini, kusursuz bir ruhsal duruma evrilmiş varlıkları.

Elde var iki.

Ne kadar zaman harcamıştı?

Zamanı düşünme, dedi kendi kendine, yalnızca problemi çöz.

Madalyonun sol ve sağ kollarını okumak, kuzey ve güney kollarını okumak kadar kolay bir sıralama sergilemiyordu. En solda, bir daire daha vardı, içinde de bulut benzeri bir şey. Onun yanında, suretin uzanmış koluna yakın, dörde bölünmüş bir kare. Kola en yakın yerde duran şey ise yıldırımı andırıyordu, sonra bir tür serpinti (elden fışkıran kan mı?) vardı, sonra da elin kendisi. Diğer taraftaki simgeler daha da anlaşılmazdı. Suretin sol elinden sıçrayan başka bir serpinti benzeri şey daha, sonra bir dalga ya da belki de yılanlar (bu noktada Jaffe'ın düştüğü hataya mı düşüyordu? Yoksa sözcüklere çok mu bağımlıydı?), ardından ancak bir karalama olarak nitelendirilebilecek bir çizik, sanki bir simgenin üstü karalanmıştı, en nihayetinde de dördüncü ve sonuncu daire, bir delik biçiminde madalyonun üzerinde yerini almıştı. Katı olandan, olmayana. Bulutlu bir çemberden, boş bir deliğe. Ne demek bu şimdi? Geceyle gündüz mü? Hayır. Bilinen ve bilinmeyen? Biraz daha akla yatkın. *Çabuk*, *Tesla*, *çabuk*. Daire biçiminde, bulutlu ve bildik şey neydi peki?

Daire ve bulutlu. Dünya. Hem de bildik. *Evet*. Dünya, *Kozm*! Diğer koldaki boş delik de, *bilinmeyene*, yani Metakozm'a işaret ediyordu. Geriye yalnızca göbekteki figür kalıyordu, o da bütün tasarımın düğüm noktası.

Jaffe'ın onu beklediği mağaraya geri döndü, yalnızca saniyeleri kaldığının ayırdındaydı.

"Buldum!" diye bağırdı, "Buldum!" Tam olarak doğru sayılmazdı ama gerisi için içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Mağaranın içindeki ateş çok cılızdı ama Jaffe'ın gözlerinde dehşetengiz bir parlaklık vardı.

"Ne olduğunu anladım" dedi Tesla.

"Öyle mi?"

"Eksenlerden biri evrimi ifade ediyor, tek hücrelilikten Tanrılığa geçiş."

Adamın yüzündeki ifadeden hiç değilse o kısmını doğru kavramış olduğunu anladı.

"*Devam et*" dedi adam. "Peki ya diğer eksen?"

"Kozm ve Metakozm. Bildiğimiz ve bilmediğimiz."

"*Çok iyi*" dedi adam. "Çok iyi. Ya ortadaki?"

"Biziz. İnsan evlatları."

Adamın gülümsemesi yayıldı. "*Hayır*" dedi.

"Hayır."

"Beylik bir hata, değil mi? O kadar da basit değil."

"Ama insan sureti bu işte!" dedi Tesla.

"Hâlâ simgeyi görüyorsun."

"Kahretsin. Bundan nefret ediyorum. Amma kibirlisin. Yardım etsene!"

"Zaman doldu!"

"Yaklaştım! Gerçekten de yaklaştım, değil mi?"

"Beceremiyorsun. Arkadaşlarından gördüğün azıcık yardıma rağmen."

"Hiç yardım almadım. Hotchkiss çıkaramadı. Grillo aklını kaçırdı. Witt de..."

Witt suda yatıyor, diye düşündü. Ama bunu söylemedi, çünkü o görüntü açımlayıcı bir güçle onu aniden silkeledi. Witt, kolları ve elleri iki yana açık, sere serpe yatıyordu suda.

"Tanrım" dedi Tesla. "Merkez, Quiddity. Düşlerimiz. Dört yol ağzının merkezindeki şey et ve kan değil, *zihin*."

Jaffe'ın gülümsemesi silindi, gözlerindeki ışık daha da parladı. Çelişkili bir parıltıydı, odayı aydınlatmıyor ama kalan ışığı da çekip kendisinde topluyordu.

"Öyle, değil mi?" dedi Tesla. "Quiddity her şeyin merkezi. *Dört yol ağzı* o."

Jaffe cevap vermedi. Gerek duymadı. Tesla, doğru kavradığından adı gibi emindi. Suret, Quiddity'de *süzülüyordu*, düş denizinde düşlerken varlığın kolları iki yana açıktı. Ve bir biçimde o düşleyiş, her şeyin kökeni olan yerdi: İlk neden.

"Şaşmamalı" dedi Tesla.

Adam şimdi sanki mezardan konuşuyordu. "Neye şaşmamalı?"

"Beceremememe şaşmamalı" diye yanıtladı Tesla. "Quiddity'de yüzleştiğin şeyi fark ettiğin düşünülürse. Şaşmamalı."

"Bu bilgiyi edindiğine pişman olabilirsin" dedi Jaffe.

"Hayatta edindiğim hiçbir bilgiden pişman olmadım."

"Fikrini değiştireceksin" dedi adam. "Garanti veririm."

Tesla onun ulaşamadığı ciğere mundar demesine ses çıkarmadı. Gelgelelim anlaşma anlaşmaydı, Tesla da üstelemeye hazırdı.

"Bizimle geleceğini söyledin."

"Ne söylediğimi biliyorum."

"Geleceksin, değil mi?"

"Yararı yok" dedi adam.

"Caymaya kalkma. Neyle karşı karşıya olduğumuzu en az senin kadar iyi biliyorum."

"Peki, bu durumda ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Vance'in evine dönüp bölüntüyü kapamaya çalışmamızı."

"Nasıl?"

"Belki bir uzmandan tavsiye almak zorunda kalırız."

"Uzman falan yok."

"Kissoon var" dedi Tesla. "Bize bir iyilik borçlu. Hatta birkaç tane borçlu. Ama önce buradan çıkmamız gerek."

Jaffe ona uzunca bir süre baktı, sanki razı gelip gelmemeye henüz karar veremiyordu.

"Eğer yardım etmeye yanaşmazsan" dedi Tesla, "karanlıkta ölüp gideceksin. Burada... ne kadar zaman geçirmiştin, yirmi yıl? Iad kırıp geçecek ve sen burada olacaksın, yeraltında, gezegenin ele geçirildiğini bilerek. Belki seni hiç bulamazlar. Yemek yemiyorsun, değil mi? Beslenmeye gereksinimin yok. Hayatta kalabilirsin, muhtemelen yüz yıl, bin yıl kadar. Ama yapayalnız olacaksın. Yalnızca sen ve karanlık, bir de yaptıklarının bilinci. Kulağına yeterince keyifli geliyor mu? Bana sorarsan, onları engellemeye çalışırken ölmeyi yeğlerdim..."

"Hiç de ikna edici değilsin" dedi Jaff. "Ruhunu okuyabiliyorum. Çenesi düşük kaltağın tekisin, dünya zaten onlarla dolu. Akıllı olduğunu sanıyorsun. Değilsin. Yaklaşan şey hakkındaki en önemli şeyi bilmiyorsun. Ama ya *ben*? Görebiliyorum, kahrolası oğlum benim gözlerimi taşıyor. O Metazkozm'a ilerliyor ve ben yaklaşan şeyi hissedebiliyorum. Göremiyorum. İstemiyorum da. Ama hissediyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim, zerre kadar şansımız yok."

"Kılını kıpırdatmamak için son bahanen bu mu?"

"Hayır. Geleceğim. Yalnızca hüsrana uğradığında suratını görmek için, geleceğim."

"Haydi öyleyse" dedi Tesla. "Bildiğin bir çıkış yolu var mı?"

"Bulabilirim."

"Güzel."

"Ama önce..."

"Evet?"

Jaff daha az harap olan elini uzattı.

"Madalyonum."

Tırmanmaya başlamalarından önce Tesla'nın Grillo'yu teskin ederek katatoniden çıkarması gerekiyordu. Jaffe'yle muhabbetinden geri döndüğü sırada, Grillo hâlâ gözleri sımsıkı yumulu, suyun kenarında oturmaktaydı.

"Buradan çıkıyoruz" dedi ona usulca. "Grillo, beni işitiyor musun? Buradan çıkıyoruz."

"Öldük" dedi Grillo.

"Hayır" dedi Tesla. "Hepimiz kurtulacağız." Onun koluna girdi, her harekette böğrüne bıçaklar saplanıyordu. "Kalk, Grillo. Üşüdüm. Çok yakında ortalık kararacak." Zifiri karanlık, hatta, çürüyen *terata*'dan yayılan ışıltı hızla sönüyordu. "Yukarısı güneşli, Grillo. Sıcak. Aydınlık."

Sözleri Grillo'nun gözlerini açmasını sağladı.

"Witt öldü" dedi.

Şelalenin yarattığı dalgalar cesedi kıyıya sürüklemişti.

"Onunla aynı akıbeti paylaşmayacağız" dedi Tesla. "Yaşayacağız, Grillo. O yüzden kalk artık ya."

"*Gerisingeri*... yüzemeyiz ki... biz..."dedi Grillo, şelaleye bakarak.

"Başka çıkış yolları var" dedi Tesla. "Daha kolay yollar. Ama acele etmeliyiz."

Jaffe'ın duvardaki çatlakları incelediği odaya doğru baktı. Adam belli ki en iyi çıkış yolunu arıyordu. Diğerlerinden daha iyi durumda değildi, zorlu bir tırmanış söz konusu bile olamazdı. Tesla onun Hotchkiss'e seslenerek çağırdığını ve molozları eşelettiğini gördü. Sonra da diğer delikleri incelemeye gitti. Tesla'nın aklına, buradan nasıl çıkılacağına dair adamın onlardan daha fazla bilgi sahibi olmadığı geldi bir an ama endişelenmeyi bir kenara bırakıp Grillo'yu ayağa kaldırma işine verdi kendini. Biraz daha dil dökmesi gerekti ama başardı. Grillo doğruldu, altında iki büklüm kıvrılan bacaklarına söz geçirmeyi başarana kadar bir süre ovaladı.

"Güzel" dedi Tesla. "Güzel. Haydi gidelim şimdi."

Tesla, Witt'in cesedine son bir kez baktı, her nereye gitmişse orada huzur bulmasını diledi. Eğer herkes kendi cennetine ulaşıyorsa, Witt'in şimdi nerede olduğunu biliyordu. Semavi Palomo Grove'da: Güneşin daima parladığı ve emlak işlerinin hep iyi gittiği, güvenli bir vadiye kurulmuş küçük ve güvenli bir kasaba. Tesla, sessizce esenlik diledi ona ve ondan geriye kalanlara sırtını döndü. Aynı anda da Witt'in yolda bugün öleceğini belki de anladığını, onun bir krematoryumda kül olmaktansa Palomo'nun temelinin parçası olmaktan daha fazla mutluluk duyduğunu düşündü.

Hotchkiss çağrılınca moloz temizleme işini başka bir çatlakta yinelemeye koyulmuş, bu da Tesla'nın nahoş şüphesini körüklemişti: Jaffe'ın buradan çıkış yolunu bilmediğini. Hotchkiss'e yardım etmeye gitti, Grillo'yu da rehavetten sıyrılıp aynısını yapmaya zorladı. Delikten gelen hava rutubet kokuyordu. Yukarıdan hiç temiz hava gelmiyordu. Belki de temiz hava alamayacakları kadar derindeydiler.

İşleri zordu ve karanlık çöktükçe daha da zorlaşıyordu. Tesla hayatında hiç bu kadar perişan hissetmemişti. Ellerinde histen eser yoktu, yüzü uyuşmuştu, vücudu pelte gibiydi. Çoğu cesedin daha ılık olduğundan emindi. Bununla birlikte, bir asır kadar önce, güneşli bir yerde, Hotchkiss'e herhangi bir erkek kadar yetenekli olduğunu söylemişti, bu iddiasını haklı çıkarmaya da kararlıydı. Canını dişine takarak kayaları onunla aynı hızda çekiştirdi. Gelgelelim işin büyük kısmını Grillo hallediyordu, onun bu hevesliliğini hiç şüphesiz umutsuzluk körüklüyordu. En büyük kayaları Tesla'nın ondan beklemeyeceği bir güçle kenara çekiyordu.

"Eee" dedi Tesla, Jaffe'ye. "Gidiyor muyuz?"

"Evet."

"Bu mu çıkış yolu?"

"Bundan iyisi can sağlığı" dedi Jaff ve önden gitti.

Bazı bakımlardan inişten daha korkunç bir yürüyüş başladı böylece. Örneğin, bir el feneri vardı, onu da Jaffe'ın peşinden giden Hotchkiss taşıyordu. Acınacak denli yetersizdi. Işığı, yolu aydınlatmak çok, Tesla ve Grillo'nun takip ettiği bir parıltıdan ibaretti. Tökezlenip düştüler, tekrar tökezlendiler. Uyuşukluk bir bakımdan iyiydi, ne de olsa kendilerine verdikleri zararı fark etmelerini erteliyordu.

Yolun ilk kısmı onları yukarı bile çıkarmadı, yalnızca birkaç küçük odacıktan dolaştırdı. Kayaların içindeki suyun kükreyen sesi her yanı kaplıyordu. Yakın geçmişte su yatağı olduğu belli bir tünel boyunca ilerlediler. Çamur, uyluk boyuydu ve tavandan başlarına damlıyordu. Bir süre sonra bu duruma içten içe minnet duydular. Geçidin daraldığı noktada bu maddeyle vıcık vıcık kaplanmış olmasalardı daracık oyuktan kayarak geçemezler, sıkışıp kalırlardı. Bu noktadan sonra tırmanmaya başladılar, önce hafif meyilliydi, sonra giderek dikleşti. Şimdi, suyun sesi uzakta kalsa da, duvarların içinde yeni bir tehdit baş gösteriyordu: Toprak kayması. Hiç kimse bir şey söylemedi. Aşikâr olanı dile getirmek için boşa nefes tüketemeyecek kadar yorgundular. Palomo'nun üzerine inşa edildiği arazi baş kaldırıyordu. Daha yukarıya tırmandıkça gürültü arttı, birkaç kez tünelin çatısından üstlerine toz yağdı.

Esintiyi ilk hisseden Hotchkiss oldu.

"Temiz hava" dedi.

"Tabii ki" dedi Jaffe.

Tesla dönüp Grillo'ya baktı. Hisleri öyle karman çormandı ki artık onları doğru dürüst ayırt edemiyordu.

"Hissediyor musun?" dedi Grillo'ya.

"Sanırım" dedi Grillo, sesi zar zor işitiliyordu.

Bu vaatkâr gelişme onlara hız verdi. Buna karşın ilerlemek gittikçe güçleşiyordu. Tüneller gerçek anlamıyla birkaç yerden sarsılıyordu. Böylesine şiddetli bir devinim vardı etraflarında. Ama temiz havadan daha telkin edici bir ipucu da vardı, yukarıdan bir yerlerden cılız bir aydınlık geliyordu. Işık azar azar kendini gösterdi. En sonunda tırmandıkları kayayı gerçekten görmeye başladılar. Jaffe, ne gariptir, havada uçarcasına, sanki vücudunda bir dirhem ağırlık yokmuş gibi, tek eliyle gayet rahat tırmanıyordu. Peşindeki diğerleri, tökezliyorlar, yorgun bünyelerine pompalanan adrenaline rağmen ona ayak uydurmakta zorlanıyorlardı. Işık güçleniyordu. Önlerini de aydınlatıyordu, parlaklığıyla gözlerini de kamaştırıyordu. Gittikçe daha da parlak oluyordu. Işığa doğru daha da canla başla tırmandılar, ayak bastıkları ve tuttukları yerlere dikkat etmeyi tamamen boşlamışlardı.

Tesla'nın düşünceleri mantıksız ıvır zıvırla dolu bir yumaktı, bilinçli dü-

şüncelerden çok hayalleri andırıyorlardı. Zihnini toparlayamayacak kadar bitkindi. Buna karşın arada sırada madalyondaki problemi çözmek zorunda kaldığı o beş dakikaya kayıyordu aklı. Niçin böyle olduğunu ancak gökyüzü tamamen göründüğünde kavradı: Karanlıktan aydınlığa yapılan bu tırmanış geçmişten geleceğe, ölümden hayata tırmanmak gibiydi. Buz kesen kemiklerden ısınan iliklere. Körlükten uzgörürlüğe. İçten içe şöyle düşündü: Bu yüzden insanlar yeraltına iniyor. Niçin güneşte yaşadıklarını hatırlamak için.

En sonunda, üstlerindeki aydınlık baskın hâle gelince, Jaffe kenara çekilip Hotchkiss'e yol verdi.

"Fikrini mi değiştirdin?" dedi Tesla.

Oysa adamın yüzünde tereddütten daha fazlası vardı.

"Korkacak ne var?" diye sordu adama.

"Güneş" dedi Jaffe.

"Siz ikiniz kıpırdayacak mısınız?" dedi Grillo.

"Bir dakika" dedi Tesla ona dönüp. "Sen devam et."

Grillo onlara sürtünüp geçerek yüzeye kalan mesafeyi aştı. Hotchkiss çoktan oradaydı. Tesla onun güldüğünü işitti. Onlara katılma keyfine bir an önce erişmek istiyordu ama bu kadar yolu ödüllerini geride bırakmak için gelmemişlerdi.

"Güneşten nefret ederim" dedi Jaffe.

"Niye?"

"Benden nefret eder."

"Yani canını mı yakar? Bir tür vampir misin?"

Jaffe yüzünü buruşturarak başını kaldırdı ve aydınlığa baktı.

"Gökyüzünü seven Fletcher'dı."

"Eh, belki de ondan bir şeyler öğrenmeliydin."

"Çok geç."

"Hayır değil. Yeri geldi bazı haltlar karıştırdın ama telafi etme şansın var. Beterin beteri var. Bunu bir düşün."

Adam karşılık vermedi.

"Bak" diye sürdürdü Tesla. "Güneş senin ne yaptığını önemsemiyor. İyi kötü herkesi aydınlatır o. Keşke aydınlatmasaydı ama öyle."

Jaffe başıyla onayladı.

"Sana şeyi anlattım mı hiç..." dedi. "... Omaha'yı?"

"Caymaya kalkma, Jaffe. Çıkıyoruz."

"Öleceğim" dedi Jaffe.

"O zaman başımıza sardığın onca dert son mu bulacak yani?" dedi Tesla. "*Boş versene!*"

Jaffe ona sert sert baktı, mağaradayken gözlerine çöreklenen ışıltı tamamen sönmüştü. Üstelik doğaüstü yetilere sahip olduğunu anıştıran en küçük bir şey yansıtmıyorlardı. Hiçbir özelliği yoktu. Sokakta görse dönüp bakmaya-

cağı, belki yalnızca onu bu kadar perişan eden sarsıntının ne olduğunu merak edeceği, buruşuk, gri bir erkek müsveddesi. Onu yeryüzüne çıkarmak için çok fazla zaman, çaba (ve Witt'i) harcamışlardı. Buna değen biri gibi görünmüyordu pek. Başını eğip ışıktan korunarak, son birkaç metreyi tırmandı ve güneşe çıktı. Tesla takip etti. Aydınlık baş döndürüyor, neredeyse uyuşturuyordu. Gözlerini yumdu, ta ki bir kahkaha sesiyle açmak zorunda kalana kadar.

Kahkahanın nedeni yalnızca Grillo ve Hotchkiss'in rahatlamaları değildi. Eve dönüş yolu, onları dosdoğru Teras Motel otoparkının göbeğine çıkarmıştı.

"*Palomo Grove'a Hoşgeldiniz*" yazıyordu tabelada. "*Refah Cenneti.*"

VI

Carolyn Hotchkiss'in yıllar önce en iyi üç arkadaşına hatırlatmayı sevdiği gibi, yerkürenin kabuğu inceydi ve Palomo o kabuktaki bir çatlağın üzerine inşa edilmişti. Kabuk bir gün kırılacak ve kasaba dipsiz bir uçurumun içine yuvarlanacaktı. Kehanetlerini haplarla susturduğu yirmi yıldan bu yana, o anı geciktirecek teknoloji büyük aşamalar katetmişti. İncecik çatlakların haritası çıkartılabiliyor, hareketlilikleri yakından gözlemleniyordu. Büyük bir kırılma gerçekleşmesi hâlinde, yalnızca San Fransisco ve Los Angeles'ta değil, Palomo gibi nispeten küçük kasabalarda da yaşayan milyonların hayatını kurtaracak uyarıların süratle yapılacağı umuluyordu. Oysa ki bu gözlemci ve haritacıların hiçbiri Coney Eye'da aniden patlak veren olayları ve sonuçlarının büyüklüğünü öngörememişti. Vance konağının içindeki bükülme Tepe'nin içine, oradan kasabanın altındaki mağaralara ve tünellere hafif ama sürekli bir ileti yollayarak, yıllardır sinsice kükremeyi bekleyen bir düzeneği tetiklemişti. Bu devinimin en akıl almaz sonuçları her ne kadar Tepe'nin daha alt kesimlerinde gerçekleşse de -toprak, büyük kopmanın gerçekten de yakında olduğunu haberlercesine yarılmış, Hilallerden biri, iki yüz metre uzunluğunda ve yirmi metre genişliğinde bir çatlağa tepetaklak yuvarlanmıştı- her mahalle hasar görmüştü. Yıkım, sıradan bir depremde beklenenin aksine, ilk şok dalgasının ardından son bulmadı. Bozguncu ileti genişleyerek yayıldı. Küçük çaplı çökmeler, evleri, garajları, kaldırımları ve dükkânları yutacak kadar ciddi boyutlara vardı. Deerdell'de, ormana en yakın sokaklar ilk hasar görenlerdi. Birkaç mahalle sakini, toplu hâlde telef olan hayvanlar sayesinde yıkımın yaklaştığı uyarısını aldı. Hayvanlar kaçarken ağaçlar da köklerinden ayrılıp onlara katılmaya kalkıştı. Beceremeyince de üstlerine yıkıldılar. Bunun hemen ardından evler yıkıldı, sokaklar domino taşları gibi üst üste devrildi. Stillbrook ve Laureltree eşit oranda ciddi hasar gördü. Sokakların, arka bahçelerin ortasında aniden gedikler açıldı. Havuz suları saniyeler içinde çekildi, garajlar Büyük Kanyon maketlerine dönüştü. İster rastlantısal olsun ister dizgesel, belirtili ya da belirtisiz, nihayetinde her mahalleyi aynı son bekliyordu. Palomo, üzerine inşa edildiği arazi tarafından yutulmaktaydı.

Can kayıpları oldu, elbette, hem de çok. Ama birkaç gündür eve kapanarak günışığına çıkmaya cesaret edemedikleri dünyaya dair şüpheler besleyen kişiler oldukları için, çoğunun ölümünü fark eden çıkmadı. Hiç kimse yokluklarını hissetmedi, çünkü kimin kasabayı terk ettiğini, kimin kaldığını hiç kimse bilmiyordu. Palomoluların dayanışma gösterisi, Çarşı'daki o ilk ge-

cenin ardından anlaşılmıştı ki, basbayağı yapmacıktı. Acil durum toplantısı çağrıları yapılmadı, birbirini teselli eden çıkmadı. Durum iyice kötüye giderken, aileler usulca ortadan sıvıştı, genellikle gece, hem de komşularına tek kelime etmeden. Yalnız yaşayan diğerleri yıkılan çatıların altında kaldılar. Ta en başından beri evlerinden ayrılmadıklarını bilen hiç kimse yoktu. Ne zaman ki yetkililer hasarın ne denli geniş çaplı olduğunu kavradılar, sokakların çoğu girilmez bölge ilan edildi ve kurbanları arama çalışmaları başka bir güne bırakıldı. İşte o zaman Buddy Vance'in konağında cereyan eden (hâlâ da süren) ve pek önemsenmeyen olaylar birden öncelik kazandı.

İlk müfettişler -her şeyi gördüklerini sanan kurt devriye polisleri- Coney Eye'da açığa çıkan gücün öyle kolay kolay dinmeyeceği izlenimine kapılmıştı. Coney Eye'a ilk arabanın ulaşmasından ve bir devriye polisinin amirlerine evin durumunu bildirmesinden bir buçuk saat sonra, FBI'dan birkaç adam olay yerine varmıştı. Los Angelas'lı iki profesör de -bir fizikçi ve bir jeolog- yoldaydı. Eve girildi ve bütün kolaycı açıklamaları geri püskürten içerideki fenomenin ölümcül tehlike arz ettiğine kanaat getirildi. Sayısız belirsizlik bir yana, Palomoluların kasabanın göbeğinde cereyan eden (ya da etmek üzere olan) köklü yıkımdan bir biçimde haberdar oldukları açık seçik belliydi. Evlerini saatler, hatta muhtemelen günler önceden boşaltmaya başlamışlardı. Palomo'nun civar ilçelerindeki diğer insanları tehlikeye karşı niçin uyarmadıkları ise bölgenin sergilediği sayısız gizemden yalnızca biriydi.

Soruşturmacılar nereye bakacaklarını bilselerdi, Teras Motel'in önünde, yerin altından nefes nefese çıkan kişilerin herhangi birinden cevap alırlardı. Aldıkları cevapları da muhtemelen deliliğe yorarlardı ama Tesla bile -hikâyeyi anlatmaması için Grillo'yu canı gönülden ikna etmiş biri olarak- bütün bildiklerini oracıkta anlatmaya hazırdı, tabii gücü olsaydı. Güneşin sıcaklığı, daha ziyade görüntüsü, onu bir biçimde canlandırmışsa da aynı zamanda yüzündeki ve vücudundaki kan ve çamur karışımını da kurutmuş, iliklerindeki soğuğu içeriye mühürlemişti. Motelin gölgeliğine ilk sığınan Jaffe oldu. Onu yalnızca birkaç dakika sonra Tesla izledi. Motel, hem müşteriler hem de çalışanlar tarafından terk edilmişti, üstelik gayet haklı bir gerekçeyle. Park alanı yer yarıklarıyla doluydu. En büyüğü binanın ta ön kapısına kadar uzanıyor, yerden fışkıran bir şimşek gibi çatallanarak cepheyi kaplıyordu. İçeride, geride kalanların nasıl telaşla ayrıldığına dair pek çok işaret vardı: Merdivenlere saçılmış çantalar ve kişisel eşyalar, sarsıntılar yüzünden menteşelerinden koparak ardına kadar açık kalmış kapılar. Tesla sahipsiz birkaç parça kıyafet bulana kadar odaları dolaştı, bulduğu odada da duş aldı. Suyu dayanabileceği en sıcak konuma ayarladı, soyundu ve girdi. Isı onu sarhoş etti, verdiği mutluluktan sıyrılmayı başardı ve çıkıp kurulandı. Ne yazık ki içeride aynalar vardı. Yara bere içindeki bedeni acınacak bir görüntüydü. Mümkün olduğunca ça-

bucak örtündü. Giysiler üstüne doğru dürüst uymasa da hoşuna gitti. Berduşluk her zaman tercih ettiği giyim tarzıydı. Giyinirken odada yarım bırakılmış soğuk kahveden otlandı. Dışarı çıktığında saat 15:20'ydi, dördü birden Deerdell'den yola çıktıklarından bu yana neredeyse yedi saat geçmişti.

Grillo ve Hotchkiss ofisteydi. Sıcak kahve hazırlamışlardı. Onlar da yıkanmışlardı ama onun kadar üstünkörü değil. İyice ovalanıp derilerini kaplayan çamur maskesini temizlemişlerdi. Aynı zamanda sırılsıklam süveterlerini de çıkarmışlar, buldukları ceketleri giymişlerdi. Her ikisi de sigara tüttürüyordu.

"Her şeyimiz var" dedi Grillo, çok utanmış ama işi yüzsüzlüğe vurmuş bir adamın tavrıyla. "Kahve. Sigara. Bayat çörek. Tek eksiğimiz ilaç."

"Jaffe nerede?" diye meraklandı Tesla.

"Bilmem" dedi Grillo.

"Ne demek bilmem?" dedi Tesla. "Tanrı aşkına Grillo, onu gözümüzün önünden ayırmamamız gerek."

"Buraya kadar geldi ya" diye karşılık verdi Grillo. "Bu saatten sonra tabanları yağlamaz."

"Öyle olsun" diyerek kabullendi Tesla. Kendine kahve koydu. "Şeker var mı?"

"Yok ama şurada tatlılar ve peynirli kek var. Bayat ama dişe dokunur. Biri tatlıya düşkünmüş anlaşılan. İster misin?"

"İsterim" dedi Tesla. Kahveyi yudumladı. "Umarım haklısındır."

"Tatlıya düşkün birileri konusunda mı?"

"Jaffe konusunda."

"O bizi iplemiyor bile" dedi Hotchkiss. "Ona bakınca midem bulanıyor."

"Eh, gerekçen var" dedi Grillo.

"Hah şunu bileydin" dedi Hotchkiss. Tesla'ya kaçamak bir bakış fırlattı. "Bu iş bittiğinde" dedi. "Onu bana bırakmanızı istiyorum. Tamam mı? Görülecek bir hesabımız var."

Karşılık beklemedi. Kahvesini alıp güneşe çıktı.

"Bu da ne demekti şimdi?" dedi Tesla.

"Carolyn" dedi Grillo.

"Ah, elbette."

"Kızın başına gelenlerden Jaffe'yi suçluyor. Haklı da."

"Cehennemi boylamalı."

"Orası ona vız gelir bence" dedi Grillo.

"Galiba öyle." Kahve fincanını kafaya dikti. "Bu beni bir süre idare eder" dedi. "Gidip Jaffe'yi bulacağım."

"Biraz dursana..."

"Evet?"

"Söylemek istediğim bir şey var... Aşağıda bana olanlar hakkında... İşe yaramadığıma üzgünüm. Diri diri gömülmeyle ilgili bir korkum vardı hep."

"Bana makul geldi" dedi Tesla.

"Sana yararım dokunsun istiyorum. Her ne biçimde olursa olsun elimden gelen yardımı yapmak istiyorum. Bir sözüne bakar. Bütün yükü sırtlanmak zorunda kaldığının farkındayım. Yetersiz kaldım."

"Hiç de bile."

"Jaffe'yi bizimle gelmeye ikna ettin. Nasıl becerdin?"

"Bir bulmaca sordu. Çözdüm."

"Çok basitmiş gibi söyledin."

"Aslına bakarsan, hepsi basit bir şeyden ibaret olabilir bence. Ne kadar büyük bir şeyle yüzleşirsek yüzleşelim, Grillo, içgüdülerimizle hareket etmemiz yeterli."

"Seninkiler her zaman benimkilerden iyidir. Ben gerçekleri severim."

"Onlar da basit" dedi Tesla. "Bir delik var ve deliğin öbür tarafından senin benim gibi insanların hayal bile edemeyeceği bir şey geliyor. Deliği kapamazsak mahvolduğumuzun resmidir."

"Peki Jaff biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Deliğin nasıl kapanacağını?"

Tesla ses çıkarmadan bir süre baktı.

"Tahminimi sorarsan" dedi. "Hayır."

Tesla onu bula bula en olmayacak yerde, motelin çatısında buldu. Üstelik adam daha da ileri gitmiş ve ondan en son bekleyeceği davranışı sergilemekteydi. Gözlerini güneşe dikmişti.

"Bizi kendi hâlimize bıraktığını sandım" dedi.

"Haklıymışsın" diye karşılık verdi Jaffe, ona bakmadan. "İyi kötü herkesi aydınlatıyor. Ama beni ısıtmıyor. Isınmak ya da üşümek nasıl bir histir, unutmuşum. Acıkmak. Doymak. Çok özledim bunları."

Mağaralarda sergilediği hırçın özgüvenli tavrı tamamen suyunu çekmişti. Neredeyse sinmiş durumdaydı.

"Belki tekrar kavuşursun" dedi Tesla. "İnsani özelliklere yani. Sefir'in etkisini tersine çevirirsin."

"İsterdim" dedi adam. "Omaha, Nebraskalı Randolph Jaffe olmak isterdim. Zamanı tersine döndürmek ve o odaya girmemek."

"Hangi odaya?"

"Postanedeki Ölü Mektuplar Odası'na" dedi Jaffe. "Bütün bunların başladığı yere. Sana anlatmam gerekirdi."

"Dinlemek isterim. Ama önce..."

"Biliyorum. Biliyorum. Ev. Bölüntü."

Adam şimdi ona baktı ya da daha ziyade ondan öteye, Tepe'ye.

"Er ya da geç oraya gitmek zorundayız" diye hatırlattı Tesla. "Hâlihazır-

da ortalık aydınlıkken ve biraz enerjim kalmışken bunu şimdi yapmamızı tercih ederdim."

"Peki, ya oraya vardığımızda?"

"Umalım ki ilham gelsin."

"İlham yukarıdan bir yerlerden gelir" dedi Jaffe. "Bizler de tanrısızız, değil mi? Bunca yıl pazarlığını yaptığım şeydi, insanları tanrısızlaştırmak. O biziz işte."

Tesla, dua etmediğini söylediğinde D'Amour'un söylediklerini hatırladı. Dua etmenin ancak dışarıdaki güçten haberdar olduğun müddetçe bir anlam ifade edebileceğiyle ilgili şeyleri.

"İnançlı birine dönüşmeme az kaldı" dedi Tesla. "Yavaş yavaş."

"*Neye* inançlı?"

"Yüce güçlere" dedi Tesla, mahcupça omuz silkti. "Sürü'nün emelleri vardı, bizim niye olmasın?"

"Var mıydı dersin?" dedi Jaffe. "Sanat'ı Quiddity'nin muhafaza edilmesi için mi koruyorlardı? Sanmıyorum. Zincirlerinden boşanabilecek şeyden korkmuşlardı yalnızca. Bekçi köpekleriydiler."

"Belki de vazifeleri sayesinde yüceldiler."

"Yücelip de ne oldular? Aziz mi? Kissoon'da niye işe yaramadı peki? O yalnız kendine tapındı. Bir de Iad'a."

Acımasız bir düşünceydi bu. D'Amour'un gizemlere inanmakla ilgili konuşmasıyla, Kissoon'un, bütün dinlerin Sürü'nün paravanı olduğuna dair ifşası birbirini mükemmel tamamlıyordu. Amaç ayak takımının dikkatini dağıtarak onları nihai gizemden uzak tutmaktı.

"Görüntüler algılayıp duruyorum" dedi Jaffe. "Tommy-Ray'in bulunduğu yerle ilgili görüntüler."

"Neye benziyor?"

"Karardıkça kararıyor" diye cevapladı Jaffe. "Uzunca bir süre ilerledi ama şimdi durdu. Belki de akıntı değişti. Karanlığın içinden bir şey çıkıp geliyor bence. Belki de yaklaşan şey karanlığın ta kendisidir, bilmiyorum. Ama gittikçe yaklaşıyor."

"Bir şey gördüğü an" dedi Tesla, "beni haberdar et. Ayrıntıları istiyorum."

"Görmek istemiyorum, ne onun gözleriyle ne de kendiminkilerle."

"Seçim yapacak durumda değilsin. O senin oğlun."

"Beni defalarca yüzüstü bıraktı. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Onun kendi hortlakları var."

"Kusursuz aile" dedi Tesla. "Baba, oğul ve..."

"... Kutsal Ruh" dedi Jaffe.

"Aynen" diye karşılık verdi Tesla, geçmişten bir şey daha yankılandı kafasında. "*Üçlük*."

"Ne olmuş ona?"

"Kissoon'un korktuğu şeydi."

"Üçlük mü?"

"Evet. Beni Düğüm'e ilk çektiğinde ağzından kaçırdı. Bence hata etti. Üçlük'ü öne sürerek ona meydan okuduğumda öyle bir bocaladı ki gitmeme izin verdi."

"Kissoon'u bir Hıristiyan olarak hiç düşünmemiştim" diye belirtti Jaffe.

"Ben de. Belki de başka bir tanrıyı kastetti. Ya da tanrıları. Sürü'nün kışkırtabileceği bir gücü. Madalyon nerede?"

"Cebimde. Kendin almalısın. Ellerim çok güçsüz."

Ellerini cebinden çıkardı. Mağaranın titrek ışığında görünümleri yeterince mide bulandırıcı olsa da parlak güneş ışığı altında daha da iğrençtiler. Eti kararmış, sulanmıştı, altındaki kemikler de ufalanıyordu.

"Dağılıyorum" dedi. "Fletcher ateşten yararlandı. Ben dişlerimden. Her ikimizinki de intihardı. Onunki daha hızlı sonuç verdi o kadar."

Tesla elini adamın cebine sokup madalyonu çıkardı.

"Pek umurunda değil gibi" dedi.

"Ne?"

"Dağılıp gitmek."

"Hayır, değil" diye kabullendi Jaffe. "Ölmek isterim, tıpkı Omaha'da kalsaydım yaşlanarak öleceğim gibi. Ebediyen yaşamak istemiyorum. Hiçbir şeye anlam veremiyorken devam etmenin ne anlamı var ki?"

Tesla, madalyondaki şifreyi çözerken deneyimlediği keyif dalgasını, nesneyi incelerken tekrar yaşadı. Ne var ki günışığında incelediği hâlde, tasarımda Üçlük olarak yorumlanabilecek hiçbir şey yoktu. Dörtlük olduğu kesindi. Dört kol, dört daire. Ama üçlü denebilecek hiçbir şey yoktu.

"Yararı yok" dedi. "Günler harcasak da çözemeyiz."

"Neyi çözemeyiz?" dedi Grillo, güneşe çıkarak.

"Üçlük" dedi Tesla. "Senin bir fikrin var mı?"

"Baba, oğul ve..."

"Onun dışında."

"O zaman yok, bilmiyorum. Neden?"

"Küçük bir umut yalnızca."

"Kaç tane Üçlük olabilir?" dedi Grillo. "Öğrenmesi o kadar güç olmasa gerek."

"Nereden öğreneceğiz? Abernethy'den mi?"

"Ondan başlayabilirim" dedi Grillo. "Tanrı korkusu olan bir adamdır. En azından öyle olduğunu iddia ediyor. Önemli mi?"

"Şu aşamada her şey önemli" dedi Tesla.

"Ona ulaşacağım" diye karşılık verdi Grillo. "Eğer telefon hatları hâlâ çalışıyorsa. Bilmek istediğin..."

"Üçlük hakkında herhangi bir şey. *Ne olursa.*"

"Sağlam gerçekler, istediğim bu" dedi Grillo. "Sağlam gerçekler."

Merdivenden gerisingeri aşağı indi. O giderken Tesla, Jaffe'ın mırıldandığını işitti.

"Gözlerini kaçır, Tommy. Ne olursun gözlerini kaçır..."

Gözlerini yummuştu. Titremeye başladı.

"Onları görebiliyor musun?" dedi Tesla.

"Çok karanlık."

"*Onları görebiliyor musun?*"

"Bir şeyin kıpırdadığını görebiliyorum. Dev bir şey. *Koskocaman*. Niye kıpırdamadan *duruyorsun*, evlat? Seni görmelerine fırsat vermeden uzaklaş. *Kımılda*!"

Gözleri aniden faltaşı gibi açıldı.

"Yeter!" dedi.

"Onu kaybettin mi?" dedi Tesla.

"Dedim ya: *Yeter*!"

"Ölmemiş mi?"

"Hayır, o... Dalgaların üzerinde kayıyor."

"Quiddity'de sörf mü yapıyor?" dedi Tesla.

"Elinden geleni ardına koymuyor."

"Peki Iad?"

"Arkasındalar. Haklıymışım. Akıntı yön değiştirmiş. Geliyorlar."

"Ne gördüğünü anlatsana" dedi Tesla.

"Söyledim ya. Uçsuz bucaksızlar."

"Bu kadar mı?"

"Yürüyen dağlar gibi. Çekirge ve sinek sürüleriyle kaplı dağlar. İrili ufaklı. Bilmiyorum. Pek fazla şey ifade etmiyor."

"Eh demek ki bir an önce bölüntüyü kapamalıyız. Dağlarla başa çıkabilirim. Ama sinekleri dışarıda tutalım, ha?"

Aşağı indiklerinde Hotchkiss ön kapıdaydı. Grillo ona Üçlük'ten söz etmişti bile, o da Abernethy'e sormaktan daha iyi bir çözüm bulmuştu.

"Çarşı'da bir kitapçı var" dedi. "Oraya gidip Üçlük'ü araştırmamı ister misiniz?"

"Zarar gelmez" dedi Tesla. "Eğer Üçlük Kissoon'u korkutuyorsa, belki mutemetlerini de korkutur. Grillo nerede?"

"Araba bulmaya gitti. Sizi Tepe'ye götürecek. İkiniz oraya gidiyorsunuz değil mi?" İğrenerek Jaffe'a baktı.

"Oraya gidiyoruz" dedi Tesla. "Kalacağımız yer de orası. Bizi nerede bulacağını biliyorsun işte."

"Ta sonuna kadar mı?" dedi Hotchkiss, gözlerini Jaffe'dan ayırmaksızın.

"Ta sonuna kadar."

Grillo otoparkta bırakılmış bir araç buldu ve kısa devreyle çalıştırdı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Tesla, Tepe'ye doğru yol alırlarken. Jaff arka koltuğa çöreklenmişti, gözleri kapalıydı.

"Bir makale yazmıştım da, araştırmacı gazetecilik zamanlarımda..."

"Araba hırsızlığı üzerine mi?"

"Aynen öyle. Haber toplarken birkaç numara öğrendim ve hiç unutmadım. Gereksiz bilgiler yumağıyım. Grillo'dan her şey beklenir."

"Ama Üçlük'le ilgili bir şey hak getire."

"Dönüp dolaşıp ona geliyorsun."

"Umutsuzluk" dedi Tesla. "Tutunacak pek fazla dalımız yok."

"Belki de D'Amour'un Kurtarıcı diye andığı şeyle ilgilidir."

"Son dakikada gökten zembille inen bir müdahil mi?" dedi Tesla. "Nefesimi tutup bekleyecek değilim."

"Kahretsin."

"Sorun nedir?"

"İleride."

Yaklaştıkları yol ayrımında bir rahne açılmıştı. Hem sokağı hem de kaldırımı enlemesine kesiyordu. Aşmanın imkânı yoktu.

"Başka bir yol denemeliyiz" dedi Grillo. Arabayı geri vitese taktı ve çapraz bir yoldan üç blok kadar ilerledi. Palomo'nun katlanarak büyüyen dengesizliğine dair her yerde belirtiler vardı. Sokak lambaları ve ağaçlar devrilmiş, kaldırımlar bel yapmıştı. Kırık borulardan su fışkırıyordu.

"Her şey havaya uçacak" dedi Tesla.

"Doğru söze ne denir."

Denediği bir sonraki sokak sayesinde Tepe'ye çıkış yolu buldular ve tırmanmaya başladılar. Henüz başlamışlardı ki Tesla ikinci bir araç fark etti, tali yoldan çevre yoluna giriyordu. Polis aracı değildi. Tabii eğer yerel polisler fosforlu sarıya boyanmış Volkswagen'ler kullanmıyorlarsa.

"Aptallığına doymasın" dedi.

"Kim?"

"Biri kasabaya geri dönüyor da."

"Muhtemelen bir kurtarma girişimidir" dedi Grillo. "İnsanlar *fırsat varken* götürebileceklerimizi götürelim diyordur."

"Ya."

Aracın abes kaçacak kadar uygunsuz rengi bir süre Tesla'nın gözünün önünden gitmedi. Nedenini tam bilmiyordu, belki fazla Batı Hollywood'a özgü olmasından. North Huntley Drive'daki dairesini bir daha göreceğinden şüpheliydi.

"Bir karşılama kurulumuz var anlaşılan" dedi Grillo.

"Tam filmlik bir an" dedi Tesla. "Bas gaza ahbap."

"Yavan diyalog."

"Sen sürmene bak."

Grillo, devriye aracıyla çarpışmamak için direksiyonu kırdı, gaza bastı ve aracın şoförü yolunu kesemeden geçip gitti.

"Yukarıda daha fazlası olacak" dedi.

Tesla dönüp geride bıraktıkları araca baktı. Takibe kalkışılmamıştı. Aracın sürücüsü ekibini uyarmakla yetinecekti.

"Ne yapman gerekiyorsa yap" dedi Tesla, Grillo'ya.

"Nasıl yani?"

"Yani yoluna çıkarlarsa ezip geç. Kibarlığa zamanımız yok."

"Ev polis kaynıyordur" diye uyardı Grillo.

"Sanmam" dedi Tesla. "Bence mesafeli duruyorlardır."

Haklı çıktı. Coney Eye belirdiğinde ortaya çıkan manzaradan devriyelerin kendilerini aşan bir belayla uğraştıklarına karar verdikleri belliydi. Arabaları ta bahçe yolunun aşağısına park edilmiş, adamlar da araçlarının oldukça gerisinde konuşlanmıştı. Çoğu yalnızca evi izlemekle meşguldü ama dört memurdan oluşmuş bir destek birimi yolu kapayan bariyerde nöbet tutmaktaydı.

"Dosdoğru üstlerine sürmemi mi istiyorsun?" dedi Grillo.

"Bas gitsin!"

Grillo gazı kökledi. Öndeki dörtlüden ikisi silahlarına davrandı, diğer ikisi kendilerini yana attı. Grillo olanca hızıyla barikata tosladı. Tahta levha kırılıp lime lime oldu, bir parça fırlayarak ön camı kırdı. O karmaşada bir silah sesi duyar gibi oldu ama hâlâ sürdüğüne bakılırsa onu öldürmemişti. Araba bir devriye aracına yandan çarptı. Çarptığı aracın arkası savrularak başka birini hurdaya çevirdi. Grillo direksiyon hâkimiyetini tekrar toparladı ve dosdoğru Buddy Vance'in açık bahçe kapısına yöneldi. Hızlanarak kükreyen motor gürültüsü eşliğinde bahçe yolundan yukarı çıktılar.

"Peşimize takılan yok" dedi Tesla.

"Onlara yerden göğe kadar hak veriyorum" diye karşılık verdi Grillo. Bahçe yolundaki dönemece ulaştıklarında frene bastı. "Bu kadar yaklaşmak yeterli" dedi. "Vay canına. *Şuna bakar mısın!*"

"Görüyorum."

Evin ön cephesi bütün gece sağanak yağmurda bırakılmış bir pastayı andırıyordu. Bütün yapı yumuşamış ve kılığından çıkmıştı. Kapı pervazlarında bir düzgün kiriş, pencerelerde bir düzgün açı yoktu. Evin en üst katında bile. Burada açığa çıkan Jaffe gücü, kiremitleri, fayansları, cam tuğlaları bükerek her şeyi yutağına doğru çekmişti, ev bölüntüye doğru *eğikti*. Tesla ve Grillo sendeleyerek kapıdan dışarı çıktıklarında ev bir girdaba dönüşmüştü ama delik bir kez açıldıktan sonra durulmuş görünüyordu. Şiddetinden eser yoktu. Buna karşın bölüntünün yakınlığı şüphe götürmüyordu. Arabadan indiklerinde yaydığı enerjiyi hissettiler. Ense tüylerini dimdik etti, içlerini ürpertti. Bir hortumun gözü kadar sessizdi. Patlamaya can atan ürkek bir sükûnet.

Tesla eğilip camdan yolcularına baktı. Gözetlendiğini hisseden Jaffe gözlerini açtı. Korku duyduğu apaçıktı. Geçmişte duygularını bastırmakta ne denli marifetli olmuşsa da -Tesla o kadar da marifetli olmadığını düşünüyordu- şimdi o tür aldatmacaların gerisindeydi.

"Gelip bakmak istiyor musun?" dedi Tesla.

Jaffe teklifin üzerine atlamadı, Tesla da onu kendi hâline bıraktı. Gerçekten içeri girmelerinden önce icra etmesi gereken bir görevi vardı ve kendisi meşgulken adamın cesaretini toplaması için ona zaman tanıyacaktı. Geldikleri yoldan geri döndü, araç yolu boyunca sıralanmış palmiyelerin arkasından çıktı. Polisler kapıya kadar takip etmiş ama daha ileri gitmemişlerdi. Onları takip etmekten alıkoyan yalnızca korku değil, aynı zamanda amirlerinden aldıkları emirlerdi. Süvarilerin müteakip birkaç dakika içinde dört nala yetişeceklerini sanmıyordu ama muhtemelen içtima hâlindeydiler ve destek güç yetişene kadar bu piyadelere yerlerinde kalmaları talimatını vermişlerdi. O piyadeler de kesinlikle gergindi. Tesla, ona doğru doğrultulmuş namlularla yüzleşmek üzere ellerini havaya kaldırarak ortaya çıktı.

Aşağıdan biri, "Yasaklı bölgedesiniz" diye bağırdı. "Elleriniz havada aşağıya inin. Hepiniz."

"Korkarım bunu yapamam" diye karşılık verdi Tesla. "Bölgeyi yasaklı tutmaya devam edin, olur mu? Burada işimiz var. Amiriniz kim?" diye sordu, insanların liderine götürülmek isteyen uzaydan gelmiş bir ziyaretçi gibi duyumsayarak.

Araçların birinin arkasından, üstüne cuk oturan takım elbisesiyle bir adam çıktı. Polise benzemiyordu. Daha çok FBI.

"Benim" dedi adam.

"*Destek çağırdınız mı?*" diye sordu Tesla.

"Sen kimsin?" diye bilmek istedi adam.

"Destek çağırdınız mı?" dedi Tesla bir kez daha. "Birkaç devriye aracından daha fazlasına ihtiyacınız olacak, bana inanın. Bu evden başlayarak büyük çaplı bir istila patlak verecek."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Tepe'nin etrafını kuşatın. Ve Palomo'yu mühürleyin. İkinci bir şansımız olmayacak."

"Yalnızca bir kez daha soracağım..." diye başladı lider ama Tesla adamın taleplerini bitirmesine fırsat bırakmadan ortadan kaybolarak onun lafını ağzına tıktı.

"Bu işlerde beceriklisin" dedi Grillo.

"Buna tecrübe derler" dedi Tesla.

"Seni vurabilirlerdi" diye belirtti Grillo.

"Ama vurmadılar" dedi Tesla, arabaya dönüp kapıyı açtı. "Gidelim mi?" dedi Jaffe'ye. Adam davetini önce duymazlıktan geldi. "Ne kadar çabuk baş-

larsak o kadar çabuk bitiririz" dedi Tesla. Adam iç geçirerek indi. "Burada kalmanı istiyorum" dedi Tesla, Grillo'ya. "Herhangi biri kıpırdayacak olursa seslen."

"İçeriye girmemi istemiyorsun" dedi Grillo.

"O da var."

"Orada ne yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"Bir çift eleştirmenmişiz gibi davranacağız" dedi Tesla. "Sanat'ın içine edeceğiz."

Hotchkiss, gençlik günlerinde bir kitap kurduydu ama Carolyn'in ölümü kurgusal olana karşı iştahını köreltmişti. Hayatında hiç silah sesi duymamış adamlarca yazılan gerilim öykülerini ne diye zahmet edip okusundu ki? Hepsi yalan dolandı. Yalnızca romanlar değil, şu kitaplar da, diye düşündü, Mormon Kitabevi'ndeki rafları karıştırırken. Ciltler dolusu vahiyler ve Tanrı'nın yeryüzündeki marifetleri. Birkaçının arama cetvelinde Üçlük listelenmişti, ancak üstünkörü değiniliyor ve hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Araştırmanın verdiği tek tatmin, kitapları etrafa saçarak ortalığı birbirine katmaktan aldığı zevkti. Kitapların gerçekliklerinden emin duruşu onu iğrendiriyordu. Zamanı olsa, çoğunu ateşe verirdi.

Dükkânın içlerine ilerlerken parlak sarı bir Volkswagen'in otoparka girdiğini gördü. İçinden iki adam indi. Birbirlerine ancak bu kadar zıt olabilirlerdi. Biri yamalı bohçaya benzer kirli bir şey geçirmişti üstüne ve -uzaktan bakınca bile belliydi -her anneyi ağlatacak kadar çirkin bir yüzü vardı. Refakatçisi nispeten bronzlaşmış bir Adonis'ti, cart mavi bir kıyafet giymişti. Hotchkiss'in anladığı kadarıyla nerede olduklarını da bilmiyorlardı, nasıl bir tehlikeye daldıklarını da. Boş otoparka şaşkınlıkla bakıyorlardı. Hotchkiss kapıya çıktı.

"Buradan gitmelisiniz" diye seslendi.

Cart mavi ona doğru baktı. "Palomo Grove burası mı?"

"Evet."

"Ne oldu? Deprem mi?"

"Yakındır" dedi Hotchkiss. "Dinleyin, kendinize bir iyilik yapın. Buradan toz olun."

Şimdi çirkin olanı konuştu, yaklaştıkça yüzünün biçimsizliği daha da belirginleşiyordu. "Tesla Bombeck" dedi.

"Ne olmuş ona?" dedi Hotchkiss.

"Onu görmem gerek. Adım Raul."

"Tepe'de kendisi" dedi Hotchkiss. Tesla'nın Grillo'yla konuşurken *Raul* adını andığını duymuştu, mevzuu anımsayamadı.

"Ona yardıma geldim" dedi Raul.

"Peki ya sen?" diye sordu Hotchkiss, Adonis'e.

"Ron" oldu cevap. "Ben yalnızca şoförüm" Omuz silkti. "Hey, eğer buradan gitmemi istiyorsan seve seve giderim."

"Keyfiniz bilir" dedi Hotchkiss, dükkâna dönerek. "Burası güvenli değil. O kadarını söyleyeyim."

"Anladım" dedi Ron.

Raul ilgisini yitirmişti ve dükkânları inceliyordu. Bir yandan da havayı kokluyor gibiydi.

"Ne yapayım?" diye seslendi Ron ona.

Adam dönüp arkadaşına baktı.

"Eve git" dedi.

"Seni Tesla'ya götürmemi istemiyor musun?" diye karşılık verdi Ron.

"Ben kendim bulurum."

"Uzun bir yürüyüş seni bekliyor, adamım."

Raul, Hotchkiss'den yana baktı. "Bir çaresini buluruz" dedi.

Hotchkiss gönülsüz olsa da araştırmasına geri döndü, bir kulağı da otopark yerinde süregiden konuşmadaydı.

"Gidip Tesla'yı bulmamızı istemediğinden emin misin? Acil olduğunu sanıyordum?"

"Acildi. Acil. Yalnızca... önce burada biraz oyalanmam gerek."

"Bekleyebilirim. Mahsuru yok."

"Sana hayır dedim."

"Seni geri götürmemi istemiyor musun? Belki bu gece bir yerlere takılırız diye düşünmüştüm. Anlarsın ya, birkaç bar filan..."

"Belki başka zaman."

"Yarın?"

"Başka zaman."

"Anladım. Sağol kalsın demek bu, değil mi?"

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"Amma acayipsin ulan. Bana ilk asılan sendin. Şimdi de istemiyorsun. Eh, siktir git. Çükümü emdirebileceğim bir sürü yer bulurum."

Hotchkiss dönüp bakınca Adonis'in arabasına geri döndüğünü gördü. Diğer adam çoktan ortadan kaybolmuştu. Tantananın sona erdiğine memnun, raflardaki araştırmasına geri döndü. Annelikle ilgili kitapların bulunduğu bölüm pek vaatkâr görünmüyordu ama yine de işe oradan başladı. Tahmin ettiği gibi hepsi de mamalar ve beylik şeyler hakkındaydı. Sayfaların hiçbirinde, üstü kapalı bile olsa, Üçlük'e gönderme yoktu. Yalnızca anneliği yücelten sözler, kadının Tanrı'yla bütünleşmesi, dünyaya yeni bir hayat getirmek, kadının en yüce ve en asil görevi. Evlatlar için de bayat tavsiyeler. "*Çocuklar, ebeveynlerinize Tanrı huzurunda itaat edin, zira bu en hayırlısıdır.*"

Görev bilinciyle her başlığı taradı, işe yaramadıkları belli olan ciltleri bir kenara fırlattı, en sonunda rafları tüketti. Araştırılmayan yalnızca iki bölüm

kalmıştı. Hiçbiri de vaatkâr görünmüyordu. Ayağa kalkıp gerindi, güneşle kavrulan otoparka baktı. İçinde kötü bir his midesini burkuyordu. Güneş ışıldıyordu ama nereye kadar?

Otoparkın ilerisinde -oldukça uzakta- sarı tosbağayı gördü, Palomo'dan çıkarak otobana yönelmişti. Adonisi'n özgürlüğünü kıskanmadı. Arabaya binip de gitmeye isteksizdi. Ölmeye yüz tutan her yer gibi Palomo da güzeldi: Huzur verici, tanıdık ve boş. Eğer çığlık çığlığa ölürse korkakça haykırışlarını duyan olmayacaktı. Sessiz sedasız ölürse de hiç kimse yasını tutmayacaktı. Bırak Adonis gitsin. Muhtemelen başka bir yerde kurulu bir düzeni vardı. O hayat da kısa sürecekti. Eğer burada, Palomo'daki çabaları sonuçsuz kalırsa -ve bu dünyanın ötesindeki karanlık patlak verirse- çok kısa sürecekti. Başarılı olurlarsa (küçük bir umut) yine de kısa sürecekti. Orta yerde olmak bu olduğuna göre son, başlangıçtan daima daha iyiydi.

Eğer Coney Eye'ın dışı bir hortumun gözüyse, içi, o gözdeki kamaşmaydı. Çok daha keskin bir durağanlık, Tesla'nın şakaklarında atan her nabzı, soluğundaki her küçük hırıltıyı hissetmesini sağlıyordu. Jaffe peşinde, koridoru geçerek onun doğaya karşı suç işlediği misafir odasına yöneldi. Her yerde o suçun kanıtı vardı ama ortalık soğumuştu şimdi, bozunmalar eriyik balmumunu andırıyordu daha çok.

Odaya girdi. Bölüntü hâlâ yerindeydi, tüm çevre birimleri, çapı en fazla iki metre genişliğindeki bir deliğe doğru çekiliyordu. Durgundu. Daha da genişliyormuş gibi bir hâli yoktu. Eğer olur da Iad, Kozm'un eşiğine ulaşırsa, tek tek geçmek zorunda kalacaklardı. Tabii bu lezyon başladığında, onu yırtıp ardına kadar açmazlarsa.

"O kadar da tehlikeli görünmüyor" dedi Jaffe'a. "Elimizi çabuk tutarsak şansımız var."

"Nasıl mühürleneceğini bilmiyorum."

"Dene. Açmasını bildin."

"İçgüdüseldi."

"Peki, içgüdülerin şimdi ne yapmanı söylüyor?"

"Gücümün kalmadığını" dedi Jaffe. Perişan ellerini kaldırdı. "Onu yiyip tükürdüm."

"Bütün marifet ellerinde miydi?"

"Sanırım öyle."

Tesla Çarşı'daki geceyi hatırladı: Jaff'ın güç damlatan parmaklarındaki zehiri Fletcher'ın bünyesine zerk edişini. Şimdi aynı eller harap hâldeydi. Yine de gücün bedensel bir sorun olduğuna inanamıyordu. Kissoon yarı tanrı değildi ama eciş bücüş bedeni en meşum taklavatların deposuydu. Yetkenin anahtarı *iradeydi* ve Jaffe onu tüketmiş görünüyordu.

"Demek yapamayacaksın" dedi Tesla yalnızca.

"Hayır."

"O zaman belki ben yapabilirim."

Jaffe kaşlarını çattı. "Şüpheliyim" dedi, ses tonunda hafif bir küçümsemeyle. Tesla oralı değilmiş gibi davrandı.

"Deneyebilirim" dedi. "Sefir bana da nüfuz etti, hatırladın mı? Birlikteki tek Tanrı sen değilsin."

Bu laf sokuşturması, ekildiği yerden meyvesini verdi.

"*Sen mi?*" dedi Jaffe. "Avucunu yalarsın." Ellerine baktı, sonra tekrar bölüntüye. "Onu açan benim. Bunu yapmaya cesaret eden tek kişiyim. Onu tekrar mühürleyebilecek tek kişi yine benim."

Tesla'nın yanından geçerek bölüntüye yaklaştı. Adımlarını mağaradan çıkarlarken Tesla'nın dikkatini çeken aynı hafiflikle atıyordu. Bu sayede devingen zeminde büyük bir rahatlıkla ilerlemeyi beceriyordu. Deliğin bir iki metre yakınına gelince yavaşladı. Sonra da tamamen durdu.

"Ne oldu?" dedi Tesla.

"Gel de kendin bak."

Tesla ona doğru yaklaştı. Anladığı kadarıyla bükülerek deliğe doğru çekilen yalnızca dünyanın görünebilen kısmı değildi, görünmeyen kısmı da çekiliyordu. Hava, taşıdığı kir ve toz zerrecikleri gerçeklikten koparılıyordu. Aradaki boşluk boğum boğumdu, büklümlerini iterek aralarından geçilebiliyordu ama güç bela. Güçlük deliğe yaklaştıkça arttı. Bu meydan okuma, dirilgen yaşamını sürdüğü, her santimi çürük içindeki bedeninin harcı değildi. Ama sebat etti. Ve hedefine adım adım ulaştı, deliğin gırtlağını görebilecek kadar yaklaştı. Manzara kolay hazmedilir cinsten değildi. Hayatı boyunca bütünlük arz edici ve makul addettiği dünya burada tamamen dağılıyordu. Çocukken biri (kim olduğunu unutmuştu) iki aynayı karşı karşıya tutarak birbirinin yansımasındaki sonsuzluğu seyredebileceğini öğrettiğinden beri hissetmediği bir tedirginlik duygusuydu bu. On iki, taş çatlasa on üç yaşındaydı ve bir ileri bir geri, bir ileri bir geri, ta ki ışığın sınırlarına ulaşana kadar, bu boşlukta yankılanan boşluk fikri karşısında müthiş ürkmüştü. Hatırladığı o anın üzerinden geçen bunca yıl sonra, zihnini çarpıtan bir şeyin fiziksel tezahürüyle ilk kez karşılaşıyordu. Burada da işlevi aynıydı. Bölüntü, dünyanın ne olduğuna dair bütün fikirlerini alt üst ediyordu. Gerçeklik, nispi bir ilimdi.

Deliğin kocaman ağzına baktı. Gördüğü hiçbir şey kesin değildi. Bulutsa eğer, yarısı yağmura dönüşmüş bir buluttu. Yağmursa eğer, parlamaya hazır bir yağmurdu ve ateş yağdırmaya başlıyordu. Bulut, yağmur ve ateşin ötesinde ise, en az sakladığı karmakarışık unsurlar kadar belirsiz, bambaşka bir yer vardı. Aralarında onları birbirinden ayıracak bir ufuktan yoksun, gökle bütünleşmiş bir deniz: *Quiddity*.

Orada olmak, bölüntüye girip ötesindeki gizemleri tatmak için zaptedilemez, vahşi bir arzuya kapıldı. Şu anda durduğu yerde olma ihtimalini yal-

nızca hezeyanlı rüyalarda ve dumanlı sanrılarda bir anlığına tadan binlerce müptelanın kimbilir kaçı, uyandıklarında oraya asla giremeyeceklerini anladıklarında bir saat daha yaşamaktansa ölmeyi yeğlemişti? Uyanık, yaslı ve hâlâ yaşamaya devam ederken, ıstırap içinde, türdeşlerine mahsus bir yiğitlikle, mucizelerin mümkün olabileceğine inanmışlardı. Müzik ve aşkla yaşanan aydınlanmalar yalnızca birer avuntudan ibaretti, umudun öpücükler ve notalarla ödüllendirildiği, kapıların sonsuzluğa açıldığı çok daha yüce bir varoluş durumunun ipuçlarıydı onlar.

O sonsuzluk Quiddity idi. *Varlığın* içinde doğduğu esîrdi, tıpkı insanlığın çok daha basit bir deniz kıvamında doğuşu gibi. Quiddity'nin lad tarafından lekelenmesi fikri, Tesla'ya, ramak kalan istiladan daha rahatsız edici geldi birden. İlk kez Kissoon'dan duyduğu cümle geldi aklına. *Quiddity muhafaza edilmeli.* Aynen Mary Muralles'in söylediği gibi, Kissoon yalnızca gerektiğinde yalan söylüyordu. Dehasının önemli bir parçasıydı bu: Amacına hizmet ettiği sürece gerçeği saklamak. Quiddity'nin muhafaza edilmesi ise bir *gereklilikti.* Düşler olmaksızın, yaşam bir hiçti. Muhtemelen var olamazdı bile.

"Galiba denemeliyim" dedi Jaffe ve ağıza doğru bir adım daha attı, eşiğine dokunacak kadar yaklaştı. Güç, bir dakika önce ondan tamamen yoksun görünen ellerini yalayıp geçti. Böylesine yaralı etten sızdığı için şimdi daha da görünür hâldeydi. Jaffe ellerini bölüntüye uzattı. Varlığının ve amacının sezildiği, daha adam temasa geçmeden belli oldu. Deliğin dudaklarından bir gerilim yayıldı, kendine doğru çekiştirdiği bütün odayı silkeledi. Donmuş bozunmalar sarsıldı, bir kez daha yumuşadılar.

"Bizden akıllı" dedi Jaffe.

"Yine de denemeliyiz" diye karşılık verdi Tesla. Altlarındaki zemin ansızın kararsız hâle geldi, duvarlardan ve tavandan sıva parçaları döküldü. Ağızın içindeki alevli yağmur bulutları Kozm'a doğru akın etti.

Jaffe ellerini yumuşak kesişim noktasına dayadı, ne var ki bölüntüde engelleyicilere yer yoktu. İkinci bir kasılımla öyle bir silkelendi ki Jaffe'ı gerisingeri Tesla'nın kollarına savurdu.

"Çok fena!" dedi Jaffe. "Çok fena!"

Çok fenadan da beter. Iad'ın yaklaştığına dair delil arıyorlarsa şimdi karşılarındaydı işte, bulut kararıyor, şaşmaz biçimde ilerliyordu. Jaffe'ın tahmin ettiği gibi, akıntı yön değiştirmişti. Bölüntünün gırtlağı, yutmaya değil, onu boğan şeyi kusmaya niyetliydi. Bunun için açılmaya başladı.

Bu hareketle birlikte sonun başlangıcı başladı.

VII

Hotchkiss'in elinde tuttuğu kitap, *Kıyamet Günü Savaşı'na Hazırlık* adını taşıyordu. Bu bir klavuzdu ve din kardeşlerine kaçınılmaz Kıyamet Günü Savaşı'ndan nasıl kurtulacaklarını adım adım göstermekteydi. Yaşamsal erzak, su temini, giyim kuşam, yatacak yer, yakıt, ısıtma ve aydınlatma üzerine bölümler içeriyordu. *Dayanıklı Gıdaların En Önemlileri* başlıklı liste beş sayfalıktı ve melastan tutun salamura geyik etine kadar geniş bir yelpazeye yayılıyordu. Ayrıca baştan çıkıp hazırlıklara boş verebilecek ihmalkârların korkularını kamçılamak istercesine, kitapta bu listelerin arasına Amerika'da gerçekleşen felaketlerin fotoğrafları serpiştirilmişti. Çoğu da doğal olgulardı. Öfkeli orman yangınları, kâh önüne geçilebilmiş kâh geçilememiş, geçtiği yerdeki şehirleri dümdüz eden kasırgalar. 1983 Mayıs'ında Salt Lake City'de patlak veren sel olayına birkaç sayfa ayrılmış, suyu durdurmak için kum torbalarıyla setler çeken Utahlıların resimleriyle desteklenmişti. Gelgelelim, bu nihai eylemler kataloğuna damgasını vurarak en geniş yer tutan görüntü, bir mantar bulutuna aitti. O buluta ait birkaç fotoğraf vardı. Hotchkiss, birinin altında basit bir açıklamaya rastladı.

İlk atom bombası 16 Temmuz 1945'te, saat 05:30'da, bombanın yaratıcısı Robert Oppenheimer tarafından Üçlük diye anılan yerde patlatıldı. O patlamayla birlikte İnsanlığın son çağı başladı.

Daha fazla açıklama yoktu. Kitabın amacı, atom bombasını ve çalışma biçimini açıklamak değil, Çağdaş Azizler Hazreti İsa Kilisesi üyelerine ondan nasıl kurtulacaklarına dair kılavuzluk etmekti. Sorun değil. Ayrıntılara ihtiyacı yoktu. Bütün ihtiyacı olan o tek sözcüktü, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un dışındaki anlamıyla *Üçlük*. İşte buydu. Tek bir mekâna indirgenmiş üçlü olgu, hatta tek bir olay. Diğerlerinin hepsine baskın çıkan Üçlük'tü bu. Yirminci yüzyılın hayal gücü ışığında, mantar bulutu, Tanrı'dan çok daha korkutucu bir gözdağı veriyordu.

Elinde *Kıyamet Günü Savaşı'na Hazırlık*, ayağa kalktı ve dükkânın ön tarafındaki kitap keşmekeşinin arasından geçti. Dışarıda bekleyen manzara onu yerine mıhladı. Park yerinde düzinelerce hayvan koşuşuyordu. Yerde yuvarlanan enikler, peşlerindeki kediciklerden saklanacak delik arayan fareler, sıcak asfaltta keyif çatan kertenkeleler. Dükkân vitrinlerine göz gezdirdi. Ted Elizando'nun dükkânının açık kapısından bir papağan uçarak çıktı. Hotchkiss Ted'i hiç tanımazdı ama adam hakkındaki hikâyeleri duymuştu. Bir dedikodu kumkuması olduğu için başkaları hakkında söylenenleri daima yakından ta-

kip ederdi. Elizando karısını ve bebeğini de kaybetmişti, aklını da. Şimdi de hayvanları serbest bırakarak Çarşı'daki küçük ekmek teknesini de yitiriyordu.

Tesla Bombeck'e Üçlük'le ilgili bilgi taşıma görevi, Elizando'yu avutucu sözlerle uyarmaktan daha önemliydi, zaten diyecek lafı da yoktu. Adam nasıl bir tehlike içinde olduğunu belli ki biliyordu, yoksa birikimini öylece salıvermezdi. Avutmaya gelince, onu neyle avutacaktı ki? Kararını veren Hotchkiss arabasına yöneldi ama tekrar yerine mıhlandı, bu defa bir görüntü yüzünden değil bir ses yüzünden: Kısa ve canhıraş bir insan çığlığı. Sesin kaynağı hayvan mağazasıydı.

On saniyede kapısına ulaştı. İçeride, ayak altında bir sürü hayvan dolaşıyordu ama onları azat eden adamdan eser yoktu. Adama adıyla seslendi.

"Elizando? İyi misin?"

Cevap yoktu. Hotchkiss'in aklına adamın kendisini öldürmüş olabileceği geldi. Hayvanları serbest bırakmış, sonra da bileklerini kesmiştir. Adımlarını sıklaştırdı, fanusların, tüneklerin ve kafeslerin arasında mekik dokudu. Tam yarı yolda, büyükçe bir kafesin öbür tarafında, Elizando'nun yere yığılmış gövdesini gördü. Kafesin sakinleri, küçük bir kanarya sürüsü, panik içindeydi, içeride dört dönüyor, tellere çarpan kanatlarından tüyler saçılıyordu.

Hotchkiss kitabı bırakıp Ted'in yardımına koştu.

"Ne yaptın?" dedi yaklaşırken. "Tanrım, ne yaptın be adam?"

Cesede yaklaşırken hatasını anladı. İntihar değildi bu. Yüzündeki yaralar -kafesin tellerine dayalıydı yüzü- kendine kast eden birinin işi değildi. Derinlemesine yaralar, yanağından ve boynundan tutam tutam koparılmış etler. Akan kan tellerden içeri sızmış ve kanarya kafesinin tabanını kaplamıştı ama oluk gibi fışkırdığı yoktu. Adam birkaç dakikadır ölüydü.

Hotchkiss çok yavaşça doğruldu. Eğer işittiği çığlık Elizando'ya ait değilse, kime aitti? Kitabı bıraktığı yerden almak için bir adım attı, tam eğilmişti ki kafeslerin arasında bir hareketlilik dikkatini çekti. Siyah bir yılana benzer bir şey, Elizando'nun cesedinin biraz ilerisinde kayarak ilerliyordu. Hayvan atak davrandı, belli ki niyeti onun dışarı çıkmasını engellemekti. Kitabı yerden almak için oyalanmamış olsaydı koşarak onu atlatabilirdi ama *Kıyamet Günü Savaşı'na Hazırlık*'ı eline aldığı sırada hayvan kapıya varmıştı bile. Aynı anda birkaç şey birden açıklık kazandı. Bu hayvan dükkânın firarilerinden değildi (Palomo'da hiç kimse onu evinde barındırmazdı). Yılana benzediği kadar Müren balığını da fazlasıyla andırıyordu ama bu benzerlik bile belli belirsizdi, aslına bakılırsa, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Son olarak hayvan ilerlerken fayansların üzerinde kan izi bırakmıştı, üstelik ağzının iç kısmı da kanla ıpıslaktı. Bu, Elizando'nun katiliydi. Uzun zamandır ihmal ettiği kurtarıcının adını anarak geri çekildi. "Yüce İsa."

Sarfedilen ad dükkânın arka taraflarından yükselen bir kahkahaya neden oldu. Dönüp baktı. Ted'in yazıhane kapısı ardına kadar açıktı. İçeride pencere olmadığı hâlde -ışıklar da kapalıydı üstelik- yerde bağdaş kurarak

oturmuş adamı seçebildi. Kim olduğunu bile tahmin edebiliyordu. Tesla Bombeck'in ahbabı Raul'ün biçimsiz hatları, o loşlukta bile şüpheye yer bırakmıyordu. Çıplaktı. Hotchkiss'i açık kapıya doğru adım attıran da buydu, onun çıplaklığı ve kırılganlığı. Yılanla ya da terbiyecisiyle boğuşma seçeneklerini gözden geçirince -kesinlikle müttefiktiler- terbiyeciyi seçti. Çömelerek oturmuş çıplak bir adam pek de tehditkâr değildi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye çıkıştı Hotchkiss yaklaşırken.

Adam, salyaları akarak, ağzı kulaklarına vararak, karanlıkta sırıttı.

"Lix yapıyorum" diye karşılık verdi adam.

"Lix?"

"Arkandaki."

Çıkış yolunun engellendiğini anlaması için Hotchkiss'in dönüp bakmaya ihtiyacı yoktu. Önündeki görüntü karşısında giderek afallasa da olduğu yerde kalmaktan başka seçeneği yoktu. Afallatan yalnızca adamın çıplaklığı değildi. Vücudu, göğsünün ortasından kasığının ortasına kadar böcek kaynıyordu. Dükkânın balık ve kertenkele yemi olarak kullanılan erzağı burada başka bir damak tadı bulmuştu. Kıpırtıları adamı sertleştirmişti. Kalkık uzvu böceklerin ilgi odağıydı. Bununla birlikte adamın önünde çok daha beter ve tiksinç bir manzara vardı: Kafeslerden toplanmış hayvan dışkılarından oluşan küçük bir yığın, ortasında yuvalanmış bir de yaratık. Hayır, yuvalanmıyordu, *doğuyordu*, Hotchkiss'in gözleri önünde bükülüp açılıyordu. Yaratık, kafasını pislikten kaldırdı ve Hotchkiss, onun, bu canavar imalatçısının Lix diye adlandırdığı şeyin benzeri olduğunu anladı.

Üstelik tek değildi. Küçük odanın köşelerinden, sarmallar hâlinde parlak biçimler yükseliyordu. Her boydan biçimsiz kas öbeklerinin, her bükünmelerinde kötülük vardı. İmalatçılarının arkasından iki tanesi ortaya çıktı. Başka bir tanesi Hotchkiss'in sağındaki tezgâhın üstüne tırmandı ve kıvrılarak ona yaklaştı. Hotchkiss sakınarak geri adım attı ve hamlesinin onu başka bir yaratığın menziline soktuğunu çok geç fark etti. Hayvan iki sıçrayışta bacağındaydı, üçüncüsünde tırmanıyordu. *Kıyamet Günü Savaşı*'nı ikinci kez elinden düşürdü ve yaratığa vurmaya yeltendi ama yaratığın açık ağzı önce davrandı, darbeyle dengesini kaybetti. Sendeleyerek arkasındaki rafa geriledi, çırpınırken kollarıyla rafın üstündeki kafeslerin birkaçını devirdi. Bu sefer rafı tutmaya çalıştı ama o da bir sonuç vermedi. Kedi yavrularını ve kafeslerini taşıyacak biçimde yapılmış raf, Hotchkiss'in ağırlığı altında bel verdi ve Hotchkiss yere düştü, raf da kafeslerle birlikte tepesine yıkıldı. Kafesler olmasaydı oracıkta katledilecekti. Döküntüler, ön kapıdaki Lix ile arkasındakinin Hotchkiss'in üstünde buluşmasını geciktirdi. Onlar kafeslerin arasından yollarını bulup tekrar bir araya gelene kadar, Hotchkiss, on saniye kazandı. Bu süre zarfında yana yuvarlanmayı becerdi ve ayağa kalkmaya hazırlandı. Ne var ki bacağına kenetlenen yaratık, çenelerini kalçasındaki ete gömerek bu ümidini suya düşürdü. Acıdan bir an göz-

leri karardı. Tekrar görmeye başladığında diğer yaratıklar ona ulaşmanın yolunu bulmuştu. Bir tanesini ensesinde hissetti, başka biri gövdesine dolanmıştı. Nefesi henüz kesilmemişken bağırarak imdat istemeye koyuldu.

"Yalnızca ben varım" diye bir yanıt geldi.

Artık kakanın içinde çöreklenmeyen, şu Raul denen adama baktı. Tepesinde duruyordu -hâlâ sert, hâlâ kaynıyor- boynundan bir Lix sallanıyordu. Elinin ilk iki parmağını hayvanın ağzına sokmuş, damağını okşuyordu.

"Sen Raul değilsin" dedi Hotchkiss soluk soluğa.

"Evet."

"Kim?.."

Göğsüne dolanan Lix iyice sıkmadan önce duyduğu son sözcük, bu sorunun cevabıydı. İki zarif heceden oluşmuş bir isim. *Kiss* ve *soon*. Son nefesinde bir kehanet gibi bu kelimeleri düşündü. *Kiss; soon.* [Yakında öpüleceksin.] Carolyn, öbür tarafta bekliyor, dudakları yanaklarına dokunmak üzere. Bu düşünce, bunca dehşetin ardından, son anlarını katlanılır kıldı.

"Bence ümitsiz bir davayla karşı karşıyayız" dedi Tesla, Grillo'ya evden çıkarken.

Tepeden tırnağa titriyordu, saatler boyu süren gayret ve acı bedelini ödetiyordu. Gözlerinden uyku akıyordu ama eğer uyursa önceki gece Witt'in gördüğü rüyanın aynısını görmekten korkuyordu: Quiddity'i ziyaret etmek, yaklaşan ölümle eşanlamlıydı. Öyle olabilirdi ama Tesla bilmek istemiyordu.

Grillo koluna girdi ama Tesla onu savuşturdu.

"Sana hayrım yokken bir de yük olmayayım."

"Orada ne oldu?"

"Delik tekrar açılmaya başladı. Yıkılmak üzere olan bir baraj duvarı gibi."

"Kahretsin."

Şimdi bütün ev çatırdıyor, araç yoluna sıralanmış palmiyeler sarsıldıkça ölü yapraklar döküyor, araç yolu alttan balyozla vuruluyormuşçasına çatlıyordu.

"Polisleri uyarmalıyım" dedi Grillo. "Neyin yaklaştığını anlatayım."

"Bence kaybettik, Grillo. Hotchkiss ne âlemde biliyor musun?"

"Hayır."

"Umarım onlar gelmeden kasabayı terk eder."

"Terk etmez."

"Etmeli. Hiçbir kasaba ölmeye değmez."

"Sanırım şu telefon görüşmemi yapmamın zamanı geldi, ne dersin?"

"Ne görüşmesi?"

"Abernethy'le. Kötü haber tez verilir."

Tesla hafifçe içini çekti. "Ya, ne duruyorsun ki? Son vurgun."

"Geri döneceğim" dedi Grillo. "Buradan yalnız gitmeyi düşünme, gitmiyorsun. Beraberiz."

"Bir yere gittiğim yok."

Grillo arabaya binip de anahtarı kontağa sokmaya çalıştığı ana kadar yerin ne denli sarsıldığını gerçek anlamıyla fark etmemişti. Sonunda arabayı çalıştırmayı başararak araç yolundan aşağı, ana kapıya doğru sürünce polisleri uyarmaya gerek kalmadığını gördü. Ana kapının hemen önünde tek bir araç, başında da iki gözlemci bırakarak toplu hâlde Tepe'nin aşağısında güvenli bir noktaya çekilmişlerdi. Grillo'ya pek önem vermediler. İki endişeleri vardı -biri mesleki, biri kişisel- evi gözetim altında tutmak ve yarık onlardan yana genişleyecek olursa hızla geri çekilecek biçimde hazırlıklı olmak. Grillo onların yanından geçip Tepe'den aşağı sürdü. Yamacın biraz daha aşağısında, memurlardan biri, yarım gönüllü durdurmaya yeltendiyse de Grillo dümdüz sürerek Çarşı'nın yolunu tuttu. Orada Abernethy'i arayabileceği bir telefon kulübesi bulmayı umuyordu. Hotchkiss'e de rastlayabilirdi tabii, o zaman da eğer zaten bilmiyorsa oyunun bittiğine dair onu uyarırdı. Tıkalı caddeler ve altı üst olup keşmekeşe boğulmuş sokakların fare labirentinde yolunu bulmaya çabalarken bu son haberinin başlıklarını tasarlamaya koyuldu. *Dünyanın Sonu Yakındır* çok basmakalıptı. Kıyamet Günü Savaşı'nı duyuran peygamberler zincirinin bir halkasından ibaret kalmak istemiyordu, her ne kadar bu kez (nihayet) gerçek olsa da. Çarşı'nın içine doğru direksiyonu kırarken, tam da orada cereyan eden hayvan cümbüşünü görmezden önce, ilham geldi. İlhamı veren de Buddy Vance'in koleksiyonuydu. Başlık fikrini Abernethy'e satana kadar akla karayı seçecekti ama bu hikâyeye *Eğlence Sona Erdi*'den daha uygun bir başlık bulamıyordu. Yeryüzü türleri maceranın tadını çıkarmıştı ama sonu geliyordu.

Arabayı otoparkın girişinde durdurdu. İndi ve oynaşan hayvanların sergilediği acayip manzarayı seyretti. Elinde olmadan dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne mutlu onlara, hiçbir şeyin farkında değiller, ömürlerinin ne kadar kısa olduğunu zerre kadar bilmeksizin güneşte oynaşıyorlar. Park alanını geçerek kitapçıya girdi ama Hotchkiss orada değildi. Her yere kitaplar saçılmış, belli ki araştırma hüsranla sonuçlanmıştı. Bir insana rastlarım ve bir telefon bulurum umuduyla hayvan mağazasının yolunu tuttu. İçeriden kuş gürültüleri geliyordu, dükkânın son tutsakları. Eğer zamanı olursa onları bizzat azat edecekti. Güneşten onların da nasiplenmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Evde kimse var mı?" dedi, başını kapıdan içeri uzatarak.

Bacaklarının arasından koşarak bir kertenkele geçti. Grillo onun uzaklaşmasını izledi, aklında aynı düşünceyle. Hayvancağız hiçbir şeyin farkında olmadan gidiyordu. Kertenkele kapıdan dışarı kaçarken arkasında kan izi bırakmıştı. Grillo nereye baksa sıçramış, sıvanmış kan gördü. Önce Elizando'nun cesedini fark etti, sonra da kafeslerin altına yarı gömülü hâldeki öteki cesedi.

"Hotchkiss?" dedi.

Kafesleri cesedin üstünden kaldırmaya koyuldu. Havada kan kokusundan çok, bok kokusu da vardı. Ellerine bulaştı ama Hotchkiss'in öldüğünden emin olana kadar işini yarım bırakmadı. Adamın başı ortaya çıkınca da du-

rum kesinlik kazandı. Kafatası unufak edilmiş, kemik parçaları, pelteye dönmüş beynine tabak kırıkları gibi saplanmıştı. Dükkânda böylesine bir vahşet işleyebilecek kadar büyük bir hayvan da görünmüyordu, buna neden olabilecek silah da. Bulmacaya kafa patlatmakla uğraşmadı. Hele ki olayın sorumlularının hâlâ civarda olması kuvvetle muhtemelken. Yere bakarak bir silah aradı. Bir tasma, çivili boyunduruk, katili savuşturabilecek herhangi bir şey. Araştırmasının sonunda bir kitap buldu, Hotchkiss'in cesedinin biraz ilerisinde, yerde duruyordu.

Başlığı yüksek sesle okudu: "*Kıyamet Günü Savaşı'na Hazırlık.*"

Sonra kitabı yerden aldı, hızla sayfaları karıştırdı. Kıyamet Günü Savaşı'ndan nasıl kurtulunacağını anlatan bir kılavuza benziyordu. Mormon din kardeşlerinin bilgece sözleriyle kilise mensuplarına her şeyin düzeleceği anlatılıyordu. Tanrı'nın yaşayan kâhinleri onların hizmetindeydi, İlk Başkan ve On İki Havari Meclisi onları gözetleyip tavsiyede bulunacaktı. Bütün yapmaları gereken o tavsiyeye uymaktı, madden ve manen, böylece gelecekte neyle karşılaşılırsa karşılaşılsın hayatta kalabilirlerdi.

"*Eğer hazırlıklı iseniz, korkmanıza gerek yoktur*" diyordu bu sayfalar umutla, hayır, kesinlikle. "*Temiz yürekli olun, herkesi sevin, yalnızca ve mutlaka kutsal mekânlarda kalın. Bir yıllık erzak bulundurun.*"

İlerki sayfalara baktı. Hotchkiss neden bu kitabı seçmişti? Kasırgalar, orman yangınları ve selleri? Üçlük'le ne ilgileri vardı ki?

Sonra o sayfa karşısına çıktı. Bir mantar bulutunun grenli fotoğrafı ve patlamanın nerede gerçekleştirildiğini belirten alttaki yazı.

Üçlük, New Mexico.

Daha fazla okumadı. Elinde kitapla koşarak park alanına çıkıp -hayvanlar önünden kaçtı- arabaya bindi. Abernethy beklemek zorunda kalacaktı. Üçlük'ün bombanın doğum yeriyle aynı adı taşıması bu hikâyede nasıl bir yere oturuyor bilmiyordu ama belki Tesla bilirdi. Bilmese bile ona haberi iletme zevkine erişecekti. Ansızın *memnuniyet duyması* abes kaçıyordu, farkındaydı, sanki bu bilgi olayların gidişatını değiştirecekti de... Dünya yok olacaktı (*Eğlence Sona Erdi*) oysa ki elinde tuttuğu şu küçücük yap-boz parçası o gerçeğin dehşetini bir anlığına bertaraf etmeye yetmişti. Haberleri ileten kişi olmaktan daha büyük bir zevk tanımıyordu, bir ulaktı, bir *Sefir*. *Mutlu* sözcüğünü ilk defa hakkıyla anlıyordu.

Çarşı'da geçirdiği o kısacık zaman zarfında bile -en fazla dört beş dakika- Palomo'nun dengesi iyice bozulmuştu. Tepe'den inerken geçilebilir durumdaki iki sokağın yerinde artık yeller esiyordu. Bir tanesi sözcüğün gerçek anlamıyla tamamen yok olmuştu -yer yarılıp onu yutuvermişti- diğeri tepe taklak olan iki evden saçılan döküntülerle bir enkaz yığınıydı. Hâlâ geçilebilir durumda olan üçüncü bir yol buldu ve Tepe'yi tırmanmaya koyuldu. Yer sarsıntıları arada sırada öyle şiddetleniyordu ki aracı zor zaptediyordu. Yokluğu sı-

rasında olay yerinde birkaç gözlemci belirmişti. Üç tane amblemsiz helikopterle gelmişlerdi. En büyüğü doğrudan Vance'ın evinin tepesine uçtu, yolcuları durum tespiti yapmaya çalışıyordu hiç şüphesiz. Bunun doğal bir fenomen olmadığını daha şimdiden tahmin etmişlerdi muhtemelen. Belki de kök olayı bile biliyorlardı. D'Amour, Iad'ın varlığının en tepedekiler tarafından bilindiğini Tesla'ya anlatmıştı. Eğer doğruysa, birkaç ödlek polis yerine, saatler önceden evin etrafına ateşli silahlarla menzilenmiş olmalıydılar. Generaller ve politikacılar, ellerindeki kanıta inanmamış mıydılar? Düşlerin öbür yakasına ait bir şey tarafından imparatorluklarının tehdit edilebileceğini idrak edemeyecek kadar kurallara bağımlı mı düşünüyorlardı? Onları suçlayamazdı. Yetmiş iki saat önce, o nihai anın gerçekten gelebileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Onu bir saçmalık olarak algılamıştı, yan koltukta duran kitaptaki canlı kâhinlerin sözleri gibi, abartılı bir hayal. Eğer gözlemciler konumlarını bozmazlarsa -bölüntünün tam tepesindeydiler- fikirlerini değiştirme şansını elde edeceklerdi. Görmek, inanmaktı. Göreceklerdi de.

Coney Eye'ın ana giriş kapıları devrilmişti, keza bahçe duvarları da öyle. Arabayı enkaz yığınının önüne bıraktı ve kitabı kaparak eve doğru tırmanmaya koyuldu. Evin ön cephesine, gölge bulutuna benzettiği bir şey çöreklenmiş gibiydi. Gümbürtüler, araç yolundaki çatlakları genişletmişti. Adımlarını temkinli atmak zorundaydı ama evin civarındaki atmosferin rahatsız edici niteliği kafasını bulandırıyordu. Kapıya yaklaştıkça gölge sanki daha da koyulaştı. Güneş hâlâ ensesini ve Coney Eye'ın "yağmurda kalmış pasta" kıvamındaki cephesini dövse de, manzara, her şeyin üzerine koyu bir vernik tabakası çekilmişçesine kasvetliydi. Görüntü başına ağrılar sapladı, sinüsleri sızladı, kulakları tıkandı. Bu ufak tefek rahatsızlıklardan çok daha rahatsız edici olan şey, attığı her adımla birlikte güçlenen dehşet duygusuydu. Zihnine, bir düzine gazetenin haber dairelerinde hiçbir editörün baskıya sokmayacağı fotoğraflara bakarak geçirdiği yıllardan kalma -her ne kadar pespaye olsalar da- mide bulandırıcı görüntüler üşüşmeye başladı. O görüntülerin arasında otomobil kazaları vardı tabii ki, uçak kazaları, asla bir araya getirilemeyecek biçimde parçalanmış cesetler. Kaçınılmaz olarak, cinayet mahalleri vardı. Ama başını ağrıtan bunlar değildi. Masumların ve onlara zarar verenlerin resimleriydi. Dövülmüş, sakatlanmış, çöple birlikte dışarı sepetlenmiş bebekler ve çocuklar. Hasta olanlar ve yaşlılar gaddarca tartaklanmış, kötürümler aşağılanmıştı. Bir yığın zalimlik, hepsi zihnini dolduruverdi.

"*Iad*" dediğini duydu Tesla'nın ve gözlerini sesin geldiği yöne hızla çevirdi. Aralarındaki hava yoğundu, Tesla'nın yüzü ise kumlu, sanki yeniden yapılmış gibi. Gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil. Perdedeki görüntüler.

"Iad geliyor" dedi Tesla. "Onu hissediyorsun. Buradan uzaklaşmalısın. Kalmanın yararı yok..."

"Hayır" dedi, "Bir.... ileti getirdim."

O düşünceye bağlı kalmakta zorluk çekiyordu. Envai çeşit yara taşıyan masumlar, birbiri ardına belirmeyi sürdürdü.

"Ne iletisi?" dedi Tesla.

"Üçlük."

"*Ne olmuş ona?*"

Tesla'nın bağırdığını fark etti ama sesi yine de zor duyuluyordu.

"Üçlük dedin, Grillo."

"Evet?"

"Ne olmuş ona?"

Grillo'ya bakan ne de çok göz vardı. Onları aklından çıkaramıyordu, çektikleri acıları ve çaresizliklerini aklından atamıyordu.

"*Grillo!*"

Bütün dikkatini, fısıldayarak adını haykıran kadına odakladı.

"*Üçlük!*" dedi kadın tekrar.

Elindeki kitap sorusunun cevabıydı, biliyordu, gözlere rağmen, dikkatini dağıtıp duran o gözlerdeki kedere rağmen. Üçlük. Üçlük neydi? Kitabı kaldırıp ona verdi, kadın kitabı elinden alınca hatırladı.

"Bomba" dedi.

"Ne?"

"Üçlük, ilk atom bombasını patlattıkları yer."

Tesla'nın suratına bakınca onun anladığını gördü.

"Anladın mı?" dedi.

"Evet. Vay canına! *Evet!*"

Tesla onun getirdiği kitabı açmaya bile zahmet etmedi, yalnızca ona geri çekilmesini söyledi, gerisingeri geldiği yola. Grillo onun söylediklerini elinden geldiğince dinlese de aktarması gereken başka bir bilgi parçasının daha olduğunu biliyordu. En az Üçlük kadar hayati bir şey, ölümle ilgili. O kadar uğraştığı hâlde bir türlü aklına getiremedi.

"Uzak dur" dedi Tesla tekrar. "Bu pisliğe bulaşma."

Grillo, ona yararının dokunmayacağını anlayarak başıyla onayladı ve sendeleyerek kirli havadan uzaklaştı. Evden uzaklaştıkça güneş daha da parlıyor, ölü masumların görüntüleri artık düşüncelerine dadanmıyordu. Tam araç yolunun köşesini dönüp de Tepe'yi yeniden karşısına aldığı sırada, aktaramadığı bilgiyi hatırladı. *Hotchkiss ölmüştü*, katledilmişti, başı parçalanmıştı. Cinayeti biri ya da bir şey işlemişti ve hâlâ Palomo'da ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlardı. Geri dönüp ona söylemek, uyarmak zorundaydı. Iad'a yaklaşmasıyla beyin kabuğuna ekilen görüntülerin temizlenmesi için bir an durup bekledi. Tamamen kaybolmadılar, eve geri döndüğü an bütün yoğunluklarıyla geri döneceklerini biliyordu. Görüntüleri yaratan zehirli hava yayılıyordu ve onu çoktan yakalamıştı. Onu tamamen kuşatmadan önce not alması gerekebilir diye motelden yanına aldığı kalemini çıkardı. Resep-

siyonistin masasından kâğıt da getirmişti yanında, ne var ki zalimlikler resmi geçidi tekrar peşindeydi ve not defterini bulmaya çalışırken aklına gelen şeyi unutmaktan korkuyordu, bu yüzden sözcüğü elinin arkasına karalamakla yetindi.

"Hotchk..." bütün yazabildiği bu kadardı. Sonra parmakları güçten düşüp yazamaz oldu, bir şeyi tutmak şöyle dursun, aklında ölü masumların kederinden başka hiçbir şey yoktu. Bir de Tesla'yı tekrar görmesi gerektiği. İleti ve ulak yekpare, yarım yamalak döndü ve sendeleyerek gerisingeri Iad'ın etki bulutunun içine girdi. Ama fısıltılarla haykıran kadının bulunduğu yere vardığında, kadın bu zalimliklerin kaynağına daha da yaklaşmıştı ve Grillo onun peşinden gideyim derken akıl sağlığını koruyabileceğinden şüpheliydi.

Tesla'nın kafasına aniden o kadar çok şey dank ediverdi ki; Düğüm'e her girdiğinde, özellikle de kasabadan geçerken kapıldığı beklenti hissine anlam vermesi de cabası. Oppenheimer üzerine yapılmış belgesellerde bombanın patlatılışını ve şehrin yok edilişini izlemişti. Üzerlerinde kafa patlattığı evler ve dükkânlar, yanıp kül olsunlar diye inşa edilmişlerdi, böylece bombanın yaratıcıları, bebeklerinin gazabının nasıl işlediğini gözleyebileceklerdi. Orada bir dinazor filmi seti kurmaya çalışmasına şaşmamalı. Duygusal iç güdüleri tam üstüne basmıştı. Burası gerçekten de kıyamet gününü bekleyen bir *kasaba idi*. Tesla yalnızca canavar konusunda yanılmıştı. Kissoon'a suç delilini saklamak için bundan daha iyi bir yer olur muydu? Ortalık gümlediğinde cesetler tamamen silinecekti. Tesla, Sürü'yü yok eden bulutun yüzyılın en unutulmaz görüntülerinden birine dönüşeceğini bilerek tezgâhladığı itinalı dalavere sayesinde Kissoon'un aldığı sapıkça keyfi gayet iyi hayal edebiliyordu.

Ama adama külahı ters giydirilmişti. Mary Muralles onu Düğüm'de tuzağa düşürmüştü. Yeni bir beden bulana kadar Düğüm'ün esiriydi. İradesi, patlama anını sürekli eşikte tutuyordu. Parmağını damdaki bir çatlağa bastıran ve görevini boşladığı an çatının patlayarak üstüne yıkılacağını bilen bir adam gibi yaşıyordu. Üçlük sözcüğünün onu allak bullak etmesine şaşmamalı. Bu ona göre korkunun adıydı.

Bu bilgiyi Iad'a karşı kullanmanın bir yolu var mıydı? Eve geri dönerken aklından böyle garip bir olasılık geçti, yine de Jaffe'ın desteğine ihtiyacı olacaktı.

Bölüntüden saçılan lağım çukurunda tutarlı bir düşünceye tutunmak zordu ama daha önce de film yapımcıları ve şamanlarla mücadele ederek etki altında kalmamayı başarmıştı, en kötüsünü eşikte tutabilirdi. Ancak etki gücü, Iad eşiğe daha da yaklaştıkça, artıyordu. Beraberlerinde getirdikleri yıkımın boyutlarının ruhları derinden etkileyecek kadar esaslı olup olmadığını düşünmemeye çalışıyordu. İstilanın tabiatına ilişkin istediği kadar tahmin yürütmemeye çalışsın, silahlarının delilik olduğu ihtimali üzerinde yoğunlaşıyordu. Belki de öyleydi. Bu meşum saldırıdan bir süreliğine uzak durabilecek

durumda olsa da er ya da geç onun içine mancınıkla fırlatılacağını biliyordu. Hiçbir insan aklı Iad'ı sonsuza kadar eşikte tutamazdı ve o dehşetlerin içine bir kez çekildiler mi çareyi deliliğe sığınmakta bulacaklardı. Iad Uroboros bir deliler gezegenine hükmedecekti.

Jaffe çoktan zihinsel çöküntü yolundaydı, elbette. Tesla onu Sanat'ı uyguladığı odanın kapısında dikilir hâlde buldu. Arkasındaki alan tamamen bölüntünün hükmündeydi. Tesla kapıdan bakınca Quiddity'e niçin deniz denildiğini ilk kez gerçek anlamıyla kavradı. Kapkara enerji dalgaları, Kozm'un kıyılarını dövüyor, köpükleri bölüntüden dışarı sıçrıyordu. Daha ilerisinde başka bir devinim fark etti ama yalnızca bir anlığına. Jaffe yürüyen dağlardan ve sineklerden söz etmişti. Ama Tesla'nın zihni istilacıları kişiliğe büründüren başka bir görüntüye kenetlendi. Devler. En eski kâbuslarının yürüyen dehşetleri. Çocukluk karşılaşmalarında genellikle ebeveynlerinin suratlarını taşırlardı, psikoloğuna oldukça iş çıkarmıştı. Ama bunlar farklıydı. Eğer bir çehreleri varsa, ki olduğundan şüpheliydi, onları bir şeye benzetmek imkânsızdı. Bir tek şeyden emindi, sevecen ebeveynler değildiler.

"Görüyor musun?" dedi Jaffe.

"Hem de nasıl" dedi Tesla.

Jaffe soruyu tekrar sordu, sesi hiç bu kadar yumuşak çıkmamıştı.

"Görüyor musun, babacığım?"

"Babacığım?" dedi Tesla.

"Korkmuyorum, babacığım" diye devam etti Jaff'tan çıkan ses. "Bana zarar vermezler. Ben Ölüm-Oğlan'ım."

Şimdi anlaşılıyordu. Jaffe yalnızca Tommy-Ray'in gözleriyle görmüyordu, oğlanın sesiyle de konuşuyordu. Tesla, babayı oğula kaptırmıştı.

"Jaffe!" dedi. "Beni dinle. Yardımın gerek! *Jaffe*?" Adam cevap vermedi. Tesla, bölüntüden mümkün olduğunca sakınarak adama yaklaştı ve onu yırtık pırtık gömleğinden yakalayıp ön kapıya doğru çekiştirdi. "*Randolph*!" dedi. "Benimle konuşmalısın."

Adam sırıttı. O ifadenin o yüze ait olduğu hiç görülmemişti. Kaliforniyalı bir prensin sırıtmasıydı, yayvan ve otuz iki diş ortada. Adamı bıraktı.

"Senden bana fayda yok" dedi.

Adamı Tommy-Ray'le paylaştığı maceradan alıkoymaya çalışarak zaman kaybedemezdi. Tasarladığı şeyi tek başına yapmak zorundaydı. Düşüncede basit, en azından öyle tahmin ediyordu, uygulamada -imkânsız değilse de- müthiş zor bir fikirdi. Ama başka seçeneği yoktu. Büyük bir şaman değildi. Bölüntüyü mühürleyemezdi. Ama onu *taşıyabilirdi*. Düğüm'e girip çıkabilme yetisine sahip olduğunu daha önce iki kez ispatlamıştı. Zihninde kendini -ve diğerlerini- ayrıştırmak ve onları Üçlük'e taşımak. Ölü maddeyi de sıçratabilir miydi? Ahşabı ve sıvayı? Örneğin bir evin bir kısmını? *Bu* evin *bu* kısmını, örneğin? Kendisinin ve bölüntünün işgal ettiği Kozm dilimini ayrıştırıp Sıfır

Noktası'na, bütün hışımlarıyla etrafa yayılmadan önce devleri yıkıp geçebilecek bir gücün tiktakladığı yere taşıyabilir miydi?

Uygulamaya dair sorulara bu tarafta cevap yoktu. Başarısız olursa cevap "hayır"dı. Bu kadar basit. Başarısızlığa uğradığını anlaması için bilge olmasına gerek yoktu.

Tommy-Ray tekrar konuşmaya başlamıştı, anlaşılmaz sözcüklerle geveliyordu şimdi.

"... Andy gibi yukarıda..." diyordu. "... Ama daha yukarıda... Beni görüyor musun, babacığım?.. Andy gibi yukarıda... kıyıyı görebiliyorum! Kıyıyı görebiliyorum!"

En azından bu kısmı anlaşılıyordu. Kozm, oğlanın görüş mesafesine girmişti, bu da Iad'ın eli kulağında demekti.

"... Ölüm-Oğlan..." diye başladı tekrar. "... Ben Ölüm-Oğlan'ım..."

"Şunu susturabilir misin?" dedi Tesla, Jaffe'a, sözlerinin bir kulaktan girip ötekinden çıktığını bile bile.

"Yiiih... huuuu!" diye bağırıyordu çocuk. "İşte geliyoruz! İşte... biz... *geliyoruz*!"

Bakmamak için kendini zor tutsa da devler göründü mü diye dönüp bölüntüye bakmamayı başardı. Onun tam gözünün içine bakacağı an gelecekti ama henüz hazır değildi, sakin de değildi, daha *kuşanmamıştı*. Ön kapıya doğru bir geri adım daha attı ve kapı kulbunu sımsıkı yakaladı. Amma da katıydı. Sağduyusu bu denli somut bir şeyi başka bir yere ve zamana düşünceyle taşıyabilme fikrine itiraz etti. O da sağduyusuna siktirip gitmesini söyledi. Sağduyu ve bölüntüden fışkıran delilik birbirlerinin zıttı değildi. Akıl zalimlik edebilirdi, mantık deliliğe neden olabilirdi. Bu tür naif çatallanmaları bir kenara iten başka bir zihinsel durum vardı, *iki arada bir derede* koşullarda bulunan varlıklardan güç yaratan.

İnsana dair her şey.

Ansızın D'Amour'un söz ettiği kurtarıcı rivayetini hatırladı. Onun Jaffe'ı kastettiğini sanmış ama çok uzağa bakmıştı. Kurtarıcı kendisiydi. Tesla Bombeck, Batı Hollywood'un çılgın kadını, ters yüz edilmiş ve dirilmiş.

Bu farkındalık inancına güç verdi ve o inanç sayesinde bu işi nasıl kotaracağını kavrayıverdi. Tommy-Ray'in salakça tezahüratlarını engellemeye kalkışmadı. Ne Jaffe'ın mağlup ve güçsüz duruşuna aldırdı ne de bütün şu düşünceye dönüşen somutluk ve somutu taşıyan düşünce saçmalığına. Hepsi onun bir parçasıydı, hatta şüphe bile. Belki de özellikle şüphe. Güçlü olmak için kafa karışıklıklarını ve zıtlıkları yadsımasına gerek yoktu, ihtiyacı olan şey onları kucaklamaktı. Onları zihnin ağzıyla silip süpür, çiğne ve yut. Hepsi hazmedilebilirdi. Katı olan da olmayan da, bu dünya da öteki de, hepsi yenilebilir yutulabilir ziyafetlerdi. Şimdi anlıyordu, onu hiçbir şey masadan uzak tutamazdı.

Doğrudan bölüntüye baktı.

"Sen bile" dedi ve yemeye başladı.

Ön kapıya iki adım kala, masumlar Grillo'yu tekrar ele geçirdi, bölüntüye bu kadar yakınken saldırıları çok daha acımasızdı. Grillo, etrafındaki gaddarlık şiddetini artırırken, ne ileri gidebildi ne geri. Sanki küçük, kanlı bedenlerin arasında mekik dokuyordu. Ağlamaklı suratlarını ona çevirdiler ama Grillo onların yardım edilecek durumda olmadıklarını biliyordu. Şimdi değil. Quiddity'den yaklaşan gölge, beraberinde merhametin sonunu getiriyordu. Hükümranlığı asla son bulmayacaktı. Asla yargılanmayacak, asla hesap vermeyecekti.

Biri yanından geçip gitti. Bunca çilenin arasında, göz gözü görmüyorken, zar zor seçilen bir suret. Grillo bütün gayretiyle adamı görmeye çabaladı ama yalnızca bir anlığına haydut kılıklı bir surat gördü, çıkık elmacık kemikli, çökük avurtlu. Yabancı daha sonra eve girdi. Grillo, ayaklarının etrafındaki bir kıpırtıyla bakışlarını kapıdan yere çevirdi. Çocukların yüzlerini hâlâ seçebiliyordu ama şimdi dehşetin biçimi değişmişti. Kolu kalınlığındaki kapkara yılanlar, içeriye giren adamın peşinden giderken çocukların üzerinden geçiyordu. Afallamış hâlde, birini ya da hepsini ezmeyi boş yere umarak, öne doğru bir adım attı. Attığı adım onu, çelişkili biçimde seferine güç veren deliliğin kıyısına daha da yaklaştırdı. İkinci bir adım daha attı, üçüncüsünü de. Bir yandan da topuğunu bu kapkara hayvanların kafalarına denk getirmeye çalışıyordu. Dördüncü adımda evin eşiğine vardı, bambaşka bir deliliğin tam içine.

"Raul?"

Onca kişi dururken, Raul.

Tam da işe koyulmuşken kapıdan içeri girivermişti. Ortaya çıkışı öylesine sarsıcıydı ki, hani zihninin işleyişinden daha önce hiç olmadığı kadar emin olmasa, onu akli bir sapmaya bağlayacaktı. Sanrı değildi bu. Kanlı canlı buradaydı, Tesla'nın adı dudaklarında, yüzünde sevinçli bir ifade.

"Burada ne işin var?" dedi Tesla, hâkimiyetini kaybettiğini hissederek.

"Senin için geldim" oldu Raul'ün cevabı. Topuklarında ve üstünde, bu sözüyle neyi kastettiğinin acı belirtisi vardı. Eşikten içeri kımıl kımıl Lix girmekteydi.

"Sen ne yaptın?" dedi Tesla.

"Dedim ya" diye karşılık verdi Raul. "Senin için geldim. Hepimiz senin için geldik."

Tesla ondan bir adım uzaklaştı, ne var ki bölüntü evin yarısını kaplıyorken, Lix de kapıyı tutuyorken, tek kaçış yolu üst kata çıkan merdivenlerdi. En iyi ihtimalle geçici bir soluklanma vadediyordu. Yukarıda kapana kısılır, insaflı davranmalarını beklerdi, tabii insaf göstermeye zahmet ederlerse. Dakikalar içinde Iad, Kozm'da olacaktı. O saatten sonra ölümden iyisi beklenemezdi. Şimdi, Lix olsun ya da olmasın, olduğu yerde kalması gerekiyordu. İşi buradaydı ve çabucak halledilmeliydi.

"Benden uzak dur" dedi Raul'e. "Neden burada olduğunu bilmiyorum ama *benden uzak dur*, o kadar!"

"Vasılı görmeye geldim" diye karşılık verdi Raul. "İstersen burada beraber bekleyebiliriz."

Raul'ün gömlek düğmeleri açıktı ve boynunda tanıdık bir nesne duruyordu: Sürü madalyonu. Tesla, bu görüntüyle birlikte şüpheye kapıldı: Bu hiç de Raul değildi. Tavrı, Tesla'nın Azize Katrina Misyonu'nda tanıştığı ürkek Yalvaç'la örtüşmüyordu. Yarı maymunsu suratının ardında başka biri vardı: Sürü'nün şifreli mührünü Tesla'ya ilk gösteren adam.

"*Kissoon*" dedi.

"İşte şimdi sürprizimi berbat ettin" diye karşılık verdi adam.

"Raul'e ne yaptın?"

"Onu kovdum. Vücuduna yerleştim. Zor değildi. İçinde bolca Sefir varmış. Bu da onu elverişli kıldı. Onu Düğüm'e çektim, tıpkı sana yaptığım gibi. Yalnız, senle Randolph'un aksine, o bana direnebilecek kadar akıllı değildi. Çabucak pes etti."

"Onu öldürdün."

"Ah yooo" dedi Kissoon, usulca. "Ruhu capcanlı. Ben geri dönene kadar bedenimi ateşten uzak tutuyor. Düğüm'den çıkarken bir kez daha o bedeni kullanacağım. Kesinlikle *bunun* içinde kalmak istemiyorum. İğrenç."

Yalnızca Raul'ün sahip olabileceği bir çeviklikle ansızın atılıp onu kolundan yakalayıverdi. Tesla müdahaleye bağırarak direndi. Adam ona tekrar gülümsedi, iki çevik adımda yaklaştı, göz açıp kapayıncaya kadar burun buruna geldiler.

"*Yakaladım seni*" dedi.

Tesla'nın bakışları kapıya kaydı ve orada dikilen Grillo'yu gördü. Gözlerini bölüntüye dikmişti. O sırada Quiddity'nin dalgaları giderek artan bir salınım ve hışımla bölüntüyü dövmekteydi. Tesla onun adını haykırdı ama Grillo tepki vermedi. Yüzünden ter akıyor, apışıp kalmış alt çenesinden salyası damlıyordu. Kimbilir hangi âlemdeydi, aklı başında olmadığı kesindi.

Tesla, onun kafatasına çöreklenebilseydi büyülenme gerekçesini anlardı. Grillo eşikten geçer geçmez masumlar gözünün önünden gitmiş, çok daha tesirli bir ıstırap tarafından baskılanmışlardı. Gözleri dalgalara kaydı ve orada dehşeti gördü. Kıyıya en yakın yerde iki ceset vardı, bir dip akıntısıyla Kozm'a doğru sürüklenmişlerdi, şimdi de onları dibe çekmeye azmeden aynı akıntıyla bir ileri bir geri salınıyorlardı. Yüzleri çok değişmiş olsa da onları tanıdı. Biri Jo-Beth McGuire idi. Diğeri Howie Katz. Dalgaların biraz daha ilerisinde üçüncü bir kişi daha gördü, karanlık gökyüzünde solgun bir suret. Onu tanımıyordu. Yüzünde et kalmamıştı ki tanınsın. Sörf yapan bir kurukafaydı.

Asıl dehşet daha da ileride başlıyordu. Çürüyük bir kütle, etrafını saran kımıl kımıl bir hava. Sanki kuş büyüklüğündeki sinekler pisliğe üşüşmüş,

onunla besleniyor. Iad Uroboros. Şu anda bile, büyülenmiş hâldeyken, aklı (Swift'ten ilham alarak) görüntüyü tanımlayacak sözcükler arıyordu, ne var ki söz dağarcığı kötülük söz konusu olunca yetersiz kalmıştı. Ahlaksızlık, alçaklık, tanrı tanımazlık... Böylesine affedilmez nitelikler taşıyan bir varlık için bu tanımlar ne anlam ifade ederdi ki? Hobi ve eğlence. İğrenç yemekler art arda sofraya gelirken tabaklarını yalayanlar. Grillo, tiksinçlere ondan daha yakın mesafede olanları neredeyse kıskanıyordu; belki de yaklaşan varlığı nispeten daha iyi kavrayabildikleri için...

Dalgaların pençesinde tartaklanan Howie eğer onu duysaydı iki çift laf ederdi. Iad üzerlerine kapandığı sırada, Howie, bu dehşeti daha önce nerede hissettiğini hatırlamıştı: Chicago'daki iki yıl önce çalıştığı mezbahada. O ayın anıları zihnine doluştu. Yaz sıcağında mezbaha, oluklarda pıhtılaşan kan, yanıbaşlarında gerçekleşen ölümlerin sesi yüzünden mesanelerini ve idrar torbalarını boşaltan hayvanlar. Tek vuruşta et parçasına indirgenen canlar. Bu iç bulandırıcı görüntülerin arasından Jo-Beth'i görmeye çalıştı, onunla ta nerelere gelmişti. Bir dalgayla bir araya gelmişlerdi gelmesine ama o dalga arkalarındaki kasaplardan kurtaracak kadar çabuk kıyıya ulaştıramamıştı onları. Kızın şu son bahtsız anlara tat katacak görüntüsü ondan esirgendi. Bütün görebildikleri, rampaların üzerinde kesilen sığır sürüleri, hortumla yıkanan kan ve dışkı birikintileri, tek bacağından kancaya asılan ve iç organları temizlenmek üzere tekmelenerek sıraya sokulan leşlerdi. Sürekli aynı dehşet zihnini dolduruyordu, defalarca ve defalarca.

Denizin ötesini Jo-Beth gibi o da göremiyordu, bu yüzden kıyılarına ne kadar uzakta -ya da ne kadar *yakında*- olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Görecek gücü olsaydı Jo-Beth'in eciş bücüş hâldeki ve Tommy-Ray'in sesiyle konuşan babasını görürdü.

"*... İşte geldik!.. İşte geldik...*"

Iad'a bakakalan Grillo'yu ve hayatı tehlikede olan Tesla'yı da. Kollarında can vermek üzere olduğu adama Tesla'nın seslendiğini...

"*Kissoon*! Aklını başına topla! Baksana onlara! *Bak*!"

Kissoon bölüntüye ve dalganın yüklenerek getirdiği şeye yan yan baktı.

"Onları görüyorum" dedi.

"Seni iplediklerini mi sanıyorsun? Eğer bu tarafa geçerlerse hepimiz gibi öleceksin!"

"Hayır" dedi Kissoon. "Yeni bir dünya düzeni getiriyorlar, o düzende yerim hazır. Yüce bir yer. Bunu bekleyerek kaç sene sabrettiğimi biliyor musun? Kaç sene plan yaptığımı? Uğruna cinayet işlediğimi? Beni ödüllendirecekler."

"Sözleşme mi imzaladın? Yazılı belgen mi var elinde?"

"Ben onları özgür kılan kişiyim. Bunu mümkün kıldım. Düğüm'deyken ekibe katılmalıydın. Vücudunu bir süreliğine ödünç vermeliydin. Seni korurdum. Ama yok. Kendi hırsların vardı. Tıpkı *onun* gibi." Jaffe'a baktı. "O da

aynı. Pastadan pay almak istemişti. Lokma ikinizin de boğazında kaldı." Tesla'nın bir yere gidemeyeceğini bildiğinden, gideceği bir yer olmadığı için, onu bırakıp Jaffe'a doğru bir adım attı. "Senden daha fazla yaklaşmıştı, ne de olsa *taşaklıydı*."

Jaffe'dan artık Tommy-Ray'in tezahüratları işitilmiyordu. Yalnızca boğuk bir inilti. Babaya da ait olabilirdi, oğula da ya da ikisinin bileşimiydi.

"*Görmelisin*" dedi Kissoon işkence çeken surata. "Jaffe. Bana bak. *Görmeni istiyorum*!"

Tesla dönüp bölüntüye baktı. Iad ulaşmadan önce kıyıda daha kaç dalga patlayacaktı? Bir düzine? Onun yarısı?

Kissoon'un Jaffe'a kızgınlığı artıyordu. Adamı sarsmaya başladı.

"*Bana bak, lanet olasıca*!"

Tesla bıraktı adam öfkelensin. Bu ona bir anlık ek süre kazandırdı, Düğüm'e taşınma işlemine en başından başlayabilmesine yetecek bir süre.

"Uyan da gör beni, puşt. Kissoon konuşuyor. Dışarı çıktım! *Dışarıdayım*!"

Tesla adamın azarlamalarının tasarladığı resmin bir parçası hâline gelmesine izin verdi. Hiçbir şey dışarıda tutulamazdı. Jaffe, Grillo, Kozm'a açılan kapı ve tabii ki Quiddity'e açılan kapı, hepsi de hazmedilineliydi. Çiğnenip başka bir zamana tükürülmeli.

Kissoon'un haykırışları aniden kesildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi, dönüp ona bakarak. Hiddetlenmeye alışık olmayan çalıntı yüz hatları acayip bir ifadeyle büzüşmüştü. Tesla, görüntünün dikkatini dağıtmasına izin vermedi. O görüntü de yutulacak sahnenin parçasıydı. Onunla baş edebilecek güçteydi.

"*Sakın cüret edeyim deme*!" dedi Kissoon. "*Duydun mu beni*?"

Tesla duydu ve yedi.

"Seni uyarıyorum" dedi adam, ona yaklaşarak. "*Sakın cüret etme*!"

Bu üç sözcük ve onları taşıyan ses tonu, Randolph Jaffe'nin belleğindeki girintilerde yankılanmaya başladı. Jaffe, bir zamanlar o sözleri aynı biçimde sarfeden adamla bir kulübede buluşmuştu. Kulübenin rutubet kokan sıcaklığını ve kendi terinin kokusunu hatırladı. Ateşin karşısında bağdaş kurarak oturmuş bir deri bir kemik ihtiyarı hatırladı. Ama en çok da geçmişten çıkıp kafasında canlanan konuşmayı hatırladı.

"*Sakın cüret etme*."

"*Bana cüret etme demek, boğaya kırmızı pelerin göstermektir. Kaçın kurasıyım ben...*"

Sözcükler, bir eylemi hatırlattı. Eli ceketinin cebine kayıyor ve orada hazır bekleyen küt bıçağı buluyor. Mühürlü ve gizli şeyleri açarak bileylenmiş bir bıçak. Mektuplar gibi, kafatasları gibi.

O sözcükleri tekrar duydu...

"*Sakın cüret etme*."

... Ve gözlerini açıverdi. Kolu -bir zamanlar sahip olduğu güçlü uzvun bir parodisi- cebine doğru kaydı. Bunca yıl bıçağı yanından hiç ayırmamıştı. Hâlâ küttü. Hâlâ açtı. Güdük parmakları kabzayı kavradı. Gözleri anılarından konuşan adamın kafasına odaklandı. Kolay bir hedefti.

Tesla, göz ucuyla Jaffe'ın başının kıpırdadığını, duvardan uzaklaştığını ve sağ kolunu cep hizasından itibaren kaldırmaya başladığını gördü. Son ana kadar onun cebinde ne olduğunu görmedi. O sırada Kissoon'un parmakları gırtlağını sıkıyor, Lix ise ayak bileklerine dolanıyordu. Saldırının taşınma işlemini durdurmasına izin vermeyecekti. O da hazmettiği resmin parçası hâline geldi. Şimdi de Jaffe. Ve onun kalkık eli. Kalkıyor ve dosdoğru Kissoon'un ensesine iniyor.

Şaman çığlık attı. Korunmak için ellerini Tesla'nın gırtlağından çekerek başının arkasına attı. Yaygarası Tesla'nın hoşuna gitti. Düşmanının ıstırabıydı bu ve kendi gücü o ıstırabın gölgesinde âdeta yükseliyordu. Üstlendiği görev ansızın hiç olmadığı kadar kolaylaştı, sanki Kissoon'un gücünün bir kısmı o sesle birlikte ona geçiyordu. Zihin yutağında kapladıkları alanı hissetti ve çiğnedi. Ev, önemli bir parçası koparılıp Düğüm'ün kısıtlayıcılığına götürülmüşçesine sarsıldı.

Birdenbire, aydınlık.

Düğüm'ün müebbet günbatımı aydınlığı kapıdan içeri doldu. Aynı anda da ne zaman oraya gitse yüzüne çarpan rüzgâr esti. Koridordan içeri esti ve Iad lekesinin bir kesitini alıp çorak arazi boyunca beraberinde sürükledi. Rüzgârın esip geçmesiyle birlikte Grillo'nun yüzündeki donuk bakışın kaybolduğunu gördü. Grillo kapı kulbuna sımsıkı tutunmuş, ışık yüzünden gözlerini kısmıştı ve pirelerden çılgına dönen bir köpek gibi başını sallıyordu.

Yaratıcıları yaralanınca Lix saldırıyı kesmişti ama Tesla öyle çabucak peşini bırakacaklarını sanmıyordu. Tekrar yönlendirilmelerini beklemeden kapıya doğru ilerledi, yalnızca Grillo'yu önüne katıp götürmek için durakladı.

"Ne yaptın Tanrı aşkına?" dedi Grillo, güneşle kavrulan çöl arazisine çıktıklarında.

Tesla onu apar topar yeniden konuşlandırılmış odalardan uzaklaştırdı. Etrafları tam olarak yapılanmadığı için Quiddity'den taşanlar her köşeden fışkırmaya başlamıştı.

"İyi haberleri mi duymak istersin kötü haberleri mi?" dedi.

"İyi."

"Burası Düğüm. Evin bir bölümünü buraya getirdim..."

Başaracağına zar zor inandığı şeyi yapmıştı işte.

"Yaptım" dedi, sanki Grillo itiraz etmişçesine. "Canına yandığım, *yaptım*!"

"Iad dahil mi?" dedi Grillo.

"Bölüntü ve öteki tarafında ne varsa."

"Kötü haberler ne peki?"

"Burası Üçlük, hatırladın mı? Sıfır Noktası?"

"Of Tanrım."

"Şu da..." Bulundukları yerden en fazla çeyrek mil uzakta duran çelik kuleyi gösterdi. "... Bomba."

"Peki ne zaman patlıyor? Zamanımız varsa..."

"Bilmiyorum" dedi Tesla. "Belki Kissoon yaşadığı sürece patlamayacaktır. Bunca yıl o anı zaptetti."

"Çıkış yolu var mı?"

"Evet."

"Hangi yönden? Haydi çıkalım."

"Boş yere heveslenme, Grillo. Buradan canlı çıkmayacağız."

"Bizi dışarıda *düşünebilirsin*. Düşünerek bizi içeri sokmuşsun."

"Hayır. Ben kalıyorum. Sonuna kadar beklemeliyim."

"Son *bu* zaten" dedi Grillo, dönüp ev parçasını gösterdi. "Baksana."

Duvarlar, sanki Quiddity'nin dalgalarıyla dövülüyormuşçasına, alçı bulutları hâlinde yıkılıyordu. "Bundan daha iyi *son* olur mu? Haydi tabanları yağlayalım."

Tesla keşmekeşin içinde Kissoon ya da Jaffe'dan bir belirti aradı, ne var ki her yana düş denizinin özdeği sıçrıyordu ve şimdi rüzgârla dağılmayacak kadar yoğundu. Adamlar onun içinde bir yerlerdelerdi ama görünmüyorlardı.

"Tesla? Beni dinliyor musun?"

"Kissoon ölmedikçe bomba patlamayacak" dedi Tesla. "Patlama anını tutuyor..."

"Söylemiştin."

"Çıkışa koşmak istiyorsan, başarabilirsin. Şu tarafta." Bulutun ilerisindeki kasabayı, sonra da daha ilerisini gösterdi. "Gitsen iyi olur."

"Korkak olduğumu düşünüyorsun."

"Öyle bir şey dedim mi?"

Bir esîr dalgası onlara doğru yükseldi.

"Gideceksen *git*" dedi Tesla, bakışları Coney Eye'ın misafir odası ve sofasının yıkıntılarına kenetlenmişti. Yıkıntıların hemen üstünde, Quiddity'nin saçıntıları arasından görülebilen bölüntü vardı, havada asılı. Göz açıp kapayıncaya kadar iki misli büyüklüğe ulaşmıştı, yırtılarak genişliyordu. Tesla devleri görmeye hazırlandı. Ama ilk gördüğü şey insan suretleri oldu, iki kişi, bu kurak kumsala emekleyerek çıkıyorlardı.

"Howie?" dedi.

O'ydu. Yanında da Jo-Beth. Gördüğü kadarıyla onlara bir hâller olmuştu. Yüzlerinde ve vücutlarında kütleler çıkmıştı, sanki dokuları iğrenç tomurcuklar açmış gibi. Tesla onlara yaklaşmak için bir sonraki esîr dalgasını karşısına aldı ve bir yandan da adlarını seslendi. Başını kaldırıp ilk bakan Jo-Beth oldu. Howie'ye yardım etmeye çalışırken girdabın içinde gözleriyle Tesla'yı arandı.

"Bu taraftan" dedi Tesla. "Delikten uzaklaşmalısınız..."

Lekeli esîr, kâbuslar üretiyordu. Görülmek için can atan kâbuslar. Ama Jo-Beth, anlaşılan o ki, onların arasından yolunu bulup basit bir soru sorabilecek durumdaydı.

"Neredeyiz?"

Cevabı basit değildi.

"Grillo size anlatır" dedi Tesla. "Daha sonra. *Grillo*?"

Oradaydı, Coney Eye'dayken takındığı aynı donuk bakışı çoktan takınmıştı.

"Çocuklar" dedi. "Neden hep çocuklar?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum" dedi Tesla. "Beni dinle, Grillo."

"Ben... dinliyorum" dedi Grillo.

"Dışarı çıkmak istiyordun. Ben de sana yolu tarif ettim, hatırlıyor musun?"

"Kasabanın içinden."

"Kasabanın içinden."

"Öteki tarafa."

"Doğru."

"Howie'yle Jo-Beth'i yanında götür. Belki hâlâ kaçabilirsiniz."

"Neyden kaçacağız?" dedi Howie, başını güç bela kaldırarak. Kocaman çıkıntılarla ağırlaşmıştı.

"Iad'dan ya da bombadan" dedi Tesla. "Tercih sizin. Koşabilir misiniz?"

"Deneyebiliriz" dedi Jo-Beth. Howie'ye baktı. "Deneyebiliriz."

"O zaman gidin. Hepiniz."

"Ben hâlâ... anlamıyorum..." diye başlayacak oldu Grillo, sesi Iad'ın etkisi altındaydı.

"Niçin kalmak zorunda olduğumu mu?"

"Evet."

"Basit" dedi Tesla. "Bu son sınav. İnsana dair her şey, hatırladın mı?"

"Amma aptalca" dedi Grillo, gözlerini ondan ayırmayarak. Tesla'nın bakışları deliliği kıyıda tutmasına yardım ediyor gibiydi.

"Ama doğru" dedi.

"Bir sürü şey var..." dedi Grillo.

"Ne?"

"Sana söylemediğim."

"Söylemene gerek yoktu. Umarım benim için de geçerli bu."

"Haklıydın."

"Bir tek şey dışında. Sana söylemem gerekirdi."

"Neyi?"

"Sana söylemem gerekirdi..." diye başlayacak oldu Tesla, sonra sırıtması yayıldı. Kendini zorlamasına gerek yoktu, çünkü duyduğu memnuniyetten doğan neredeyse sevindirik bir sırıtmaydı bu ve böyle sırıttıktan sonra Gril-

lo'yla yaptığı pek çok telefon konuşmasında olduğu gibi lafını yarım bırakıp arkasını döndü. Bölüntüden çıkan bir sonraki dalganın içine yürüdü, peşinden Grillo'nun oraya gelemeyeceğini biliyordu.

Ona doğru biri geliyordu, düş denizinden karaya vurmuş başka bir yüzücü daha.

Tommy-Ray, Ölüm-Oğlan. Jo-Beth ve Howie'ye damgasını vuran değişiklikler oğlanınkine kıyasla insaflıydı. Saçı hâlâ Malibu altın sarısıydı, yüzünde de Palomo Grove'u bir zamanlar büyüleyerek diz çöktüren aynı sırıtma vardı hâlâ. Ama göz kamaştıran beyazlık yalnızca dişlerinde değildi. Quiddity onun etini öyle bir ağartmıştı ki kemiğe benzemişti. Kaşları ve yanakları pörtlemiş, gözleri çukura kaçmıştı. Canlı bir kurukafayı andırıyordu. Elinin tersiyle çenesine akan salyasını sildi, ateş saçan bakışları Tesla'yı geçip doğrudan kızkardeşini buldu.

"Jo-Beth..." dedi, kapkara hava akımını yarıp geçerek. Tesla, Jo-Beth'in dönüp ona baktığını gördü, sonra da ondan ayrılmaya dünden razıymış gibi Howie'den bir adım uzaklaştığını. Bitirmesi gereken acil bir işi olsa da, Tesla, Tommy-Ray'in kardeşini yakalamak üzere harekete geçişini izlemeden edemedi. Howie ile Jo-Beth'in arasında kıvılcımlanan aşk bütün bu hikâyenin başlangıcı olmuştu ya da hiç değilse en son bölümü. Quiddity'nin o aşkı mahvetmiş olması mümkün müydü?

Tesla göz açıp kapayıncaya kadar cevabı öğrendi. Jo-Beth, Howie'den bir adım daha uzaklaştı. Birbirlerinden bir kol boyu uzaklıkta olsalar da kızın sağ eli delikanlının sol elini hâlâ tutmaktaydı. Tesla, tüyler ürpertici bir idrak anında, Jo-Beth'in erkek kardeşine ne gösterdiğini anladı. O ve Howie Katz yalnızca el ele tutuşmamışlardı. *Eklenmişlerdi.* Quiddity onları birbirine kaynaştırmış, kenetlenmiş parmakları onları birbirine bağlayan bir boğuma dönüşmüştü.

Söylemeye bile gerek yoktu. Tommy-Ray tiksintiyle haykırıp olduğu yere mıhlanıverdi. Tesla onun yüzündeki ifadeyi seçemiyordu. Muhtemelen hiçbir ifade taşımıyordu. Kurukafalar yalnızca sırıtabilir ve yüz ekşitebilirdi, zıt hisler tek bir ifadede toplanırdı. Yine de, araya giren kasvetli karaltıya rağmen, Jo-Beth'in bakışını gördü. O bakışta biraz acıma vardı. Ama çok az. Gerisi duygusuzluktan ibaretti.

Tesla, Grillo'nun konuştuğunu, âşıkları çağırdığını gördü. Derhâl gittiler, üçü de. Tommy-Ray peşlerinden gitmedi.

"Ölüm-Oğlan?" dedi Tesla.

Oğlan dönüp ona baktı. Kurukafa hâlâ gözyaşı dökebiliyordu. Göz çukurlarının oyuklarında birikmişlerdi.

"Seni ne kadar geriden takip ediyorlardı?" diye sordu. "Iad."

"Iad?" dedi oğlan.

"Devler."

"Devler falan yok. Yalnızca karanlık."

"Ne kadar yakındalar?"

"Çok yakın."

Tesla dönüp de bölüntüye bakınca onun karanlık diyerek neyi kastettiğini anladı. Iad'ın pıhtıları tekne büyüklüğündeki zift kabarcıkları gibi dalgalarla dışarı fışkırıyor, sonra da havaya yükseliyordu. Canlı gibiydiler. Cenahları boyunca sıralanmış düzinelerce uzvu ritmik hareketlerle kıpırdatarak ilerliyorlardı. Arkalarında bıraktıkları incecik iz de bedenleri kadar karaydı, çürüyen bir iç organın bukleleri gibi. Tesla bunun Iad'ın kendisi olmadığını biliyordu ama fazla uzakta olamazlardı.

Bakışlarını çelik kuleye ve onun tepesindeki rampaya yöneltti. Bomba, insan türünün en muazzam salaklığıydı ama eğer çabucak patlatılırsa varlığı mazur görülebilirdi. Rampada hiçbir kıpırtı yoktu oysa. Bomba, kundaklı bir bebek gibi beşiğinde yatıyor, uyanmayı reddediyordu.

Kissoon hâlâ hayattaydı, zamanı hâlâ tutuyordu. Tesla onu bulma umuduyla gerisingeri moloz yığınına yürüdü. Adamın hayatına kendi elleriyle son vermek gibi cılız bir umudu daha vardı. Yaklaştıkça pıhtıların yukarıya doğru yükselmesinin bir amacı olduğunu fark etti. Katmanlar hâlinde bir araya toplanıyorlardı. Arkalarında bıraktıkları izler böylece düğümlenip uçsuz bucaksız bir perde oluşturacaktı. Çoktan dokuz metrelik yüksekliğe ulaşmıştı. Patlayan her dalga daha fazla pıhtı getiriyor, bölüntü genişledikçe sayıları katlanarak artıyordu.

Girdabın içinde Kissoon'u aradı ve hem onu hem de Jaffe'ı yıkılan odalardan arta kalan molozların ta öbür tarafında buldu. Elleri birbirlerinin gırtlağında, yüz yüze duruyorlardı. Bıçak hâlâ Jaffe'ın elindeydi ama tekrar saplamaması için Kissoon tarafından engellenmişti. Bıçak, marifetini bol bol göstermişti ama. Bir zamanlar Raul'e ait olan beden, bıçak yaralarıyla kaplıydı, kan oluk gibi akıyordu. Kesikler Kissoon'un gücünü örselememişti anlaşılan. Tesla onları gördüğü sırada bile, şaman, Jaffe'ın gırtlağını yırttı. Et parçaları koptu. Kissoon derhâl yeniden atılarak yarayı daha da açtı. Tesla onun saldırısını bir çığlıkla engelledi.

"*Kissoon*!"

Şaman yan gözle baktı. "Çok geç" dedi. "Iad neredeyse geldi."

Tesla *neredeyse* sözünde avuntu buldu.

"İkiniz de kaybettiniz" dedi adam, Jaffe'ye elinin tersiyle bir tokat indirip adamı yere serdi. Kırılgan, kemikli vücut yere küt diye yapışmadı, çok az ağırlığı vardı. Biraz yuvarlandı, bıçak Jaffe'ın elinden kurtuldu. Kissoon rakibine memnun bir bakış fırlattı, sonra da kahkaha attı.

"Zavallı kaltak" dedi Tesla'ya. "Ne umuyordun ki? Bir erteleme mi? Hepsini silip süpürecek, kör edici bir patlama mı? Unut. Öyle şey olmaz. Zaman zaptedildi."

Konuşurken ona doğru yavaşça yaklaşmaya başladı. Bu kadar yaralı olmasaydı durum daha farklı olurdu.

"İfşa istedin" dedi. "Al sana ifşa. Neredeyse gelir. Bence ona bağlılığını göstermelisin. En doğrusu bu. Bırak etini görsün."

Ellerini kaldırdı, kanlıydılar, tıpkı Tesla'nın Üçlük sözcüğünü ilk kez duyduğu kulübede oldukları gibi ama o zaman Mary Muralles'in kanına bulanmışlardı.

"Göğüsler" dedi. "Ona göğüslerini göster."

Tesla, onun oldukça arkasında, Jaffe'ın ayağa kalktığını gördü. Kissoon bunu fark etmedi. Gözü tamamen Tesla'daydı.

"Sanırım onları senin namına ben açmalıyım" dedi. "Bu *nezaketi* göstermeme izin ver."

Tesla geri çekilmedi, hiçbir direnişte bulunmadı. Adamın uysallıktan ne denli hoşlandığını bildiğinden, kaygısız bir yüz ifadesi takındı. Kanlı elleri iç bulandırıcıydı, ıslak pantolonunun ön kısmına dayanan sertliği ise daha da iğrençti ama Tesla tiksintisini saklamayı başardı.

"Uslu kız" dedi Kissoon. "Uslu kız."

Ellerini Tesla'nın göğüslerine koydu.

"Yeni bin yılın şerefine düzüşmeye ne dersin?" dedi.

Tesla hem temas hem de düzüşme fikri karşısında bedenini kaplayan ürpertiye söz geçiremedi.

"Hoşuna gitmiyor mu?" dedi Kissoon, birden işkillenerek. Komployu kavradığı an göz ucuyla sol tarafına baktı. Gözlerinde bir korku pırıltısı çaktı. Dönmeye yeltendi. Jaffe ondan iki metre uzaktaydı, yaklaşmış ve bıçağı havaya kaldırmıştı. Bıçaktaki pırıltı, Kissoon'un gözlerindeki pırıltının bir yansımasıydı. Birbirine ait iki ışık.

"Sakın..." diye başlayacak oldu Kissoon ama daha onu men edemeden bıçak saplanma cüretini gösterdi, faltaşı gibi açılmış sağ gözüne giriverdi. Kissoon bu kez çığlık atmadı, upuzun bir inilti koyverdi. Jaffe bıçağı çekip çıkardı ve tekrar sapladı, ikinci darbe de birincisi kadar isabetliydi, sol gözü deşti. Bıçağı sapına kadar soktu ve çekip çıkardı. Kissoon sendeledi, dizlerinin üstüne çökerken iniltisi hıçkırıklara dönüştü. Jaffe kabzayı iki eliyle birden kavrayarak üçüncü darbeyi şamanın kafatasına indirdi, sonra da saplamayı sürdürdü, darbelerin şiddeti yara üstüne yara açtı.

Kissoon'un hıçkırıkları başladığı gibi aniden kesiliverdi. Daha fazla darbeyi engellemek için başını korumaya çalışan elleri yana düştü. Vücudu iki kalp atımı kadar dik durdu. Sonra yüzüstü kapaklandı.

Tesla'nın içini titreten zevk dalgasını akabindeki daha büyük zevkten ayırmak zordu. Tam o anda bombanın, aynen Tesla gibi, üstüne düşen görevi hakkıyla tamamlayarak patlamasını istedi. Kissoon ölmüştü ve şimdi ölmek hiç de fena olmayacaktı, hele ki Iad'ın da aynı anda silinip gittiğini bildikten sonra.

"Haydi" dedi bombaya, hissettiği mutluluğu, kavrulan etlerinin kemiklerinden sıyrılacağı ana kadar korumaya çalışarak. "*Haydi, patlayacak mısın? Haydi.*"

Ama patlama falan olmadı. Zevk dalgasının içinden çekilmeye başladığını hissetti ve o duygudan boşalan yere hayati bir unsuru gözden kaçırdığı fikri yerleşiverdi. Kissoon'un bunca yıl ramak kala tutmak için ter döktüğü olayın onun ölümüyle nihayet gerçekleşmesi gerekmez miydi? Şimdi, gecikme yaşanıyordu. Üstüne üstlük hiçbir şey olmuyordu. Çelik kule hâlâ yerli yerindeydi.

"Neyi ıskaladım?" diye sordu kendi kendine. "Tanrı aşkına neyi ıskaladım ben?"

Hâlâ Kissoon'un cesedini seyreden Jaffe'a baktı.

"Eşzamanlılık" dedi Jaffe.

"Ne?"

"Onu öldürdüm."

"Sorunu halletmiş görünmüyor."

"Ne sorunu?"

"Burası Sıfır Noktası. Patlamaya hazır bir bomba var. Patlama anını eşikte tutan o'ydu."

"Kimdi?"

"*Kissoon*! Belli değil mi?"

Hayır, bebek -dedi kendi kendine- değil. Tabii ki değil. Durum birdenbire açıklık kazanmıştı. Kissoon, Düğüm'den Raul'ün bedeninde ayrılırken niyeti geri dönüp kendi vücudunu almaktı. Kozm'dan çıktığı an zamanı zaptetmesi mümkün değildi. Onun yerine başka biri o işi yapmış olmalıydı. O biri ya da daha çok, başka bir töz, hâlâ görevini sürdürmekteydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye meraklandı Jaffe, Tesla kulenin ilerisindeki çorak arazinin yolunu tutarken. Kulübeyi bulabilecek miydi bakalım? Sorular sormaya devam ederek kadının peşinden gitti.

"Bizi buraya nasıl getirdin?"

"Yiyip tükürdüm."

"Ellerim gibi mi?"

"Hayır, ellerin gibi değil. Hiç değil."

Güneş giderek pıhtı yığınlarıyla örtülüyordu, ışığı yalnızca yamalar hâlindeki açıklıkların arasından sızıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Jaffe tekrar.

"Kulübeye. Kissoon'un kulübesine."

"Neden?"

"Yanımdan ayrılma yeter. Yardıma ihtiyacım var."

Loş aydınlıktaki bir mızmızlanma onları yollarından alıkoydu.

"*Babacığım*?"

Tesla etrafına bakınınca Tommy-Ray'in gölgelerin arasından, bir ışık huzmesinin tam ortasına çıktığını gördü. Güneş ona karşı tuhaf biçimde nazikti, parlaklığı oğlanın başkalaşmış görünümünün berbat ayrıntılarını ağartmaktaydı.

"Babacığım?"

Tesla'nın peşi sıra ilerleyen Jaffe durdu.

"Haydi" diye üsteledi Tesla ama onu bir kez daha Tommy-Ray'e kaptırdığını çoktan biliyordu. İlk defasında oğlanın düşüncelerine kapılmıştı. Bu kez de varlığına.

Ölüm-Oğlan babasına doğru sendelemeye başladı.

"Yardım et, babacığım" dedi.

Adam kollarını açtı, hiçbir şey söylemeden, bir şey söylemeye gerek duymadan. Tommy-Ray kollarına düştü, Jaffe'a sımsıkı sarıldı.

Tesla kendisine destek olması için ona son bir şans tanıdı.

"Geliyor musun gelmiyor musun?"

Cevabı basitti. "*Gelmiyorum*" dedi Jaffe.

Tesla boş yere nefes tüketmedi. Oğlanın talebi öncelikliydi, ezeliydi. Onların sımsıkı kucaklaşmalarını seyretti, sanki birbirlerinin nefesini kesmeye çalışıyorlardı, sonra tekrar kuleye baktı ve koşmaya başladı.

Geriye bakmayı kendine yasaklamış olsa da, kuleye yaklaşırken - ciğerleri daha şimdiden sancımaya başlamıştı ve kulübeye meşakkatli bir mesafe vardı - dönüp baktı. Babayla oğul kıpırdamamışlardı. Parlak huzmenin altında sarmaş dolaş, arkalarında hâlâ öbeklenen pıhtılar, öylece duruyorlardı. Bu mesafeden, pıhtıların yapılaşması, bir anıt inşasını ya da bir dantelcinin zahmetli el işini andırıyordu. Bir süre perdeyi inceledi. Zihni bu oluşumun varlığına ilişkin hem kehanetvari hem de akla yatkın bir çözüm getirmeye uğraşarak yorumlarla boğuşuyordu. Iad Uroboros'un yükselişini örten bir perdeydi bu. Gerçekten de perdenin dökümleri ardında bir hareketlilik vardı, çok daha muazzam bir karanlık toparlanmaktaydı.

Kuleye ve ölümcül yüküne kısacık bir bakış fırlattı, sonra da tekrar kulübeye yöneldi.

Ters yöndeki yolculuk, kasabanın içinden geçip Düğüm'ün sınırına doğru ilerlemek, Tesla'nınkinden kolay değildi. Hepsi de çok fazla yolculuk yapmıştı, yeryüzüne, denize, adalara, mağaralara ve akıl sağlığının sınırlarına. Bu son yolculuk azıcık kalmış enerjilerini de soğuruyordu. Attıkları her adımda bedenleri pes etmeye yüz tutuyor, sert çöl toprağı, ilerlemenin verdiği ıstıraba kıyasla daha rahatlatıcı görünüyordu. Ne var ki onları itekleyen şey, insanın bildiği en eski korkuydu: Peşlerine düşen hayvandan duydukları korku. O hayvanın sivri dişleri de yoktu, pençeleri de elbette ama çok daha ölümcüldü. Ateşten yapılmış bir hayvan. Ancak kasabaya ulaştıkları zaman biraz yavaşlayıp nefes nefese birkaç laf edebildiler.

"Daha ne kadar var?" diye bilmek istedi Jo-Beth.

"Kasabadan hemen sonra."

Howie arkasına dönmüş, Iad perdesine bakmaktaydı. Yüksekliği otuz metreyi geçiyordu artık.

"Sence bizi görüyorlar mı?" dedi.

"Kimler?" dedi Grillo. "Iad mı? Görseler bile takip ediyormuş gibi bir hâlleri yok."

"Bu onlar değil ki" dedi Jo-Beth. "Bu yalnızca perdeleri."

"Demek ki hâlâ bir şansımız var" dedi Howie.

"Şansımızı deneyelim" dedi Grillo ve ana caddede hızla ilerlemeye koyuldu.

Şans değildi bu. Tesla'nın zihni, allak bullak olsa da, kulübeye çıkan yolu derinlemesine bellemişti. Ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken (artık koşacak hâli kalmamıştı) Grillo'yla motelde yaptıkları konuşmayı düşünüyordu sürekli. O konuşma sırasında, Tesla, ona ruhsal hırsının boyutlarını itiraf etmişti. Eğer Düğüm'de ölecek olursa -sözcüğün gerçek anlamıyla kaçınılmazdı- önceki yılların aksine, Palomo Grove'a vardığı günlerden bu yana dünyanın işleyişini çok daha iyi anlayacağını biliyordu. Bedenini aşan maceralara girişmişti. İyi ve kötünün yeniden cisimleşmesine tanık olmuş ve hiçbirine ait olmadığı için kendi durumuna dair bir şey öğremişti. Eğer yakında bu hayatı sona ererse, ya patlamayla ansızın ya da Iad'ın gelişiyle, hiç de yakınmayacaktı.

Gelgelelim, soyun tükenişine henüz hazırlıklı olmayan çok fazla ruh vardı, hazırlanmak zorunda da değildiler. Ceninler, çocuklar, âşıklar. Gezegen, hâlâ hayatı zenginleştiren, üretken yaşamlar süren, Tesla başarısızlığa düştüğü takdirde onun hep yadsıyageldiği serüvenlerin aynısını tatma şansını elde edemeyecekleri bir yarına uyanacak huzurlu insanlarla doluydu. Iad'ın köleleri. Adalet bunun neresindeydi? Tesla, Palomo'ya gelmeden önce, bu soruya yirminci asrın cevabını vermişti. Adalet yoktu, çünkü adalet bir insan yapısıydı ve özdekte yeri yoktu. Ama zihin hep özdekteydi. Quiddity'nin ifşasıydı bu. Deniz dört yol ağzıydı, bütün ihtimaller de oradan etrafa dağılıyordu. Her şeyden önce Quiddity vardı. Yaşamdan önce, yaşamın hayali vardı. Nesneler somutlaşmadan önce, somut nesneler hayal edildi. Düşleyen ya da uyanık hâldeki zihin ise adildi, o zamandan itibaren adalet en az özdek kadar doğaldı, herhangi bir takasta adaletin yoksunluğu ölümcül bir boş verişten daha fazlasını hak ediyordu. Onun layığı bir hiddet kükremesiydi ve niçin sorusuna tutkulu bir cevap arayış. Eğer Tesla, ramak kalan soykırımı aşarak yaşamayı arzuluyorsa, bu, haykırışa haykırışla karşılık vermekti. Türdeşlerinin evrensel zihne karşı ne suçlar işlediğini bulmaya çalışmaktı. Kimbilir ne suçlar işlemişlerdi de şimdi soykırımın eşiğindeydiler. Bunu öğrenmek, yaşamaya değerdi.

Kulübe göründü. Tesla'nın arkasında ise, Iad'ın, pıhtı perdesinin ardında yükseldiğine dair şüpheleri doğrulandı. Çocukluk kâbuslarındaki devler bölüntüden dışarı çıkıyorlardı ve çok yakında perdeyi indireceklerdi. İndirdikleri zaman da tabii ki Tesla'yı göreceklerdi ve yeri göğü inleten birkaç adımda yetişip onu ezeceklerdi. Ama aceleleri yoktu. Kocaman uzuvları Quiddity'den çıkarken ağırdan aldılar. Kafaları (her penceresi cayır cayır yanan ev büyüklüğünde) öylesine iriydi ki sudan kaldırabilmeleri için bedenlerinin

bütün gücünü kullanmaları gerekiyordu. Tesla tekrar kulübeye yöneldiğinde, bir anlığına yakaladığı tezahürlerin görüntüsü gözünün önünde dağılıp ayrışmaya başladı. Akıl sağlığı, devasa gizemleriyle baş etmeye çalışıyordu.

Kulübenin kapısı kapalıydı, tabii. Ama kilitli değildi. İtip açtı.

Kissoon onu bekliyordu. Adamın şok edici görüntüsü nefesini kesti. Az kalsın dışarıya kaçıyordu ki duvarın dibinde büzüşmüş bedenin töz tarafından tahliye edildiğini ama çürümenin engellenmesi için iç organların çalıştırıldığını fark etti. Donuk bakışların ardında hiç kimse yoktu. Kapı çarparak kapandı ve Tesla hiç zaman kaybetmeden burada olup da Kissoon'un yerine zamanı zaptedebilecek tek ruha adıyla hitap etti.

"*Raul?*"

Kulübenin bayat havası onun görünmeyen varlığıyla vızıldadı.

"Raul? Tanrı aşkına, burada olduğunu biliyorum. Korkuyorsun, farkındayım. Ama beni duyabiliyorsan, bir biçimde belli et olur mu?"

Vızıltı yoğunlaştı. Tesla onun kavanozda kapana kısılmış bir sinek gibi, kulübenin içinde dört döndüğünü hissetti.

"Raul, ruhunu serbest bırakmalısın. Bana güven, *bırak gitsin*."

Vızıltı canını yakmaya başladı.

"Seni bedeninden vazgeçirmek için onun ne yaptığını bilmiyorum ama senin hatan olmadığının ayırdındayım. Seni kandırdı. Sana yalan söyledi. Aynısını bana da yaptı. Anlıyor musun? Senin suçun yok."

Hava durulmaya başladı. Tesla derin bir nefes aldı ve Misyon'dayken onu kendisiyle beraber gelmeye zorlayışını hatırlayarak iknaya tekrar başladı.

"Eğer hatalı olan biri varsa, o benim" dedi. "Beni affet, Raul. İkimiz de son noktaya geldik. Teselli olacaksa söyleyeyim, Kissoon da geldi. O öldü. Geri gelmeyecek. Bedenin... geri gelmeyecek. Yok edildi. Onu öldürmenin başka yolu yoktu."

Can yakıcı vızıltının yerini bir başkası almıştı, derin bir ıstırap. Ruhunun, zamanı serbest bırakamayarak, yerinden yurdundan koparılmış ve korkmuş bir hâlde, duruma katlanmak zorunda olduğunu bilmenin ıstırabı. İkisi de Kissoon'un kurbanı olmuştu. Bazı bakımlardan aynılardı. Her ikisi de kendi sınırlarının dışına çıkmayı öğrenen birer Yalvaç'tı. Tuhaf yatak arkadaşları, her şeye ama her şeye rağmen. Bu düşünce bir diğerine esin verdi.

Dile getirdi.

"İki zihin aynı bedeni işgal edebilir mi?" dedi. "Korkuyorsan... *benimkine geç*."

Tesla biraz düşünme payı bıraktı, onun yine paniğe kapılacağından korkarak üstelemedi. Soğumuş küllerin yanında bekledi. Raul'ün kararsızlığını sürdürdüğü her saniye Iad'ın bir adım daha attığını biliyordu ama davetkâr sözlerle konuyu uzatmaktan kaçındı. Ona hayatında hiç kimseye teklif etmediği bir şeyi sunmuştu, vücudunda tam iyelik. Eğer kabul etmezse de başka verebileceği bir şey yoktu.

Soluğunu tuttuğu birkaç saniyenin ardından, bir sevgilinin parmaklarını andıran bir şey ensesine sürtündü. Okşama ansızın bir iğne ucuna dönüştü.

"Bu sen misin?" dedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar sorduğu soru kendisine yöneltilmiş bir soruya dönüştü. Raul'ün tözü Tesla'nın kafasına girmişti.

Aralarında karşılıklı bir konuşma gerçekleşmedi, sözcüklere gerek yoktu. Aynı makinedeki ikiz ruhtular. Raul'ün girdiği anda birbirlerine tamamen aşinaydılar. Tesla onun belleğini okurken Kissoon'un yönteminden yararlandı. Kissoon, Raul'ü North Huntley Drive'daki yokuşundaki banyodan Düğüm'ün içine çekerken Raul'ün kafa karışıklığını onu baskılamak için kullanmıştı. Kolay lokma olmuştu. Kurşuni dumanla hafiflemiş, tek bir görevi -zamanı zaptetmek- tek başına yerine getirmek üzere büyülenmiş, sonra da görevini yapması için bedeninden koparılarak Tesla kapıyı açana kadar son bulmayacak bir dehşet çemberinde körlemesine dört dönmüştü. Birlikte harekete geçecekleri bir sonraki eyleme dair ne Tesla'nın ona talimatta bulunmasına gerek vardı ne de Raul'ün başından geçenleri Tesla'ya anlatmasına. Raul, bu idrak anını Tesla'yla paylaştı.

Tesla kapıya geri dönüp açtı.

Iad'ın perdesi artık öyle kocamandı ki gölgesi kulübeye değiyordu. Güneşin aradan sızabileceği açıklıklar hâlâ vardı ama o huzmelerden hiçbiri Tesla'nın durduğu yere yaklaşamıyordu. Burada karanlık vardı. Tesla perdeye doğru baktı ve arkasında öbeklenen Iad'ı gördü. Siluetleri fırtına bulutları kadar engindi. Uzuvları, dağları dümdüz edebilecek bir kamçıyı andırıyordu.

Şimdi, diye düşündü. *Ya da hiç. Zamanı serbest bırak.*

Serbest-bırak-gitsin.

Tesla, Raul'ün hazırlandığını hissetti. İradesi zamandaki tutuşunu gevşetmek ve Kissoon'un Raul'ün üzerine yıktığı yükü atmak üzereydi. Iad'ın üzerine gölge düşürdüğü kuleye doğru bir dalga aktı. Yıllarca askıda tutulduktan sonra zaman, başıboş bırakılmıştı. 16 Temmuz, saat 5:30'un gerçekleşmesine saliseler vardı, ilk başta zararsız gibi görünen ama İnsanlığın Son Deliliği'ni başlatan olaya.

Tesla'nın düşünceleri Grillo, Jo-Beth ve Howie'ye kaydı. Bir an önce çıkışa varıp Kozm'un güvenliğine sığınmaları için onları dürtüklemeye niyetliydi ama dürtüklemeleri gölgenin kalbinde açan bir parıltıyla kesildi. Kuleyi göremese de rampadan yayılan şok dalgasını gördü. Önce bir ateş topu belirdi, hemen ardından ikinci bir şimşek çaktı. Şimdiye kadar gördüğü en parlak ışık, göz açıp kapayıncaya kadar sarıdan beyaz dönüştü...

Daha fazla bir şey yapamayız diye düşündü Tesla, ateş yutarcasına yayılırken. *Eve dönebilirim...*

Kendisini -tek bir harap bedende kadın, erkek ve maymunsu- kulübenin sahanlığında dikilirken düşledi, bombanın ışığı yüzünü aydınlatırken. Sonra

o aynı yüzü ve bedeni başka bir yerde hayal etti. Yalnızca saniyeleri vardı. Ama düşünce süratliydi.

Tesla, göz kamaştırıcı bulut onları çevrelerken, çölün ötesindeki Iad güruhlarının pıhtı perdelerini kenara çektiğini gördü. Suratları dağ büyüklüğündeki çiçekler gibiydi ve sürekli açıyordu, gırtlak üstüne gırtlak üstüne gırtlak. İnanılmaz bir görüntüydü. Devasa cüsseleri ortaya çıktıkça içi dışına çıkan labirentler ortaya seriyorlardı sanki. Tüneller et kulelerine dönüştü, eğer bu etse tabii, tekrar dönüştü, sonra tekrar, bu yüzden her parçaları sürekli başkalaşım hâlindeydi. Eğer istedikleri şey gerçekten de tuhaflıksa, öyleyse bu muazzam ve sürekli değişimle muratlarına eriyorlardı.

Dağlar ve sinekler, demişti Jaffe. Tesla şimdi onun neyi kastettiğini anlıyordu. Iad aynı zamanda bir deniz ejderhaları topluluğuydu. Sayısız asalakla kaynıyorlar ve kendilerini ya da asalakları, parçalayıp atmak istercesine boşuna çabalayarak habire açılıyorlardı. Sayıca o kadar kalabalıktı ki dağları andırıyordu. Tesla asıl niyetlerini öğrenemeyecekti, ne bu hayatta ne de Üçlük'te. Büründükleri sayısız biçimi yorumlayamadan patlama Iad'ı kuşattı, gizemlerini yakıp kül etti.

Aynı anda Kissoon'un Düğüm'ü -yaratıcısının asla hedeflemediği bir biçimde görevini tamamlamıştı- yok oldu. Eğer kuledeki aygıt Iad'ı tamamen yutmakta başarısız olsaydı mahvolacaklardı. Iad'ın çılgınlığı da, iştahı da, kayıp zamanda bir ana mühürlenmişti.

VIII

Howie, Jo-Beth ve Grillo, Düğüm'ün sınırındaki kararsız bölgeye ulaştıkları sırada -her iki tarafta da zaman Kissoon'un yarattığı, hükmettiği ve tutsak aldığı 16 Temmuz 1945, saat 5.30'a ramak kalayı gösteriyordu- arkalarında bir ışık çiçek açtı. Hayır, çiçek açmadı. Mantarların çiçekleri yoktu. Hiçbiri arkasına bakmadı, bitkin bedenlerini oraya kadar taşıyan insanüstü çabanın son kırıntısıyla, ateş topu arkalarında, güvenli gerçek zamana sıçradılar. Uzunca bir süre kıpırdayamadan çöl zemininde yattılar. Yattıkları yerde yahniye dönüşme tehlikesi başgösterdiği zaman ayağa kalktılar ancak.

Kaliforniya'ya geri dönmek zorlu ve uzun bir süreçti. Bir saat dolaştıktan sonra bir otoban buldular. Bir saat sonra da otoban kenarında terk edilmiş bir garaj. Grillo âşıkları orada bıraktı. Peşinde bu hilkat garibeleri varken otostop çekmek imkânsızdı. Hatırı sayılır bir süre sonunda tek başına bir araba çevirmeyi başardı ve küçük bir kasabada kredi kartı dahil cüzdanındaki her şeyle hurda bir kamyonet satın aldı, sonra da gerisingeri garaja dönüp Jo-Beth ve Howie'yi alarak onları Ventura Beldesi'ne geri götürdü. İkisi de kamyonetin arkasında derin bir uykuya daldı, öyle bitkinlerdi ki hiçbir şey onları uyandırmadı. Ertesi gün, günbatımından hemen önce Palomo'ya vardılar ama kasabaya girmek mümkün değildi. Palomo'yu göbeğinde infilak eden güçlere karşı savunmakta ağırdan alıp ihmalkâr davranan ya da -Grillo'nun şüphelendiği gibi- yardakçılık yapan yetkililer, şimdi, aynı güçlerce kuşatılınca, saplantılı biçimde tedbirli davranır olmuşlardı. Kasaba mühürlenmişti. Grillo yasağa meydan okumadı. Barikatlara daha gelmeden manevra yapıp otobana çıktı ve kamyonete bir park yeri bularak uyudu. Derin uykularını bölen olmadı. Birkaç saat sonra Grillo uyanınca arka koltuğu boş buldu. Arabadan inerken bütün eklemleri sızladı, işedi, sonra da âşıkları aramaya gitti. Onları bir bayırın tepesinde, güneşin altında otururlarken buldu. Quiddity'nin etkisiyle uğradıkları başkalaşımlar daha şimdiden düzelmişti. Elleri artık kaynaşık değildi, suratlarının biçimini değiştiren acayip oluşumlar güneşte yanıp kurumuştu, artık bir zamanlar pürüzsüz olan deride birer izden ibarettiler. Belli ki zamanla muhtemelen kaybolacaklardı. Silineceğinden şüpheli olduğu şey, dönüp ona baktıklarında gözlerindeki ifadeydi. Dünyada hiçkimsenin paylaşmadığı bir deneyimi paylaşmış ve paylaşılan o deneyimle birlikte birbirlerinin etkisi altına girmiş iki insanın bakışlarıydı. Yanlarında bir dakika bile geçirmemişti ki, Grillo kendini bir davetsiz misafir gibi hissetti. Üçü birden şimdi yapılabilecek en akıllıca şeyin ne olduğu üzerine kısaca tartıştılar ve Palomo

civarında kalmanın en iyisi olduğuna hükmettiler. Grillo, düş denizinde süzülmenin ne menem bir şey olduğunu sormak için yanıp tutuşsa da Düğüm'de ya da Quiddity'de olanlardan söz etmediler. Kabataslak planlar yapılınca, Grillo kamyona döndü ve onların aşağı inmesini bekledi. Birkaç dakika sonra el ele geldiler.

Tesla'nın Coney Eye'ın bir bölümünü taşımasına görgü tanığı olanların sayısı azımsanmayacak düzeydeydi. Tepe'ye park eden ve evin tepesinde helikopterle turlayan gözlemciler de fotoğrafçılar da ön cephenin dumanlandığını, şeffaflaştığını ve en sonunda da tamamen yok olduğunu gördüler. Yapının bir kesitinin aniden götürülmesiyle birlikte bütün ev yerçekimine yenildi. Yalnızca bir iki tanık olsaydı, ifadelerin doğruluğuna gölge düşürecek şüpheler doğabilirdi. Yalnızca *National Enquirer* gazetesi ile onun hayalperest türdeşlerinin sayfalarında ahşap ve kiremitin buhar olup başka bir varoluş düzlemine geçtiğine yer verildi. Ne var ki yirmi iki görgü şahidi daha vardı. Hepsi de gördükleri şeyi tanımlamak için kendi söz dağarcıklarından yararlandı -bazısı yalın, bazısı süslü- ama olayların kökü sabit kaldı. Amerika'nın gerçek sanatına ayrılmış Buddy Vance müzesinin önemli bir bölümü koparılıp farklı bir gerçekliğe götürülmüştü.

Tanıkların bazıları (en yorgun olanlar) orayı bir anlığına gördüklerini bile iddia ediyorlardı. Beyaz bir ufuk ve parlak bir gökyüzü, etraf toz duman içinde. Nevada belki ya da Utah. Yeryüzünde ona benzer binlerce açık arazi vardı. Amerika'da ise o tür arazilerden hiç de az sayıda yoktu. Ülke kocamandı ve hâlâ bomboş yerlerle doluydu. Bir evin ansızın ortaya çıkabileceği ve asla bulunamayacağı yerler, haftanın her günü gizemli olayların gerçekleşebildiği ve hiç kimsenin ruhunun duymadığı yerler. Gördükleri şeyi idrak eden birkaç tanık, ülkenin belki de *fazlaca* büyük olduğunu, açık alanlarla *fazlaca* kaplandığını ilk defa anlıyordu. Ama şimdi anlamışlardı ve bu onları ürkütmüştü.

O alanlardan biri, en azından yakın gelecekte, Palomo Grove'un vaktiyle inşa edildiği arazi olacaktı.

Kasabanın ağır ağır yıkılışı, Coney Eye'ın Düğüm'e taşınmasıyla son bulmadı. Hiç ilgisi yok. Yeryüzü bir işaret beklemekteydi ve beklediğini almıştı. Çatlaklar genişleyip yarıklara dönüştü, yarıklar uçurumlara; bütün sokakları yerle bir oldu. En çok etkilenen mahalleler Windbluff ve Deerdell'di. Özellikle sonuncusu orman civarından yayılan şok dalgalarıyla kelimenin tam anlamıyla dümdüz olmuştu. Orman da ardında toz bulutu püsküren bir toprak girdabı bırakarak tamamen yerin dibine geçmişti. Tepe ve oradaki varlıklı evler tek bir darbeyle ya da bir iki darbeyle ikiye bölündü. Coney Eye'ın bulunduğu arazinin hemen aşağısındaki evler, yıkımın bütün ceremesini çekenler değildi. (Aksi bile olsa önemli değildi zaten. Sahipleri kasabayı ilk terk eden-

ler arasındaydı. Bir daha dönmemeye yemin etmişlerdi.) Hilal mahalleleriydi. Emerson iki yüz metre güneye kaydı, üzerindeki evler o süreçte akordiyona döndü. Whitman batıya kaydı. Evler ise, jeolojinin tuhaf bir oyunuyla, tepetakla kendi havuzlarına yuvarlandı. Diğer üç Hilal, dümdüz oluverdi. Enkazın çoğu sayısız evi önüne katarak Tepe'den aşağı kaydı. Bunların hiçbirinin bilimsel açıklaması yoktu. Hiç kimse evlerinden bir şey kurtaramayacaktı. Bütün bölge altı gün boyunca dengesizliğini korudu. Bu süre boyunca patlak veren yangınlar söndürülemedi. Arazinin tepetakla etmediği ya da yutmadığı mülklerin büyükçe bir kısmı kül oldu. Bu bakımdan en şanssız mahalle Stillbrook idi. Orada oturanlar bazı kişisel eşyalarını geri dönüp alabilecek durumdaydılar. Tabii bir gece Ahbaplık Sokağı'ndaki bir evde yangın başlamasaydı. Bir zamanlar Palomoluları okyanus kokusunu içlerine çekmek için avlularına çıkartan rüzgâr patlak verince, alevler, rüzgârın şiddetiyle mahelleyi mahvedici bir hızla sarmıştı. Sabah itibarıyla mahallenin yarısı küldü. Aynı günün akşamı ise diğer yarısı kül oldu.

Grillo'nun Palomo'ya geri döndüğü gece o geceydi. Stillbrook'un yandığı gecenin ertesi ve Tepe'deki olayların altı gün sonrası. Aradaki zamanın yarısından çoğunu uykuyla geçirmişti ama dinlendiğini pek hissetmiyordu. Uyku, eskiden olduğu gibi yatıştırıcı değildi. Uyku sayesinde rahatlamıyor, teskin edilmiyor ve huzur duymuyordu. Gözlerini kapayınca, sahneden sahneye atlayarak geçmişi seyrediyordu. Gösterimin çoğu yakın geçmişe dayalıydı. Ellen Nguyen yan roldeydi. Grillo'ya habire öpücükleri boş vermesini, dişlerini kullanmasını söylüyordu. Keza Balon Adamlarla çevrelenmiş yatağında oturan oğlu da yan rollerin birindeydi. Rochelle Vance konuk oyunculardandı. Ne bir şey söylüyordu ne de yapıyordu, güzelliğiyle tören alayını süslemekteydi. İyi Adam Fletcher da yerli yerindeydi, Çarşı'da. Jaff, Coney Eye'daki üst kat odasında güç damlatıyordu. Witt yaşıyordu. Witt, suda yüzükoyun ölüyordu.

Gelgelelim öykünün yıldızı, son anda onu tuşa getiren, bir veda olduğunu bile bile vedalaşmayıp sırıtan Tesla'ydı. Sevgili değildiler, bununla bir ilgisi yoktu. Grillo, bir anlamda ona karşı hislerini asla çözememişti. Sevgi kesinlikle vardı ama ifadesi en güç, belki de imkânsız olanı. Onun ardından yas tutmak da ayrı bir dertti.

Eve döndüğünde Abernethy'nin telesekreterine bıraktığı çağrıların hiçbirine cevap vermemesinin nedeni de Tesla'yla aralarındaki bu sonuçlanmamış konuydu. Ama Tanrı biliyor ya hikâye onu için için gıdıklıyordu, eli telefona ha gitti ha gidecek. Tesla onun gerçeği kamuoyuna açıklama isteğine hep çekinceli yaklaşmış ama sonunda bunu yapmasını onaylamıştı. Onaylamasının nedeni yalnızca konunun bilimsel olduğunu düşünmesiydi; dünya neredeyse sona eriyordu ve onu kurtarmak için çok az umut kalmıştı. Bununla birlikte son gelmemişti ve Tesla koruma eylemi sırasında ölmüştü. Grillo

sessizliğini korumayı bir onur meselesi olarak algılıyordu. Yine de ketumluğuna rağmen, Palomo'nun yok oluş sürecinin nasıl işlediğini görmek için oraya dönmeden duramadı.

Vardığında kasaba hâlâ yaklaşılmaz bölgeydi, polis barikatlarıyla çevrelenmişti. Yasağı delmek zor olmadı. Palomo'nun muhafızları, etrafta çok az insanın kaldığına ve turistlerin, yağmacıların ya da ev sahiplerinin kasabanın çalkantılı sokaklarında dolaşmayı istemeleri için akıllarını kaçırmış olmaları gerektiğine kanaat getirerek, kasaba mühürlendiğinden bu yana işi gevşetmişlerdi. Grillo şeridin altından kolaylıkla geçti ve kasabayı keşfe koyuldu. Önceki gün çıkan yangını Stillbrook'a iten rüzgâr tamamen kesilmişti. Dev yangından arta kalan duman artık dinmişti, bıraktığı koku ise neredeyse hoştu, kaliteli odun ateşinden yayılan duman gibi. Farklı koşullar altında olsa ağıtlık bir durumdu bu ama Grillo, Palomo ve onun trajedilerine dair bu tür duygusallıklara kapılmayacak kadar çok şey öğrenmişti. Yıkımı, Palomo'nun ölümüne hayıflanmaksızın izlemek imkânsızdı. Kasabanın en büyük günahı riyakârlık olmuştu, sırrını severek kendine saklayarak güneşli yolda mutlulukla ilerlemişti. O kasaba ki korkulara katlanmış ve bir süreliğine hayalleri gerçek kılmıştı. Nihayetinde Palomo'yu paramparça eden şey o korku ve hayaller olmuştu, Jaffe ve Fletcher değil. Yalvaçlar kasabayı arenaları olarak kullanmışlar ama savaşları sırasında Palomo'nun zaten bildiği ve yüreğinde beslediği şey dışında yeni bir şey keşfetmemişlerdi.

Grillo yürürken acaba Palomo'nun hikâyesini Tesla'nın yasağına karşı gelmeden anlatmanın bir yolu var mıdır diye düşünürken buldu kendini. Eğer Swift'i bir kenara bırakır da bütün deneyiminin altından kalkabilecek başka bir şiirsel üslup bulursa, belki. Daha önce de denemeyi düşündüğü bir yoldu bu ama şimdi (o zamanki gibi) öyle bir şeye kalkışmadan da başarısız olacağını biliyordu. Palomo'ya akılcı biri olarak gelmişti ve kasabanın sunduğu hiçbir şey onu akılcı habercilikten alıkoyamazdı.

Yalnızca ihlalin intihar anlamına gelebileceği bölgelerden kaçınarak, kullanmayacağını bildiği hâlde gördüklerinin notlarını tutarak kasabada bir tur attı. Sonra yoluna çıkan olmaksızın tekrar sıvışarak dışarı çıktı ve Los Angeles'a, tekrarlanan anılarla dolu gecelere geri döndü.

Jo-Beth ve Howie için durum farklıydı. Onlar Quiddity'nin dalgalarında ruhun karanlık gecesini yaşamışlardı. Sonrasında Kozm'da geçirdikleri geceler ise rüyalardan yoksundu. En azından uyandıklarında hiçbir şey hatırlamıyorlardı.

Howie en iyisinin Chicago'ya dönmeleri olduğu yönünde Jo-Beth'i iknaya çalıştı ama kız ısrarla plan yapmak için henüz çok erken olduğunu söylüyordu. Palomo tehlikeli bölge olarak kaldığı ve cesetler ortaya çıkmadığı sürece civardan ayrılmayacaktı. Annesinin öldüğünden şüphesi yoktu. Ama cesedi bulunup da bir Hıristiyan'a uygun biçimde gömülmek üzere Palomo'dan çıkarılana kadar bu trajediyi yok sayarak yaşam sürmeleri uygunsuz kaçardı.

Bu arada oldukça iyileşmişlerdi, bu süreci de Thousand Oaks'taki bir motelin kapalı kapıları ardında atlatmışlardı. Orası Palomo'ya yeterince yakındı. Böylece tehlikenin geçtiği duyurulduğu an, Jo-Beth, kasabaya ilk dönenlerin safında yerini alacaktı. Quiddity'nin üzerlerinde bıraktığı izler çok geçmeden anılarda kaldı ve tuhaf bir arafta kalakaldılar. Her şey bitmişti ama yeni hiçbir şey başlayamıyordu. Üstelik, beklerlerken, aralarındaki soğukluk -ne kasıtlıydı ne de cesaretleri kırıldığı için- kaçınılmaz biçimde artıyordu. Butrick'in Et Lokantası'nda başlayan aşk, bir dizi felaketi kıvılcımlandırmıştı, sorumlu tutulamazlardı ama yine de etkisinden kurtulamıyorlardı. Thousand Oaks'ta bekledikleri sürece suçluluk duygusu altında ezildiler. Onlar iyileştikçe etkisi büyüdü ve düzinelerce, belki de yüzlerce masum Palomolunun aksine, tek bir çizik bile almadan kurtulduklarını fark ettiler.

Kissoon'un Düğümü'ndeki olayları takip eden yedinci günde, sabah haberleri arama ekiplerinin kasabaya girdiğini duyurdu. Palomo'nun yıkılışı elbetteki büyük bir olaydı. Sayısız haber kaynağı, vadinin geri kalanının birkaç küçük sarsıntı ve otobanda bazı çatlaklarla olayı atlatırken, kasabanın niçin bu denli büyük bir yıkıma maruz kaldığını sorgulayarak savlar ortaya atıyordu. Bültenlerin hiçbirinde Coney Eye'da tanık olunan fenomene değinilmiyordu. Hükümet baskısı, gözlerinin önünde imkânsızın gerçekleştiğine şahit olan herkesi susturmuştu.

Palomo'ya giriş ilk başta temkinliydi ama kurtulanlar gün sonunda büyük gruplar hâlinde kasabaya dönüp kurtarılacak değerli hatıra eşyalarını enkazların arasında aramaya koyuldu. Çok azı şanslıydı. Çoğu değildi. Bir zamanlar yaşadıkları sokağa geri dönen her Palomoludan biri evini sapasağlam bulurken, altısı tam bir enkaz yığınıyla karşılaştı. Her şey gitmişti, lime lime olmuş, parçalanmış ya da yerin dibini boylayıvermişti. Komşu mahalleler içinde en az hasar gören yer, çelişkili biçimde en az insanın yaşadığı yerdi: Çarşı ve yakınındaki bölgeler. Otoparkın girişinde duran ve cilalı çam ağacından yapılmış *Palomo Grove Alışveriş Merkezi* tabelası, park alanının büyük kısmı gibi, bir deliğe düşmüştü ama dükkânlarda hiçbir hasar yoktu. Bunun da anlamı, elbette ki, hayvan mağazasındaki cesetler bulunur bulunmaz bir cinayet soruşturmasının başlatılacak (asla çözülemeyecek) olmasıydı. Cesetler bir yana, Çarşı'daki dükkânını o gün içinde şöyle bir toz alıp hemen açabilecek Palomolular olmuştu. Marvin'in Gıda Dükkânı'nın sahibi Marvin Jr., sağlam durumdaki erzağı elden çıkarma işine girişen ilk kişiydi. Ağabeyinin Pasadena'da bir dükkânı vardı ve müşterileri ucuz malların nereden geldiğini zerre kadar umursamazdı. Acele ederek işi vurgunculuğa vardırdığı için hiç özür dilemedi. İş işti, sonuçta.

Palomo'daki diğer elden çıkarma işi, elbette ki çok daha elim bir işti: Cesetlerin bulunup defnedilmesi. Hayatta kalanların bulunması için köpekler ve sese duyarlı cihazlar getirtilmişti ama her iki çaba koca bir sıfırla sonuç-

lanmıştı. Sonra buruk geri çekilme süreci başlatıldı. Hayatını kaybeden her Palomolu bulunamamıştı. Son sayımlar yapılınca, araştırmanın başlangıcından yaklaşık iki hafta sonra, kasaba sakini kırk iki kişi eksik çıktı. Toprak onları yutmuş, sonra da cesetlerini örtmüştü. Ya da söz konusu şahıslar, bu fırsatı yeni bir başlangıç ve kendilerini yeniden keşfetmek biçiminde yorumlayarak kayıplara karışmışlardı. Bu gruba dahil olanlardan biri de, söylentilere göre, William Witt idi. Cesedi asla bulunamamıştı ama evinde yapılan araştırmada çeşitli şehirlerdeki mücadele ekiplerini aylarca meşgul edecek miktarda pornografik malzeme bulunmuştu. Gizli bir hayat sürmüştü William Witt ve genel kanı onun gidip başka bir yerde yaşamayı tercih ettiği yönündeydi.

Hayvan dükkânındaki iki cesetten birinin kimliği tespit edilip de Jim Hotchkiss'e ait olduğu ortaya çıkınca, cin fikirli bir iki gazeteci onun yaşadığı trajediyle paralel giden geçmişine dem vurmaktan kaçınmadı. Okurlarına, kızının sözde Bakireler Birliği diye anılan grubun bir üyesi olduğunu hatırlattılar ve bu hatırlatmayla birlikte, yazarlar, bir paragraf açarak Palomo'nun kısa bir zaman zarfında ne acılar çektiğine değindiler. Kasaba lanetli bir araziye inşa edildiği için mi, diye soruyordu daha hayalperest yorumcular, en başından beri felaketlerle haşır neşirdi? Bu düşüncede bir parça avuntu da vardı. Eğer tam aksiyse, Palomo şanssızlığının kurbanı değilse, öyleyse Amerika'daki benzer durumdaki binlerce toplumun aynı rezaletler karşısındaki hâli nice olurdu?

Araştırmanın ikinci gününde, Joyce McGuire'ın cesedi evinin yıkıntıları arasında bulundu. Ev civardaki mülklere kıyasla en kötü hasar gören binaydı. Ceset, diğerleri gibi, kimlik tespiti yapılmak üzere Thousand Oaks'taki geçici morga götürüldü. Bu külfetli görev Jo-Beth'e düştü. Kardeşi de kayıp 41 kişinin içindeydi. Kimlik tespiti yapıldı, cenazesi için işlemlere başlandı. Çağdaş Azizler Hazreti İsa Kilisesi görevi üstlenmişti. Tesviyeden sağ kurtulan Rahip John (aslında Jaffe'ın McGuire'ların evine saldırdığı gece Palomo'yu terk etmiş ve ortalık yatışana kadar da geri dönmemişti) annesinin cenazesini ayarlayan kişiydi. O süre zarfında Howie'yle yolları bir kez kesişti ve Howie, ayak üstü rahibe o gece buzdolabının yanında nasıl da mızmızlandığını hatırlatıverdi. Rahip ısrarla öyle bir şey hatırlamadığını söyledi.

"Ne yazık ki bir resmini çekemedim" dedi Howie. "Belleğini canlandırırdı. Ama buradaki resim duruyor." Parmağıyla şakağını gösterdi, tam da Quiddity'nin etinde bıraktığı sonuncu başkalaşım izlerinin solduğu yeri. "Yalnızca baştan çıkarılmayayım diye."

"Niye baştan çıkarılacakmışsın?" diye sordu rahip.

"İman etmeye."

Anne McGuire bu konuşmadan iki gün sonra kendi Tanrı'sının kucağına sevk edildi. Howie törene katılmadı ama bitene kadar Jo-Beth'i bekledi. Yirmi dört saat sonra Chicago'ya doğru yola çıktılar.

Yine de olayların kendilerine düşen kısmı daha bitmemişti. Kozm ve Quiddity'deki maceralarının, onları seçkin oyuncuların saflarına kattığına dair ilk işaret Chicago'ya varmalarından beş gün sonra geldi. Yakışıklı bir ihtiyara dönüşen, uzun boylu, havaya göre fazla ince giyinmiş, kendini D'Amour adıyla takdim eden bir adam kapılarında belirdiği zaman.

"Sizinle Palomo Grove'da olanlar hakkında konuşmak istemiştim" dedi Howie'ye.

"Bizi nasıl buldunuz?"

"İşim insanları bulmaktır" diye açıkladı Harry. "Tesla Bombeck benden hiç söz etmedi mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Eh ondan teyit alabilirsiniz."

"Hayır, alamam" diye hatırlattı Howie. "O öldü."

"Haklısınız" dedi D'Amour. "Öldü."

"Onu tanısanız bile Jo-Beth'le benim anlatacak hiçbir şeyimiz yok. Palomo'da olanları unutmak istiyoruz."

"Pek fırsat bırakmıyorlar" diye belirtti Howie'nin arkasından bir ses. "Bu kim, Howie?"

"Tesla'yı tanıdığını söylüyor."

"D'Amour" dedi yabancı, "Harry D'Amour. Birkaç dakikanızı ayırabilirseniz gerçekten memnun olurum. Yalnızca birkaç dakika. Bu çok önemli."

Howie, Jo-Beth'e baktı.

"Neden olmasın?" dedi kız.

"Dışarısı buz gibi" diye belirtti D'Amour içeri girerken. "Yaz mevsimine bir hâller mi oldu?"

"Her şey kötüye gidiyor" dedi Jo-Beth.

"Farkındasınız" diye karşılık verdi D'Amour.

"Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz?"

"Haberler" dedi Jo-Beth. "Ben haberleri izliyorum, sen izlemiyorsun."

"Sanki her gece dolunay var" dedi D'Amour. "Bir sürü insan çok garip davranıyor. Palomo olayı patlak verdiğinden beri intihar oranları iki misli arttı. Ülke çapında, bütün tımarhanelerde ayaklanmalar başgösterdi. Asıl tablonun yalnızca küçük bir kesitini gördüğümüze bahse girerim. Pek çok şey hasır altı ediliyor."

"Kim tarafından?"

"Hükümet. Kilise. Sizi ilk bulan ben miyim?"

"Evet" dedi Howie. "Neden? Başkaları da mı var diyorsunuz?"

"Muhakkak. Siz ikiniz bütün bunların merkezindeydiniz..."

"Bizim hatamız değildi!" diye itiraz etti Howie.

"Sizin hatanız demiyorum" diye karşılık verdi D'Amour. "Lütfen. Buraya sizi hiçbir şey için suçlamaya gelmedim. Hayatınızı huzur içinde sürdürme-

yi hak ettiğinize de eminim. Ama bu gerçekleşmeyecek. Gerçek bu. Sizler çok önemlisiniz. Çok fazla şey gördünüz. Halkımız biliyor, keza onlarınki de."

"*Onlarınki?*" dedi Jo-Beth.

"Iad'ın halkı. Iad dışarı püskürmek üzere olduğu zaman orduyu savaşa hazırlayan casuslar."

"Bu kadar çok şeyi nasıl oluyor da biliyorsun?" diye meraklandı Howie.

"Şu anda bilgi kaynaklarım konusunda biraz dikkatli olmam gerekiyor ama onları size ileride açıklayabileceğimi umuyorum."

"Bu konuda seninle berabermişiz gibi konuşuyorsun" dedi Howie. "Değiliz. Haklısın, kendi yağımızda kavrulmak istiyoruz. Mecbur kalırsak bu uğurda gitmeyeceğimiz yer yok, Avrupa, Avustralya, neresi olursa."

"Sizi bulurlar" dedi D'Amour. "Palomo onları o kadar yakına getirdi ki şu etapta boş veremezler. Gözümüzün korkutulduğunu biliyorlar. Quiddity lekelendi. Şu andan itibaren hiç kimse tatlı rüyalar görmeyecek. Kolay lokmayız ve bunu biliyorlar. Sıradan yaşamlar sürmek isteyebilirsiniz ama yaşayamayacaksınız. Hele ki o tür babalara sahipken."

Bu sözlere tepkisini gösteren Jo-Beth oldu.

"Babalarımız hakkında ne biliyorsun?" dedi.

"Cennette olmadıklarını biliyorum" dedi D'Amour. "Üzgünüm. Kaba bir tabir. Dediğim gibi, bilgi kaynaklarım var ve çok yakında onları açıklayabileceğimi umuyorum. O zamana kadar, Palomo'da olanları daha iyi anlamam gerekiyor, onun sayesinde bir şey öğrenebiliriz."

"İmkânım varken yapmalıydım" dedi Howie usulca. "Fletcher'dan öğrenme şansım vardı ama o şansı hiç değerlendirmedim."

"Sen Fletcher'ın oğlusun" dedi D'Amour. "Tözü senin içinde. Yalnızca onu işitme sorunu bu."

"O bir dâhiydi" diye anlattı Howie. "Buna gerçekten inanıyorum. Günün yarısını meskalinle kafayı bularak geçirdiğine eminim ama yine de bir dâhiydi."

"Dinlemek istiyorum" dedi D'Amour. "Bana anlatmak ister misin?"

Howie ona uzun bir süre öylece baktı. Sonra iç geçirdi ve çok şaşırtıcı bir ses tonuyla, "Evet. Sanırım isterim." dedi.

Grillo, Sherman Oaks'taki Van Nuys Bulvarı'nda bulunan Café 50's'de oturmuş, yemekten keyif almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışırken, biri gelip tam karşısına oturdu. Öğle ortasıydı ve kafe dolu değildi. Başını biraz mahremiyet rica etmek için kaldırmıştı ki onun yerine şöyle dedi: "Tesla?"

Kadın şaşmaz biçimde Bombeck tarzı giyinmişti. Gece mavisi bir bluza iğnelenmiş seramik bir kuğu sürüsü, kırmızı bir bandana, koyu renk gözlük. Yüzü solgundu ama bandanayla uyumlu ruju capcanlıydı. Gözlüğünü burnuna indirince ortaya çıkan göz sürmesi pas tonlarındaydı.

"Evet" dedi.

"Evet ne?"

"Evet, *Tesla*."

"Öldün sanıyordum."

"O hatayı yapmıştım. Gelip geçti."

"Bu bir yanılsama değil ya?" dedi Grillo.

"Eh, kahrolası konu bütünüyle öyle değil mi? Hepsi bir gösteri. Peki ya biz, senden daha mı fazla aldatıcıyız? Hayır."

"*Biz*?"

"Oraya birazdan geliyorum. Önce sen. Nasıl gidiyor?"

"Anlatacak pek fazla şey yok. Birkaç defa Palomo'ya geri döndüm, yalnızca kimler kurtuldu görmek için."

"Ellen Nguyen?"

"Bulunamadı. Philip de. Enkaz yığınını bizzat eşeledim. Nereye gittiğini Tanrı bilir."

"Onu aramamızı ister misin? Artık *irtibatta olduklarımız* var. Eve dönüş faslı pek eğlenceli geçmedi gerçi. Dairemde bıraktığım bir cesetle uğraşmam gerekiyordu. Bir sürü insan sorularıyla köşeye sıkıştırdı. Ama artık nüfuzluyuz, ben de durumdan yararlanıyorum."

"Şu *biz* konusu nedir?"

"O çizburgeri yiyecek misin?"

"Hayır."

"Güzel." Tabağı masanın kendi tarafına çekti. "Raul'ü hatırlıyor musun?" dedi.

"Bizzat kendisiyle tanışmasam da bedeniyle tanıştım."

"Eh şimdi tanışabilirsin."

"Çok affedersin?"

"Onu Düğüm'de buldum. En azından tözünü buldum." Gülümsedi, ağzının kenarına ketçap bulaşmıştı. "Bunu *hakkıyla* dile getirmek zor... ama o içimde. O, bir zamanlarki maymunsu hâli ve ben, tek bedendeyiz."

"Hayalin gerçek oluyor" dedi Grillo. "İnsana dair her şey."

"Evet, galiba öyle. Yani, öyle sanıyoruz. İkimizi de dahil etmeyi hep unutuyorum. Belki de en iyisi zorlamamak."

"Çenende peynir var."

"Sen daha dalga geç."

"Yanlış anlama. Seni gördüğüme sevindim. Ama... ortalıkta olmadığın gerçeğine kendimi yeni yeni alıştırmaya başlamıştım. Sana hâlâ Tesla diyebilir miyim?"

"Neden olmasın?"

"Şey Tesla değilsin, öyle değil mi? Daha fazlasısın."

"Tesla yeterli. Bir beden çağrıştırdığı adla anılmalı, haksız mıyım?"

"Galiba öyle" dedi Grillo. "Bütün bunlardan ödüm patlamış gibi mi davranıyorum?"

"Hayır. Ödün mü patladı?"

Grillo başını iki yana salladı. "Garip ama hayır. Soğukkanlılıkla karşılıyorum."

"İşte benim tanıdığım Grillo."

"*Tanıdığınız* Grillo demek istedin."

"Hayır. Benimki. Los Angeles'taki bütün muhteşem fıstıkları düzebilirsin ama sen hâlâ benimsin. Hayatındaki etkim büyük."

"Bir komplo bu."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Grillo gülümsedi. "Fena değil" dedi.

"Utangaçlık taslama" dedi Tesla. Onun elini tuttu. "Zor günler bizi bekliyor ve yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Olduğumu biliyorsun."

"Güzel. Dediğim gibi, eğlence bitmedi."

"Güzel. Nereden aklına geldi? O benim başlığımdı."

"Eşzamanlılık" dedi Tesla. "Nerede kalmıştım? D'Amour onların bir sonraki durağının New York olacağını düşünüyor. İlk girişimler orada gerçekleşmiş. Yıllardır onların peşinde. Bu yüzden takımın yarısını ben topluyorum, o da öteki yarısını topluyor."

"Ben ne yapabilirim?" dedi Grillo.

"Omaha, Nebraska'yı ne kadar iyi biliyorsun?"

"Pek fazla değil."

"Bu son aşamanın başladığı yer orası, ister inan ister inanma. Omaha'daki postahane."

"Şaka yapıyorsun."

"Orası Jaff'ın Sanat hakkında yarım yamalak fikir edindiği yer."

"Yarım yamalak derken neyi kastediyorsun?"

"Kavramı yalnızca ucundan yakalamış, bütün meseleyi değil."

"Anlamıyorum."

"Sanat'ın ne olduğunu Kissoon bile bilmiyordu. Elinde ipuçları vardı ama yalnızca ipuçları. Sanat'ın ucu bucağı yok. Zaman ve mekânı çökertiyor. Her şeyi tekrar *teke* indirgiyor. *Geçmiş, gelecek, ikisinin arasında da düş görme anı... tek bir ölümsüz gün...*"

"Güzelmiş" dedi Grillo.

"Swift onaylar mıydı?"

"Siktir et Swift'i."

"Biri onaylamalıydı."

"Eee... *Omaha*?"

"Oradan başlayacağız. Amerika'daki bütün kayıp mektuplar orada nok-

talanıyor. Bize ipuçları sağlayabilir. İnsanlar bir şeyler biliyor, Grillo. Farkında olmasalar bile *biliyorlar*. Bizi şahane kılan da bu."

"Yazıya döküyorlar mı peki?"

"Evet. Sonra da mektupları rastgele gönderiyorlar."

"Onların da yolu Omaha'da kesişiyor."

"Bazıları. Çizburgeri sen öde. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Grillo ödedi, Tesla bekledi.

"Ben yemeliydim" dedi Grillo. "Birdenbire acıktım."

D'Amour akşam geç vakte kadar ayrılmadı, ayrıldığında ise arkasında iki yorgun öykü anlatıcısı bıraktı. Bilgi kırıntılarını birbirleriyle ilişkilendirmeye çalışırken deftelerinin sayfalarını art arda çevirerek bol bol not aldı.

Howie ve Jo-Beth anlatacaklarını bitirince, onlara üzerinde bir New York adresi ve numarası bulunan bir kart uzattı, arkasına da özel numarasını karaladı.

"Bir an önce taşının" diye salık verdi. "Nereye gittiğinizi hiç kimseye söylemeyin. Hem de hiç kimseye. Varacağınız yere varınca da -artık her neresiyse- adlarınızı değiştirin. Evliymiş gibi yapın."

Jo-Beth güldü.

"Eski usül, ama niye olmasın?" dedi D'Amour. "İnsanlar evli çiftler hakkında dedikodu yaymaz. Varır varmaz beni arayın ve sizi nerede bulabileceğimi söyleyin. O andan itibaren sizinle irtibat hâlinde kalacağım. Koruyucu melekler söz veremem ama size göz kulak olabilecek güçler var. Sizi tanıştırmak istediğim Norma adında bir dostum var. Bekçi köpekleri bulmakta ustadır."

"Kendi köpeğimizi alabiliriz" dedi Howie.

"Onun bulduğu türden alamazsınız. Bana anlattığınız her şey için teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor. Yolum uzun."

"New York'a arabayla mı gidiyorsun?"

"Uçmaktan nefret ederim" dedi adam. "Bir keresinde havada kötü bir deneyim yaşamıştım, küçük bir uçaktı. Bir ara hatırlatın da anlatayım. Sizin hakkınızda her şeyi biliyorken artık siz de benim kirli çamaşırlarımı öğrenmelisiniz."

Kapıya yöneldi ve küçük daireyi Avrupa sigarası kokar hâlde bırakarak dışarı çıktı.

O gider gitmez "Biraz temiz havaya ihtiyacım var" dedi Howie, Jo-Beth'e. "Benimle yürümek ister misin?"

Geceyarısını geçiyordu ve D'Amour'un beş saat önce yakındığı soğuk hava iyice kötüleşmişti ama yorgunluklarını üzerinden atıp onları ayılttı. Rehavetlerini üzerlerinden atınca konuştular.

"D'Amour'a bilmediğim bir sürü şey anlattın" dedi Jo-Beth.

"Ne gibi?"

"Ephemeris'te olanlar örneğin."

"Byrne'ı mı kastediyorsun?"

"Evet. Tırmandığı yerde ne gördüğünü merak ediyorum."

"Eğer hepimiz kurtulursak geri dönüp anlatacağını söyledi."

"İkinci el ifadeler duymak istemiyorum. Bizzat görmek isterdim."

"Ephemeris'e geri dönmek mi istiyorsun?"

"Evet. Senle beraber olduğu müddetçe isterdim."

Yolları belki de kaçınılmaz olarak göle çıkardı onları. Rüzgâr ısırıyordu ama nefesi taptazeydi.

"Geri döndüğümüz takdirde" dedi Howie. "Quiddity'nin bize yapabileceklerinden korkmuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Beraber gidersek korkmam."

Kız onun elini tuttu. İkisi birden soğuğa rağmen ansızın terlemeye başladı. Butrick'in Et Lokantası'nda gözleri birbirleriyle kenetlendiğinde ilk kez olduğu gibi içleri pır pır etti. O zamandan bu yana küçük bir yüzyıl geçmiş ve ikisini de başkalaştırmıştı.

"Artık ikimiz de kimsesiziz" diye mırıldandı Howie.

"Galiba öyleyiz" dedi Jo-Beth. "Sorun değil. Bizi kimsecikler ayıramaz."

"Keşke doğru olsaydı."

"Doğru. Sen de biliyorsun."

Kız oğlanınkiyle kenetlenmiş elini tutup kaldırdı.

"Bunu hatırladın mı?" dedi. "Quiddity bize bunu gösterdi. Bizi birleştirdi."

Vücudundan eline, elinden avuçları arasında akan tere, oradan oğlana bir ürperti yayıldı.

"Ona sadık kalmalıyız."

"Benimle evlenir misin?" dedi Howie.

"Çok geç" diye karşılık verdi kız. "Evlendim bile."

Şimdi göl kenarındaydılar ama tabii ki gece karanlığında gördükleri şey Michigan değil Quiddity'di. Orayı düşününce içleri sızladı. Düş denizinin bir fısıltısı bilinç sınırına dokunduğu zaman yaşayan herhangi birinin duyumsayacağı sızıyla aynıydı. Ama Quiddity'nin gerçek olduğunu bilen ve hasretlerini yadsıyamayan ikisi için çok daha keskin bir histi: Orası aşkın kıtalar hâlinde kavuşabildiği bir yerdi.

Gündoğumuna çok az kalmıştı, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte uyumak zorundaydılar. Ama gün doğana kadar -gerçeklik hayal güçlerine dayatana kadar- durup karanlığı seyrettiler, kâh korkuyla kâh umutla, düşlerden başka bir denizin yükselip onları kıyıdan alıp götürmesini beklediler.

EPİK FANTEZİ USTASI

Clive Barker

Muhteşem Gizli Gösteri

"Howie'nin kafasında bu denizin bir görüntüsü belirdi. Jo-Beth'le paylaştığı kısa rüya sırasında orada süzülmüştü.
Nazik bir dalgayla taşınmışlardı, saçları birbirine karışarak, bedenleri birbirine sürtünerek. Aşinalık, korkularını yatıştırdı.
o denizde bir de ada vardır.
Howie, çok uzaktan da olsa onu gördü.
Adı Ephemeris.
Güzel bir sözcük, güzel bir yer. Tepesi bulutlarla perdelenmişti ama etekleri aydınlıktı. Güneş ışığıyla değil, nurla.
Orada olmak istiyorum, diye düşündü Howie, Jo-Beth'le beraber orada olmak istiyorum.
Unut onu.
Bana orada ne olduğunu anlat. Ephemeris'te ne var?
Muhteşem Gizli Gösteri, diye karşılık verdi babasının düşünceleri. Onu da üç kez izleriz. Doğumda, ölümde ve hayatımızın aşkıyla yan yana uyuduğumuz ilk gece.
Jo-Beth'le gittim ben! Oraya süzüldük, birlikte.
Bu da onun hayatımın aşkı olduğu anlamına gelir. Kendin söyledin.
Ben onu unutmanı söyledim.
Hayatımın aşkı o demek ki! Tanrım! Demek öyle!
Jaff'ın peydahladığı bir şey âşık olunamayacak kadar ilkelidir. Yozdur.
O hayatımda gördüğüm en güzel şey.
Seni reddetti, diye anımsattı Fletcher.
Ben de onu geri kazanırım öyleyse."

"Korku romanı ve sürrealist edebiyatın unsurlarını birleştiren Clive Barker'ın kitapları, Stephen King ile Güney Amerikalı romancı Gabriel García Márquez'in harmanıdır. Onun yarattığı dünyada en amansız korkularımız, kendi düşlerimizdeki gibi su yüzüne çıkar."

Boston Herald

"Dâhiyane bir yetenek... Tekinsiz olanı hiç kimse Clive Barker gibi yazamaz."

City Limits

ISBN 978-975-329-686-5
9 789753 296885

KİTAP

Monokl Kitaplar